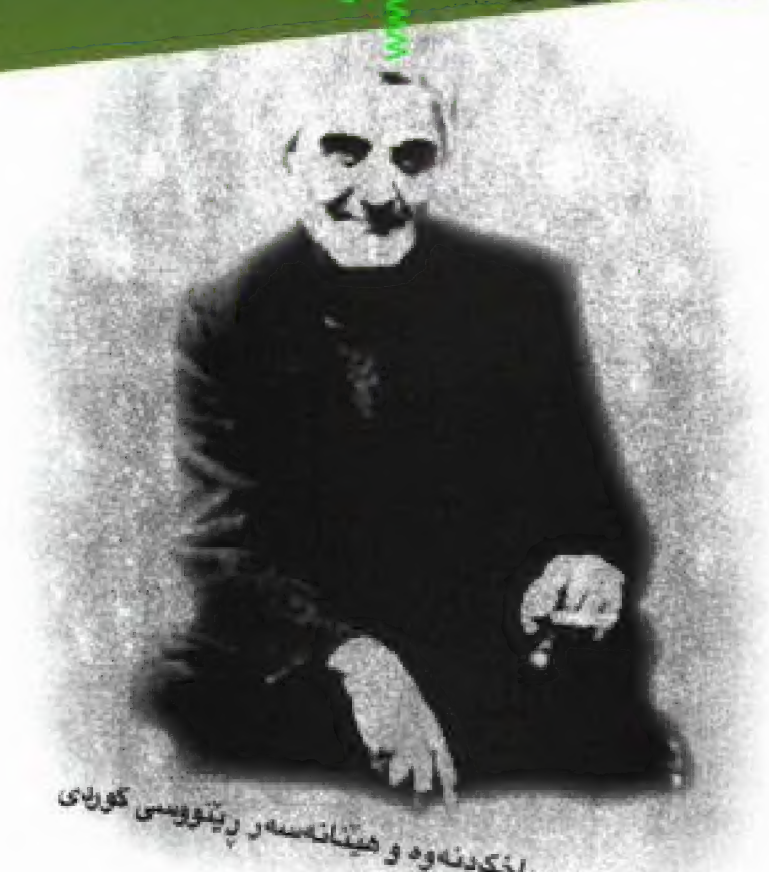

کۆکردنەوێ ئۆسکارمان

تۆحەتە موزە ئافریه

مێندى اقرا الثقافى

www.iqra.amamontada.com

پێشەکی و ساڵکردنەوێ و مێناتەسەر ریتووسى کوردی
هێمن موکریانى

بۆدابهزاندنى جۆرمها كۆتیب: سەردانى: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

لتحميل انواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

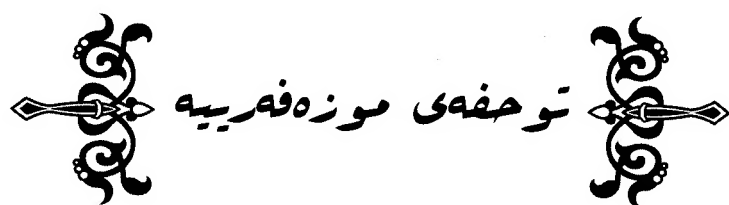
پەراي دانلود كۆتایهائى مۆختلف مەراجعه: (مُنْتَدَى اقرا الثقافى)

www.lqra.ahlamontada.com

www.lqra.ahlamontada.com

للكتيب (كوردی , عربی , فارسی)

ناوی کتیب: توحفہ موزہ فخریہ

سال: ۱۴۰۲

تیرا: ۲۰۰۰ دانہ

مابخانہ: مولیر

نرخ: ۲۸ ہزار تھن

نرخ: ۸۰ ہزار تھن

توحفہ ی موزہ فہ ریہ

کۆکردنہ وه ی

ئۆسکارمان

پیشه کی و ساخکردنہ وه و هینانه سهر پینووسی کوردی
هیمن موکریان

ناومزك

۷	پيشه‌کی . نووسینی: هيمن
۱۵	ديياچه
۹۷	سهره‌تا . نووسینی: ئوسكارمان . وهرگيترانی: ناجی عه‌باس
۱۰۷	شيخ فهرخ له چەند ديريكتدا . نووسینی: ئەحمەد رەسوول پشده‌ری
۱۱۱	چيپۆکی يەكەم
۱۱۵	چيپۆکی دووهم
۱۱۷	چيپۆکی سیه‌م (خولاً له سولتان مەحمودی گەرەتره)
۱۲۱	چيپۆکی چوارەم
۱۲۳	چيپۆکی پینجه‌م
۱۲۷	چيپۆکی شەشەم
۱۳۱	دەمدەم
۱۴۷	مەم وزین
۲۲۳	لاس و خەزائ
۲۴۷	ناسر و مال مال
۲۸۱	برایمۆک
۲۹۵	شيخ فهرخ و خاتوون ئەستی
۳۶۷	مەحمەل و برایمی دەشتیان

۳۹۳	قوچ عوسمان
۴۱۳	جولندی
۴۳۷	خه زیم
۴۴۷	کاکه میر و کاکه شیخ
۴۵۱	له شکری
۴۵۵	قهر و گوله زهر
۴۷۵	بهیتی زه مبیل فروش
۴۸۷	بهیتی باپیر ناغای مه نگوپ بابی همزاغا
۵۰۱	بهیتی عه بدویره حمان پاشای به به
۵۰۷	بهیتی علی عاشق
۵۰۹	ورده مه قام
۵۱۵	مهم و زین
۵۱۷	فهره نگوک

پاش برانه وهی شه پی یه که می جیهانی، پاش نه وه موو کوشتار و تالان و برقیه، پاش
نه وه موو قاتوقره و پاش نه وه موو کویره وه ری و دهر د و داخه که له هه موو لایه ک
تووشی نه ته وه که مان هات، هیتشا فولکوری نه ده بی کوردی له کوردستان بره وی هه ر مابوو
و نرخى بۆ داده نرا.

وه بیرم دئ نه و سهرده مه که من مندالیکى سهر به کوچکه و دیوه خاننشین بووم و
هیتشا شوینه واری شه پ و گرانی و هه ژاری و نه دارى له ولاته که مان هه ر مابوو، له ناوچه ی
موکریان هه ر ناغایه ک دانگه ملکیک، کونه دیوه خانیک، قوله بارگینیک، که چه زینیک،
پیره تازیکی هه بایه، خوشخوانیکى پاده گرت که شه وانه له دیوه خان بهیت و باوی بۆ
بلئى؛ له وهختى نووستندا حیکایه تی بۆ بکا؛ له شاییدا داوه ت و په شبه له کی بۆ بگپئى؛
له سهنگه ردا تانوتى لى بدا. له پاودا له سه ر ته مال پایزه و نازیزه ی بۆ بلئى؛ فپان باوئته
دژمنى و بهندان به دؤستى هه لبلى و ته نانه ت له پاش مردنى شینى بۆ بگپئى.

تا ناغا ده سترپووتر، تا دئ ناوه دانتر و گه وره تر، تا دیوه خان به بیته بیته تر، تا نه سپ
په سه نتر، تا زین و لغاو و پهخت و پشسه په رداختر، تا تازی چیترو دهم گه رمتر بان
خوشخوانیش وه ستاتر و شاره زاتر، نیر و پپتر و کۆک و پۆشته تر ده بوو.

دیاره خوشخوان وهک هونه رمه ندیک چاوی لى نه ده کرا و پیزی لى نه ده گپرا؛ به لام له
کوئخا و گزیر و سه رکار و پاکار و بابنۆکه ر و غولام و چاپه ز و به رده ست، ماقولتر بوو.

هەقی بوو لە دیوێخان لەسەر چۆک دابنیشی. خەنجەر بچەقینی و ئانیشکی وئێدا و جا گوتن بۆی. خۆشخوان لە حوزووری ئاغا نانی دەخوارد و دەگەڵ مام میرزا لەسەر یەک سینی دادەنیششت و بەرماوخور نەبوو.

خۆشخوان بەکۆپی مالتی جیساب بوو. دەیتوانی بچیتە ئەندەرەوون؛ لە ژووری نوستندا حیکایەت بۆ ئاغا بۆی تا خەو دەبیاتەو. خۆشخوان تەنانت گۆرانی و بەیت و باوی بۆ ئاغازن و خیزانی ئاغا دەگوت. چونکە خۆشخوانەکان زۆریەیان دلتەر و قسەخۆش و دلپاک بوون، خەڵک خۆشیان دەویستن.

خۆشخوان لە دیدا هەر ناحەزیکی هەبوو؛ ئەویش مەلای گوند بوو. کەم وابوو دانوویان پێکەو بکۆلن. مەلا و شەکەکان خۆشخوانە دلتەرەکانیان خۆش نەدەویست. ناویان نابوون چاوەش. بە چاوی سووک چاویان لێ دەکردن، تا مەلا تەشریفی لە دیوێخان بووبایە خۆشخوان دەبوو قەوپا پ دابنیشی و مەقەنەکا. خۆشخوانەکان لەبەر مامۆستایان دانەدەنواند و ئەوانیش بەچەکی خۆیان، بەچەکی زمان، بەچەکی شیعر. بە گۆرانیاندا دەچوونەو و فەریان پێ دادەدان و بەیت و بالۆرەیان بۆ پێک دەخستن و لاسایان دەکردنەو.

دیارە مەلای وەک خانی و حاجی قادریان بوون کە نرخێ سامانی نەتەوایەتی کوردیان زانیو و پێزیان لە شایەر و خۆشخوانەکان گرتووە؛ بەلام، بەگۆلیکی بەهار نایە؛ ئەگەر مەلا و فەقیەکانی زوومان نرخێ هونەریان زانیو و لەباتی سولتان جومجومە و ئیسماعیلنامە، هەر یەکێ بەیتیک، لاوکیک، حەیرانیک و گەلۆیەکیان نوسیباو، ئیستا کار لە جێیەکی دیکە دەبوو و سامانی نەتەوایەتیمان دەگەیششتە پلەیهکی تر و فەرەهەنگی دەوڵەمەندتر و گەورەترمان پێکەو دەنا.

لە مزگەوتی گوندیش شەوانی زستان پاش نوێژی خەوتنان، ئەو شایەرانی کە هەر بۆ دلی خۆیان دەیانگوت و خۆشخوانی ئاغایان لە کێ کەمایەسی بوو، یا ئەو شاگردە لاوانە هیشتا پەروی مەجلیسیان نەبوو، بۆ کۆپ و کالان و بۆ پیرانی دلتەر دیانگوت تا شەو پادەشکا و خەو لایەلای دەکردن. ئەوانە پاداشیان تەنیا پەرحمەت لە دایک و بابت یا دەمخۆش بوو. بلوێرئەنگێو و نایەژەنی واش هەبوون کە ئاھەنگی پەسەنی ئەو بەیت و بەندوبیاوانەیان دەزانی و بۆیان دەگێرەنەو.

لەشارەکانیش شەوانە خەڵک لە قاوەخانە کۆدەبوونەو و تا شەو ڕەنگ دەبوو، بەیتبێژ و حیکایەتخوان دەیخافلاندن. قاوەچی ئەو هونەرەندانە بەکێ دەگرت بۆ ئەوێ قاوەخانەکی پەمێن پەیدا بکا.

شایه ری که پوکیش هه بوون که بهار و هاوین و به شیکې پایښ، خه ریکی کار و کاسبی و جووت و گا بوون. که شه و دريژ ده بوون و کاری مه زرایه کم ده بوو، وي ده که وتن و به ماله ناغا ياندا ده که پان و له هر مالیک چه ند پوژیک ده مانه وه و کوپی به زمیان ده پازانده وه و شاباش خه لاتی باشیان ده ستاند. باشتري شایه نه وانه بوون. ته ناته سنووريشيان ده په پاند و گرمين و کویتستانيان ده کرد. من بؤ خوم چه ند که س له و ماموستا که ورانم ديیوون و هونه نواندنې وانم وه بیر دئ. نه وی بیانناسم و گویم له دهنگان بووی و به هونه رمندم زانېن، نه وانه بوون: مه جیده گپوئ، ده رویش سه رپاو، هاجيله ی ئیندرقاشی، سه ید عه ولای سه ید مینه ی، عه زیزه خره، حه مه دی ناغای، وسین که نیله، هه باسه خره، شه ریفی مام سه عیدی و وسین زارخوار؛ په نگ بئ ئیتستاش له وانه هیندیکيان مابن.

سه ره ژنی واش هه بوون که له وختی ئاساییدا به یت و حه رابیان بؤ مه جلیسی ژنان ده گوت و له شینگایان به ئاهنگیکې زور پرسوز به مردوویان هه لده گوت. قه تم دهنکی خوش و ئاههنگی پرسوز و جوشی فاته په شی لاجینی و ژنی ناغای له بیر ناچيته وه. زور مندال بووم کچیک له دتیه که ی ئیمه جوانه مرگ ببوو و نه و فاته په شه به دهنکیکی زولال و ئاسمانی پتی هه لده گوت؛ ئیتستاش نه و به ندهم هر له گویدا ده زرينگيته وه که ده یگوت:

هه ی مه که، پوله مه که بابان ویرانم مه که،

خه لکی به تالانی ده چووه، مه په، به رانه، به خته یه، شه که،

نه منی مل به کوپن به تالانم ده چووه، گه ردنی زرد و به ژنی باریک و پوی به خال و دوو چاوی ده به له که.»

مه ینج حه یران و زله خا چوختیش، دوو ژنی بیباک بوون که ده فه یان لی دده و گورانیه داوه تیان ده گوت و شایه ری شایې بوون و هیچ له پیاوه کانی ئاوالیان نه ده مانه وه؛ به تاییه تی مه نیچ که خه لکی سابلخ و له خیزانتيکی ده وله مند و به ناوبانگ بوو و بؤ خاتری هونه ره که ی ده ستي له خزمه کانی هه لگرتبوو.

نه وانه ی ته مه نیان زیاتر بوو و پیش شه ریان وه بیر ده هات، ده یانگوت: «جا ئیوه چتان دیوه؟ نه و شه پ و کوشتاره، نه و قاتوقره، نه و هه لات هه لات، شایه ر و خوشخوانی له موکریان برئ.» راستیشیان ده کرد؛ چونکه چوار سالی ته واو له و مه لبه نده دا ئاگری شه پ له نیوان پووسیای ته زاری و عوسمانیدا ئایساوه و گه لی کوردی لئقه و ماویش ئاوردوی نه و ئاگره مالویرانکه ره بووه.

خوالیخوشبوو میرزا نه حمه دی په نیس، جاریک بؤی گنپامه وه و گوتی: «پوژیکې ساردی

زستانئ بوو. نوا به فریگی نه ستوور باریبوو. سوارئکی زۆری پووسان له میانداوه هات به ره و سابلآخ. تورکه کان پایان کرد. میرزا فه تاحی قازی تا شهید کرا له بهریان دامه زرا و نه یهشت بین ده شاره وه و زۆری لئ کوشتن. که نه و شهید کرا، کهس خۆی پانه گرت. سالدات پڑانه نئو شار. چهند پوژ فه رمانی قه تلوعامنیان دا؛ هه رچی وه بهریان هاتبا به شیر سه ریان ده په پاند. پاشان نه مانیان دا. من چونکه پووسیم ده زانی و ناسیام هه بوو و هاتوچۆی پووسیم کردبوو، له کوشتن پزگاریم هات و حوکیان لئ کردم که لاکه کان بنیژم. به نه ژمار که لاکه شهش هه زار ژن و پیاو و مندالم شارده وه؛ جگه له وهی وهین به فر که وتیبوون و له که لئین و قوژیناندا نه دۆزانه وه و سه گ و گورگ خواردنی». نه وه ژماره ی کوژراوه کانی جاریکی؛ زۆر جاری دیکه و زۆر شار و دئی تر قه تلوعام کراون.

گرانیی پاش شه پیش یه کجار سه خت و به سام بووه؛ به راستی پیاو پیاوی خواردووه. له برسان مردووی نه و گرانییه له حیساب نایه. تا نه م دواییانهش پیره پیاوه کانی سابلآخ ده یانگوت ژماره ی دانیشتوانی شاری مه هاباد ناگه یه نیتوه ژماره ی دانیشتوانی پیش شه پی یه که هی شاری سابلآخ. جا که وابوو؛ هه قیان بوو نه وانه ی به نئیمه یان ده گوت: «نئوه چتان دیوه؟».

پهیدا بوونی گه رامافۆن له قاوه خانه ی شار و دیوه خانه ی ناغا، جئ به خوشخوانه کان لئژ کرد. گۆشه ی مزگه وتی دئ و زه ماوه ند و شاییی دئیات نه بن، چیان به دهسته وه نه ما. هونه رمه نده گه وره کان لانه واز و بن نه نوا مانه وه؛ چونکه زۆربه یان پشته رق و دهسته وستان بوون، تووشی نه داری و هه ژاری و سه رگه ردانی و په ریشانی هاتن. هه ر یه که ده ریا یه ک هونه ریان ده گه ل خۆیان برده بن گل. شاگرده لاهه کان ده ستیان له فیربوون هه لگرت. وه دووی کار و کاسیی و ژیان که وتن.

پاش پهیدا بوونی رادیۆی باتری له لادئ، فۆلکلۆری نه ده بی کوردی به جاریک که وته مه ترسییه وه. پووناکبیرانی کورد هه ستیان به و مه ترسییه کرد. لاوانی زانا و وریا، ده ستیان به کار کرد و که وتنه کۆکردنه وه ی بهیت و باوی کوردی. هه رچه ند ئیمکانی نه و کاره له کوردستانی ئێران زۆر که مه و جار جاریش ده بیته هۆی ده ردی سه ر. به لام چهند که سی خۆینده وار و پووناکبیر تا راده یه کی باش له و کاره دا سه رکه وتن. کاک (عوبهیدوللا نه یوبیان) کاک قادری فه تاحی قازی و دکتۆر که یوان پووری موکری هه ر یه که به شبه حالی خۆیان، به ره می باشیان له فه وتان و نه مان پزگار کردووه. به تاییه تی کاک قادری فه تاحی قازی کاریکی زۆر به جئ کردووه و به سه رهاتی کورتی گه لیک له شایه ر و خوشخوانه کانی کۆکردوته وه و له سه ره تای بهیتی میڕ و وه فادا به فارسی نووسیویه تی. به راستی خزمه تی

ئەو زانایانە زۆر جیگای شانازییە .

لەمیژسالی بوو بیستبووم زانایەکی ئالمانی بەناوی ئوسکارمان، لە سەرەتای ئەم چەرخەدا هاتۆتە سابلاخ و هیندیک بەیت و بەندی کوردی بەیارمەتی دوکتۆر جەوادی قازی - کە ئەودەمی مەلایەکی لاو بوو - کۆکردۆتەو و بەختیکی لاتینی تاییەتی چاپی کردوون .

بەداخەو هەرچی تێکۆشام ئەو کتێبەم وەگیر نەکەوت؛ دەترسام ئەو ئاواتە ی بەرمە بن گۆل. تا لە ساڵی ۱۹۷۴ دا لە کتێبخانەی دەولەمەندی کۆپی زانیاری کورددا ئەو کتێبەم دۆزییەو . لەپیشدا بەزەحمەت خەتەکم بۆ دەخویندراو . پاش ئەوەی لێی پراهم، تەماشام کرد کتێبکی بەکجار بەنرخ و بێ وێنە ی . لەبەر ئەوەی پیشنیارم بەکۆپی زانیاری کوردی کرد ئەم کتێبە بختەو سەر پێنوسی ئێستای کوردی؛ تا هەموو کەس بتوانی کەلکی لێ وەرگیرێ. کۆپی پیشنیارەکی قبوڵ کردم و بپارم داو هەموو هیز و توانای خۆم بۆ خزمەتی فەرھەنگ و ئەدەبی کوردی تەرخان بکەم - وازم نەهێنا و ئەو ئەرکە دژوارەم وەنەستۆی خۆم گرت . هەرچەند کاری ئەدەبی دیکەشم هەبوو، وازم لێهێنان و چەند کاری نیو تەواوم لەولای دانان و خەریکی جێبەجێکردنی ئەم ئەرکە بووم . پاش ئەوەی ئەم تیکستانە سێ چوار جار سەرلەبەر خویندەو، تێگەیشتم کە شیوەی ئەم تیکستانە هەر ئەو شیوەیە کە من بە منداڵی و ساوایی زمانم پێن پشکووتوو و زۆربەیەنم زۆر جار گوێ لێ بوون و لە سەرانی سەری ئەم کتێبە بەنرخەدا تووشی کەم وشە ی وا هاتم کە مانای نەزانم . لە کاتی خویندەو و لیکۆلینەو تیکستەکاندا ئەگەر تێگیاوییەکم دەبوو، دەچوو مەکن دۆستیکی زانام و پێکەو گیروگرتەکەمان پەها دەکرد . تەنیا کۆسپیک کەمکی خەریک کردم، ئەویش هەلەنووسی ئوسکارمان بوو . لەو تیکستانەدا زۆر جار پیتی (ش) و (ژ) و (س) و (ز) و (د) و (ت) و (ح) و (ع) تیکەل بوون . بیرم کردەو دەبێ ئەو هەلە وەک چۆن نووسراون شگڵنووسی بکەم یا راستیان بکەمەو؛ پاش ماوێکی درێژ هاتمە سەر ئەو راستیان بکەمەو و بەچەند دەلیل ئەو کارەم کرد:

- ۱- ئەگەر راستم نەکردبەنەو کەس سوودی لێ وەرنەدەگرتن . مەگەر کەسێک کە زۆریاش کوردیی زانییا و شارەزای شیوەی موکریان ی بوو .
- ۲- ئوسکارمان بۆخۆی چەند تیکستی بەخەتی فارسی چاپ کردوون و لەواندا ئەم هەلە وەبەرچاو ناکەون .

۳- پرسیم بە دوو مامۆستای شارەزای شیوەی موکریان ی کرد کە هەم لە من بەتەمەنتر

بوون و هم زانا و کارامه تر - نهوانیش قولیان کیشا بۆ پاستکردنه وی هه له کان.

۴- تیکستی دمد - که کاک عه زیزی ئیبراهیمی به ناته وای هیناویه تییه سه ر پینوسی کوردی به ته وای هانی دام که هه له کان پاست بکه مه وه؛ چونکه به داخوه هینه که ی نهو سه ر له خویندر ده شینوینی و مه علوم بوو نه م نه مانه ته ی نهو لوه زۆر به جی نه بووه .
 ۵- کاک (عوبه ی دللا نه یووبیان) که چه ند سال له مه و به ر به یتی مه م و زینی له و کتیه هیناوه ته ده ر و به فارسی ته رجه مه ی کردوه - تووشی نه م هه له نه بووه و هه موو وشه کانی پاست نووسیون .

۶- من خۆم موکریانیم و ته مه نیشم له په نجا سال تی په ریوه . ئوسکارمانیش هه فتا و چه ند سال له وه ی پیش له سابلاخ بووه و میرزا جه واد و په حمان به کر نه م چیرۆکه و به یث و ورده مه قامانه یان بۆ گوتوه؛ نه و په ری ۲۰ سال پیش زمان پشکووتن و فامکردنه وه ی من . هه چ جی بڕوا نییه به (۲۰) سال زمانیک نه و نه ده بگۆی . من له موکریان زۆر پیری کۆنسالم دیون که بئگومان ته مه نیان نه گه ر له په حمان به کر زیاتر نه بووین که متر نه بووه . من زمانم له کوشی نه نکدا پشکووتوه . نه نکم که کرمانجیکی خه لکی دئی (قه باغکه ندی) بوو که زۆر له دئی (حاجی حه سه ن) نیزیکه؛ په حمان به کریش خه لکی حاجی حه سه ن بووه . نه نکم ۳۵ سال له وئ پیش له ته مه نی ۸۰ سالیدا مرد . په نگ بئ ته مه نی زۆر له په حمان به کر که متر نه بووین . من قه ت له نه نکم نه بیست له باتی (پۆڤ بلی (پۆش) یان له باتی (خۆش) بلی (خۆڤ) . که وابوو په حمان به کر وشه کانی پاست گوتوون و ئوسکارمان به هه له ی وه رگرتوون . به لام با نه وه بلیم خه لکی لادی موکریان به تاییه ته ی خه لکی شامات و شارویران و چۆمی مه جیدخان هه میشه (ح) و (ع) ده گۆین . ته نانه ت خوینده وه ره کانیشیان له قسه کردندا نه و هه له یه ده که ن . له به ر نه وه که دلنایم په حمان به کریش هه روا بووه ، وشه کان چۆن نووسرا بوون شکل نووسم کردن . ته نانه ت پیم سه یه ره که جار جار دروست نووسراون .

نه م کتیه به نرخه بریتیه له شه ش چیرۆک که هه ر یه کیان عینوانی هه یه (خۆلا له سوڵتان مهحمودی گه وره تره)، نه وانی تر عینوانیان نییه و هه روه ها نه م به یثانه ی خواره وه :

۱- دمد

۲- مه م و خه زال

۳- لاس و خه زال

۴- ناسر و مالماڵ

۵- برايمۆک

۶- شينخ فهرخ و خاتون ئهستين

۷- مهحمهڵ و برايمى دهشتيان

۸- قوچ عوسمان

۹- جولندي

۱۰- خه زيم

۱۱- كاكه مير و كاكه شينخ

۱۲- له شكري

۱۳- قهر و گوله زهر

۱۴- بهيتى زه ميبيل فروش

۱۵- بهيتى باپير ئاغاي بابى هه مزاغاي مهنگور

۱۶- بهيتى عهبدوپه حمان پاشاي بهبه

۱۷- بهيتى عهلى عاشق

۱۸- مهه و زين

۱۹- ورده مهقام

ئوسكارمان سه رهتايهكى دريژى به زمانى ئالماني بۆ ئه م كتيبه به نرخه نووسيوه كه به داخوه تا ئيستا نه كراوه به كوردى. سه رهتايهكى كورتيشى هه ر به ئالماني بۆ نووسيوه كه له لايه ن ماموستا دوكتور ناجى عه باس ئه ندامى كاراي كۆپى زانيارى كورده وه كراوه ته كوردى و پاش ئه م سه رهتايه چاپ كراوه. هه روه ها سه رهتايهكى كورتيشى به فارسى به كى زۆر زهق و گران به ئينشاي ناهه موارى ده ربارى قاجارى بۆ نووسيوه كه ئه وا له خواره وه ديكه م به كوردى.

له خاوه نانی فام و زانست و یارانی تیگه یشتن و وردبینی ون نییه که به شی زوری پیشکەوتن له جیهانی زانست و ئەدەبیاتدا له سایه ی چاودیژی و یارمه تی پادشا پایه به رزه کانه . بئ یارمه تی ئەوان پیشکەوتنی ته‌واو، له جیهانی زانست و شارستانه تیدا زۆر به سانایی نییه . هه‌روهک ئەو به‌نده ی ده‌رگای ئاسمانپایه (ئوسکارمان) که له سالی ۱۹۰۱ هه‌و تا سالی ۱۹۰۳ له‌سه‌ر فه‌رمانی خاوه‌نشکو ئیمپراتۆری ده‌وله‌تی ئالمان بۆ لی‌کۆلینه‌وه له‌سه‌ر ئەم زمانانه‌ی که ئیستاش خه‌لکی مه‌ل‌به‌ندی ئێران قسه‌ی پێ ده‌که‌ن و په‌یوه‌ندیکی ته‌واوی به‌زمانه‌کانی کۆنی وهک فورسی قه‌دیم و په‌هلەویه‌وه هه‌یه . که له زه‌مانی پیشدادییان و ساسانیاندا قسه‌ی پێ‌کراوه بۆ ئەو ولاتانه سه‌فه‌ر بکه‌م و له‌پاش جیبه‌جیکردنی ئەرکی سه‌رشانم، به‌ره‌می زانیاری خۆم به‌عه‌رز بکه‌یه‌نم . له ته‌واوی ئەو دوو سال و نیو سه‌فه‌رده‌دا له ژێر سیبه‌ری یارمه‌تی خاوه‌ن شکۆ (موزه‌فه‌ره‌دین شای قاجار)، شاهه‌نشای ولاته‌کانی ئێران - خوا ملک و پادشایه‌تی پاره‌ستاویکا - و یاریده‌رانی حاکمه به‌ده‌سه‌لاته‌کانی ئەم ولاتانه، زۆر به ئەمینی و به ئاسووده‌یی له‌نیۆ تیره‌کان و عه‌شایری کورد و لۆڤدا مامه‌وه، بۆ به‌جێ‌گه‌یاندنی فه‌رمان ئیمپراتۆر و خزمه‌ت و میثوو و نیشته‌قایی زمانه‌کان (linguistique).

به‌خته‌وه‌رانه ئەم خزمه‌ته پێ‌رۆژه‌م به‌جێ‌گه‌یاند . چونکه ئەم خزمه‌ته ئەنجام

نەدەدرا ئەگەر چاودىپىيى خاوەن شىكۆ شاهەنشای ولاتەکانى ئێران نەبا، ئەو هەتا بەرھەمى لىكۆلینەوھى خۆم کردە كۆتیبەك و بەناوى بەرزى پادشا جەمجا پازاندەمەو و ناوم نا (تەحفە مظەرىيە). لە خوینەوارانى بەرپزەتكا دەكەم ئەگەر كەموكورتىكى تێدا دەبینن لێم بپوون.

ئۆسكارمان

لە شارى بەرلین، لە مانگی نوامبەرى ۱۹۰۵

***

وا دیارە ئۆسكارمان حەزى زۆر لەو بوو تا پادەيەك شارەزای میژووی نەتەوھى كورد بێ؛ لەبەر ئەو زياتر بەدوای بەیتە میژووییەكاندا گەراو. یەكەم چیرۆكى باسى قەلای دمدەم دەكا. ھەرچەند ئەم چیرۆكە ئەفسانەيە؛ بەلام دیسان نیشانەى تەئسىرى كارەساتى دمدەم لەسەر بیروپای خەلك. ھەروەھا یەكەم بەیتی ئەم كۆتیبەش بەیتی دمدەم. پەنگ بێ كورد نەبێ كەم تا كورتىك ئاگای لە كارەساتى دمدەم نەبێ. كارەساتى دمدەم پووداویكى گەورەيە لە میژووی نەتەوھى كورددا. بەیتیبێژەكان ئەم پووداوەیان ھەم بە شیوھى كرمانجى و ھەم بە شیوھى موكرى كردۆتە شیعر. ئەم بەیتەى ئۆسكارمان تۆمارى كردووە، پەنگ بێ زۆر پاش پووداوەكە نەگوترابێ؛ چونكە ناوى ھێندىك لە قارەمانانى شەپ و كارەساتەكەى پاراستووە. بەیتىكى ھەماسیيە. شیعرەكانى سوار و جوانن و پڕ ھەماسەن:

دمدەم بەردى لە نەزارى

لێیان دا تۆپى ھەوشارى

حەوت شەو و پۆژان ئاور بارى

خەبەر چوو لە بۆ ھەوشارى

***

دمدەم بەردى لە بەردى

لێى دەن بەتۆپى نەبەردى

تا پۆژى مەردى و نامەردى

شيعرى زور پرېسوزيشى تيدا هه ن. شاير ليړه دا له زمانى ژنه كانى خانه وه باسى بڼ
ناوى قه لا ده كا و بزانه چنه پرېسوزه:

خاتوونيك دپته مهيدانې
له دلى خانى ده دا تانې
ليت حرام بڼ جيتى كابانې
ناو نيه پڼ بگين شيلانې

***

خاتوونيك دځ و ده بڼى
په بى خانه، مارت گه زځ
ليت پهش بوون سر و كه زى

له م به پته دا خه يالى شاعيرانه به سر واقعپه تى ميژووييدا زاله و شاعير، يا باشر
بليم شاير شتى وای له به پته كه دا گونجاندوه، كه ده گه ل پاستى يه ك ناگرنه وه، نه وه
هر شايريكى كوردى نه خپنده راو نيه نه وه له كوردوه، شانامه ي فيردوسى نه م
شاكاره مهنه ي ميژوو و نه ده بى فارسپش - جن متمانى ميژوزانان نيه؛ چونكه خه يالى
شاعيرانه پاستپه كانى ميژوى گورپوه. پاستپه كه كى نه وه په پاش به شكرانى كوردستان
دوره به گايه تى كورد ه سستى به ستمى نه ته واپه تى كوردوه و تا پاده يه كى زور ده سستى له
ته عه سوبى مهنه بى - كه له و سرده مه دا پادشا زالمه كانى سه فوى و سولتانه بله وه زه كانى
عوسمانى بۇ قازانجى خويان بره ويان پڼ داوه - هه لگرتوه و كه وتونه بېرى سر به خويى.
نه ميرخانى برادوست، ناله لگري يه كه مى نه م بيره بووه و سرى وه بر بارى شاعه باسى
سه فوى - نه و پادشا زالم و خويترپزه نه مينه وه - و گوتوپه تى : «نه گه نه و شاير منپش
خانم». شا عه باس ناگرى گرتوه و له شكرى ناردوته سرى و بۇ خوى كوشتوه و ژن و
مندالى يه خسير كوردوه و مال و ده ولته تى به تالان بردوه و سولتاني نه سته مبولپش هيچ
له سرى نه كردوته؛ چونكه پاسته نه ميرخان به پواله ت دوژمنايه تى سولتاني نه كردوه،
به لام سر به خويى كوردستان دياره به قازانجى عوسمانپه كانپش نه بووه. جارځ نه و
دوژمنايه تى كړنى خوى ده گه ل سه فويپه كان وه لاناوه و لپى گه پراوه نه م دوژمنه تازه ي
بغه وتپن. نه گه سولتان دلنيا با نه ميرخان سر بۇ نه و داده نوپن، هرگيز نيجازه ي

نه ده دا له سنووری ولاته که ی، شا عه باس نه و هه موو خراپه بکا. نه میرخانیش نه گهر
زانیبای سولتان له سه ری ده کاته وه، قهت له قه لا نه ده خزی تا له تینوان قه یی.
رهنگ بئ به یتیبز پاست بکا و نه میرخان ویستییی له درمنایه تیی نه و دوو ده سه لاتداره
به قازانجی پاپه رینه که ی خوی که لک وه ریکری و پیای بۆ کن سولتان نارده یی؛ وهک
ده لئ:

پایان وابوو به هزاری

سوارکه خدری برینداری

به چه په ر بچئ بۆ خزمهت خونکاری

وه زیر وای گوت به بویری

چاکه قاقه زئ بنیری

قه لاتئ بۆ شای به جئ بیلی

به لام خونکار هه رگیز به هاواری نه میرخانیه وه نه چوو؛ هه رگیز تۆله ی نه ستانده وه
هه رگیز نیسه هانی نه گرت. که وابوو به شی دوایی به یته که له پاستی دووره .

جگه له وه ره خنه یه کی دیکه له سه ر نه و به یته هه یه. نه ویش ته عه سوپی مه زه بیی وشکه .
زۆرداران هه میسه بۆ قازانجی خویان له هه سستی مه زه بیی هه ژاران سوودیان وه رگرتوه .
سه فه وی و عوسمانی بۆ پاراستنی ده سه لات و فه رمانه واییی خویان ماوه یه کی زۆر له
شیعه گه ری و سونیکه ری که لکیان وه رگرت؛ خه لکی هه ژاریان به ناوی مه زه به وه به گژییه کدا
ده کرد و بۆ خویان له گۆشکه به رزه کانیاندا خۆشیان پاده بوارد و نه وه ی خودا و پیغه مبه ر
پییان ناخۆش بوو وایان ده کرد. من وهک کوردیکی ئیرانی ده ردی ته عه سسویی مه زه بیی
ده زانم و تئ گه یوم نه م هه سته به قازانجی زۆرداران و به زیانی هه ژارانه؛ به لام نه ده کرا
ده سکاریی تیکستییک بکه م که نزیکه ی چوارسه د سال له وی پیش گوتراوه . هیوادارم
خوینه ره کان زه مان و مه کان له بیر نه که ن و بزائن شاعیره کانی ده رباری سه فه وی زۆر له و
شایه ره ی ئیمه له شیعه گه ریدا به ته عه سوپتر بوون .

بۆ نه وه ی تا پاده یهک میژووی قه لای دمدم و به سه رهاتی نه میرخانی له پزێپین بۆ
خوینه ران پوون بکه مه وه، هاتمه سه ر نه وه ی، نه وی نه سه کنده ره به گی تورکمان . که
بۆخوی له گه مارۆدانی قه لای دمدم و هه موو پووداوه کانی پاش گیرانی قه لادا به شداد بووه
و له کتێبه به نرخه که ی خوی (عالم آرای عباسی) دا نووسیویه تی بکه مه . کوردی .

دیاره ئه سکه نده ریه گ کاتیبی تاییه تی شاعه باس و ته به عن دژمنی ئه میرخان بووه .
 هه رچی قازانجی شای تیدا بووه ، ئه وه ی نووسیوه ، دل یه شانندی پادشایه ک که پیاوکوشتنی
 پی له ئاو خواردنه وه به سانی تر بووه ، هه روا گالته نییه و ئه سکه نده ریه گ نه یتوانیوه جگه
 له وه ی بنووسن ؛ به لام ئه وه نده ش بۆ خۆی زۆره و گۆشه یه ک له میژووی نه ته وه که مان پوون
 ده کاته وه .

***

باسی سه رینجی و لاساری ئه میرخان برادۆست و چوونی جهانی
 (ئهمتا دوده وه) بۆ مه لبه ندی ورمی و گه مارقدانی قه لای دردم و جه نایه تی
 کاره سات و پرودا وه کانی

به سه رهاتی ئه میرخانی چۆلاق، بۆ هه موو که س ده بی بی به په ند، ئه ی ئه و که سه ی
 به دوا ی قسه دا ده گه ری ! تاویک گو ی پادیره تا به سه رهاتی ئه میرخانت - که له عه شیره تی
 برادۆستی کورد بوو- بۆ بگێر مه وه .

له سه رده می شای به هه شتیدا، قه راتاج ناویکی کورد له پێزی شاهه رستان و خزمه تکاراندا
 بوو و به سه ر ته رگه وه ر و مه رگه وه ر- که به مه لبه ندی ورمی و (ئوشنی) شنوو نووساوه
 پاده گه یشت . پاش نه مانی شای به هه شتی که پۆمییه کان مرخیان له ئازه ربایجان خۆش کرد
 - عی ل و عه شیره ته کورده کانی سه ر به م ده ول ته بایان داوه و په گه ل پۆمییه کان که وتن .
 شا محمه د ناویک له میرزاده کانی برادۆست، به فه رمانی خوندکاری پۆم کرا به مه زن و
 خاوه ن ده سه لات ی برادۆست .

ئه میرخان سه ری بۆ دانه واند و ملی بۆ پانه کیشا ؛ هه رده مه په گه ل یه کیک له ئه میره
 گه وره کانی کورد ده که وت . ماوه یه ک له کن عومه ریه گی حاکمی (سه ران) پای بوارد . له
 شه ریک که عومه ریه گ ده گه ل دژمنه کانی کردی ، ئه میرخان ده ستیکی له ئانیشه وه په پی ؛
 ناوبانگی به ئه میرخانی چۆلاق پۆیشت .

له و سه له دا که ئالای به رزی پادشایه تی له ئازه ربایجان ده شه کاوه و شا به و پی و
 قه ده مه پیۆزه وه بۆ داگیرکردنی نه خچه وان و ئیره وان ده یاژوا ، ناوبرا وه ته به رده رکی
 باره گای پادشایه تی و خۆی به شاهه رست و خزمه تکار نشان دا ناوی په حمه تی لی داوه .

زۆر لە خێلەکان و لە ئەمیرزادەکان لە دەوری ھالان و خزمەتی ئەویان پەچاو کرد. ھێندە پێنەچوو ھەوا و فیز لەسەری دا و لەخۆبایی بوو. لەوکاتەدا کە (جفאל تۆغلی) لەشکری بۆ ئازەربایجان کێشا و شەپ لە دەورووبەری تەوریز قەوما- دەگەڵ ئەوەشدا کە زۆر شەپگە نێزیک بوو- خۆی بوارد و نەھاتە مەیدان و بە حوزووری خاوەن شگۆ نەگەیش. پاشا شکاندن و تارانەنی جفאל تۆغلی، لەشکری زāl بوو لە ناوچەی سەلماس خست. ئەویش بەدێر و ژوانەو ھاتە بارەگا؛ لاواندراو و کەم خزمەتی و خۆبواردن و نەھاتنە مەیدانی بەپوودا نەدراو. بۆ ئەوەی دێدۆنگ نەبێت ئەو و ئەمیرەکانی کورد- کە وەحشیترین تیرە ئینسانن - دڵخۆشی درانەو و چاکەیان دەگەڵ کرا. مەرەخەس کرا بگەرێتەو بۆ ولاتی خۆی، بەپوالەت خۆی لە پێزی خزمەتکاران دادەنا؛ بەلام لەبنەو لەبەر تەعەسویی مەزەبی و پیسی دەروون دەگەڵ قزلباشی دەورووبەری خۆی دژمنانە دەجووڵاو. ھەوای سەربەخۆیی و سەرەپۆیی لەسەری دا. ئەوەندە ئێستا کە خەریکی ئاوەدانکردنەوی قەلایەکی گەورە و قایم بێ. بەبارەگای دەولەتی پاگەیاندا کە قەلای ورمێ بنگۆڵ بوو؛ ھەرەسی ھێناو و خۆپاناگری و بۆ ئەوە نابێ پشستی پێ بیەستری. ئەگەر ئێزەن بفرموو، بناخی چوار دیواریک لە شوێنێکی لەبار دادەپێژم، خاوەن شگۆ- کە ھەر پوالەتی ئەوی دەدی و ئاگای لە دەروو نەبوو- ئیزنی دا. ئەویش لە سێ فرسەقی شاری ورمێ، لەسەر کۆییکێ ھەرەبەرز- کە کەوتۆتە بەشی تەپگەو-پ- بناخی قەلایەکی قایمی دارشت.

له نیو کورداندا باوه ده‌لین: له‌پیش ئیسلامدا له زه‌مانی ساسانییه‌کان (اکاسره) دا هه‌ر له‌و شوینه قه‌لیکه‌ه‌بووه که پپی گوتراوه دمدم و ده‌ستدریژیی ڕۆژگار خاپوور و ویرانی

کړدووه . پیر بودا قخان، نه میری نه میرانی ته ورړیز- که پیاوړتیا به نه زموون و وشیار و کارامه بووه- له جوړلانه وې دژمنانه ی نه میرخاندا نیشانه ی که له وه کتشی و مله وړپې به دی کرد. بویه به باره گای پیر وړزی پاگه یاند که: «نه میر خان له پښتای پاستی لاداو و هه وای سه پښتای و لاساری که ووتنه سر و بناخه ی نه و قه لا به رز و قایمه ی بویه داپشتووه که له پوځی پیوستدا به کاری بن. نه و غولامه دروستکردنی نه و قه لایه هیچ به قازانجی ده ولت نازانم». فرمانی پیر وړز به م جوړه به پئی کراوه:

«بوځوت نه میری نه میرانی نه و سنووه ی؛ نه گهر نه و قه لا دروستکردنه به قازانجی ده ولت نازانی پیشگری لئ بکه». پیر بودا قخان له سره فرموده ی شاپیاوړتیا باوه پښتکراوی ناره کن نه میرخان و پئی پاگه یاند: «که نه و له پښی نه میره مه زنه کانی شادا حساب ده کری و په روره دی دهستی خاوه ن شکویه و لای پاکي و بنده یی لئ ددها. هرچند شای عالم په نا نه و په پری متعانه ی بن هیه، به لام به و قه لا دروستکردنی نه و زمانی زمان پیسان ده کړیته وه. نه گهر نه و قه لایه ی له ترسی په لاماری پرمیان دروست دهکا، نه گهر پرمیان بینه نه و ولاته هه تا قه لای قایم و گوره ی وهک قه لای ته ورړیز و نیره وان له نیویدا بن، نه گهر پوړدوایک بقه و من نیمه غولامانی باره گای شا- که پاراستنی نه م سنووره مان له نه ستویه - چوڼ ده توانین خو بنگختینین؟ پهنک بن هر نه و عاشوره کڼه ی ورم نه بو نه و بهس بن. وا باشه که دهست له و قه لایه هه لبرک و زمانی پیاوخرپان له خوی نه کاته وه و نه و ناموژگار یی د دستانه ی نیمه. که قازانجی نه و ی تیدایه- له گوئی بگری و خوی نه کاته نیشانه ی بوختان و ده مگوی نه و تو که بونی لاساری و دووبه ره کیی لئ بن». به پاستی ناموژگار یی د دستانه و دلسوژانه بوو. چونکه به پشت نه ستووری نه و قه لایه بوو که تووشی نه و چاره نو سه په شه هات و نه و ی پښتایی که ده بوو پئی بگا.

به کورنی نه میرخان هر گوئی نه دا نه و قسانه و پیاوړه کی پیر بودا قخانیش، به دهستی کورده برانوسه کان کوژا. قه لایه کی به کجار قایم و گوره ی دروست کرد و نازووخه و چهک و چوئی کیشاوه نیو قه لاکه وه. نه و جار له ورمپرا پای گویت بئ نه و قه لایه. پوځ به پوځ قه لاکه ی قایمتر و نامرانی قه لاداری په رداختر ده کرد و له پاستیدا هو ی چاره په شی و لیکه ومانی خوی زیاتر پیک دینا و کاری نه و تو ی ده کرد که به هیچ باریک ده گه ل پاکي و په کره نگی به کیان نه ده گرتوه. بئ نمونه، خان نه بدالی موکری برای شینخ حیدره- که له خاوه ن شکو یاغی ببوو و له ترسی هیزی له شکر له هیچ شوینتیکي ولاته کی خویدا حه جمین و حاوانه و ی نه مابوو- به خوی و بیست کهس له دهست و پیوه نده کانی وه په نای بئ هیئا و نه میرخانیش په نای دا و کردی به هاو دم و هاو نشین خوی؛ به لام

به فیل و پړوبیازی پیاوه کانی خوی ده ناردده ده رگای عالم په نا و خوی به فیدایی و یه کرپه نگ نیشان دده. له کاتیکدا که جه لالییه کان نارد رانه کوردستان، فه وجیکیان ده گه ل ناردرا، پیربوداخنیش سه رکرده ی ئو له شکره بوو. ئه میرخان که ئو خه به رهی بیست به ده ولته راگه یاند: «نئیوانی من و پیربوداخان خوش نییه و قسه ی خراب له باره ی منه وه به عرز ده گه یه نی. حاوانه وه ی من له نیو له شکریکدا که ئو سه رکرده ی بڼ، کاریکی زور گران و نه ستمه».

بو دل پاگرتنی ئو ئه م فه رمانه به قه لده داهات: «له بهر خاتری ئو، پیربوداخان ئو کاره ی لڼ وه رگراوه. له جی ئو هسه ن خانمان تاعین فه رموو، که له ئه میره کانی عیراقه و پیاویکی پاک و سه روپوو خوشه. به و حاله شه وه نه گه ر بوخوی ناتوانی په گه لی که وئ، یه کیک له کرپه کانی و پدین سپیکی کارامه و دووسده سیسه د که سیکی په گه ل بخا؛ با یه کرپه نگی و دلپاکیی ئو بو ئه میر و حاکمه کانی کورد سووربیته وه و خانه نشینی ئو به خو بواردن دانه نی». ئه میرخان سه ره پای ئو هه موو دلسوزی و مودارایه وه که له لایه ن خاوه ن شکوه ده گه لی کرا، هه ر له سه ر لاساری و سه ره پوییی خوی پویشته. که هسه ن خانی (نیستاجلو و گه وړه گه وړه کانی قزلباش له مه راغه گه یشته نه محمه د پاشا و جه لالییه کان و به ره و خزمه تی خویان که وتنه پئ. به ئه میرخانیا ن راگه یاند: «له سه ر فه رمانی پیروزی خاوه ن شکو نه گه ر بو خوی له توانیدا نییه بڼ، چه ند پیاوی باوه پیترای خاوه ن نه زمون که له چاک و خرابی کوردستان و پښاکانی ناگادار بڼ و په وه ی بکه ون پرسیا ن پئ بکړئ و بو پاوژ ده گه ل کردن بشین، ساز بکا و بنیږئ». ئه میر چه ند په لپ و بیانونوی گرتن.

کورته ی بیانونوه کان ئه وه بوو: «تیره ی جه لالی لاپره سه ن و نه گونجاو و باوه پ پئ نه کراون. با گه وړه گه وړه کانی قزلباشیش ده گه ل بڼ، من ناتوانم په گه ل له شکریک بکه وم که حوت هه شته هه زار که سی جه لالیی ده گه ل بڼ. ئه وان له هه ر پښگایه که وه ده یانه وئ برؤن، منیش له پاشان هیندیک که س به دوا ی ئه واندا ده نیږم». ئه میره گه وړه کانی ده ولته سه رکیشیی ئه ویان له سه ره تایی سه فه ردا به دل نه بوو. ئه وه یان به لاوه باش بوو نیستا که پښگایان به لای ئه ودایه، به هه ر باریک بڼ پامی بکه ن؛ چونکه نه گه ر هاتوو ئه میرخان - که له نیزیکانی ده رگای شایه - و لاساری بکا و به لاپیدا بڼوا، ده بڼ له ئه میره کانی دیکه ی چاوه نډپي چ بین؟ بویه وه سه ر خویان نه هیئا و به زمانیکی نه رم و خوش لیان پاسپارد خانه خوایی باش بڼ و چه ند شه ویک پامان بگړئ؛ جا که چاومان پیک که وت، له سه رخو پاوژیی لڼ ده که یڼ و ئه وی قازانجی ئه وی تیدا بڼ و ده که یڼ. ئه میرخان هه ر جوابی نامه

و په یامی حه سەن خان و ئەمیرەکانی دیکە ی نە داو و لە سەر کەللە پەقی و کەلەو و کیشیی خۆی توندتر پراوہ ستا .

کە پێشەکیی لە شکر گەیشتە ناوچە ی بەرحو کمی ئەو، دەستە یەک لە کوردەکانی برادۆست بەرەنگاری بوون و دەگەڵ ئەو جەلالییانە ی کە لە پێشدا بوون، بە گزێه کدا هاتن؛ دوو پیاوی جەلالی کوژدان و چەند کەشیش لەم نێو دا برینیان هێنا . حەسەن خان و ئەمیرەکان کە لەم نێو دا برینیان هێنا . حەسەن خان و ئەمیرەکان کە لەو پووداو و ناگادار کران پیاوہکانیان گێپراوہ پاشو و شەپ و کیشەیان پراوہ ستاند و لەنیو فرسەقی قەلا لە جیگایەکی پەسیو هەلیان دا و لەشکریان خست . کوردەکان چوونەو و دە قەلاو و هۆردو و گایان وەبەر تۆیان دا . حەسەن خان دیسان پیاوی ناردەو کە ئەمیرخان و هۆی ئەو پەفتارە نالەبارە ی لێ پرسى . هەرچى لەو لایەو قسە ی خوێش و دۆستانە کران، ئەو پەلپ و بیانوی سەیرتری هێنا گوێڤ و دەرگای دۆستایەتی و ناشنایەتی داخست . تووشی هەر کەس لە قەلباش و جەلالی بوویان - کە بۆ جێبەجێکردنی کاروباری پێویست لە هۆردو و وەدەرکەوتن - دەیانکۆشت و پووتیان دەکردەو . دووپاتەبوونەو ی ئەو کارانە دژمنایەتی لەنیو هەردوولا بەهێزتر دەکرد . محەمەد پاشاش بۆ تۆلە ئەستاندەو لە جەلالیەکان وەکار کەوت و پیاوہکانی پۆل پۆل تا بەرقەلا دەچوون و لەو لاشەو کوردەکان لێیان وەخۆ دەکەوتن و بەپیریانەو دەهاتن و لە هەردو لاو چەند کەس دەکوژدان و بریندار دەبوون . کار لە کار تراز و شەپ و کیشە گەرمتەر بوو . هیندیک کەس لە جەلالیەکان - کە لە محەمەد پاشا درپۆنگ بوون - بە تاییەتی محەمەد بەگی برای (تەویل) و دەست و پێوئەندەکانی بایان داو و چوونە کە ئەمیرخان . بەو جۆرە نیزیکی سێسەد چوارسەد کەس پەگەڵ ئەو کەوتن . ئەو وەش پتر ئەو ی لە خۆبایی کرد و محەمەد پاشاش بەجاریکی هەراسان و جاپز بوو . ناگری دژمنایەتی لەنیوان ئەواندا هەلگیرسا . فەرمانی قەزا لەبارە ی کوردە یاغییەکاندا درا و مەلک و ولاتەکانیان داگیرکرا . حەسەن خان بەناچاری لەویندەرئ دامەزرا و چلۆنایەتی بەپێچکی تەختی پادشا پراگەیاندا . ئەو خەبەرە لە ئەرەوئیل بەعەرز گەیشت . وەک لە سەرەتاو نووسیمان عالی جەناب (ئێعمادودەولە) حاتەم بەگی بۆ ئەولای پەوانە فەرموو کە بە چاوێکی ژیرانە تەماشای ئەم سنوورانە بکا و ئەگەر ئەمیرخان هیچ جێ متمانە بێ دلی بداتەو و بەکەرەمی شاھانە هیواداری بکا . جەلالیەکان لە دەوری قەلای ئەو پراگوێزئ و وەک سالان جێ هەواریان بداتئ . پێنج هەزار تومەن زێڤی نەغد لە خەزینە ی دارمالی شاھانە وەرگیرئ و بیدا بە جەلالیەکان . جا ئەگەر ئەمیرخان هەر دانەمەزرا و کەللە پەقی و کەلەو و کیشیی کرد، ناویکی بەو ناگرە هەلپەژینئ و مەلکەکانی

ئەو بەسەر جەلالیەکاندا دابەش بکا، تا لەوێ نیشتهجێ بن و ئاسەواریش لە کورده
لاسارەکانی دیکە بپێت.

***

باسی چوونە ورمیی (ئێعمادودەولە) و گەمارۆدانی قەلای دەرەم و
کارەساتەکانی دەوری قەلای

کە عالی جەناب (ئێعمادودەولە) لە ئەرەدەوێڵەوێ هاتە تەوریز و دەگەڵ پیریودا قخان
حاکمی تەوریز و بەرخورداریه‌گی ئەنێسی تۆپچی باشی و تەنگچییه‌کانی ئێسفەهانی و
خوراسانی و تەوریزی و بافقی وەپێت کەوت، دوو هەزار کەسیش جەلالی کە لە تالانی قراچە
ئەرەدەهانەوێ دەگەپانەوێ و پەگەڵ کەوتن.

لە سەلماس، خان وەلەد غازی بەگی حاکمی ئەوێش وێپای ئەولیا بەگی کۆپی سەیفەدینە
کوێرەیی حاکمی ئەنزلەق و سۆما، پەگەڵ لەشکر کەوتن. پۆزی سێشەمۆ- بیست و شەشی
شەعبان - گەیشته هۆردووی ورم. حەسەن خان و مەحمەد پاشا و گەورەکانی بەپیریوێ
هاتن و بە خزمەت گەیشتن. هۆردوو لە جینگای باش دامەزرا.

پۆزی پاشن، جەنابی (ئێعمادودەولە) پیاوێکی باوەرپێکراوی دەگەڵ مەلیک ئاغا
مەحمەدی (تەسووجی) کە ئاشناپەتی کۆنی دەگەڵ ئەمیرخان هەبوو- ناردە کن ئەو.
پاش ئامۆزگاری دۆستانە و خێرخوایانە داوایان لێ کرد کە مل بدا و لە دەورووبەری قەلای
بۆ دیدار ئامادە بێ؛ تا پێگایەک بۆ نەهێشتنی ناگۆکی و ناتەبایی بدۆزنەوێ و دڵی ئەو
بێننەوێ جێ. ئەمیرخان ملی دا و لە قەلای هاتە خوار و جەنابی وەزیریش بەچەند کەسەوێ
چوو. چاویان بەیەکتەر کەوت و لە هەموو بابەتێک دوان.

ئەمیرخان بە ئاس و پەڵاسدا دەچوو و بەفروفتێل و دپۆ و دەلەسە، خۆی بەغولام و
نوکەر نیشان دەدا و دەیگوت: «لە ترسی بەرەللائی و ئاکاری نالەباری جەلالیەکان و
دپۆنگی لە بەرگریکردنی حەسەن خان، پەنام بۆ ئەو چوار دیوارە هێناوێ. مەحمەد پاشا
بەهیوای ملک و ماشی منە و منی لە خزمەت خاوێن شکۆ بۆسو و بەدناو کرد. ئێستاش
تکام ئەوێ جەنابی وەزیر لە خزمەت خاوێن شکۆ عوزرم بۆ بخواریتەوێ. لەو زستانەدا

لیم گه پښ بۆخوم نه بزوم. په کټیک له کوږه کانم له خزمهت نیوه دا ده نږمه باره گای به رزی. جا که به هاری خاوهن شکو به ره و کوستان هات، بۆخوشم دیم بن پښمه ی ماچ ده کم. جه نابی (نیعمتادهوله) دلنایای کرد هه مو شتی لڼ قبول ده کړی به و مه رجه ی به لښی خوی بیته جی. بریار وا درا چونکه قه لاداری نه و ده نگی داوه ته وه، بۆ نه وهی خه لک بزانه نه و یاغی و سه رکیش نییه، به خوی و که سوکار و ده ست و پیوه ندییه وه بیته نیو قزلباش و ده گه ل گه وره گه وره کان په کتر ببین و هیچ ترسی نه بی. پوژیک نه و میوانی (نیعمتادهوله) بی و پوژیک (نیعمتادهوله) میوانی نه و بی؛ تا ده نگو باسی نیوانخو ش و په که تیی نه وان له و سنوره بلاو بیته وه. نه میرخان به وه پازی بو و قهراری دا سبه ینی بیته خورای.

جه نابی وه زیر کوژیکي جوان و باشی پازانده وه. چونکه نه میرخان نهیده ویست چاوی به جه لالیان بکه وئ، بریار درا تاقه که سیک له و تیره له م کوږه دا به شدار نه بی. نه وئ پوژیک هه رچی چاوه توږپوون؛ سو راخی نه میرخان نه بو. دیسان ناغا محمه دی (ته سو جی) یان نارده کنی، بزانی بۆچی دیار نییه؟ پاش و تووژیکي نۆر به ناغا محمه دی گوت: «قه سی پاسه نه وه په پیش سپیه کانی برادوست له فیل و ده وئ قزلباش و جه لالی نه مین نین و پتیا ن وایه (نیعمتادهوله) - که پیاوړیکي تاجیک و خاوهن قه له مه. پیشی نه وانی پښ ناگیرئ و نیمه ی پښ ناپاریزئ. به کورتی په خه ی خوم له ده س نیوه نانیم، نه گه به قازانجی خومی بزانه کوړیکم به دیاری و پیشکیش وه ده نږمه خزمهت خاوهن شکو و نه گه به یالیکي دیکه یان له سهر دایه، نه وه له و هه وشه خزاوم و جگه له قه لاداری چاریکم نییه».

کورتی ببپښه وه، له بنه وه بږی و ناپاکیی نه و ناشکرا بو. دیاری دا که و تووژه کانی بۆ فروفیل و خوراردن بووه. نه و قه لا قایمه له خوی باایی کردوه و پښگای سه ره پووی و لاساری گرتو ته به ر. عالی جه ناب (نیعمتادهوله) ده گه ل نه میره کان پوژیان کرد و هاتنه سه ر نه وه، هینده نه رمکیشی له پاسه نه میرخان به هیچ باریک ده گه ل قازانجی ده ولت ناگو نج. هاتنی وه زیری گه وره و باوه پیکراوی ده ولت بۆ بن قه لای نه و به ده ست به تالی گه پانه وهی نۆر شو ره بییه و قبول ناکړی. هه مو خو یان له قه لاگرتن هه لکرد، خه به ریشیان به پیچکی ته ختی شا پاگه یاند...

له پیشدا به لښم دابو نه م چیرۆکه تان وه ک چون پووی داوه به ته وای بۆ بگڼمه وه؛ جا بویه به پیویستم زانی که میکتان باسی قه لای دمدم بۆ بکه م: نه و قه لایه له سه ر دوندی کیوړیکي په کجار به رز دروست کراوه که په ک پارچه به ردیکي درژووک و ته سکه و وه ک

پشتی گا ھلکے وتووه . لای شیمال و جنوبی دۆلی زۆر قوولن، که له ژۆرلا بۆ سه رهئ، ده بئ به په یژه ی خه یال بۆی بجی . له بهر به رزی پیوستی به شووره نییه و شووریه یان بۆ نه کیشاوه . دوو لایه که ی دیکه یان - که پانایی قه لاکه یه و لای پۆژه لات ی پالی وه به رزایی چیا داوه و شووریه کی زۆر ته وای بۆ کیشراوه و بورجی بلندی هه ن و ده رگایه کی هیه . لای پۆژئاوای - که له گۆرایی نیزیکتره - شووریه کی یه کجار قایمی هیه و ده رگایه کی به ره و جنوب ده کریتوه . له ده روازه را بۆ عه رزی، پڼگایه ک به نئو به ردیدا هیه که نه ونده ته نگه به زحمه ت سواریکی تیوه ده چئ . سه نگر برنده پیش له لای پۆژه لات و پۆژئاووه نه بئ ناکرئ . له لای پۆژه لات تیره اوژیکی بۆ ده رک ی قه لا بمینئ، یه کپارچه به ردی سه خت و ته خت و په قه . له بنه وه بوودپی بۆ لئ نادرئ، که به رده که بپاوه بورجیکی زۆر به رز و قایمیان لئ دروست کردووه که بۆ خۆی قه لایچه یه که . تا نه و بورجه به رده ست نه کرئ سه نگر برنده بن قه لا محاله . ئای قه لا له حه وزیکی گه و ره را دابین ده کرئ که به باران پر ده بئ . به لام له لای شیمال - له نئو گه لیدا . نیزیکی قه لا کانیه ک هیه ؛ ئای زۆر که مه . نه میرخان خۆگه ی بۆ کیشاوه و پئی بۆ کردوته و ده حه وزه که ی کردووه . ئای نه و کانیه له ئیواره و تا به ربه یانی حه وزه که ی پر ده کا . ئاوه که ی به شی پۆژیکی قه لانشینه کان ده کا . گومبه زیکیان له پیکی عه رزی له سه ر حه وزه که هه لختوووه که له پیش چاوان ون بئ، پئی ده لئ (سولق) . بۆ پاراستنی حه وزخانه که بورجیکیان به بال قه لاوه هه لچنیه . له لای جنوبیه وه سه هۆلدا نیکیان سازکردووه که له زستاندا به به فر و سه هۆل داخدرئ . له ته نیشته وئ حه وزیک هیه ؛ تا نه و به فر و سه هۆله ی له گه رمای هاویندا ده وتوته و ده بیته ئاو به فیژ نه روا و له ویدا کوپیتوه و له کاتی که م ئاویدا به کاربئ . نه و سه هۆلدا نه ش قه لایچه یه کی له سه ر دروست کراوه و پاسه وان و تفه نگچی له سه ر داندراوه ؛ به ویش ده لئ (بوزلق) یا (قارلق)، پڼگای ویش وه ک پڼگای (سولق) له ده ره وه را ونه .

به کورتی نه م قه لایه له پینچ قه لا پینک هاتوووه . یه کیان نه سل ی قه لاکه ، یه کیان قه لای خوارئ، یه ک (سولق) و یه ک (بوزلق) و نه و ی دیکه یان بورجی گه و ره ی ده ره وه ی ده رگای پۆژه لات که له پیشدا باسمان کرد . هه ر پینچ نه ونده به رز و قایم که په یکی تیزپۆی بیر و میرووله ی خه یال پڼیان تئ نابا و وئیان هه لئاگه پئ .

جه نابی وه زیر به لیزانی و بیرتیژی و شیاریی خۆیه وه که مه ندی زیبک و زا کوونی هاویشته کۆنگره ی داگیرکردنی نه و قه لا نه سته مه . خه ریکی سازکردنی ئامرازی پیوستی قه لاگیر ی بوو، له و کاته دا پینج سه د تفه نگچی له له شکری تاییه تی خاوه ن شکو به سه رکرده یی (سه هه ر قولی) به گی یوزباشی و قۆچپیه کانی (چگنی) بۆ کۆمه ک گه یشتنه جئ . گه نج

علی خانیش که له ته ورپز بوو. به له شکرېکې په رداخه وه هات. حه سەن خان و نه میرانی هاوړپې ئو و تفه ننگپیه کانی نیسفه هانی و میرفه تاحی سه رکړده یان بۆ بهری پوژمه لات داندردان و بهری پوژناوаш به پیربوداخان نه سپېردرا. مرادخانی سولتان چینی و خلیل سولتان و محمه دتقی بهگ بۆ بهرامبر قه لایچه ی بوزلف نیردران و پاراستنی دهروازهی ئه ولا به گنج علی خان نه سپېردرا. تفه ننگی مازنده رانی ده گەل سه فهر قولی بهگ و قوچچی چگنی، بۆ بهری شیمال تاعین کران. بهر خوردار بهگی نه نیس و توپچییه کان به دوو توپی گه وره و یه کی (بالمیزه) وه دامه زران و قبان سولتان بیتگدلی به سه رکړده ی توپخانه داندرا. جارئ توپیکې بجوکیان له ده ریای په شه وه به که شتی هیئا و له سه نگره ی حه سەن خان دابه سسترا. محمه د پادشا تووشی نه خو ششی دل هات؛ خزمه تیکی پئ نه سپېردرا. به لام جه لالییه کان به سه ر به شه کانی له شکر دابه ش کران. پینچ هزار تومن زړی شابی عه باسی - که بۆ باربووی جه لالییه کان هیئرابوو. به سه ریاندا به ش کرا. بۆ هر هوزیکیان جئ هه واریک له پیش چاو گیرا. له شکر خپوه تی هه لدا و هر ده سته یه ک چووه سه ر کاری خوی. نه میرخان خه به ردار بوو و ترسا. زورجار پیاوی نارد و خه ریک بوو به دروو ده له سه ئو کیشه ی له کول بکاته وه؛ به لام چونکه فروفیله کانی ئاشکرا ببوون، گوئ نه درا قسه کانی. به ناچار ی ئویش خه ریکی بهرگری و قه لاداری بوو. چەند کهس له نه میرزاده کانی برادوست له قه لا ده رپه رپن و هاتنه پزی شا په رستانه وه. هه رکهس له قه لاوه ده هات ده یگوت: قه لانشینه کان له بهر کهم ئاوی سه خه تن. چونکه له بهر وشکه سالی و کهم بارانی ئاوی هه رزه که زوری له که میی داوه و نه وی ماو هاش بۆگەن بووه و دیدن به چوار پتیان. ئاوی خواردنه وه بریتیه له ئاوی سولق، ئویش تاس تاس ده درئ به پیاوماقوولان نه گه ر سولق داگیر بکړئ جگه له خۆبه ده سته وه دان چاریکیان نییه. ئویش بیتو له بنه ورا بوودپی بۆ لئ بدرئ، گپړانی زور گران نییه. ئو ته گبیره نه قل ده یگرت و نه گه ر به و جوړه ناچاریان کړدبان خۆبه ده سته وه بدن، زور له شه پ و خوینرپزی باشتو بوو. هه مو کوششی خویان بۆ ئو کاره ته رخان کړد. وه سستا که ریزکه نه کان خه ریکی بوودپلیدان بوون. تا عه رزه که خاک و نه رم بوو به هاسانی چوونه پیش. که گه یشتنه به ردی، سه وه یان چنین و شه وانه له پښکای دوروه گلایان ده هیئا و سه وه کانیان پر ده کړد و به رپز دایانده نان و کولانیکی سه رداپو شراویان دروست ده کړد. حه سەن خان له لای پوژمه لاتوه ئاوا ده چووه پیش. پیربوداخانیش له لای روژناوایا سه ر به ره و ژور ده چووه پیش و هر ئو کاره ی ده کړد. کورده کان له بهر په یانه وه ده رزانه سه نگره وه و شه پی باشیان ده کړد و دم به دم هاره ی تیری تیرپه پی ئوان په یامی نه جه لی به گوئی غازییه کان پاده گه یاند و گولله ی تفهنگ وهک

تەرزە بەسەر ئازاكاندا دەبارى. دوو سى جار بەپۆژى پووناك خۆيان دەسەنگەران ھاويشت و شەپى بەسام و گرانيان كرد. غازىيەكان ئۆر سەير، خۆيان پادەگرت و تونديان بەرگرى دەكرد. ھەموو جار ئ لە ھەردوو لايان ئۆر دەكوژان و بريندار دەكران. جار ئىكى پەلامارى مەتەريزى نىعمەتوللا سولتانی سۆفياندا؛ سۆفيەكان ئازايەتى و مەردايەتییەكى سەيریان نیشاندا. پێنج كەس لە زارەكى مەتەريزەكە يەك لە دواى يەك كوژان و نەيانھەشت كوردەكان خۆى تى باوین. ھەر كەس دەكوژا گيانبازيكى ديكە جىيى دگرتەوھ. لەو پۆژەدا ھەموويان پياوھتى و ئازايەتییان نیشاندا. لەو شەپەدا ھەوت ھەشت كەس غازى كوژان و پازدېك بريندار بوون. كوردەكانىش تا بىست كەسيان لى كوژا و سى چل كەسيان برينى ھىنا و چييان بۆ نەكرا و چوونەوھ دە قەلاوھ. لە سەنگەرى ھەسەن خانپا ئە و تۆپەى بەرەو بورجەكە. دابەسترا بوو، پاش بىست پۆژ. بەلكە مانگىك. تۆپباران چەر ئىكى لە بورجەكە كردبوو؛ بەلام ھىشتا وا نەبوو پێدا ھەسەر بگەوئ. ھەسەن خان ھەلەشەيى كرد و سەريەخۆ بى ئەوھى پەرس بە (نىعمەتادوھلە) بگا، پۆژىك ھىرشى بردە سەر بورجەكە، دوازدە لاوى ھەلكەوتوو ئازايانە خۆيان گەياندە سەر بورج. چەند كەسيان ئەنگوان و ھەلدېران. ئەوانى ديكە چاوترساو بوون و كەس نەوئرا ھەلكشە و خۆيان ھەلداشت. دووسەد كەس كە گەيىوونە بن بورجەكە، لەوئ دامەزنان. تا نيوەشەو شەپ بوو و خەريكى كۆلئى دىبارى بورج بوون.

لەو كاتەدا كوردەكان لەپەر لەپشتەوھ پەلامارى غازىيەكانيان دا و بووبە شەپە شير. لەسەر بورجەوھش گوللەى تەفەنگ دابارى، لە قەلاشەوھ دەسپۆژ دەكرا و كۆمەك بۆ غازىيەكان نەدەنئردا. ناچار غازىيەكانيان دەستيان لە شەپ ھەلگرت و گەپانەوھ. لاوى ئازا و ھەلكەوتوو لەو شەپەدا كوژان و بريندار بوون. ھەسەن خان لە بەر ئازايەتییى شىتەنەى خۆى، پەشيوان و شەرمەزار بۆوھ. كار ئىك بوو كرابوو؛ لەبەر ئەوھى جەنابى وەزىر لە دواى چووان نەچوو و دلخۆشەى داوھ. لە شەپێدا ئۆر كارەساتى وا دەقەومئەن. گرتنى قەلايان بى كارەساتى وا نابى.

پاش ماوھەيك كە كەريزەكەنەكان كاريان كرد، لە بن عەرزەوھ نەيانتوانى سەرچاوھەكە بدۆزنەوھ. سەريان لى شىئا بوو و نەياندەزانى بوودپەكە بەرەو كوئ لى دەن. بە ناچارى ھەرچەند ھەنگاو ئىكى دەچوونە پێش نيشانەيەكيان دەچەقاند؛ كە دياربى بوودپ بۆ كوئ دەچى. بەو نيشانانە كوردەكان لە كەينوبەينەكە گەيشتن. لەبەر بى ئاوى وەك ماسى كەوتبوونە تۆپ و ھەلبەزەلبەزيان دەكرد. ھەموو شەوئ ھىرشيان دەھىنا سەر بوودپەكە و دەگەل تەفەنگچىيەكانى مازەندەرانى و سەفەر قولى بەگ و قۆرچى چگنى كە پاسەوانى

بوودې بوون به شپ د هاتن. شپې زور گوره ده کران و شه و بویریان نه بوو. که پږه که نه کان ده رفه تی کارکردنیا نه بوو. سټ مانگه په مه زان و شه شه کان و نیوجیژنان به و جوړه شپ و کیشه دریځه ی ه بوو. دوو سټ جار خه لک ټکی زوری شه پنه که و ژن و مندالیان له قه لاره وده رنا که ژماره یان نیزیک به هزار که س ده بوو.

نو خه لکه شله ژاوی خو یان ده که یانده ناو. که مار و دراوه کان نو کانیکه یان به ناوی حیات ده زانی و فیداکارانه بو پاراستنی سولق تی ده کوشان. له ولایشه وه نو په پی ه و ل بو دوزینه وه ی سرچاوه درا و بی سود بوو. چونکه ناوی حیات ون بوو. جه نابی وه زیر ته گبیر ټکی دیکه ی کرد. بریاریان دا که به سر عه زیدا بو ی بچن و سهریانی گومبه زی سولق کون بکن و توپی گوره له دیواری په یږه به ره و دالانی ناو دابه ستن و ناگری بدهن، که کورده کان نه وین هاتوچوی کانیه که بکن. بوودپه که ش به بن عه زیدا هر لی بدن. قه رار درا که میر سولق و میر پازوکی و میر موقه ددهم له س نه گره کانیا ن بیته دهر و س نه گره بگوینده وه بو سر سولق. حه سن خان پیواری کارامه ی له جی خوی دانان و بو خوی سهرپرشتی نو نه میرانه ی وه ستر گرت. پیربودا قخانیش س نه گره ټکی به ره و سولق دامه زراند. جه نابی (نیعتیما دوده وه) نه ونده ی نو قه لا گرتنه به لاره گرنگ بوو که بوخوی هاته سهر توپخانه. بیست و یک پوژ له سهر توپخانه ی بوو. له به یانه وه هه تا نیواره توپ هاویشتن و پاراستنی س نه گره کان له ژیر چاوه دیبری خویدا بوو. هه موو شه وئ هر ټرکیکی به هر نه میریک نه سپنر درابایه، به یانی لی ته پر سر اوه و نه گره ته نه خی تیدا کردبا، سهرکونه ده کرا. کورده کان زور هه راسان بوون. که شه و راده شکا لاری ته یار و په رداخ و چه کدار ده هاتنه دهر و له ده وده ی سولق شه پ ده ست پی ده کرا و نازایه تییا ن نشان ددها. له ولایشه وه مه شخه ل هه لده گیرسان و له بهر پووناکی مشخه لان، تفه نگیبیه کان به ربه رکانیا ن ده کرد. هه موو شه وئ ژماره یه که له هه ردو لایان ده کوژان و بریندار ده کران. له لاپالی چیا، نه شک و ټیک هه بوو که به سر سولقا ده پیوانی. کورده کان له بن نه شک و ته که وه بوودپنکیان لی ددها که له نه شک و ته بیته دهر و لای سهر و له غازییه کان ببپنه وه و ده ریان په پینن و بو هه میشه به رگری له و کاره بکن. پاش نه وه ی نو خه به ره به نه میره کان گه یشت، وایان به باش زانی که پیته ده سستی بکن و نه شک و ته که بگرن، تا له داگیرکردنی سولقا ده سستیان بگریته وه. نزیکه ی سی لاری له خو بووردو و هه لکه و توو نو نه رکه یان وه سستی خو یان گرت. ده که ل گزینگی هه تاو نو لاره نازایانه له زارکی س نه گره وه به بهر قه لادا به غار پویشتن و خو یان ده نه شک و ته هاویشتن. له قه لاره زوریان تفه ننگ پیوه نان، به لام له یه که س زیاتریان لی نه کوژا.

که شه و بهرگی عه باسیانی ده بهر کرد، نه میره گه وره کان تا نیوه شه و له سه سه نگره کانی
خویان پاره وستان و پاسه وانیان کرد. پاش نیوه شه و دوو دهسته له کورده کان هاتنه ده ری،
قوژیک پرویان ده سه نگره کان کرد و شه پریان هه لایساند و خه لکیان به خویانه وه خریک
کرد و قوژیکیش له بن نه شک و ته که وه سه ریان ده ری تا و ده گه ل نه وانه ی له نه شک و ته
بوون، شه پریان ده ست پی کرد، نه و لاره نازایانه چاک وه ده ست هاتن و تا گولله یه کیان پی
ما و تیریکیان له تیرداند بوو، شه پریان کرد و نه شک و تیان به دهسته وه نه دا. پاش نه وه ی
چییان پی نه ما و ده که سیشیان لی کوژا و چی وای نه مابوو کورده کان خویان ده بال
باوین و ناسه واریان لی بېرن، نه و بیست که سه ی مابوون ده ستیان دا شیران و له نه شک و ته
ده ره پین و به نیو کورده کان وه ربوون، تا به قوونه شه پ بېرن و نه وه ی نه جلی وه ده رنکی
که و تیی به زیندوویی بگاته سه نگر. هه شتی برینداریان هه رچونیک بوو گه یشتنه وه و نه وانی
دیکه ریگای نه مانیان گرت پېش. کورده کان دوو برینداریان که یه کیان تفه نگچی و نه وه ی
دیکه یان پازوکی بوو به زیندوویی گرت و بردیانه قه لایه. نه میرخان له نازایه تیی نه وان
سه ری سوورپامبوو و نه یه یشتبوو بیانکوژن و ده رمانی کردبوون و پاش نه وه ی برینه کانیان
سارپژ ببوو ئیزنی دابوون بینه وه ده ری.

به کورتی، له بهر بهری به یاندا نه و شه په دواویی هات و که لاکی کوژاوه کان- که
له بهر زارک نه شک و ته که و تیبوون دیاربوو. غازیه کان که میکیان سام پی نیشته. جه نابی
(نیعتیما دوده وه) دلته نگ بوو و هه ره شه ی له نه میره کانی موقه ده م و سوئی و پازوکی
فرموو.

به لام له شه ریډا نه وانه هه ره ده بن و نه ویش بو نه وه ی دژمن دلخوش نه بن، زیاتر له پوژان
خه ریکی کاروباری شه پی بوو. هه ره نه و پی پوژنی چل غازی (نیستاجلوو) که له گه ل حه سن
خان بوون- پریان هه ستا و غیره تیان بزووت و خویان بو گرتنه وه ی نه شک و ته ناماده کرد.
(نیعتیما دوده وه) له ئیزندانان دوو دل و له پووداوی دوتشه و نیگه ران بوو. حه سن خان
زوری هه ول دا و گوئی: نه مشه و بوخوم ناگام له وانه ده بی و به سیسه د که سه وه بهرگری
له هیژشی کورده کان ده که م. جه نابی وه زیر له یه ک خوش و لایه ک ناخوش په زای دا و به
قبان سولتانی بیگدلی و نیمام قوئی سولتانی ناچرلووی نه سپارد که پشتی حه سن خانی
له و شه و دا به هه موو هیژی خویانه وه بگرن. له سه ر داوای نه میره کان، ده که سه ی دیکه یان
په گه ل خستنه و به تیکرایی بوونه په نجا که س. به ته یاری و چه کرداری، تیشوو و پیویتی
چه ند پوژیان هه لگرت و لینگیان دا به ره و نه شک و ته. کورده کان له نازایی و خبه ختکردنی
نه وان سه ریان سوورپا. که شه و داها ت زووتر له شه و پی دی هاتنه ده ری و شه پ قوما و

شه پړیکی په کجار توند و گوره. حه سهن خان و نه میران له دهره وه و کورپه کورپه نڼو نه شکوت له ژوړه وه به گز کورده کانداهاتنه وه و تا به ره به ری به یان شه پو و کورده کان هه رچه ندی تن کوشان چپیان بۆ به چی نه کرا و به شه له ژاوی گه پانه وه و غازییه کان پیاوانه نه شکوتیان داگیرکرد. هه موو شه وئ چهند کوردیان - که تا به یانی ناویان ده کیښاوه. به توپ و تفنگ ده کوشت و بریندار ده کرد. تا ورده وورده سه نگر هه لکشان و گه ینه سه ربانی حه وزی سولق. گومبه زی حه وزخانه یان کون کرد و له وپرا پړگای ناویان دیته وه و زانییان سه رچاوه کی له کوئییه. کورده کان خه ریکی دوزینه وه ی چاره بوون. هه موو پوژئی له نڼو بوودپه کوه شه پریان ده کرد و به رگرییان له کاری نه و که سانه ده کرد که بوودپریان لن ددها. نه میره گه ورده کان پوژئی هه ژده ی مانگی قوریان جه نگی نیوه پوویه، کایه کی زوریان ده کونی سولق کرد و ناگریان تن به ردا. پاسه وانی حه وزخانه خو یان له بهر نه و قانگدانه رانه گرت و هه لاتنه وه بۆ قه لا. غازییه کان خو یان فرپدا خواری و سولقیان داگیرکرد و پړگای ناویان باش به خشت و قوپ گرت، نه وئ پوژئی هه رایه کی گوره له بن قه لا ده ست پئ کرا؛ کورده کان زور تن کوشان به رگری له و کاره بکن. به لام دهرؤست نه هاتن و هیچیان بۆ نه کرا. پاسه وانی سولق به تفهنگچیه کانی مازهنده رانی نه سپپردرا و نه میره گه ورده کان هه ریه که گه پانه وه بۆ سه نگره کانی پېشوو ی خو یان. جه نابی (ثیعتیما دوده وه) ش له توپخانه پا گه پراوه بۆ مه زلی خو ی.

نه میرخان و گه وره گه وره کان تا ده پازده پوژ به ناوی که می بوزلق و خه لکه که ش به ناوی بۆگنی حه وزی گه وره قه ناعتیان کرد و خه ریکی قه لاداری خو یان بوون چونکه داگیرکردنی سولق له زستانه وه تا به هاری کیښا. وه ختی بارانی هات و هه وره کان نه مسال به پېچه وانه ی سالی پابردوو وه ک فیلانی مه ست که وتنه شریخ و هوپ و به پوحمی خو لای که که س نازانی چهند زوره، نیزیکه ی مانگیکی بئ نڼوپر باران باری و لیی نه کرده وه و قه لانشینه کانی له ناو بئ نیاز کرد. چونکه ته گبیر ته قدیری پئ هه لئاوه شیتته وه، نه و هه موو هه ول و تیکوشانه ی له و سئ مانگدها بۆ داگیرکردنی سولق نه انجام درا به فیروچوو قه لانشینه کان پتر له جاران خه ریکی قه لاداری بوون.^۱

۱ - نه م کاره ساته تا نیره له سالی بیست و سیتییه می پادشایه تیی شا عه باس سه فه ویدا که پړککه وتی سالی ۱۰۱۸-۱۷ کوچیه پووی داوه و له لاپه ری ۷۱۹ ژه ۸۰۱ کتیبی عالم نارای عه بیاسی نوو سینی نه سکه ندره یگی تورکمان، چاپی گولشه ن، تاران، ۱۳۵۰ نوو سراوه. دوايه کی ده که ویتته سالی بیست و چواره می پادشایه تیی شا عه باس. هیتن

باسی داگیرکردنی قهلای دهرم و کورانی ته میرخان و دهست پتومنده کانی

ههروه ها کاره ساته کانی دیکه، که هیندیکیان له سهرده می ژیانی (نیعتیما دوده وله) دا و هیندیک پاش ئو پرویان داوه .

چونکه له بهر بارانی زۆر وهکو گوتمان سولق ئه وتۆی نه بوو، برپاردرا که هه موو نامیره کان سهنگه ری خۆیان به پێگای کووچه ی به سه وه تاندا به رنه پیش و قهلاکە ی به یارمه تیی خودا و هیزی باسک بگرن . جهنابی وه زیر له مه زلی خۆی باری کرد و بۆ لای سهنگه ری حه سه ن خان هات . سهنگه ریکی به سه رکرده ییی (سهفه رقولی) بهگ و پیاوه کانی تایبه تی شا کرده سهنگه ری خۆی و لویدا دامه زرا . له هه موو لاه وشو و پۆژ تێ ده کوشان و شتوو مهک و که رهسته یان ده کیشاوه . سه وه چنه کان، سهویان ده چنن و هیندیک گل و قورپان له پێگای دووره وه دینا تا سه وه کانی پر بکن . ئاسنیان به سه ره خته یه کی نه ستووردا کیشابوو و گهردوونه یه کیان سازکردبوو که کارگه ره کان له پشت ئه وی کار بکن و له گولله ی زه برزه ن و تفهنگ بپارێزرین . به و جۆره شه وانه کاریان ده کرد و گه زیه گه ز ده چوونه پیش، ده گه ل ئه وه شدا هیچ شه ویک نه بوو که دوو سێ کهس نه نگێو درین و له نێو نه چن . ده پیشدا حه سه ن خان و ئه لپاس خه لیفه ی قه ره داغلو و میرفه تاحی مین باشی، تفهنگچیه کانی ئیسفه هانیان به و جۆره ی گوتمان بردنه پیش و سهنگه ریان گه یانده بن بورجی گه وه ی دهره وه ی قه لا و ته نیشته دیواری . قه رابهگ ناویک که وه کیلی ته میرخانی بوو، پاسه وانی له و بورجی ده کرد . که ریزکه نه کان چه ند پۆژ کاریان کرد و ئه و دارانه یان ئاگر تێ به ردا که بۆ قایمی ده نێو چینه ی دیواریان کیشابوون . ئه و دارانه سووتان، دیواره که هه ره سی هینا و زگی دا و نیوه پۆیه ک - که کارگه ره کان خه ریکی نانخواردن بوون - لایه کی بورجه که بزووت و تیک پوو خا و دهسته یه ک له پاسه وانه کان ده گه ل خاک و خۆل بۆ نێو دۆله که جاله بوونه وه .

که ئه وه پووی دا، جهنابی وه زیر به حه سه ن خانی ده ستوور فرموو که ئیتر چ وهختی پاره ستانه، هیرش بۆ بورجه که به رن . حه سه ن خان فره مانی هیرشی دا . هه وه ل که سیکی پێی له سه ر بورجه که دانا و تفهنگی له قه رابهگ دا و سه ره ی بپی و هینایه وه، پاله وان محمه د ناویک بوو له تفهنگچیه کانی خۆزانی ئیسفه هانی . له پاش ئه و دوازه که سی دیکه

وه سهر بورجه كه كه وتن و ههوت هه شت پاسه وانيان له سهر ئ سهر بېر . خوشكه زای نه ميرخان - كه لاوئكي زور جوان چاك و شنگ و شوخ بوو. هه لدتړا و له خوارئ ده گهل گيله پياوئكي تيره ي چيني - كه له پاسه وانان بوو. تيك ئالقان و ده ست به يه خه بوون. هه ده سبه جئ كوشتي و سهر ي بېر و هئنايه وه جه نابی (ئيعتيمادوده وه) زوری پئ ناخوش بوو و گهلئك به سهر كا بریدا هات و ئه و خه لاتهي به هيوای بوو نه يدرايه .

بېيرينه وه، بودجه كه دا گيركرا و پاسه وانه كانی زياتريان كوژدان و چهند كه سيشيان له بن دار و بهرد و گلدا خنكان. نووسه ري ئه م پيتانه. كه له و هاتو چويه دا په فيقي جه نابی وه زير بوو. ئه م چوار نيوه شيعره ي به دلدا هات و نووسی:

این برج كه يافتی بفتحش تايید
از مطلع آن برآمدی چون خورشید
کوتاه بُدی ز رفعتش کیوان را
از دامن خاکریز او دست امید

یانی:

ئو و بورجه كه بۆ گرتنی ده ست گيرا
له ئاسۆی ئه وی وهك هه تاو هاتيه ده ر
ئوه نده به رز بوو كه ده ستی هيوای كه یوان
كورت بوو بۆ ئه وه ی بگاته توره پژی

كاتئك بورجی گوزين - كه وهك به ردی سهر پئگای غازيان بوو. گيرا، كار هاسان بوو. له ماوه ی ده پوژدا سه نگره كانيان گه يانده ده وروبه ري قه لا و توپچيه كانيان دامه زراند. توپئكي گه وده ی باليمزيان به رامبه ر به قه لا ی سهر ئ و توپئكي ديكه يان به رامبه ر به قه لا ی خوارئ له سه نگره ی پيربود اقخاندان دامه زراند و ده ستیان به گولله باران كرد و تهنگيان به قه لانئشینه كان هه لچنی. ئه ميرخان سهر ی لئ شيوا و كورده كان هئوابړاو بوون، چونكه گهلئك له خزم و كه سوکاره كانيان له و شپانه دا كوژدان. قه لانئشینه كان ده ستیان به هاتنه ده ر كرد. هه موو پوژئ ده كه س و بيسست كه س له كورده كان و له جه لالييه كان خويان ده رباز

ده‌کرد و په‌نایان بۆ سه‌نگره‌کان ده‌هیتنا. له‌سه‌ر فه‌رمانی پیروژ په‌نا ده‌دران و خه‌لات ده‌کران و دلخۆشی ده‌درانه‌وه.

به‌کورتی کاری قه‌لا گه‌یشته جینگایه‌ک که ئه‌وپۆ سه‌به‌ی بگیرێ. که پوودای مه‌رگی (اعتماد الدوله) پووی دا. ئه‌و پووداوه هه‌موو که‌سی په‌رێشان کرد و کاری قه‌لا‌ی - که نیزی که به‌ ته‌واو بوون بوو - که مێک وه‌دواخست. قه‌لانشینه‌کان خۆپاگرتی بوون. تا محمه‌د به‌گی شاملوو. که کرابوو سه‌ردار. گه‌یشته جێ. ئه‌میره‌کانی پێشوو تازه هاتوو به‌وپه‌ری له‌خۆبووردنه‌وه خه‌ریکی گرتنی قه‌لا بوون. به‌ماوه‌یه‌کی کورت سه‌نگره‌کان له‌ خواره‌وه گه‌یشته بن دیوار و بورجه‌کان به‌زه‌بری تۆپه به‌رده‌وشینه‌کان وه‌له‌رزین که‌وتن و درز و که‌لێتیان لێ په‌یدا‌بوو. له‌لای سه‌ره‌وه، ئازایانی قه‌لاشکێن هێرشیان هیتنا و دوو سێ بورجیان داگیرکرد. له‌لای سه‌نگه‌ری پیروداقخانیسه‌وه غازیه‌کانی تورکمان په‌لاماریان بۆ بورجه‌کانی خواره‌وه. که کورپه‌ گه‌وره‌ی ئه‌میرخان فه‌رمانده‌ی بوو، برد و پێی هه‌لچوون و وه‌سه‌رکه‌وتن. پاسه‌وانه‌کان خۆیان بۆ پانه‌گیرا؛ ده‌ستیان لێ هه‌لگرت و پایان کرد بۆ قه‌لا‌ی سه‌ره‌وه. حه‌وشه‌که کراوه و له‌وێرا خه‌ریکی هه‌لکه‌ندنی دیواری نیوان دوو قه‌لاکان بوون. پاسه‌وانه‌کانی بوزلق پیاویان نارد هه‌ر که‌سه‌ی که‌سه‌ی ئه‌میره‌کان و ئامانیان خواست و ته‌سلیم بوون و بوزلقیان به‌ده‌سته‌وه دا. سێ قه‌لا‌ی قایم گیران؛ کورده‌کان له‌ فرپه‌ که‌وتن، هه‌موو پوویان له‌ ماله‌ی ئه‌میرخان کرد که ئه‌ویشیان کردبووه نارین قه‌لا. غازیه‌کان بێ ترس خۆیان ده‌قه‌لا هه‌ویشته. جگه‌ له‌ ماله‌ی ئه‌میرخان، هه‌موو که‌لێن و قوژینی قه‌لاکه‌یان داگیرکرد ئه‌میرخان که ته‌ماشای کرد له‌ هه‌موو لاره‌ به‌لا ده‌وره‌ی گرتوه، کورده‌کانی له‌ شه‌پکردن مه‌نعه‌ کرد و ناردیه‌ کن محمه‌دخان و تکای کرد که بۆخۆی ده‌گه‌ل غازیه‌کانی شاملوو بپه‌ته‌وه؛ چونکه له‌ حه‌سه‌ن خان ده‌ترسم و زۆرمان خۆین له‌یه‌کتر پشتوووه ئه‌و ناگاداریمان لێ بکا خۆم و کورپه‌کانم و خێزان و ده‌ست و پێوه‌نده‌کانم به‌سه‌لامه‌تی بنیڕێته به‌ر باره‌گای به‌رزی شا.

۱ - چلۆنایه‌تی پووداوه‌که ئه‌وه‌یه: پۆژیکێ ده‌گه‌ل ئه‌میره‌کان له‌ مه‌زلی (گه‌نج عه‌لی خان) بوون. ئیوارێ که هاته‌وه سه‌رێکی تۆخانه‌یان دا، سه‌ری شه‌وێ هاته‌نه دیوه‌خان. پاش به‌جێ گه‌یاندنی نوێژان، تا دوو به‌تل شه‌و پابرد وه‌ک جاری جاران زۆر به‌ پوه‌گه‌شی و پوه‌خۆشی ده‌گه‌ل خه‌لکی مه‌جلیس قسه‌ی کرد. کاتی خه‌و چوو جێی نوستن. نووسه‌ری ئه‌م پیتانه هه‌شتا نه‌گه‌ییوومه‌وه مه‌زلی خۆم که به‌ دوامدا هاتن؛ منی هه‌زار سه‌رم سوپا که ده‌بێ هۆی بانگکردنم چ بێ؟ یه‌کی دیکه‌ گه‌یشته‌ی و گوته‌ی: جه‌نابی میرزای به‌مه‌رگی موفاجات ته‌واو بوو. هه‌موو تووشی سه‌رسه‌رمان و خه‌م و په‌ژاره‌ بوون. خه‌به‌ره‌که‌مان به‌خواه‌ن شکو پراگه‌یاند. مه‌ر ئه‌و شه‌وی ته‌رمه‌که‌مان له‌بن قه‌لا هیتنا خوارێ و شووشتمان و کفتیمان کرد. ئیواره‌ی ئه‌وێ پۆژێ ناردانه‌وه ته‌ویرێژ. ئه‌میره‌کان ناریدیان له‌ دووی ئیمام قوڵی خان که به‌له‌شکرێکی ته‌یاره‌وه له‌ سه‌لماس بوو.

له و کاته دا خان نه بدالی موکری به چهند کس له نيزيکاني خوږيه وه هاته دهر. نه ويان نارد قوناغي نه لياس خه ليفه ي قه راداغلو، که ميواني نه وي. له پاش نه و محمده به گي براي (تفيل) به و جه لاليپانه وه که له قه لادا بوون دهر که وت. پاشان محمده به گ له سهر ويستي نه ميرخان چوه نيو قه لا. نه ميرخان و کوپه گوره که ي و نيزيکه ي سده که س له عه شيره تي برادوست، هه موو زړيپوش و تفهنگ به دهر ست و چه کدار، به هه موو نه سپابي شه پوه له ماله هاتنه دهر؛ ده گه ل محمده به گ يه کتريان دي و دووسده که سيکيش له قه لادا مانه وه.

محمده به گ پاسه واني به دياريه وه دانان که کس ويان نه پزي و پوه له ماليان نه کا. نه ميرخان و دهر ست و پتوه نده کاني هينا مالي خزي خپوت و بارگايه که گوره ي تاييه تي بو ه لدان. ناردی له دووي حه س نه خان و نه ميره کاني تر که بين نه ميرخان ببينن. جا نه وده مي هه رچي قازانجي ده ولته تي تيدابو نه وه ي بکن. بوخوشي وپري براکاني دانيش و به گهرمي ميواندري لي کردن. که حه س نه له خپوته که نيزيک بووه ناردی به دواي محمده به گي دا و بانگي کرده دهر ي. نه هاتني حه س نه خان بو خپوت و چوونه دهر ي محمده به گ نه واني نيگه ران و دپونگ کرد. حه س نه خان به محمده به گي گوت: «سهرم له کاري تو سوپماوه و قه ت وام له تيگه يشتن و ليزاني تو پانه دهر ي که به خوت و برايانه وه له نيو نه و ياغي و سه رکيش و لاسارانه دا دابنيشي که ده ستيان له خويني خويان شوشتوه و جي متمانه نين و نابي به هيچ باريک بپويان پي بکري. ته گير نه وه يه که نه وان له بهر يه ک بلو بکه ي، نه ميرخان و کوپه که ي و چهند که سان به نه ميرزيکي بسپتره که پاش نه وه ي فرمانمان بو هات جيبه جي ده که ين.»

محمده به گ نه و قسه ي پي به جي بوو. پياوي نارد کن نه ميرخاني: «مانه وه ي نه و هه موو که سه پيکه وه له جيگايه ک نيماکاني نيه، بو خوت و کوپ و خزمه کانت ليتره به سنيته وه و نه واني ديکه داده به شين.» نه ميرخان ملي پاکيشا؛ به لام ناواله کاني مليان ندا و گوتيان: «بوخوت دلنياي که نه ميره کان سهر به خو ناوپر نه تو بکوژن، به لام يه که له نيتمه ناهيلن. بپارمان و ابو که له خوشي و ناخوشيدا پيکه وه برين، نيستا و دياره تو ژياني دوو پوژت پي باشته. نيتمه ليک هه لئابريين و نه گه ر بکوژريين با پيکه وه بمرين.» جوابيان نارد وه دهر ي.

له کاتي نه و هاتوچويه دا له ماله نه لياس خه ليفه هه را په دابوو، کاتيک خان نه بدالي موکرياني نارد قوناغي نه لياس خه ليفه، بو خوي له سه نگر بوو. پياوه کاني خريکي ميواندري و به جي که ياندني نه رکي پويوست بوون وشه ربه تيان بو هيتان. له و حاله دا

خه لئفه. که پیاوئیکی سؤفی و خاوهن ئاکارئیکی ساکار. بوو به سه ردا هاته وه و میوانه کانی
 نۆر به خیره اتن کرد و له پیاوه کانی توو په بوو که به و گه رمایه بۆ چهک و بهرگی
 شه پتان له براده ران نه کردۆته وه. خزمه تکارئیک هات که بهرگی شه پیان لئ وهرگرت و
 سووکیان بکا. خان نه بدال و ئاواله کانی خه یالئیکی دیکه یان به دلدا هات. ده سبه جئ
 له جئیی خۆیان پاپه پین و شیریان هه لکئیشا و چه ند شیریان له ئه لئاس خه لئفه دا و
 چه ند که سیان له خزم و پیاوه کانی. که بئ چهک بوون. له نئو خئوته بریندار کرد.
 غازیه کانی قه راداغلو پییان زانی و به شیریی پووته وه له خئوته تی وه ژوورکه وتن. ئه لئاس
 خه لئفه و دوو کهس له خزمی کوژرا بوون و چه ند که سیش بریندار بوون. پوویان له
 خان نه بدال کرد و ئه ویان به ئاوالانه وه له توپه ت کرد. ئه و پووداوه قسه ی حه سن خانی
 وه پاسه ت گئپا و کهس متمانه ی به وان نه ما. قزلباشی غه زا کهر، پۆبونه شیران و ده سه ر
 که سه وه نه چوون و شیریان تن نان. هه ر کهس له و پۆش پیشت هاتبووه ده ر. چ کوورد
 چ جه لالی. کوژرا. چونکه به رده سته بوونی ئه و چینه غه داره وه ک ئیمانی نا هومئیدی بوو.
 ئه میرخان و ئاواله کانی هئیشی قزلباشیان بۆ ده وه ی خئوته ته که یان دی و پاپه پین و
 لبادیان کون کرد و غازیه کانیان وه بهر ته ننگه کان دا. له ولاشه وه خئوته گولله باران
 کرا. بیست سی که سیان وه به ره اتن و کوژان؛ ئه وانی دیکه به شیریی پووته وه ده په پین
 و به شه پکردن به پئنگای نه ماندا پابردن. له شکری پق هه ستا وای ده ست به کوشه تار کرد
 که ئه و که سانه ی شه ش مانگ له وئ پیشت هاتبوونه ده ریش ده رباز نه بوون؛ ته پ و وشک
 پئیکه وه سووتا. ئه وانی له قه لاش مابوونه وه ئاسه واریان لئ برا. به کورتی قه زاقه ده ر وای
 هئینابوو و ئه و پووداوه له خۆیه وه قه وما. پاداشی نه مک به حه رامیی خۆیان وهرگرت. پاش
 لئکۆلئینه وه زاندا که ئه میرخان و ئاواله کانی ته گبیریان کردبوو و هاتبوونه سه ر ئه وه که
 پزگاریان له ده ست قزلباش ئیمکانی نییه؛ گوتبوویان؛ «بهرگی شه پئ له بهر ده که یان و
 چهک هه لده گرین و ده چینه ده رئ. هه موو ئه میره کان له و کۆپه دا کۆده بئه وه؛ ده سته یان
 لئ ده ده ینه شیران، تا له ده ره وه ئاگادار ده بن چوقه واریان لئ ده پین. ئه گه ر توانیمان
 وه ده رکه وین و خۆ پزگار بکه یان، ئه وه باشه؛ ئه گه ر نه مانته وانی، بهس نییه تۆله ی خۆمان
 له پیشتا کردۆته وه و خۆینی خۆمان نه ستاندوه و پیاوانه کوژراوین». بۆیه ئه م ئازایه تییه
 له خان نه بدال پووی دا و له پیشتا ئه لئاس خه لئفه ی کوشت. خودا بۆخۆی ده زانی.

پاش ئه م پووداوه کوپه بچوکه کانی و خا و خیزانی ئه میرخان ئه و مابوون، هئینایان
 بۆ هۆردووگا و مال و سامانی قه لانشینه کان به سه ر غازیه کاند دابه ش کرا. له حالئیکدا
 که هۆردووی خاوهن شکۆ له (گاودۆل)ی مه راغه بوو، ئه وه ی قه ومابوو به عه رزی پیرۆزی

گه یشت. له سهر فهرموده، چهند پوژنیک گهنج علی خان به خوی و تفهنگچیه کانیوه له بن قه لا مانوه و نه میره کانی دیکه به له شکره وه پوویان له دهرگای خاوهن شکوی عالم په نا کرد. له چیمه نی قه راجووق گهینه باره گای پیژوز. ولات و سامان و دهسته لاتداری ورم، به قبان خانی برای محمده به گی بیگدلی نه سپیدردا. سن هه زار تومهن زپری نه غدیش بو پیداو یسته کانی قه لای دمد و یارمه تی غازییه کان و پیاوه کانی نه و دیاری کرا. فرمان دره له سنووری ساردوقورغان و گاوروود تا سه لماس، هه موو نه میر و حاکمه کان له بهر حوکمی نه و دابن و له قسه ی دهرنه چن. نه ویش به لشکرچی ته یاره وه چوو بو وینده ری و خهریکی ناوه دانگردنه وه قه لا بوو. گهنج علی خانیش به خوی و تفهنگچیه کانیوه تیکه لی هوردوی گه وره بووه.^۱

***

باسی به رهو مراغه جیونی نا و پوه ههستانی له تیره ی موکری و قه تلوعاسی نهو تیره

عه شیره تی موکری له پیږه وانی نه م ده ولته و له سنووری گاودولتی مراغه و سندوس و میاندواودا نیشته چی بوون. له سهرده می شای به هه شتیدا سهرکرده ی نهو تیره به ده ست نه میره ناو ټکه وه بوو. پاش مردنی شا و له سهر ته تخت دانیشتنی سولتان محمده پادشاه که سولتانی پډم بوو. په یمانی باوک و باپیروانی خوی هه لوه شانده وه و دنیای هیدی و هیمنی نا لوز و په ریشان کرد. شه پ هه لایسته به دغه په کانی سنوور، بازارپان گهرم بوو. نه میره ی ناویراو. که زور سالان نهک په روره ده ی نه م ده ولته بوو. پښگای نهک به حهرامی و یاغیبیون و هه لگه پانه وهی گرت پش، ده گه ل پومیان پښکوت و ده سستی کرد به تالان و کوشتار. له سندوس و میاندواو و مراغه دا هاته سهر په وهی (قه راجیوق) که په وهی تاییه تی حه زره تی شای به هه شتی بوو و به باشی ناواینگی به دنیادا پوی بوو. ژماره یه کی زوری له په وه دان و پاسه وانی په وه کوشتیون و په وه که ی داگیرکردبوو.

۱ - نه م کاره ساته له سالی بیست و چواره می پادشایه تی شا عه باسی سه فویدا پووی داوه که پښکوتی ۱۰۱۸ ی کوچیه. نه سکه ندره بیگی تورکمان له لاپه په کانی ۸۰۷ - ۸۱۱ ی کتیبی عه له م نارای عه باسیدا باسی کردووه. حه یف پوژ و مانگی گیرانی دمد و گورزانی نه میرخانی نه نووسیوه. هیمن

هه‌میشه ده‌گه‌ل ئه‌و ئه‌میر و قزلباشانه‌ی ده‌بوونه حاکمی مه‌راغه شه‌پ و کیشه هه‌بوو. ده‌می‌کیش له خراپه و کوشتار و به‌دیل گرتنی ژن و مندال پانه‌ده‌وه‌ستا. پاش مردنی ئه‌میره‌به‌گ، شیخ‌حیدر به‌ده‌ستووری بی‌گه‌ریه‌گی پۆمیان بوو به ئه‌میر و له باوکی زیاتر سه‌ریه‌خوویی په‌یدا کرد.

به‌لام له زه‌مانی فه‌رمانه‌پوایی سولتان محه‌مه‌دخاندا له پاس جه‌عه‌فر پاشای بی‌گه‌ریه‌گی ته‌وریز سه‌رکیشی ده‌کرد. چه‌ند جار نیزیکانی خۆی نارد به‌باره‌گای عاله‌م په‌نای پادشای مه‌زن و بچوکی خۆی نیشان ده‌دا؛ تا شاهه‌نشا بۆ داگیرکردنی نازه‌ریاجان چوو. شیخ‌حیدر هات بۆ پێسمه‌ماچکردن و لاواندراوه؛ چه‌زه‌تی شای پایه‌به‌رز و سیبه‌ری خودا، هه‌له‌کانی پێشووی تیره‌ی موکری به‌خشی. ده‌سه‌لاتی مه‌راغه و ده‌وروپشتی - که هه‌میشه به‌ده‌ست یه‌کێک له ئه‌میره مه‌زنه‌کانی قزلباشه‌وه بوو - دا به شیخ‌حیدر. ئه‌و له‌بن قه‌لای ئیره‌وان وه‌ک له‌جینی خۆی باس کراوه - کوژرا. خاوه‌ن شکۆ له‌به‌ر هه‌قناسی جینی باوکی دا به قوبادخانی کوپی که هیشتا مندال بوو. به‌که‌یخوادا و پدین سپیه‌کانی عیالی فه‌رموو تا کوپ‌گه‌وره ده‌بن له قسه‌ی دایکی - که کچی پیاوماقوولیکی قزلباش و ژنێکی وشیار و ئاقل‌بوو ده‌رنه‌چن. بۆ ئه‌وه‌ی قوبادخان خۆی بگرێ براهه‌کی شیخ‌حیدر که ناوی ئه‌میرخان به‌گ بوو له‌نیۆ عیال هێتاده‌ر و جی و پایه‌ی دایه و کردی به حاکمی گه‌رم‌پوود. براکه‌ی تری خان ئه‌بدال داوای مه‌زنایه‌تی ده‌کرد و سه‌ری بۆ برازاکه‌ی دانه‌ده‌نواند و هیندیک پیاوخراپ و به‌دغه‌پی موکری له‌خۆ هالاند‌بوو. چه‌ند جار له‌شکری ناردرا سه‌ر و ده‌ریان په‌پاند؛ تا ناخری وه‌ک باسکرا په‌نای بۆ ئه‌میرخانی برادۆست برد و له‌کن ئه‌و مایه‌وه. لوتف و دل‌سۆزی شاهانه قوبادخانی گرت‌وه و سه‌ریه‌خوویی ته‌واوی په‌یدا کرد و هه‌موو هۆزه‌کانی موکری به‌رده‌ست بوو. له‌نیۆ سه‌ره‌وژانی ئه‌م تیره‌دا پیاوی به‌راز سورشت و پێوی سیفه‌ت هه‌بوون که له پێگای پاست دوورکه‌وتبوونه‌وه و له چۆلی سه‌ره‌پویدا گه‌وره ببوون؛ ده‌گه‌ل قزلباشان - که مه‌راغه خاوه‌ن مل‌ک بوون - خراپ ده‌جوولانه‌وه و به‌زۆر زه‌وییه‌کانیان داگیر ده‌کردن. قوبادخانی که گه‌یشتی، له‌به‌ر نه‌زانی و پێسیی ده‌روونی ده‌گه‌ل قزلباشان په‌فتاریکی ناله‌باری گرت‌ه‌پیش. هه‌رچه‌ند له‌و چه‌ند سه‌اله‌ی دوایدا زۆر ناهه‌رمانی و ئاکاری دزیو له‌خۆی و له‌زێر ده‌سته‌کانی ده‌بیندرا و گه‌رد له‌سه‌ر دلی مباره‌کی شاهانه ده‌نیشت، به‌لام له‌به‌ر به‌زه‌یی و دل‌سۆزی تایبه‌تی خۆی و له‌پیش چاوگرتنی خزمه‌تی شیخ‌حیدر، چاوپۆشیی لێ ده‌کرا. تا وای لێ هات ئاوی له ئاوه‌پۆیان ده‌رکرد و سه‌ره‌پوویی و لاساریی له‌پاده‌برده‌ ده‌ر. هه‌روه‌کوو سالی پابردوو حوکم کرابوو که قوبادخان بچێته‌کن (ئیعتماده‌وه‌له) و له داگیرکردنی قه‌لای دهمدا ده‌گه‌ل له‌شکر

به شداری بکا، خوی له و خزمه ته ش بوارد و نه چوو.

له به هاریدا که خاوهن شکو خه ریک بوو بۆ پښخستنن کازوباری ئو ناوچه په بهره و سنوور بچن، قوبادخانیس ناچار به خوی و چند که س له ده وروپشته کانیوه له (یورت قشلاق) به خزمه ت گه یشت؛ چونکه دلای پاک و پووناکی شاهانه له سهره پویی و لاساری ئه وان گهردی لښ نیشتبوو، هاته سهر ئه وه که ئه وان شیاوی لوتف و دلسوژی نین و راوه ستان له ته میگردنی توندی ئه وان به قازانجی ده ولت نییه و خراپه و کیشی پتری لښ په یدا ده بڼ. خوی له ته میگردنیان خوش کرد. به لام به لیزانی و وشیاریی خویوه، جارئ خوی پاگرت و لوتفی ده گهل کردن تا گه یشته مه راغه. قوبادخان و پدین سپیه کانی موکری له وه ده ترسان شا داوای په وهی قه راجیوق بکاته وه؛ بویه به فیل، نه سپه باش و هه لېژارده کانیان نارده جڼگاهیه کی دوورده ست و چند بارگینی نارپه سنی کوردییان له وئ هیشه وه، تا نه گهر باسی په وه هاته گوږئ ئه وان نیشان بدن. هه روه ها ناشکرا بوو که هه میشه ده گهل سهردارانی پومی که ینویه ینیان بووه و خراپه یان ده گهل لیتقه وماو و هه ژاران کردووه و له بهر ته عه سسویی مه زه بی زوړیان شیعیه کانی مه راغه نازار داوه. که وابوو ده ستی زوړداران ده بوو له یه خه ی هه ژاران بکریته وه.

به کورتی له نیو بردنی ئو تیره به دغه پ و سهره پویه. که له موسلمانن هه ناوټکیان هه بوو. هرکی سهر نه ستوی شای دادپه روه ر بوو. ناگری بق و توپه یی وا له دلای خاوینی شاهانه دا بلنسی گرتبوو که ته نیا به خوینی ئو و بڼ فه رانه و وه کارکه وتنی شیري ناگربار نه بایه نه ده کووژاوه و دانه ده مرکاوه. له کاتیکدا که باره گای بهرزه له گاودول هه لی دابوو، پوژیک قوبادخان به خوی و سهر و په نجا که سه وه پوویان له باره گای بهرزه کرد. ئیواره وهخت بوو گه یشتن؛ ده گهل چوار که س له خزمه کانی بۆ حوزوور بانگ کران. که وه ژوور سهره پرده که وت، له سهر فهرمانی شا له وهختی چه که داکه نه ندا غولامان بڼ نه وهی بیلن بېزون - کوت کوتیان کردن. که لاکي پیسی ئه وانیان بۆ کووچه ی پشت سهره پرده راکیشا. بۆ نه وهی زیانیک له لایه ن ئه و پیاوخراپانه وه به غولامان نه گا. فهرمان به عه لی قولی خانی ئیشک ناغاسی باشی شاملوو درا له بهر ده رکی سهره پرده راوه ستن؛ یه ک یه ک بانگیان بکا بۆ مه جلیس. که وه ژوور سهره پرده ی پیروژ که وتن ده سبه جئ غولامان بیانکوژن و که لاکیان باوژنه کووچه ی پشت سهره پرده؛ تا له پیش چاوان ون بڼ. تا بیست سی که س به و جوژه کوژان و یه ک به دوا ی یه کدا فرئ دران. ئه وانن ده ری که میک درېونگ بوون. یه کیان که هاته ژوورئ ته ماشای کرد خوین زوړ پژاوه و قوبادخان و ئه وانیش دیارننن؛ قیژاندی و ده ستی دا خه نجه ر. موحبب عه لی خانی شاه ی سیونی بریندار

کرد. دوو سئ کهس که به دوایدا ده هاتن کشانه وه و خه ریکی پاکردن بوون.

غولامان و قوچچیان تییان وه روکان، هر له وئی پارچه پارچه یان کردن. نه وانی ده ره وه تن گه یشتن، پایان کرد نه سپان. هیندیک هر له و ده ووبه ره و هیندیک له وه ختی پاکردندا کوژان و تاقیان لی بپا. له و وه خته به سامه دا خاوهن شکر هاته دهر و سواری نه سپی په سهن و خۆشبهز بوو و پووی له قه لای گاودۆل کرد و سه ریا زانی قزلباش کوشتن و تالانی عه شایری موکرییان پی نه سپێردرا. خاوهن شکر به تلّیک له شه و چووبو گه یشته قه لای گاودۆل.

هیشتا نه خه به ره نه گه یبووه قه لا که له شکر به ژور قه لا وه ربوو؛ هر که سیان وه گیر کهوت خستیان. علی قولی خان ناردرا بۆ حه وشه یه کی دیکه که له و نیزیکانه بوو. په نجا شیست که سیکی ده ست به سترای هیئا ده رگای به رز. غازییه تۆله نه ستینه کان به چاو قوچاندنّیک هه موویان ناردنه ولاتی نه بوون. زۆر له و که سانه ی دیانه پیان خزمه تکار و پیمه په داره کان هر به زه بری گزپال و پاچ و پیمه په سر و میتشکیان ده کوتان و ده هاپین. نه سفه ندیار به گی ئاوچی باشی عه ره بکه رلوو، له سه ره فرمانی خاوهن شکر به سه ره په و ناردرا بۆ گه رمپوود و به فیلّیکی شه پکه رانه وه نه میرخانی برای شیخ حه یدهر و نه و په نجا که سه ی له تیره ی موکری که ده گه ل نه و له ورمی بوون به جارّیک کوشت. حوسین سولتان برازای شیخ حه یدهر و نه وانه ی ده گه ل نه و له ورمی بوون به ده ستی حه سهن خان کوژان.

به کورتی قه تلّی عامی نه و تیره به قه له می ته قدیر له سه ره لاپه په ی پۆزگار نووسرا. نه و چه ند پۆزه ی که شا له قه لای گاودۆل ماوه، هه موو پۆژی ده سه ته ده سه ته و پۆل پۆل ده یانه پیان و له سه ریان ده دان. به هرامی خوینخۆر تاویک له تیغ وه شانندن و خوین پشتن پانه ده وه ستا. هیندیک له ئویماق و نیبی و ئوریاد که له نیو نه وان مابوونه وه، به و تاوانه ی له نیو تیره ی دژی ده وه تدا خویان ماتکردوه و له کاتی ده سه ته لاتی پۆمیاندا نه گه پانه وه نیو قزلباش هه موویان کوژان.

ببیرینه وه ئاورگی تیره ی موکری کوژاوه و نیسه وه زه کان هه موو که وتنه بهر مه ودا ی شیریی به برشت و ژن و منداله کانیشیان به دیل گیران. پاش چه ند پۆز بلّیسه ی پقی شاهانه تا پاده یه ک دامرکاوه و شیربه گ ناویک له و بنه ماله که هه میشه خۆی به خزمه تکار ده زانی و مه خسور به گ ناویک که برای نه و له پیزی ئیشک ئاغا سیانی باره گای به رزدا بوو، کرانه گه ووه و مه زنی موکری و فرمان درا نه وانه ی له مه ودا ی شیر پزگار بوون و له که لّین و په سیواندا مانه وه، په نا بۆ نه وان به رن و له کوشتن و تالان نه مین بن. پاش

نهم پروداوه شا چەند پۆژیک له نێو ئەسپەکانی پەودا له چیمەنی قەراجیق پای بوارد و ولاتی مەراغەیی بە سولتان میر موقەدەم ئەسپارد.^۱

***

باسی دەسەلات بەیدا کردنەوهی کوردانی برادۆست بەمەر
قەلای دمددا و دیسان وه دەسکوتنەوهی بەتەقیری
خاوهنی ئاسمان و ئەستێران

خەبەرێکی بەسەم کە لە مازەندەرانێ بەگوێی خاوهن شکۆ گەشت، پروداوی سەیر و سەمەری دەسەلات بەیدا کردنەوهی کوردانی برادۆست بەسەر قەلای دمددا بوو. چلۆنایه تیی پروداوه کە ئەو یە: وەک لە پیشدا باسمان کرد پاسەوانی و دەستەڵاتیاری ئەم ناوچە و قەلایەکی بە قبان خانی بیگدلی ئەسپێردا بوو.

یەکیەک لە ژنەکانی ئەمیرخانی چۆلاق - کە لە کچانی خەلکی خۆپیی ئەو مالبەندە بوو، دەگەڵ هیندیک لە بۆره پیاوهکانی ئەناسراوی کورد لە قەلادا مابوونەوه و خزمەتی قزلباشیان دەکرد. قبان خان هەلەکی ئەو بوو کە کوردی با ئەناسراویش بێ - لە قەلادا هیشبۆوه. بۆ خۆشی جاروبار دەچوو بۆ پاوێ. (ئەلغ) بەگی برادۆست - کە خزمی ئەمیرخان بوو - وەک کوند لە وێرانەکانی ئەو سنوورە هەلکورماوو و دەگەڵ ئەو (عورت) ژنە و قۆلچییە کوردەکان پەییوەندیی بەرقەرار کرد. بێبار وا درا هەر کاتیک قبان خان بەشەو لە قەلا وەدەرکەوت ئاگاداری بکەن.

پۆژیک قبان خان بۆ پابی لە قەلا وەدەرکەوت. بە ئەلغ بەگ راگەیه ندرا، شەوێ بەخۆی و چل پەنجا کەس کوردەوه هاتنە بن قەلا. ئەوان بورجیکی سولقیان کە بەتەنیششت قەلاکەوه یە کون کرد، ئەلغ بەگ و ئاوالەکانی یەک یەک هاتنە ژوورێ؛ لەپ پاسەوانی ئەو بورجەیان کە لە خەودا بوو کوشت. هەر کەسیکیان لە هەر بورجیکیدا لە خەودا دی بەره و ئەمانیان بەپێ کرد، چوونە نەقارەخانه و نەقارەیی شادمانییان لێ دا، ئەو کوردانەیی

۱ - بەداخووە ئەسکەندر بەگ - کە میژوونوسیکی نۆد ورد بوو - پۆژ و مانگی نەم کارەساتی پوون نەکردۆتەوه؛ بەلام چونکە لە پیزی پروداوهکانی سالی بیست و چوارەمی پادشایەتیی شا عباسدا لە لاپەڕی ۸۱۱ - ۸۱۴ی عەلەم ئازادا نووسراوه، دیاره ئەو کارەساتە لە سالی ۱۰۱۸ی کۆچیدا پووی داوه. هێمن.

له قه لادا بوون تیڭرا لییان کژیوونه وه . خه لکی قه لا وه خه بهر هاتن و نه وهی هه رگیز به خه یالیا ندانه ده هات به چاوی خژیان دی، سه ریان لی شیوا و ده ستیکیان که وته نه ملا و ده ستیکیان که وته نه ولایه . بهر شه وه ره شه هه راوه وریا له قه لادا په یدابوو، قزلباشه کان به ناغا و توکهر و پیشخزمه ته وه که له قه لادا په یدا بوون، بی نه وهی ناگایان له چه ندوچونی داگیرکه ران بی، به دلئیکی پر ترسه وه به نه ملا و نه ولای قه لادا خژیان فری دا و هه لاتن و تا به یانی تا قه که سیکیان له قه لادا نه ماوه . کورده کان له قه لادا مانه وه و مال و سامانی قزلباشیان داگیرکرد و له کورده کانی ده وروپهر، داوی کژمه ک و یارمه تییان کرد .

نه وه خه بهر به سامه به قبان خان گیشته . نه نگوستی په شیوانی به ددان گه ست، پووی له لای قه لا کرده وه . ناغا سولتانی موقه دم له مه راغه خه بهری زانی و به سه ره پو به یارمه تییه وه هات . یه کیک له هه لکه وته باشه کان نه وه بوو که سه د و په نجا که س له کورده یاغیه کان که بۆ کژمه کی قبان خان به ره و قه لا ده هاتن، تووشی ناغا و سولتان و پیاوه کانی قبان خان هاتن، شه پ قه و ما و کورده کان شکان، زوریان لی کوژا و نه وی مانه وه و ده رچوون هه لاتن . پیریودا قخان حاکی ته وریز و شه هیر سولتانی موکری له بیستنی نه م خه بهر شه له ژان؛ به تره ختان خژیان گه یاندی، قبان خانیش به شه رمه زارییه وه تیکه ل به نه میره مه زنه کان بژوه .

پوون بژوه که قه لانشینه کان زور که من . له بیر یه ژیرشبردندا بوون که ناوی په حمه تی خودا به سه ر نه م ناگره دا کرا . نه لغ به گ پوژیک بارووت به سه ر تفه نگییه کانیدا به ش ده کا، قه زاو قه ده ر وا جاری بوو پریشکیک ناگر که وته نیو بارووت و گرئی لی بلندبوو و لایه کی پوومه تی سووتاند و په کی خست . نه و سووتاوانه ی ناگری ناهومیدی، له قه لاداری که وتن و که ده وری قه لایان وا به ته ندراوی هاته پیش چاو، له گه یشتنی کژمه ک ناهومید بوون . ترس و ناهومیدی ته نگی پی هه لچنین و جگه له پاکردن هیچیان په چاو نه کرد . له شه ویکدا که وه ک دلی نه گبه تباران ره ش و تاریک و تونوک بوو . هه رچی پییان هه لگیرا و توانیان له نه سپه حه ساوه کانی قه لایان نا و نه لغ به گیان به که لاک ی هاویشته سه ر نه سپیک و له ده رفه تییکا ده روازه یان کرده وه و هه لاتن . نه میره کان پاش ناگاداریبوون وه دویان خستن، به لام و بیان پانه گه یشتن .

جاریکی دیکه ش نه و قه لایه که له قایمی و به رزیدا ده گه ل ناسمانی شین به رامبه ری ده کا که وته وه ده ستی له شکری پادشا.^۱

۱ - نه م پووداوه له سالی ۱۰۲۴ی کزچیدا که به رامبه ری بیست و توهمین سالی پادشایه تی شایه عه باسه قه و ماوه و له لاپه ره ۸۸۸ - ۸۸۹ی عالم نارای عه باسیدا نووسراوه . نه وی بۆ من جی داخه نه وه یه که نووسه ناوی نه م ژنه قاره مانه توله نه ستینه ی نه نووسیوه . هیمن .

مهم و زین

دوهم بهیتی کتیبی ئوسکارمان، مهم و زینه. مهم و زین بهناویانگترین چپوکی کوردییه. کام کورد هیه ناگای له چپوکی مهم و زین نهبن. یا هیچ نهبن ناوی نهو کچ و کوپه ناکامانهی نهبیستبن. له شیعری شاعیره کۆن و تازهکانماندا ناوی مهم و زین هاتوو.

چپوکی مهم و زین هه به کوردی نهماوتهوه. تا ئیستا به ئهلمانی، فرانسهیی، پوووسی، ئهرمهی و تورکی تهرجمه کراوه. له ساللی ۱۳۴۱-۱۹۶۲ دا ئهم بهیتهی لهم کتیبهدا هیه، بهدهستی کاک (عوبهیدالله ئهیووپیان) هاتوته سهه پئینوووسی کوردی و زۆر باشیش کراوته فارسی و چاپ کراوه.

ئهم چپوکهی لهم کتیبهدا چاپ کراوه (پهحمان بهکر) بۆ خۆی دهلێ به چوار پۆژان بۆ ئوسکارمانی گوتوو و ئهویش تۆماری کردوو. من که زۆر جارم ئهم بهیته له زمانی شایههکانی هاوچهرخم بیستوو ئهم بهیتهی زۆر بهتهواو دهزانم.

بهبروای من مهم و زین زۆر کۆنه. زۆر کۆنتره لهوهی ئیمه بیرى لێ دهکینهوه؛ بهلام ههروا هاتوو و تازه کراوتهوه و پهنگی گزپوه. کهچی بهوه موو گۆرانهوهش نیشانهی ئایینی زهردهشتی بهناشکرایى پتوه دیاره و ئهوهش بهلگهی کۆنبووێ ئهم چپوکهیه. لهسههرانهی بهیتی مهم و زیندا له نیوان خودای خێر و شهپدا ملانهیه؛ ملانهیهکی توند و بهربههکانیکی سهخت و له ناشتی نههاتوو. ئهگه بهکره مههرگهوهپ، بهکری شوفا و بهدفعهپ وهک خودای شهپ- دهیهوهئ مهم و زین - ئهم کچ و کوپه پاک و خاویخانه پيسوا بکا، خودای خێر (قهههتاژدین) گههرهترین مهردایهتی و فیداکاری دهکا و بۆ پاراستنی ئابپووی ئهوان ماللی خۆی ناگر تێ بهر دهدا و خانی نهمریش کارهساتهکهمان ئاوا بۆ دهگێژیتتهوه:

مالا خوه ژ پهنگ قوم زردشت

دا ناگر و گازیا خو پاهشت

ناگر کو دگرته خان و مانان
 وی گرت به گازی و فغانان
 نه قوام و قبایل و عشایر
 بالجمله بزینه ده فاع ناگر
 ناگاه کو بوون نه میر و غلمان
 خالی کردن نه و سرا و بستان
 نوژی کو بزینه وی هوار
 وی موته همی وه گوتنه یاری
 تاژدین ته دی چه پهنک نه دا کر
 موسا له به حر غم زوا کر

به یتبیزی ساکاریش نه و نه قله مان به زمانیکی سیر بق ده گنریتته وه:

قه ره تاژدینی لوری

به زمانی عه ره بان^۱ ده ژنیتی خوری

دور، گویتتر، لانکی کوپی

یا له زمان خاتوون نه ستیوه ده لن

نه نه و ماله م ده وئ، نه نه و حاله»

«نه نه و منداله م ده وئ نه نه و تفاله

«به و شهرته ی له دنیا به سلامت بن، گهردنی زهر و پوی پر له خاله».

تاریکی به ری پووناکی ده گرئ، خودای شه پ به سر خودای خیردا زال ده بن. به کره
 شو فار واز ناهینن نه و کچ و کوپه بن تاوانانه به ناوات بگن. به لام دیسان پووناکی پهیدا
 ده بیتته وه، خیر زال ده بن؛ شه پ تن ده شکن. به کر ده کوژن. نه ما درهنگ؛ پاش له
 نیوچوونی نه و دل بهر و دلداره بن مرادانه.

۱ - وئ ده چن شایه ر گوتبیتی (زمانی عه جه مان) له بری (زمانی عه ره بان)؛ به لام ئوسکارمان که رهنگ
 بن نه تورکی زانیبن و نه عه ره بی، وای وه رگرتبن؛ ده نا نه م دیره تورکی به و له موکریان به تورک ده لن
 عه جه م. هین.

۲ - نور: ههسته. گویتتر: به، هه لگره

خانېي نهمر شاعيري مهن و پايه به رزي كورد. ژيانې هه تاهه تا ييي دا به چي پوكي مهن و زين. شاكارنكي دروست كرد كه تا دنيا دنيايه مايه شانازيي نه ده بي نه ته وايه تيمانه، به لام نه يتواني به يته كو نه كه له نيو به ري و له بير خه لك به ري ته وه. نهو به يته نيستاش ههن به شيويه بوتاني و ههن به شيويه موكرياني ههن ماوه. نه گهر تو ماريش نه كر ابا ههن ده ماوه؛ به لام پهنگ بوو پتري گوران به سهر دا هاتبا.^۱

بيگومان سه رچاوه ي مهن و زيني خاني ههن نهو به يته كو نه يه. هه روهك پيم وايه سه رچاوه ي چي پوكه كاني بيژن و مه نيژه و پوسته م و سوهراب و سياو هس و... شانامه ش هه موو به يتي كون بوون و فيرده و سي تازه ي كردوونه وه؛ به لام چونكه شيعري فيرده و سي ساكار تر و هاسان ترين به يته كو نه كان له بير چوونه وه و چونكه مهن و زيني خاني، ورده كاري شاعيرانه و سوفيانه ي زور تيديا به و هه روا ساكار و هاسان نيه و نه خينده وار هيچ، نيوه خوينده واريش باشي تن ناگا، به يته كو نه كه ي مهن و زين ههن به سهر زار و زمانانه وه ماوه ته وه.

پيره ميژدي نهمر شاعير و پوزنامه نووسي هاوچه رخي ش مهن و زيني هه يه. مهن و زيني پيره ميژدي نيبداعيكې خويه تي و زور له به يته كو نه كه دووره. چي پوكيكي شانزويي باوي پوزيووه. ته نانه ت به ره و نه ده بي پوزناو اي چووه و وهك درامه كاني شكسپير ده چي. نهو شيعره ناسكانه ي خواره وه. كه له چاو هونه ري شيعرييه وه به رزن. له مهن و زيني پيره ميژد وه رگيراون:

هه پو نيم پو پوي شين و پو پومه
كه مهن پوي پوي په زاره ي خومه
نهو زولفه لولم بو مهن شانه كرد
فلهك كو ير بي بونيكې نه كرد
نهو خال و ميله ي من بو مهن پشت

۱ - من له ميژه بير له وه ي ده كه مه وه چونه زور به يتي كوني كوردي وهك مهن و زين، فهرز و ستي، خه چ و سيامه ند، سه يده وان، زه مبيل فروش و شيخي سه نعان به هه ر دووك شيويه موكرياني و بوتاني ههن. تا يا له نه سلدا به كام شيوه بوون؟ كه ي گوران؟ كن گزيوني؟ دياره بوم نه چوته وه سه رچ بنج و بناوانيك، بويه خوي لن ده بويم و باسي لن ناكم. ههن ويستم نهو ديارده بخه مه پيش چاوان، به لكه له دواپوزدا زاناياني كورد ليتي بكولنه وه.

پەيمانم وايە بۆي بەرمە بەھەشت
 لىيۇم دانابوو بۇ گفتوگۆي مەم
 ەھدە تا مردن واتەي پىن نەكەم
 ەي مەم دەستى مەم نەگەيشتە تۆ
 وا نووكى خەنجەر بوو بەسەزاي تۆ
 خەنجەر بۇ دلە گەر راست دەوي
 ئاخ مەمى تيايە نەك بەرى كەوي

مەم و زىنى پىرەمىرد بە تۆرەي خۆي پارچەيەكى ئەدەبى و كۆمەلەيتىي بەرزە . بە
 زمانىكى شاعىرانە و ھونەرمەندانە رەخنەي لە و پەسمە كۆن و دزىوہى كوردەوارى گرتووە
 كە كچان بەزۆرەملى دەمرىنن و دلى دلداران دەشكىنن و ئىستاش دەگەل سەردەمى
 خانىش فەرقىكى زۆرى نەكردووە . بەلام مەوزووعىكى نوئ و لاساگردنەوہەيەكى پۆژئاوايىيە
 كە دەگەل پۆشويىنى كۆنى كوردەوارى يەك ناگرنەوہ و زۆر لە بەيتەكەش دووريۆتەوہ .
 زىن ەم لە بەيتەكەدا و ەم لە مەم و زىنى خانىدا بەمردنى خۆي لە سوئى مەم مردووە
 و ئەوہش سۆزى ئەوين و وەفای پتر تىدايە ، كەچى زىنى پىرەمىرد خۆي دەكوژئ ، قەدىم
 خۆكوشتن لە كۆمەلى كوردەوارىدا نەبووہ ، ئەو ديارىيەمان زۆر لەمىژنىيە لە پۆژئاواوہ
 بۇ ھاتووە . ئاخ ديارىيەكانى پۆژئاوا ھەموويان ھەر باش و بەنرخ نىن و زۆريان بۇ ئىمە
 مالىۆرانكەرن .

لە چىپۆكە كۆنەكانى كوردىدا باسى خۆكوشتن ، تەنيا لە بەيتى خەج و سىامەندى
 موكرىانىدا ھەيە . خەج پاش مردنى سىامەند شىنى بۇ دەگىپۆ و دواي خۆي لە تىكەشاخى
 كىلەسپىان ھەلدەدۆرئ و بەپەلى دارەبەنىدا دەدا . ئەويش تەنيا لە سوئى سىامەند نا ؛
 بەلكە لە ترسى براكانىشى كە زۆرى لىن نىزىك ببوونەوہ و لەوانەبوو بىكوژن . داستانىك
 وەبىرھاتەوہ ؛ ھەرچەند كەمىكمان لە مەبەست دوور دەكاتەوہ ، بەلام پىم خۆش بوو
 بىگىرپەوہ . فەقى بووم ؛ لە گوندىكى گەورەي كوردستانى ئىران دەمخويند ، گوندەكە
 دوو مەلای لىن بوون ، مامۆستاكەي من مەلایەكى پووناكبىر و خویندەوار بوو كە تازەترىن
 كىتب و چاپەمەنى دەخويندەوہ و ئاگاي لە وەزەمى دنياي ئەو سەردەمى ھەبوو . مەلاكى
 دىكەم پىاويكى زۆر وشك و كۆنەپەرست بوو و ھەموو شتى لە پوانگەي كىتبە كۆنە پەپ

زهرده کانه وه دده دی و دژى هه موو شتیکی نوئى بوو. مامۆستاکه م گالته ی به بیروباوه پى کۆنه په رستانه ی ئه وه دهرکد و ژۆربه ی فتواکانی به به لگه ی شه رعی هه لده وه شانده وه .

ئه وه گونده کیژتیکی ژۆر شوخوشه نگ و جوان و چه له نگ و شه رمیون و به نه ده بی لئى بوو؛ کچی و ا جوان له وه گونده دا نه بوو ده یانگوت دلی به لاویکه وه هه یه . به لام که س نه ییدیوو جاریکی پیکه وه پاوه ستابن . دوو برای لۆزه نهر و یه سک گرانی هه بوون؛ هه یج کامیان ژنیان نه بوو و ئه م که چه بناوانیان بوو. پیاویکی پیر و ده وه لمه ند به سه ری هه لوه ستا . برای گه وه ی حازربوون ژن به ژنه ی پئ بکا، که چه که بدا به بار به کابرا پیره و کچی کابراش بۆ خۆی بیتن، که چه نه ده چوه ژیر بار به ئاس و په لاسدا ده چوو، ته نانه ت شکایه تی له ئاغارنیش کرد . به لام ئاگاهه که له هه ر دوو لاهه پیشکیشی ده ستاند، به قسه ی ئاغارنی نه کرد و دادی نه پرسى، به زه بری خه نجه ر و کوته ک ناچاریان کرد مل راپکیشی، مامۆستا که ئاگای له هه موو شتیکی بوو نه ته نیا بۆخۆی ماره ی نه کرد، به لکه گوتی: به هه یج شه رعیک ماره ی نایه و هه رکه س ماره ی بکا به تاله .

به لام مه لا پیره ماره ی کرد، هینه ده ی پئ نه چوو که چه ون بوو؛ هه رچی لئی گه پان سوؤراخیان نه کرد . ده پیشدا پتیان وابوو وه دووکه وتوو، به لام که س له دیدا ون نه بیوو؛ ته نانه ت ئه وه کوپه ی ده یانگوت چه زیشی لئ ده کا . ژنه چه نه دریژه کان بوختانیان پئ کرد و ده یانگوت: «به خولای خوشکئ چۆته شار و په گه ل ژنه خراپه کان که وتوو». ئاخری باغه وانان به بۆگه نه لاکیان له نئو دارستانیکی چفور و قه وгада دیته وه که خۆی هه لاوسی بوو. مه لا پیره که ده ستیکی له و تاوانه دا هه بوو، نه حازر بوو نوئیژی له سه ر بکا و نه ته لقینی بدا و نه هیشتی له گۆرخانه ی موسلماناندا بینژن و گوتی: «به هیلاک چوه و به موسلمانى نه مردوو». براکانی که تازه په شیمان ببونه وه هاتنه خزمه ت مامۆستاکه ی من . ئه ویش قسه ی مامۆستا پیره ی به راست زانی . ناچار ئه وه که چه بئ مراده یان به تاقه وه ناشت . من ژۆرم پئ ناخۆش بوو و به مامۆستاکه م گوت: «چۆن دلت هات بلئی ئه و سووکایه تییه به م که چه هه ژاره بکه ن». گوتی: «پۆله من له تۆم زیاتر زگ به م که چه ده سووتئ، پیم خۆش نه بوو سووکایه تی پئ کرا و له و به وایه شدا نیم قیامه ت راده بوو ئه گه ر له گۆرخانه ی موسلمانان بنیژرابایه ، به لام باببیته په ند و کچی دیکه فیژنه بن خۆ بکوژن». تئ فکرم ئه وه ش چه شنه چاریک بوو بۆ ئه وه دهرده که تازه به کورده واری وه ربوو و وه ک ئیستا په ره ی نه ستانده بوو.

هه ژار شاعیری به ناوبانگی و هاوچه رخیش مه م و زینی هه ر له سه ر کیشی مه م و زینی خانى به شیوه ی موکریانى کردۆته شیعر. شیعره کانى گه لیک سوار و له بار پاراو و

تېرمانان. چىپۆكەكەشى ھەروەك خانى داپشتوو و پەرورەدە كوردوھ و سەرى گرتوھ. زمانەكەى يەكجار پەتى و بىگەرد و ساكارە. پەرە لە وشەى پەسەنى كوردى و بەپاستى فەرەنگىكى دەولەمەندى زمانى كوردىيە. وشەى ناپەسەن و داتاشراو و تازەكوورەى تاك تاك نەبى تېدا نىيە. بريا ئەوانىشى تېدا نەبان كە دەلئى پەلەى پەشن بەكراسى سېپى بووكەوھ. ئەگەر خانى مەم و زىنى كوردۆتە بەھانە بۆ دەرپىنى ھەستى پاكى نەتەوايەتى و بىروپاى سۆفیانەى خۆى، ھەژارەش مەبەستى ئەسلئى لە ھۆندەنەوھى ئەم چىپۆكە تۆماركردنى وشەى پەسەنى كوردى بووھ و پىاو ھەق بلى تۆرىش سەركەوتوھ.

مەم و زىن چىپۆكەكى نەتەوايەتى كوردىيە. بۆ ھەموو شاعىرىكى كورد پەوايە بە ئارەزووى خۆى داپىژىتەوھ، بەو شەرەتە زۆر لە ئەسلەكەى دوور نەبىتەوھ. نازانم ھەژار بۆ دەلئ: «مەم و زىنى خانى ھەژار كوردوويە بە موكرىانى». پەنگ بى ئەگەر ناوى نابا مەم و زىنى ھەژار، بەرھەمەكەى نرخی پتر بوويايە و زمانى ئەو پەخنەگرانە بەستراپايا كە دەلئ: «ھەژار نەتوانىوھ ئەفكارى سۆفیانەى خانى بەوردى دووپاتە بكاتەوھ».

من زۆرم سەر لە وردەكارى سۆفیانە دەرناچن و نازانم قەسەى ئەو پەخنەگرانە تاكوئ پاستە، بۆ ئەم مەبەستەش زانائى بەرپۆز دوكتور عىزەدەين مستەفا كە بە عەرەبى لەسەر فەلسەفە و بىرى خانى نووسىوھ ھىوادارىن كە دواپۆژدا پەردە لەسەر زۆر لايەنى شاراوھى بىرى خانى ھەلداتەوھ؛ بەلام دەلئ مەم و زىنى ھەژارەش بەتۆرەى خۆى كىتەبىكى بەنرخە و زۆر چىپۆكى واشم پى شك دى دوو شاعىر كوردوويانە شىعر و ديارە فەرقىان بووھ.

ئەوھش نمونەيەك لە مەم و زىنى ھەژار.

زىن بوخچەى دلى لای مۆمى داگىرساو دەكاتەوھ

جارىكى بەزارى مۆمى دەدواند
دەردى دلى زارى ژارى دەنواند
ئەى ھاودەم و پاز و ھاوئشىنم
من تۆش وەكو خۆم بەسۆز دەبىنم
فەرمىسكى لەگەل منا دەرىژى
چۆن وا دەبى ھىچ شتى نەبىژى

نازانسی دلم بهخوم ده مینسی
 یهک بگری له گهلم و نه مدوینسی؟
 دهردی من و تو له یهک جودایه
 وهک خاور و زهرده پپه و ههایه
 تو خاوره شیوق ده ده یته چاوم
 من پوځپه و ناگری من ه ناوم
 ناسووتی له تو مه گهر زمانت
 وهک من نی بسووتی تای زیانت
 شوقت که له سر سهری دیاره
 سه وداگری سر سهری دیاره
 من گیان به بلپسه دل به پشکوم
 سووتا جگر و ه ناسه بوسوم
 تیشکی سهری تو له تو زمانه
 گرپه دلی من به نیش و ژانه
 هی من به له هی و به گیزه لووکه
 ناکوژیته هی تو چووک و سووکه
 شه و ده بیه ه والی شه و بیداران
 پوژانه دهنووی ه تا نیواران
 من پوژ و شه و سبه و نیوارم
 یهک لا نییه نایسانه کارم
 جار جاره له ده ست دلی بریندار
 چاپز له زیان ده بوو به ناچار
 په روا نه ده ما له ناگری خه
 په روانه ده ما بیته هاو ده م

مهم و زینی خانی و ههروه ها می هه ژاریش هیندیک جیاوازیان ده گه ل ئم به یتدا هه به، که ئوسکارمان تۆماری کردوه. یه کهم دیداری مهم و زین له به یتدا که دا زۆر پۆمانتیکی و له واقعیه دووره. پهری، زینی بۆ مهم ده به ن؛ به لām خانی به پاستی ئم دیداری زۆر ئاسایی پیک هیناوه و له واقعی نیزیک کردۆته وه. له جیژنی نه ورۆزدا، له و جیژنه کۆن و نه ته وایه تییه دا. تووشی یه کی کردوون و به تیریکی دوو نیشانه ی ئه نگاو توون. هه م باسی نه ورۆز و په سمه کانی ئه و جیژنه مان بۆ ده کا و هه م سه ره تای دلداری مهم و زین داده مه زین. من به شبه حالئ خۆم ئه و کاره ی خانیم زۆر به لاهه گرنگه؛ چونکه من ده زانم خانی گه لیک له ژۆر ته ئسیری ئه ده بی فارسیدا به تاییه تی له ژۆر ته ئسیری شیعی نیزامی گه نه ویدا بووه. نیزامی گه نه ووی که شیعه دۆسته کانی فارس به خودای شیعی ده ناسن. شاعیریکی زۆر به ده سلات بووه. پینچ گه نجی نیزامی له شاکاره به رزه کانی ئه ده بی جیهان ده ژمیردین؛ به لām چیرۆکه کانی نیزامی به تاییه تی له یلا و مه جنوونه که ی لایه نی ئه فسانه یی زۆر به هیزتره. جگه له وه ئه ده بی فارسی له سه رده می سه فویه کان زۆر خراب گه پاره ته وه دواوه و به چوار نال پاشه کشه ی کردوه و له واقعیه دوور بۆته وه؛ که چی خانی خه ریک بووه له و کاته دا له واقعیه نیزیک بیتته وه. ته نانه ت له هیندیک جیدا که دوور بۆته وه، عوزی هیناوه ته وه، ئه وه یه گوته ویا نه پیاوی هه لکه وته زه مان و مه کان نانا سن.

مهم له به یتدا که دا تاقه کوپه ی براهیم پاشای یه مه نه و له سیوی به هه شت گووراوه. که چی خانی په سه نه که ی لئ ئه ستاندۆته وه و کردوویه تی به کوپه ی نووسه ری میر، لایکی جوان و پاک و خاوین، به لām ئاسایی بووه و هیچ له سیوی به هه شته و شتی وا نه گووراوه و ئاوامان پین ده ناسین:

تاژدین وه لهدی وه زیر دیوان
مهم زی خه لفی ده بیر دیوان

***

هه ژار ده لئ:

مهم پۆله ی نووسه ریکی میر بوو

تاژدین کوپی گه وره تر وه زیر بوو

لیږه شدا خانی لایه نی نه فسانه یی بی به یته که ی به رداوه، عرفو و چه کوش له به یته که دا.
وهک مه م - شازاده ن و نه وانیش گیروده ی زین و میوانی قهره تاژدین؛ که چی خانی به برای
قهره تاژدینان دهناسخ:

تاژدین دوو برا هه بوون دقلاش
مانند دوو شاهباز جماش
دایم دلن دژمنان دهسوئن
یهک عارفو و یهک چکو دگوتن

به نگیه که له به یته که دا هاوده می مندالی و توکری به نه مه کی مه مه و پوئیکی
گه وره ده گپئی. له مه م و زینی خانیدا ناوی نییه و گورگینی پیای میریش جیگای نه و
ناگریته وه.

به کر له مه م و زینی خانیدا و له به یته که شدا هه یه و هر خودای شه پ و خراپه یه؛
به لام پله و پایه و هوئی دژمنایه تی ده گه ل مه م و زین فره قی هه یه. لیږه دا هر چه ند
ژور به جه ساره تی ده زانم، به لام پیم وایه له باره ی به کړدا به یته که له واقعی کومه لی
کورده واری نیژیکتره. به کر له به یته که دا گه وره پیاو و هاوشانی قهره تاژدینه؛ ئینکه به ری
ده گه ل قهره تاژدین ده کا و قسه شی له کن میر په واجی ژوره. مه م به قسه ی مه له ک پرحان
ده پی شدا ده چپته ماله به کر؛ به لام که سی لن وه ده رناک وئی و زیز ده بی و ده چپته ماله
قهره تاژدین. به کر نه وه ی بو شانی خوی به سووکایه تی ده زانی و ده یه وه ی تو له ی له
مه م و قهره تاژدین بکاته وه. بویه ده ست ده کا به شه ی تانی و نه و گولمه زه ده گپئی و نه و
هه موو خراپه ده کا و ولات ده شیویتی. ماله قهره تاژدین به سووتاندن ده دا، مه م له به ندیدا
ده پزیتی و ده مریتی، زین به و درده ده با، خو شی به کوشتن ده دا و دای بی به و چپوکه پر
له درد و ماته مه دیتی. ئه م په وداوه هپج له واقعی کومه لی کورده واری دور نییه و
په یوه ندی به پاده ی پق هستان و کار له ده ست هاتنی و نه و که سه وه هه یه که سووکایه تی
وای پچ ده کړی. ئیستاش و نه و په سمه له نیو هه موو توپزه کانی کومه لی کورده واری - به

تایبہ تی لہ نیو پیا و ما قبولہ کاندہ ہر ماوہ و پوو لہ ہر مالیکی کورد بکے و لانہ دی و
 بچیہ مہ لہ دژمنی نو، ہرچی لہ دہستی بے لہ گہ لٹ دہکا و دہ بیٹہ دژمنت.
 بہ کر لہ مہم و زینی خانیدا گہ ورہ پیا و نییہ؛ کوخادہ رکیکی خو پری و شہیتان و
 شو فاریہ کہ دژمنایہ تیی پیشووی دہ گہ ل مہم نییہ و ہر لہ ہر پیسی سرشت و نیہادی
 خوی نو کیشہ و ناشوویہ دہ نیٹہ وہ. خانی نہ مر پاش باسیکی فہیلہ سو فانیہ ناوا باسی
 بہ کر دہکا:

القصة باقتضای خلقت
 میری بہ کمال عز و رفعت
 راگرت ژ بو خو درگفانک
 فتنان زمانہ صلی پسانک
 دایم لہ دری وی قاپوچی بوو
 قلاع و قلاش و قہوچی بوو
 نهمما بہ نسب نہ مرد بوہتان
 بلکه متولد دی دبوہتان
 اصلی وی دبین مرگفر بوو
 محضا وی بشر بشوور و شرپوو
 نافی وی منافق بکر بوو
 بلکه ژیلوقیا بتر بوو
 مناع و مذبذبین و ابلیس
 خدا ع و خبر یزین و تلبیس
 شاگرد شامتا وی شیطان
 شرمنده ژ گوہتنا وی بوہتان
 بدچہرہ ژ رنگی دیو کابووس
 بد فعل و ستیزہ کار و سالووس

خانی ئەو سۆفییە پاک و دڵ فراوانەیی که پێی خۆشە شەیتانیش ببەخشێ و نه سووتیندرێ. بەکرە مەرگەوهریش پاش ئەو هەموو خراپە و تاوانە دەبەخشێ و نەتەنیا لێی خۆش دەبن، بەلکە لە بەهەشتدا دەیکا بە دەرکەوانی کۆشکی مەم و زین. بەلام نەتەوێ کورد، بەکری نەبەخشیو و نابەخشێ و ئیستاش یەکیک لە ناخۆشەوێستترین پیاوانی میژووی کوردستانە و پۆژ نییە تووک و لەعنەتی بۆ نەچێ. وادیارە زەمانی پێشوو. باسی ئیستا ناکەم - دوورمانی و شۆفاری لە کۆمەڵی کوردەواریدا کردەوێهکی یەکجار درزیو و ناشیرین بوو.

لە پێشەو گۆتم بەیتەکە دروشمی ئاینی زەردەشتی پێو هەیه؛ بەلام چونکە ویستی سەرەتایی ئینسانان لە هەر پەگەژیک بن و بیروپروایان هەر چۆنیک بێ یەک، ئەگەر ورد سەرنج بدەینە ئەو بەیتە شتی وای تێدا دەبینن کە لە تەوراتدا دیومانە؛ ئایا وەختیک تۆ دەخوێنێو کە پەریان زین لە جیزی بۆ مەم دەبن، وەبیرت نایەتو کە چۆن دێو بڵقیسیان لە سەباو بۆ سولهیمان برد؟ یا ئەگەر گویت لێ دەبن کاتیک مەم و بەنگین بۆ یەکەم جار تیشکی هەتاویان دی و گوتیان «ئەو خولای»، حیکایەتی ئیبراهیم پیغەمبەرت وەبیر نایەتو؟

ئەو بەیتانە هەموویان پیاوی هونەرمەند و بێ دەسلەلات دایاننان و بۆ پیاوی دەسلەتداریان گوتوون. بەلام بێ ئەوێ بۆ خۆیان ئاگادار بن ناتەبایی چینیایەتی و ویست و ئاواتی خۆیان تێدا گونجاندوو و چاری غەیرە عیلمییان بۆ دۆزیووەتو. لە بەیتی مەم و زیندا شایەر ویستوویەتی تۆکەر جێی ئاغا بگرێتو. بەلام نەک بە خەبات و بەرپەرەکانی بەلکە بەفیداکاری و وفاداری. بەنگینە ئەوپەڕی فیداکاری نیشان دەدا، تەنیا کە سێکە کە ئاغای خۆی بەجێ نایەلێ و ئەمەگداری خۆی دەسەلمێنێ. مەمیش دەلێ ئیدی ئاغا و تۆکەر نین و بووینە برای دایک و بابی. کەچی بڕیارە کە هەڵدەوێشێتو و هێندە پێ ناچێ وەک دیلیک دیبەخشێ. شایەر تۆلێ ئەو بێ ئەمەگییە لە مەم دەکاتو و بەو دەردەدی دەبا. بەلام نایەلێ بەنگین پەلێ بێوفاویی پێو بنووسێ. لەشکر دێنێ و تۆلێ ئاغای خۆی دەستێنێتو. براھیم پادشای زگ سووتای وەجاخ کوێریش چاکەیی دەداتو و شاری یەمەنێ بە بەنگینە دەسپێرێ. بەوجۆرە ئاواتی شایەر پێک دێ و تۆکەر دەگاتە پلێ ئاغایەتی.

لاس و خهزال

بهیتی سیییه می کتیبه که ی تۆسکارمان لاس و خهزاله . ئم بهیته بهراستی شاکاریکی نه دهیی بهرز و کهم وینه یه . زۆر شتمان له پۆشویینی کۆنی نه ته وایه تیمان بۆ پوون دهکاته وه . ده پێشدا بهیتبێژ به قسه ، باسی گۆپان و له دایکبوون و پێگه یشتنی لاس ، قاره ماننی چپۆکه که مان بۆ ده گێرته وه ؛ ئه و جار شیعیر دهست پێ دهکا .

شیعیرهکانی ههتا حهز بکه ی له تیف و جوان و پپ مانان . میسرهعهکانی زۆر - زۆر درێژن ؛ بهلام وشه په سه ن و جوانهکانی وا هه لێژێردراون و له ته نیشته یه ک داندراون که کێشه که ده پاریژن . جار جار نیوه شیعیرهکان کورت ده بنه وه . شیعیرهکان جاری وایه زۆر له سه ر قافیه یه ک ده پۆن و جاری وایه که م . کورتی بپر مه وه باری نه دهیی بهیتی لاس و خهزال به برۆی من زۆر باشه بێگومان ئه و بهیته زۆر کۆنه ؛ له م م و زینیش کۆنتر دیته پێش چاو . لاس داریکی سهخت و چر و درکاوییه . دیاره ئینسانی کورد پێش ئه وه ی کۆخیکی بۆ خۆی دروست بکا ، هه ر له و وهخته وه که له ئه شکهوت و زندۆل و لێره و اردا ژیاوه ئه و داره ی ناسیوو و ناوی لێ ناوه . چونکه داره که سهخت و درکاوی بووه ، دوايه کوپیان به ناوه وه کردوو . ئه و ناوه کۆنه له چپۆکه که دا هه ر ماوه ته وه . ئه گه ر ناوهکانی تر گۆپاون ، ئه گه ر شتی تازه ی هاتوونه نێو ، پێشه ی چپۆکه که هه ر کۆن دیاره .

به لێکدان هه ی من ئه و بهیته له زمانی مێوه جاغی ، یانی له و سه رده مه دا که میژووی خۆمان و ده ورپشتماندا نابینن . کۆنترین کتیبی شیعیر و میژووی فارسی (شانامه) ده لێ کاتیک ساسانیه کان پیاویان لێ برأ و نێره وه ژێکی شازاده و په سه ن نه ما له سه ر تهخت دانیشی ، دوو کچی خوسره و په رویژ ئازمه میدوخت و پووران دوخت ، یه ک به دوو یه کدا چوونه سه ر تهختی پادشایه تی . بهلام هه ردووک زۆر که میان خۆپراگرت . فیرده و سی زۆر به په رۆشه وه ده لێ :

شکوهی نماند درآن خاندان
که بانگ خروس آید از ماکیان

یانی:

مه زنايه تى له خيزانتيكدا ناميني
كه مريشك وهك كه له شير بخوين

فیردهوسی پتر كه هزار سال له وهی پیش، مه زنايه تیی ژنی به چاره په شی و لیکه ومانی
گه ل و بنه ماله ی پادشایه تیی زانیوه، كه چی ته ماشا ده كه ين له و به یته دا دوو ژن مه زن
و سه روكی عه شیرت و عیلى خویانن و داموده زگای مه زنايه تیان هیه و له هه موو
خوشر، له سه ر لاویك نیوان ناخوشیيان له نیو په یدابووه . ته واو به پیچه وانه ی میژووی
تومارکرومان، كه زورجار بیستوومانه دوو مه زنی پیاو له سه ر کیژیک دژمنایه تیيان بووه
و به گژیه كدا چوون .

هر شتيك پيشه يه كى نه بڼ لك و پړپړى لڼ نابيته وه . نه م به یته ش ده بڼ پيشه يه كى
هه بووین؛ پوژگارتيك له ناوچه يه كى نه و كوردستانه دوو ژن سه ردار و مه زن بوون . جا
گرنگ نيه نه و ناوچه كوټيه و نه و ژنانه خانزادى حه ريرى و یاى خه زالى مه لا نه بيانن يا
دوو ژنى ديكن .

خه زال مه زن و هه مه كاره ی خيلى مامودينانه . مه لا نه بى باوكيشى ماوه و كه چی خه زال
هر وا بوخوى پڼ پاده گا . به ناشكرايى ده گه ل لاس دلدارى ده كا .

بيريكه نه وه، له و زه مانانه دا كه كورد مه لا نه بى لڼ په یدابووه و قه نه دارى گرتووه،
پړوشوینى نه ته وایه تى و بير و بروای مه زه بى ده سته لات و ئیختیاری وای داوه به ژن؟
دلدارى لاس و خه زال وهك دلدارى مەم و زين نيه . خه زال وهك زين كچوله يه كى
بيده سته لات و بڼ نه زمون نيه .

خه زال ژنيكه كه ته نانته لاسيشى هي ناوه ته ژير فه رمانى خوى . خانزاديش نه گه رچى
لاس بڼ وه فاييى ده گه ل كردووه و به جیى هيشتووه، يا باشتر بلیم خه زال لاسى لڼ
داگير كردووه، ديسان هر مه زن و ده سته لاتدارى عیلى و عه شیرتیه خویه تى .

بارى دلدارى به یتى لاس و خه زال زور شیرين و جوان و ته واوه . بارى حه ماسيشى
گه ليك به هيژه . پیاو كه ده یخوینتيته وه، شيعره كانی شانامه ی فیردهوسی وه بيرديته وه كه
روسته مى پاله وان له مهيدانى شه پيدا به خوى هه لده لڼ:

«چو فردا برآید بلند آفتاب
من و گرز و میدان افراسیاب
چنانش بکوبم بگرز گران
که پولاد کوبند آهنگران»

لاسیش ده‌لن:

شەپی کاوړان نییه شه‌پی به‌رانه

ژنانو ده‌گه‌مه ئی‌خسیر، چن مالو ده‌گه‌مه سه‌بزیخانه

ئوی له‌و به‌یته‌دا دلی خوینه‌ر یا گوینگر ده‌سووتینن و پیاو خه‌مناک ده‌کا، بی‌وه‌فایی
لاسه ده‌گه‌ل خانزاد که هیچ وه‌ک کرده‌وه‌ی پال‌ه‌وانی به‌ناویانگ ناچن. نه‌و لاهه‌ ئازا و
زه‌بریه‌ده‌سته و گیروده‌ی خه‌زال بووه. پاش وه‌ی خه‌زال ئی‌جازه‌ی ده‌دا بچن سه‌ری
عه‌شیره‌تی خویان بدا، هه‌زار سویندی بۆ ده‌خوا که له‌بزی ده‌ له‌بزی خانزاد نه‌گه‌پئی. لاس
ده‌چیت‌ه‌وه به‌ره‌و هه‌واری خویان. خانزاد پین ده‌زانن، ته‌داره‌کی بۆ ده‌گرئ؛ خیر و خیرات
ده‌کا؛ ته‌نانه‌ت سوپاسی خه‌زالیش ده‌کا که لاسی بۆ ئینن داوه و ده‌لن:

«خه‌بری یای خه‌زالم بۆ بینن ده‌گه‌لم وه‌کو خوشکانه،

«لاسی ناردوته‌وه ئیره‌کانه،

«پیلای له‌سه‌ر چاوانه.

به‌لام لاس ناپیای ده‌کا و سه‌ری لن نادا و نه‌حوالی ناپرسی و زوو ده‌گه‌پتته‌وه بۆ
هۆبه‌ی خه‌زالن و که ده‌گانه‌وه وه‌ک ترسه‌توکیک ده‌لن:

«یای خه‌زال به‌سه‌ری تو له‌بزم ده‌ له‌بزی خانزادخانی نه‌گه‌پامه‌وه.

«خانزادی دلشکاویش تووکی لن ده‌کا و ده‌لن:

یا ره‌بی لاسه‌شوپ هه‌پۆ به‌پۆ سه‌ر نه‌یه‌نیوه دواوه،

«بزانه ده‌گه‌ل نه‌و عیال و مه‌خلووقه‌ی چم لن قه‌وماوه،

«هه‌زار و هه‌وسه‌د مالی باله‌کیان به‌سه‌ر نه‌مندا به‌چن ماوه.

لاس ده‌گه‌پتته‌وه و خه‌زال له‌ وه‌لامی لاسدا که ده‌لن: پیم نه‌کراوه هیچ دیارییه‌کت بۆ

بینم، ده‌لن:

«هیچم ناوی لاسه‌شوپه وه‌کازی ده‌ستانم،

«نه من خانه خویم نه توو بیه میوانم»

بڼ نهوئی بیر له حالئ خانزاد بکه نهو خه ریکی که یف و نه ههنگی خو یان ده بن.

«لاس لهوئی ده بڼ هه تتا سبجه یانن،

نهوئی شهوئی خوش راده برئ ده گه ل گوزه رانن.

خوشگوزه رانی زۆر دهوام ناکا. خه زالی هه وه سباز و جوانی په ره ست لاسی پاله وانی

نازا و زیه ریه ده ست، به لام ئالی و بڼ ده سه لات، ده نیژته چل پله ی عومانی گولی شو پانیتی

بۆ بیڼن و ده لئ:

«چ بکه م نهو هه ده بیته خه م، نه من بابان و پیرانن،

«پیتیان گوتم گولی شو پانن هه ن له چل پله ی عومانی،

«چرا و لاله ت ناوئ سه ره خۆ داییسی هه تتا سبجه یانن.

لاس ده لئ:

یای خه زال بزانه چۆن کارانت بۆ پیک دینم،

یان سه ری خۆم داده نیم یا گولی شو پانیت بۆ دینم.

لاس به دوا ی هه وای خه زالدا ده پوا بۆ چل پله ی عومانی. نه و سه فه ره کورت و پر

مه ترسییه ی، نه و هه وت خوانی پۆسته ممان وه بیردینیت وه. پاسته گولی شو پان بۆ خه زالی

دینن، به لام سه ری خوشی داده نن. وه بهر تیری چلکنان دئ و بریندار ده بڼ خانزاد

به برینداری نایه ته سه ری، ده گه ل نهو هه شدا خه زال له دوا ی ده نیژی. به لام که ده مرئ دئ

و و پرای خه زال شینی بۆ ده گپه ی. نه م تیری چلکنانه من ده باته وه نیو قوولایی میژوو،

که پانه وه ی ده هه زار سواره ی یۆنانسی و که زه نه فۆنم وه بیردینیت وه که ده لئ: کورده کان

بۆسه یان بۆ داده نایه وه و تیره کانیان له ناکاو گورچووی ده برین.

ناسر و مال مال

چوارەم بەیتی کتیبەکی ئۆسکارمان ناسر و مال ماله؛ بەیتیکی پەوان و خۆشی دلداری و ھەماسییە. زۆرجار لە زۆر کەسانم ئەو بەیتە بیستوو؛ تەنانت بە چاپکراویش دیوێ. پەنگە ئەو تیکستە لە ھەموویان باشتەر و تەواوتر بێ. ئەم بەیتە زۆر کۆن نییە، کۆستانی گاگەش باوەمەر ئیستاش ناوی نەگۆراوە. لە کوردستانی ئێران و لە مەلەبەندی مەنگوپانە؛ لە نێوان سەردەشت و مەھاباد ھەلکەوتوو. لە ھەردووکان نیزیکە. کۆستانیکی یەكجار زەنویڕ و سازگار و بژوین و زەمەند و ئاووھەوا خۆشە. بەھاران چاوی کوێری پێ پوون دەبێتەو و بە سوێسن و ھەلالە و بەیبوون و شلێرە دەپازێتەو. قەبری ناسر و مال مال لە نێوان گوندی گاگەش و شەکرەگ ھەریەکە لەسەر گردیکی بچوک ئیستاکەش ماون. چووێ سەریان گۆری ساکارن، ھیچیان لە کێلەکان نەنوسراوە، بەلام زۆر درێژ ھەلخراون. لەوێ درێژترن کە پیاو پڕوا بکا پیاوی ئەوندە کەلەگەت لە کوردستاندا ھەبوون. دیارە بەئانقەست بۆ ئەوێ پالەوانەتیی ئەوان نیشان بەدەن گۆرەکانیان و درێژ ھەلخستوون.

قەبری کوردەش لەسەر گردیکی دیکە ھەر ماوێ. ئەو بەردەیی کوردە لەسەری دانیشتوو ھە خۆی نەبزووتوو. کانی ناسر و مال مالان و شک نەبوو ئەوانە ھەموویان نیشانەیی ئەوێن کە بەیتەکە زۆر کۆن نییە. جگە لەوێ چیرۆکەکە بە جوانی لێی وەدەردەکەوێ کە لە پاش دابەشکردنی کوردستان و بێدەستەلاتیی دەربەگایەتیی ناوخرۆی کوردستان پووی داوێ. سەیریش نییە دەگەڵ ئەوێشدا کە گاگاش کەوتۆتە نێو سنووری ئێران لە بەغداوێ مەزنی بۆ داندراوێ. ناوچەکە زۆر لە سنوور دوور نییە، وێ دەچێ لە زەمانی قاجاراندا بووین، کە دەوڵەتی ئێران زۆر بێدەستەلات بوو.

بەو لێکدانانەوێ ناتوانین پاستییەکی بدۆزینەوێ، بەلام دەوێ دەگەین کارەساتی ناسر و مال مال لە زەمانیکدا قەوماوێ کە دەربەگی کورد پێشووی بێگانەکان - بەتایبەتی عوسمانییەکان - پەچاوە کردوو. ئێن لە سەردەمی دەربەگایەتیی خۆماندا زۆر سووک نەبوو و تا پادەیک پێزی لێ گیراوە، لەو بەیتەدا بەتەواوی بۆتە دیل و کۆیلەیی باب و برای. تەماشای بکەن خاتوون تەوێزی لە وەلامی گلەیی مال مالدا دەلێ چی؟

«خولاکەیی بزانی سووچ و تاوانی من چییە؟»

«نمېن بابم لې پړاوه ستابوو به خه نجرې، برام به شیرې پروتیه،
«کوشتن و مردنم قبول ده کرد نه مده داوه وه کیلیه،
«بویه کم وه کیلی داوه، تا ده گه ل ناسر و مال مالان نه یته وه دیدار ناخره تیه،
«ده گه ل نه توو نا مال مال نه مده گه ل ناسرې ئی من و ناسرې خوشک و برایه تیه،
«چ بکه م نه توو نه منت ناوئ کاری خو لای پهبییه».

باری نه دهبی به یته که باشه و باری هه ماسیشی هه روا؛ شیره کانی مه وزوون و قافیه دارن. نیوه شیره کانی کورت و درېژیان هه یه. له سهریه ک به یته کی باشه. پرحمان به کرکه له ناخری هه موو به یته کان ناوی خو ی دین، دیاره تن گه یشتوه کاره کی نرخی هه یه و قازانجی نه ته وه کی تیدایه، بویه ده لئ: «هه زار پرحمهت له بابی (پرحمان به کر) ی ئو به یته ی پوناوه؛ خو لا ده وامی ئیمپراتوری بدا نه گه ر (ساحیبی) ئالمانی نارووه عیلمی کوردی بکا ته واره».

***

برایمۆک

به یتی پینجهمی ئم کتیه، به یتی برایمۆکه. ئو به یته ی زور مه شهووره. گه لیک جارم ئو به یته بیستوه. وهک له بیرم بئ نه وه ی له سهد عه لوی سهد مینه م بیستوه، زور درېژتر و جوانتر و خوشتر بوو له و تیکسته ی ئوسکارمان بوی تومار کردوین. وادیاره پرحمان به کر له و به یته دا زور وه ستا نه بووه. خو مه رج نییه به یته یزیک هه موو به یته کان باش بزانی. پرخه نه یه ک که ئو کتیه ده گریته وه نه وه یه به شی هه ره زوری به یته کان هه ر شایه ریک گوتوونی.

پرحمان به کر خو ی شایه ریکی زور وه ستا بووه. به یتی داناوون و به یته کونه کانیشی زانیون. له هیندیکاندا یه کجار وه ستا بووه و هیندیکي باش نه زانیون. به و حال وه ش برایمۆکی پرحمان به کر زور پیکوپیک و له باره. نیوه شیره کانی زوره یان درېژن، درېژ و مه وزوون؛ قافیه گزپی تیدایه. به لام جاری وایه زور له سهر قافیه یه ک ده روا.

به شیکي چیرۆکه که به قسه ده گریته وه. چیرۆکینکی دلداریه نه تۆکه ریک هه ز له خوشکی ناغا که ی ده کا و له و پښایه دا زور په نج و جه فا ده کیشن. له سهر تکای گراوییه که ی، هه وت سالی په بق ناغا گوله که ی ده گریژ تا به ده رمانیکی سهر و نه فسانه یی جاری دئ.

مىرشىيخ لە كاتى نەخۇشىدا بەلىتى دابو پەريخانى خوشكى بدا بە برايمۆكى. تەنانەت سولتانى ئەستەمبوللى فەرمانى لەو بارەدا مۆرکردبوو. نازانم بۆ مىر خۆى گىل کردوو و برايمىش بىدەنگ بوو، تا مىرحەج براگەى دىكەى خاتوون پەريخان بەو كەينوبەينەى زانىو. پەگى دەربەگايەتیی پزوتوو و بە چلووى زستانى برايمۆكى دەركردوو. دەركردنى برايمۆك ئەوندە بىرپەجمانە و ناپاوانە و پرگارپوونى لە سەرما و بەفرى زستانى ئەوندە سىروسەمەرە بوو كە بۆتە زەربولمەسەل و ئىستاش لەبىر نەچۆتەو. لە كوردەواریدا ئەگەر يەكێك دەركرا دەلێن بە دەردى برايم چوو. يا ئەگەر ئاغايەك هەپەشەى لە مسكېنىكى دەكا، دەلێ: «وەك برايمۆكى بە چلووان دەرت دەكەم». ئۆسكارمانىش لە پەراوێژكدا ئىشارەى بەو مەبەستە كردوو.

ئەم بەيتە تازەيە لە زەمانى دەستەلاتى عوسمانىيەكان بەسەر كوردستاندا گوتراو. زۆر بەپێزەوە باسى سولتانى ئەستەمبوللى دەكا. دەيگەيەنیتە پىزى پياوەكانى خوداى. ئەو سەردەمەمان وەبىر دەخاتەو كە لە سولتانهكانى عوسمانى بەناوى دینەو بەشى زۆرى مۇسلمانانيان دەچەوساندنەو و وایان فریودابوون كە بەخۆيان نەدەزانن.

لەو بەيتەدا بەتیبێژ هەلەيەكى زۆر گەورەى كردوو و ئۆسكارمانىش تیی نەگەيشتوو و ئەوى لە زارى ھاوتەدەر نووسىويەتەو. منیش ئەو ھەقەم بەخۆم نەدا ھەلەكە پاست بگەمەو. ھەرەك چۆن نووسراو نووسيم. بەلام پىويستم زانى خوينەر وشیار بگەمەو. خوينەر پاش ئەو بەيتەكەى خویندەو دەزانن ئەو كەسەى گول بوو و برايمۆك گێراویتی و ئەو ھەموو جەفایەى دەگەل كێشاور، مىرشىخە و ئەو بە ھەموو خراپەى دەگەل دەكا و ئەو پەيوەندەى بەسەردینى و بە چلووى زستانى و بە مانگی كانوونى دەرى دەكا لە ولاتى، مىرحەجە. لە زۆر جێى بەيتەكەدا ناوى مىرشىخ بەگول براو. كەچى كاتێك مىرحەج دوولكى لەسەر ئەستۆى برايمى دادەگرێ و ھەردووك پێى لێ دە كەوشێك دەكا و حوكمى لەسەر دادەنن بپوا، برايم چاكەى خۆى بەچاويدا دەداتەو و دۆ و دۆشاوى تیکەل دەكا و دەلێ:

«مىر بەقورىانت دەبم، خۆ نانى ئاغايان بۆ تۆكەران منەتى نینە،

« ھەر نانى خۆت بەفكرە ئەمەگى منى قەلەندەرت بەفكر نینە،

«ئەتوو گولێك بووى لەوانى نفرینە،

«حەوت سالانم سوأل بۆ كردى، سێبەرم بۆ دەكردى لە گوێى كەرى شینە،

«بەوانەش قايل نەبووم بردمى ئەستەمبوللى بۆ خزمەت سولتانى ئەمینە،

ده چوومه کن شوان و گاوئان ده قاپېلکی کیسه لاندې چۆپه چۆپه ی شیرم بۆ توو مینا .
«ئېستا ده لېی دهرت ده کم به دل و یه قینه» .

ئو حوت دیرانه سیمای بهیته که ده گزېن و سهر له خوینهر ده شېوینن چاککردنیان
هاسان بوو . به لام هق نه بوو ده ستیان لې بدهم . چۆن نووسرابوون هر وام نووسینه وه .
پاش ئو چهند دیرانه برایم ههستی دهروونی خوی ده رده بېژی و به خاتوون پهریخان
هه لده لې و به پاستی بهنده کانی ناسک و جوانن .

برایمۆک به هه زار کویره وه ری و ده ردی سه ری ده گاته ماله میرشیخی و به بې سهر و
زمانی له کانییه خومارۆیه ی دیننه ده ری . (جیی ههره ئینسانی چیرۆکه که ئیره یه) . میرشیخ
به تاییه تی ژنه گه وره که ی ، نه مگی برایمۆک ده ده نه وه . چاریک بۆ برایمی که سیره و سپیو
ده دۆزنه وه و فیداکارییه ک بۆ پزگاریی ئو له چهنگالی مهرگ نه نجام ده ده ن ؛ که په نگه
وینه تان له هیچ چیرۆکیکیدا نه خویند بیتیته وه .

برایمۆک له مردن پزگار ده بېن ، میرشیخ ده نیری خاتوون پهریخان به فیل دینیت ماله
خوی و له برایمی مار ده کا و برایم به ئاوات ده کا :

«کاری هرتیکیان بوو ته واهه ،

«موباره ک بې بووک و زاوا ،

«(په حمان به ک) پاوه ستاوه ،

«له نئو کردی ژور به ناوه ،

«له سابلای دانراوه ،

«حوکمی^۱ خارجه گه ری به وی دراوه ،

«ئه له ملای کارمان ته واهه» .

***

۱ - وا دیاره په حمان به ک له پاداشی ئو کاره ی که بۆ ئۆسکارمانی کردوه ، کراوه به ته به عه ی ده ول ته
ئه لمان . ئو سه رده مه ی قانونی کاپیتولاسیۆن له ولاتی ئێران هه بووه ، ئێرانی ژوریان بوونه ته به عه ی ده ول ته
گه وره کان و قانونی ئێران نه یگرتوونه وه . نه میستوه پیاوی هه ژار و که م ده ست بوینه ته به عه ی بیگانه ،
په نگ بې په حمان به کری کرمانج له سایه ی هونه ره که یه وه یه که م کرمانج بووین که ئه م کاره ی بۆ جیبه جین
کراین . هین

شیخ فہرخ و خاتون نستی

شہ شہم بہیتی کتیبہ کہمان بہیتی شیخ فہرخ و خاتون نستیہ . ئو بہیتہ پاش
مہم و زین لہ ہمووانی پتر جئ گرتوہ . (پہحمان بہکر) لہو بہیتہ دا زور و ہستا و شارہزا
بوہ . زور بہ پئ و جئی گوتوہ و باش تو مارکراہ .

دہلین فہرخ و نستی بہ زاری کرمانجی ژوروش چاپ کراہ ، بہ لام بہ داخوہ و ہگیرم
نہ کہوت تا لہ بہریہ کیان پانیم و جیاوازییہ کانیاں بخہمہ بہرچاو .

بہیتبیز دہپیشدا بہ قسہ دہست پئ دہکا و زور بہ کورتی باسی لہ دایکبوونی فہرخمان
بؤ دہگرتیتوہ . (نازانم بؤ بہ پیچہ وانہی جارن پھمان بہ کر قسہ کانی پچکر پچکر و تیکہ ل
پیکہ لن) . پاشان دیتہ سہر شیعر . شیعر جیوان و پھوان ، شیعر سوار و ساکار ، شیعر
بہ تاموخوئ و تہوپاراو . لہ سہر کیشی خۆمانہ و تاییہ تی و کۆنی کوردی . بؤ دہرپرنی
مہ بہست ، جاری وایہ نیوہ شیعرہ کانی تہواویک درژن و جاری واشہ زور کورتن . بہ لام
لہ ہموو حالیکدا کیش و موسیقا پاریزراہ . قافیہی زور بہ گرنگ گرتوہ . شیعر بی
قافیہی تیدا نابینی . بہ لام قاعیدہ یہکی پیکوپیک نییہ ، جاری وایہ زور لہ سہر قافیہ یہک
پۆیوہ و جاری وایہ ہر تا قہ دوو نیوہ شیعر لہ سہریہک قافیہن . بہستہ یہ ہاسانی و
گرانی قافیہ ، ئہ گہر ہاسان بوہ زوری لہ سہر پۆیوہ و ئہ گہر گران بوہ خوی ماندوہ
نہ کردوہ و زوی برپوہ تہوہ . شایہر کۆنہ کان دوپاتہ کردنہ وہی قافیہ یان لہ شیعر دا
بہ عیب نہ زانیوہ . ئہم کیش و قافیہ یہ نہ بۆتہ ہوی ئوہ شایہر لہ مہ بہستی بنہ پرتی
دوریتوہ و لہ گپرانہ وہی چیرۆک دامینئ . ئہم بہیتہ بہندی زور جیوان و مہزموونی زور
ناسک و شاعیرانہی تیدا ہن ، تابلوی زور پھنگین و ہونہ رمندانہی کیشاوہ . زمانہ کی
زور تہ پ و پاراوہ . وشہی گہلیک پھسہن و شیرینی کوردی بہ کارہیناوہ . بہ پیچہ وانہی
بؤچوونی ٹوسکارمان ، بہیتبیز لہ شیوہی موکریانیدا گیری نہ خواردوہ و لہ زاراوہ کانی
دیکہش گہلیکی کەلک وەرگرتوہ . بہ تاییہ تی ئہ گہر پیدایستی بہ قافیہ بووین .

ئوہی لہو بہیتہ دا سہرنجی منی پاکیشاوہ و بیگومان سہرنجی خوینہرہ بہرینہ کانیش
پادہ کیشی تہنیا باری شیعر و زمان نییہ ؛ بہلکہ باری داپشتنی چیرۆک . ئہم بہیتہ لہ

کومه لیک چېړوکی جوربه جور پیک هاتوو که تیکه ل کراوې و پیکه وه جوش دراوې و
 نه م چېړوکه سهیره سه مه رهیان لې په یدابوو. من نقرم چېړوک بیستوون و که میشم
 نه خویندوونه وه. تا نیستا: چېړوکی کورتی وام نه بیستوو و نه خویندوونه وه که نه و نه دی
 لکوپ لې بیتوه و نه و نه دی پرووادی سهیر تیدا بې.

نه م چېړوکه کورتی که شایه ری نه ناسراوی کورد بۆ نه و دی بتوانې به شوپک ته وای
 بکا، ناچار بووه کورتی بکاته وه تا شاباشی ناغای پې بگا، تا قاوه چی کرتی بداتې، یا هیچ
 نه بې، دانیشتونانی هونردوستی مزگوتی لادې، په حمه تی بۆ دایک و باوک بنیزن و دم
 خوشیکی پې بلین، نه گهر به بیري نووسه ریکی وهک (نه لکساندر دوما) دا هاتبا، بیگومان
 چند بهرگ پۆمانی شیرین و دریزی لې دروست ده کرد.

به یبیز بې نه و دی بیللې ه وادی چېړوک بیسی، زور باری ژیانی کومه لایه تی کومه لی
 کورده واریمان بۆ ده گپرتیه وه. نه و پړوشوینه تاییه تیبه ش باش و دزیوانه مان نیشان ده دا
 که نیستاش ماون و به تاییه تی له لادیدا که میان گوران به سردها هاتوو. نه گهر ژنیک زا،
 چۆن ژنانی ناوه دانی لای کوده بنه وه. نه گهر کوپی بوو، چۆن مزگینتی بۆ باوک و که سوکاری
 ده بن؛ چۆن پرووژووی ده که نه وه؛ نیوکی ده بېن و ده یهاوینه سر بیزینگ تا حوتووی
 ده چی. ژنی زه یستان چۆن ده که وئ و مه لوتکه ی له تهنیشت داده نین و بۆ نه و دی شه وه
 منداله که نه خنکین و ئال خوی نه با، قورعان و دوعای له سر ده خوین؛ یا هیچ نه بې
 قورعانیک له پشت سهری داده نین. پاش نه و دی حوتووی چو دایک خوی ده شوا و
 جلک ده گپرت و مندال ناو دهنری و داویردیه سر پشتی لانک و گویزه بانه ی بۆده گری.
 به لام قاره مانې نه م چېړوکه گویزه بانه ی بۆ ناکری؛ چونکه کاره ساتیک ده قه ومینتی که
 خرم و که سوکاری هوشی نه و کاره یان نامینتی. پاش نه و دی باسی مردو و مردن و شوون
 و ناشتن سهره خوشی و پرسه و له مزگوت کزبوونه و مان بۆ ده کا. نه و پړوشوینه ی که
 هیچ گورانی به سردها نه هاتوو و له لادیدا هه روهک خوی ماوه.

۱ - بیستووه له ناوچی پشدر شه خسیک هیه ناوی شیخ فره. خه لکی نه و ناوچه زوریان پې
 گوره یه و گوره که ی مه زاره و بۆ نیاز و مرادان ده چنه سهری. ماوه یک له و دی پیش لویکی خوینده وار و
 پروناکبیری پشدری به لیتنی پې دام زانارییه کی ته وام له سر نه و پیره بۆ بنووسن و بۆ بنیزن. نه ویش
 به لیتنی خوی به چی مینا و نووسراوه که ی له شوینی خویدا چاپ ده کری. شیخ فره ی پشدر شه خسیک بووه
 وهک نه و هه مو شیخانه ی دیک. که شف و که راماتی نواندوو و چاکه ی ده گ ل خه لک کردوو و له خراپی
 گپزانه وه.

ئەو کەسانەى (تذکرە اولیا)ى شیخی عەتار شاعیر و نووسەر و سۆفى بەناوبانگی فارسىيان خویندبیتەو، دەزانن شیخی وا هەبوون و کارى وایان کردوو، پیاو سەرى سوورپەدمینى و پىی بە عەرژەو و شک دەین. بۆ نمونە لە و کتیبەدا خویندوو مەتەو پۆژیک دوو شیخ لە قوون تەندووژیک کە هەروا نۆلەى دەهات پیکەو پۆنیشتبوون. جامىکی ئاویان بۆ دانان. یەکیان دەستی دە ئاوەکەى هەلدا و ماسییەکەى زیندوى دەرینا. ئەوى دیکە گوتى: «جا ئەو چییە، ماسى مالى ئاوییه». ئەوجار بۆ خۆى دەستی پۆهیشتە تەندووژ و ماسییکى هینادەر. ئەویش نەک ماسى برژاو، بەلکە ماسى زیندوو. یا ئى وایان هەبوو دەرنى دە بەحر هاویشتوو و دوايه گوتوو یەتە دەمویتەو. هەزاران ماسى لە دەریا هاتوو نەدەر و هەریە کە دەرنییکى زۆر و زیویان بەدەمەو بوو شیخ نەبووستوون و تا ئاخى ئى خویان دۆزیو مەتەو و بۆیان هیناوەتەو! زۆریان بەرمالى مەبارەکیان هاویشتۆتە سەر دەریا و پىی پەپوونەو، یا باریان لە شیرى دپندە ناو و هەژدیهایان وەک گوریس پى هەلداو. شیخی عەتار زۆر شتى سەیرتریان لى دەگپۆتەو. شیخ فەرخى پشەدریش یەکی وەک ئەوانە بوو و کارى وەک ئەوانى کردوون.

بەلام شیخ فەرخى کە خەيالى شایەرێک کوردی نەخیندەوار دروستى کردوو، کارى لە کەشف و کەراماتى شیخانەدا نەهیشتوو و موعجیزاتى پیغەمبەرانی کردوون. سەیر ئەو یە بەپیچەوانەى پیاوچاکان، بەبارى خراپەدا کەلکى لە و هیژە خواپیداو وەرگرتوو. فەرخ هەر لە دایکى بەردەبیتەو، وەک عیسا قسە دەکا، خەلک سەریان سوورپەدمینى و بە پموزنى دەزانن. فەرخ لە قەرەواش و مامان و ژنەکانى دەورووبەرى دایکى پادەخوپى و هەپەشەیان لى دەکا و تەنانەت لە هەپەشەکەیدا وشەى بیگەنەش بەکاردينى، تا بزائن جگە لە زمانى زگماکى، زمانى دیکەش دەزانن و دەلن:

«ئەو پیرۆژن و مامانچى و سەرسپییه،

«هیندیک کیشکچى بن هیندیک بەرن مزگینیه،

«زۆرو دەدەنن کەم نییه،

«ئەگەر هیناتانەو هەموویان لى بەش دەکەم بە برایهتییه،

«هەر کەس پوولێکى بدزى بەحقى ئەو خولایەى پەبییه،

«سەرى دەتاشم سواری کەرتى دەکەم (بیروونى) دەکەم لە شارى داودییه».

فەرقى فەرخى دەگەل عیسا دوو شتە. یەکیان: عیسا کە بە ساوايى قسەى کرد، بۆ پاکانەکردن کە دایکى بوو، قسەکانى باش و خێریوون. بەو موعجیزە مریەمى بوختان

پیکراو و ئابرووبرای کرده ژنیتیکی پاکی میژوویی. به لّام فهرخ، زمانی به باش و خیر نه گه پرا. جگه له وهی هه پشه ی پێ له خه لک کرد، بهو زمانه ته پ و پاراوه تووک و نزای له دایک و باوک به سته زمانه کانی خۆی کرد و کوشتنی. نه وه یه که م کاری باشی فهرخۆله یه، شاکاره کانی دیکه دوايه ده بینن. فهرقی دووهم نه وه یه وه ک ده زانن عیسا دلداری و شتی وای نه کردووه و تا له سه ره زنی بووه به په به نی ماوه ته وه؛ به لّام فهرخۆله ی ئیمه هه ره له زگی دایکیدا ئاشقی خاتوون نه سستی کچی مامی بووه و دایک و باوک هه ژاره کانیشی بۆیه مراندن تا به که یفی خۆی کاو له خاتوون نه سستی ببینن.

مامی فهرخی ترسا خه بهر به سو لّانی نه سته مبو لّی پابگا که پمووزنه ی وا له بنه ماله که یاندا په یدا بووه و ئازاریان بدا. ده ستووری دا له ته ویله ی که لّ و گامیشاندا بدهن تا له بن پێیاندا بچن.

نه وه نه فسانه ی زالی باوکی پۆسته میمان وه بیر دینیتته وه. به قسه ی فیرده وه سی نه ویش مندالّیکی سه یر بووه. که هاتۆته سه ره دنیا پیش و سمیلّیکی پیاوانه ی هه بووه. باوکی که پاله وان و په سه نزاده بووه، پێی شوورده یی بوو تۆرده ی وا سه یروسه مه ره ی له پاش به چن بمیتن. بۆیه ناردی له بیابان فرییان دا. سیمرغ بردی و به خێوی کرد و عاملاندی و کردی به پیاویتی نه و تو که باوکی شانازی پێوه بکا^۱.

که فهرخیان هاویشته سه ره لانک و ده سرازه توند توند شه ته کیان دا، کاریکی وای کرد که بێگومان له میژوودا وینه ی نییه و نه بیستراوه؛ با له زمان به یتبێژوه کاره ساته که تان بۆ بگێژمه وه؛

«ته مه نای کرد له په بییه،

هه موو که س خه وی گران بییه،

«وه لّاهی چیدی ده و لانکه یدا نابم نه و شه و ده چمه پالّ خاتوون نه ستیه.

«فهرخ هاواری ده کرده خولای جه بباری،

«ده سرازه ی به سه ره خۆیدا فریّ ده دا له لانک ده هاته خوارّ به یه کجاری»

به سه ره ینی خاتوون نه ستیه هه لّده گه پرا، ده رزی له به رۆکی ده رهیتنا پێی ده یه خه ی کێشا بۆ خۆی چووه نیو سینگ و مه کانی به یه کجاری. دلداری وا سه یروسه مه ره کێ بیستویه تی؛ مه لۆتکه یه کی سه ره هه وتوو و چلوان خۆ له لانک هه لّدیریتته خوارّ، به

۱ - ئیستاش له کورده وایدا نه گه ر ویستیان باسی زانایی و وریایی که سیک بکن، ده لّین ده ست

په ره ره ده ی سیمرغه.

سەزین ھەلگەرئ، بە دەرنزی بەرۆکدا خۆ لە ژوورئ پۆکا و بچنە زگ کیزێکی سەر و عوزر شوپ. جا توخوا خاتوون ئەستی ھەقی نەبوو بەلئ: «گولە! ئەتوو دێیە کئ ئەمن چت پئ دەکری؟» ئە و ژوانانە درێژەیان دەبن و شتی سەیر لەو بابەتەو لە بەیتەکا دەخویننەو ھە کە پێویست ناکا من بۆتان بگێرمەو.

لەپەر پووداویکی تازە پوودەدا؛ ئاشقیکی دیکە بۆ خاتوون ئەستی ھە پەیدا دەبن. شیخاڵە کە چەلێک قوت دەبێتەو. گەرەپیاویکی ولاتی خوێەتی، کەچی لە سوێ خاتوون ئەستی ھەبێتە شوانی مالی باوکی.

لکێکی تر لە چیرۆکە کە دەبێتەو. شیخاڵ لەباتی شەرتی شوانی داوی خاتوون ئەستی ھەکا. براکانی و دایک و باوکی ناچار دەبن بەزۆرەملی خاتوون ئەستی ھە شیخاڵ مەرە بکن. بەو مەرە شیخاڵە کە چەل بە (گۆرەمەرگی) یانی تا مردن بۆیان بچیتە بەرمەپی. شایەر لێردەا دیمەنێکی دزیو و ناشیرینی پێشوینی کۆمەلایەتی کوردەواریمان نیشان دەدا. پێشوینێک کە ماکی چارەپەشی کۆمەلە دیلی و بێدەستەلاتی کچ و زۆلم و زۆری برا و مالبەرستی و بێبەزەیی دایک و باوک.

خاتوون ئەستی ناپازییە، کەس ئەو کارە پئ خوش نییە. تەنانەت مالبەرستی و تەماح، کە سوکاری کچەکیان ناچارکرد ئەو کارە بکن. ئەوان مەرەکیان لە کچەکیان پئ بەنرختر بوو، دەنا پێیان خوش نەبوو شیخاڵ بێتە زاویان. لەو نێویدا تەنیا دوو کەس بەکەیفن، دیارە یەکیان شیخاڵە کە چەلە. ئەوی دیکە کئ بئ باشە؟ پەنگ بئ بەلاتانەو سەیربئ ئەگەر بەلئم ئەوی تر کەس نییە فەرخواڵی دلەتر و شووگەر نەبن، بەلئ. فەرخواڵە گوێ ناداتە ئەوی گراوییە کە بەزۆری و بەنابەدلی بەمێرد دەدەن. بۆچی؟ چونکە دەترسا یەکی دی بەسەر خاتوون ئەستی ھەلوەستی و خاتوون بەبووک بچئ؛ بەلام شیخاڵ زاوایەندە و قەراریش وایە تا خاتوون ئەستی بۆخۆی مل نەدا، بەدەستی نەگرت. کەواو بوو جارئ فەرە دەرفەتی ھە یە کەیفی خۆی بە دۆستە کە تەخت بکا.

لەو بەیتەدا شتیکی ترمان لە واقعی ژیانی کۆمەلایەتی کۆنی کوردەواری و تەئسیری وەزعی ئابووری لەسەر پێشوینی کۆمەلایەتی گەلان بۆ پوون دەبێتەو. ئەمیریکی کورد کە ئەگەر چیرۆکە کە بخویننەو تئ دەگەن زۆر برەوای بە جیاوازی چینایەتی ھە یە. کە حازر دەبن کچی خۆی بدا بە شوانێک. بۆ؟ چونکە تا ئەم دوايانە کورد گەلێکی کۆچەر بوو و بەمەرداری و ئازەل بەخێوکردن ژیاو و زۆر کەمی ئاو و سەر کشتوکال داوێتەو. دیارە شوانێکی چاک چەند بەکاری مەرداری دئ. لە کتێبەکانی دینیدا خویندوو مانەتەو

زۆریه ی پێغه مبه ره کان شوان بوون و شوانی سوننه ته . نه وهش به لگه یه بۆ نه وهی مه پداری کاری نه سلێ گه لانی کۆچه ر بووه .^۱

دیسنان شایه ر لکێکی دیکه له چپۆکه که ده کاته وه و شیخاڵ گه نه ی ده گه رێ که ده بێ خاتوون نه سستی بێته مه پ دۆشین . نه گه ر نه و شوانه ، ژنیشی ده بێ بێری بێ . نه و لکه ی چپۆکه که هم زۆر شیرین و خۆشه هم شتی سه یری تێدان ، هم چه ند پێوشوینی کۆنی سه رده می ده ره به گایه تی کۆمه لی کورده واریمان نیشان ده دا که تا ئێستاش به ته واوی بنه ب نه بوون . شیو و کۆلی کیژه نه میران ، چوونه مه پی ناسکه بێرییان ، بێر و هاوێری مه پی و شتی دیکه ی وا . فه رخیش بێ کار نییه و پۆلی نه سلێ هه ر نه و ده یگه رێ . که چه کان ده خه وێی ده که ن و ده چنه شیو و کۆل ، که وه خه به ر دێ وه دوویان ده که وێ . نه وان خۆیان پووت کردۆته وه و خه ریکی کاری خۆیانن . فه رخ له که لێنی به ردی پارده وه ته ماشایان ده کا . کارێکی سووک و مندالانه و بێ شه رعیه . راسته له راست خوشکه کانی خاتوون نه سستییه چاو ده کوچینێ ؛ به لام هه ر له به ری پێوه تا تۆقی سه ری ده خاتوون نه سستییه ده فکری . به چ هه قێک نه و کاره ده کا ، مه گه ر خاتوون نه سستی ماره کراوی پیاوێکی دیکه نییه ؟ گه ریمان فه رخ زۆر پووناکبیر بووین و لێکی دابێته وه خاتوون نه سستی به زۆره ملی ماره کراوه و ماره ی له شیخاڵ نه هاتوه ، دیسان هه قی نه بوو نه و کاره ناشیرینه بکا . بۆ نه وه ی سه رنجی خاتوون نه سستی پابکێشێ ، کارێکی سه یرتر ده کا . به ردان به سه ر خۆیدا ده پووخینێ و به ئانقه ست خۆی ده گه یه نێته حاڵی جاوی . وسو ئاغای بانگ ده که ن یاسینی له سه ر بخوینێ ؛ به لام له پێ زیندوو ده بێته وه و نایه لێ وسو ئاغا . که نه ویش دلی به خاتوون نه سستییه هه یه . بێته پێش .

پاشان وسو ئاغای ده کاته تۆکه ر و پیاوی خۆی . نه ویش به چ فیلتیک ؟ وسو ئاغا له تۆره ی به که ره مه رگه وه پێ ؛ له جیزی بۆتان هه لی نه کاردوه ، په پیه ی نه م ولاته بووه . که س به و پاژه نازانی فه رخ نه بێ ، چونکه غه ییزانه . که نه وه ی به وسو ئاغا پاده گه یه نێ ، وسو ئاغا ده ست و داوینی ده بێ راستی لێ نه لێ . خاتوون نه سستی به خوشکی خۆی قبوول ده کا و بۆ هه میشه ده بێته پیاو و پشتیوانی فه رخ و خه زمه تی به نرخی پێ ده کا . تیگه یشتن دوو زمانێ و شۆفاری چه ند تاوانێکی گه وره بووه ؟ تۆره ی پیاوێکی شۆفار بۆ نه وه ی پاژی نه درکێ ، به هه موو ده سه لاتی خۆیه وه ملی بۆ مندالیک پاده کێشێ .

گوتمان فرهخ که له دایک بوو موعجیزه‌ی عیسای نواند، به‌لام به‌باری باشدا نا. ئیستا ده‌بینین موعجیزه‌ی مووساش ده‌نوینن؛ دیسان به‌باری خراپدا. مووسا وه‌کارزکی هه‌بوو ده‌یکرده هه‌ژدیه‌ا. گیانی وه‌به‌ر بن‌گیاننکی دینا، بۆ ئه‌وه‌ی سیحر به‌تال بکا؛ بۆ ئه‌وه‌ی جادووگه‌ران ببه‌زینن؛ بۆ ئه‌وه‌ی فیرعه‌ونی زالم و زۆردار بترسیینن. به‌لام فرهخ گیاندارنیک بن‌گیان ده‌کا؛ ئینساننیک ده‌کاته به‌رد.

خاتوون ئه‌ستی و دایکی بۆ دل‌دانه‌وه‌ی شیخال ده‌چنه مه‌پی. فرهخ ناحه‌جمی و وه‌دووین ده‌که‌وئ. دایکی خاتوون ئه‌ستیه سیری ده‌خوا و زمانی ده‌سووتی و ناماقوولی ده‌کا و ئیستر وه‌سه‌ر فرهخ ده‌په‌پینن. فرهخ رقی لئ هه‌لده‌گرئ. ده‌پیشدا تۆله‌یه‌کی لئ ده‌ستینیته‌وه و کارزکی وا ده‌کا که مندالی هه‌ره قۆشمه و به‌دفر نه‌بین نایکه‌ن. دپووی وه‌بن کلکی ئه‌و ئیستره ده‌دا که پیریژنه سه‌ر به‌سۆدره‌که سواری بووه. دپوو وه‌بن کلکی ئیستردان گالته نییه؛ ئیستر شیت ده‌بین. جیفرک هه‌لداوئ. ئه‌ملا و ئه‌ولا ده‌کا، تا پیریژن هه‌لده‌دیئ و چی و نامینن مل بشکینن. فرهخ به‌وه‌شی له کۆل نابیته‌وه. دوعای لئ ده‌کا و ده‌یکاته به‌ردیکی شین.

ده‌چنه مه‌پی لکیکی شیرین و جوان له به‌یتکه ده‌بیته‌وه. نامه‌وئ باسی بکه‌م. دیسان فرهخ هیزی خۆی نیشان ده‌دا و شیخال په‌ق ده‌کا. که‌یفی خۆیه‌تی شیخال بن ئه‌ده‌بیی ده‌گه‌ل کردووه؛ به‌لام ئیزندانی گورک بۆ نێو مه‌پ، کارزکی پیاوچاکانه نه‌بوو و زه‌کات به‌گورگیدان به‌هیچ شه‌رعتک دروست نییه. که‌چی فرهخی ئیمه بن ئه‌وه‌ی ئه‌و شیعه‌ری سه‌عدی له‌بیر بن:

ترحم بر پلنگ تیز دندان
ستمکاری بود بر گوسفندان

گورگان ده‌نێرئ له‌به‌ر چاوی باشقه شوانی مامی، مه‌پی بخۆن؛ هه‌ر بۆ ئه‌وه‌ی هیزی خۆی به‌شیخال نیشان بدا. له‌گه‌رانه‌وه‌دا خاتوون ئه‌ستی زۆری له‌به‌ر ده‌پارپیته‌وه دایکی نه‌جات بدا. ئه‌ویش له‌به‌ر ئه‌و گیانی وه‌به‌ر دینیته‌وه. به‌لام جارئ تا ده‌گه‌نه‌وه شاری ده‌یکاته دێله‌سه‌گ و نایکاته‌وه ئینسان. پاسته ئامۆژنی ژننکی باش نه‌بوو؛ به‌لام ئه‌و تۆله‌نه‌ستانده‌وه‌ش زۆر بئ په‌حمانه‌یه. ئامۆژنی نه‌قله‌که بۆ کوپه‌کانی ده‌گێرپیته‌وه و ئه‌وانیش ئه‌و سووکایه‌تییه‌یان پئ قبول ناکرئ. له‌ فرهخ ده‌خه‌فتین و خه‌ریک ده‌بن بن

به تلپتن. ناچار پادهكا و دهچيته ماله وسوئاغا. ماله وسوئاغا زور پړزي لږ دهگرځي. له وېش ئيعجازيک دهنوښي که (شه ققو لقمه مان) وهبیر دپښته وه. هيتشتا سڼ پوړي ماوه په مهران ته واو بڼ، مامی پاده گه يه نڼ هرکس مزگيښي جيزنم بڼ بښي جوانو ته سپيک و که وليکي جيزنانه دده من. فهرخ زمان ده گوپي و جيزن سڼ پوړه وه پيش دها و مانگ دهبيندري و جيزنانه ي ورده گرځي. له هه موو کاره کاني سهيرتره؛ دهسته لاتيکي زوري ئينسانه به سر ته بيه تدا. که س شتي واي له دس نه هاتوه. جگله وه ته نيا کاريکي قاره ماني چپړکه که مانه که قازانجي خوي تيدايه و به زياني که سيش ته واو نابڼ.

کوپه مامه کاني نه وچار به فيل و دهو خه ريک له نيو ي بهرن. خاتون نه ستي پي ده زاني نايه لڼ ده داو که وي. فهرخ چي دي خوي پي ناگيري؛ ده پيشدا کاريکي که ليک خراب و نه تکيکي زور گه وره به کوپه مامه کاني دهکا.

په کيک له په سمه هره دزيو خراپه کاني کورده واري که به داخوه ئيستاش هر ماوه، گيشه و گه ل و خهران سووتاندن، زگي گا دپڼ. کلک و گوڼي که و ئيستر برين و په فيسکه و په مانه ي په کسم هه لبرينه. فهرخيش پيش پوښتن نه و کاره ي کرد. با شاپه ر بۆتان باس بکا:

« کن، بوو؟ فهرخولي نازداره،

شيري بابي وه چنگ که وت نه و چاره،

دهستي دايه بڼ په خته خانه ي مالمی چووه خواره،

دهرکي کرده وه چو له ته ويله ي گرتي قه راره.

به ته ويله يدا هات له په فيسکه ي هه موو ماین و نه سپاني داوه.

قهت په کيکي به ساغي نه ماوه.»

پاش نه و کاره ناشيرينه ليي سواي جوانو له خوي دهبڼ و دهچي بڼ شام بڼ مالمی خالي. له پځادا تووشی زور کوږه وهری دهبڼ؛ به سر هه موو گوسپيکدا زال دهبڼ. دياره نهک به هيږي شان و باهو، به لکه به هيږي مه عنه وي. به فر ده توښيته وه و نه قلی شه قبوني نيلمان به ئيشاره ي مووسا وه بيريديته وه، به زه حمت له زڼ ده په پښته وه. پيره باگينک نه سپه که ي بريندار دهکا، هرچند دوايه په شيوان ده بيته وه، فهرخ ليي نابوروي و تووکی خراپي له خوي و توره مای دهکا.

فهرخ نه و چار ئيعجازي سوله يمانی پيغه مبر نيشان دهدا؛ زماني بالندان ده زاني. دوو په شيشه ي نيز و من نه سپه که ي ده په ويننه وه، رازيک بڼ نيره که ده گيرپته وه که ده بيته

هۆى ئهوه ههموو سههرى مێيهكهى ههلبچرێ. لهو موعجيزهش كهلكى خراپ وهردهگرێ، بهلام دوايه پهشيوان دهبيتهوه و دوعاى باشيان بۆ دهكا. له كهوانيش توپه دهبن و دوعاى له كهوانيش دهكا. دوعاكهشى گيرابوو.

نازانم له پيش ئهوهيدا فهرخ دوعا له كهوان بكا چۆن بوون؟ بهلام ئهوانهى له كوستان زياون دهزانن كهوى تيزيال دهبهفرى يهك نوا و تهردا ههريهك بال و دوو بال دهفرێ. كه بالى تهريوو سههرى له بهفرێ پۆدهكا و قوونى قووچ دهكاتوه و به دهستى دهگرێ.

كوورتى بېرپههوه فهرخ بههزار نارى عهلى گهيشته شامى و مالى خالى. بهلام ئهوه پهندهى پيشينيانى لى وهراست نهگهرا: «خالان خوارزا مەزن كرد، مامان برازا بزر كرد». خالى نهك ههريهك بهخهراى نهكرد، نهك ههريهك بهپيريهوه نهچوو، نهك ههريهك پنى نهدا بۆ مالى خوێ، بهلكه جارێ پاكيشا، كهس پاى نهگرێ. فهرخ پهناى بۆ تهكهيهى شيخان برد.

ديسان لكى ديكه له چيرۆكهكه دهبيتهوه. لكى خووش و شيرين و تهناوت سهير و پر گالتهوهگهپ. من نامهوێ لێرهدا باسى ئهوه بهشيان بكم، تهنا دهمهوێ پۆشووتى سهرى سياسى كۆمهلى كوردهواريتان بخره بهرچاو. لهو بهيتهدا و له زۆر چيرۆكى ديكه كورديدا هيه و بيگومان ئهسلىكى ههبووه. كانتيك ئهميرى شارێك دهمرێ يا لى دهكهوێ، بازى دهوڵهت ههلاوێن و لهسهه ههركهس نيشته ئهوى دهكه نه ئهمير. سهر نيه كۆمهليك ئينسانى خاوهن عهقل و بېروا و تهگبېر، ئيختيارى خويان بدهنه دهست بالندهيهكى بى عهقل، گهوره و مەزنيان بۆ ههلبژيرێ؟ فهرخيش بهو جۆره بوو به ئهميرى شامى. لهو چيرۆكهدا لهباتى دهوڵهت كه له كوردهواريدا زۆر مهشهووره دهلى: (بازى يهقين)، من ئهوهم ههريهك بهيتهدا بيسنووه. بهلام ئهوه زۆر هيه نهگهركهسيك چاكي بۆ هات، كورده دهلى:

«بازى دهوڵهتى لهسهه نيشنووه»

فهرخ به ئهميرى و مەزنى و تهخت و بهختيش خاتوون ئهستى لهبېر نهچوو. ديسان بهشيوه سولهيمان پيغههمبه قاسيدى ناردكه خاتوون ئهستى. بهلام قاسيدى ئهوه بالندهيهكى جوان و پاك و خاوێن بوو. پهپوسلهمانهى بۆگه نهبوو؛ قورينگ، قورينگى جوان و نازدار بوو.

باسى پاريزكردنى شيخال و ناردنى خاتوون ئهستى بۆ شامى، ديسان لكى ديكه چيرۆكهكهيه. لهسهه پۆنى لێرهدا پتويست ناك. بهلام فهرخى ئهمير و مەزن، شيرين

کارییه کی دیکه دهکا. پیتی وایووه بهریووه و ههمیشه بۆی دهلوئ، دیسان بهدزی پاریزئی
بۆ خاتوون ئهستییه دهبا که له قهراخ شاری ههلی داوه. خهریک دهبن وهک زهمانی
مندالی دهبالی خزئ؛ کهچی پاسهوان پئ دهزانن. دهیگرن، جا وهره لئی ده؛ کویت دیشئ.
هیندیان لئ دا تا دهنگی له زگی هات. دوايه خاتوون ئهستی ناسیهوه. بۆچی وای کرد؟
بۆخوی دهزانئ. نهگه تا بهیانی سهبری کردبا ئهو لیدانهی ده کیسهیدا دهماوه.

پاش ماوهیهک خاتوون ئهستی دهگهپتتهوه و دهمرئ و فهرخیش ئوقره ناگرئ و دیتتهوه
ولاتی خوی. که دهزانئ خاتوون ئهستی مردووه، دهچئ دهست ده کیلهکهی وهردینئ و
له خولای دهپارپتتهوه، یا بیکوژئ یا خاتوون ئهستییهی بۆ زیندوو بکاتهوه. نزاکی به
زیانی خوی گیرا دهبن:

« ههرچهند دوعای کرد فهرخ بهستهزمانه،

« لئی نههاته جواب خاتوون ئهستی توجوانه،

« له بارهگای خولای دههات میوانه،

« پوحيان لئ وهردهگرت ئهو بهستهزمانه،

« دههاتنه سهری ئهو ههموو خزمانه،

« زهریفيان دهشوت سهید و مهلايانه،

« کن خاتوون ئهستییهی لئ بوو گوپخانه

« فهرخ له خاتوون ئهستییه میوانه».

خوینهری خۆشهویست! بهو کورته باسه بهیتی شیخ فهرخ و خاتوون ئهستی شی
ناکرپتهوه. من تهنیا وستم سهرنجی ئیوه بۆ لای ئهو بهیته پابکیشم، دهنا نهگه کهسیک
بیهوئ ئهو بهیته شی بکاتهوه دهبن سهدان لاپهپهی لهسهه بنووسئ. بهدودلییهوه دهلیم
وئ دهچئ ئهو بهیته له ئهساتیری یۆنانی وهرگیراین. ناخر یۆنانیهکان ماوهیهکی زۆر
له کوردستاندا ماونهتوه. ئیستاش بهلگهمان هیه بۆ ئهوهی پۆزگارێک لهو کوردستانه
خهلک ههبووه بهوای به (ئهربابی ئهنوع) بئ. ختوی کانئ، ختوی شهو و ختوی دارستان،
ئیستاش له کوردستاندا ناویانگیان ههر ماوه. من بۆ خۆم له پتیرژنانم بیستوووه ههزار
سویند و قورعانیان خواردوووه که ختوی کاننیاان به دوو چاوی خۆیان دیوه. بۆیه تا
پادهیهکی زۆر پیم وایه ئهسلئ ئهو بهیته پاشماوهی ئهساتیری یونانییه له زمانی کوردیدا.
دیاره زۆری لهسهه سوور نیم و چی دیی لهسهه ناپۆم.

مههمه ل و برایی دهشتیان

زۆر پئویست ناکا ئەو بهیتهیان که حهوته مین بهیتی کتێبه کهیه بۆ شی بکه مهوه . بهیتبێژ دهپێشدا به قسه و پاشان به شیعر چیپۆکه که تان به پرهوانی و پیکوپیکی بۆ دهگیرێتهوه . قسهکانی زۆر ساکار و جوانن و شیعرهکانی گه لێک سوار و پرهوانن . هه رچه ند باسی نهوهیه که کهچه نه میریک خۆی به نهستۆی شوانیکدا بپیره ، به لام لانی دلداریی بین هیزه . سۆزی نهوینی تیدا نییه . ئەو شیعره ناسک و پڕ سۆزانهی که له مه م و زین و برایمۆک و لاس و خه زالداهن ، لهو بهیتهدا نایه نه به رچاو . زۆر پووناکه ؛ بۆچی ؟ چونکه هه وهس کهچه نه میری ناچار کردووه خۆی بهستۆی شوانه وێڵدا بپێی و ترس شوانی ناچار کردووه دهست دهگه ل ئەو شازاده هه وهسبازه نهخۆشه ، تێکه ل بکا . که وابوو سهیر نییه که شیعرێ دلدارێ و ناشقانهی تیدا نهبن .

چیپۆکی نهسلێ ئەو بهیتهش به بپوای من زۆر کۆنه . نه وهش دهگیرێتهوه بۆ میوه جاغی (دایک شای). تن بفکرن ؛ میر زۆراب خان بۆخۆی پیریووه ، ناتوانن مهزنایهتی بکا . مهزنایهتی و پادشایهتی به خاتوون په ریکانی کچی نه سپاردووه . دهگه ل نه وهشدا که کورێ هه بووه ، به لام کورپه کهی هیشتا مندال بووه و کاروباری دهولهتی پێ به پێوه نه چوووه . شتی وا له میژووی نوێی گه لی کورد و گه لانی پۆژه لاتدا نییه . ئیستاش شای وا هه ن کچی گه وره یان ههیه و کورپه بچووکیان کردۆته وه لیهادی خۆیان .

خاتوون په ریکان پادشایهکی بهزییک و زاکون بووه . به لام دیاره نهخۆشیی جینسی هه بووه . زانستی نوێ سه لماندوویهتی ئەو ژن و پیاوانه ی تووشی بێ بهشیی جینسی دهبن ، ئینسانی زۆر خۆپنێژ و بێ بهرز و پیاوکۆریان لێ پهیدا دهبن . وێنه ی په ریکان له میژوودا که م نین . بۆیه پێم سهیر نییه ئەگه ر بهیتبێژ بهو زمانه ساکاره ی خۆی ده لێ : «خاتوون په ریکان زۆری کهیف له پیاوان بوو ، هه ر که سه یک به کوچهیدا پاربدبا خاتوون په ریکان کهیفی ده یگرت» . خاتوون په ریکان ده یگوت : «وه ره حه زم لێ بکه» . نهویش قبولی نه ده کرد . خاتوون په ریکان ده یگوت : «بلا بیسووتیتن نه کو له کن خه لقی بلن . ئابرووم ده چن» . پیاوی ده گرت ، ده نیو چیفی دهنا ، نهفتی پێدا ده کرد ، ده یسووتاند . به بپوای من هه موو پیاوکۆزیک شیته و نهخۆشه ، به لام نهخۆشییه کان جیاوازه . بهک شیتی

جیگا و پاییه، یه شیتي مال و سامانه، یه شیتي جینسیه و یه هست بهکه مایه تی دهکا. تا نه خۆشییه که ی توندتر بین پیاوکوژه که ش به سامتر و بی به زه بییانه تر ده بین. دیاره نه خۆشیی خاتون په ریخان زۆر توند بووه، که وا دپدانه پیاوی سووتاندون. له دوو زیاتر نییه، یا نه و کچه نه و نه دند دزیو و ناشیرین بووه که که س لئی نه بۆته پیاو، یا ژنیکي ئاسایی نه بووه و نه یتوانیوه له زه تی جینسی له هه موو پیاویک به ری. له هه ردووک حالدا نه و بین به شیبیه بۆته هۆی نه وه ی تۆله ی له پیاوان بستینیتیه وه و تا نه یسووتاندون تۆخزنی نه هاتۆتی. بۆ خۆی به مه حمه ل ده لئ: «مه حمه لی ده شتیان نه من میر غه زه ب نیم هه موو پۆژئی پیاویکی ده چیغی وه رده گرم، ده یخنکیتم، قسه ی دلئ خۆم ده که م لیم قبولل ناکه ن، نه منیش بۆیه نه و عاله مه ی وا لئ ده که م».

مه حمه ل کامه پوا ی کردووه، نه ویش په دوا ی که وتووه. یا باشتەر بلیم، خۆی به نه ستۆیدا برپوه و دهستی له خه لک سووتاندن هه لگرتووه زیاتر شیتنه کانی جینسی به بین په حمی له میژوودا ناویانگیان هه یه.

له بیرمه جاریک ده که ل مامۆستایه کی میژوو کیشه مان هه بوو. مامۆستا که ههستی نه ته وایه تی زۆر به تین بوو ده یگوت: «له میژوودا پیاوی له که ریم خانی زه ند که کورد بووه دادپه روه رتر نییه. نه و پیاوه که و ره به و هه موو ده سه لاتوه پئی شووره یی بوو ناوی پاشا له خۆی بنئ و به (وکیل الرعايا) مایه وه. گوتم: مامۆستا منیش که ریم خان ده ناسم، منیش زۆر شتم له باره ی نه و پیاوه دا بیستووه و خویندۆته وه. منیش ده زانم که ریم خان زۆر له پادشاکانی پێش خۆی و پاش خۆی که مئازارتر و که مفیزتر بووه. به تاییه تی ده که ل نادرشای نه فشار که نه ویش وه که ریم خان له خوارپا پئ گه یشته و خۆی لئ گۆپا و نه و هه موو خراپه ی کرد و نه و هه موو خویننه ی پشت، هه ی ویک ناچن. به لām من به شبه حالئ خۆم که ریم خان به به رپرسی نه و هه موو تاوان و خویندۆشتن و پیاوکوشتنه ی ناغا مه مه د خانی قاجار ده زانم. گوتی بۆچی؟ گوتم چونکه پیم وایه نه که ر که ریم خان نه یخه ساندبا و گریمانه ی پووحی بۆ په یدا نه بووبا، مه علوم نه بوو نه و جانه و ره خوینخۆر و به دپه ره ی لئ په یدا بین. مامۆستا که میک پاما و گوتی: قسه که ت جئی سه رنجه، به لām که ریم خانی کوردی ساکار و نه خوینده وار ناگای له زانستی پیسکۆلۆجی نه بووه. ده بین بیبه خشی. پئ که نیم و گوتم من ناییه خشم ده لیم چی، به لām په نگ بین زانست نه یبه خشی.

ناغا مه مه د خانی خه سیده و ببه ش تۆله ی که ریم خانی له بنه مالئ زه ند و که لانی نیران کرده وه. زۆری پیاو کوشت. زۆری خوین پشت، زۆر تاوانی دزیو و ناپیاوانه ی نه نجام دا. نه و که و ره پیاوانه ی به دیلی ده گرتن ده پێشدا پیاوی ده بال ده کردن، جا دوايه

دهیکوشتن. نهوه نیشانه‌ی شیتیی جینسییه، نهوه نیشانه‌ی هست و بئ بهشی و به که‌مایه‌تی کردنه. نهویش وهک خاتوون پهریخانی نیمه خه‌لکی سووتاندووه. ده‌گپنه‌وه جاریک چۆته شاریک و نه‌هلی شاره‌که باشیان پیشواز نه‌کردووه. به حاکمی شاری فرمان داوه بیست هزار جووتی چاو بۆ ده‌ریئتن. حاکم نه‌یوئراوه له قسه‌ی ده‌ریچن، چاوه‌کانی ده‌ریئاوه و بۆی هیئاوه. تهماشای ئینسان، وهره تق نه‌ونده خراپ بی. به‌کاوه‌خۆ دانیشتووه و چاوه‌کانی بژاردووه، جووتیکیان که‌م بووه، ده‌سبه‌جئ ده‌ستوری داوه چاری حاکمیان ده‌ریئان.

گوتم باری دل‌داری به‌یته‌که به‌هیز نیه. به‌لام باری حه‌ماسی یه‌کجار به‌هیز و پتیزه:

کئ بوو؟ له مه‌حمه‌لی بچوکه،

به ده‌ستیکی خه‌نجهری ده‌بان به یه‌کیکی کێردوکه،

ده‌نیو سواری چه‌لیان گه‌را وینه‌ی ته‌یر و باشوکه،

***

کئ بوو له مه‌حمه‌لی فهرخه،

ده‌باغه‌لێکدا هه‌یه کاری ساوا ده ئیدیکه‌یدا به‌رخه،

ده‌نیو سواری چه‌لیان گه‌را به‌گێره و چه‌رخه،

میر زۆراب خان که‌ دورور نییه ناگای له‌ ئاکاری که‌که‌ی بووبن و له‌پێشدا هیچ وه‌سه‌ر خۆی نه‌هینابن، که‌ زانیویه‌تی په‌دووی شوانیک که‌وتووه، کێچی که‌وتۆته که‌ولێ و له‌شکری کێشاوه‌ته‌وه سه‌ر برایم و مه‌حمه‌لان. به‌دریژی له‌ به‌یته‌که‌دا باسی نه‌و کاره‌ساته هه‌یه. وا دیاره میر نه‌وه‌ی پئ شووره‌یی نه‌بووه که‌ که‌که‌ی پیاوان ده‌بال خۆی ده‌کێشن و دوايه ده‌یانسووتینن؛ نه‌وه‌ی پئ بی‌نامووسی بووه که‌ ده‌گه‌ل کرمانج پۆیشتووه و زۆر جار ده‌لئ: «ده‌گه‌ل کرمانج لئ قه‌وماوه».

دوا سه‌رنج نه‌وه‌یه پاش نه‌وه‌ی کوپی مه‌حمه‌ل و خاتوون په‌ریخان ده‌گه‌نئ و کو‌دیتا له‌ میرزۆرابخان ده‌کن و ده‌یکوژن و تۆله‌ی باوک و مامان ده‌که‌نه‌وه، سه‌ره‌له‌نوێ دایکیان ده‌که‌نه‌وه پادشا. نه‌وه‌ش به‌لگه‌یه‌کی تره بۆ کۆنیی چیرۆکه‌که.

قوچ عوسمان

هه شتم بهیت له کتیبه که ی ئوسکارماندا قوچ عوسمانه، که ئاوا دهس پئ دهکا:

«به خاله قی به رقه راره،

«به وه ی پۆی نابوو پۆزگار،

«مه خلوق به بئ ئیختیار،

«ئو له بۆ عهبدی ههزاره،

«قوچ عوسمان پیاویک بۆ پووت و قووت و له وی ده بیکاره»

سه رانسه ری بهیته که شیعه . بهشی زۆری له سر ئه و قافییه ی سه ره وه یه . نیوه شیعه رکانی کورت و درێژیان ههیه، به لām کیش پارێزراوه . باری ئه ده بیی زۆر باشه؛ ته نانه ت ده توانم بلیم به رزه، چیرۆکی میژوویییه، پاش ده سته لات پهیدا کردنی عوسمانیه کان و که مه یزبوونی ده ره به گایه تی نیوخۆ پووی داوه . ئه میریکی کورد ئه سپیکی باشی بووه؛ به لām شتی باش هه ر بۆ سولتان چاکه . سولتان بۆ ئه سپه که ی ناردووه . ئه میر ئه سپی خۆی نه داوه تی و هه لپه پویه ته وه . سولتان پقی هه لستاوه و لئی خه فتاوه:

«سولتان ته گبیری ده کرد به مه خلوقی دنیا یه:

«ئه وه ته ماحی هه یه لیم داگیر بکا به غدا یه .

«میر سه یفودین ده لئ:

« ئه من سولتانم بۆچییه

ئه من قبوول ده کم له مسه و ئورووسی سولتانم قبوول نییه .

«سن سالان ده گه ل قوچ عوسمانی گه پان نه هاتنه وه ئاوه دانیه .

«سولتان که زانی به هاسانی ناتوانی به رده سستی بکا، عاده تی هه موو درژمانی کورد که وته

فیل و ته له کان و به ده هۆ ده گیری خست:

«کتی بوو؟ له سولتان ئاقلدار و دانا،

«بۆ میر سه یفودینی مۆرکرد قورعانه:

«هه لستی بێته ئێره کانه».

کوردی ساکار و به دین نهیده زانی ئه و که سه ی له سه ر به رمالی میغه مبه ری دانیشتوه،
بپوای به قورعانی نییه . فریوی خوارد . خزمه کانیشی گوتیان:

«دووو! نابێ بۆ سولتانی.

«ده بێ تۆکه ری قه دری بزانی،

«بچۆ بۆ خۆت و قوچ عوسمانی،

«ئه وده می له وێ خۆی زانی».

«هر گه یشته ئه سته مبول سولتان گوتی:

«ئه گه ر هات گه یییه دیوه خان،

«ئه سپی به رنه ئیخته خانی

«ده ملی که ن کۆت و زه ولانی،

«خه لیفه ی ئیسلام ئاوا ی ئیحتیرامی سویند و قورعان گرت و به له بزێ موباره کی فهرمووی:

«مه یدوینن،

«قورقوشمی بۆ وه توینن

«نابێ به زێری بخنکینن».

له به یته که دا به دریژی باسی کوژرانی میر سه یفودین کراوه . قوچ عوسمان نایه لێ سولتان
پێ ده پکێفی ئه سپی بۆره بنێ؛ پاشووی ده په پینن و دوا یه ئه ویش ده کوژێ.

له م به یته دا بۆ یه که م جار هم له زمان ئه میر و هم له زمان دایکیه وه شایه ر قسه ی
سووکی به سولتان گوتوه و نه مووی له سه ری زمانی هاتوه و نه پۆقناییی چاوی
داپژاوه . ئه وه نیشانه ی ئه وه یه چینه کانی به ره ژێر و شیار یوونه وه و هه ستیان به سته می
نه ته وایه تی کردوه . به لām چینی سه ره وه به تایبه تی مه لا و شیخ و خوینده واره کانی ئه و
سه رده مه هه روا بپوایان به گه وره یی و پاکی خه لیفه ی ئیسلام ماوه ^۲.

۱ - له ئه سلدا وایه ، په نگه - درۆ - بێ.

۲ - هیچ دوور نه پۆین، میژوونووسی به ناویانگی کورد له شه ره فنا مه دا باسی ئه م میره و کوژرانی به ده سته ی
خه لیفه ده کا . به لām زۆر به پێزه وه ناوی سولتان دینن . بۆ ئاگاداری زیاتر بنواپه له په ره ی ۱۹۲۷ی شه ره فنا مه ی
کوردی.

شایه ر له و بهیته دا هیندیک پړوشوینی نه ته وایه تیمان بۆ ده گپړته وه. ئیستاش که متاکورتیک ماون و له بیر نه چونه وه. بهییری من له موکریان نه گه ر هه وایان خوش با و سه رماوسۆل لئ گه پابایه، هه موو پۆڅی چواشه مۆیان و جیژنان خه لکی هه ر مه لبه ندیک ده چونه سه ر چاکسی به ناوبانگی مه لبه نده که ی خوین. له وی به ته قه ی ده مۆل و زۆرنا ده یانکرده داوت و په شبه لک و ته قلّه و پمبازی. تا په یدابوونی حکومه تی پۆلیسی ئه م پړوشوینه هه ر به رده وام بوو. ئیستا به و به ریلووییه ناکرئ و ئیمکانیش نییه. به لام چونه سه ر چاک به پۆڅی چوارشه مۆ و جیژن و شایی گرتن هه ر ماوه. ئه و پړوشوینه له که یه وه هه یه؟ بۆ پۆڅی چوارشه مۆ هه لپۆڅراوه؟ بۆ کورد پۆڅه کانی تر ده چته سه ر قه بران ده گری و ده چته سه ر چاکسی ده پاپۆته وه و له و پۆڅه دا هه لده په پۆی و ده مۆل و زۆرنا لئ ده دا؟ بیگومان نه سلیکی هه یه و نایزانین. بزائن شایه ر چه ند شاعیرانه ئه و دیمانه تان ده خاته پیش چاو:

«ته ماشا ده کا له ده شتی بالینن په شبه لک بووه، سه له لات به چ قه راره

«ته ماشا ده کا داوته و لۆتی و په ققاسه له و کاره

«له لای سه رچۆپی گرتوویانه پیاوی به کێرد و که مبه ره و چه که مده ره

«له لای نیوه پاسستی گرتوویانه کێژی به ژن باریک و سینگ سه ده ف و چاو به لک له وی

گوئ به گواره

«له لای گاوانییه گرتوویان پیاوی ژن جوان و زۆرخۆر و بیکاره».

شایه ر پړوشوینیکی دیکه مان وه بهییره خاته وه؛ ئه ویش بازپای ده شته کی و گشتیه. ئه و پړوشوینه ش له کۆنه وه هه ر بووه و ئیستاش که متاکورتیک ماوه. خه لک له ده شتیکی پانوبه ریندا کۆده بیتته وه و هه ر که سه شتی خۆی بۆ فروشتن پاده نی.

***

۱ - گه وره ترین بازپای موکریان بازپای قه باغه کندی بوو. هه موو پۆڅی پینچ شه مۆیان بازاره، تا ئیستاش هه ر ماوه، به لام وه ک جارن نییه. زه مانی پێشووه ته نیا خه لکی هه موو ناوچه کانی کوردستان و به شیکی زۆری نازه ربایجانی پۆڅه مۆلات ده هاتنه ئه و بازاره، به لکه له کوردستانی عیراقیشه وه کرپار و فروشیار ده هاتن. هه زاران سه ر نازه لئ جۆریه جۆری لئ پاده گیرا. زۆر که سیش هه ر بۆ سه یر ده چوو.

شتیکی سه یرم وه بیر هاته وه و پێم ناخۆش نییه بۆ خویننه وارانئ بگپێمه وه. ده ورپه یری ئه م بازاره ده شتیکی پر خێر و بیره و دنی گه وره که وره ی لئ هه ن. به یانی پینچ شه مۆیان سه گه لی ئه و دنیانه زۆر پیش ئه وه ی خه لک کۆبیتته وه، له جی بازپا ملۆمۆیه ده که ن! کئ به و سه گانه پاده گه یه نئ پۆڅی بازاره و چۆن ده زائن؟ جگه له بازارپ قه باغه کندی بازپای خورگه و مه مه لیانیش هه بوون. دیاره ئه وه نده یان خه لک لئ کۆ نه ده بووه.

جولندی

من که ئەو ناوهم خویندهوه پێگه نینم هات. ناویکی سهیره؛ قهت ناوی وام نه بیستوو. وهک ناوی جندۆکان دهچن؟ پێم وابوو بهیتهکی گالته وگه په. کهچی که خویندهوه، ته ماشام کرد به پیچه وانیهی بۆچوونی من نهک ههه گالته وگه پ نیه، به لکه بهیتهکی دینیشه. جولندیش جندۆکه نییه و له جندۆکه خراپتره. پادشایهکی کافره و دژمنی هه زههتی عهلییه. شایهه ناخۆشی دهوێ و بۆیه ئەو ناوه سهیره ی لێ ناوه. ئەوهش هونه ریکی گهوره یه له چپۆکدا که ناوی ناخۆش بۆ قارهمانی خراپ بدۆزیهوه.

جولندی بهیتی نۆیه مه له کتێبه که ی تۆسکارماندا. تێکه لاویکه له شه پی خه نهک و خه یههه. شایهه باسی ئەو شه پانه ی له مه لای ئاوه دانی بیستوون؛ تێکه لاوی کردوون؛ ئەو بهیته ی هۆندوتهوه و به خه یالی ناسکی شایه رانه ی خۆی پازاندوویه تهوه. ئەو بهیته. که له پێشدا به قسه دهست پێ دهکا و دوايه ده بیته شیهه، ئەوه نه دهش باش دروست کراوه، ئەوه نه ده پهوان و شاعیرانه هۆندراوه تهوه، من پێم وایه ده بیێ کاری عهلی به رده شانی بی. نۆر وهک شیوه ی ئەو که له شایه ره به ناویانگه دهچن. شیهه ره پهوانه کانی، ته عبیره جوانه کانی، وشه په سه نه کانی، ئەم گومانه یان له ده لی من په یدا کردبوو. دوايه شکم په رییه سه ره ئەوه ی په حمان به کر بۆخۆی ئەو بهیته ی دانابی؛ چونکه له ناخه ره که یدا ده لی:

«وا جولندین کردوو هه نا،

«ئەو له شکره ی کافرێک نه ما،

«په حمان به کر بۆته وه ستا».

په حمان به کریش شایه ریکی پایه بهرز، وه ستایه کی نۆر شارهزا و شاگردیکی باشی عهلی به رده شانی بووه. لام وایه بۆخۆی توانی بی به یان به نۆنیه تهوه.

شایه ره کان له بهیته دینیدا به دندووک پیوه ده بی و خراپ گیر دهخۆن. ئەوان دلته پ و جوانی په رستن. ئەوان ده بی قسه ی ته پ و پاراو بکه ن. ئەوان ده بی بهندی جوان و شیرین بلێن. ئەوان ده بی ههستی دهروونی خۆیان ده ریبه پ. ده بی باسی ژن، باسی دلدار ی و هه ز لیکردن بکه ن. له بهیته ی وشکی دینیدا ئەو ههسته چۆن ده ریبه پ؟ ئەو باسه چۆن بکه ن؟

په حمان به کړ یا هر که سټکی دی که نهو بهیته ی دانابښ، نهو مهسه له ی ژیرانه. به لکو شهیتانانه. چاره سر کردووه. عه شټکی پیروژ و خاویښی هیټاوه ته گډې؛ باسی خوشه ویستی و نهوینی ژن و پیاوړکی مه زنی موسلمانې کردووه. له زمان علی و فاتیمه وه پازونیازی ناشقانه ی ده پړپړوه. کټ دهوړی فزه ی له بهر بکا؟ کټ دهوړی مته قی له بهر بیته دهر و کټ دهوړی په خنه ی لی بگرځ؟^۱

***

خه زیم

بهیته دهیم له تومارکراوه کانی ئوسکارمان بهیته خه زیمه. خه زیم شاکاریکی نه ده بیی کم وینه یه. پهنګ بڼ نهو بهیته پوژگاریک وهک بهیته شهم و شه مزین داوه تی پټ گه پابڼ. وئ ده چن ئی علی بهر ده شانی بڼ. نه گهر ئی خوی نه بڼ ئی شاگردیکي ژورباشی نهو وهستا نه مریه. دوور نییه په حمان به کړ دای نابڼ؛ له تاخری بهیته که دا ده لی:

«هزار په حمت له بابی په حمانی

«خه زیمی فیرکرد به ساحیبی ئالمانی»

دیاره په حمان به کړ له دواپی ژوربه ی بهیته کانداناوی خوی هیټاوه و نابڼ به وه بیان به هله بچین. به لام نهو بهیته شټوه ی شیعر ی علی بهر ده شانی نهو نه ده پټوه دیاره که پیاو بیریکاته وه نه گهر علی بهر ده شانی دای نه نابڼ، ئی شاگردیکي باشی نهو بڼ.

۱ - له کاتی ساغکردنه وه ی نهو بهیته دا دټسټیکي شارهزا و لیژان هاته لام. گوتم: «کاکه من سرم له وه سورماوه، به شی ژوری کوردی موسلمان سونیه و هر چوار یاری پیغه مبهری پټ به ره قن. له خهران پټواندا که گه یشته چوار ده لی: «چوار، چوار یاره ی نه بی، نه بویه کړ و عومر و عوسمان و علی».

که چی جائی باسی نه بویه کړ و عوسمان له فولکلوری نه ده بی کوردیدا ده کوله کی ته پشدا نییه و باسی نیمای عومبه ریش جاروبار نه بڼ ناکړئ و باس هر باسی علییه. له بهنه سادا، له بهیته نیمای علی و محمدهد حنیفه و حاتم و نیمای همزه دا فتح هر علی دهیکا. نهو هتا له و بهیته شدا قاره مانې نه سلې هر علییه. گوتم: «برا نهو هیچ په یوه ندیی به هستی مزه بییه وه نییه. نازایه تی به لای کوردانه وه سیفه تټکی بهرزه، هر که س نازا و شیروه شین بڼ خوشیان دهوئ و باسی دهکن. بؤ که میان باسی پوستم کردووه؟ که میان به (خالندی بڼی وهلی) هه لگوتوه؟ نیمای علیش ناویانگی به نازایه تی پویشتووه و شایه ره کورده کان بویه نهو نه دیان باس کردووه». قسه که م به دلوه نووسا و سه لم اندم.

پەھمان بەكرىش يەككەك لە شاگردە ھەرە باشەكانى عەلى بەردەشانىيە .

لە بەيتى خەزىمدا باسنىكى مېژووى و سياسى و ھەماسى نىيە . پارچەيەكى ئەدەبىي
يەكجار بەرز و لەتيفە . بەلام شۆرپشنىكى ئەدەبى لە فۇلكلورى ئەدەبى ئەتەۋەي كورددا
پەيداكرىدوۋە . باسى دلدارى كوپە پاشا و كچە ئەمىر نىيە . باسى كورز و كوپال و شىر
و مەتال و ئەسپ و زىيى تىدا نەكراۋە . حىكايەتى پەلامارى دژمن و بەرگى مەزەكانمان
بۇ ناگىرپتەۋە . باسى ئەۋىننىكى ساكار و ئاسايى كچ و كوپنىكى دۆمى پووت و گەپۆكە .
شىعەرەكانى ئەۋەندە پەۋان و جوانن، وشەكانى ئەۋەندە شىرىن و پەسەنن، كە پىاو لە
خوئىندەنەۋەيان تىر نابى:

بىنايى چاۋم گەۋەر و دۈپم

من بالدەر نەبوم بە بالان بفرم

مەندەك نەبوم بە خۆم بخورم

بچمە مىسر و شام كراسىك بكم

تەماشاي كوپە دۆمىكى پەش و پووت - بەلام قىتوقۇز و كورجوگۇل - كە ھەموو
سامانەكەي بىرىتيە لە خىۋەتتىكى شىر و پەتور، دوو پىرە كەرى پىشت بىرىندەر، تازىيەكى
نىنۆك شكاۋى قرخەمەرەس، جوۋتە كەۋىكى پاونەكەرى چوو، كە زافى پەش دەكا تا
دوۋ تەشى و چوار شانە دروست دەكا، چ كراسىكى بۇ يارەكەي دەدروئ. پىاو ئەم نىۋە
شىعەرەي ھافزى ۋەبىردىتەۋە: «خىشت زىر سر و بر طارم ھفت اختر باي». چاكيان گوتوۋە:
«دۆم تا پووتتر بىن مەزاقى خۆشترە» .

«سەد ۋەستام دەۋئ لە پاىە عەرزى،

«دوۋ سەد شاگرد بىن، بۇخۆي و دەرزى،

«كراسى بدروئ لە گولۋوكى پەزى،

«لەبەژنى يارم بۇ خۆي بلەرزى» .

شاىر ئىبداع دەكا؛ كىش دەشكىتتىن و لە زمانى كوپە دۆمەۋە دەلئ:

«سەد ۋەستام دەۋئ لە بانى كۆيە

«ھەشتا لە مووسلئ، شىست لە شىۋيە

«كراس بدروون، لە گولئ لىمۆيە

«دەبلا تەنك بىن،

«بۇ چاۋ ھەلۆيە،

«سن سهد وهستا بئ، له لای دریازئ،

«شیست بئ له مووسئ، چل له شیرازئ،

«کراس بدروئ، له گولی پیوازئ،

«دهبلا تهنک بئ،

«ناسک و شلک بئ،

«بۆ بووکه ی نازئ».

له وهی خۆشتر، کچه دۆمک که له بن خێوه تدا له دایک بووه، له بن ئاسمانی شیندا گهوره بووه، پێستی که له که ی به درزی کراسی خامی شیندا دیاره و قامکی پێیان به کونی که لاشی که چدا وه دهوکه وتوو و پۆئئ ده بئ چوار دێیان بگه پئ تا چهند خولخوله و تهشی و شانه و چهند زارجوو بنیشت و که مێک دمکانه بفرۆشی و چهند هه تیوی دئ لئی په باده ن تا چه قویان به ده ست تیژئ، چهند به نازه و کراسی وای ناوئ و کوپ ده لئ:

«بۆ خاتری خولای ئه من بناسه

یار ده به رناکا قه ت ئه و کراسه»

پهنگه ئه وه نده ی ئه و به یته ههستی من ده جوو لئئ، ههستی لاوئکی تازه پێگه یشتووی شارستانی ده جوو لئئ. هه قیش وایه. من ته مه نئکی درژم له دئ پابواردوو، زۆر کچه دۆمی نه شمیلانه ی قسه خۆشی روو هه لمالاوی چاو په شئ کولمه سووتاوی خوئ شیرین سه رنجیان پراکشام. زۆر کچه لادئیی جوان - به لام هه ژار - م دیون که پۆئ داهه تی له بن دیواری هه لئرووشکان و وهک بارێزه به چاویاندا هاتۆته خوار؛ چونکه کراسیان نه بووه، که وشیان دپاوه و پێیان شووره یی بووه بچنه داهه تی. ئاخه کوه گه لی دئ - ده گه ل ئه وه شدا بۆخویان پانکی شپ و چۆغه ی بئ گرپۆلیان له به ردا ده بوو، گالته یان به کچی پووت ده کرد، ته نانه ت شایه ر دل ناسکه کانیش فریان داوئتن¹.

1 - پوور جه واهیر ژنئکی قسه خۆشی جیرانمان، زۆر جار بۆ ده گنپامه وه ده یگوت: «سالیکی ده گه ل مسته فا سوله ی کاکم که شایه رئکی به ناویانگ بوو ده چومه به رخان. پۆئیک له نزیك گوندیک که داهه تی لئ ده گه را، به رخلمان چیشتاو دا. کاکم گوتی ئه تۆ لێره به تا من ده چمه وه تئ ده وه شپم؛ زۆر دژوئتم. ئیستا ده گه پمعه وه. دیاره فریوم نه خواردبوو، ده مزانی دچته وه بۆ کن براژتم. گوتم باشه. ئه و چۆوه بۆ دئییه که ی خۆمان. هه ر ئه و ئاوابوو، منیش دام قه لاشت بۆ لای داهه تی. ئه گه رچی به راستی پووت و په جال بووم، به لام خۆم تئ هاویشته. هێنده پئ نه چو کاکم په دابوو. کوپگه لی دئ به پیرییه وه چوون و له به ری پاپانه وه چهند به ندیان بۆ بلئ. کاکیشم ده ستی ده بناگوئیی نا و پووی له من کرد و گوتی:

ته ماشای بزگپ و په پۆئ،

ده لئیی نئری چار له کوی،

شهری کوی عه دۆی،
ژنی دیتنی بۆ برای خۆی،
بۆ له کێویزا ده پۆی؟
هرسیک ته لاقم که وئ
جه واهیر پلاوی ناخۆی.

***

ته ماشای تپوتیتۆلی،
ته ماشای پشتی به خۆلی،
ته ماشای قوونی ده هۆلی،
ده لئی مریشکی کۆلی،
له من به بۆله بۆلی،
هرسیک ته لاقم که وئ،
ده وری پلاوی نا کۆلی

***

سه ری وهک ته پله گویننی
جلی که رانه نویننی،
چه ند چلکن و دژویننی،
چۆنم هه لگرتوه شویننی،
به وهی مه لا ده یخویننی،
کوپنه هه رکهس هه لی گرئ،
ئه من ناستینم خویننی

بهیتی پوور جه واهیر نۆد له وهی درێژتر بوو، به مندالی هه مووم ده زانی، به لام ئیستا هه ئه وهندهم له بیرواره .
مام مسته فاشم دیوو. که من وه بیرم دئ تۆبهی کردبوو، بهیت و باوی نه ده کوتن. به لام نۆد سه ییریوو،
قسهی ئاسایی هه موو نه زم بوون.

کاکہ میر و کاکہ شیخ

بہیتی یازدہہم؛ بہیتیکی کورتی میژووییہ . من ئو بہیتہم ژور بیستووہ . بہیتہکہ ہر شینی دوو خوشکانہ بۆ برایان؛ ژور مہرزوونہ . ژور لہوہی دریژترہ کہ پرحمان بۆ ساحیبی ئالمانی گوتووہ؛ جا یا پرحمان ئو بہیتہی نہزانیوہ، یا ئوانہی لہو دوايانہدا بۆ منیان گوتووہ بۆ خویان لییان زیادکردووہ . دریژی و کورتیی بہیتہکہ ہیچ لہ ئسلی کارہساتہکہ ناگوپئ . کارہساتہکہ ہر ئوہندہیہ کہ بہیتیژ دەپیشدا دەیلئ .

باسی ئو کارہساتہ بہکورتی لہ لاپہرہی ۵۲۲ی شہرفنامہی کوردیدا نووسراوہ . ہر بہوہی دہزانی قارہمانی چیرۆکی ئیمہ و ئوہی کہ شہرفنامہدا نووسراوہ یکن، چونکہ ناویان ویک دەچئ و شوینی کورژانیان جیگاہیہکہ . دہنا ئوہی شہرفخان نووسیویہتی و ئوہی بہیتیژ گوتووہتی، عہرز و عاسمانیان تہفاوہتہ . بہ قسہی شہرفخان ئم پووداوہ لہ سالی ۹۴۱ ک (۱۵۲۳ز) دا پووی داوہ .

حاجی شیخی ئو لہ حالی نوژدا بہ دەستی مہرہگییی بلج و غیان کورژاوہ . بہیتیژہکی ئیمہ ئاگای لہ سالی کوشتنی نییہ و دەلئ لہبەر بن نامووسی بہدەستی پیاوی بہغیرت و ناموسپەرہست - کہ لہ دەست ئو پیاوہ زالمہ زالیان لی پەیدا ببوو و گوریسیان گہیبووہ ہیچکان لہتوپەت کراوہ . من بہشہہحالی خۆم بہوا بہ بہیتیژہکہ دہکہم، چونکہ دہزانم ئەگەر پاست نہبایہ ہەرگیز بہیتیژ و شایہریکی مسکین، نہیدہتوانی بوختانئ بۆ ئەمیریکی مہزنی دەست پەروردهی سولتانی ئستەمبولئ بکا و بہ بہیت بۆ گہورہ گہورانی بلئ . زانایہکہ دەلئ: «میژووی ہەموو گەلان بہ قازانجی ژۆرداران و بہ زانیی ہەژاران نووسراوہ . دہبن حەقیقەتی میژوو لہ لابەلای فۆلکلۆری ئو گەلانہدا بدۆزینہوہ» .

بہپاستی ئەگەر ئو کارہساتہ لہ سینگی شایرہکانمدا نہپاریژرابایہ و زانایہکی ئالمانی تۆماری نہکردبایہ، کن (ہەیدەر گۆران) ئیسپارتاکۆسی کوردی دہناسی . ہەیدەر گۆرانیک کہ دیلہکانی کۆکردووہ و سویندی دان و ئامادہی کردن بۆ ئوہی تۆلہی خویان لہ ئەمیریکی گورگەمیش و داوین پیس بکەنہوہ . پەنگ بن ہەیدەر گۆران یەکہم بۆرہپیاوی کورد بن کہ پاپہپینیکی سەرگەوتوانہی پاپہری کردبن .

بەداخەوە مەن ھەر ئەوئەندەى لەسەر دەزانم كە شاىەر لەسەرى گوتووە، نازانم چىي بەسەر ھاتووە. پەنگە خۆى دەريازكردبى. پەنگە دەستى كەسوكارى ميرشېخى نەگەيىتتى. چونكە شەرفنامە باسى كۆپ و نەوكانى دەكا و ھىچ بۆ ئەوئەى ناچى كە تۆلەيان لەوانە كەربىتەووە كە ميرشېخيان كوشتووە. ھىوادارم ميژوونوسانى دواپۆژمان شتى نوئى لەسەر ئەم پىاوە بدۆژنەووە. تەنانەت ئەوئەندەم بۆ نەچۆو سەرىك: ھەيدەر، گۆران بوو؟ يانى لەو كۆردانە بوو كە پىيان دەگوتى گۆران، يا لەبەر ئەوئەى لە پىش ئەم پووداوەدا جاروبار دەستى پەمالى ژۆرداران خستوو، ئەم ناوئەى بەسەردا بپاوە؟ چونكە لە موكرىيان تا ئەم دوايانە نازانم بۆچى بە دزيان دەگوت گۆران.

***

لەشكرى

لەشكرى بەيتى دوازدەھەمى كەتیبەكەمانە. بەداخەوە پەحمان بەكر ئەو بەيتەشى باش نەزانىووە. ئەو بەيتە كە ئاھەنگى گوتنى بەكجار خۆشە، ئىستاش بەسەر زار و زمانەنەووە ماووە. مەن بۆخۆم شىرىتەكەم ھەيە كە ژۆر لەوئەى تەواوتر و درىژترە. بەلام شىرىت كۆنە. شاىەرىش پىرە و بەپەلەشى گوتووە، پىاو لە ژۆر جىگاكانى ناگا و ھىنانە سەر كاغەزى دژوارە، دەلەين لەشكرى شاىەر و خۆشخوانى سولەيمان بەگى قولى بەگيان بوو. گىرۆدەى ئەوئەى خانزادە شىرەژنى ميژوويى گەلى كۆرد بوو. ئەوئەى ھانى داووە خەيانەت بەئاغاي خۆى بكا. جاسوسەكانى سولتانى ئەستەمبول بەلەينيان داووەتى ئەگەر سولەيمان بەگ دەرمانداو بكا خانزادى لى مارە بكەن. ئەوئەى ژەھرى بۆ سولەيمان بەگ لە قاووە كۆردووە و كوشتوويەتى. خەيانەتەكە ئاشكرا بوو. خانزاد لە چىنەى دىوارى كۆرتووە؛ دەلەين ئەو بەيتەى لەو ھالەدا گوتووە (مەن بپوا ناكەم). خانزاد لەوئەى پراوەستاووە و گوتى بۆ ھەلخستوو تا تەواو بوو، ئەوجار بە دەستى خۆى تۆپىكى قوڕ بەدمى داداوە.

بەھەرھال ئەوئەى پەحمان بەكر گوتوويەتى دەگەل ئەو بەيتەى ئىستە باووە ھەرقىيان ھەيە. دەپىشدا وا دەست پى دەكا: «بابى لەشكرى دەلەين». بۆيە مەن بىر دەكەمەووە

ئو بهیته باوکی له شکرې داینابن و ده گه ل بهیته که ی له شکرې جیواز بن . ئو بهیته ش
نه گه رچی زور کورته، دیسان گه لیک به نرخه، شیعره کانی جوان، وشه کانی په ستن و
هیرش ده باته سر دژمنان و تاوانی بلحه پرمیان ناشکرا ده کا . به لام سولتان ده پاریزئ
و ده ک شایه ری بهیته قوچ عوسمانی په پ و راست به سولتان دانادا و خوی گیل ده کا
و ده لئ:

«په ننگه سولتان به و کاره ی نه زانی» .

***

قهر و گولمز

بهیته کی دریزه . بهیته کی ناشقانه یه . چیرۆکی قوول و سهیر و پر کاره سات نییه .
کوړه قزلباشی کی نیرانی ناشقی کچه دهره به گیتی کوردی ئو دیوی سنوور بووه . ئو
پوداوه پاش دابه شکردنی کوردستان له نیوان سه فوی و عوسمانیه کاند قه وماوه . ئوی
له و چیرۆکه دا جی سهرنج بن دوو شته : یه کیان مه سه له ی سنووره که شایه ر جوانی
شهر داوه . مه زنیکی کورد که که وتوته به شی عوسمانی نه ویزاوه شوانیک له کویتسانی
دیوی نیرانه وه ده گه ل خوی به ریته وه دیوی گهرمینئ؛ هه روه ها نه یتوانیوه کچی خوی بدا
به کوپی پیاویکی گهره ی قزلباش . قزلباش که ش نه ویزاوه بووکی له و دیویرا بۆ کوپی
خوی بگوازیتوه . ئوی دیکه یان ئوینی پیاویکی ده وله مند و سه ودا گهره . به کر شیخان
بازرگاننکی گهره یه که هاتوچوی هه ردووک به شان ده کا و کاروانی پیشی ناگه ریته وه .
ئویش ناشق و سویندخوری خاتوون گوله زهره . تا قهر به شوان ده زانی گالته ی پئ
ده کا و ده لئ حه مه دی پاشاغان بۆ شوانه ویله یه ک نابن . به لام که ده زانی کوړه قزلباشه ؛
بوخوی حاکمی سندوسیه ؛ ئه گه ر دلی بیشینئ پئی ئو دیوی لئ ده به ستن و سه رمایه که ی
ده که ویته مه ترسییه وه ، نه ک هه ر ده س له خاتوون گوله زهر ه لده گریئ، به لکو ده بیته
ده لال و نیوبزیکه ریش . هه رچه ند بوخوی ده لئ : «به پدینی سپیه وه ده لالی به من ناکریئ» ،
به لام له راستیدا ده لالی کردووه و زور باشیشی کردووه . قسه ی قهری بۆ گوله زهر بردووه

و قاقەزى گولەزەرى بۆ قەرەنناو. ئەدى دەلالى چۆن دەين؟

ئەو سۆز و چىزەى لە بەيتە عاشقەنەكانى تردا ھەيە لەو بەيتەدا نىيە. كۆپە دەربەگ خەرىكە بە زۆرى كچە دەربەگ بىستىن. چى وا نامىن سولتان و شاعەباس لەسەر ئەم كارە بچووك بەگزيەكدا بچن و دىسان كوردستان بىيە مەيدانى شەپ لە نىوان دوو ھىزى بەدەستەلاتى ئەو سەردەمەدا. شا دادەنوینى و فەرەجوللا خانى باوكى قەر، حاشا لە كۆپى وادەكا كە ھۆى نىوان ناخۆشىي سولتان و شا پىك بىن. لە دوايىدا مەلۇوم نىيە چارەنووسى قەر و گولەزەر چ بوو؛ بەيتەكە بەنيوچلى دەبرىتەو.

چىپۆكەكە دەپىشدا بە قسەيە و دوايە بە شىعرە. شىعرەكانى پىكۆپىك و باشن. وەزن و قافىيەيان ھەيە. زمانەكەى پوخت و پاراو. پەحمان بەكرىش باشى زانىو و ئوسكارمانىش چاكى تۆماركردو.

***

بەيتى زەمبىل فرۆش

بەيتى چارەدى تۆماركراوكانى ئوسكارمان بەيتى زەمبىل فرۆشە. كەم كوردى وا ھەيە لە كوردستان ژياين و ئەو بەيتەى نەبىستىن. چىپۆكەكى سۆفیانەيە. چىپۆكەكى يەكجار كۆنە؛ قارەمانى ئەم چىپۆكە لە ھىندىدا بوودايە، لە فارسىدا ئىبراھىمى ئەدەمە و لە كوردىدا زەمبىل فرۆشە. ئەوانە ھەرسىيان دەپىشدا پادشا بوون، خاوەن دەستەلات و مال و سامان بوون. لە ترسى مردن، لە تاوى قەبر، دەستيان لە پادشايتى ھەلگرتوۋ؛ وازيان لە بىتە و بەرە و بگرە و بەردە ھىناو. بوونە سۆفى و گۆشەگىريان پەچاوكردو. بوودا و ئىبراھىمى ئەدەمە تا ژيان ھەر گۆشەگىر بوون؛ بەلام شايرى كورد دانووى دەگەل سۆفىگەرى و گۆشەگىرى ناكۆلن. ئەم جۆرە ژيانەى پى خۆش نىيە. بۆيە چارەنووسى قارەمانى چىپۆك دەگۆپى. بەشى دووھى ئەم چىپۆكە لە كوردىدا ھەك حىكايەتى يوسف و زولەيخا دەچن. ئەوينى خاتوونى مىرى جياوانى دەگەل زولەيخا كەمە، خۆپاراستنى زەمبىل فرۆش لە يوسف زياترە. نەك ھەر ھەك يوسف لە دەست خاتوون پادەكا، بەلكو

خو له بان هه لډيرئ؛ تهنانت له وهختيكي زور ناسكدا پټ دهراني فيلي لن كراوه و
پادهكا. يوسف نه و فيلهي لن نه كراوه و له بن ليفهوه دهرنه پړپړه . زه مبيل فروش نه چوته
گرتووخانه و ناوړه و دهر به دهر بووه . نه جامي هه رډوك چيرپوك يه كه . ژنه كان به ناوات
گهيون؛ نهك هه ر خو شه ويسته كه يان پټ بړاوه، به لكو هاتوونه وه سهر حه دي چارده سالي .
زه مبيل فروشى نيمه ش بوته وه خاوه ن كوشك و باخ و مال و سامان .

به يتي بيز دهر پيشدا حيكايه ته كه مان به دريژي به قسه بقر دهكا، نه وچار دهيكاته شيعر .
شيعره كان له سهره تاوه به شيويه كرمانجي سهر و له سهر كيشي عهروون . پټن له
وشه ي عهره بي و فارسى . ئوسكارمان ئيشاره ي به وه كړدوه و گوتوويه تي نه و به يته
به شيويه موكرياني نيبه و دياره شاعيريكي خوينده وار دايناوه . پرحمان به كړيش نه يزانيوه
و خولا هه لئاگرئ باشي سهر و گوتلاك شكاندوه . دوايه وه پړه بووه و وازي له به يتي
خوينده واران هه پره قوته ق و پړ له وشه ي نامو هيناوه و هاتوته سهر شيويه موكرياني و
كيشي خومانه . جا نه وچار دادى شاعيري داوه و جواني هونه ر نواندوه . فرهمايشه كانى زور
خوش و پرهنگين؛ بويه له دواييدا دهلئ:

«دهستنيك گول به نادري،

ساحبي ئالمانى نه مري!

نه وه فرهمايشي پرحمان به كرى» .

بەیتی باپیر ئاغا مەنگۆپ بابی ھەمزاغا

یەکیک لە کارەساتە دلتەزینەکانی میژووی کوردستان پاش موکری قپانەکە ی شا عەباسی سەفەوی - کارەساتی قەتلوعامکردنی عەشیرەتی مەنگۆپ لە مەراغە . کە بەداخەوێ میژوونووسانی خۆمانە و بیگانه شتیکی ئەوتۆیان لەسەر نەنووسیوه . من زۆر تێ کۆشام ، تەنانت سەرچاوەیەکی باوەرپێکراوم وەگیر نەکەوت کە سالی ئەو کۆشتارەم بۆ پوون بکاتەوێ .

خانەکانی موکری کە لە میژبوو حکومەتیان دەکرد و خەلکی ئەم مەلەبەندە لەبەر خاتری بوداغ سولتان زۆریان پێز لەو بنەمالە دەگرت . بوداغ سولتان کە ئەمیریکی کوردی زۆر دادپەرەبووێ لە سابلاخ زۆر خۆشەویستە . وەک پیاوچاکیک دەچنە سەر مەزاری و سویند بە گۆمبوزەکە ی دەخۆن . دیارە زۆری حەز لە ئاوەدانکردنەوێ بوو ؛ پردی سوور و مزگەوتی سوور و کۆخی کورتهک - کە ئیستاش ھەر ماون - لە کارە باشەکانی ئون . لە زەمانی مەزنایەتی ئێودا موکریان سەر بەخۆ بوو و هیچ بیگانهیەک - نە عوسمانی و نە سەفەوی - پێدا پانەبردوون . سەکی بۆخۆی لێ داوێ . دیارە ھونەر مەند و خۆیندەواری زۆر خۆش ویستوون . کوپەکانی خۆی فێرە ھونەر کردوون . بەردە نووسراوەکە ی سەر دەرکی مزگەوتی سوور کە لە سالی ۱۰۸۹دا سوھراب خانی کوپی ئەو ئەمیرە ھەلی کەندوو ، ئەم حەقیقەتەش دەسەلمینێ .

بەلام بەداخەوێ ئەو بنەمالەش پیاوی گەندیان لێ پەیدابوو . خەلک لە دەستیان وەزائە ھات . باپیر ئاغا ی مەنگۆپ - کە پیاویکی بەدەستەلات و مەزنیکی ئازا و لیھاتوو بووێ خەریک بووێ حوکمات لە دەس ئەو بنەمالە بێنیتە دەری . پێیان زانیوێ ، بەلام نایانویژاوە بەگژیدا بچن . پەنایان بۆ بیگانه ، بۆ شای ئێران - بردوو . ئەویش ئەحمەدخان موقەدەم ، حاکمی مەراغە ی - کە دژمنایەتی گۆنیشی دەگەڵ خانەکانی موکری ھەبوو - کردۆتە مەنمووری کۆشتنی باپیر ئاغا ی مەنگۆپ . ئەحمەدخان فیلی لە باپیر ئاغا کردوو ؛ بانگەشیستی کردووێ بۆ مەراغە . باپیر ئاغا ش بەخۆی و تۆسەد سواری ھەلبژاردە ی مەنگۆپوێ چۆتە ئەو شارە . سوارەکانیان بەسەر مالاندا بپۆن . لە شەویکی دیاریکراودا ھەریکەس میوانی خۆی لە خەویدا سەرپێوێ . لەو تۆسەد سوارە تەنیا سواریک دەرچووێ کە ناوی وەستا

عوسمان بووه . وهك گوتم ميژوونووساني خۆمانه و بېگانه شتيكي نه وتويان له سهر نه و كاره نامهردانه نه نوسيووه . ده لئين عه شيره تي مه نگوپ پاش نه و كاره ساته پياويان لن براره . وه ستا عوسمان زن و مندالي باپيرناغاي دهر كردووه و مال و دهوله تي هه موو عه شيره ته كه شه به تالان چوووه . هه مزاغاي مه نگوپ كه پياويكي شوپشگيپر و به ناويانگه و نزيكه ي سه د سال له وي پيش له پاپه پيني پرگاريخوازانه ي شيخ عوبه يدوللاي نه هريدا به شداري كردووه ؛ كوپی باپيرناغاي بووه ؛ زور شتي سهير و قاره مانانه له و پياوه ده گيپنه وه كه ده رفته نيه بۆتان بگيپمه وه . پاش تيشكاني جوولانه وه ناکامله كه ي شيخ ، هه مزاغاش به دهستي حاكمي كوردی سابلآخ (نه ميرنيزامي گهرووسي) ديسان به فيل وهك باوكي كوژراوه . نه ميرنيزامي پياوكوژ و خوینپرژ ، خوی نووسه رزيكي زورباشي فارسي بووه كه له ساكارنووسيندا ناويانگي هه يه . به و قه له مه لووسه ي خوی ، باسي كوشتني هه مزاغاي به دورودريزي نووسيووه . حهيف به دهسته وه نيه دهنه ورم ده گيپا سهر كوردی .

باپيرناغا كه كوژراوه هه ر كوړپكي به زن و مالي هه بووه . بۆيه جگه له به ره ي خدری به ره كانی ديكه ي مه نگوپان هه موو به ناوی دايكيانه وه ناوده برين . به ره ي زيپيني ، به ره ي شه من ، به ره ي زين ، به ره ي مروتی ، به ره ي ئامان . من به مندالي مام بايزناغاي كوپی باپيرناغام ديوه كه ده يانگوت ته مه ني له سه د سالي هه لباردووه و زني مردووه و ده يه وي زن بينيته وه ؛ به لام له نيو عه شيره ته كه ي خويدا كه سي پش ناشن ؛ هه موو برازانی .

نه گه ر ميژوونووسه كانمان له سهر نه و كاره ساته يان نه نووسيووه ، شايره كان - كه هه موو پهوداويكي سه رده مي خويان كردوته شيعر- ليژه شدا بيده نگ نه بوون . شايره له و به يته دا كورتي كاره ساته كه مان بۆ ده گيپته وه . ده لئين و نووسيوپانه كه نه م به يته ش ئي على به رده شانيبه . هه ركه س چ على بناسن ؛ نه و گومانه ي بۆ پهيدا ده بن . چونكه په واني شيعر ، پوخت و پاراوي زمان ، ساكاري به يان و گيپانه وه ي چيپوك ، نه م شكه مان بۆ پهيدا ده كا . به لام من بۆم پوون نيه ئي على بن ؛ به و ده ليلانه ي خواره وه :

۱- ئاشكرا نيه و نازانين على پاش باپيرناغا زياوه يان نا ؟

۲- ناوی زور گوندي نيو مه نگوپان و ده وروبه ري سابلآخي تيدايه كه نيشانه ي شاره زايبي شايره له م ناوچه يه دا . ئايا على نه وهنده له موكرياندا ماوه ته وه كه نه و شاره زاييبه ي هه بن ؟

۳- وشه ي (پياويوون) له بری (دابه زين) هه ر له شيوه ي شاروپيران و شاماتا هه يه و بۆ خۆم له هيچ جيگايه كي تري كوردستان نه مبيستوه . نه م وشه له و به يته دا به كارها توهه :

«مەنگۆپى دە مەن وهچاى،

پىاويوون لە سابلاغى، (يانى لە سابلاخى دابەزىن)

تەدارەك بۆ مەراگى» .

٤- عەلى لاساى شاعىرە خوێندەوارەكانى كردۆتەو و ناوى خۆى لە ھەموو بەيتەكاندا ھىتاوھ . لەو بەيتەدا ناوى عەلى نەھاوھ . سەىرە پەحمان بەگريش ناوى خۆى نەھىتاوھ . پەنگ بى شاپەرەكەى ناسى بى، بۆيە ئو كارەى نەكردوھ . پاستە ئم شىعەرە بەھىزانە وەك شىعەرى عەلى، مامۆستای شاپەرەرانى كوردستان دەچن:

ھۆى سولەيمانى خەزالى

نەوھى پۆستەمى زالى

ھوت قوبەى لە مەتالى

پىم نەلەن ئەتوو مندالى

لە جلیتیی نەکرد خالى

وەك ھەوران بە گەوالى

یا:

«بانگم وەبەر پادشای لە ژوور

خان ناردنى دوور بە دوور

بلباس ھاتن بە جەمبوور

پانك پەشى چەكمە سوور»

بەلام مەرج نییە ئى ئو بن . ئاخەر لە بىرتان نەچن عەلى بەردەشانی شاگردى ژۆر باشى پەرەوھە کردوون . پىم خۆش بوو زانایەك لەو بارەدا تەحقیقى کردبايە و پوونى کردباوھ ئم بەيتە ئى عەلییە . چونكە بەپاستى حەیفە شاپەرەكەى نەناسرئ . بزائن شاپەر چەند وەستایانە باسى تالان و بۆكەمان بۆ دەگێرێتەوھ:

بداخان بوو لە دوايى

ھەزار مەپى شوگایى

هر مه‌رزان و خورپایی
ده‌یاندا مه‌ر و شایی

***

بزنیک بینى دوو کاره
له مووی بکړى ده واره
به های بزنیم دوو یاره

* * *

هزار گای بی جوتبہ نہ
قیمہ تی گای خولابہ نہ
«بلیاسان کاریان گہ نہ»

* * *

بهیتی عبدوہ صمان پادشای بہ بہ

نەم بەیتە. کە علی بەردەشانی بە عبدوڤەحمان پاشا بابانی هەلگوتوو- شاکارێکی کەم وێنە و دوپی سەر خەزێنەی بەیتە جوانەکانی کوردییە. زۆر شت لەسەر عبدوڤەحمان پاش نووسراوە و پێویست ناکا من دووپاتەیان بکەمەو- بەلام هەرچی لەسەر علی بەردەشانی بگوتئ و بنووسئ هێشتا کەمە؛ کەسێکی حاجی قادری کۆیی - شاعیری مەزن و نەمیری کورد - ئاواي باس بکا.

دوو عه‌لین، شاعیرن وه‌کوو هه‌سسان
به‌رده‌شان و هه‌ریره مه‌سکه‌ننان

ده بئ چ هونرمه نديكي خاوهن به هره و مه زن بووين؟ عهلي هه موو پووداوه كاني سه رده مي خوي كردو ته شيعر. عهلي شايره يرك بووه كه وشه ي كوردبي وهك ميؤ له ده سدا بووه و هه رچؤنيكي ويستويه تي ده ري هيئاوه . هه موو شايره كاني پاش ئه و عه لييان به مامؤستاي خويان زانيوه و به پژه وه هيئاوه . من بؤ خؤم عهلي به رده شاني به مامؤستاي خؤم ده زانم و زؤر شتي لئ فيزيووم . له بيirme زوو بارجه شيعر يرك له سه ر

ئەو كىشىنى كوردى - كە لە پېش عەلىشدا ھەبۇو، بەلام عەلى برەوى پىن داوھ و ئىستا
زۆربەى شاعىرەكانمان شىعرى پىن دەلېن، گوتبۇو. بۇ شىعرناسىكم خويىندەوھ. گوتى
باشت كىردوھ وەدووى مامۇستا گۇران كەوتووى و لەسەر ئەو كىشە شىعەرت داناوھ. گوتم
من زۆر پىز بۇ گۇران دادەنېم و بە شاعىرىكى زۆر مەزنى دەزانم؛ بەلام لە شىعەردا ئىلھام
لە عەلى بەردەشانى وەرگرتوھ كە زۆر دەپېش مامۇستا گۇراندە دەلې:

پاشاى بەبان جىھانگىرى

وھك پۇستەمى زالى پىرى

تەھا بەپاۋ و تەگبىرى

:پاناۋپۇرئ بە پەزىلى

ناكەم خەزەمتى وەزىرى

نانى دەستىنم بەشىرى

ھىچ بىرتان لەو نىوھ شىعەرى دوايە كىردۆتەوھ؛ وھك قەسەى ئەو پىاۋھ سىياسىيە گەرە
دەچەن كە دەلې: «ھەق لە لولەى تەنگدايە». بەداخوھ زۆربەى شىعەركانى عەلى لەبىر
چوونەوھ. ئەگەر ھەمويان كۆكرابانەوھ، فەرھەنگىكى دەولەمەندمان دەبوو. من پاش ئەو
بەيتە ئوسكارمان ۱۴ بەند و وردە مەقام و گۇرانی ئەو سەردەمەى تۇمار كىردوون كە
بەختەوھرانە ئىستاش لەبىر نەچوونەوھ و بۇ خۇم ھەمووم لەبىر بوون. گۇرانی بېژەكانىش
ھەر دەيانلېنەوھ:

زۆرم بىر لەوھى دەكردەوھ كە بۆچى شاعىرانى چەرخى تۆزدەى شارى سولەيمانى
بەشىيۇھى موكرىيانى شىعەريان گوتوھ. بەخەيالى خۇم وام دانابو كە ئەوان بەتايىبەتى
(نالى) كەوتوونە بىرى دروستكىردنى زمانى يەكگرتووى ئەدەبى و ئەو شىۋەيان بەئەسل
داناوھ؛ تەنانت لەو بارەدا شتىشەم نووسى، بەلام پاش ئەوھى سەرنجەم دا ئەو بەيتە و
شىعەركانى عەلى بەردەشانى، زانىم بەھەلچۇم. زمانى بارەگای عەبدۇرەھمان پاشاى
بەبە ئەوھ بوو كە شاعىرانى چەرخى تۆزدەمان شىعەريان پىن گوتوھ. يەئنى سابلاخ و
سولەيمانى؛ دوو پاتەختى ئەو سەردەمەى كوردستان بەيەك شىۋە قەسەيەن كىردوھ، كە
بە داخوھ ئىستا زۆر لىك جوى بوونەوھ. ئەگەر وا نەبايە عەلى كە شاىەرى تايىبەتى و
نانخۇرى پاشا بوو، شىعەرى بەشىۋەيەك دادەنا كە پاش پىي خۇشە و زمانى خۇيەتى و
نەيدەگوت:

ئەزم عەلی بەردەشانی
دەبەندیم نەگە ی زیانی
بەیتێ دەلێم بە دیوانی
مەدحی پاشای کوردستانی.

***

مەدحی پاشای کامیان باشە
شایەد پۆم و قزلباشە
هەرجاری شیرێ دەکێشا
هەموو دەهاتنە تەماشای
عالم ئالایە^۱ چاوەشە
مەردە عەبدوڕەحمان پاشا.

من ئەو هونەرە ی بە عەلیمەو دیو بە هیچ شاعیریکمەو نەدیو. عەلی چیرۆکیکی
خەیاڵیی دروست کردوو. دەگەڵ قۆلەشین شایەری جندۆکان فریان هاویشتۆتە یەک و
شەپە شیعریان کردوو. ئەوی لەباتی خۆی گوتوونی هەموو لێک و لووس و جوان و
پەوانسن. ئەوی لەباتی جندۆکە ی گوتوون بەرەژێرتن و لەنگولۆریان تێدایە و قۆلەشینی
بەو فیئە بەزاندوو بەیە شایەرەکانی دوا ی عەلی دەیانگوت:

«بابە مەمانان چۆن دەوێرین خۆ لە عەلی بدەین، ئەو فێرکردە ی جندۆکانە». بپواشیان
بەو قسە ی خۆیان هەبوو. پەنگ بێ یەکیک لە هۆیەکانی فەوتانی شوینەوارەکانی عەلی
بەردەشانی ئەو بێ کە هەموو کەس دەخۆی پانەدیو بەیتەکانی ئەو بڵێتەو. هیچ شایەر
و بەیتبێژیک هەقی وە ی بە خۆی نەداو دەس لە شیعری عەلی وەر بدا و وشە یەک پاش
و پیش بکا. کەچی پاش ئەو ی نووسرانەو کەمتاکورتیک دەستیان تێ وەردراو.
خۆزگە ئەو کەسانە ی بۆیان دەلوێ زیاتر زەحمەت بۆ کۆکردنەو بەیتەکانی عەلی
بکێشن. خۆزگە هەموو شوینەوارەکانی عەلی پێکەو چاپ دەکران و بلۆ دەبوونەو.

یا خولا ھو روا گھر د و توڑ بئ
دھ سڑو کہی لھ ملان ٹالوڑ بئ
لھ یلا جیڑنھت لئ پیروڑ بئ .

***

دیسان شھو ھات بؤ حالی من
لھو دلّی پږ خھیالی من
ٹالھم سووتا لھ نالّی من

پاش ئو گورانیانہ بہیتی عہلی عاشقہ . بہیتیکی کورتہ؛ ھموو یازدہ بہندہ . بہلام
شیعہ کانی تا تا بلّی ھست بزویں و جوانن . ئوسکارمان دلّی ئم عہلی عاشقہ لاویکی
کورد بووہ؛ زوری ھز لھ کچیکی کردوہ . ئو شھوی کچیان بؤ گوڑتوتوہ لھ بہر دھرکی
پہردوہ مردوہ . بہراستی پارچہ شیعہ کی جوانہ و بؤیہ دھبئ زور جار چاپ بکریتہوہ :

عہلی ناشق! ئگہر ئیشقت زویانی بئ،
سہد جار عومرت زو فانی بئ
حہیفہ ئیخلاص پھنہانی بئ
مہلا زادہ بہخیر ھاتی .

ئاخر بہیت مہم و زینیکی بچو کہ لاپہر کی کتیبہ کہی تہواو نہ گرتوہ . ئوسکارمانیش
دلّی شتیکی ئوتو نییہ و کوپیہی ناشیرینی بہیتی برامو کہ .

خوینہری بہپیز و خوشہویست!

ماوہیہ کی دووودریڑ بہو کارہ خہریک بووم . زورم شھو، شھونہ خوونی کیشا . زورم
پہنچ و کوپڑہوہری دی . گہلیک ماندوہ و شہکات بووم . تا توانیم ئو تیکستانہ ساغ
بکہمہوہ و بیانہنیمہ سہر پٹنوسی ئیستای کوردی . دھشزانم نہ ھونہر یکم نواندوہ و نہ
کار یکم کردوہ . ھونہر ھونہری ئو خوویڑ و شایہرانہیہ کہ ئو بہیتانہیان داناون . ھونہر

هونه ری نه و مړوفه بڼ ناو نیشا نانه یه که به درېژاییی میژوو؛ سینگاوسنگ پاراستوویانن. هونه ر هونه ری په حمان به کری نه مړه که نه و هه موو دوپ و گه وه رانه ی له خه زینه ی میښکی. پری خوی هه لاینجاون و ده کڅشی گه وه رناسیکی وه ستای وه ک توستکارمانی کردوون. کار کاری توستکارمان، نه و زانا و ماموستا گه وره و مه زنه یه که نه و دوپ و گه وه رانه ی وا به پیکوپیکي هوندوونه وه و کردوونی به و ملوانکه و به رمووره که له بازای هونه ردا نرخي ته واو نابڼ.

توستکارمان نه و کاره ی به هر مه به ستيک کردبڼ، خزمه تیکي ټور گه وره ی به زمان و نه دهب و فهره نگی و میژووی نه ته وه ی کورد کردووه؛ خزمه تیک که فهراموش ناکړئ. خزمه تیک که وینه ی که مه. خزمه تیک که ناوی نه و زانا بیگانه و دلسوژه له میژووی نه دهبی گه له که ماندا به نه مری دیلته وه.

لیره دا نابڼ خزمه تی نه و پوله کورده زانایه ش (دوکتور جه وادی قازی) له بیر بکه یین که به گیان و دل یارمه تی نه وی داوه.

ته نیا کاریکی من کردووه و ده بوو ده پیشتردا کرابایه نه وه یه: نه و ملوانکه به نرخه و نه و به رمووره نایابه م له کڅنه سندووقه ټوژ له سر نیشتووه کان هیناده ر و دامه وه به خاوه نی خوی؛ به کڅمه لانی هه روای نه ته وه ی کورد. میراتی باوک و باپیری خویانه و هر پیروزی خویان بڼ.

سوپاسی کوپی زانیاری کورد ده که م که نه م نه رکه ی به من نه سپارد. دیسان سوپاسی ده که م که چاپی کرد و نه یه یشت په نجم به فیږو بجی.

سوپاسی کاک (ج) و کاک (ر) دوو هاوپڼ و برای نیزیکم ده که م که هه له کانی نووسینیان ده سنیشان ده کردم و ټوریان یاریده دام. سوپاسی برای خوشه ویستم کاک (خ) ده که م که له کاتی نووسیندا سه رانسوی ده کردم و پیویسته کانی پاده په راندم. سوپاسی ته مه نی خوم ده که م که ته واو نه بوو تا ته واو بوو.

هیمن

۱۹۷۵/۱/۱۹

ئەمەسەرەتای کتێبه نایابه‌کی oskar mann ه، کوردیزانی به‌ناویانگی ئەلمانیا، که له ساڵی ۱۹۰۶ له ژێر ناوی (شیوه‌ی کوردانی موکری) (kurden die mundart der mukri) له به‌رلین له چاپی دا. من له ئەلمانیه‌وه کردمه کوردی.

ناجی عه‌باس

ئەم پارچه ئەده‌بیاته که له‌م به‌رگه‌ بڵاوده‌کرێنه‌وه، که بریتین له به‌یت (epik) واتا هه‌لبه‌ستی درێژی میژوویی) چیرۆکی په‌خشان و دێره هه‌لبه‌ستی فۆلکلۆری له مانگه‌کانی حوزه‌یران و ته‌مووزی ساڵی ۱۹۰۳ له شاری سابلآخ، که سه‌ر شاری ئەیه‌اله‌تی موکری کوردستانه‌ کۆکرانه‌وه. بۆ زانینی باره‌ی جوغرافی ئه‌م ئەیه‌اله‌ته‌ بچوکه‌ که له لایه‌ن حاکمیکه‌وه سه‌ره‌رشته‌ی ده‌کرێ و په‌یوه‌ندیی هه‌یه له‌گه‌ڵ حاکمی ئازهریایجان له ته‌بریز. ته‌ماشای به‌رگی دووه‌می کتێبه‌کی de morgan کرد mission scientifique en perse بعته‌ییکی علمی له فارسی، لاپه‌ره‌یه‌ک و له‌وه‌پاش. h.c. rawlinsio عالمیکی کۆنتر، له ساڵی ۱۸۳۸ باری خێله‌کان و جیگای بڵاوبوونوونیانی باش پوون کرده‌وه.^۲

---

۱ - شکلی نووسینی ناوه جوغرافیه‌کانم وه‌ک de morgan دانه‌نا، به‌لکۆ له‌پاش لیپرسینه‌وه من خۆم به‌دیقه‌ت دامنان. ئۆسکارمان

۲ - هه‌ندێ مه‌علوومات له‌لایه‌ن ئه‌و گه‌شته‌وه که له ته‌بیرزه‌وه به‌ناو کوردستانی ئێراندا کرا له مانگی تشرینی یه‌که‌م و دووه‌می ساڵی ۱۸۳۸، گوشاری جقاتی (جه‌معیه‌تی) جوغرافیه‌زانه‌کی ئینگلیز، به‌ندی ده‌یه‌م، لاپه‌ره‌یه‌ک و له‌وه‌پاش. ئۆسکارمان.

پاولسن بیجگہ لہوہ ہندئ لہ معلوماتہ کی میٹووزانی کورد شہرہ فقیر نرغ پئی داوہ . کتیبہ کی ٹم میٹووزانہ کہ لہ سالی ۱۸۶۰ لہ چاپ درا و بلاو کرا لہ لایہن خیلے موکرییہ وہ معلوماتی میٹووییی تریمان دہداتی؛ ٹو خیلہ کہ ٹیستا زوریہ یان لہ باشووری جہنوبی و باشووری پڑھ لاتی و پڑناوای گومی ورمی دہژین . شہرہ فقیر دین لہ برگی یہ کہم لاپرہ ۲۸۸ باسی بنچی (ٹسلی) میرہکانی موکری دہکا و دہلی ٹمانہ لہ بہہکانوہ پیدابوون، کہ لہ سولہ یمانی و دہروپشتی دہژین کہ تابعی تورکن (واتا عوسمانیہ کان) کہ پیشتہ لہ ٹیالہ تی شہرہ زور جیتشین بوون^۱ . وا گومان دہکہم ٹمہ راستہ، وہ شیوہی موکری - ہرہ کو لہ پاشان پیشان دہدری - عہینی شیوہی بہہ یہ . لہ پاشا ٹیمروش خیزانہ ناودارہکانی سابلآخ وا دہگہین کہ لہ بنہ واندہ دہچنہ سہر بہہ . بیجگہ لہ مانہ بہ پئی ٹوہ معلوماتہ (زانباریہ) کہ پوالسن لہ بارہی مولکایہ تی لہ ٹمارہ تی بہہ دہمانداتی، خیزانہ سہرکہ وتوہ کان بہہیزی شیر توانویانہ بہ سہر لادییہکانا زال بن و زہوی و مولکہکانیان لہ ناو خویانا دابہش بکن . ٹم جڑہ مولکایہ تیہ لہ ولاتی موکریان ٹیستاش باوہ و باش دیارہ . میٹووزانی کورد شہرہ فقیر دین دہلی خیزانہ سہرکہ وتوہ کان لہ ولاتی سولہ یمانی ٹیستاوہ ہاتوون . کاتی ٹم سہرکہ وتن و زالبوونہ لہ زہمانی ٹیمساعیل سہفہوی یہ کہمہوہ زور دور نیہ . لہہر ٹوہ بہ لگہ ییکی وامان بہدہستہوہ نیہ کہ ہوا بہ قسہی شہرہ فقیر نہ کہین .

ٹو خیلانہ کہ موکریہ کان بہ سہریانہ زالبوون . وہکو خویان کورد بوون . لہمدہ نابئ گومان بکری . چونکہ دہمی پہلاماردان و زالبوون تہنیا ۴۰۰ سال دورہ . ٹیستا لہم ولاتہ پاشماوہی تورک زمان و ٹیدیہم (idiom) ی تورکی^۲ نہماون . لیرہ تہنیا دہبی بیر لہ تورک زمان بکریست کہ لہ پڑھ لاتی موکریان دہژین و نابئ بیر لہ پاشماوہی نہتہوہی دیکہ بکریست . چینی جووتیاران - کہ لہ پڑہ تیان پئی دہلین - زورتیان لہ خیلے (دیپوکر)ن . زوریہی ٹم دیپوکرییانہ لہ ہشی پڑھ لاتی موکریان لہ ناوچی شارویران و لہ دۆلہکانی جہغہتوو و تہتہوی نیزیک میانداوب دہژین . وا دیارہ ٹم دیپوکریانہ لہ لایہن خیلہ موکریہکانی ہاوزمانیان - لہ پاش دہس بہ سہرہوہنانی مولکہکانیان - لہ پڑناوہوہ بۆ پڑھ لات دہرکران .

۱ - وایزانم لیرہدا نووسہر ہلے کردوہ . چونکہ لہ سہدہی ۱۹ شاری سولہ یمانی تابعی ٹیالہ تی شہرہ زور بو کہ ٹوہدہمہ مہرکہزہکی شاری کہرکوک بو . ناجی عباس
۲ - وہک قسہی نہستق و پہندی پیشینیان ن . ع

ئىستا دەتوانىن سنوورى پۆژھەلاتى ناوچەى زمانى موكرى باش دابنپين. ئەو خەلكانە
 كە لە پۆژھەلاتى دۆلى جەغەتو دەژين بە توركى قسە دەكەن و ژمارەيىكى زۆرى ئەمانە
 لە دەشتى ميانداوب جينشسين. كە پوو دەكەينە باشوور (جەنوب) دەگەينە ناوچەكانى
 سەقز و بانە كە دانىشتووەكانى ديسان بە شىوہى موكرى قسە دەكەن. كە چەند سەعات
 لەم دوو شارە بچووكو بەرەو خوار بكشپين دەگەينە ناوچەى (مەريوان) كە دەكەويتە
 نيزىك سنوورى تورك (واتا عوسمانىيەكان). كە لە مەريوانو بەرەو پۆژھەلات بپوين
 دەگەينە خيلى تيلەكۆر كە لە ھەريىمى ھۆبەتو دەژين. ئەم تيلەكۆيانە بە شىوہى سەنە
 قسە دەكەن و تابەى ئەيالەتى (كوردستان)ن. بپيتو لە سابلاخوہ. كە مەركەزى موكرىيان
 دەگرپت. بەرەو پۆژئاوا بپوين، لە بەشى شمال دەگەينە سى خيلى بلباس: مەنگوپ كە
 تەواو دەكەونە پۆژئاواى باشوورى (جەنوبى) سابلاخ. مامش كە لە ھەريىمى لاجان و
 پيران كە لە بەشى پۆژئاواى باكوورى ئەو ھەريىمە دەژين. شىوہى پيران زۆر كەم لە ھى
 سابلاخ جيا دەبپت. لە دەشتى (شەنقوہ) بەرەو باكوور (شمال) بپوين ئيتىر شىوہى موكرى
 نامپتن. ھەندى كەس لە ھۆزەكانى (پەوہەندى)^۱ - كە لە باشوورى (جەنوبى) شەنق پتيان
 گەيشتم - بە قسەى موكرى قسەيان دەكرد. بەلام ھەريىمى پەوہەندىيەكان لەويە بەرەو
 پۆژئاوا ھەتا دۆلى زىي گەورە دەكشپ. كە لە سابلاخوہ بەرەو پۆژئاواى باشووە بپوين
 دەگەينە سەردەشت و بانە. لەو ناوہ نيزىك سنوورى تورك خيلى (گەورك) دەژين كە
 شىوہى موكرى بەكاردينن. ھەيف و مەخابن مەن ئيزن نەدرايوم لە ھەريىمەكانى تورك
 (واتا عيراقى ئىستا) لەسەر تۆژينەوہ دەوام بكەم. لەبەر ئەوہ بەداخوہ ناتوانم بليىم
 شىوہى موكرى لەولای سنوور ھەتا كوئ دەكشپ^۲. بەلام ئەو ئاخاوتنانەم لەگەل ھەندى
 كەسى خەلكى سولەيمانى و دەروپشتى و لەگەل ھەندى شاعيرى خۆشەويست لە سابلاخ،
 كە خەلكى كەركوك، دەرەند و دپھاتى سولەيمانى بوون، پتياننى دام كە جياوازيىكى
 ئەوتق نيبە لە بەينى شىوہى موكرى و ئەوانىتى. تۆژينەوہى chodzko لە بابەت
 شىوہى سولەيمانى - كە لە پاشان باس دەكرئ - ئەم قسەيەى مەپراست دادەنئ.

شەرەفنامە باسى ميژووى موكرىيەكان دەكا ھەتا كاتى خۆى كە نيزىك دەبى لە سالى

۱ - وابزانم لئيرە مەبەستى لە (پەوہەندى) ئەو پەوہەندانە (كۆچەرەنە) ھاويان لەويى لە ژيىر خيوتە دەژين؛ وەك ھەركى و سوورچى و خيلىتى. (ن.ع)

۲ - وەكو بزانم شىوہى موكرى تەواو و پەتى لە ھەريىمى پژدەر و پانيە بلەو. لە ھەريىمى بالەكى پۆژھەلاتى پەواندز خەلكى حاجى ئۆمەرەن، زىنوى شىخ و پايت بە شىوہى موكرى قسە دەكەن. لە دەرەندى رايەت شىوہى سۆران دەس پى دەكا. (ن.ع)

۱۵۹۵. بیتو بمانه وی پاش ئەم سالا به شوین ئەم میژووو بپۆین دەبی دەس بخهینه ناو میژووی عهجه م؛ به تاییه تی میژووی سه فیه ویه کان. من لەم بابەتەوه هەندێ توژینه وەم کرد؛ بەلام ئیستا ماوهی ئەوەم نییه لەسەری بپۆم و تەواوی کەم.

میرزا ئەسکەندەر لە میژووو میرییه کە (پەسمییه کە) کە بۆ شا عەباسی نووسیوه بەناوی (تاریخی عالم آرائی) باسی شەپە درێژەکانی موکری و برادۆست دەکا. کە خزم و دراوسێی موکرییه کانن بەرامبەر لەشکری شاه عەباس. ئەسکەندەر میرزا خۆی لە گەڵ لەشکری عهجه م بووه، لەبەر ئەوه میژووو کە بە پاپۆرتیکی پاست دادەندری. کوردەکان لەلایەن ئەم شەپانەوه بەیتیکی میژوویی درێژیان دا ناوه کە باسی بەرگری و نازایه تی قاره مانانە کوردەکان دەکا لە قەلائی دمدەم لە ژێر سەرکردەیی ئەمیرخانی سەرۆکی برادۆست کە بە (خانی لەپزێڕین) بەناویانگ بوو. ئەم بەیتی دمدەم یەکیک لە جوانترین و بەناوبانگترین داستانی میلی کوردە.

لە میژووی نادرشای میرزامه دی خانیش لە بابەت موکریانەوه دەسکەوتی باش دەدۆزێ.

پاولنسن rawlinson لە وتارە باشە کە بە درێژی باسی هاتنی قەرەپاگی تورک دەکا کە لە ولاتی جورجیای قەفقاسەوه بۆ هەریمی سولدوز کۆچیان کردوه. سولدوز دەکەوێتە پۆژناوای باشووری گۆمی ئورم.

زۆربەى خێلەکانی موکری ئیستا جێنشین و لە دێهات دەژین کە بریتییه لە خانووی قوپی خراپ و ناپەسەند. هاوینان خانووەکانیان بەجێ دەهێڵن. هەتا دەغلۆدانیان کۆ دەکەنەوه. لە ژێر پەشمالی پەشدا. نزیك دێیه کان دەژین. تەنیا بەشێکی بچوکی ئەم کوردانە نیوه کۆچەرن (نیوه پەوهندن) کە زستانان نیشته جێن و لە خانوودا دەژین و خۆیان کەمتر لە گەڵ کشتوکال خەریک دەکەن. هەر ئەوهەندە دەغل دەچێن کە بەشی خۆیان بکەن. ئەم نیوه کۆچەرانه کە بە هار هات خانووکانیان بەجێ دەهێڵن و لە گەڵ میگە لەکانیان دەچنە کوێستان و هەتا پایز لە میڕگیکەوه دەچن بۆ میڕگیکێ دیکە. کە پایز هات دەگەڕێتەوه دێیه کانیان و کۆمەکی ئەو چەند خێزانە دەکەن کە لەوێ ماون بۆ چاودیری دەغل و باغات و پێگەوه ئیتر بەرهمه کەیان (مەحسوولە کەیان) کۆ دەکەنەوه. ئیستا لەم هەریمە کوردستانە کۆچەری تەواو نەماون کە زستان و هاوین لە ژێر خێوەتا

۱ - میرزا ئەسکەندەر. وەکو دۆژم. ن.ع - نازناوی (چۆلاقی ی پین دەدا، کە بە تورکی مەعناى دەس گۆج یان دەس شکار دەگری. ئۆسکارمان

بژین و ته نیا مه پومالات به ختوکهن و دهست له کشتوکال نادهن .

له بابته زمانی ئەم خێله کوردانه ههتا ئەم پۆژانه ته نیا دوو نووسراوی کورت ههیه :

۱- a.chodzko شوڤزکۆ: تۆژینه وه یێکی زمانسازی زمانی کوردی (شیوهی سوله یمانی)

که له گۆفاری ئاسیایی سال ۱۸۵۷ بڵاو کراوه . شوڤزکۆ مه علوماته که ی له سه رۆکیکی به به کۆکردوته وه که سالی ۱۸۵۳ ماوه یێکی درێژ له پاریس ماوه . زمانزانی به ناویانگ p.lersch لێره ش باسی به ره مه مه که ی شوڤزکۆ ده کا . من لێره ته نیا به راوه ردی ئەو شیوه یه ده که م که شوڤزکۆ باسی ده کا له گه ل شیوه ی موکری .

۲- schindler a. houtum هوتوم - شیندلەر، له لایهن وشه ی کوردییه وه . ئەم

به ره مه به نرخه که مێک پێژمانیشی تێدا یه .

۳- de morgan دێ مۆرگان: بیعه سه یێکی علمی له فارس که پێنج به رگه . به رگی

یه که می - که له سالی ۱۸۹۴ و ۱۸۹۵ بڵاو کرایه وه . باسی شیوه ی موکری ده کا له گه ل شیوه کانی تری، به لام زۆر قسه ی هه ل و چه وتی تێدا یه .

ئەو مه علوماته که له سابلاخ کۆم کرده وه بریتین له چوار شت:

۱- پێژمانی شیوه ی موکری .

۲- ژماره یێکی زۆر له وشه ی کوردی که بۆ ژبانی پۆژانه ی خه لک به کار ده یێنرێن .

۳- ۲۰۰۰ غه زه ل و قه سیده ی شاعیرانی کورد که زۆریان نوێن .

۴- چپۆکی په خشان، به یته و چه ند گۆرانی ناو خه لک .

من به ختم هه بوو له سابلاخ تووشی میرزاییکی گه نچی ژیر بووم و خێرا کردمە منشیی^۲ خۆم . ناوی میرزا جه واد بوو و له یه کێ له خانه دانه کانی موکری بوو، که پشتا و پشت ده چوووه سه ر خانه دانی ئەماره تی به به . که سانی ئەم خانه دانه له ناو خه لک به فامیله ی (قازی) به ناویانگن . ئەم گه نجه له عه ره بی و شه ریعه تی ئیسلام زۆر شاره زا بوو و زۆر هه زی ده کرد فێری زانسته یه کانی ئەوروپا بێ . من ویستم له پیش هه موو شتێکا زاراوه ی بنجی (مسته له حاتی ئەساسی) ئیمه ی (ئه لمانی) بۆ پوون که مه وه؛ چونکه میرزا به زانیسی پێژمانی عه ره بی، له لیکدانه وه له زمانیککی هندو - جه رمانی په کی ده که وت .

۱ - لێره ئۆسکارمان له لاپه ره ۲۲ه وه ههتا ۲۵ی سهرتا به درێژی و توندی په خنه له دێ مۆرگان ده گرێ و په لاماری ده دا که پتی ناوی لێره بیکه مه کوردی . له وێنه کان که ئۆسکارمان په لاماری ده دا وا دیاره دێ مورگان کوردی باش نه زانیوه . ناجی عه باس

۲ - ئەم وشه یه ئۆسکارمان به حوونی ئەلمانیه ی نووسیه وه وا دیاره له وده مه زاراوه یێکی کوردی و فارسی نێزان بووه . لای ئیمه میرزا یان کاتبی پێ ده وتی . ناجی عه باس

له پێشدا نهختی ئینگلیزیم فێرکرد و هه ندێ دهستوری (قواعدی) زمانی ئینگلیزیم پیشان دا. له پاشا زۆر به دلخۆشی ته ماشام کرد کاک میرزا وه ک کوردیک بیر ده کا له زمانه زگماکه که ی خۆی و شیی ده کا و ورده ورده دهستوری بۆ ده دۆژێ. ئینجا له گه لێ ده سم کردوه توژینه وه ی پێزمانی کوردی و خویندنی پارچه هه لبه سستی کوردی. ئه وه لبه ستانه که میرزا ده سه تیکێ زۆری - داخه که م زۆر تازه ی - هه بوو. له ماله وه به کۆمه کی برا که ی لیسته ی وشه ی کوردی له گه ل فارسییه به رامبه ره که ی دانا. من له پاشان نیشانه م دانا بوو بۆ ئه وه دهنگانه که تایبه تی کوردین و ئه م نیشانه م فێری میرزا کرد و شته کوردیه که م پێ نووسیه وه .

ئه وشه ش چیرۆکه په خشانه که له م کتێبه بلاوکرانه وه له گه ل هه ندێ له و گۆرانییه بچووکانه که له ژێر پیتی (C) دانراون له میرزا جه واد وه رگیارون. هه لبه سته بچووکانه ی تریم له شوان و قاترچی وه رگرت. هه لبه سته که ی (عه لی عاشق) و هه ندێ پارچه ی (مه م و زین) له مه ریوان^۱ له کوردیک وه رگرت که له وێ له دایک بوو بوو و ماوه یێکی درێژ له بانه و سه قز و سابلاخ ژیا بوو. ئه و کورده وای پیشان ده دا که شێوه ی موکری باش ده زانی؛ به لām ئه و پارچانه که لێم وه رگرت جیاوازیکی زۆری هه یه له گه ل پارچه کانی تری^۲.

ئه وه لبه ستانه که له مه ریوان به ده سم که وت له سابلاخ به شێوه ی موکری بۆم خویندرايه وه . که به راوه ردی شێوه ی مه ریوانمان کرد له گه ل ه ی سابلاخ، ده بینین له هه لبه ستدا جیاوازیکی که متر هه یه له ه ی په خشان. هه لبه سستی (عه لی عاشق ژماره ۱۵) له لایه ن لایکی هه رزه کاره وه دانراوه که بۆ خواستنی کچیک ماوه یێکی درێژ هه و لێ ده دا؛ به لām له دوا ییدا که توانی ماره ی کا، پۆژی شایی له پڕیکا پڕیزیک هه لبه سستی به خۆشه ویسته که ی - که ناوی په ریزاده بوو - هه لگوت و له بیلا ی (عه ته به ی) ژووری بووک به مردوویی که وته خواره وه .

زۆربه ی ئه و کۆمه له تیکسته (سایانه = text) که له م کتێبه بلاو ده کرێنه وه بریتین له گۆرانیی به یته (له لاپه ره ۱۲ وه هتا ۲۹۷) که به ده م خه لکه وه یه . ئه مانه له لایه ن په حمانی به کری شاعره وه^۳ پێم نووسراو که له هه رێمی سابلاخ به په حمانی به کری به یته یژ

۱ - مه ریوان شاریکی بچوکی ئه یاله تی ئه رده لان یان کورده ستانه که ته واه له سه ر سنووری تورکه و نیزیکی پێنجوێنه . ئۆسکارمان .

۲ - چیرۆکیکی مه م و زین زۆر له هه لبه سته که ی برایمۆک ده کا که له ژێر ژماره پێنج له م کتێبه بلاوکرایه وه . ئۆسکارمان .

۳ - وا دیاره مه به سستی ئۆسکارمان له (شاعر) (شایه) که به گۆرانییێ ده وتی .

به‌ناوبانگه؛ که دئیۆکرییه و خه‌لکی دئی حاجی حوسینه^۱، که دئیۆکی بچوکه له دهشتی میان‌دواب. تهنیا ژماره ۱۶ (لایه‌په ۲۹۲) ده‌رویشیۆکی موکری پیتی نووسیم، که خۆی به‌شانازییه‌وه به‌ئوسناد داده‌نا. له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا ئاماده‌ بووم پاداشی باشی بده‌من؛ داخه‌که‌م جاریۆکی تری نه‌هاته لام و وا دیاریوو چه‌ هیزیک نه‌یده‌توانی ئیقناعی بکا تاكو بپته لام. له پۆژی پۆسته که بۆ من پۆژی پشوو‌دان بوو. داوام له میرزا جه‌واد ده‌کرد ئه‌و هه‌لبه‌ستانه که په‌حمانی به‌کر له‌به‌ریه‌تی به‌پینۆوسی فارسی بۆم بنووسن. له پاشا میرزا ئه‌و هه‌لبه‌ستانه‌ی بۆ ده‌خویندمه‌وه و من ده‌منووسی. من چه‌شنه پینۆوسیۆکی کوردیم دروست کرد که له دوا لایه‌په‌کانی ئه‌م کتیبه له چاپ دراوه. ئه‌و پارچانه که په‌حمان پیتی ده‌نووسیم، په‌حمان به‌ شیۆه‌ی ناو خه‌لک بۆی ده‌خویندمه‌وه به‌لام میرزا جه‌واد که خوینده‌وار بوو وشه‌ عه‌ریبه‌کانی ناو زمانی کوردی باشتر تی ده‌گیشته و ده‌یخوینده‌وه. به‌لام هه‌ندئ جار (هه‌ک پارچه‌کانی ۱۳، ۱۴، ۱۵) من زۆرم لئ ده‌کرد که خه‌لکی نه‌خوینده‌وار چۆن ده‌یلێن وام پت بنووسن.

به‌یتی ژماره یه‌ک (میژووی دهم) له‌گه‌ل (ناسر و مال مال)م جاریۆکی تری بیست له‌ناو کورده‌کانی په‌وه‌ند له دئی عه‌ینی پۆم که په‌شمال دئیۆکی^۲ بچوکه له باکووری شنفۆ. گۆرانیبێژه‌کانی په‌وه‌ند له تیکستی په‌حمان خۆیان لانه‌دا. وشه‌کانی دیری یه‌که‌می دهم ته‌واو هه‌ک ئه‌وه بوو که لای من نووسرابوو. به‌لئ هه‌ندئ جیاوازی هه‌بوو له وشه‌ و ده‌نگه‌کان، به‌لام زۆر که‌م. داخه‌که‌م ئه‌ودمه‌ نه‌متوانی زیاتر له‌ناو په‌وه‌نده‌کان بمیتم و گۆرانییان لئ وه‌رگرم؛ چونکه چه‌ند پۆژی بوو تام لئ هاتبوو و کارم پت نه‌ده‌کرا و ده‌ریه‌ست بووم ئه‌وه‌نده‌ی پیم بکری زووتر به‌سواری بچه‌ ئورم و له‌وئ خۆم بگه‌ینمه لای پزشکیک تاكو چاره‌م بکا.

له وه‌رگێپانی به‌یته‌کان بۆ سه‌ر نه‌لمانی که له به‌رگی دووم بڵاوه‌کرپته‌وه له تیبینینه‌کانی socin- prym سوودم وه‌رگرت.

بیجگه له‌و فیرگانه (قوتابخانه و مه‌دره‌سه‌نه) که زۆریان له‌ژێر سه‌ره‌په‌رشتی مه‌لاکان، هه‌ندئ فیرگه‌ی گۆرانی هه‌ن که له‌وئ گه‌نجه‌کان فیری بیژنی ئه‌و به‌یتانه ده‌بن که له

۱ - کاک هیمن ده‌لئ من به‌له‌دی ئه‌و ناوهم له‌وئ دئیۆک نییه ناوی حاجی حه‌سین بێ، به‌لام به‌ناوی حاجی حه‌سین دئی هه‌یه. وا دیاره ئۆسکارمان هه‌له‌ی کردووه، یان له چاپدا تووشی هه‌له‌ بووه. ناجی عه‌باس.

۲ - له هه‌ریمی شنفۆ په‌شمالدئ نییه که زستانیش تیدا بژین. وا گومان ده‌که‌م عه‌ینی پۆم ناوی هاوینه‌ه‌وار بێ.

په خشان و هلبه سستی کورده واری پیک هاتوون. نو گه نجانته که دهنگیان خۆشه دهچنه لای وه ستاییک (که به فارسی ئوستادی پین ده بیژن) تا کر فیژی بیژن و چرینی هه موو نو هلبه ستانه بن که نو وه ستایانه ده یانزانن و له بهری کهن. به م جوړه نو پارچه ههلبه ستانه ده ماو ده م ده پاریزرین. نو به یتبیزانه به ده گمه ن خویندن و نووسین ده زانن؛ ته نانه ت پهمانی به کر نه خوینده وار بوو. بیتو نو گه نجانته بیانه وئ باشتتر فیژی پیشه که بن، دهچنه لای وه ستاییکی دوو م و سیییم و ده بنه شاگردی؛ به لام نهک به خورایی. شاگرده که به خزمه تکرده له مالی وه ستاکه ی، یان به هینانی شتی پتویست (وهک چا و گه م و پون...) پاداشتی ده دا.

له پاشا ئه م گورانی بیژانه له مالی ناو داره کان مه شق ده که ن؛ ئیواران دهچنه دیوه خانه کانیا ن و ده س ده که ن به گورانی وتن. به رامبه ر ئه مه نو مالانه به رگی به نرخیان پین خه لات ده که ن، یان شتی تریان پین پیشکه ش ده که ن، له م بابته وه نابن په زیلی بنوینن. له دییه کان به ده ر خوار دنی پلاو گوشتیکی باش دلخوشیان ده که ن. له شاره کان زور چایخانه هه ن هه ندئ جار ئه م چایخانه ته سهرتاپا پر ده بن له خه لک که پال به یه ک ده ده ن بۆ گو یگرتن له گورانی بیژنیک که به هه لکه وت هاتووته ناو شار.

نو گورانی یانه بۆ ئیمه (واتا بۆ ئه لمان و نه وروپاییه کانی تری) یه ک نه سه ق بوون و پیاویان وه په رس ده کرد. له دیره دریزه کان، گورانی بیژ و شه کانی به په له یه ک له دوا ی یه ک له زار ده رده په پاند. له دیره کورته کان، و شه کان به هونه ر مه ندی دریز ده کرئ و به ندی دوا یی به هیز، به لام به نزمی و نه رمییه وه به ده نگیکی له رزوک و خۆش له ده م ده رده هینرئ.

وا دیاره بیر (زا کره ی) سه یر و غه ربی ئه م پیاوانه به گورانی یه کانه وه به ستر وه. پهمان - که گورانی یه کانی پین ده نووسم - نه یده توانی دیر به دیر بیر لی بکاته وه بن نو وه ی بیر له هه موو گورانی یه ک بکاته وه. بیه تبع هه ندئ جار گورانی بیژ به سه ریپی و شه و ده نگ ده گپئ؛ به لام له وه که متر که من له پیشدا بروم ده کرد. که من به راوه ردی نو تیکسته (زه مبیل فروش ژماره ۱۵) م کرد له پهمان وه رم گرتبوو له گه ل هی دووانه که ی

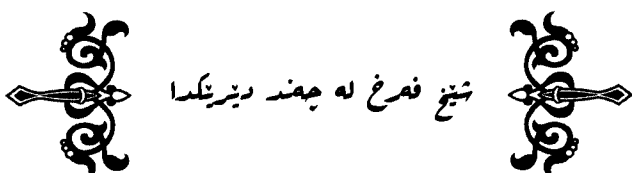
۱ - له سابلاخ نو پوژانه که پهمان گورانی یه کانی پین ده نووسیم پوژانی جه ئن بوو. پهمان که له سالی جاریک و یه ک پوژ بۆ سابلاخ ده هات، که ماوه ییکی دریز بۆ من له شار ده مایه وه، له کاتی پشودان و هه سانه وه ده جووه یه کئ له چاپخانه کان و له وئ گورانی ده بیژنی که ده می کارکردن بۆ من ده هات یه کئکم ده نارد تا کوو بۆ لای من به ئین، به لام نو که سانه هه موو جارئ زور به زه حمه ت ده یان توانی له ده س گو یگره به شه و قه کان رایکیشن و بۆ کارکردن بۆ لای منی به ئین. ئوسکارمان.

زمانزان socin-prym جياوازيڭكى ئەوتۆم نەدى. پياو واقي وەرپدەمىنى لەوھ كە كوردەكان چۆن توانىويانە پارچە ھەلبەستەكانيان دەماودەم وا باش بە وردى و باشى بگىڭپنەوھ. ھەلبەستەكان ھەموو بەيەك form دروست نەكران؛ بەلام گۆرانىيىژ لە چرپندا جياوازي ناكا و لە بەين ھەلبەستىڭكى دىر درىژ وەك مەم و زىن يان پارچەيەكى دىر كورت وەك ھەلبەستى نومرە دەى جولندى julindi زمانەكەى بەتىڭپايى يەكە (موحدە). ئەويش شىۆھى سابلاخ و دەورپشتىەتى. بەلام ھەندى جار تووشى وشەى جياواز دەبين بەتايبەتى لە دروستكردى سەجە. بۆچى ئەدبىيەكان ئەمە دەكەن؟ ئايا بۆ خاتر سەجە ئىزنى ئەوھيان دراوھ وشەيىك بەسەربەستى بەشكلىڭكى (فۆرمىڭكى) غەرىب بەكارىڭن، يان ئەو وشانە لە ھەلبەستى شىۆھەكانىترى بەكار ھىنراون ئەمانىش دەتوانن لىيان وەرگرن؟ تەنيا بەيتى زەمبىلفرۆش، كە لە ژمارەى ۱۴، فۆرمى لە بەيت و ھەلبەستەكانى جياوازي ھەيە. چونكە دىرەكانى ئەم بەيتە تەركىبىڭكى تايبەتى ھەيە و بۆ تامانجىڭكى ئاين و تەسەوف دانراوھ. من دۇنيام ئەم بەيتە لە دەم خەلكى نەخويندەواروھ پەيدانەبووھ و يەككىڭكى لادىيى ناو كىۆھەكانى موكرى داي نەناوھ.

لۆرە ماوھى ئەوھم نىيە ئەم جۆرە پرسىارانە لى بگۆلمەوھ، با ھەلى گرم و دواى خەم بۆ جىڭايىڭكىتر.

ماوه یهک له مه و بهر شاعیری پایه بهرز و ناواره، شاعیری گهل (هیمن) ی خو شه ویست، داوای لئ کردم که ده رباره ی (شیخ فرخ) زانیاری و شاره زاییی خۆمی له چهند لاپه ره یه کدا بۆ تۆمار بکهم. منیش به لئینم دایه و هه ر ئه و پۆ بۆ سبه یینم لئ کرد و تا به رگی له بییرچوونه وه م له بهر به لئینه که کرد. به لام بۆچی ئه و به رگه م بۆ به لئینه که دروی؟ ئه وه یان به لای منه وه گرنگه .

به سه رهاتی شیخ فرخ له داستانیکی ئه فساناویدا به شیوه ی بهیت ماوه ته وه . هه رچی گوته ش هه یه له په راویزی ئه و بهیتانه دادپاون. داستانه که بابه تی شه وچه ره ی دیواخان و کۆپی کوپوگالی لادیکانه .

به هۆی بوونی مه زاریک به ناوی شیخ فرخه وه تا پاده یهک ئه و داستانه کاری کردۆته سه ر میشک و ده روونی خه لکی ساده و نه خوینده وار.

به باوه پی من به یته کان زۆریان دراوه ته پال و له ئه ندازه ی راستی به ده رن. ته نانه ت درۆشی تیکه ل بووه . کار به وه شه وه نه وه ستاوه که لئین و لایه نی ئه و تۆی تیکه ل بووه ، ناوه تیانیا ن نیشانه ی دواکه و تویی و ژیا نی ده وری به ردما ن به بالا ده بپۆ. هه رچی واقیعییه و ئه وه ی به چاوی خۆم دیومه به بۆنه ی پشه ده رایه تیم تۆما ری ده که م و هه رچی واته ی خه لکی ناوچه که مان هه یه له و به ره یه وه فره امۆشی نا که م. به باوه پی من شیخ فرخ

هەبوو. بەلام شێوەی ژيانى و کار و کردارى بەم جۆرە نەبوو کە لە بەیتەکاندا نەدرێتە پالى...

چوونە ناو ناوەرۆکی باسی شێخ فەرەخ ئەبێ بکریت بە چەند بەشیکەو:

١- مەزار و شوینەواری شێخ فەرەخ:

مەزاری شێخ فەرەخ لە گوندی (داودئ) لە ناوچەی پشەدرە، (داودئ) هەشت تۆ مالتیک دەبێ و ماوەی ٩ کیلومەتر لە شارێ قەلادزەو دوورە. دەکەوتتە بەشی خوارووی پۆژەلاتی قەلادزە.

مەزارەکە لە گۆرەپانیکدایە و بەشی سەرۆی شاخیکە و بەشی خوارووی شێوە و خڕ و دۆلە تا دەگاتە چۆمی (مەرزەوانان). وارشیکی گەورە بۆ ئارامگاکەى کراوە کە درێژی وارشەکە نزیکى ٢٠٠٠ هەزار مەتر دەبێ و پانیی نیو مەتر و بەرزى مەتریک دەبێ. ئارامگاکەى بەتاشەبەرد و کێلى گەورە داپۆژراوە، دەکەوتتە بەشی پۆژەلاتی داودئ.

داودئ، کانى و ئاوى زۆر. بەناویانگترین کانى (کانى خاتوو ئەستى) یە کە ئاوى خواردنەوێ قەلادزە لەو کانییەو بە بۆرى پاکێشراوە و دەکریتە تانکییەکی گەورە و دواى ئەو دابەش دەکریت.

گوندی داو بەهۆی مەزاری شێخ فەرەخووە بۆتە سەیرانگا و کۆپی شایی و لوغان. بەهاران کەسیک نامینێ نەچیتە داودئ، تەنانەت خەلکی سەنگسەر و پانیە و کۆبەش بەشداری قەلادزە دەکەن لەو پۆژاندا. هەرچەندە لە داودئ داروورەخت کەمە؛ بەلام خەلکی ئەوەیان بەلاوێ گەرنی، لەبەر چەقی هەتاو بەپال گەردەکانەو سەماوێری خۆیان گەرم دەکەن. لە پۆژانی سەیراندا بۆ (داودئ) کەریکی شەل بەنرخێکی زۆر وەدەست ناکەوێ.

دواى سەیرانکردنی پۆلى ژن و کچ پێچکە دەبەستن بۆ زیارەتى شێخ فەرەخ و هەریەکە و داواکاری خۆی بە سەرپە دەدرکێن. هەندیک شەمۆلە دەگرنەو، هەندیک بەرد دەنێن بە کێلى ژوور سەریەو، هەندیک پەپۆلە ئالاکان دادەپن. لەولاشەو کۆپی لاو و کچی شوخ دەیکەن بەپەشەلەک. دەنگی تەپل و دوزەلە مندال و پیریش دەهینیتە سەما. هەر شاباشەو دەکرێ. هەر پیزی چەکە دەنگ دەداتەو. هەر نیشانەى و ناپیکرێ. لەلایەک سیبازە و لەلایەکی تر جۆلانەى و داخراوە؛ لەلایەکی تر پەمبازینە ئەکرێ. پێش خۆرئاوا خەلکی بەرەو شار دەبنەو.

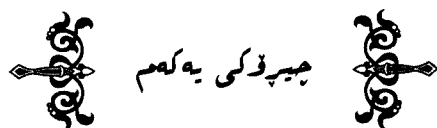
نوهی به لای منه وه جیگای سهرسوورپمانه نه وه یه خه لکی داودئ له و پوزانه دا خو یان بو
خزمه تی سهیرانکه ران ناماده ده کن؛ به یی نه وه ی چاوه پئی هیچ پاداشیک بن. هه رچه نده
زودیش زهره ریان پی دهگا؛ به لام دهر به سست نایه ن. نه وه یان گرنگه پی م وایه نه وه هه موو
خه لکه به میوانی شیخ فرخ ده زانن و له بهر نه وه ده نگ ناکه ن.
۲- واتهی خه لکی:

- الف : ده لئین شیخ فرخ وه لیه کی عاشقه؛ که رانه تداره .
ب - ده لئین شیخ فرخ نه مردووه و ناگای له هه موو شتیکه .
ج ده لئین هه ر ژنیکی سکی پرپین و بچینه سهر نارامگاکی؛ که مناله کی بوو نیشانه ی
پیوه ده بن. نه وه نیشانه یه له شتیه ی (خال) دا ده بن. نه وه ی جیگای سهرسوورپمانه نمونه
بو نه مه زوره .
د ده لئین نه وه دووعایانه ی شیخ فرخ کردوونی تا نه مروش ناکاریان ماوه .
ه ده لئین ماره ی خاتوو نه ستن و شیخ فرخ له پوژی نه زه له وه بپرداوه .
گه لئ ده لئینی تریش که هه مووی له یه ک قاوغدا خو ی پیچاوه ته وه . به کورتی خه لکی
ناوچه که- به تاییه تی کونه کان - زور پیز له شیخ فرخ ده بین و پازی نین که س هیچی
ده رباره ی بلن.

نه حمه د ره سوول پشده ری

ئەحمەد خان لەپ زۆرپەن جیگای قەلای دەمدی بوو؛ لە زەمانی شاھ عەباسیدا بوو. لە دێیەک لە دێهاتی ورمێ ساحبی عیڵ بوو. یاغی بوو لە شاھ عەباسی. قەلایەکی دروس کرد. لە پاشان شاھ عەباس لە ئیسفەهان لە شەری نارد بۆ سەر خان ئەحمەد خانی؛ شەپکیان کرد. خان ئەحمەد خان شکا. چوو بۆ ئەستەمبوڵ؛ چوو کەن خونکاری. شەپک بوو لەگەڵ عرووسی. خان ئەحمەد لەو شەپەیدا سەری سەرکردە عرووسی بری. وەدەستیان پەپان لەو شەپەیدا. خونکار خەلاتی کرد، دەستی زۆری تە گرت، ناردیە وەلاتی خۆی، کردیە حاکمی وەلاتی خۆی. کە هاتە وەلاتی، عیلاتی ویی لێ خەپوونە وە. دیسان یاغی بوو؛ دەستی کرد بە قەلات دروسکردن؛ شارێکی بینا نا. خەریک بە تالانی دەورە خۆ بوو؛ فەلەیان دەگرت پۆژی بە پێنج قاران؛ نەیدیش فەلەکان بچە دەری. شاھ عەباس لە ئیسفەهان بەرگی دەرویشییە لە بەرکرد؛ گوتی: «بزانم ئەو چ ئەحمەد خانیکە یای بوو».

بە کوردستانیدا هات؛ تا هاتە لاجانی. شەوی میوانی دەرویشیکی بوو. بە دەرویشی گوت: خانە خۆی! شوغلت چییە؟ گوتی: «شوغلەم کە و گرتە»؛ گوتی: «سێ پۆزە هیچ نەگرتوو». شا عەباسی گوتی: «ئەمشۆکە بچۆ بە بەختی شاھ عەباسی». دەرویش گوتی: «شاھ عەباسیکی لە ئیسفەهان، ئەمنیکی لێرە چلۆن بە بەختی وی بچم؟» گوتی: «قەیدی نییە، بچۆ». دەرویش پۆی، ئەوی شەوی پێنج کەوی گرت. هاتە وە گوتی:

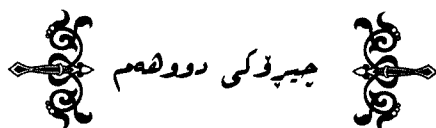
«خزم! به خولات سویند ده دهم، نه توو خه لقی کوئی؟ به ختی توو زۆر له زیاده دایه .
 نه مشو به به ختی توو پینچ کهوم گرتوه . نه تو شاه عباس نی؟ گوتی: «دهرویش چت
 لی بشیرمه وه، نه من شاه عباسم . ده چمه قه لای دمدی . گوتی: دهرویش! زۆرت چاکه
 ده گه ل ده کم، نه توو نه گه ر نه من بشیرمه وه» . دهرویش گوتی: (چاک) شه وی هاتنه سر
 دهرویشی؛ گوتیان «فه علت سبجهینی بی بۆ قه لایه» . شاه عباس گوتی: «دهرویش
 نه من بنیره له جیاتی خۆت» . دهرویش گوتی: «چاکه» . سبجهینی شاه عباس پۆی بۆ
 قه لاتی، دهستی کرد به کارکردنی . خان نه حمده خان هاته سر فه علان؛ ته ماشای کرد:
 پیاویکی جوانچاک له نیو فه علانه دایه؛ به سه رکاری فه علانی گوت: «نیوارئ بیهینه کنه
 خۆم؛ بۆ خۆم حقی ده دهم» . نیوارئ شاه عباس به دزی پۆی . سبجهینی هاته وه .
 دیسان خان چاوی پێ کهوت، ناسییه وه؛ گوتی: «نیوارئ شو فه عله ی بیینه کنه خۆم» .
 دیسان نیوارئ شاه عباس خۆی دزی وه . سبجهینی نه هاته وه کارئ . خان نه حمده خان
 هاته دهر؛ فه عله که ی نه دی . پرسى: «چی لی هات؟» عه رزیان کرد: «نه مۆ نه هاتوته وه» .
 خان ترسا . پیاوی له ده روازان دانا: هه رکه سی بچته دهر له قه لایه بیگرن . شاه عباس
 چوه ماله کی میوان بوو؛ زۆر پاراوه؛ گوتی «ناشکرام مه کن، نه من شا عباسم؛ زۆرم
 چاکه بۆتان ده بی» . نه وی شه وی له وی بوو . سبجهینی هه لستا؛ نالی که وشى ناوه ژوو لی
 دا، بۆ خاتر نه وکو کیشکچی بزائن له ده ری هاتوته ژوورئ؛ که س له ژوورئ نه چۆته دهر .
 به دزی سبجهینی وه ده رکه وت . کیشکچییان ته ماشایان کرد، که س له قه لایه نه چۆته دهر؛
 به لایه کیک هاتوته ژوور؛ وه دووی نه که وتن . شاه عباس پۆیه وه ئیسفه هانئ، له شکرى
 خرکرده وه ناردی بۆ سه رخانئ . شه ریان کرد . له شکرى خانى شکا چوو ده قه لایه وه؛
 قه لابه ندی بوون . قاسیدیکی نارد بۆ نه سته مبولئ؛ نووسی بۆ خونکاری «کۆمه کم بۆ
 بنیره» . خونکار جوابی نووسییه وه: «مانگیکی دی له شکر ده گاتئ» . قاسد گه پاره؛
 هاته وه . هه تا گه یشته وه قه لایه ، ماندوو بوو له وی خه وی لی که وت؛ له شکرى شاه عباسی
 هاتنه سه ری . کاغه زه که یان له به غه لی ده ره ئینا؛ خویندیانه وه . نووسرابوو: مانگیکی دی
 له شکر ت بۆ ده نیرم کاغه زه که یان گوپی له جیاتی مانگیکی کردیانه هه وت سال . قاسد
 سبجهینی هه لستا . ده رکیان لی کرده وه چوه کن خانى، کاغه زی دا به خانى . نووسرابوو:
 هه وت سالی دی له شکر ت بۆ ده نیرم . خان گوتی «تا هه وت سالی دی نه من لی ره له
 برسان ده رم؛ مه سلله هه ته وه ده رکه وم بۆ شه ری» . ده رکی قه لایه ی کرده وه، به له شکره وه
 ده رکه وت . له شکرى شاه عباسی پییان زانی، هاتنه پێشن، ده ستیان کرد به شه ری . له
 شه ری دا خان نه حمده خان گه یشت به سه رکرده ی شاه عباسی کوشتی . یه کیکی دی له

سہرکردان گہ پشته خانی، شیریکی له دهستی دا دهستی په پان، ناخری خانیاں کوشت.
له شگری خانیاں شکان هه موویان قه تلوعام کردن. ژن و منالیان به یه خسیر بردن. قه لایان
ویران کرد. له شکر گه پاوه بۆ نیسفه هانی.

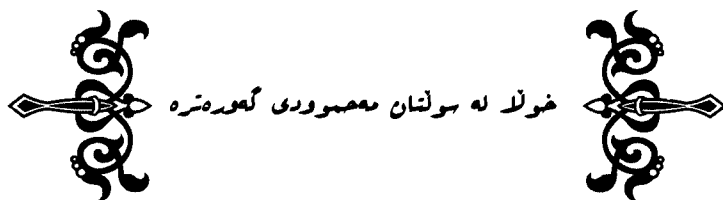
***

له دېهک له دېهاتې لاجانې دوو ټاموږا تفهنگيان ده شانی کرد، چوونه پاوی گا کپوی. نهوئ پوږئ پېنچ گا کپویان کوشت. شهویان به سهردا هات؛ چوونه نه شک و تنیکی ټاوریان کرده وه؛ که بابیان کرد. ده ستیان کرد به خواردنې. په کیان گوتی: «ټاموږا! نه من نه وه ده نوم؛ نه تو کیشکیې بکیشه. خهوت لې نه که وئ، ئیره به ترسه. خهوی لې کهوت: نهوی دیکه زوری خه ده هات؛ نووست. نیوه شه وئ وه خه بهر هات. ته ماشای کرد ټاموږای نه ماوه. ټاوری خوش کرد، ته ماشای کرد خوین زور پږاوه. له نه شک و ته که یدا کونیکې دیه وه پوونا کاییی ده دا. چوو ده کونه که یه وه، ته ماشای کرد له بڼه بانې جان وه ریک دانیش توه؛ ټاوری کرد ته وه، که بابی ده کا. کپردیکی به ده سته وه یه، که لاکې ټاموږای له ته نیش تیتې، به کپرده که ده یېږئ، له سهر ټاوری داده نئ؛ نیوه بریشتوو ده یخوارد. کابرا سهر سام بوو. تفهنگی خوی پرکرد؛ پووی له سینگی وی کرد؛ لئی ټاوردا. ده عبا که گولله که یه ده سستی گرته وه. بولژنیکې لې هات، گولله که ی بؤ هاویشت، کابرا زور ترسا. چوو تفهنگی ټاموږا که ی هیتا، پېی کرد؛ دوو گولله ی تن هاویشت، له پشتی ټاور دا جان وه ره که بولژنیکې لې هات که و ته سهر عرزی. کابرا چوو سهری، دوازه خه نجرې لې دا. جان وه ره که ی کوشت نهوئ شه وئ له وئ بوو؛ سبه ینې هه لستا چوو دئ؛ پدینې سپی ببوو، خه لقی نه یاناسیه وه. گوتی: «بابه، حیکایه تیکې وام به سهراتووه، پدینم بویه سپی بووه؛ ورن، بچین، مه یته که ی بهینینه وه». چوون هیتا یانه وه.

پیاوړېکې ټاوفرؤش له شاری غه زنه یدا ټاوفرؤشېی ده کرد. خولا وای بۆ پرېټیووه، که هه موو پوژئ تمه نیکې په یدا ده کرد. شه وئ له مالّه خوی. هیندیکې برادر بوون، بۆ وانی خه رج ده کرد شه وئ له مالّه وی خه ریکې به زمی ده بوون، قه ده ر په یامایکې وای پابوارد، شه ویکې سولتان مه محمود ده شاری غه زنه یدا ده گه را، هاته نه و کووچه ی، گوئی هه لّخست، ته ماشای کرد گورانی و تار ده هات. به جلکې ده رویشی چوه ژوورئ. سه لاوی کرد. صاحب مالّ جی پئ نیشان دا؛ دانیش. به خیراتنی کرد. قه ده ریکې دانیش، خه لّقه که بلاوه یان کرد. سولتان مه محمود فکری کرده وه، له دلّی خویدا گوتی: «نه و پیاوه ټاوزه ی مالّی هیچ نییه؛ نه و به زمه ی له چی دروس کرد؟ نا پوم هه تا نه زانم، له کوئی بووه». خوی داگرت، نه پوی. خانه خوی گوتی: «ده رویش نه تو بۆ نا پوی؟» گوتی: «بابه، نه مشق میوانم، لیتره زیاتر چ جیم نییه».

صاحب مالّ گوتی: «ده رویش، قه یدی نییه نه وشق لیتره به». سه عاتیکې پئ چوو پرسى: «خانه خوی به خولّات سویند ده دم، نه و خه رجته له کوئی په یدا کردووه؟ نه من ده بینم نه توو هیچ نییه». گوتی: «ده رویش! بنوو. له و قسانه گه پئ». زدر پاراوه له صاحب مالّی. گوتی: «ده رویش، نه من هه موو پوژئ ټاوفرؤشېی ده که م، تمه نیکم وه گیر ده که وئ، بۆ په فیکان خه رجبی ده که م. هه موو شه وئ حالّم وایه وه کی ده بیینی». ده رویش گوتی: «نه گه ر سولتان مه محمود حوکمی بکا که س ټاوئ نه فروشئ چ ده که ی؟» گوتی:

«دهرویش خولا له سولتان مهحمودی گهورهتره؛ بنوو». دهرویش نووست تا سبجهینئ. سبجهینئ زوو پۆی چۆوه سهر تهختی، حوكمی كرد: «ئهمۆ كهس ئاوئ نهفرۆشن». جاریان له شاریدا كێشا؛ كابرا گوتی لئ بوو. قسهی دهرویشی وهبیرهاتهوه؛ گوتی: «ئهو دهرویشه شهیتان بوو». چوو له مائئ، گورسیئکی هه لگرت، خهریکی هه مبالئ بوو. ئهوئ پۆژئ دیسان تمه نئیکئ پهیدا كرد، شهوئ بۆ په فیهقان خهرجی كرد. سولتان مهحمود دیسان ها ته وه سه لاوی كرد. صاحب مال به خیراتنی كرد، دانیشیت. پاش قه ده ریکی خه لقی پۆین، گوتی: «دهرویش بۆ نا پۆی؟» گوتی: «چ جیم نییه بیجمئ؛ ئه مشووش لێره ده بم» دیسان دهرویش پرسى: «ئهمۆكه سولتان مهحمود بیستم حوكمی كردووه، كهس ئاوئ نهفرۆشن، ئه تو خه رچی ئه مشوئ له كوئ بوو؟» صاحب مال گوتی: «دهرویش! وهك قه لئ ده قپئ، ئه من شهوئ دیم پئ گوتی: خولا له سولتان مهحمودی گهورهتره». دهرویش گوتی: «ئه گهر سولتان مهحمود حوكمی بكا كهس نابئ هه مبالئ بكا، چ ده كه ی؟» گوتی: «دهرویش! خولا له سولتان مهحمودی گهورهتره». دهرویش نووست هه تا سبجهینئ، سبجهینئ زوو پۆیییه وه سهر تهختی. جاریان پایه شت، كهس نابئ هه مبالئ بكا. كابرا زۆر مات بوو، ههچ كاسیبی دیکه ی نه ده زانئ. مهحتل بوو تا ئیواره ههچ وه گیر نه كهوت. جلی بیکاری له مائئ بۆ ده به ری كرد، ها ته سهر كوچه ی! پاوه ستا. ته ماشای كرد، دوو لادیی شه پان ده كرد. خۆی لئ كردنه دارۆغه، چوو دوو سئ دارى لئ دان، گرتنئ؛ گوتی: «ده تانبه مه كن سولتانی». پایاوه كان ترسان! گوتیان: «بابه، دوو تمه نت ده دینئ مه مانبه كن سولتانی». دوو تمه نه كه ی لئ وه رگرتن، چۆوه ماله خه رچی كرد. شهوئ سولتان چۆوه دیتی به زمی ئه مشۆ له هه موو شه وان زیاتره. چۆوه ژووئ دانیشیت. تا دره نگیئکی پرسى: «په فیهق، ئهمۆ بیستم سولتان حوكمی كردبوو، ههچ كهس هه مبالئ نه كا؛ خه رچی ئه مشهوت له كوئ بوو؟» گوتی: «زۆر به دفه پئ، ئه تو چت به سهر ئه و قسانه داوه؟». گوتی: «دهرویش، حه كایه تی وابوو». دهرویش گوتی: «ئه گهر سولتان سبجهینئ بتهاته كنه خۆی شیریکى له قه دت به ستن، تا ئیواره چ ده كه ی؟» گوتی: «دهرویش! سولتان چی به سهر ئه من داوه؟» دهرویش گوتی: «به لئكى له دووی ناردی». ئه و شهو ی نووست؛ سبجهینئ هه لستا، پۆیییه وه سهر تهختی دانیشیت؛ پایاوی نارد كابرایان هینا شیریکى له قه دی به ست، پای گرت تا ئیوارئ. ئیوارئ كابرا خۆی دزیه وه، شیره كه ی برده كن شیرگه ریکى، گوتی: «وه ستا شیریکى دارم بۆ دروس بکه، ئه و شیره ش گزۆی بیستمه نی بن، هه تتا سبجهینئ پوولت ده ده مه وه». پوولته كه ی لئ وه رگرت. چوو خه رچی كرد. ئهوئ شهوئ میوانیئیکى چاکی دروس كرد. سولتان مهحمود ئیوارئ

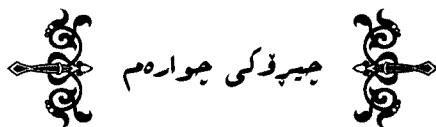
پۆی بۆ ماله کابرای گوتی: «بزنام، نه مشۆ چی ههیه بیدا به میوانان». پۆی ته ماشای کرد مه جلیسی ئهوی شهوئ له هه موو شه وان خوشتیه. سولتان سه رسام بوو، خه رچی نه وشۆی له چی پهیدا کردوه؟ پۆیه ژوورئ. سه لای کرد. صاحب مال گوتی: «وه ده رئی بنین، زۆر به ده فه په؛ هه موو شه وئ سه ده قم له ده دا، هه رچی نه و ده لئ وام به سه ر دئ». ده رویش زۆر پاراوه. دانیشته هه تا شه و دره نگ بوو. خه لقی پۆین، ده رویش به جئ ما صاحب مال گوتی: «ده رویش به و». ده رویش گوتی: «نه گه ر به وم سه سه سان ده مگرن». گوتی قهیدی نییه، هه رچی نه تو بلئی چاترم بۆ دئ». ده رویش گوتی: «بیستم نه مپۆ سولتان نه تۆی برده بووه کنه خۆی، تا ئیواری له وئ بووی. خه رچی نه مشه وه ت له کوئ پهیدا کرد؟». حیکایه ته که ی بۆ گنپراوه؛ ده رویش گوتی: «ئه وئستا شیره که داره؛ نه گه ر سولتان سبه ی نه بتبا گونا بارئکی بئین، بلئ سه ری به ره چ ده که ی؟» گوتی: «ده رویش، بنوو، خولا له سولتان مه حمودی گه وره تره». سبه ی نه ده رویش پۆیه وه سه ر ته ختی، گوتی: «بچن فولان که سه بئین». چوون هئایان. شیره که ی به قه ده وه بووه. گوتی: «بچن، گرتوویکی بئین، نه و پیاوه سه ری به ری». هئایان. دایانه ده ست ئاوفرۆشی که سه ری به ری. سولتان چاوی لئیه؛ کابرا گوتی: «یا ره بی! نه و پیاوه نه گه ر گونا بار نییه شیره که بی به دار». شیریه درکیشا. له نه ستۆی کابرای دا؛ نه ییری، شیره که بیو به دار. ئاوفرۆش به سولتانی گوت: «قوریان! نه و پیاوه گونا می نییه؛ بۆیه شیره که بوو به دار». سولتان زۆر پئ که نی. خه لاتئ کرد و کردی به تو که ری خۆی.

ده سکئیک گول ده سکئیک نیرگز

مه رگی نه و جه ماته ی نه بینم هه رگیز

***

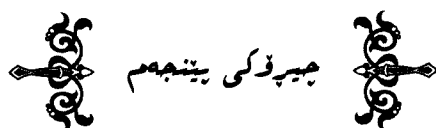

له ولاتی دارستانی کچیک ده‌گه‌ل مندالان چووه گتلاخان. هه‌تا ئیوارئ له ده‌شتی بوون. ئیوارئ کچه‌که له ئاوالان هه‌لبړا. ورچیک تووشی بوو هاویشته سهر قه‌لاندوشی. بردیسه‌کونی خوی. چوونه‌نیوی. ورج هاته‌ده‌ری. به‌ردیکی زه‌لامی به‌کونه‌که‌یه‌وه‌نا. بۆ خوی پۆییبه‌که‌پانی. شه‌وی منداله‌کان چوونه‌وه؛ خه‌به‌ریان دا به‌دایک و بابی کچه‌که‌ی. خه‌لقی دئ وه‌ده‌رکه‌وتن، زۆر گه‌پان نه‌یان‌دییه‌وه؛ هاتنه‌وه. ورجه‌که هه‌موو پۆئی ده‌چوو میوه‌ی ده‌دزی ده‌رخواردی وی ده‌دا. به‌سن چوار پۆژان مه‌پیکی بۆ ده‌دزی. بۆی ده‌هیناوه؛ سه‌ری ده‌بپی، که‌ولی ده‌کرد، ده‌یشته‌وه؛ بۆی ده‌کرده‌که‌باب. کچه‌که‌ش ده‌یخوارد. ورجه‌که به‌ده‌ست و به‌چاو دلخوشی ده‌داوه. قه‌ده‌ر نه‌ییا‌میکی ده‌گه‌لی بوو له‌پاشان ده‌ستی ده‌گه‌ل تیکه‌ل کرد. سالیکی له‌کن بوو مندالیکی بوو؛ نیوه‌ی له‌شی ورج بوو نیوه‌شی ئینسان بوو. هه‌موو پۆئی ورج بۆ خوی ده‌چوو پاری بۆ مه‌پ‌دزینئ، به‌ردیکی زه‌لامی به‌ده‌رکی کونه‌که‌یه‌وه‌نا، هه‌تا ژنه‌که نه‌توانئ بپوا. ژنه‌که‌ش هه‌موو پۆئی خه‌ریک بوو، به‌رده‌که‌ی پئ لانه‌ده‌چوو؛ تا ورج ده‌هاته‌وه. نه‌گه‌ر نه‌ ده‌هاته‌وه، به‌رده‌که‌ی لاده‌برد، ده‌چوو ژووری؛ ژنه‌که له‌ترسان نه‌یده‌وی‌پرا بپوا. سن سالان پی‌که‌وه بوون سن مندالیان بوون. ورجه‌که زۆری خوش ده‌ویستن هه‌موو پۆئی له‌کۆلی ده‌کردن. پۆژیکی ورجه‌که چوو ده‌شتئ، له‌بیری نه‌بوو ده‌رکی کونه‌که‌ی بگری. ژنه‌که پاش پۆینی ورجی له‌کونه‌که‌ی وه‌ده‌رکه‌وت، پۆیه‌وه بۆ دئی خوی؛ بیچوو ورجه‌کان په‌دووی که‌وتن، هه‌رجی حه‌ولی دا،

نہ گہ پانہ وہ . مہ تا گہ یشتنہ وہ مالان خہ لقی نہ یانناسیہ وہ . حیکایہ تی خوی گنپاوه؛ گوتی:
 «بابہ، ورچہ کہ لہ دوام دئی، بچن بیکوژن». تفہنگچی وہ دہرکہ وتن تہ ماشایان کرد . ورچ
 بہ مہ لینگدان هات، بہ ردی زہ لامی مہ لده گرت، بہ خہ لقه کہ ی دادہ دا . مہ رسیک بیچووه کانی
 لہ وئی دین؛ مہ رسیکی بہ باوہ شی مہ لگرتن، لہ سہر پا بہ عہ رزی دادان . مہ رسیکیان مردن،
 ورچہ کہ مہ لات، تفہنگچییان وہ دووی کہ وتن، ورچہ کہ شیان کوشت .

***

دہ گنپنہ وہ پٹیویک شہ ویکی چوو بۆ مریشک خواردنن. چووہ سہ ربانی خمخانیکی،
لہ پۆچنیرا دہ خمی کہوت. مہ موو گیانی شین بوو. بہ گونگیدا وہ دہ رکہوت. تہ ماشای
کرد مہ موو گیانی شین بووہ، چووہ کن کہ لہ بابی. کہ لہ باب گوتی: «مام پٹیوی، بۆ
کوی دہ چی؟» گوتی: «مہ لئی مام پٹیوی؛ بلی حاجی. تۆ بہم کردوہ؛ دہ چمہ حہ جی.
ئہ تۆش دہ گہ ل خۆم دہ بہم». کہ لہ باب گوتی: «ئہ من حہ جی لئ نہ کہ وتووہ؛ نایہم». پٹیوی
گوتی: «خیر؛ دہ بئی بی. خہ رجت بۆخۆم دہ کیشم». کہ لہ باب لہ ترسان نہ یویرا
بلی نایہم، پہ گہ لی کہوت. لہ دلی خۆیدا ددانی لہ کہ لہ باب تیژ کردبوو؛ بہ زاهیری دوعای
دہ خویند، زیکری دہ کرد، تا کہ لہ باب بزانی پٹیوی تۆ بہی کردوہ. کہ لہ باب لہ ترسان ہر
بئی دزیلکە ی بوو؛ پۆین ہەتا گہ یشتنہ میشتیکی تہ ماشایان کرد پەپوسلہ مانکە یەک لہ سەر
دارییہ. ماندوو نہ بوونی لہ پٹیوی کرد. گوتی: «مام پٹیوی! تۆ غریب». کہ لہ باب گوتی:
«مہ لئی مام پٹیوی بلی حاجی، پٹیوی تۆ بہی کردوہ، دہ چپتہ حہ جی. ئہ منیش دہ گہ ل
خۆی دہ با. ئہ تۆش وەرہ بجین». پەپوسلہ مانکە گوتی: «پاوہ ستن، دہ چم خولا حافیزتی
لہ مائی دہ کم، زوو دہ گہ پیموہ». لہ سہری پاوہ ستان ہەتا دیتہ وہ. پٹیوی لہ دلی خۆیدا
خۆشی خۆشی بوو، دہ یگوت: «دوو نیچیرم وہ دہ ست کہ وتووہ». پەپوسلہ مانکە زوو
گہ پاوہ؛ ملی پتیان گرت و پۆین ہەتا گہ یشتنہ سەر چۆمیکی؛ تہ ماشایان کرد مرویک لہ
ئاویدا ہاتوچووی دہ کرد. ماندوو نہ بووی لئ کردن، گوتی: «بہ خیر! بۆ کوی دہ چن؟»

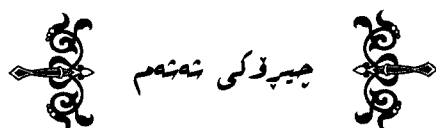
پڑی گوتی: «توبہم کردووه دهچمه ههجن». كه له باب گوتی: مراوی! نه توش وهره نيزيك مردننه توبه يه كي به ههق بكه، به لکی خولا بته خشی». گوتی: «زه ريفه نه منيش ديم». له ئاوێ وه دهركوت په گه لیان كهوت. پۆين ههتا گه يشتنه دارێكي؛ قشقه له يهك له سه ر دارێكي بوو، ماندوو نه بوونی لێ كردن، گوتی: «بۆ كوێ دهچن؟» گوتیان: «ده خزمهت پێويدا دهچينه ههجن». گوتی: «مالو شێوێ، نهنگو شیت بوون؛ پڑی هه مووتان دهخوا». گوتیان «نا؛ مام پڑی توبه ي کردووه؛ هه موو پۆئێ به پۆئوه؛ له ئاوی شهوێ پارێزێ دهكا. دهچیت ههجن». ئۆريان ده بهر قه لێ هه لخويند؛ ئاخري هاته خوارێ. په گه لیان كهوت. پڑی له پێيه هه ر له بهر خولای ده پا پاره. شهوێ گه يشتنه كێوێكي؛ شهوێ لهوێ مه نزلیان گرت. پڑی كو نێكي ديوه، هه مووی دهوێ كردن. بۆخوی له زاركي كونه كه ی دانیشست. نيوه شهوێ زۆری برسی بوو؛ چونكه ئهوێ پۆئێ هيچي نه خواردبوو. زۆريش ماندوو ببوو، گوتی: «وێستا واده ی خواردنيانه». قشقه له له ژوریدا پێی گوتن: «مالو ئيرانيه، ديتان چلۆنو خو ده گير خست؟ وێستا پڑی هه موومان بانگ دهكا. يهك يه كي ده مانخوا. ههركهس مه رده خوی نه جات بدا». پڑی هه ولێ كه له بابی بانگ كرد گوتی: «وه ره، دوو سێ قسان بكه نه زيرێكم بۆ بگيرپه وه». كه له باب له ترسان هاته زاركي كونه كه ی. پڑی گوتی: «كه له باب، ئهتوو بۆچی خهوت له خه لکی هه رام کردووه؛ نيوه شهوێ دهس ده كه ی به قيزه قيزێ؟ مه گه ر ئهتوو چی واده كه ی؟ مه گه ر خولا نهتوی بۆيه دروس کردووه؟» كه له باب گوتی: «حاجی پڑی، ئهمن قازانجم هه يه بۆ خه لکی، بۆ نوێزيان وه خه بهر دینم، بۆ كاسبیان وه خه بهر دینم». پڑی گوتی: «زه ريفه، ئه و عوزرهت لێ قه بوول ده كه م؛ ئه ممانه تۆ زۆر بێ شه رمی له پێش چاوی به نی ئاده می سواری مريشكي ده بی شه رمێ له شای ناكه ی». كه له باب ده ستي به قسان كرد؛ پڑی توند به نه ستي دا نووسا خنكاندی و خواردی ده مولوتی خوی نه سترې، بانگی مراوی كرد. مراوی له ترسان هاته پێش. پڑی گوتی: «مراوی ئهتوو بۆ له بهراندان هه ر چشتی خو ش ده خوی، گوێ ناديه كه س؟» مراوی له ترسان له رزی، له سه رپا به عه رزیدا كهوت. پڑی ئه ویشی گرت خواردی. زاری كونه كه ی گرته وه، نه يه لێ ئه وانی ديكه بپۆن. بانگی په پووسله مانكه ی كرد، گوتی: «وه ره، سه رگوزه شتێكم له حيكايه تی سوله يمان پێغه مبه ری بۆ بگيرپه وه، ئهتوو زۆر خزمه تی ويت کردووه». په پووسله مانكه له ترسان هاته ده رێ. پڑی گوتی: «ئهتوو ئه و تاجه چييه له سه رخۆت ناوه؛ مه گه ر ئهتوو پاشای يا وه زيری؟ درۆيان ده كه ی؛ ده لێي ئه من زۆر خزمه تی سوله يمان پێغه مبه ر کردووه». گورجیكي گرتی و خواردی. به ری به يانی بوو، پڑی زۆری برسی ببوو، بانگی قشقه له ی كرد، گوتی: «وه ره

پیشین». قشقہ لہ ترسان ہاتھ پیشین. پڑوی گوتی: «ئەتۆ بۆچی زەرعاتی خەلکی دەخۆی، وە هیلکەکی ئەوان دەدزی؟ مەگەر خەلکی کاسبێ بۆ ئوو دەکا؟» قشقہ لہ گوتی: «پاستی گوناھم زۆرە ئەمما لہ پڑی خزمەتیە وە شتیکت پێ دەلێم؛ لہ پاشان کەیفی خۆتە». پڑوی گوتی: «بەلێ بزائەم». قشقہ لہ گوتی: «کەلەباب و مریشکێکم پێ شک دێ لہ زەمانی حەزەرەتی ئادەمیە وە ماون هەتا ئەو پۆ. ئەگەر ئیزنم بەدی، دەچم، بۆتیاں دێنم؛ لہ پیشدا ئەوان بخۆ، لہ پاشان ئەمنیش بخۆ». پڑوی گوتی: «زەریفە زۆرم برسییە، زوو وەرەو، ئەگەر بێی ئەو کارەکی بکە، ناتخۆم». قەل پڑی چوووە دێیەکی. سەحەینەکی زوو بوو دوو سەگ لہ حەسارێکیدا گەپیان دەدا؛ خۆی بە سەحەکان نیشان دا، سەحەکان پەدووی کەوتن. بە قەستی زۆر بە قندە قندە دەپڑی، هەتا وەدووی کەوتن هینانی هەتا گەیشتنە پڑویی، قەل نیشارەتی کرد لہ پڑویی، گوتی: «ئەوەتان». پڑوی کە سەحەکانی دی، دەستی هەلۆەشان، گوتی: «قبوولە، مەیانەینە پیشین. قشقہ لہ بە قەسەکی نەکرد، پڑویی بە سەحەکان نیشان دا؛ سەحەکان وەدووی کەوتن، پڑویان کوشت. تۆلەکی ئەو دەعبایانەیان لێ کردەو. بۆیە ویستا پڑوی ئەگەر سەکی تێ بەردەدن، دەستی هەلۆەویشین.

میرزا کی نهم

له زه مانى قه ديمدا پادشايهك بوو كوپځكى بوو نځوى نه حمه د بوو. پادشا زړوى نه و
كوپه خوښ ده ويست؛ نه نگوستيلځكى بوو، هر چى حوكت لڼ كړدبا، جيبه جى پځكى
ده مينا. پادشا هاته وهى بمرئ. نه حمه دى بانگ كړد؛ گوتى: «پژله، نه و نه نگوستيله
ده قامكى هه لگره؛ له پادشايه تيبى تو چاتره». كوپه كه نه نگوستيله كهى هه لگرت، ده
قامكى كړد. دوو سئ پژ پڼ چوو، پادشا مرد. نه حمه د ناشتى، له پاش سره خوښي
له سر ته ختى دانىشت. قه دهر نه يامځكى پڼ چوو، هه وه سى ژنيى كه وته سهرى. كچى مامى
خوى خواست. پژځكى نه نگوستيله كهى بابى وه بيره اته وه. له كن ژنه كهى ده ستى به سهردا
هينا؛ ته ماشاى كړد چند ديوځك په يدا بوون. گوتيان: «ئاغا ده فهرموى چى به جڼ
بينين؟» گوتى: «له نكړم ده وځ قه لا و باله خاننك، خشتيكي له زيرى، خشتيكي له زړوى
بى». گوتيان: «به لڼ»، له موده ي مانگنكدا ته واويان كړد، هاتن گوتيان: «ئاغا! ته واو
بووه» نه حمه د ده گه ل ژنه كهى چوون، ته ماشايان كړد خانو به ريكه هيچ پادشايهك هه تا
ويستا نه يبووه. له ويدا دانىشتن. ژنه كهى گوتى: «ده بڼ نه و نه نگوستيله بده ي به من».
نه حمه د گوتى: «نافره! خه سارى ده كهى، بؤ توو نابڼ، نه گهر ده ته وځ هه تا، سهد هه زار
نه نگوستيله جيه واهيراتت بؤ دروس بكم». ژنه كه گوتى: «حوكمه ن نه و نه نگوستيله
جيه واهيراتت بؤ دروس بكم». ژنه كه گوتى: «حوكمه ن نه و نه نگوستيله م ده وځ».
زړدى لڼ پاراوه، نه نگوستيله لڼ نه ستان. جووله كه يه كى جيرانيان بوو، خاسيه تى نه و

ئەنگوستیلە دەزانی. زۆر خەریک بوو، ئەو ئەنگوستیلە بدزئ. هەرچی حەولی دا پتیی نەبوو. فکری کردەوه گوتی: «مەسلەحەت وایە ژنی پادشای بکەمە دزستی خۆم». هەرچی مأل و دەولەتی بوو، هەمووی کردە پوول، لە ژنی پادشای پائەسپارد، کە حەزم لئ بکا؛ ژنی پادشای زۆری جێئو بۆ ناردەوه. جوووە زۆر خەریک بوو، هەتا ژنی پادشای کردە پەفیی خۆی. قەدەر ئەمەیکی پت چوو، جوووە زۆر ھاتوچۆی مأل پادشای دەکرد هەتا وای لئ ھات، دەستی دەگەل ژنی پادشا تیکەل کرد. شەویکی گوتی: «ئەمن و توو مەسلەحەتە، پادشای ببە تلئین، ئەمەش لئ دەین برۆین». ژنەکی گوتی: «خۆ من زۆر حەزئ دەکەم؛ بەلا بۆمان پێک ناکەوئ». جوولەکی گوتی: «ئەگەر حەزئ بکە، ھاسانمان بۆ پێک دەکەوئ» ژنەکی گوتی: «چ بکەین؟» جوووە گوتی: «ئەو ئەنگوستیلە پادشا داوێ بە تۆ ئەگەر بمرەیی، ئەمن پادشای دەبە تلئیم». ژنەکی گوتی: «ئەو ھاسانە. لەو وەختییەوه پادشا ئەو ئەنگوستیلە داوێ بە من ھێچ لئ نەپرسیووەتەوه». ئەنگوستیلە دا بە جووی دەستی بەسەردا ھێنا، دێوەکان پەیدا بوون. گوتیان: «دەفرمووی چی؟» جوووە گوتی: «لەنگۆم دەوئ ویستاکە ئەحمەد پادشای لەسەر تەختی ھەلگرن، فپئی دەنە دەشتی؛ ئەو خانووبەرەشم بۆ لەنتو بەحری دابنن». ھەر ئەوئ شەوئ خانووبەرەکیان ھەلگرت، بریدیان لە نێو پاستی جزیریکیان دانا. ئەحمەد پادشا سبەحەینئ ھەلستا تەماشای کرد، نە ژن ماوێ و نە مأل و نە خانووبەرە؛ زۆر گریا. جوولەکی و ژن لەوئ خەریکی عەیشی بوون؛ ھەرچی پتییان ویستبا، ھوکیان لەو دیوانە دەکرد بۆیان دینان. ئەحمەد پادشا سەیک و پشیلەیک و مشکێکی بوو لە مألیدا. زۆری خۆش دەویستن. ئەو وەختی کە ئەحمەد پادشا وای لئ قەوما، شەو پۆژئ لەکن ئەحمەد پادشای دەکوێتن. پۆژئکی سەگ بە مشک و پشیلە گوت: «پەفییقینە، ئەمە زۆرمان ئەمەگی ئەو پیاوێ لەسەرە. ئەمە پۆکە وای لئ ھاتوو، وا چاکە ئەمە خەمتیکی دەبئ بۆ پیاوێ بکەین. وەرن بچین، ئەو ئەنگوستیلە بۆ بئیننەوه». مشک و پشیلە گوتیان: «زۆر چاک دەلئئ، ھەستە برۆین». چوونە کن ئەحمەدی، خولافیزیان لئ کرد؛ پۆین. پشیلە بە سەگی گوت: «ئەمە چووزانین، جوووە چۆتە کوئ؟» سەگ گوتی: «ئەنگۆ دەنگی مەکن، ئەمن دەزانم چۆتە کوئ؟» پۆیین ھەتا گەشتنە سەر بەحری. سەگ گوتی: «جوووە، ھاتۆتە نێو ئەو بەجرە؛ دەبئ پەپرینەوه». ھەرسیکیان مەلەیان چا دەزانی. لە ئاویان دا، چوونە جزیرەکی. لەوئ ھەر چلۆنیک بوو، خۆیان دە قەلەکەکی ھاویشت. ئەحمەد پادشا بە دووی واند، ھاتە سەر بەحرەکی، چاوەنۆپی وان بوو. سەگ پۆژئکی بە پشیلە و مشک گوت: «ئەمن پتئ ژووریم نییە؛ ئەنگۆ بچن بزانی جوووە ئەنگوستیلە لە کوئ داناوه؟» مشک و پشیلە پۆینە ژوورئ؛

تەماشايان كىرد، ئەنگوستىلەكە لە قامكى جۈلەكەدايە، ۋەختىكى دەنۇي، ئەنگوستىلەكەى لە كەپۇى دەنۇ. پشيلە ھات بۇ سەكى گىپراۋە. سەگ گوتى: «ۋا مەسلەھەتە، مشك كلكى خۇى لە ئەسپۇننى ۋەر بىدا. ۋەختىكى جۈۋە دەنۇي، بچى كلكى خۇى دە كەپۇى جۈۋەكەى بىننى، دەپشمن؛ ئەنگوستىلەكە دەرەدەپەرى، ئەۋ ۋەختەى ئەتۇ پېرى بدەيە، بېيەنە دەرى، لى دەدەين، دەپۇين». مشك چۈۋ، كلكى خۇى دە ئەسپۇننى ۋەردا، چۈۋ كلكى خۇى دە كەپۇى جۈۋەكە نا. پشمن؛ ئەنگوستىلەكە دەرەپەرى. پشيلە پېرى دايە ۋ ۋەدەرەكەۋت. مشكىش ۋەدۈۋى كەۋت؛ بەخۇشى خۇشى ئەنگوستىلەكەيان بىرە كىن سەكى. سەگ گوتى: «ھىناتان؟» گوتيان: «بەلى». ئەنگوستىلەكەيان لە پىش سەكى دانا. سەگ ھەلى گرت، ھاتنە سەر بەحرى. پشيلە گوتى: «ئەنگوستىلەكەى بدەن بەمن، ھەلى گرم ھەتا دەپەپنەۋە، ئەۋ ۋەختى دەيدەمەۋە بە سەكى». سەگ گوتى: «بەتۇ ھەلناگىيى، ئەمن ھەلى دەگرم». پشيلە گوتى: «زۆر دەترسم، لىت بىكەۋى، ئەتۇ زۆر دەۋەپى ھەر شتىكى بىينى پىي دەۋەپى». سەگ گوتى: «نا، ناۋەپم» لە ئاۋپيان دا، تا گەيشتە نىۋەپاستى ئاۋى. ماسىيەك ۋەدەرەكەۋت، سەگ پىي ۋەپى، ئەنگوستىلەكەى لى دەئاۋى كەۋت؛ ماسىيەك قۈۋتى دا، سەگ زۆر خەجالەت بوۋ، پشيلە گوتى: خۇلا غەزەبەت لى گرى؛ نەمگۈت زۆر دەۋەپى، ئەنگوستىلەكە دە ئاۋى دەكەۋى. ئەحمەد پادشا ئەۋ لەۋبەرى بەحرى چاۋەنۇپى مەيە، ئەنگوستىلەى بۇ بەرىنەۋە. ۋىستا ئەۋا خەجالەتى ۋى بوۋىن» سەگ لە شەرمان ھىچ قەسەى پىن نەدەكرا. ھاتن ھەتا گەيشتە ئەۋبەرى. چۈنە كىن ئەحمەد پادشاى؛ لىي پىرسىن «كۈا ئەنگوستىلەكە؟» حىكايەتەكەيان بۇ گىپراۋە. ئەحمەد زۆر عاجز بوۋ تۇپەۋاننىك لەسەر بەحرى بوۋ؛ ئەحمەد چۈۋ كە ۋى بە تۆكەرى. پۇڭى چۈۋ ماسى دەستان؛ يەكى بۇ خۇى دەخۋارد سىيەكانى دىشى دەدا بە دەعباكان. پۇڭىكى ماسىيەكان دا بەۋى؛ زكى دپى تەماشاي كىرد، ئەنگوستىلەكەى لە زكى ۋىدايە، ئەنگوستىلەكەى ھەلگرت و سەگ و پشيلە و مشكى بانگ كىرد. بۇى گىپراۋە. زۆريان خۇشى خۇشى ۋى كەۋت؛ ئەحمەد پادشا دەستى بەسەر داھىنا، دىۋەكان پەيدابوۋن؛ حۈكمى لى كىردن گوتى: «ۋىستا خانۋىبەرەكەى خۇم دەۋىتەۋە». گوتيان: «زۆر چاكە». دىۋەكان پۇيىن، خانۋىبەرەكەيان ھەلگرت، ھىنايانەۋە جىي خۇى. ئەحمەد بەدىۋەكانى گوت: «جۈۋە ۋەنەكەى بىنن». چۈن ھىنايانەن لە پىش چاۋى ۋى ھەردۈۋىكان شەققە كىشان، كەلاكانيان ھاۋىشە پىش سەگەكەى، خۋاردنى. ئەحمەد ئىدى بەخۇشالى بەسەرى بىر. ھىچ زنى دىكەى نەھىنا، تۆبەى لە ژنى كىرد.

دلَم پاناوه ستن له بهر نه وي غه من له بهر نه وي ژانن
بانگيکم وه بهر خولای، نه وي دیکم بهر پیغه مبهري ناخر زه مانن
بانگي ديم وه بهر چاکی گهرمي نن و له کويستانن
بانگي دیکم وه بهر پير سوله مانی له بانن
بانگي دیکم وه بهر سولتان سه مه دی ماله خوی ده کرد له دهشتي ورمی ده گول که ونه
لاجانن
بانگي ديم وه بهر سولتان باباقوويی ماله خوی ده کرد له کتوي فهرهنگي بهرامبهري
گردی گوزه گیرانن
بانگي ديم وه بهر شیخ مارفی ماله خوی ده کرد له دهشتي مه حمه شهي بهرامبهري به گردی
گورخانن
بانگي دیکم ده بهر بهر مال سپی له چومه لانن
بانگي دیکم وه بهر خدری زینده و خدره لیا سان، نه مرن، سه یاحن کهس به مه نزلیان
نازانن
بانگي دیکم وه بهر نیمام حه سهن و حوسیني غه ریب، مه رقه دیان له مه شه د و
کهره لایه عه جه م و کلاره شیان ده چنه زیاره تن

دەلەين: پۇڭى قىيامەتنى، خوللا دەمانداتى ئىمانى
 بانگى دىكەم وەبەر حەزەرتى عەلى پۇڭى جومە و جەماعەتان سوار دەبىن لە دولدوللى،
 دەست دەداتە زولفەقارى دەچىتە خەزاي گاورقپاننى
 بانگى دىم وەبەر سەوزەپۇشى لە حاجى خۇشى لە ترشەكانى
 بانگى دىم وەبەر ئەو شۆپەسوار سولتان سەعد وەقاسى، مالەخۇى دەکرد لە ترۆپكى
 كوستانى

كەوم لى بەجوت ئەنگوتن لە قسقەپانى
 كەلم لى ياغى بوو لە چىمەنى ھۇزانى
 لەبن گوپانم خۇش دى ھارپى قالنىيە دەگەل چرىكەى كۇتانى
 خانم چوونە سەر بورجى دەمدى، خۇيان ھەلدەدەين بەرامبەرى بەردى شمشىر خانى
 دلى خانى بەبرىنە چەند بەبرىن برىنە، زەينى خۇمدا چىمەنى ھۇزانى، چەند شىن و
 نازەنىنە چۆمى باراندېزى دېتە خوارى، چەند زولال و شىرىنە
 دىواندې، بازارپ بەتالکەرئى بۇ كەس نەماو، بۆمەش نامىنى.
 خانى برادۇستان گوتيان بەخان ئالدەلى موكرىيە:
 بلا بۆت بم بەبرايەكى دايك و بابىيە،
 دەستت بۇ باویمە سەر بالچۇغەى شىران، كىلانانت بۇ بەجى بىلم، لە بنەبانى
 دەمدىيە .

خەنجەرانت بۇ دەشكىنم جوئ لە نىرۆيىيە
 شىرانت بۇ دەشكىنم جوئ لە دانزغىيە،
 دەمانچانت بۇ دەشكىنم جوئ لە مىسرىيە،
 تەفەنگانت بۇ دەشكىنم، خانى خۇم، جوئ لە وەستا شاقولئىيە،
 پمبانت بۇ دەشكىنم، خانى خۇم، جوئ لە نەزەرىيە،
 مەتالانت بۇ دەشكىنم، خانى خۇم، جوئ لە كەرگەدەنىيە،
 زىيانانت بۇ دەپسىنم، خانى خۇم، جوئ لە داودىيە،
 ئەسپانت بۇ دەپسىنم، خانى خۇم، جوئ لە سەگلاويىيە،
 پياوانت بۇ دەپسىنم، خانى خۇم، جوئ لە سى سالىيە.
 مەگەر ئەو شەپە كى كىردى، پۇستەمى مازەندەرانى، لەبن كىوى دەماوەندى سې
 دىوى دەھىتا زەوتى شىرىيە،

مه گهر نه و شه پره کن کردبی، کورپه ئیرانیان به خوینی سیاوه شییه .

دلی خانی به برینه، چند به برین برینه!

بۆت ده چمه گولی دمدی، چ دمدی کی پهنگینه،

چۆمی باراندیزی دیته خواری، چندی زولال و شیرینه!

لیم بوویه قه سرنکی جندییه خه مخواری ده بریه وه .

بلا هر له شای هه تا خونکاری

هر له خونکاری هه تا شاهیه .

شا به نه بدالی گه پایه،

هۆ له دمدی دی ده زگایه،

له نیسفه هانی لئ لئ کرد پایه

شا عه باس ده لئ: حه سه ن خانه!

بلا بکهین ته گیر و پایانه

به سه رمان داهات زستانه

زستان چوو و رابرد هاوینه

پابه دل و یه قینه

زووکه شوغلم بۆ پیک بیته

دمدم له بۆ بستینه

نه و سالل حهوت ساله له من یاغینه .

ده لئ: شا! جیی ئاسپینه، نه ز نایچۆم

هیمدادی بۆ دی له پۆم

ده نشکینه، تیک ده دا کۆم

ده نکهن به به ردی بن کۆم

خه لقی به عام ده نکهن لۆم

شا عه باس ده لئ: حه سه ن خانی به غه ره زه

به س بکه، قسه ی ده ناته ره زه

ههسته له پیتشم پابه زه

له هیمدادت ده یه م نه زه

دمدم له زگی به غه ره زه

حه سەن خان دەلێ: شا! بەسم لە سەر بکە ناز و ئەرجووان
 ئەگەر ئەمەستان بەوان زووان
 پەشم بکەن هەردووک پووان
 دامنێ لە جێ مالن جووان
 مەیتەر ئەسپیان دەرەینانە
 زینیان دە پشستی دە کوتایە
 تەدارەک و نالەبەندانە
 چەپەر چوو بۆ سەر ئیلانە
 بەسەر شار و ولاتانە
 ئەو ئیرات و ئیرەوانە
 پەشت و کشمیر و گیلانە
 بێت لە ورمێ و لە لاجانە
 سندووس بێت و موکریانە
 سنە بێ، سنوور بێ، کرماشانە
 دەرگە زێنە، پێژستانە
 هەویژ و شووشتەر و مەریوانە
 سەد هەزار خان و سولتانە
 پایتەختیان ئیسپهانە
 وەدەرگەوت لە ئیسفهانێ
 لە قۆشەنێ، لە توغیانێ
 دار و بەرد هاتە هەژیانێ
 تۆز گرتی بەری ئاسمانێ
 بوو پۆژی ئاخەر زەمانێ
 دە قۆشەنان کەوت غللو
 لەشکر تیپ تیپ ئاوابوو
 مەنزلیکیان، هات قافلانقوو
 لەو کافری دە بەفیلە
 سەری پەمبیاں دەلێی بیلە

له شکر له دووی بوو به خپله
 مه نزلېکيان، هات نه رده وېله .
 کافر داژوپن له مه جيزه
 مه لعوونه دين پيز به پيزه
 مه نزلېکيان، ده شتی ته ورپزه .
 دئ لرفه لرفی به پيداغان
 دئ ده نگی زږی و قولچاغان
 مه نزل له بناو و مه راغان
 قوشه ن دئ پئ به پييه
 ده لئ: خانی موکری له کوپيه؟
 مه نزلېکيان، له ده شتی خوپيه
 له شکر ناژوای به مه خسووسی
 له خانی موکری ده پرسی
 له شکر له ده شتی سندووسی
 چه ند له شکر ټکی نه نگامه يه
 به قوشه ن و زه مزه مه يه
 هات، گرتی گه لی دارنه يه
 (په حمان به کر)يان ده گه ل هه يه
 جواب چوو له بؤ خانپيه
 چاکه خو بکا قه وييه
 عالم بؤ نه و بزوتپيه
 چاک شه پټک له سر دينپيه
 خان ده لئ: نه و شا بئ، نه منیش خانم
 خاله ق بئ پشتیوانم
 غولآمی په ويک شيرانم
 قاتلی کوللی شيعانم
 پوژټکی به يانی به ردا
 له شکر شای هات له سر ردا

داي پۆشيبوو، دار و بەردا
 ھات، لە بن دەمدى وردا
 دەمدەم بەردى مەيدانى
 لىيى دەن تۆپى ئىسەھانى
 تۆزگرتى بەرى ئاسمانى
 مەرد چاک تىدا دەگرن مانى
 بۆ پۆزى ئاخىر زەمانى
 دەمدەم بەردى لە نزارى
 لىيان دا تۆپى ھەوشارى
 ھەوت شەو و پۆزان ئاورد بارى
 دۇنيانى داگرت بەيەكجارى
 خەبەر چو لە بۆ ھەوشارى
 دەمدەم بەردى لە بەردى
 لىيى دەن بەتۆپى نەبەردى
 تا پۆزى مەردى و نامەردى
 دەمدەم بەردىكى زۆپە
 لىيان دا تۆپخانە و تۆپە
 دەمدەم بەردىكى پانە
 لىيان دا تۆپ و تۆپخانە
 قەلاتى پىن بگەن ويرانە
 دەمدەم بەردى مەيدانى
 لىيى دەن تۆپى لە كارخانى
 كارىتەى گەيىپە ھۆزانى
 دەمدەم بەردى دەبەيە
 لىيى دەن بە تۆپى كەلەيە
 كارىتەى گەيىپە كۆكەيە
 خان بەخەزايە مەشغولە
 دەمدەم بەردىكى خەپە

چوار تەرەفی لیۆه بپرە
 بە ھەشتی بە شیر بکپرە
 خان بە خەزایە مەشغوڵە
 دەردم بەردیکی شینە
 چوار زستانە، پینچ ھاوینە
 تێیدا خانی لە پ زێرینە
 زەفەریان پێ نەبردینە .
 وەکیل و وەزیر دەلێن: خان، ئەو ھە کینە ؟
 خان فەرمووی: ئەو ھە کاروانینە .
 خان بە خەزایە مەشغوڵە
 خانیک پابوو لە کوردانە
 کێ بوو، لە ھەمەد بەگی لیتانە
 پووی پەش بێ دەگەڵ جوانە
 لەسەر یەک نیمچوون نالانە
 زیزبوو، چوو بۆ ئێو ئەوانە
 پێی نیشان دان سوولەخانە
 کێ بوو؟ لە کافری بێ ئیمانە
 تێیان کرد ھاش و دەرمانە
 پێی قەر دەبوون موسلمانە
 لەوان بوو پۆژی تەنگانە
 لە کنیان ئاخرەت زەمانە
 چەند گریان ئەو خاتوونانە
 لێیان تێک چوو جیی و مەکانە
 خولایان بێت پەشتیوانە
 خاتوونیک دێتە مەیدانی
 لە دلی خانی دەدا تانی
 لێت ھەرام بێ جیی کابانی
 ئاو نییە پێی بکەین شیلانی

خاتونیک دئی و ده به زئی:
 په بیی، خانه، مارت گزی
 لیم پهش بوون سهر و کهزی
 خاتونیک دئی به فہ قیری
 چوکی داده دا له پیش میری
 خان، سه لا له منی فہ قیری
 خان ناو نییہ پی بکهین هه ویری
 خان حہیفہ، تو بن موده بیر
 خان به خه زایه مه شغو له
 کن بوو؟ له خانی له پ زپرینه
 له شہرافہ تی خاتوونی شیرینہ
 به فریک باری به هاوینہ
 له شہرافہ تی خانی له پ زپرینه
 حوت شهو و پوژان به وی ژینہ
 پایان وابو به هه زاری:
 سوارکین خدری برینداری
 به چه پر بچی بو خزمہت خونکاری.
 وه زیر وای گوت به بویری:
 چاکه قاقہزی بنیری
 قہلاتی بو شای به جی بیلی
 کن بوو؟ له خانی جندیہ
 گوتیہ تایفہی خه زانیہ
 هرچی هہ لی قہیدی نیہ
 هرچی بمری فیداییہ
 هرچی بکوژی خه زاییہ
 تایفیک بوو، تایفہ کافری
 گوتیان به خان: پوچ و ناماقولت کرد تا سہرت هہ لده گری
 دہس به شیر ده چین بو له شکری

کى بوو؟ له خانى جندىيه
ده لى: بانگى حەق وەبەر ئەوييه
بىن شەرىکە، هېچ شەرىكى نىيه
غەيرەز خولاً هېچ کەس نىيه
يا بىن شىخى گەيلانىيه
شىخ جونىدى بەغدايييه
سولتان مەعرووفى کەرخييه
يا بىن فەرخى داودييه
يا بىن پابىعەى عەدەوييه
يا بىن شەمسى تەورىزييه
شىخ موخەمەدى بالەکييه
عەبدولعەزىزى شىنۆيييه
شىخ پەشى گەرگەزۆيييه
له مەيدانى شەپە قەرەشە
له جىپاواگان کەوتبوو له شە
خان دەپرسن: ئەوه کىيه؟
خان! کوپەى ئەسحابە پەشە
سوارىک هاتوو ئەسپى شىپە
خان دەپرسن: ئەوه کىيه؟
خان ئەو کوپەى پىروۆتى مەرگىيه
سوارىک هاتوو بەنادارى
کەس نىيه چەکانى وەرگرى
خان دەپرسن: ئەوه کىيه؟
خان، ئەوه عەزەتى خدرى
سوارىک هاتوو له بۆ گەشتى
بەويە سووپەتى بەهەشتى
خان دەپرسن: ئەوه کىيه؟
«ئەوه وەيسى ماھىدەشتى»

سوارِ یک ہاتو وہ لہ کارخانِ
 بہویہ سوو پرتی ٹیمانی
 خان دہ پرسن: ئو وہ کیئہ؟
 خان، شیخ عہ بدولقادی گیلانی
 سوارِ یک ہاتو وہ ہونہ رمہ ندہ
 ٹاسپابی دہ عوایہ ی پہ ندہ
 خان دہ پرسن: ئو وہ کیئہ؟
 خان، ئو وہ شاہی نہ خشبہ ندہ
 سوارِ یک ہاتو وہ ئسپی تازہ
 مل بہ قہ تلا پ ئنگازہ
 خان دہ پرسن: ئو وہ کیئہ؟
 خان، ئو وہش سولتان سہ عدی وہ قازہ
 سہ لاح شوپان دہ ست دا چہ کان
 دہ گہل سہ فی دہ مہلہ کان
 دیت گورہی شیخی بالہ کان
 خان بہ خہ زایہ مہ شفوولہ
 ہات عہ شہ پری دہ مو بہ شہ پرہ
 ہمزہ و ہہ باس و ہہ یدہ رہ
 دہ گہل مہ قلووبی پہ پ بہ سہ رہ
 ئالاجی سولتان سہ مہ رہ
 با بن ئالای نہ بیہ
 حہوت تیپی تیک پہ راندییہ
 خان دہ پرسن: ئو وہ کیئہ؟
 کوپزنن حہ زرتی عہ لیہ
 با بن بہ یداغی پیغہ مہ بری
 ہمزہ بن دہ گہل عومہ بری
 بن خالیدی ٹیبنی وہ لی
 خان بہ خہ زایہ مہ شفوولہ

خان دەلىن: ئابدال بەگە، پۇلى بابى

بە من دەكەي چاك چاك دەبى

دەلىن: بابە! چ بىكەم، لىپەوارە، دوايى نابى

با بىكەن مەدەنى ھورمىز بەگى

پەمبى نەزەرى بە چەنگى

لە ھەزارى دەپى مەرگى

خان ئەبدال و كاكە خانە

ھەوت شەوان و ھەوت پۇژانە

شەپيان دەكرد بە شىرانە

شىران نەياندى كىلانە

لەش كەوتىۋون ۋەكى گردانە

خوۋىن پۇي ھەر ۋەك جۇگانە

بالچۇغەي شىران نەمانە

شەھىدىيان كەك كاكە خانە

خان دەلىن: خانى خەزايىمە

ھەتا لە دەنتى ئەز بۇيمە

بۇخۇم پەرىزىنى شەپىمە

خان ئەبدال و كاكە خانە

گەرتىۋويان ۋەعدە و پەيمانە

دەست ھەلناگەن لەو كارانە

بانگم ۋەبەر مىرى مىران

خان بۇخۇي دەكا تەگبىران

ھەوت پۇلى داپە بەر شىران

بانگم ۋەبەر پادشاي قودرەتتى

خانىيان شەھىد كەك بە كوتكى خىۋەتتى

ھاۋار و پۇپۇ دەمدەمە

پۆزىكى تاو ھەلاتى
 ەجەم دەكانن غەباتى
 سەبر ھەلدەكشا بۆ بن قەلاتى
 كوانى سوارى دە نازەنين
 كى بوو لە ئالى ئادەمان
 قەلاتى ھەلگرت بە زەمان؟
 كى بوو لە ئالى ئادەمانە
 قەلاتى ھەلگرت بە زەمانە؟
 ەوت شەو و (ئوند) ەوت پۆزانە
 شەپى دەکرد بە تۆپانە
 قەلاتى لە دوو نەدانە
 كوانى سوارى دە نازەنين؟
 كى بوو لە ئالى بەجەرگە؟
 لەوانى كەدەو ەدەرگە
 لە خەنجەرى دەمنى زەرگە
 لە ھەزارى دەبېرى مەرگە
 ھاوار و پۆپۆ دەدەمە
 كى بوو لە خاتوون پەرەزەرى
 گوتى: كاك ئالى ئەتۆ ماوى ئەتۆش ھەلە
 كى بوو لەبەر كاك ئالىيە
 گوتى: خاتوون، پوچ و ناماقولت كەرييە
 بەشى خۆم خەزا كەرييە
 شەھىديان كەد كاك ئالىيە
 ھاوار و پۆپۆ دەدەمە
 كى بوو؟ لە خاتوونى خانى
 قەبۆل ناكەن كافەرستانى

خۆمان هه‌ڵده‌یریان له چل کهوانی
ئه‌ی دمدمی به‌ردی ده‌ لان
جیگه‌ی خان و خان و ئاوده‌لان
ئیتستا بووی به‌ مه‌سکه‌نی خه‌رته‌لان
کوانی سواری ده‌ نازه‌نینی
له‌ سولتان ئه‌مینى
ئه‌گه‌ر قامه‌تی دینی
ماله‌ خولای ده‌بینی
له‌ سولتانی موخته‌به‌ر
ده‌لێ به‌ئیزنی خولای له‌سه‌ر
پشتیوانم پیغه‌مبه‌ر
ده‌چم بۆ سه‌ر شای قه‌جه‌ر
پاوه‌ستان له‌سه‌ر وه‌عدان
ئه‌سپی خۆیان ئال لێ دان
خووش که‌وته کۆلانان
به‌ داو ده‌که‌ن پێکۆلێ
وه‌ده‌رکه‌وت له‌ ئه‌سته‌مبوولێ
که‌نگی وه‌که‌م وێ تۆلێ
جووچیک^۱ هه‌بوو زه‌مانی
ئه‌و به‌ سوپان ده‌زانێ
دوازه‌ وه‌زیری ده‌رگای
بوون به‌ وه‌کیلی خانی
له‌ سولتانیان ده‌ستوور دا
شیریان له‌ قایشان هه‌ل دا
له‌ سه‌ری دوازدانیان دا
چ غه‌یان بوو لیان دا

سولتان ده کاتن نازئ
 بدهن له ته پلئ بازئ
 بدهن له ته پلئ بازئ
 هات و گه یییه سیوازئ
 سولتان ده کا ته له بی
 له قوشه ن و ده بده بی
 هات و گه یییه حه له بی
 سئ بهش ده کهن چوپیییه
 سوار ده کهن پرمبازییه
 هات و گه یییه نه مه دییه
 له هه یییه تی پؤمییان
 له که وئ و یه نگیچهریان
 گه یییه تووله و تاوییان
 پؤژئکی به یان بهردانئ
 سولتان گه یییه لاجانئ
 پؤژئکی نوژئی نیوپوئییه
 سوار ده کهن هؤبه هؤیه
 گه یییه ده شتی شنوئییه
 قوشه ن دئ پئ به پئییه
 سه د له که به زرییه
 گه یییه ده شتی ورمئییه
 له سولتانی نه نوه ره
 هم سید و سه روه ره
 ناردی موهر و ده فته ره
 له بؤ پادشای قه جه ره
 نه گه ر هه لئ ماکه ره
 شا گوتبوی له دیوانه
 په بیی خوش بی سولتانه

دهگه لم نه کا به توپانه
شه پئی دهکین به شیرانه
یان شا ده بین، یا سولتانه
سولتان ده لئی: قه سه م به زاتی نه بی
هیچ مالی ناوړم پئی نه بی
هرچی شا ده لئی: بلا وه بی
یا خولا هر خوش بی سولتان
حهوت شه وان، ههوت پوژان
شه پیان ده کرد؛ به شیران
لهش که وتن وهک گردان
خوین پویی ههروهک جوگان
نه شا شکا، نه سولتان
وهزیر گرتیان دیوانه
یا خولا خوش بی سولتانه
عهجه م به فیئل و زوژزانه
پی ناوه ستین به شیرانه
وهزیری نهسته مبولئی کیایه
حه وسه د توپیان هیئایه
ده لبادان پیچرایه
به ره و قوشه نی شایه
نه گهر ناوپیان دایه
سه د هه زاری کوژرایه
یا خولا خوش بی سولتان
له نیسفه هانی گرت دیوان
عامی کردن موسلمان
مزگه وتی له بۆ دانان
بانگی حقی له نیو دان
نه وچار گه پاره سولتان

گوئی له من بئ، گه لی جوانمیران
هرچه ندی به ردی له بهر نه ستیران
هرچه ندی گیای سهر دهر دینن له حهوشان، له زه نویران
سهدهزار سهله وات له پیغه مبه ری ده گه ل گویدیران

***

براھىم پادىشاھى يەمەن، ھېچ كۆپى نەبوو. دەرگەل ۋەزىرى خۇي ھەلىستان، پۇين بۇ مالە خولاً؛ دوازە مەنزەلەن پۇين. خولاً پەھمى بەوان كىرد؛ ۋەيسەلقەرەنى ماھى دەشتى ناردىە كىن ئەوان، دوو سىۋى پىدا نارد. نووستېبون؛ لە پشت سەرى وانى دانا. ئەوانە بگەپىنەۋە؛ نىننە (نەيەنە) بىتوللا. ئەوانە بۇ كۆپى ھاتوون؛ بچنەۋە مالە خۇيان. شەۋى جومەھى دەسنوۋى ھەلگىن. ئەو سىۋەھى لەتى بگەن؛ لە تىكى بۇخۇي بخوا، لە تىكى ژنى. جىماع دەرگەل ژنى خۇيان بگەن. ژنى وان زگيان پىر دەبى ئىنشاللا؛ يەكى كۆپىكىان دەبى. كۆپى براھىم پادىشاھى دەبى نىۋەھى كاگە مەم بى، كۆپى ۋەزىرى نىۋى بەنگىنە بى. دەبەر خويندىيان نىن بخوين. نىۋيان لى نان، ئاغا و نوگەر، كاگە مەم و بەنگىنە. بە دايانىيان دان؛ دوو سال لە كىن دايانى بون. لە پاشان بە لەلەيان دان؛ سى سال لە كىن لەلە بون. لە پاشان سواريان كىرد؛ دوو سالان سواربون. ئەوجار ھىتايانن بىردىاننە مەدرەسەھى لە خزمەت مامۇستا دانىشتىن. ھەو سالان دە ژىرخانىدا بون. پۇژ و شەۋيان لى قەدەغە كىرد؛ شەو و پۇژيان نەدەزانى چىيە. پۇژىكى سەروپىيان لى نابو. نەھارىان بۇ وان ھىتا. مەم و بەنگىنە نانايان خوارد ئىسكى سەروپىيان گەپيان پىر دەدا؛ ئاۋىتيان ۋە پەنجەرەھى كەوت. شوۋشەھى شكان؛ چوۋە دەرئ. تىشكى پۇژى ھاتە ژوۋپى؛ ئەستەغفىروللا گوتيان؛ «ئەۋە خولايە». مامۇستاي وان لەۋى نەبوو ھەر ئامىزيان كە تىشكەھى ۋەدەرھىتا؛ بۇيان نەدەگىرا. مامۇستا ھاتەۋە، كاگە مەم و بەنگىنە گوتيان؛ «مامۇستا خولاً ھاتتە

نیۆ ئەمە». مامۆستا گوتی: «پۆڵە، ئەوە خولای نییە؛ ئەوە شەمس و قەمبەرن. خولای
 ساحبى ئەوانە. ئەوە یەکیان شەو، یەکیان پۆژە. ئەگەر پۆژ دەبێ، پووناک دەبێ؛
 ئەگەر مانگ هەڵدێ، تاریک دەبێ؛ ئەو دەبێتە شەو». دەلى: «مامۆستا! ئەگەر دنیا وا
 خۆشە بۆ لەمەت قەدەغە کردووە؟» دەلى: «پۆڵەینە! خەتای من نییە. حوکمی براھیم
 پادشایە. براھیم پادشای ساحبى یەمەنییە؛ گەورەى ھەر چوار پادشایانە». کاکەمەم
 گوتی: «دەچمە دەری؛ مامۆستا! مامۆستا گوتی: «پۆڵە، میرمەم! سەبرێکی بگرە؛
 زەحمەتى من بەخۆپایى مەدە. لەمێژە زەحمەتى دەگەڵ ئەتوو دەکێشم؛ بەلا بچم عەرزى
 براھیم پادشای بکەم، بزانم چ دەفەرمووی؟» دەلى: «مامۆستا ھەڵستە بچۆ خەبەرم
 بۆ بێنەو». مامۆستا ھەڵستا؛ چوو خەمەتى براھیم پادشای. سەلامى کرد لە براھیم
 پادشای: براھیم پادشا، عەرزەم ھە. ئەو پۆ دایکی کاکەمەمى سەروپیتی بۆ کاکەمەمى
 ناردبوو. ئێسکی گزشتى بە شووشە بەندیدا دابوو، شووشەى شکاندبوو. چوو بوو دەری؛
 تیشکی پۆژى ھاتبوو نیۆ ئەوان. دنیای پوونیا چاوپێ کەوت؛ گلەبیاان دەکرد لە من،
 دەیانگوت: «ئەو دنیا خۆشەت بۆ چ لەمە قەدەغە کردووە؟ ئەگەر شەو و پۆژ ھە. ئەمە
 بۆ دەو ژێرخانەیداين. حوکمە دێینە دەری. مۆلەتم لێ خواستوون ھاتوو مە خەمەت توو.
 ئەتۆش کوپى خۆتە؛ کەیفى خۆتە، بەلا زەحمەتى من بەھێچى نەچى». پادشا ھەلى
 گرت، قاقەزێکی بۆ میرمەمى نووسی: «پۆڵە فرزەند سەبرێکم لێ بگرە ھەتاوھکو کۆشک و
 تالارت بۆ دروس دەکەم». ھەلى گرت، قاقەزى بردەو مامۆستا. کاکەمەم بەپیر قاقەزى
 بابیو ھات. وەرى گرت؛ ماچى کرد؛ لەسەر سەرى خۆى دانا. زۆرى کەیف خۆش بوو،
 گوتی: «مامۆستا، بە وادەى چەندى ئەمن لێرە پادەگرى؟». گوتی: «پۆڵە بابت قاقەزى
 نووسیو، ئەمن نازانم؛ بۆخۆت بێخوینەو، بزانە چى نووسیو». قاقەزەکەى بابى
 خویندەو پێى قایل نەبوو. گوتی: «مامۆستا! ھەڵستە بچۆو خەمەت پادشای، پێى
 بلى پاناو ھستم ھەتا خانوبەرە تەواو دەبێ، بەلام بۆ خاترى وى ھەوت پۆژى دى سەبرى
 دەکەم». ھەڵستا مامۆستا چو خەمەت پادشای عەرزى کرد: «میرمەم عەرز و سەلامى
 لە توو دەکرد بۆ خاترى وى ئەو ھەوتوویکی دیکە پاووستام. بە سەرى موبارەکی وى
 چى دى گیرنايم دێرەدا؛ مەرخەس بفرەمووی دیم دەبمە مەیتەر». ھەلى گرت. قاقەزێکی
 بۆ نووسی: «ھا فرزەن! ئەلھەمدولیللا ئەتوو ھاتیە وجود. ئەمن دنیای پوونم بۆ توو
 دەوی؛ ئەمما سەبرێکم لێ بگرە ھەتا ھەوت مانگی دى؛ ھەتاوھکو کۆشک و تالارت بۆ
 دروس دەکەم». ھەلى گرت مامۆستای ناردەو. قاقەزەکەى وەرگرت لە مامۆستای. ماچى
 کرد، لەسەر سەرى خۆى دانا. ھەلى گرت قاقەزەکەى وەرگرت نارد بۆ دایکی: «دایا!»

حهوت ساله له ژړخانیدام. ویستاش دنیای پرووم لئ قهدهغه کراوه». دایکی گوتی:
 «پۆله! دهبن به قسهی بکهی. ههوت مانگی قهرار پۆ دانای؛ سئ مانگان پۆ خاتری من،
 چوار مانگان پۆ خاتری بابت دانیشه». کاکه مه م دانیشته ههتا ههوت مانگان. براهیم
 پادشا ناردی میعماری هینا. وهستای هینا؛ فهلهی گرت؛ خانویهرهی پۆ دروس کرد.
 خشتیکی ناوهزپ، خشتیکی زئو؛ به ههوت مانگان خهلاسی کرد. جا ناردیه کن کورپی
 خوی: «پۆله! ته دارهکم پۆ گرتووی. پۆله! پۆزی جومعهی دهبن وارید بیی به کۆشک و
 بالهخانهی خۆت». پۆزی جومعهی وهدهرکهوت. چوه خانویهرهکهی. ههلی گرت، ناردیه
 کن بابی: «بابه نیوی کۆشکی من چیه؟» پادشا فهرمووی: «بورجی بهلهک». تیدا
 پۆنیشته کاکه مه م، ههتا ساله وهختیکی هیچ خه بهر نه بوو.

خاله ق! هه ره تهووی له سه ره مووانه

دینه پرووی زه مینئ سئ پهری ده ته پلانه

له سه ره کۆشکی کاکه مه می، کورپی براهیم پادشای یه مه نن ده یاندا سه يرانه

خاله ق! هه ره تهووی به ته نن

سئ پهری دینه پرووی وه ته نن

سه يرانان ده دن له سه ره کۆشکی کاکه مه می، کورپی براهیم پادشای یه مه نن

خاله ق! هه ره تهووی له سه ره

سئ پهری له ئاسمانی هه وته مین به ستوویانه له نگره

له سه ره کۆشکی کاکه مه می هه لده نیشتن ئه و به ره ئه و به ره

خوشکی گه وره ده لئ به خوشکی چکۆله

خولاکهی، خوشکن، پروومه تی کاکه مه می زه ریفه یان چرا و فه نه ره؟

خوشکی گه وره له خوشکان پرسیه

خوشکی نیونجی وای گوتیه

هه ره له عه رشی تا کورسیه

هه ره له گای هه تا ماسیه

هه موو دنیا م پشکنیه

هیچ که سم نه دیوه، له گوین جوانی کاکه مه میه

خوشکی گه وره دووباره گوتی به خوشکانه

خوشکن نه زت بيم به قوریانه

ئەمن جارتیکی دەگەڵ پەریان چوووه پاوی چل شهو و چل پۆژانە
 لە پەریان هەڵدەبڕام لە منی کردەوه کپتۆه و بۆرانە
 پێم سەرەودەر نەدەکرد، کەوتە شاری جزیری بۆتانە
 لەسەر گۆشکی یایەزینی دەبووم میوانە
 دەبووم بە کوتریکی شین، دە کونی پەنجەراندە هەڵدەنیشتەم لەسەر دەلاقانە
 ئەگەر چاوی خۆم بە یایەزینی هەڵدەینانە
 ئەو خاتوونەم دیو ئافتای کاکەمەمی جوانە
 خوشکی چکۆڵە گوتی بە خوشکانە
 خوشکی! ئەزۆ بیم بە قوریانە
 بەلا ئەمە کاکەمەمی هەلگرین ببیەینە جزیر و بۆتانە
 بزانی کاکەمەم زەرێفترە یا یایەزین زێدە جوانە
 خوشکی نۆنجی گوتی بە خوشکانە
 خوشکی! بەقانون و قاعیدانە
 کەس نەیدیوە مێرد بچێ لە دووی ژنانە
 هەر ژن هاتوونەوه لە بۆ میدانە
 ئەمە ئەو کاکەمەمان هەلگرت و بردمانەوه جزیر و بۆتانە،
 تەقا خۆلا پازیی لێ نەبوو، ئەمە کاکەمەمان نەگەیاندهوه نێرەکانە
 کاکەمەم دەبیتەوه بێ حورمەت و قەدر نەزانە
 دەلێن: ئەو شوانە یا گاوانە
 کاکەمەم چونکە لە سیوی بەهەشتی ئیجادبووه، دەبێ براھیم پادشا لە شانی پاستە و
 چەپەیی خۆی بیانبینن هەوڵی سبەحەیانە .
 چونکە لە سیوی بەهەشتی ئیجاد بووه، هەرکەسێک لە سەلامی نوێژی بیانبینن مەم
 و بەنگیانە
 ئەگەر کافریش بێ ئینشاللا ساحب ئیچانە
 ئەگەر کاکەمەمان نەگەیاندهوه یەمەنی گەورە و گرانە
 ئەگەر بابی دەگەڵ سەلامی نوێژی نەیبینن هەموو سبەحەیانە
 لەکن دایکی سۆراخ نەکا، لە بورجی بەلەکی نەکا بەیانە

لايەكى يەمەنن نوغۇر دەكا، تەرەفى دىكەى لە دوو دەكا وئرانە

هەلدەدەپ زىكى حەوسەد وەزىر و وەكىلى كەول بەشەنە

دەكوئىتەو چەن تۆكەر و قەننەدارى بەردەستانە

خولاً هەلئناگرى بېينە باعىسى قەتلى ئو موسلمانانە

دەبلا، ئەمە بچىن يايەزىنن بېينىنە ئىترەكانە

بزانىن جا كاكەمەم زەرىفتەر يا يايەزىن زىدە جوانە

خوشكى نۆونجى زۆد موختەبەرە

دەلئ: خوشكى بەبالان بفرە، لە من بگرەو بەلەخانە و پەنجەرەى سەر بە خىزەرە

بزانە پوومەتى كاكەمەمى زەرىفە يان چرا و فەنەرە

ئەو كە بوو؟ لە پەرى دەتەپلانە

شەقۇزىيان لە بالى خۇيان دەداو، دەيانگرتەو حەوتەبەقەى ئاسمانانە

لە هېچ كوئىيان وەچان نەدەدا، هەتا دەچوونە شارى جىزىرئ، لەسەر كۆشكى يايەزىنن

دەبوونەو مېوانە

دەبوون بە كۆترى شىن بە كۆنى پەنجەراندە دەچوونە ژوورئ هەلدەنىشتن لەسەر

دەلاقانە

خوشكى گەرە دەلئ

جەمىنئ، سەفىنئ، ئەمەن و بېم بەقورىانە

ئىنجا بزانن كاكەمەم زەرىفە يا يايەزىن زىدەجوانە

خوشكى نۆونجى دەلئ:

خولاً هەلئناگرئ پېم بدۆپىننەو ئىمانئ

پوچى كاكەمەمى لەوئ پاھاتووە ئەوا پاوہ ستاوہ دەكا سەيرانئ

ئەگەر بلئىن: يايەزىن زەرىفە، پوچى كاكەمەمى زىز دەبئ، دەچئ، شكايەتمان لئ دەكا

لە كەن ساحبى عەرز و ئاسمانئ

ئەگەر بلئىن: كاكەمەم زەرىفە پوچى يايەزىن زىز دەبئ. لئمان دەبىتە عەرزچى لە

خەزەت پىتقەمبەرى ئاخەزەمانئ

خوشكى چكۆلە گوتى بە خوشكانە:

ئەمەن و بېم بەقورىانە

نه مه با یایه زینتی هه لگرین بیبهینه یه مهنی گه وره و گرانه
 بزانیان کاکه مه م زهریفه یان یایه زین زیده جوانه
 خوشکی چکۆله پیتی خه ویتی له یایه زینتی گرت
 خوشکی نیونجی هه لی نهستان، بهرگی سه فایه ی ده بهر کرد
 پوومه تی ویی نه خشین کرد
 بسکی ویی جوان کرد

وه سبه ی برۆی ویی کیشا، زۆر ته میز و مه محبوب کرد
 توندیان ده لیفه و سه رینانه وه پچا، پووحی په وانیان گرت
 هه لیان گرت، له په نجه رانیان هینا ده ری، له سه ر بالی خۆیان دانا
 له خولای ده پارانه وه، هه ره که تیان له خۆیان دا، چوونه حوت ته به قه ی ئاسمانه،
 له هیچ کویتیان، وچان نه ده دا هه تا ده هاتنه شاری یه مهنی، له بورجی به له ک ده بوونه وه
 میوانه

ده کونی په نجه راندا ده چوونه ژووری یایه زینیان ویترای میرمه می دریت ده کرد شانبه شانه
 بۆ زۆیان، ده فیرتی، ده چوونه سه ر ده لاقانه
 خوشکی گه وره کوتی به خوشکانه:
 خوشکی، وه زو بیم به قوریانه
 بزانیان یایه زین زهریفه یا میر مه م زیده جوانه
 خوشکی نیوهنجی ده لی:
 له خۆم بابان ویترائی

نه نگو ته ماعتانه به من بدۆپین ئیمانن
 ده بێ له خه ویتیان هه لبستین، بزانیان کیه یان جوانه، کیه یان قسان چاک ده زانی
 کئ بوو له خوشکی نه وجوانه
 ده بهر یایه زینتی کرده وه پووحی په وانه
 خوشکی گه وره کوتی: بۆچ کاکه مه مت هه لته ستاند؟

کوتی: نه وه ئافره ت و غه ربیه: له پیشتدا هه لی بستین، نه ک له دوايه خه جاله ت بیه
 وه خه بهر هات، ته ماشای کرد، زه لامیکی له ته نیشتی دریت بووه. نه گه ر چاوی خۆی
 هه لیتا. کوتی: «خولایه! خۆ من ژوانم ده گه ل که س نه کردووه، قاسیدی که سم نه هاتوته

كەنئ: ئەو دەبىي پۈللى دابىي بەكۆيخادەركان، ھاتىبىتە ژوۋىي. كاكەمەم جلى خۇي
داكەندىبوو. ئاگاي لە ھىچ نەبوو. خەوى لىن كەوتىبوو لەسەر تەختى پىشتى. يايەزىن گوتى:
خولايە! ئەو ئەبلەيە، يا شىتە؟ قەت پىياو وا دىتە ژوانى؟».

يايەزىن بانگ دىلئ:

لاو، وەرە، لاو!

ئەبلەي، شىتە، ئاقل ناتەواو؟

ئەگەر دەھاتىيە سەر جىيى من بۆچى لە منت نەگىپاۋە؟

كاكە مەم دەلئ:

خاتوونئ، چاۋبەنگىيە!

بەھەقى ئەو خولايەي بىن شەرىكە ھىچ شەرىكى لەبۇ نىيە

ئەمن نەھاتوومە سەر جىيى توو بەدزىيە

ئىرە مالە خۆمە، چ ئاگام لە توو نىيە

ئەگەر يايەزىن ئەو قەسەي لە مېرمەمى دەبىست تەواو

لە پىشەۋە مستىكى لە دەمى كاكەمەمى داو

خوئىن لە دەمى كاكەمەمى دەپۆي ۋەك جۆگە و بەھر و ئاۋ

كاكە مەم بانگ دىلئ:

بەنگىنە، ھەرى بەنگىنە

تۆكەرەكەي دانا و گۇچان زىرپىنە

سەر لە كەۋل و سىتقەلاتان دەرپنە

لە بۆم بېنە ئاقتاۋە و مەسىنە

بەنگىنە سەرى لە كەۋل و فەرەجى دەرھىتاۋە

ئاقتاۋە و لەگەنى لە بۇ ئاغاي خۇي ھىتاۋە

بەھر دووك چەپۆكان بەسەرى خۇيدا داو

دەلئ: ئەي مالى وىرانم! داخولا، ئاغاي من چى لىن قەۋماۋە

كاكەمەم دەلئ:

ئاقتاۋە و مەسىنان بگىرەۋە بچوۋە بە داۋ

چ نەبوۋە، چم لىن نەقەۋماۋە

چەنجوپكىكم لە كەپۆى خۆم داوه

دلۆپىك خوین لەوى تكاوه

يايه زين دەلێ:

لاوه، ئەو ديارىيە لە توو قەبوول نينه

ئەوه، داخولا، چ قەرەكولايەكە دەگەلە خۆت دەهێنا؟

كاكە مەم دەلێ:

خاتوونى نەوجوانە

بەهەقى ئەو خولای لایەزانە

ئەگەر قەبوول بكەى ئەوهم چاوهش و پێشخزمەتى، بەردەستانە

خاتوونى! چاوى تۆم گەلىك زەرىفتەر لە چاوى سەقران

دادانى توو گەلىك زەرىفتەر لە دانان دە گەوهەران

ئەگەر ئەتوو لە من قەبوول ناكەى پێشخزمەتان دەگەل گەورە تۆكەران

بۆخۆت بانگ يەلە قەرەواشان، كەنیزەكان، كارەكەران

يايه زين بانگ دێلێ:

قەرەواش، ناو مەلكرىحانە

لەبۆ من بێنە پەوبەندى، چرايە، دەگەل فەنەرانە

ئەو شەو زێدە لە شەوان تەعجوبىكى گەلىك تەعجوبى، دەخۆمدا دى، زىنى مل

بەكوینى بابان وێرانە

يايه زين بانگ دێلێ:

قەرەواش، ئەو قەرەواشەى نێو ئەسمەرە

لەبۆ من بێنە، فەنەرى پەوبەندى يەكسەرە

ئەوشەو تەعجوبىكى زۆر تەعجوبم دەخۆم دى، زىنى مل بەكوین، قەلەندەرە يايەزين

بانگ دێلێ:

قەرەواش، قەرەواشى نێو گولەندامە

لەبۆ من بێنە فەنەرى، فانۆسى، پەوبەندىكى تەمامە

ئەو شەو زێدە لە شەوان تەعجوبىكى گەلىك تەعجوبى لە منى مل بەكوین پەودامە

كۆ بوو؟ لە يايەزينى بەلەك چاوه

ھەرچەندى گازی دەکرد ئەو قەرەواش و كەنیزی دە نەولاه

ھیچ كەس نەبوو، كەس جوابی نەداوه

یا یەزین دەلێ:

لاوه! لاومەتی جندییە

بەشقی ئەو خولای لە ژووری سەرییە؛

ئەگەر ئەتوو پێم نەلێی بابەت كێیە، بۆخۆت نیت چییە

كاكە مەم دەلێ:

خاتوونی كێل گەردنێ!

ئەمن بۆخۆم میرەمەم، تا قە كۆپەى براھیم پادشای یەمەنێ

پۆژی دەعوایە لە دووی بابم سوار دەبێ دوازدە پادشا، ھەموو ساحبى تىپ و سوپا

و قۆشەنێ

كاكە مەم دەلێ:

خاتوونی چاوبەنگییە!

بەشقی ئەو خولایەى لە ژووری سەرییە

ئەگەر ئەتوو پێم نەلێی بابەت كێیە، بۆخۆت نیت چییە

یا یەزین دەلێ:

میرەمەم، گیان گیان!

ئەمن یا یەزینیك بووم بەزولفانە

خوشكى میرزێندینم، كچی میرئاودەلانی

لەكەم خولاهەندى ئەمنى بۆ توو بە دیاری ناردوو بە نیشانە

یا یەزین دەلێ:

كاكە مەمى چاوبەنگییە!

بەشقی ئەو خولایەى لە ژووری سەرییە،

ئەگەر پێم نەلێی نیو و نیشانەى كۆشك و پەنجەرەى توو لە شارى یەمەنیدا نیشانەى

چییە،

كاكە مەم دەلێ:

«خاتوونی، كۆشكى من بڵندە سەر لە ھەو تەبەقەى ئاسمانى

خشتیکی زێڤە یەکیکی زێڤە، وەستا دایناو لە کارخانە
 دەنگی مەلایەکتان دەگاتن لە حەوت تەبەقەیی هاسمانی
 کۆشکی من کۆشکی گەلیک گەورە و گرانە
 دیوانی براھیم پادشای یەمەن گەلیک بەحوکمە، ساحب دیوانە
 لە دیوانی براھیم پادشای پۆنیشتون سەد وەکیل و وەزیری کەوڵ بەشانە
 شام و نەھاران چل مەجوعە^۱ بە زەرفەو دێتە دیوانی براھیم پادشای لە پیشخانان
 نۆکەر و میرناخوڤ و مەیتەران بەدزی دەلێن: کوێرانە.

ئەوا کاتیب پۆنیشتوو حوکمان دەنوسن، حاکم دەپۆن بۆ سەر شارانە
 لە لایەکی خەلاتان دەبەخشی لە لایە دیکە زێڤەشانە
 لە لایە دیکە تەنافی پاکیشاوە، جەلەبی لەوێ پادەوستانە
 لە تەرەفی دیکە سەریاز دەپوا، لە تەرەفی دیکە سواران دەداو لە سانە
 لە لایەکی تەویلە، لای دیکە یەختەخانە
 لە لای دیکە هەلاو سەراون چەک و سیلاحی دەمەردانە
 میرمە دەلێ: یایەزین، عەمرەکم! چی دیکە لێ نازانم، پیتی ناکەم بوختانە
 میرمە دەلێ: خاتونێ چاوەنگییە!
 بەشقی ئەو خولایە لە ژوور سەرییە
 ئەگەر ئەتوو پێم نەلێ نێو و نیشانە کۆشک و پەنجەرەیی توو دە شاری جزیردا
 چییە
 یایەزین دەلێ: میرمە، کۆشکی من بێندە سەر لە شاخی
 ئاوی سەپی لە حەوزی کەوسەرێ دێ هەلدەپۆتتە سەر بەردی مەپمە پەخش و
 پەریشان دەبن لەنێو چوارباغی
 شەھین و شالوور و شەمقار لەویدا بوون یاغی
 یایەزین دەلێ: میرمە، کۆشکی من بێندە سەر لە حەوت تەبەقەیی ئاسمانی

وه ستای بۆ هاتوون له هیندی، میعماری له بوخاریه، گێچی بۆ هاتوو له تاریکستانی
 کۆشکی من خشتیکی زێڤه، یهکی گهوههری کارخانئ
 ههچهندی بهردی وه قییمهته، غهواسان دهریان هیناوه له دهریای نیل و عومانئ
 ههچهندی پارچهی هیندیانه، نهوه له ویم داناهه پیاوی تاجر، نهگه کلووری نه بیئ
 به قییمهتی نازانئ

میرمه، عهزیزم! بۆ به له دی پێکهوه بکهین، ببزێرین شوکرانئ
 کئ بوو له جووته ناشقانه نه وجوانه
 هه له دهگرن، فه نه رئ، فانوسئ، ده گه ل چرانه
 هه چهندی کۆشکان په نه ران ده گه پانه
 کۆشکی کاکه مه مه بوو! خاتونئ نه ییوو چ نیشانه
 خاتون سه ری له کاری خولای تاجوب ما له قسه ی خۆی بوو په شیمانه
 کاکه مه مه ده لئ:

یا به زین، عومره کهم! بۆ چت به من ده کرد نه و گه وره بوختانه؟
 یه به زین ده لئ:

له من مه گره مانئ ده گه ل نه وئ گه وره مانئ
 نه من هه ورێک بووم له هه وره کانی ده ناسمانئ
 نه من له بۆ توو هاتومه خوار ده گه ل دلۆپه ی ده بارانئ
 هه تا پێکهوه بکهین سه فایه ده گه ل سه یرانئ
 یا به زین ده لئ:

توخولا! میرمه لیم مه گره مانئ لیم هه لمه که پشتئ
 نه من هه ورێک بووم له هه وره کانی ده به هه شتئ
 خولاهندی عاله میان نه منی له بۆ توو هاویشه پیده شتئ
 کئ بوو له و جووته نه شقه ی ده ته پلانه،
 ده سه ره و نه نگوستیله یان پێک ده گۆریه وه به نیشانه
 ده ستیان ده ستۆی یه که ده کرد، ده هاتنه وه، له سه ره هه رشان، جانمازان، قالیچانه
 جا پێکهوه پۆنیشن، ده یان بۆ زارد وه شوکرانه
 یا به زین ده لئ:

خولاکای میرمه، نهگر سبجهینی هه لدهستی ئو خه ونه وه بیر بئ
 نهگر هه لدهستی نه بی به ئیلچی له دووری من، نه یه یه شاری وێرانه جزیری
 یا په بی، پێناو دارم بی، نهگر ئه وی پۆزی خولا ده کا دیوان، نهگر دیوان ده گیری
 کاکه مه ده لئ:

یا یه زین، گیان گیانه!

نهگر سبجهینی هه لستم، خولا نه خواسته ئه توو نه مینی لیره کانه، نهگر هه لده گرم
 که شکۆلکی ده رویشان، دار عه سایه کی نه و جوانه
 نهگر به سوالکهری وه دووت نه که وم، په یدا بکه م نان نانه
 یاره بی به کافری بمرم، له سه ر کۆچک و ده سمایی ده ژتانه
 یا یه زین، عومره که م، هه رچه ند ماینه ی خولا دروستی کردوه، جووله که یه، فه په نگه،
 داسنیه، ئورووسه، دیانه

حه لآلی دنیا یه لیم حه رام بئ له توو زیاتر هه موو وه کو دایک و خوشکانه
 یا یه زین ده لئ:

له خۆم مل به کوین و بئ سه لایه
 هه رچه ندی نیرینه ی خولا وه ندی عاله من دروستی کردوون له دنیا یه
 هه رچه ندی جووه، هه رمه نییه، له توو زیاتر حه لآلی دنیا یه م لئ حه رام بئ هه مووم له کن
 وه ک باب و برای خۆم وایه

کن بوو له و ناشقی ده ته پلانه

ده ستیان ده ستۆی یه ک ده کرد دمیان به دمی یه کدی ده نانه
 په ربیه کان گو تیان: نهگر نه بیه یه وه پوو په شی خولای ده بین، نهگر ده بیه یه وه
 خولا گیری ئه وی ده بین. خوشکی گه وره گوتی: پیاو به خولای خه لآسی ده بین به لا به
 عه بدان خه لآسی نابن

کن بوو خوشکی، چکۆله گه لیک نازداری

ته مه نای ده کرد له خولای له پێغه مبه ری موختاری:

یاره بی خه و بۆ ناشقانه له باره گای خولای بیاری

ئه وانه که و تن بئ هۆش بوون به یه کجاری

ئه و کن بوو؟ له و په ربی ده ته پلانه

ته گبیریان کرد به هر سن خوشکانه:

ئه مه بلا پروپهش نه بین له باره گای بینای چاوانه

بلام یایه زینتی پیچینه وه به په نجهی ده ستانه

لێره ی هه لگرین به جیومه کانه

بییهینه وه شاری جزیری، سبچه یین خه جالته نه بی ئه وه به سته زمانه

جا له کاکه مه می چ بکهین، ده مین بێ جیومه کانه؟

ده لئ: عیلاجی ده کا بینای چاوانه

کئ بوو له وه پهری ده گولباوه

یایه زینیان توندتوند به ده ستان ده پیچاوه

له سه ر بالی خوایان داده ناوه

هه تا هه لئان گرت، بردیان له حه وت ته به قه ی ئاسمانی پاوه ستاوه؛ وچانیان نه دا هه تا

بردیان له شار جزیری له جیومه کانی خوایان داناوه

ئه گه ر سبچه یین کاکه مه م له خه وئ هه لستاوه

بانگ دێلئ: ئه وه به نگینه ی به له ک چاوه

ئه وه یایه زینه ی له کن ئه من بوو بۆ چ دیار نییه له کن ئه من نه ماوه

به نگینه ده لئ:

میرمه، به حه قی ئه وه خولای له ژووری سه رییه

ئه من هه یج که س نازانم و هه یج که سم نه دییه

کاکه مه م بانگ دێلئ:

به نگینه خه مناکم، که لێک ده رفکرم

ئاقتاوه و له گه ن بیته ده سنوێژیکی مهباره ک هه لگرم

ئه وه کئ بوو له به نگینی گولباوه

ئاقتاوه و له گه نی بۆ ئاغای خوی هیناوه

ئه گه ر ده سنوێژی هه لده گرت ده سته ی ده ستانی له به ری خوی ده ریناوه

ئه گه ر ته ماشای قامکی خوی ده کرد مۆر و ئه نگوستیه ی یایه زینتی له کنی به جئ ماوه

ده سه به جئ بئ حال ده بوو زمانی شکاوه

چاوی هه لئه مات مۆشی ئومه تیتی نه ماوه

به نګین دهرمانی بیتھویشی هیناوه
 کاکه مه م جیبه جی چاوی هه لات، زمانی کراوه
 کاکه مه م بانگ دیلن:
 به نګینه جیم بو پاخه کارم کراوه
 کاکه مه م بانگ دیلن:
 به نګینه دهر وونم گه لیک له جوشه
 خه به ریکی به بابم بده بلن کاکه مه م دهر دی گرانه گه لیک نه خو شه
 کن بوو له به نګینه ی گولباوه
 بانگ له سهر بانگی لن داوه
 چووه دیوانن براهیم پادشای پراوه ستاوه
 براهیم پادشا ده لن:
 به نګینن چاو به نګینه
 نه دی ناغای توو له کوپیه دیار نییه؟
 ده لن: قوریانت بم دلّم به خه مه نابین خاموشه
 کاکه مه م دهر دی گرانه گه لیک نه خو شه
 که براهیم پادشا وا ده زانن
 هه لده ستن شه قژن ده که ویتته دیوانن
 کن بوو؟ له براهیم پادشای گولباوه
 فرمی سکی چاوانی ده تگوت پرویار و ناوه
 کن بوو له براهیم پادشای موخته به ره
 له پلیکان و په نجران ده که وته سهره
 کن بوو له براهیم پادشای گولباوه
 دهر کی کرده وه، په رده ی هه لداوه
 کن بوو؟ له براهیم پادشای جندییه
 سهری کاکه مه می ده گرت، داینا له سهر پانییه
 ده لن: پو له، به قوریانت بم کویت دیشی نازارت چیه؟
 پو له، چاکه بابت نازارت بزانی

تا بنیرم له دووی ئارستۆی، لوقمانی

دهشقه م که سیک بن شهفای دهردی تووم بۆ بزانی

هه رچهند بابی ده یگوت و ده پاپاوه

کاکه مه م نه قسه ی ده کرد نه جوابی ده داوه

براهیم پادشا ده لئ:

پۆله! ئازارت له کوپیه له خۆم مال ویرانی

پۆله! پۆخت ده سهر ده گێرم ده گه ل سهرتاپای ئیمانی

پۆله! دلم سووتاهه؛ میرمه م ئاورم به ربووه له به ده نئ

پۆله! چاوی خۆمت ده سهر ده گێرم ده گه ل شاره که ی یه مه نئ

پۆله! وه کازی ده ستم، پوونا کاییی هه ردووک چاوانم

پۆله! هیز ی جه رگم، ویردی زبانی

پۆله! نه توو چت به سهر بئ، نه من خۆم به ساحبی یه مه نئ نازانم

پۆله! فرزه ندی خۆم، دیدهی شیرینم

پۆله! توو چاوان هه لئنه، تا من جارێکی بته بینم

میرمه م ده لئ:

بابه مندال بووم، بووم به فه قئ

له فه قئیه تی پابردم بووم به مه لا

له مه لایه تی پابردم بووم به قازی

بابه گیان نه لعان و بیلفه رس ده بئ ژنم بۆ بخوازی

براهیم پادشا ده لئ:

پۆله! له پۆخی بابت که وئ ده گه ل نه وئ غه مئ، ده گه ل نه وئ فکرئ

پۆله! له بۆت داویمه سهر به حرئ که له کئ ده گه ل جیسرئ

پۆله! ته شریفی موباره کت بئ، ده چم له بۆت ده خوازم کچی پادشای میسرئ

پۆله! له منت که وئ ده گه ل نه وان خه مان نه وان گله بییان

پۆله! له بۆت دئتمه سهر به حران که له کان ده گه ل گه میان

پۆله! ته شریفی موباره کت بئ ده چم له بۆت ده خوازم کچی پادشای هیندییان

پۆله! له منت که وئ ده گه ل نه وئ خه مئ ده گه ل نه وئ غه باتئ

پۆله! ته شریفی موباره کت بڼ، ده چم له بۆت دینم کچی پادشای له پۆژه لاتن

ده لئ: بابو گیان نه میسر م دهوئ نه شامه

به کابه توللایه که م ماله خولایه بهیتوللامه

دلئ من وای له یایه زینن گرتوو مه قامه

له پاش یایه زینن حه لائی دنیا یه له من حه رامه

بابو نه گه ر پاسته بۆم دینئ چ ژنانه

یایه زینم دهوئ وای به زولفانه

خوشکی میرزیندینه و کچی میرناوده لانه

نه گه ر ده پرسى مه مله که تی وان شاری جزیرئ بۆتانه

براهیم پادشا گوتی: جزیر ده مولکی خولایدا نییه

وه کیل و وه زیران گوتیان: «قوریان نییه». گوتی: «به لا، بۆ من عه ییه؛ نه من پادشا

بم، کچی توکه ری خۆم بۆ کوپی خۆم بڼم». گوتیان: «کونه وه زیریک هه یه، بچن ئه وى

بڼن، بزانه، جزیر هه یه یان نییه». وه زیریان هینا: ده قه فه زڼدا بوو. هینایان له دیوانی

براهیم پادشای دایان نا. براهیم پادشا گوتی: «وه زیر شاری جزیرئ ده مولکی خولایدا

نه من ده لیم نییه؛ هه یه یان نییه؟» وه زیر گوتی: «قوریان! شاری جزیرئ ئه وای لیره

له پۆژاویه؛ حه و سالا ن پادشای بابی توو له جیاتى مواجبی دایم موخاریجی منی

ده رنه هینا». براهیم پادشا که وای زانی پقی هه لستا؛ زیز بوو پۆی. کاکه مه م له جیئ

خۆی هه لستا؛ پو نیشت. وه زیر هه موو پۆشوینئ جزیرئ به وى گوت؛ هه زار لیره ی نه نعام

دا به وه زیری. براهیم پادشا ناردی جه للابی له سه ر پئى وه زیری دانا: «نه گه ر له وه تاغی

کاکه مه می هاته خوار، سه ری بڼن له بۆ منی بڼن». نه گه ر هینایانه خوارئ ته ماشای کرد

جه للاب پاوه ستابوون ده کووچهیدا. وه زیر ئه وانی ناسی؛ گوتی: «بانگی ئه و جه للابانه

بکه ن». نه نعامی دانئ؛ گوتی: «مه ره خه ستم ده که ن بچه دیوانئ یا سه رم ده بڼن؟»

گوتیان: «به لئ قوریان! مه ره خه سستی بۆ دیوانئ». هه لیان گرت و بردیان بۆ دیوانی

براهیم پادشای. عه رزی پادشای کرد: «پادشا، هه لبه ت مردن بۆ من چاکه به جیه تی

چی فه رموو ته سه ری بڼن؟» گوتی: «نه من ئه و تاقه کوپه م هه یه؛ نه من ده لیم؛ جزیر

نییه نه توو بۆ ده لئى هه یه؟»

گوتی: «قوریان نه من نه مزانی، نه وه خه ونى پتوه دیوه. ده سه ر کاکه مه می بکه بچیته

پاوئ. یه مه ن چل ده روازه ی هه یه. چل محه له یه. هه ر محه له ی چل کچ و ژنی جوانی لئ

هەلبەرزەر؛ بێنە داوەتی بۆ بگرە. ئەوی لە پاوێ دێتەو لۆتی و پەقاسی بۆ دانن، شیر و مەیموونی لەسەر پی دانن. چاوەش و سازندەیی لەسەر پی دانن. ئەگەر بەخێر لە پاوێ ھاتەو، ئەوێ شەوێ لە خەوێ دیو لە و ژنانە و لە و کچانە یەکیان وەوی دەچن. کاکەمەم کەیفی دەیگرێ. ئەگەر کچ بوو، بێ منەتە. بابی ئەو کچەیی حەزی دەکا، کوپی براھیم پادشای کاکەمەم ئەوی بخوازی. ئەگەر ژن بوو، میردی بانگ بکە بیکە وەزیر؛ زێری زۆر بدەیی؛ ژنەکی پی تەلاق بدە، جا بەخێر لە کاکەمەمی مارە بکە؛ ئینشاللا ئاوە دادەمەزێ. گوتی: «ئافەریم وەزیر! ئەنعامی بدن بە وەزیری». ئەنعامیکی زۆر بە وەزیری گەیی. کاکەمەم ھەتا نیوہۆیە پاو و شکاری کرد. براھیم پادشا ھێتای، داوەتی بۆ وی دروس کرد، تەدارەکی بۆ گرت. جا ھەرچی کچی بوو دەلێ: «ئینشاللا کچی منی دەوێ». ھەرچی ژنی بوو دەگریا؛ دەیگوت: «پادشا ژنەکم لێ دەستین؛ جا من قوپی کوێ وەسەری خۆم کەم. ژنەکم دەچن». بەنگینە گوتی: «کاکەمەم ئەو چ غولۆیکە لە دەورەیی شاری یەمەن». کاکەمەم گوتی: «شاری یەمەن ھەزار فیلی ھەیە». بەنگینە گوتی: «میرەم بەلا بچینەوہ بۆ مائێ» پاوایان بەتال کرد، پووایان دە مائێ کردەوہ. ئەگەر ھاتن گەینە قەراخی شاری تەماشایان کرد؛ داوەت بوو. لۆتی و پەقاس بوو، شیر و وچ بوو. بەنگینە گوتی: «میرەم! بزانی بابی توو ئەتۆی چەند خۆش دەوێ؛ بزانی چەندی سوحبەت بۆ توو دروس کردوہ». جێلێ نارندە سەر پێی کاکەمەمی. لە پاش وەیی کە یخودای پێشوازی ویی نارد. لە پاش ئەوہی سەید و مەلای لەسەر پێی وی پاگرت. گەییە جێلان مەرحەبای لێ کردن. گەییە کە یخودایان، سلاوی لێ کردن. گەییە سەید و مەلایان لە نیویان دابەزی، ئەنعامی بۆ سەید و مەلایان قەرار کرد. لەوێ سوار بۆوہ. لۆتی و پەقاس بەپیریوہ ھاتن؛ خەلاتی کردن. گەییە داوەتی سەری لەسەر قەلپووزی زینی دانا، تەماشای کەسی نەکرد، چۆوہ دەرکی دیوانی خۆی؛ لەوێ دابەزی. داوەت بەتال بوو. ھەرچی کچی بوو دەیگوت: «یارەبی زۆر شوکر! ژنەکم نەچوو». خەبەر بە براھیم پادشا درا: «قوریان! کاکەمەم ھاتەو، ھێچ کەسی نەویست». براھیم پادشا گوتی: «بچن، وەزیری بێنن، ھەر دەبخنکێنم». لە پاشان پیاوی نارد گوتی: «سەری بێن؛ چاوم پێی نەکەوێ». گوتیان: «قوریان! سەری مەپرە؛ بەلا بێتە ئێرە بزانی تەگبیری چییە». ناردیان وەزیریان ھەلگرت؛ ھێتایان. وەزیر گەییە دیوانی پادشای یەمەن؛ گوتی: «قوریان، سەری من بۆ برینێ چاکە». گوتی: «ئەتوو بۆ شایەدی جزییەت دا؛ ئەمن تاقە کوپێکم ھەیە». گوتی: «قوریان، کاریکی گران نییە؛ لەشکریکی بۆ دروس بکە، دوازدە مەنزڵ بپوا ھەر مەنزڵێ ھەزار کەس لێی بگەڕێتەو؛ جا بەتەنێ دەمین؛ بۆ

كوئى دەچى؟ ئەيش دېتەو ئىرە؛ ھەر كچە پادشاھىيەكى كەيفت بېئىن، جا بۆى بېئە». كاكەمەم دەسەر بابى كورد گوتى: «مەرخەس بفرەمووى دەپۆم». براھىم پادشا فەرمووى: ھەوتوئىكى سەبەرم لى بگىرئ، تەدارەكى بۆ دەگرم».

بلا بچىنە سەر بەھسى يايەزىنى. پەرييەكان يايەزىنيان ھەلگرت، برديانەو ھە شارى جىزىرئ. سىبھەينى يايەزىن لە خەو ھەلستا، جىئوى دا بە مەلەكپىھانى؛ گوتى: «ئەمنت بۆ ھەلنەستان، نوئۆم چوو». مەلەكپىھان گوتى: «ئەمن چ بگەم چوويە شەوگەردىيە، درەنگ ھەلستاوى». گوتى: «دەنا ئاوى بېئە چاوم بشۆم».

چاوى شووشە دەستپى دەرهئنا چاوى خۆى پىن بسپىرئ: دەستپى كاكەمەم بوو. ئەگەر تەماشاي كورد مۆرى كاكەمەمى لە قامكى دابوو. گوتى: «چارشپۆم بۆ بېئىن، دەچمە مالە قەرەتاژدىنى، كن خاتون ئەستىي خوشكم». ھەلستا چوويە مالە قەرەتاژدىنى. خاتون ئەستى بەپىريەو ھات. قۆلى گرت؛ ھەسەرى خست، پىكەو پۆنىشتن. خاتون ئەستى خوشكى گەورەى وى بوو؛ ژنى قەرەتاژدىنيە. گوتى: «خوشكى بۆ وا زەرد و زەعيف بووى؟» گوتى: «خوشكى ھانئ ئەوانە!» دەستپى و ئەنگوستىلەى لە پىش خاتون ئەستى دانا. خاتون ئەستى تەماشاي كورد مۆرى كاكەمەمى بوو، تاقە كوپى براھىم پادشاى يەمەنى. گوتى: «خوشكى ئەتوو ئەوانەت لە كوئى بوو؟» گوتى ھەللاھ نەمزانيو ھەوشەو ئەمىنيان بىردە يەمەنى:

چم نەزانى ئەمنى مل بەكوئىن و بابان وئىرانئ

لە وئىيان ئەمن سوئىن دا بە سىن جىزىوى قورعانئ

جا لەو ھە بەدەرەو؛ خاتون ئەستى گەورەيە بۆخۆى دەزانئ

خاتون ئەستى دەلئ:

واى، ملم بەكوئىنە بابانم وئىرانئ

ئەو مىرمەمى لە يەمەنى دەبەر تۆى ناو ھە سى جىزىوى قورعانئ

ئاخر دەست ھەلناگىرئ، دېتە ئىرە، نادۆپىنئ ئىمانئ

خاتون ئەستى دەلئ:

يايەزىن، گيانە!

ئەو مىرمەمى دەگەل ئەتۆى خواردوويە قورعانە

چارى بپاويە؛ دەست ھەلناگىرئ تەشرىفى موبارەكى دېتە ئىرەكانە

جا يايەزىن دەلئ:

چ بکەم ئەمن سەر بە تال و بابان و ڤیرانی

جا ئەمن پوو پەشی خۆمە، چلۆن بکەم گوزەرائی؟

خاتوون ئەستی گوتی: «دەبێ سەکۆیەکت لە سەر شەتی جزیی بۆ دروس بکەم. بنێرم دوو سەد تۆپ جاوت بۆ بکێم. چل قەرەواشت هەیه؛ دەگەڵ ئەو قەرەواشانە هێندیک گاززی بکەن. هێندیکیان ئارەخچنان بدروون، خەمی توو لە دمی ئاوێ بڵاو دەبێ. ئینشالا تەعالا جا ئەمن دەنێرمە کێ کاکم، دوو جوتانم بدات، پیاوانم بدات. بۆخۆم جووتی پادەبەستم، موخاریجم زۆرە. بە دەستندە بە پێ ئاچم». ئەوانە دەنێرمە سەر پێ؛ ئەگەر کاکەمەم و بەنگینە هاتن، جووتێر مژگینی بێنێ. مەلەک پێحانیان دەرکردبوو؛ بانگیان کردەو. بازبەندی لە قۆلی خۆی کردەو، لە پێش یایەزینی دانا؛ گوتی: «ئەمن چی دی قەرەواشی ناکەم». یایەزین گوتی: «لەبەر چی؟» گوتی: «یایەزین ئەتوو دەچیە شوگەردییە، ئەمن نابێ». خاتوون زین گوتی: «ئەمن چوومە کوێ؟» گوتی: «ئەمشەو، هەموو شەوێ چوویە شوگەردییە ئەمنت نەبرد دەگەڵ خۆت؟» گوتی: «جا بۆ زیز دەبی؟ ئەگەر هاتن قەرارمان بێ. ئاغا بۆ من تۆکەر بۆتو». ئەو قەرەریان پێکەو کرد؛ هەڵستان چوونەو ماله خۆیان. جا ناریدیان جاویان کړی. تەدارەکیان گرت. چوونە سەر شەتی جزیی.

ئەوجار دوو قسان لە کاکەمەمی بکەین، بەنادری

ئەو فەرمانی پەرمان بەکری

هەم کرمانج و دێبۆکری

بۆ خاتری دوکتۆرمانی نەمری

نە باس هەبوو نە خەبەرە

تەدارەکی کاکەمەمی گیرا فوقرە بە فوقرە

لە شارەکەیی یەمەنێ وەدەرکەوت دوازدە هەزار سواری بە دەفتهرە

کاکەمەم دەلێ:

بەنگینە!

ئەو لەشکرەیی بابی من بۆ منی دروس کردووە، بچۆ بینینە

کێ بوو؟ لە بەنگینە گولبאו

چو ئەسپی خۆی لە یەختەخانێی دەرھێناو

کە سوار دەبوو نێوی خولای هێناو

له و سه‌ریتی به له‌شکریدا چوو له و سه‌ری گه‌پاوه
 بانگ له‌سه‌ر بانگی لئی داوه
 هه‌تا ده‌هاته ده‌رکی یه‌خته‌خانتی ده‌بوو پیاوه
 کئی بوو له به‌نگینه‌ی موخته‌به‌ره
 لئی خپه‌ده‌بوونه‌وه میرناخوپ و مه‌یت‌ره
 ده‌لئ: سه‌فه‌ریکی دوور و درێژمان له‌به‌ره
 کئی بوو له به‌نگینه‌ی گولباوه
 له پله‌کان وه‌سه‌ر که‌وت ده‌رکی په‌رده‌ی هه‌لداوه
 هه‌تاوه‌کو ده‌هات، له ئاغای میرمه‌ی ده‌کرد سه‌لام و سه‌لاوه .
 ده‌یگوت: به‌نگینه، ئه‌و له‌شکره‌ی بابی مه‌ بۆ مه‌ی دروس کردووه داخولا چلۆنه،
 ته‌واوه؟

به‌نگینه ده‌لئ:

ئاغای من له زۆرییان چی تاریفیان نینه
 ئه‌ی ئاغای! ده‌غیلت بم من له سوارچاکیان هیچ قسور، نییه
 ئه‌و له‌شکره‌ی بابی توو بۆ مه‌ی دروس کردووه له‌کنم هیچ به‌ره‌ودوای بۆ من و توو
 نینه

کاکه‌مه‌م گوتی: بڕۆ، شیتی مالۆیژان ده‌نا بابی من گه‌پی به‌من ده‌دا؟

ئه‌و کئی ده‌بوو له کاکه‌مه‌می موخته‌به‌ره

حوکمی ده‌کرد، ده‌یگوت: ئه‌سه‌پی بۆره‌م بۆ بیته‌ده‌ره

ئه‌وه کئی بوو؟ له مه‌یت‌ره و میرناخوپ ده‌گولباوه

ئه‌سه‌پی بۆره‌یان زین ده‌کرد به‌ دوو سه‌ریان پاکیشاوه

ده‌گه‌ل به‌نگینه‌ی بانگ له‌سه‌ر بانگیان لئی داوه

ئه‌سه‌پی بۆره‌ هاته‌ ده‌رئ، له ده‌رکی دیوانی پراوه‌ستاره

هه‌رچه‌ند عه‌له‌می یه‌مه‌نتیه، سه‌ریان له‌کۆشک و په‌نجه‌ران ده‌ره‌یتاوه

میرمه‌م بێ‌غیره‌تی کرد له‌ دایک و بابی خۆی نه‌گه‌پاوه .

کئی ده‌بوو له میرمه‌می موخته‌به‌ره

له پله‌کان ده‌هاته‌ خوار قۆلیان ده‌گرت ئه‌ویه‌ر ئه‌ویه‌ره

پیی ده پکئی ئه سپی بۆره ده نا، له زینی مورده سه عی خۆی ده که و ته سه ره
 ماشه لالا هیندیک ده یانگوت: «ئوه شه مسه» هیندیک ده یانگوت: ئوه قه مبه ره
 په بی، نه زه رپیس لئی نه که نه وه نه زه ره
 به قه د دوو هه زار که سی پاده وه ستان ئه و به ر ئه و به ره
 تۆکه ر و وه کیل ده لێن:
 برۆن دامه مینن،
 خه به ریکی وه براهیم پادشای پابگه یه نن
 کئ بوو له وه کیل و وه زیری ده بیوه فایه:
 خه به ریکی بده ن به دایکی میرمه می ده گه ل دایکی به نگینه ی، بلا حه سه ره تن نه کیشن
 له دووی کوپی خۆیان، ده شقه می بین گه ردنی خۆیان بکه ن ئازایه
 کئ بوو له وه زیری ده ته واوه
 خه به ریکیان به دایکی به نگینه ی داوه
 دایکی به نگینه ی ئه گه ر وا ده زانی
 ده لئ: سه رم دانا سه ر کووپه له خمخانن
 سه لای گه ره م لئ پابوو شاری یه مه نن چۆل ده بن، گوپ و گوپخانه ده چیته وه جزیره
 وێرانن
 دایکی به نگینه ی ده هات به شین و گریان و ته واوه
 بانگ له سه ر بانگی لئ داوه
 خه به ریکی له بۆ دایکی میرمه می هیناوه
 ده لئ: دایه میرمه می ئه توو نازانی چ قه وماوه؟
 ده لئ بوجی به لکه به بن ئاغاین له شاری یه مه نن به جئ ماوه
 دایکی میرمه می ئه گه ر وای ده زانی
 فرمیسک ده هاته خوارن له هه رتک چاوانی
 دایکی میرمه می ئه گه ر وا ده زانی
 خۆی هه لده دیری له تالارن هه تا ده گه یه باله خانن
 به سه ری پووتی به پیی پیخواوسی ده هاته کۆلانی
 به کوچه یدا دئ ده س ده کا به گریانن

هتا ده گاته بورجی به له کم ده لئ: وه کیل زیرینه ئه دی تاقه کوپه که ی من کوانئ؟
 وه کیل و وه زیر ده لئین:
 له خۆمان یه خسیرئ
 ئه توو تازه که ده بئ کوپی خۆت وه بیئرئ
 بورجی به له ک چۆل و ئه حده ل قه نده هار بوو^۱ به سه فهر پۆی بۆ شاری جزیرئ
 دایکی مه می ئه گهر وا ده زانئ
 ده لئ: ئه هلی یه مه نئ، وه رن وه سه رم بکه ن قوپ و خۆلی ئی کۆلانی!
 جا بانگ دئلی:
 پۆله! میرمه م، گیانی گیانه!
 نازابی خۆمت لئ حه لال بئ ده گه ل شیرئ هۆردک مه مکانه
 مه چۆ شاری جزیرئ، شارئکی به ده ده مه، ویستراعتی گه لئک گرانه
 دایکی به نگینه ده لئ:
 پۆله، له خۆم فه قیرئ
 ئه توو ئه مه گی دایکی فه قیرت وه بیئرئ
 سه لام لئ پابوو له بۆ مه م و به نگینان، گۆپ و گۆپخانه ده که ویتته وه شاری جزیرئ
 دایکی میرمه می ده لئ:
 له خۆم مل به کوئن و بابان ویرانئ
 پۆله میرمه م! تۆ مانگان، تۆ پۆژان، تۆ سه عاتان، تۆ ده قیقان، به بهر و پشت هه لم
 ده گرتی به غهیره ز برک و ژانئ
 له خه زینه ی پزگار بووی، که وتیه چه نگ مامانئ
 له مانانئ خه لاس بووی که وتیه چه نگ دایانئ
 پۆله میرمه م! له دایانئ خه لاس بووی، که وتیه چه نگ له له ی، ده یانبردی دیوانئ
 پۆله ده بهر کوتایان نای؛ حه وت سالان دنیا ی پوونت نه دی له ژیرخانئ.
 ئه هلی یه مه نئ وه رن کوئنتیکم ده بهرکه ن له بۆ جوانئکی وه ک میر مه می؛ شاری یه مه نئ
 لیم چۆل ده بئ، ئاوه دانی ده که ویتته جزیرئ ویرانئ
 دایکی به نگینه ی ده لئ:

پۆلە! بۆچ وا كوپكى بىن فكىرى

پۆلە! سەفەر لە بەرە بە نادىرى.

پۆلە! لە شىرى دايكى خۆت گەردنت ئازابىن دەس لە ئاغايە خۆت ھەلنەگىرى

دايكى ميرەمى دەلن:

ھاي يەمەنى، ھاوارە، ئامانە!

پۆلە، ميرەم! لەسەر دايكت پراوەستە، دەگەلم بەكە دوو قسانە

ئەمن لە شارى يەمەنى بۆت ھەلدەگرم خەزەنە و دەبۆتخانە

پۆلە بۆت دەبەم بە ئىلچى بۆخۆم، دەچمە شارى جىزىرى بۆتانە

ياپەزىنت بۆ دىنم. شارى جىزىرىش بە خاك و بادەو دەكەم؛

بابى دايكى، بە جىئومەكانەو بۆت دىنمە ئىرەكانە

كاكە مەم دەلن:

لە خۆم فەقىرى

ئەمن بۆخۆم سوپىندخۆم، دەبىن لە دووى بچمە جىزىرى

كاكە مەم دەلن:

ھاوار وەبەر ئەو خولايەى تاق و تەنيايە

ئاوپىكم تىن بەربووە، ھىچ چارم نايە،

شارى يەمەنى چۆل و واحىدەلقەھارە چ بەكەم بەبىن ئاغايە

دايكى بەنگىنەى دەلن:

چ بەكەم لەخۆم بىن فكىرى

پۆلە نابىن دەس لە ميرەم كوپى براھىم پادشاى ھەلبىگىرى

دايكى بەنگىنەى دەلن:

ھاوار و واوەيلايە

ئازابم بەھىچن چوو لە دنيايە

تاقە كوپىك خولاي دايىمى لىن بۆم ھەلنەشتە، ھەلوەدايە

دايكى مەمى دەلن:

پۆلە، ميرەم! خولا نەيدامىن پۆنىشم بە دەنگ دلبرى

پۆلە! ئىستە بەپىرى تووشى ئەستۆم بوو وەجاغ كوپىرى

دایکی میرمەمی دەلێ:

ئەهلی یەمەنئ سەید و مەلای دە نەوجوانە!

ئەزۆ بێم بە قوربانی هەردووک چاوانە

دەرکی دەروازەی یەمەنیم بۆ بگرن تا دوو قسانە بکەم دەگەڵ کوپی تاقانە

دایکی مەمی دەلێ:

سەید و مەلا خۆشەویستی ئەو خولایە

هەموو دەسینگو دایە سی جوزوی کەلاموڵلایە

وەرن دەگەڵ ئەمن، بچینە خزمەت میرمەمی، تکاییم بۆ بکەن، دەشقەمی دەگەڵم

بگەرێتەوێ دوا

دایکی بەنگینەمی دەلێ:

ئاورم تێ بەربوو، لێم خەرابوو جگەرە

ئاغا و تۆکەرەن، سەفەری کاوڵە جزیری لەبەرە

دایکی بەنگینەمی دەلێ:

چ بکەم لەخۆم بێ سەلایە

چ بکەم؛ بۆ براھیم پادشا لە ھاواری مەم و بەنگینان نایە؟

دایکی مەمی دەلێ:

چ بکەم لە خۆم ئێخسیری

ھیچ کەسم نییە بۆم بکا پرا دەگەڵ تەگبیری

هەرچەندە دەکەم دەستم پێ لە کوپی خۆم هەلناگیری

دەبێ، کەشکوڵێکی هەلگرم دەگەڵ دارەسایەکی، بێم بە دەرویش وەدوو میرمەمی

کەوم، هەتا دەچمە شاری جزیری

دایکی بەنگینەمی دەلێ:

چ بکەم، پۆڵە، گیانە؛

حاشا لە یەمەنئ، ئەگەر گەرە و گرانە؛

دەبم بە ئیلچی لە هەموو دەرکان پەیدا دەکەم نان نانە

هەموو شارەکان لێک دەدەم هەتا دیمە شاری جزیری بۆتانە

خەلقى جزیری دەلێن: قەرەواشیان دەگەڵە، ئەو جووتە نەوجوانە

كاكەمەم دەلئ:

لەخۆم غەرىب، بئى سەلايە

بە دايكم عەرز بكن: بەخولاً ناگەپتەمەو دەوايە

چونكە سوپندم خواردوو بە كەلاموللايە

دايكي مەمى دەلئ:

پۆلە، ديدەي شيرينم!

پاوەستە دەستت دەستۆى بكم تيرت بيبينم

كاكەمەم دەلئ:

مەكە فكرئ،

دەست دەستۆكردى من ههچ كەلك ناگرئ

ناگەپتەمەو دەوايە، كەلك ناگرئ.

سەفەرم لەبەرە دەبئ بچمە جزيرئ بۆتانه

دەستم لئ هەلگرن، ئەي بەندەي موسلمانە!

دايكي بەنگينەي دەلئ:

پۆلە! لە من مل بەكوپن و بابان ويرانئ

خولاكەي مەم و بەنگين ئيزن بەدن، بپۆن بۆ جزيرئ بۆتاني

وهرن، بە خولايان بە زامن بەدن؛ بە ئەمانەت بە پيغەمبەري ئاخىر زەمانئ

دايكي ميرەمى دەلئ:

پۆلە، لە خۆم بئى سەلايە

ئاوپيكم بەربۆتئ، لەدلم كوزراوە چرايە

شارى جزيرئ ئاوەدان دەبئ شارى يەمەنم بئى كوپى ئاغايە

كاكەمەم دەلئ:

چ بكم، پۆژم لئ وەرگەپاوە

خەلقى يەمەنئ سەيد و مەلاي تەواوە

سەفەرم لەبەرە دەولەت زياد و مالى ئاوا

خەلقى يەمەنئ، سەيد و مەلا دەلئ: كوپرين

هەپۆ، بپۆ، بە خولات بە زامن دەدەين بە پيغەمبەرت دەسپيرين

جا كئ بوو له بهنگینی گولباوه
 جارئ پاكيشا دهنگی قوشه نی داوه
 قوشه نیان بار ده كرد، ئالا هه لدراره
 به جومله ی سه عاتیکی ته داره ك ده گیرئ
 ئالایان هه لگرت پشتی خویان ده یه مهنئ كرد، پوویان كرد ده شاری ویرانه جزیرئ
 جا خه به ریکیان له براهیم پادشای یه مهنئ گپراوه
 ئاورپك له یه مهنئ به ربووه به هیچ كه سن نه ده كوژاوه
 براهیم پادشا ده نئزیتته بورجی به لك، بزانی كاكه مه م بۆ له وه ئی نه ماوه؟
 براهیم پادشا ده لئ: خه لقیکی نادانه!
 بچن كاكه مه م بۆ بیینه ئیره كانه
 وهکیل و وهزیر ده لئین:
 براهیم پادشا، له خۆت فه قیرئ
 نه توو نه تزانی، كاكه مه م له شكری هه لگرت، پۆی بۆ شاری جزیرئ؟
 نه گه ر براهیم پادشا وا ده زانی، ده ست ده كا به شین و گریانئ
 ده لئ: جا نه من به بین كوپئ چ بكه م له یه مهنئ ویرانی
 براهیم پادشا ده لئ:
 وهکیل وهزیری موخته به رن
 ده غیلو بم وهرن گهنج و خه زینه ی بۆ كوپئ من به رن
 وهکیل و وهزیر له وینده رئ پاره ستاوه
 ده لئین: قوربانت بم براهیم پادشای ته واوه
 كاكه مه م پیاویكئ ئاقله موخاریجی خۆی هه موو له وئ داناره
 براهیم پادشا ده لئ:
 چ بكه م ئاودم گرت، دلم ناسره وئ
 پۆله! شاری یه مهنئ به قوربان ده كه م، مه رگی من په پیشت كه وئ
 جا نه و كئ ده بوو له كاكه مه می نادری،
 هه تا ئیوارئ دیناژوا، ئیوارئ مه نزلئ ده گری

ده لئ: به نگیڼه! ده بڼ بجی بوم ده قوشه ن و تیپ و سوپایه بفری
 نینجا وهره وه، ده بڼ ته داره کی شامم بۆ بگری
 نه وئ شه وئ مه نزلیان له وئ ته واوه
 سه رکړدیک به خوئی و به هزار که سی که پاره
 که سبجه ینئ به یانی داوه
 شه پیوریان کیشا، ئالا هه لکراوه
 جا له وئیان بارکرد بۆ شاری جزیریان ئاژواوه
 هه تا ئتواره به سهر داهات مه نزلیان ته واوه
 کاکه مه م ده لئ:

به نگیڼه ی، به لک چاوه!
 ده قوشه نئ بگه پئ بزانه کتیه ئاجزیی^۱ کیشاوه
 به نگیڼه ده قوشه نئ گه پ، خه به ری بۆ میرمه می هیتاوه،
 ده لئ: ئاغا گیان! که س ئاجز نییه، هیچ که س ناپه حه تی نه کیشاوه
 نه ما نه و شه و سه رکړدیک به خوئی و هزار که سی که پاره ته وه به دواوه
 میرمه م ده لئ:

به نگیڼه ی نه وجوانه!
 به په حمه تی خولای شوکرانه
 هه لته به برامیم پادشای بابم ده که لم غه یانه
 به نگیڼی بۆ وا ده رفکری؟

ئاغایڼ خوت ده بهر هه ردووک چاوان به ری
 نه وشه و سووک ته داره کی بۆ نه و شه و بگری
 به خولایڼ ناگه پیمه وه، مه گه ر کاکه مه م به ری
 نه وئ شه وئ ویستراحت کرا ته واوه
 سبجه ینئ که بایانی داوه

چارپان پاکیشا، به یداغ پاکیشاوه
 بۆ شاری جزیری ده پون، یه مه ن به جی ماوه

هه تا ئیوارئی ئاژواوه

دیسان مه نزلیان گرت، قۆشه ن هه لی داوه

میرمه م ده لئ:

به نگینی ده قۆشه ن بگه پئ، بزانه قۆشه نیکی ته واوه

به نگینه فرمیسی چاوانی ده ها ته خواری، ده تگوت: به حر و ئاوه

میرمه م ده لئ:

به نگینی! چ بووه، چ قه وماوه؟

ئه گه ر دلت به دایک و بابه وه هه یه، ئه تۆش بگه پتۆه دواوه

به نگینه ده لئ:

له خۆم غه رب و خانه وێرانی

به زاتی خو لایی، به حه قی پیغه مبه ری ئاخری زه مانئ

ده ست لئ هه لئاگرم، هه تا میوانی خو لام دینه سه ری بۆ گیان کیشانی

جا کئ بوو له کاکه به نگینی گولباوه

ده گه ل میرمه می پۆشتن دلخۆشیی یه کتریان داوه

هه تا سبه یینی پۆژ له مه شریقی سه ری ده رهیناوه

جا ئالای پاکیشاوه

قۆشه ن پیتی پاهیناوه

سه برکه سه برکه له بۆ شاری جزیریان ئاژواوه

ده محالی نوێژی نیوه پۆیه خه به ر به میرمه می دراوه

«سه لامه ت بئ ئاغایی به له ک چاوه

ئه توو ده زانی، سئ سه رکرده به خۆی و قۆشه نی نه ماوه؟

کاکه مه م ده لئ:

چ بکه م به په زای خو لای شوکرانه

ئه من چ بکه م بابی خۆم ده گه ل غه یانه

کاکه مه م ده لئ:

به نگینه! له خۆم بئ سه لایه

چاک نییه مه خلووقی ئازار بده ن، پیتی خو ش نییه ئه و خو لایه

وهره، بۆ خاترى من ببه سهركرده؛ ئه‌و له‌شكرهم بۆ به‌ره‌و دوايه
به‌نگينه ده‌لى:

ميرمه‌م له‌ من وايه، له‌كن ئه‌توو ژۆر موخته‌به‌رم
ئهن من هاتووم مالى وه‌رگرم، گهنج و خه‌زىنىي به‌رم
ئاغا به‌ قورىانت بم، له‌ غه‌ريبه‌كانى ده‌ قه‌له‌نده‌رم
هه‌تا ئهن ده‌رم، بۆ ئه‌سپى بۆره مه‌يته‌رم
ميرمه‌م ده‌لى:

به‌نگين! چ بکه‌م؛ له‌ خۆم بى كه‌مال و نادانى
بۆخۆم به‌ قورىانت بم ده‌سهرت ده‌گىپم يه‌مه‌نى وىرانى
چاوى خۆمت به‌ قورىان ده‌که‌م ده‌گه‌ل سهرتاپاي ئيمانى
وهره، بۆ خاترى من ئه‌و له‌شكره‌ى به‌ره‌و يه‌مه‌نى، ده‌گه‌ل ئه‌و مه‌خلوقه‌ى ناکه‌م
گوزه‌رانى

ده‌شقه‌مى خولا و پىغه‌مبه‌ر به‌ غه‌ريبى و بى كه‌سىي من بزانى
ئىنشه‌للا سه‌فه‌رم له‌به‌ره، ناگه‌پىمه‌وه، هه‌تا ده‌چه‌م جزيى وىرانى
ئىنجا بابم ده‌لى: ئهن تاقه‌ کوپىکم بوو نىوى ميرمه‌م بوو، ساحبى بورجى به‌لکه
کوانى؟

ئىنجا داىکم ده‌لى: پۆله‌ تۆ مانگ و تۆ پۆژ به‌ به‌ر و پشتان هه‌لم گرتى، ئه‌دى تاقه
کوپه‌که‌م کوانى؟
ئىنجا به‌نگينه ده‌لى:

ميرمه‌م؛ ئه‌مه هه‌ردووکه‌مان بى فکرىن
ئهو ئىواره‌ داها، بلا مه‌نزلىکى بۆ خۆمان بگىرن
خه‌لق چاوى له‌مه‌يه، چونکه‌ گه‌وره و سهرکرده‌ى له‌شکرىن
ئه‌گه‌ر ئه‌و قسه‌يان له‌وئى دوو به‌ دوو ده‌کرد ته‌واوه
ده‌نگى له‌شکریان ده‌دا به‌يداغيان ده‌ عه‌رزى ده‌داوه
ميرمه‌م ده‌لى:

به‌نگين بگه‌پى، بزانه‌ کىپه‌ى بى خه‌رجه، کىپه‌ى خه‌رجى پى ماوه
به‌نگين ده‌لى:

میرمه م نه توو ده گه ل من وهره پای حیسابین
هه تا سهری براهیم پادشای خوش بین، قوشه ن خهرجی که م نابین
میرمه م ده لئ:

توخولا به نگینه، به و قسه ت کردم سه رویره
پینگام دووره، پئیه کی گه وره و گرانه
قوشه نی بابم زوره، بلا بین متمانه
بابم و ده کا نه چمه جزیرئ، بگه پئمه وره لییره کانه
به نگین ده لئ:

میرمه م چهند ده که م ته گبیری توو، به من ناکرئ.
به خولا، قسه یه پیاو ده گریوی بنئ نابین ده ست هه لگرئ
ده نا خولا و هندی، میری مه زن غه زه بی لئ ده گری
میرمه م ده لئ:

به نگین، نه توو و ناکه ی له دلم ببین سه فایه
نه من ده س له یایه زینئ هه لئاگرم له بۆ دنیا یه
ئه گه ر سهرم، به خولا ی چوو بین ده س هه لئاگرم بۆ دنیا یه
به نگین ده لئ:

«میرمه م! نیستا یایه زین چاره توپی تویه، له هه موو که سی ده کا حاشایه
میرمه م ده لئ:

به نگین چی دیم لئ مه ده، مه مخه فکری
ده س له یایه زین هه لئاگرم، هه تا حق و ناحق له باره گای خولا ی ده کری
جاری بلا ویستراحتی بکه ین هه تا له شکر و قوشه نه که ن داده مه زئی
کئ ده بوو له به نگینئ گولباوه

ده لئ: سبچه ی ئو مه سلله حه ته ی ده که ین ته واوه
هیشتا بۆ شاری جزیرئ خوا ده زانی، چهند مه نزلمان ماوه
جا سبچه یینئ شه پیووریان کیشا، ئالایان پاکیشاوه
ئه وئ شه وئ چوار سه رکردان، هه ر سه رکرده ی به هه زار که سه وه لیئ گه پانه وه به

میرم ده‌لی:

به‌نگین! چ بکم، هیچ قاقز و قه‌لم و مۆری مامۆستام له‌کن نه‌ماوه

به‌نگین چ بکم له‌حه‌سره‌تی یایه‌زینئ هه‌موو ده‌رسیشم لئ گۆراوه

به‌نگین ده‌لی:

جاری لئ گه‌په، جاری له‌شکر و قۆشه‌نمان له‌و چۆله‌ی لئ بوو بڵاوه

کاکه‌م ده‌لی:

«له‌خۆت دله‌مگین و فه‌قییر»

هیچ بڵا له‌شکری براهم پادشام ده‌گه‌ل نه‌بن، بۆ من ناکن پا و ته‌گبیڕ

به‌خولای، هیچ ته‌نه‌فیس ده‌گه‌ل نه‌بن ناگه‌پمه‌وه، هاته ده‌چمه‌ شاری جزیری

به‌نگین ده‌لی:

بۆ من هه‌ر خزمه‌ت و ته‌داره‌ک بئ

سه‌فه‌ری له‌به‌ر ئه‌تۆیه په‌یبی لیت موباره‌ک بئ

بۆچ به‌ دلپه‌ری ده‌لیتی: جه‌رگم سووتاوه

سه‌فه‌ریکی دوور و درێژه، گه‌رم گۆلاوه

به‌حه‌قی خولای بئ شه‌ریک، تا پۆحم ده‌به‌ر به‌ده‌نیدا مه‌یتهرم، ناگه‌پمه‌وه به‌ دواوه!

میرم ده‌لی:

به‌نگینه چ بکم چاره‌م چیه‌؟

به‌خولای ده‌زانم سه‌فه‌ری جزیریم به‌ یه‌کجاره‌کیه

به‌نگینه ده‌لی:

چ بکم ده‌ستت بیده‌سه‌لاته، چاره‌ت نایه

چونکه سویندیان دواى به‌ قورعانی و که‌لاموللایه

برۆ غه‌ل له‌ دلت په‌یدا نه‌بن، هه‌موو که‌س هومیدی هه‌ر خولایه

ئهوئ پۆڤئ دوو به‌ دوو ده‌یانناژوا هه‌تا مه‌حه‌لی پۆژاوايه، جا قۆشه‌ن نه‌گه‌یبیه

ئاوه‌دانیان، که‌وت له‌ چۆل و له‌ سه‌ه‌رایه، ئهوئ شه‌وئ سئ سه‌رکرده، سه‌رکرده‌ی به‌

هه‌زار که‌سه‌وه لئی گه‌پانه‌وه به‌ دوايه

سبه‌ینئ که‌ له‌ خه‌وئ هه‌لستان، هیچ که‌س نه‌ماوه

ئینجا به‌نگینه هات، له‌ پشت سه‌ری میرمه‌می پۆنیش، گه‌لیک گه‌لیک گۆراوه

نه گەر میرمه م چاوی هه لڊیناوه، ته ماشا ده کا بهنگینه ده گری
فرمیسکی چاوانی ده تگوت: به حره، پووباره، ئاوه
میرمه ده لئ:

بهنگین بۆچی ده گری چت لئ قهوماوه؟
بهنگین ده لئ:

ئه ی میرمه می به لهک چاوه!
ئه وه له شکری بابی مه ی بۆ مه ی دروس کردووه، قه د که رسواریکمان له کن نه ماوه
کا که مه م بانگ دئ لئ:
بهنگین موحته به ره!

ئه سپی بۆره بۆم بینه، سه ری بگره به دووسه ره
ده بئ نه توش حوکه بگه پێیه وه؛ بۆخۆم ده چمه شاری جزیری ئه وه سه فه ره
بهنگینه ده لئ:

چ بکه م کویرم بوون هه رتک چاوه
ئه من هه ر له ویم عه رزی تۆ کرد، له شکریکی ناته واوه
ئیسنا نه گەر سه رم له پاشرا ببپی ناگه پێمه وه به دواوه». .
میرمه م پقی هه لستا به وه گۆچانی زێپین له سه ر و بناگویتی بهنگینیتی داوه
ده لئ: به ته نن ده پۆم، ده بئ هه ر بگه پێیه وه به دواوه
ئینجا بهنگین ده لئ:

به خولایی! به لیدانی توو ئه من له تۆکه ری ناکه وم
هه تا ده چمه شاری جزیری به سه ری پووت، به پیتی پێخاوس وه دووت ده که وم
ئینجا میرمه ده لئ:

تۆکه ره که ی دانا، به جئ ماین له سه حرایه
وه ره له تۆکه ری و ئاغایه تی بکه ی حاشایه
وه ره پێکه وه ببینه برای دایکی و بابی هه تا لیمان خرا ده بئ ئه وه دنیا یه
ئینجا پێکه وه مه م و بهنگین ده گرنه وه قه راری

ئه وه جووته سواره که ی غه رب له یه مه نپرا ده هاتنه خورای
پتی جزیری نازانن، هه یج که سیک نییه لئی بکه ن پرسیارای

لە سبەحەینتیاں داژوا ھەتا محەلی ئێوارێ
 دەگەینە مەنزڵێ، ئینجا لەوێ دەگرین قەراری
 ئەوێ شەوێ دوو بە دوو دەکن تەگبیر و پایە:
 ھیچ دایک و بابەمان نییە، ھیچ کەس نایە دە ھانا،
 بە خولای، ئەمە پدین سەپیمان نییە ھومێدەمان ھەر خولایە، ھەزەرەتی پەسوللایە
 ئینجا ئەگەر سبەحەینێ سوار دەبن ئەو جووتە سوارە
 وەدەر دەکەوتن پێی شاری جزییریان دەکرد پرسیارە
 ئینجا دەپۆینە خوارێ، ھاواریان دەکرد: یا جەببەرە!
 ئەوێ پۆژێ دەپۆیین ئەو جووتە سوارەکە ی غەریب، حاشایان دەکرد لە دنیا،
 خولایە! لە دووی مەخسود و مرادان دەچین کێن دێ دە ھانا،
 ھیچ کەسی دیکەمان نییە بەغەیرەز خولای و غەوسی بەغدا،
 ئەوێ شەوێ نەگەینە چ ئاوەدانان، بەجێ مان لە چۆل و سەحرا،
 قنیااتیان دەکرد ھیچ کەس نەبوو دوو قەسەیان دەگەڵ بکا لە بۆ سەفایە
 ئینجا ئەوان شوکرانەیان دەپژارد، سەلاواتیان دەدا لە ھەزەرەتی پەسوللایە
 ئەوێ شەوێ ئەوان دەنووستن دە ھیمەدایان دەھات غەوسەلئەعزەم لە بەغدا،
 ئەگەر ئەوێ شەوێ سبەحەینێ وەخەبەر ھاتن، پیاویکی پێش سفیدیان لەکن بوو لەبۆ
 سەفای دنیا،

لێیان پرسی:

بۆ کوێ دەچی، لە کوێ دێی، بەلەدیت ھەبە بە شاری جزییری، لە کوێ پێگایە؟
 پیاوی پدین سەبێ دەلێ:
 ئەنگو میوانن، بەخیریئن، سەرچاوەکانم
 بەخولای! بۆخۆم بەلەدم، بە شاری جزییری دەزانم
 ئینجا ئەگەر سبەحەینێ وەدەرکەوتن ئەو جووتە سوارە
 وەیسەلقەرەنی ماھیدەشتی دەیکردن قوتارە
 بۆ شاری جزییری دەچوونە خوارە
 ئەو کێ بوو لە مەم و بەنگینی نەوجوانە
 عەرزبان بۆ وێک دەھات بە پەزای بینای چاوانە

هه تا دهگهینه جووتییری یایه زیننی له ویی ده بوون میوانه
ئینجا ئه و سواره بانگ دئین:

ئه ی جووتییر، ئه وه جووتی کوئییه؟

جووتییر ده لئ: ئه ی جووته سوار، ئه وه جووتی شاری جزیرییه

ئه نگو له من بپرسن: ئه وه جووتی کئییه؟

ئه گه ر نازانن ئه وه پیاوی یایه زیننه

ئای به خیرین، سواری غه ریب هاتنه ئیره کانه

وه رن پیاو بن، له کن من بخۆن پارویک نانه

دا من مزگیننی به رم بۆ یایه زیننی نه وجوانه

ته سه دوقی سه ری ئه نگو ده یکا به خه لات به خشانه

ئینجا مه م و به نگین ده لئین:

یا په بی خولایه هه زار بار شوکرانه!

کئ بوو له مه م و به نگیننی به له ک چاوه

له سه رینچاوه ی کانیه بوون پیاوه

کئ بوو له جووتییری جندییه

جووتی به ره لدا کرد، بۆ یایه زیننی بردی مزگیننییه

کئ بوو له کوپی جووتییری نه وجوانه

هه ر پای ده کرد بۆ مه م و به نگینان ده هیتا نانه

ئه وانن نانه که یان ده خوارد، ده یان بژارد شوکرانه

ئینجا بۆ جووتییریان ده کرد به خه لات به خشانه

کئ بوو له مه م و به نگیننی چاوه به نگینه

دوو دوو ده چوونه سه رینچاوه ی کانیه

ئه لحه مه دولیللا ئه و کانیه کانیه گه نجیه!

کئ بوو؟ له مه م و به نگیننی نازداره

هاواریان ده کرد: ئه ی خولای جه باره!

ئه وه داغیل به شاری جزیری بووین؛ خولای بی ئه زیت به مانکه ی پزگاره

کئ بوو له میرمه می نازنینه، ده سستی ده دا جامی، له سه رینچاوه ی کانیه را پر پپی

دەھانیە

ۋەسەر بەنگینیتی دەگیرا؛ بەنگینیتی کرد نەخشینە
 کئی بوو لە بەنگینی تەواوە
 ماشاڵا دەلئی گۆلی بەھارییە تاو لیتی داوہ
 لەو ئاغا و ئۆکەرە ی موحتەبەرە
 ماشاڵا یەکیان دەلئی شەمسە، یەکیان دەلئی قەمبەرە
 ئینجا لەسەر پازی کانێە دادەنیشان ئەبەر ئەوبەرە
 مەتا لە خزمەت یایەزینی دیتەوہ جواب و خەبەرە
 جووتیر دەچوو بە ھاوار، بە لینگدان دەگەپاوە
 موژدە ی لە بۆ مەم و بەنگینان ھیناوە
 چەند دەستیان دە گیرفانی خۆیان نا، چەندیان زێر بەو جووتیرە ی داوہ
 کاکەمەم دەلئی:
 جووتیر ئەمە لە کوئی ببین پیاوہ؟
 جووتیر دەلئی:
 ئەزۆ ببم بە قوریانە،
 قاسیدو لەسەر پێیە یە دەگەلۆ بیکا قسانە
 لەوئی پۆدەنیشان شان بە شانە
 چوار پەگەعتیان نوێژ دەکرد، دەپارێانەوہ لە بینای چاوانە:
 خولایە! ئەمە غەریبین لەوانی دە بیگانە
 کئی دەبێ بەخانەخویمان، لیتی ببین میوانە؟
 یارەببی خولایە! مەخسودمان عاسل ببی، سەرمان خەلاس ببی لێرەکانە!
 کئی بوو لە جووتە لاوہکە ی نازدارە
 پێیان دە پکیتی خۆیان دەنا دەبوون سوارە
 ئە ی بینای چاوان! جا بۆ شاری جزیری دەچوینە خوارە
 ئەوہ دەھاتنە خوارئ جووتە سوارەکە ی فەقیری
 دەھاتن و دەگەیشتنەوہ سەر چۆمەکە ی کاوہ جزیری
 ئەگەر زەینیکی خۆیان بەرەژوور داوہ

تہ ماشا دہ کن ھہ موو گازرکارہ پاوہ ستاوہ

ئینجا میرمہم دہ لئ:

بہ نگینہ ی بہ لہک چاوہ!

ھوہ ی دیوتہ لہوئ پاوہ ستاوہ

ئوہ یایہ زینہ ئہ گہر ئہ منی بؤ ئیرہ کہ ھیناوہ

کاکہ مہم بہ نگین دہ لئ:

کاکہ مہم! وانییہ

ئوہ ھہ لہ بہ تہ قہرہ واشی بہ ردہستی وییہ

کاکہ مہم دہ لئ:

بہ نگینہ چ دہ لئیی قسہ یہ کی لئ بزائم؟

کاکہ مہم دہ لئ:

ئہ ی گازرکاری، گازری دہ کہ ی بہ دہ ستانہ

ئہ مہ غہ ربیین لہ وانی بیگانہ،

بہ قسہ ی توو لہ یہ مہ نپڑا ھاتینہ جزیرئ بؤتانہ

مہ لہ کړیحان دہ لئ:

ئہ ی جووتہ سوارہ کہ ی دوور مہ کانہ

ھہر لہ وپڑا بہ خیرئین؛ پٹالوو سہرچاوی من ھہ تا ئیرہ کانہ

ئوہ یایہ زینئ ئہ نگوی ھیناوہ، چل قہرہ واشی وہ کو من ئوہ لہ بہر دہ ستانہ

کاکہ مہم دہ لئ:

ئای؛ لہ بہر ژئان؛ ئوہ لئیم دہ کا حاشایہ

چ دہ لئیی لہ ترسی خو لای لہ بہر کہ لامول لایہ

یہ مہ نت تہ تخت و تاراج بہ من بہ جئ ھیشٹ، ئیستا لئیم دہ کہ ی حاشایہ؟

مہ لہک ریحان دہ لئ:

جووتہ سوارہ کہ ی غہ رب، گیانہ گیانہ!

ئہ من قہ ت یہ مہ نم نہ دیوہ بہ خو لای بئ شہریک و لایہ زانہ

ئوہ خاتوونی ئہ نگوی ھینا ئیرہ کانہ

لہ خو لای بترسین، بہ من بکن متمانہ

«چل قهره واشی وه کو من دایم لودام له به رده ستانه

کاکه مه مه ده لئی:

به نگینه چاوه نگیه!

ئه وه حاشایه ده کا، جیه تی چیه؟

به نگینه ده لئی:

ئه وه حاشایه نا کا، به خولای ئه و نییه

ئه و کراسی هینابوویه یه مه نئ

ئه وه ده بهر ویدایه، ئه وه خه لاتی ویه

ئه و کولێجی ده قو لئ ئه ویدا، ئه وه یایه زینتی به وه ی داوه به یه کجاره کییه

به نگینه ده لئی:

ئه و سویند ده گه ل ئه توو خوارد، ئاغایه من، به سه ری توو، ئه وه هه و نییه

کاکه مه مه ده لئی:

به نگینه، چونکه تووشی ئه وه ی بووین، بلا لئی پیرسین، بزانی له ماله کئ ببین

میوانه .

کاکه مه مه بانگ دئی:

خاتوونئ! خاتوونئ گیانه!

کئ سه غی و لوتیه، ئه مه بچین لئی ببین میوانه؟

خاتوونئ به شقی خولای، غه ربین ده گه لمان مه به غه یانه

مه له ک ریحان ده لئی:

له من مل به کوئین و بابان ویرانئ!

هه ر که سیک ده گه لو غه یان بئ، په ببی کوئیر ببئ له چاوان، زه بوون بئ له ئیمانی

لاوه هه ر که سیک ده گه لو غه یان بئ، خولا لئی بکا به کفری

لاوه ئه گه ر بۆ مه خسوود و مرادان هاتوون، قسه ی ساغ له من وه رگری

لاوه پیناوداری توو بم! مه چۆ ماله که س، بچۆ مه نزلی کابه کری

ئه وه پیاویکی سه غی و پیاوچاکه قه دری میوان چاک ده گری

لاوه تازیزم. گه لیک لاویکی بئ نسرينی

هه ر که سیک ده گه لئ غه یان بئ کوئیر ببئ له چاوان، زه بوون بئ له دینی

ئەگەر بۇ نان پەيدا كۆرۈنمەس ھاتىۋى - ۋەبالت بەستۇى من - بچۇ مالا مىرئىندىنى .

لاۋە گەلىك لاۋىكى شىرىنى

ھەركەسىك دەگەلت غەيان بى، ياپەبىي، خىرئى لە جوانى خۇى نەبىنى

ئەگەر بۇ پىاۋەتى ھاتىۋى - ۋەبالت بەستۇم - بچۇ مالا قەرەتازدىنى

كاكەمەم دەلتى: كەس ناتۋاننى دارت بە سەر بارئى پاكا قەسى خراپىت پى بنوئىنى

بەنگىنە ئەتۋو پىاۋىكى ئۆززانى

ئەمن پادشايتى يەمەنىم بەجى ھىشتۋە، تازە بچم ئۆكەرى خەلقى بگەم بۇ نانى

كاكەمەم دەلتى:

بەنگىنە، گەلىك بەنگىنىكى نادى

مىرەم لە شارى يەمەنىپا نەھاتۋە بچى فېنجاننى قاۋەى بە سەدەقەسەرى ۋەرگى

ئەمن بۇ مەخسۇد و مرادان ھاتۋوم چاك ۋەيە، بچمە مالا كابدەرى .

كاكەمەم دەلتى:

بەنگىن، گىانە! ۋەى گىان گىانە!

پىتى دۈزەدە مانگ و بىست و چۈر پۇژان ئەمن ھاتۋومە ئىرەكانە

شارى يەمەنىم بەجى ھىشتۋە، چەند شارىكى گەرە و گرانە

ناچمە مالا قەرەتازدىنى، بە سەدەقە سەرى بىدەننى پاروۋ پاروۋى نانە

دەلت غايلەى نەكا، مەلتى مەسلەھەتى ژنانە

ھەر دەچم لە مالا كابدەرى دەبم مىۋانە

ئىنجا يايەزىن ھاۋارئى دەكاتە خولای:

خولایە! ئەتۋو خولایەكى بەفكرى

ھەم كەرىم و ھەم قادىرى

ئەو جوۋتە سۋارەكەى لە يەمەنىپا ھاتۋون پىتى دۈزەدە مانگ و بىست و چۈر پۇژان

ۋەبەر خۇى دەگىرى

پەبىي بە پەبىينى خۆت كەى بچنە مالا قەرەتازدىنى نەچنە مالا كابدەرى

يايەزىن دەلتى:

ھاۋارم ۋەبەر ئەو خولایە!

ئەگەر بى شەرىكە تاق و تەنھايە

بوځوی لایه زانه

نه و جووټه سواره کي به قسه ی من مل به کوښن، هاتوونه نيره کانه،
 په بن له ماله میری، کاکي من نه بن میوانه
 نه ی خولایه! نه توو بن شریکی چنه بن نسرینی
 نه و جووټه سواره کي هاتوون به قسه ی من مل به کوښنی
 پادشاهی تی شاری یه مهنن لیتیان به جن دهمینی
 یاخولا! نه چنه ماله کابه کری؛ بچنه ماله خوشکی خوم، قهره تازدین پیاوړکی په شیده،
 سه خیه، نان بده یه . نه و زور چاکیان به خیردیننی
 کن بوو له کاکه مەم و به نگینی موخته به ره
 خه لقی جزیریان لی پاره ستابوو نه و بهر نه و بهر
 کن بوو له کاکه مەم و به نگینی گولباوه
 به هرتک دهستانیان له عالمی ده کرد سه لاه
 جزیری نه و بهر نه و بهر جوابیان ده داوه
 نینجا مه له کړپحان خیله کی به سر خوی کیشاوه
 له دواي مەم و به نگیان ده هات به هله داوه
 مەم و به نگیان نه سپی خویان ناژاوه
 کن بوو له مەم و به نگیانی نادری
 له هیچ کوئ پانه وستان هتا گهینه ده رکي کابه کری
 خه لقی جزیری نه و بهر نه و بهر ده وان ده فکری
 هیچ که سیک نییه له ده رکي کابه کری
 نه گهر بن جلوی نه و جووټه سواره ی بگری
 کن بوو له کاکه مەمی گولباوه
 بانگی ده کرد: به نگینه ی به له ک چاوه!
 ته خسیری من نییه، ته گیری هردوکیانی لی کراوه
 پیاوی غریب وهک بازی چاو به ستراوه
 گه لیک کهس به قسه ی ژنان تن شکاوه
 له کنم ماله به کرناغای چ میوانی پانه گرتووه نانی به کهس نه داوه

کاکە مەم دەلێ:

بەنگینە بەنگینیکی شیرینی!

مەسلەحەت ئەوەیە بچینە ماله قاره تازدینی

ئەو پیاویکی لۆتییه، لەسەر ناوی دانامینی.

کێ بوو لە میرمەمی نازدارە،

دەیگوت: ئەهلی جزیری، کە یخودا، پدیندارە

کووچە ماله قەرە تازدینی کیهیه، بۆ ماله وی بچینە خواره؟

کێ بوو لە پیاوی تەواوە

هەموو پاشە و پاش دەکشاوە بە دواوە

ماله قەرە تازدینی بە مەم و بەنگینیان نیشان داوە

کێ بوو لە خەلقى ساحبی ئیمانە

موژدەیان دەبرد بۆ خاتوون ئەستی نەوجوانە:

جووتیک سواری غەریب و نەوجوان ئەوە هاتن بۆ ئێرەکانە.

خاتوون ئەستی ئەگەر وا دەزانن

بۆخۆی هەڵدەستا لە دیوانن:

بڵان، بەخێریان بێنم ئەو میوانانە.

خاتوون ئەستی دەکا هەرایە:

«دەبلا بێن جەیل و مەلا و سەید و کە یخودایە

یەک بە یەک هەمووی دەناردنە پێگایە

کێ بوو لە خاتوون ئەستی چاوشە هێنە

دەینارد قەرەواش و سەرسپی دەهێنا

شووشە گولایان دەگرت، وەتاغ و بالەخانەیان پێ دەکرد ئاوپەرژێنە.

کێ بوو لە خاتوون ئەستی گەرم کۆلاوە،

دەینارد قوریانیی دەهێناوە،

گاوەردوونی لەپێش مەم و بەنگینان کراوە.

کە مەم و بەنگین گەینه کۆلانن

جەیل بە پیریانەوێ چون؛ دەستیان کرد بە خەلات بەخشانی

له وئ پهدببون به سه فایه
 له سه ر پئی هه ببون پیش سپی و که یخودایه
 که له وئ پهدببون لئ پاره ستا ببون سید و مه لایه
 کئ بوو له میرمه می به لک چاوه
 سهلامی له وان ده کرد له نیویان بوو پیاوه
 ئینجا به نگینه گه لیک نادری
 چهک و نه سپابان له میرمه می وهرده گری.
 کاکه مه م له وئ پاره ستا؛ به نگینه له بۆ مه حره م پاده بری
 خاتون نهستی نه گه ر ده یزانی نه و گوفتاره،
 له په نجه رانرا دیته خواره .
 خاتون نهستی ده لئ:
 «براله، گیانه!
 بۆ ته شریف و درهنگ هاته ئیره کانه؟
 وهره، پۆنیشه؛ پیکه وه بکهین دوو قسانه» .
 به نگینه ده لئ:
 خاتونئ، به لک چاوه!
 نه من ناتوانم پۆنیشم؛ ناغام له ده رئ پاره ستاوه .
 ئینجا خاتون نهستی ناریدییه کن سید و مه لای موختاری:
 کاکه مه م بۆ مه ره خهس بکه ن به یه کجاری .
 که قاسید هاتوو له ولاره،
 عهرزی سید و مه لایان کراوه،
 کاکه مه میان مه ره خهس کرد، ده یگوت: ده ولت زیاد و مالی ناوا .
 کاکه مه م که مه ره خهس کرا هه موو کهس ده زانی
 پووی له حهره می قهره تازدینی کرد، خاتون نهستی پئ ده زانی .
 خاتون نهستی به پیری وه هات، دهستی دهستوی کرد ده لئ:
 براله بۆچ و درهنگ هاتیه جزیری ویرانی؟
 دنیای پوونم لئ تاریک بوو، له سوئ توو لیم بر پئی گوزهرانی،

براله! هه‌لسته بجینه وه‌تاغی باله‌خانئ.
 کی بوو له میرمه‌می موخته‌به‌ره
 له پلیکانیان ده‌که‌وته سه‌ره
 په‌نجه‌ریان بۆ ده‌کردنه‌وه ئه‌وی‌ه‌ر نه‌وبه‌ره،
 ده‌گه‌ل خاتوون نه‌ستی پۆده‌نیشتن، خوشک و برای ده‌ موخته‌به‌ره
 به‌نگینه ده‌ پیش نه‌وان پاره‌ستا بوو ده‌سته‌ونه‌زه‌ره
 کئ بوو له خاتوون نه‌ستی به‌له‌ک چاره
 ده‌گه‌ل میرمه‌می گوفتاریان بۆ یه‌کدري گتپاره
 به‌نگینه بۆ پۆنیشتنی مه‌ره‌خه‌ست کراوه
 مه‌م و به‌نگین و خاتوون نه‌ستی پۆنیشتن شان به‌ شانئ
 خاتوون نه‌ستی ده‌لئ:
 له خۆم مل به‌کوئین و بئ وه‌ته‌ئ
 چ بکه‌م میوانی منه‌ تا‌قه‌ کوپه‌ی براهیم پادشای یه‌مه‌ئ.
 خاتوون نه‌ستی ده‌لئ:
 چ بکه‌م! له من بابان وێرانئ،
 قه‌ره‌تاژدین له دیوانی میرزئندینییه به‌ هاتنی نه‌و میوانانه نازانئ.
 خاتوون نه‌ستی ده‌لئ:
 کوئخا ده‌رک! وه‌ره به‌ر په‌نجه‌ره و باله‌خانئ؛
 به‌ نه‌مینی بجۆ خه‌به‌ریکی به‌ قه‌ره‌تاژدینی بده، بلاء کاکم نه‌زانئ.
 کئ بوو له کوئخا ده‌رکی به‌له‌ک چاره،
 ده‌گه‌یییه ده‌رکی دیوانی میری، په‌رده‌ی هه‌لداوه،
 که‌وشی هه‌لگرت و به‌قه‌ره‌تاژدینی نیشان داوه.
 میرزئندین ئاوپی ده‌داوه.
 میرزئندین ده‌لئ:
 «کوئخا ده‌رک بۆچی له دووی قه‌ره‌تاژدینی هاتووی، بۆ نه‌هاری چ دروس کراوه؟»
 کوئخا ده‌رک ده‌لئ:
 «میر بتبم به‌ قوربانه!»

هه رچی ئەتوو بخۆی ههیه، ئەما تازە هاتوون دوو میوانە».

کە قەرەتاژدین لە دیوانی هەڵستاوه،

لە پلەکانان دەهاته خوارێ ئاوپێکی وه کوێخا دەرکی دەداوه،

دەيگوت: «چ خەبەرە، چی قەوماوه؟»

دەيگوت: «ئەلحەمدوللا هیچ نییه؛

«دوو میوانمان هاتوون لە نێوه پراستی شارییه،

زۆر میوانی دە نهجیین، خاتوون ئەستی لە دووی تووی ناردووه به تهعجیلیه».

قەرەتاژدین دەلێ:

«ئەمن بۆخۆم غەواسم،

ئەو میوانانە بهخێرێن، زۆر چاکیان دەناسم».

کی بوو لە قەرەتاژدینی گەرم کۆلاوه

ئەگەر گەیییه دەرکی خۆی لە هیچ کوێ پانهوهستاوه

هەتا لە پلیکانان دەکەوتە سەرە، پەردەى هەلدهگرن، لە هیچ کوێ پانهوهستاوه

هەتا دەچوو، لە میر مەمی دەکرد سەلام و سەلاوه.

دەيگوت: «عەلەیکومئەسەلام و پەحمەتوللّاهى سەر چاوی من شۆرە لاوه».

کێ بوو لە مەلەک پیحانی بەلاک چاوه

چارشێوی به سەر خۆی هەلکێشاوه

به کووچهیدا دەهات بهههنگاوه

ئەگەر گەیییه دەرکی کابهکری، ئەگەر تەماشای کرد ئەو میوانەکەى هاتبوو لە دەرکی

ماله بابی نهماوه.

مەلەک پیحان دەلێ:

«لە خۆم سەر بەتال و بابان و پیرانی!

دیت چلۆن لە دەرکی مالە بابم برا پێی گوزەرانی؟»

مەلەک پیحان دەلێ:

«بابە ئەتوو گەلێک کافری!

پۆڤێ ههشتا کەس جیره و موایجی لە مالە توو وەردهگری

خەبەر لە هەر چوار دەولهتان دەگەپێ، دەلێن: بەکرناغا میوانان پاناگری».

بەکرناغا، ئەتوو بۆ من پەرژینی.

قەت بوو، میوان لە ماله توو جیتی نهی، بجیتە ماله قەرەتاژدینی؟»

بەکرناغا دەلی:

«بە حەقی ئەوەی ساحب سەقایە!

ئەوی ئەوانە بۆی هاتوون لە پووی دنیا،

نايەلم هیچ مەخسود و مرادیان حاصل بێ؛ بە حەقی ئەو خولایە!».

مەلەک پیحان دەلی:

هەپۆ، سەد جارێ پۆ!

دیت چلۆن ماله بابەکەم لێ بوو نوغۆ!

دژمن دەلێن:

ماله بەکرناغای لە بۆ میوانان نهیبوو کا و جۆ.

میرزێندین ناردییه کێ قەرەتاژدینی: «کێ موابی لێ برپوه؟

کێ قەسە پێ گوتوو؟ بۆچی نایەتە دیوانی؟» قەرەتاژدین دەلی:

«لە سایە ئیچاوانی ویوه کەس ناتوانی چ بەمن بلی؛ ئەما چەند سالان بوو بڕایەکم

بوو پۆی بوو بە سایە ئیچاوانی وی هاتۆتەوه؛ ئێوی وی کاکەمە، جا لەبەر ئەوەی

بە خزمەت ناگەم».

میرحوکمی لەوی کرد: «هەلستێ؛ کاکەمەمی بێنی و بێتە ئێره».

گوتی: «قوربان! ئەوپۆ مەرەخەس بفرموو؛ سبەحینی بە خزمەت میری دەگەم دەگەل

کاکەمەمی».

کۆپی پادشایەکی دی بوو، ئێوی (عرفۆ) بوو. ئەویش هاتبوو بۆ ماله قەرەتاژدینی؛

ئەویش بۆ یایەزینی. کۆپی پادشایەکی دی بوو ئێوی (چەکۆ) بوو. ئەویش هاتبوو بۆ ماله

قەرەتاژدینی؛ ئەویش بۆ یایەزینی. کاکەمەمیش کۆپی براھیم پادشای یەمەنی بوو، ئەویش

هاتبوو ماله قەرەتاژدینی؛ ئەویش بۆ یایەزینی. قەرەتاژدین ئێوی بابی عرفۆ و چەکۆی

نەدەزانی؛ ئەمما دەیزانی کاکەمەم کۆپی براھیم پادشای شاری یەمەنییه. شاری جزیریش

هەر دەبەر حوکمی یەمەنییە.

ئینجا ئەگەر سبەحینی پۆژ بۆوه، قەرەتاژدین، عرفۆ، چەکۆ، کاکەمەم و بەنگین، هەر

پێنجیان هەلستان بۆ دیوانی میری چوون. بەکر قاسیدی لەسەر پێی ئەوان دانابوو. ئەگەر

ئەوان چوون بۆ دیوانی، بەکریش لە ماله خۆی هەلستا هات؛ ئەویش گەیییه دیوانی

میری .

ئينجا ده لڼ له و کورې پادشای ته واره
که يیبه دیوانی میری لڼیان ده کرد سه لام و سه لاره
میرزیندین ده یگوت:

«عه لڼکومنه سه لام و په حمه توللای، سر هر دووک چاره!»
جڼیان به کاکه مومی نیشان داوه .

عرفق ده پيشدا هاتبوو؛ برای گوره بوو. چه کڅ له دوی وی هات؛ برای نیونجی بوو.
کاکه موم له دوی وان هاتبوو؛ برای چکوله بوو. نه گهر چوونه دیوانی میر زیندینی، میر
حوکمی کرد په سر هم مووانی خست؛ به رامهر خوی دانا. قهره تارزین له پاش موخاریجی
همو و شوی جومعان په کی په نجا تومنه نی له پشت سهری وان داده نا؛ ده یگوت: «نه کوو
خه رجیان پښ نه بڼ تابروم ده چڼ. نان منه تی نییه بڼ من، نانی حیز عیبه نه من باسی
نانی بکه م». شه و و پوژیکي له وی دانیشتن، میر ماره خه سستی نه کردن. خاتوون نه سستی
هه لڼی گرت، پایویکی نارد: «به کاکم بلڼ، کاکه مومی بڼ نڼن نادا بیته وه؟» میر
فهرمووی: «ماره خه سستی ده کهم؛ بلا بڼ شامی بیته وه کن نه من. خوشکم بڼچی شتی به
قهره تارزینی دها، به من نادا هیچ؟ نه وه کاکه موم ماره خه سستم کرد، هاته وه؛ بڼ شامی
ده بڼ بیته وه کن نه من». کاکه موم هه لڼستا پوی؛ عرفق، چه کڅ و قهره تارزین، هموویان
چوونه وه. میر ما ده گه ل به کرناغا. گوتی: «به کرناغا، وهره ته گبیرئ بکه ین؛ کاکه موم
هیند نه جیمه هر چن ده کهم، شاری جزیرئ قابیلی نییبه بیده م». به کر گوتی: «نه وه
کڼیه شاری جزیرئ قابیلی نییه، نه توو بیده یڼ». میر فهرمووی: «به خولا، نازانم کورې
کڼیه؛ نه ما زور نه جیمه». به کرناغا گوتی: «قوربان! به خوت ده زانی؛ که یفی خوته». میر
فهرمووی: «هیچی دی شک نابم، مه گهر یایه زینتی به کوشک و تالاره وه بده م». به کرناغا
گوتی: «زور موباره که». توکران مزگینیان برد بڼ یایه زینن: «نه وشه و کاکت نه توو
پیشکشی کاکه مومی ده کا». یایه زین به قه سستی ده لڼ: «نه و کاکه موم کویندهریبه؟»
یایه زین مزگینیی پښ در. نه وی شه وی خوشی وه دل یایه زینن که وت. نه ویش مزگینیی
نارد بڼ خاتوون نه سستی: «نه و اقسیکي و په یدابوو له مه نزل کاکم». خاتوون نه سستی
ده لڼ:

«په بی خولایه، زور شوکرانه!»

به مه خسود بگن نه و نه و جوا نه .

ئینجا به کرناغا و میر ده‌که‌ن ته‌گبیرانه:

میر ده‌لن: «به‌کرناغا! بلا بیده‌ینن نه‌وشه‌و». گوتی: «قوریان! ناغای من! نه‌وشوی مه‌ده. بچۆ مالن، پرسیکی بکه، به‌یایه‌زینیش بلن: خوشک، نه‌من نه‌تۆم به‌خشی به‌کاکه‌مه‌می؛ مه‌لن پیی نه‌گوتم؛ نه‌گه‌ر په‌زا نه‌بی ناتده‌م». گوتی: «براله! حه‌زئ ده‌که‌ی بمسووتینه؛ نه‌من له‌ قسه‌ی توو ده‌رناچم». به‌کر گوتی: «قوریان نه‌وشه‌و په‌کی که‌وت، بمینن بۆ سبجه‌ی شه‌وئ ئینشاللا». به‌کر هه‌لستا، چۆه‌ ماله‌ خۆی. چو له‌ کووچه‌ی له‌ ماله‌ قه‌ره‌تاژدینیرا ده‌هات بۆ ماله‌ میسر زیندینی. به‌کر زۆری ده‌ باغه‌لی خۆی نا؛ به‌ کووچه‌یدا هاته‌ خوارئ. هر ژنکی حیزبوو، قه‌حبه‌ بوو دراوی دایه‌. هیندیکیان کولیجه‌ی بۆ کردن، هیندیکیان قه‌ندی دانن. نه‌و کووچه‌ی سه‌رانسه‌ر بۆ کرد. به‌وانی گوت: «نه‌گه‌ر سبجه‌ینن خه‌به‌رم دانن:

«هر که‌س له‌ ماله‌ خۆی بیته‌ده‌رئ،

قوپی به‌سه‌ری خۆی کا، یه‌خه‌ی ببچپی

بگیرتی بلن: هه‌پۆ! یایه‌زین گول بوو، ده‌ریان کرد له‌ شاری جزیرئ.

کاکه‌مه‌م پی بزانی نه‌و یایه‌زین گول بوو له‌ شاری جزیرئ ده‌ریان کرد».

سبجه‌ینن ژنه‌کان هاتنه‌ سه‌ری کووچه‌ی،

ده‌ستیان به‌ گریانن کرد. کاکه‌مه‌م له‌ولای هات، گوتی: «نه‌وه‌ چیه‌؟». ژنه‌کان

ده‌لن:

«له‌ خۆمان مل بوکوین و هه‌ژاری،

پیی گۆزه‌رانمان برا به‌یه‌کجاری.

نه‌و پۆ سئ پۆزه‌ یایه‌زین گول بووه؛ که‌ر و تیپیان داوه‌تن. ده‌ریان کردوه‌ له‌ شاری».

کاکه‌مه‌م ده‌لن: «جا چ بکه‌م، نه‌من که‌لامۆللام خواردوه‌ ده‌گه‌ل نه‌وی پیی دواژه‌

مانگ و بیست و چوار پۆژان هاتوومه‌ ئیتره؛ ئینجا نه‌من چ بکه‌م ده‌گه‌ل گولی»

ده‌لن: «له‌ خۆم خه‌مگین و خانه‌ویرانی!»

به‌ دلشکستی هه‌لستا چوه‌ دیوانن؛

جییان به‌ کاکه‌مه‌می نیشان دا؛ نه‌وه‌ی به‌ ئیلتفات ده‌زانن.

میر پووی ده‌به‌کری کرد؛ گوتی: «بلا یایه‌زینن بده‌ین به‌ کاکه‌مه‌می. گوتی: «قوریان!

بلا شامی بکه‌ین، ئینجا قسانی لئ ده‌که‌ین». شامیان هینا، نانیان خوارد، خه‌لاس

بوون. میر گوتی: «قه‌ره‌تاژدین! بۆچ قسان ناکی؟» گوتی: قوریان! فه‌رمایشی تویه؛

ھەرچى ئەتو دەفەرمووى ئىتاعەتى دەكەم». گوتى: «قەرەتاژدىن! يايەزىن بەجى و مەكانەوہ ئەوا پىشكىشى كاكەمەم كرد». كاكەمەم گوتى: «خولايە! ئەگەر قىبوولۇ دەكەم دەلئىن: ناچىزەيە؛ گولى قىبوولۇ كرد؛ ئەگەر نامەوئ، ئەمن سوئىندخۆرم دەگەل ئەوى». ميرفەرمووى: «قەرەتاژدىن! ئەوہ يايەزىنم بەجى و مەكان و تالارەوہ پىشكىشى كاكەمەم كرد». كاكەمەمى گوتى: «مير، ئەوہ قىبوولم كرد؛ دامەوہ بە توو». ميرگوتى: «قەرەتاژدىن! ھەر ئەوجار بە كاكەمەمى دەلئىم: كاكەمەم! ئەوا يايەزىن بەجى و تالارەوہ پىشكىش بە تۆم كرد». كاكەمەم دەلئى: «ئەوہ قىبوولم كرد؛ دامەوہ بە توو» ميرگوتى: «ئەوہ سەررا وى لىم قىبوولۇ كردى». عرفۇ، چەككەيفيان خوش بوو؛ چونكە كاكە مەم يايەزىنى نەويست. قەرەتاژدىن خەمناك ما. ھەلستا بېوا لە رقى كاكەمەمى چونكە يايەزىنى نەويستوہ. ميرفەرمووى: قەرەتاژدىن، دانىشەوہ؛ ئەوہ كاكەمەم يايەزىنى قىبوولۇ نەكرد لە من، ئەمن شتىكى لەوى دەخوام، كاكەمەم بەمنى بىدا».

كاكەمەم گوتى: بەلئى قورىان چ دەفەرمووى بەچاوان. گوتى «ئەتو ئەو تۆكەرەى خۆت بە من بەدە، ئەگە^۱ بەنگىنەيە». گوتى: «قورىان! پىشكىشت بى».

كئ بوو، لە بەنگىنى گولباوہ،

بانگ لەسەر بانگى لئ دەداوہ.

كەول و گۆچانى ميرەمى پۆى دەناوہ،

بانگ لەسەر بانگى لئ دەداوہ.

دەلئى: «ئەى خولايە، لە ۋەلايەتى غورىەت چم لئ قەوماوہ!»

بەنگىنە دەلئى: «ميرەم ئەمنى بۆ بەراتئ ھىناوہ».

چوو كەول و گۆچانى ھەلگرت لە پىش ميرزىندىنى پاوہ ستاوہ.

كاكەمەم ھەلستا بەتاقى تەئى بۆ مالا قەرەتاژدىنى گەپاوہ.

ئەگەر گوتى ھەلدەخا، خاتون ئەستى دەلئى: «خولايە! چ بەكەم چم لئ قەوماوہ؛

«ئەگەر كاكەمەم خوشكى منى نەدەويستم بۆ كەلاموللاى دەبەر خوشكى من ناوہ؟»

ميرەم ئەگەر دەچوو، ئەگەر تەماشاي كرد عرفۇ و چەككە ساز و چەقەنەيان پۆناوہ.

قەرەتاژدىن غەمناك ماوہ.

ئەگەر بەكر ئەو قەسى دەبىستن تەواوہ،

بەزەرىفى لە دىوانى ميرى ھەلستاوہ،

بۆ خزمەت یایەزینێ دەچوو زۆر خۆشی بوون هەنگاوه .

بەعاستا پەردە یایەزینێ هەلداوه ،

بەئانقەستی دەگەپاوه بەدواوه ،

یایەزین دەلێ :

«کابەکرا! بفرموو وەرە پێشێ، بزانی ئەوشەو لە دیوانێ چ قەوماوه» .

ئەگەر بەکر وای دەزانی، چوو کێ یایەزینێ دانیشێت لە دیوانێ،

یایەزین دەلێ :

«کابەکرا! بۆم بگێرەووە بزانی، چ بوو چ سوحبەتێک کراوه» .

بەکر دەلێ :

«چ بکەم، بۆ تۆ شیت و ناتەواوه؛

ئەمن نازانی، چ بکەم بۆ تۆ نازانی پێی گوزەرانی .

حیزابیکی خۆپێی هاتوو کەس بە مەنزلی نازانی،

ئەوشەو کاکێ تۆ سێ جاری ئەتو پێشکێش کرد، قبوولی نەکرد لە دیوانێ» .

یایەزین دەلێ :

«پێم بلێ، ئەو قسە چییە؛

بەکرئاغا ئەوەی قبوول ناکەم، ئەو کاریکی خۆپاییه .

ئەوەی ئەمنیان داوەتی ئێوی چییە؟»

دەلێ «نازانی؛ کاکەمەمی پێ دەلێن یەکی زەرەلە ی خۆپێیه!»

یایەزین دەلێ :

«سەری بەتالێ، ملی بەکوێنم .

بەکر، ئەو خەتای تۆیە، سێ و دوو ددانێ بە گازی دەرێن!»

بەکر دەلێ :

«ئەمن چ بکەم، تەخسیرم چییە؟

ئەو میرمەمە پیاویکی زۆر ناچیزه یه خۆپێیه .

بۆ تۆ پیاوان نانا سێ ئەتووی لە کێ گران نییه» .

ئەگەر بەکر ئەو قسە ی دەرکرد تەواوه ،

بەزەریفی هەلداوەستا پەردە ی هەلداوەگرت، دەگەپاوه بە دواوه .

یایەزین بۆ خۆی دەرگێ خەمناک ماوه؛

ده‌لئ: «خولایه! نه‌گەر ئه‌و پیاوه ئه‌منی نه‌ده‌ویست، بۆ له‌یه‌مه‌نئ که‌لاموللای ده‌پیش
ئه‌من ناوه‌؟

له‌ من مل به‌کوژن و بابان وێرانئ!

سبجه‌ینئ ده‌بن ئه‌و کاکه‌مه‌می ببینم، بزانه‌م نه‌گەر ئه‌منی نه‌ده‌ویست بۆ چ پادشایه‌تی
یه‌مه‌نئیی به‌جئ ده‌یه‌شت، پتی دوازه‌ مانگ و بیست و چوار پۆزان ده‌هاته‌ جزیرئ
وێرانئ».

پۆژیکئ سه‌ر له‌ سبجه‌ینانه،

چوار شیران له‌ سه‌ربانی قه‌ره‌تاژدینی گرتوه‌ دیوانه‌.

یایه‌زین گوئی: «بۆچی مه‌جمیعهی ئه‌و قاپان هه‌موو پۆژئ ناشۆن؛ به‌ پیسی ده‌چنه
دیوانئ. کاکم هه‌ر شه‌رپه‌تی». به‌ قه‌ره‌واشانئ گوئ: «هه‌لئ گرن ده‌یه‌مه‌هه‌وزئ
ماله‌ کاکم، ئه‌من ده‌یاننشۆم ئه‌وپۆ با هه‌موو شه‌ام و نه‌هاران وا بچیته‌ دیوانئ». خیله‌کی
به‌سه‌رخۆی کیشا په‌پیش که‌وت.

ئویش قاپ و مه‌جمیعهی هه‌لگرتم وه‌دووی که‌وت.

چه‌کۆ ده‌لئ:

«عوقو! قه‌ره‌تاژدین، میرمه‌م گیانه‌ گیانه‌!

«ئو بلنده‌ی به‌لکه‌ چاو کتیه‌، دیته‌ خوارئ بۆ پازی کانیانه‌».

عرفۆ ده‌لئ:

«چه‌کۆ! میرمه‌م، قه‌ره‌تاژدین، ئه‌زو بيم به‌ قوریانه‌!

ئو خاتوونه‌ ئه‌و خاتوونه‌یه‌، نه‌گەر ئه‌و سن شیرهی به‌ته‌مانه‌».

یایه‌زین ژنخوشکی قه‌ره‌تاژدینه‌. ئه‌وان له‌به‌ر قه‌ره‌تاژدینی شه‌رمیان کرد ده‌نگئ بکه‌ن.
قه‌ره‌تاژدین گوئی: «که‌لاموللایان بۆم بینن». قه‌ره‌تاژدین که‌لاموللای خوارد بۆ عرفۆ،
چه‌کۆ، کاکه‌مه‌می گوئی: «هه‌تا ئه‌من زیندووم یایه‌زین ئینگو هه‌رسێکانه‌؛ ئینجا هه‌رچی
خولا داینئ ئی وی بن». قه‌ره‌تاژدین گوئی: «بلا کاکه‌مه‌م بچئ پتی لئ بگرئ، نه‌کوو
بلئ: برا چه‌کۆله‌م، به‌ پیاوم نازانن». چه‌کۆ گوئی: «هه‌ر که‌سێک یایه‌زینی پئ قایل بن،
ئو برا گه‌وره‌مان بن».

«ئه‌مه‌ سن برا هه‌بوون ئه‌سپ بۆزه‌،

هه‌رسێک ساحبی گوز و که‌مه‌ند و ئه‌سپایی قۆزه‌.

هه‌لسته‌ بپۆ یاخولا یاری خۆت موباره‌ک بن، دوامین پیرۆزه‌».

عرفو دہلئی:

«نہمہ سئ برا ہہ بوون نہ سپ نالہ،

ہہ رسیک ساحبی گورز و کہمہند و شیر و مہ تالہ.

لاوہ! میرمہم ہہ لستہ برؤ یاری خوت موبارہک بین، دوامین حہ لالہ!

کاکہمہم ہہر پاوہستا پووشکہی دہ عہرزی دہژنی، دہنگی نہ کرد.

قہرہ تارڈین دہلئی:

«میرمہم لہ منت کہوئ دہگہل نہوئ سہ خوونئ دہگہل نہوئ تانئ!

پہبی خولا! نہو برایانہت لئ نہستینئ، ہہتا خولا دہکا دیوانئ.

ہہ لستہ، برؤ دہشقہمی پیوا قسیکی لہ ماشوقہی خوی بزانیئ.

بہ کاکہمہ میان گوت: «ہہ لستہ برؤ». گوتی: «کورہ مال خہرانہ بووا! نویژی نیوہ پڑیہ

بین، نیوہ پاسستی شاری جزیرئ بین، سئ شیڑی وک نہنگو پاوہستئ لیڑہ، نہمن چلؤن

پشتم دہنگو دہکہم، دہچم بق نویژی نیوہ پڑیئ، پئ چلؤن لہ خوشکی میری دہگرم؟

وہ لالہمی! دلم بتوقئ ناتوانم بچم». عرفو ہہ لستا دہگہل چہکوی، قہرہ تارڈینی، لہ

سہریانی چوونہ خوارئ، نہسپی خویان ہینادہرئ، سویندیان خوارد بہ قورعانئ: «نہگہر

یایہ زین قسہی دہگہل کاکہمہمی یہک بین، ہہرچی لہ کووچان، لہ سوقاقان قسیکی بکا،

فزوئی بکا، سہری دہبرین».

کئ بوو لہ کاکہمہمی گولباوہ،

کہولی قاقمی بہ ملی خویدا داوہ،

گہلیکی خوش بوون ہہنگاوہ.

عرفو دوعا و نایہ تہ لکورسیی دہخویند دہیکردن تہ داوہ،

ہہتا دہچوو لہ پازی کانہیہ لہ یایہ زینئ دہیکرد سہلام و سہ لاوہ.

یایہ زین عہلیکی وہ میرمہمی قہلہندہر نہ داوہ،

یایہ زین دہلئی:

«لاوہ! لاو مہبہ و ترؤ

خہلقی جزیرئ نہوا لہ سہریانان بوون کؤ بہ کؤ

نہگہر حاجہتی ناوئت ہہپہ، دہسنویژی خوت ہہ لگرہ برؤ».

میرمہم دہلئی:

«خولایہ چلؤن خانہم بووہ ویرانہ

هەزار نەحەت لە بابی خۆم دوامین لە بابی هەموو پیاوانە

پێی دوازدە مانگ و بیست و چوار پۆژان پادشایەتی یەمەنێ بەجێ بێت بە قەسە زنان
هەڵستە وەرە نێرەکانە؛

نێستە دەلێ: «لاو! ئەگەر حاجەتی ناوێت هەیه، دەسنووی خۆت هەلگر و بپۆ
خەلق شمر و شەیتانە».

کێ بوو لە میرمەمی گۆلباو،

کەوێ بە سەر شانی خۆیدا دەدا، بەعاجزی دەگەراو بە دواو. یایەزین گوێ:
«خولای! ئەو ئەوا هات، قەسە خۆی کرد، ئەمن دلم شکاند؛ کەلامی خولای ئەوی
ناگرێ، ئەمن دەگرێ، بەجوانی دەمرم، بە کافری دەمرم. بۆ بانگی کەم، بگەرێتەو،
دەشقەم دوو قسانی دەگەڵ بکەم». یایەزین بانگ دێت:

لاو! هە ی لاو!

ئەگەر حەزەرەتی جێرایلی خۆشەویستە، نیدای بۆ خۆشەویستی وی هێناو،

لاو ئەتوو ئەو خولایە کە حەزەرەتی موسای لە نووری خەلقەت کردو، هەوێ
سبەحەیان هەزار و یەک کەلامی لە بارەگای خولای دەکا تەواو؛

لاو: بەشقی ئەو خولایە، ئەگەر حەزەرەتی عیسی پوحوڵلای لە نووری خەلقەت
کردو، مردووی لە قەبرستانان پێ دەژیاو؛

لاو هەرچەند مۆمن و مەلایکەتن دەتێنە تکیە

بۆ خاتری من، ئەو جارە کە بگەرێتە دواو!

ئەوجار کاکەمەم بە شانی راستەیدا گەراو،

تەمەنای لە خولای دەکرد، لە پێغەمبەری دەپاراو،

هەتا دەچوو لە پازی کانیه لە یایەزینێ دەیکرد سەلام و سەلاو.

یایەزین دەلێ:

«ئەلەیکوموسەلام و پەحمەتوللەهی، سەر هەرتک چاوی من، میرمەم شۆپە لاو،

شەوێ دی، ئەگەر ئەو گێچە لە دیوانێ دەقەومی بۆچی لە منی مل بەکوینت

نەگێراو،

ئەلەیکوموسەلام و پەحمەتوللەهی، سەرچاوی منی بابان وێران

ئەتوو شەوێ دی بۆچی ئەمنت لە کاکم قبوڵ نەکرد لە لای دیوانێ؟

ئەگەر خۆت بە پیاو نەدەزانی بۆچی دەبەر ئەمنت دەناسی جزووی قورعانی؟»

كاكەمەم دەلن:

«يايەزىن، ئەتوۋ گەلىك ساحب خاترى

كاكەمەم نەھاتوۋە فىنجانى قاۋەى بە سەدەقەسەر ۋەرگىرى

خولاً غەزەبى حەۋتەبەقەى ئاسمانن بيارىنن لە شانى كابدەرى

يايەزىن! پۆڭم لن ھەلات گەيىبە مەھلى چىشتەنگاۋى

پوۋمەتى يايەزىنن گەلىك بەمن زەرىفتىن لە شوۋشەى گولاًۋى

برىا ئەۋ دەست و جام بام، ئەگەر يايەزىنن دەياۋىتمەۋە سەر پوۋى ئاۋى

پۆڭم لن ھەلات، گەيوەتە نيوەپۆيە،

پوۋمەتى يايەزىنن گەلىك زەرىفتىن لە گولن لىمۆيە

برىا دەست و جام بام، ئەگەر يايەزىن بە دەستى موبارەكى دەياۋىتمە سەر پوۋى

جۆيە

پۆڭم لن ھەلات، فەسلنى ئىۋارنى

پوۋمەتى يايەزىنن گەلىك زەرىفتىن لە دەنكى دەھەنارنى

برىا ئەۋ تاس و تەبەق بام، ئەگەر يايەزىن بە پەنجەى موبارەكى دەياۋىتمە سەر

تاتەشۋارنى

پۆڭم لن ھەلات گەيىبە مەھلى نوپۇنى شىۋان

پوۋمەتى يايەزىنن گەلىك زەرىفتىن لە گولنى دە مېۋان

برىا ئەۋ دەست و جام بام و ئەگەر يايەزىنن بە پەنجەى موبارەكى دەياۋىتمەۋە سەر

قەمبەلنى دە لىۋان

پەيىبى خولايە! ئەتوۋ پەھمبەرى، دەگەل يايەزىنن چىدى نەبىن نىۋان

پۆڭم لن ھەلات گەيوەتەۋە نوپۇنى خەۋتنى

پوۋمەتى يايەزىنن گەلىك زەرىفتىن كە گولن دە سوپىسنى

پەيىبى خولەگىرىم بى، ئەۋى پۆڭنى دەكا ديۋاننى دەگەل ديۋان كوردنن

يايەزىن! بە خولاي، ئەمن دەست لە توۋ ھەلناگرم ھەتا پۆڭنى مردنن

يايەزىن! ئاۋرىم تى بەرىۋو، جگەرم سوۋتاۋە

غەرىبى شارانم بەنگىنەشم لن ھەلپراۋە

شارى يەمەننم لە چەنگان چوۋ، ئەۋىشم دە پىنناۋى توۋ ناۋە

يايەزىن! ئەگەر ئاگات لىم نەبىن، زۆر خراپىم لن قەۋماۋە

ئەمەن و تەو و ئایک نابینەن مراد و کاوئ

گەردنی تەو گەلایک زەرەفترە لە شووشە ی گولائ

ئەگەر دەتوانی بە دەستی موبارەکت، زامەن شکا بەمدە یە چۆرێک ئاوی!

یایەزین دەلئ:

«مەم بەکوئەم دلم بە تازی

«گورگ ئاوی میرزیندینی گەلایک بێ پەزاترەن لە مووی بەرازی

ئەتەو چلۆن دەتوانی بە نوێژی نیوہەپۆیە لە نیوہەپاستی شاری جزیری جامی ئاوی لە

مەن بخوازی؟»

کاگەمەم دەلئ:

«یایەزین، ھیزی جگەرم، چرای چاوانم!

ئێستا ئەمەن غەریبی ھەموو شارانم

لەوہش بێ تیپ و سپاترەم، ھیشتا میری برای خۆت بە مەیتەر و تۆکەری خۆم نازانم

غەریبە ی شاران، لەبەر خاتری تەو زۆر بێ مەکانم

ھیچ کەس نازانی یایەزین چەند جوانە

بۆم بەجێ ھیشتووہ تەخت و مەکانە

ھەرچیکێ ژنە، پێشکاریان شەیتانە

ئێستا چۆرێکم ئاواناداتن؛ دەلئ خەلق شەیتانە»

کێ بوو لە یایەزینی بەلەک چاوە

دەستی دەدا جامی ئاوی، بازنە ی لە دەستی خۆی دەرھینا، ئەنگوستیلە ی لە قامکی

خۆی پاکیشاوە

گوارە ی لە گوئی خۆی دەرھینا، دەرزی لە بەرۆکی ھەلکێشاوە، دە جامی ئاوی ناوە

جامی لە سەرینچاوە ی کانێ، ھەلکێنجا، بە دەس کاگەمەمی داوە

کاگە مەم ئاوەکە ی خواردووە، بازن و ئەنگوستیلە و کرمەک و ھەمووی دە باغەلی

خۆی ناوە

جامی بە دەس یایەزینیدا. یایەزین دەلئ: «ئینجا میرمەم دەوڵەت زیاد و مائی ئاوا»

کاگەمەم دەلئ:

«لەخۆم غەریب و خانەوێرانێ

ئێستا غەریبی شارانم کەس قەدرم نازانی

ياپەزىن! بە زاتى خولاي بە ھەقى قورعانت
ئەمن لىرە ناپۆم ھەتا دەگەلم دانەنئى جى ژوانى» .
ياپەزىن دەلئ:

«سەرى بەتاللم، بابانى وئىرانم!
چل قەرەواشم ھەيە ھىچ كەسكىيان بە ھۆمىد نازانم
چ جىيان شك نابەم، نىيە متمانم
بۆيە وا خەجالەت و سەرەوئىرانم» .
مىرمەم دەلئ:

«ئەمن غەرىبىم بەجىيەكى چاك دەزانم .
ئاورم تى بەرىبو، چۆقمە دەكەوتى:
مەھەلى چىشتانى سولتانى ژوانمان مىعراجى مزگەوتى» .
ياپەزىن دەلئ:

«خولايە! چلۆن پووم پەشە، بابانم وئىرانە!
مزگەوتى كاكى من لە لايەكى ديوان گىراوہ؛ لىتى پۆنىشتون ۋەكىل و ۋەزىرى كەۋل
بەشانە .

لە تەرەفى دىكەى لىتى پۆنىشتون سۆفىي بەرماڭ لە ملانە .
ئەۋا لە مىعراجى مزگەوتى مەلا مەسەلەى دەخوئىنى لە بەھسى دنيا و قىيامەتانە
لە پىشخانان ئۆكەر و قەننەدارى بەردەستانە
ئەگەر مزگەوتى كاكى من چۆل و ئەھدەدولقەندەھار دەبىن، بە كولىنچكانى بەجىن
دەمىتن دوازە كۆپرى حافزولقورعانە .

لەلایەكى تەكپەيە، لە تەرەفى دىكەيان خانەقارپۇنانە
ئەۋھە بۆ موسلمانان چاكە، تىدا بىتن شادەۋئىيمانە
ياپەبى بە كارى توو سەد جار شوكرانە»
كئ بوو لە كاكەمەم و ياپەزىنى گولباۋە
قەۋل و قەرارىيان دەبوو تەۋاۋە
ئەۋا پۆل لە نىۋەپۆيە ۋەرگەراۋە
مىرمەم دەلئ:
«توخولا! مەپۆ لەكن ئەمنى ھەژارى

به نگیه له کنت نه ماوه به خه مخواری

چ بکه م، کیتی ده لئی بنیرمه کنت به خزمه تکاری؟»

کاکه مه م ده لئی:

«یا به زینی چاو جوانی!

پۆهی خۆمت قوریان ده که م ده که ل سهرتا پای ئیمانی.

ئو قسانه پیکه وه ده که یین ئینشاللا سبجه یانی».

کتی بوو له میرمه می گولباوه،

ده یگوت: «یا به زین، عه مره م! ده ولت زیاد و مالی ئاوا»

یا به زین ده لئی:

«چ بکه م ئه منی قه له نده ری

میرمه م، هه پۆ برۆ، به خولات به ئامان ده ده م، به زامان به پیغه مبه ری».

کتی بوو له میرمه می گولباوه،

بو خزمه ت عرفۆ و چه کۆ و قه ره تاژدینی گه پاوه

ده چوو له هه رسیک برایان ده یکرد سه لام و سه لاوه .

چه کۆ ده لئی:

«ئه توو بزانه له کاری خولای ئاسمانی

میرمه م به خیریه وه له سه فا و له سه یرانی

ئو یا به زینی ئه من تی به له ده م، ساحب ئیعلایه؛ هیه که س مه تله بیی لی ئا زانی».

میرمه م ده لئی:

«قه ره تاژدین! لیم مه ده به شیران، مه مکۆزه به توانجان

مه رد ئو مه رده نییه بجیته پئی کچی ده کرمانجان

مه رد ئو مه رده یه له کیژی ده میران وه رگپیی بازن و باجان».

عرفۆ ده لئی:

«یا به یی، به خیریه وه، لاوه

ئو یا به زینی به له ک چاوه

له کهم قسه ی ده که ل هیه که سی نابن ته واوه».

کاکه مه م ده لئی:

«عرفۆ! مه مکۆزه به شیران

مەرد ئەو مەردە نییە بچیتە پێگای کچی دە وان فەقیران
 مەرد ئەو مەردە یە بازن و گواران بستی نێن لە کیژی دە میران». .
 کئ بوو لە میرمەمی بەلەک چاوه
 لە عەرفق و چەکۆ و قەرەتاژدینی دەیکرد سەلاوه
 بازن و گوارە ی لە باغەلی خۆی دەرھێنا، لە پیش ئەوانی پۆناوه .
 دە یگوت: ھەر کە سێکی ئەو ی ھەلگری، کاکە مەم تۆکەرە لە پیش دەستی پاوه ستاوه .
 قەرەتاژدین دەلئ: «یاخولاً میرمەم نەمری!
 خولاوەندی میری مەزن دەستت لە عەمری بگری!
 ئەو ھەر قابیل بە تۆیە ھەلی بگری
 ئەتو گەورە ی ھەموانی؛ دەبێ ھەرکە سە کەوشی توو لە سەر چاوی خۆی پابگری»
 عەرفق دەلئ: میرمەم، گیانە! ئەمنت دەبمە تۆکەر لە بەردەستانە». .
 چەکۆ دەلئ: «میرمەم! بە برا گەورەیی توو سەد جار شوکرانە»
 ئینجا میرزێندین بە تۆکەرانی گوت: «بپۆن کاکە مەمی بێننە ئێرەکانە». .
 تۆکەری میری دەھاتن بە لینگدانە
 دەلئ: «سەلامووعە لەیکوم میرمەم؛ میرفەرمووی تەشریفی موبارەکت بێتە ئێرەکانە». .
 ئەگەر میرمەم وا دەزانئ
 عەرفق و چەکۆ و قەرەتاژدین ھەل دەگرئ، دەچئ بۆ دیوانئ .
 کئ بوو لە میرمەمی گولباوه
 دەگەیبیە دیوانئ، لە میری دەکرد سەلام و سەلاوه
 دەلئ: «عەلەیکوم ئەسەلام و پەحمەتو لّالامی بەخیرئ، شوپە لاو!»
 میر دەلئ: «کاکە مەم نەکەین گوفتارئ،
 بۆ تەختە نەردینئ بێنن پۆنبیشین لە قومارئ». .
 پۆدەنیشتن دوو بە دوو میرمەمی نەوجوانە
 بۆ وەعدە ی پێنچ سەعاتی لێکیان دەدا شان بە شانە

كاكەمەم زۆرى لە ميري بردهوه، كردى سەرى وێرانە .

گوتى: «بلا جيان بگۆپنەوه». گوتى: «بەلێ، قوربان». بەكر تەگبیری كردبوو جيان بگۆپنەوه؛ كاكەمەمیان لەوئ هەڵستان، چوو جیى ميري. ميريان هینا جیى كاكەمەمى. ديسان قوماریان كرد. مير باشارى كاكەمەمى نەكرد. ميرگوتى: «بلا قاویكى بخۆینەوه». بەكر بەدزى بە ميري گوت: «بلا يايەزین بێ، قاوهى بگێپێ». يايەزین قاوهى هینا، گوتى: «هانى بەنگینە بیاندهیه». ميرگوتى: «يایەزین! بۆخۆت قاوهى بدە». بەكر بە ميري بەدزى گوتى: «بەندىكى بانگى كاكەمەمى كه». مير دەلێ:

«كاكەمەم، بەو خولایەى كەم بێ نسرینە،

پادشایەكى بێ شەریكە، هیچ سەریكى لە بۆ نینە

لەكن ئەمن وایە ئەوەتى لە دایك و بابى خۆت بووى هیچ دۆستى بەدلت نینە».

میرمەم دەلێ:

«میرمەم دەغیلەت بێ، ئەمن دەبژێرم شوكرانى

دۆستى من یەكێكە وەك عۆرییەكانى لە ئاسمانى

میر دەلێ:

«يارى تۆم گۆئ قوتن وەك گۆئ دە مشكان؛

«ئای دۆستى تۆو سەرى هەلنایە لەبەر ئەسپى و پشكان».

میرمەم دەلێ:

«میران! بەقوریانت بێ، لێم مەگرە بەهانى

دۆستى من یەكێكە وەك عۆرییەكانى لە ئاسمانى

دۆستى من ئەوەیه، بوو بە ساقى قاوهى دەگێپێ لە دیوانى».

میر دەلێ:

«میرمەم بەقام بە قسەى تۆو هیچ نییه

ئەوەتى لە بابت بووى، هیچ دۆستت نییه».

میرمەم دەلێ:

لە خۆم غەریب و بێكەس و خانەوێرانى

چونكە میوانم، پێم دەكەن بوختانى

ئەمن دەلێم: دۆستم هیه؛ چونكە غەریبم كەس پێم ناكە متمانى

ئەوا قەرەتازدین و عرفو و چەكو دەزانن، دۆستى من ئەوەیه، قاوهى دەگێپێ لە

دیوانی» .

قهره تاژدین به میری گوت: «نه تو نه و قه حبه هیئاوته کردوته ساقی له دیوانی؟»
پیلی کاکه مه می گرت، بردیه وه بۆ مائی.

یایه زین قاقه زێکی بۆ کاکه مه می نووسی:

وه ره، ته مه نایه بکهین له خولای، له ساحبی عهرز و ئاسمانی، «کاکای من ئاشقه پاوه،
هه لکاته شه مائی، لێی دا له گۆپال بارانی.

سبچهینی کاکم ده چێته پاوی ئاهووی له دهشتی گهرمیانی.

کاکه مه مه نه خوشیک بێ هیچ کهس به دهردی نه زانی.

سبچهینی چێستانی، سولتانی ژوان و پهیمانمان بکهیته لای دیوانی.

ئینجا ته مه نایان ده کرد له خولای. هه دی مأل نووستنان هه لی ده کرده به شه مائی،

لێی ده دا له گۆپال بارانی. میر ده نیریتته کن کاکه مه می، ده لێ: «هیچ پادشایان پاوی
ئاھوو یان نییه سبچهینی» .

کاکه مه مه ده لێ: «عه رزی میری بکهن به بێ فکری،

«نه خوشیکی هین گرانم، به خولای، زین وه خۆم ناگری» .

ئه گهر خه به ریان بۆ میری ده برده وه ته واوه

ده یانگوت: «میر، قوریان! کاکه مه مه، نه خوشه؛ نه خوشیکی ناته واوه» .

به نگینه ده لێ:

«خانه م خرابوو، بزانه ئاغای من به بێ کهسی چیی لێ قه و ماوه»

میرده لێ:

به نگین مه گریه، به بێ کاکه مه می لێم حه رام بێ نه و پاوه

به نگین، هه لسته، برۆ، پامه مینه

ده غیلته بم، پاوی سبچهینی خۆشه، خه به ریکی میرمرم له بۆ بێته

ئه گهر ده چیه نه وێ، خه به ریکی له وێ وه رده گری

ده بێ به خاتوون نه سستی خوشکم، بلێی، ته دارکیکی له بۆ میرمه می بگری

ئینشاللا نه ره سوو و لوقمان دینمه سه رێ، نایه لم میرمه م به چ ده ردان بمری» .

کێ بوو له به نگینی گولباوه

ده هات به گریان و به هه شتاوه

هه تا ده که ییبه میرمه می، ده یگوت: «قوریانت بم کویت ئیشاوه؟»

دەيگوت: «بەنگينە! مەترسە؛ ژوانم دەگەل يايەزىنى پۇناو».

دەلەلنى كورەي وەستانانە، گەلەك لە جۇشە.

ئەگەر دەچىيە كەن ميرزىندىنى بلى: ميرمەم دەردى گرانە، گەلەك نەخۇشە».

ئەگەر بەنگين وەدەردەكەوت، ئەو خەبەرەي بۇ ئاغاي خۇي دەبردەو لە ديوانى

دەلەل: «ميرمەم نەخۇشە، كەس بە دەوا و دەردى نازانى».

ميرزىندىن دەلەل:

«چ بكم، ليم تيك چو، بەين ميرمەمى ناچمە ئەو پراوۋى سبەينى».

مير دەلەل:

«بەنگينە ئازىزم، بەنگينىكى شيرىنى!»

«ئەسپان يىنەدەرى، سوارىن، بچينە كەن كاكەمەمى مالا قەرەتازىدىن».

بەكر ئاغا دەلەل:

«ئەتو بۇ وا ميرىكى بەستەزمانى؟»

جارى بەو شەوۋى لە مالا قەرەتازىدىن ھەلمەستىنە مال و خىزانى

دەمىكى دى سوار دەبين، سەعاتىكى ماو لە بۇ بەرى بەيانى».

مير دەلەل:

«ھۇي بەنگينە؛

دە بىلا تەدارەكى بگرن، ئەسپى مەن بکەنەو زىنە

ئىنشاللا بە سەلامەتى كاكەمەمى بۇ مالا قەرەتازىدىن بچينە».

كەن بوو لە بەنگينى موختەبەرە،

ئەسپى ميرزىندىنى زىنى لى دەکرد، دەيگىشا تەنگ و بەرە،

تاجى و توولەيان بانگ دەکرد ئەوبەر ئەوبەرە،

ميردەھات؛ پىتى دە پكىتىن دەنا. لە زىنى مورەسەمى دەكەوتە سەرە؛ دەيگوت:

بەنگينە! بەسەرى مەن، دەپىشدا بېز خەبەرىكى مەن بۇ كاكەمەمى بەرە».

كەن بوو لە ميرى گولباو،

دەي ئازوا بە پەلە و بە ھەنگاۋە،

دەھات، لە مالا قەرەتازىدىن دەبوو پياۋە،

دەيگوت: «كاكە! ھىچ خەت نەخۇش مەكە، ۋەگىر ھىچ پادشايان ناكەوتى ئەو

پەشەپراۋە»

میران ئەتوو گەلیک بێ فکری.

هەرچەن دەگەم، میرمەم خۆی لەسەر ئەسپی پاناگری.

میرا! پەکی خۆت مەخە؛ خرابم لێ قەوماوە.

ئەمن گەلیکم پێ لەتوو خۆشتەرە ئەو پراوە،

ئەمما نەخۆشیکى بێ ئیختیارم، جگەرم بپراوە.

میر دەلێ:

«کاکەمەم، لەخۆم نەبینم مراد و کاوئ

حوکمە دەبێ دەگەل خۆم بنبەمە پراوئ؟»

کئ بوو لەمیری موختەبەرە،

دەبگوت: «بەنگینە برۆ ئەسپی کاکەمەمی بێنەدەرە؛

عرفۆ و چەکوایانم بۆ بکە خەبەرە».

بەنگین دەچوو، ئەسپی کاکەمەمی دەهینا دەرە

خاتوون ئەستی دەلێ:

«بەنگینە! تەنگانی شل بکێشە ئوبەر ئوبەرە»

ئەگەر بەنگین ئەسپی میرمەمی دەهینا، پێی دەپکێفێ دەنا، بکەوێتە سەرە

هەرچی کردی، هێزی نەبوو قەلەندەرە

خاتوون ئەستی دەلێ:

«برالە! بەکاکەمەمی ناکرێ ئەو سەفەرە».

میرزێندین دەلێ:

«خوشکئ لێم مەگۆرە، لێی نابینم کاوئ؛

ئەگەر بەکۆلێم بریدی، کاکەمەمی دەبەمە پراوئ».

کاکەمەم دەلەرزى، ئەگەر لەبالەخانەى وەدەرکەوت،

پێی دەپکێفێ نا نەچوو سەرئ، زینی ئەسپەکەى دەبەر زگی کەوت.

میر گوتی:

«تەنگەى ئەو ئەسپەى بۆ وا شلە؟ تەنگەیان توند کێشا کاکەمەمیان سوارکەرد چەند

کردی؛ خۆی پانەگرت.

میرگوتی: «دایبەزێننەو؛ زۆر نەخۆشە. پراوى ئەو پۆ حەیفە کاکەمەم دەگەل نەبوو؛

بچۆ، بەکر ئاغا پێی بلێن سواربێ».

به کر گوتی: «نہ سپہ کەم شەلە؛ میر تە شریفی بپوا؛ ولاخیکێ پەیدا دەکەم و دە یگە مێ». به کر نه چوو بۆ پاوی، قاسیدیکی ناردە سەر کاکە مە مێ. کاکە مە مە تا چیشتانێ دانیشت له پاشان سەبر سەبر پۆی بۆ دیوانی میری. گەییە دیوانی، دانیشت. یایە زین هەلستا، هاتە خزمەت کاکە مە مێ

کئ بوو له مەم و زینی بەلەک چاوه

یایە زین دەهات، له کاکە مە مێ دەکرد سەلام و سەلاوه

دە یگوت: «عەلە یکوم ئە سەلام و پەحمە توللە مێ، سەرچاوی مەن، خاتوون، کئیل گەردنیتی بەلەک چاوه»

دەستیا دەستۆی یەک دەکرد، دە میان بە دمی^۱ یە کە وه ناوه.

بە کر ناگای لئ بوو کاکە مە مە هاتە دیوانی

قاسیدی لە سەر دادە نا له بۆ کێشک کێشانێ

کێشکی چاکیان لئ کێشاوه

هەردوو کە خەویان لئ دەکەوت، ئەو جووتە لاوه

میر پاوی دەکرد هەتا پۆژ وەرگە پاوه

بانگی دەکرد:

«حەیفە، چە کۆ، کاکە مە مە دەگەل نە بوو، پێم خۆش نە بوو ئەو پاوه».

پوویان دە مائێ کردە وه. قەرە تازدین گوتی: «ئە مەن دە زانم کاکە مە مە دەگەل یایە زینی دە دیوانی خەوی لئ کە وتوو، ئە گەر هەلێ نە سستین، وە خەبەر نایە». بانگی کرد: «بەنگینە! وەرە تا پێت بلێم. وەرە، ئەتوو هەلێ؛ ئە مەن پێت دەکەوم؛ دوور دارێکت پێدا دە دەم، مەگەر پێوه سەر دارە کە ی، هەر بپۆ هەتا مائێ. دابەزە، مەم و زینیان له خەوی هەلستینە». ئە گەر میر گوتی: «ئە وه له داری ترسا، وا نە گەر پاوه بۆ دوايه». قەرە تازدین دەلێ: «ئە مەن دەلێم، میر، ئە وه نە ترسا؛ ئە وه دەچێ، دادە بە زێ، دێ له دەرکی دیوانی بۆخۆی جەلەوی ناغای خۆی دە گری». میر گوتی: «ئە وه شوینێکی چاکە». ئە گەر بەنگینە هاتە وه، تە ماشای کرد مەم و زین خەویان لئ کە وتوو، هیچ ناگایان له دنیا یە نە بوو. گوتی: «ئە گەر هەلێان دە سستینم، گونا مە دە گاتێ؛ ئە گەر هەلێان ناستینم ئێستا میر دە گاتە جێ، پێ دە زانی، سەرمان دە بپن».

بەنگین پوانی: ئەوا میر هات. بەنگین دەلێ:

«های میرمه! له خۆم غه‌ریب و هه‌زاری
 ئاورێکم ده‌ به‌ده‌نێ به‌ریوو دایگرتم به‌یه‌کجاری
 کاکه‌مه‌م، له‌و خه‌وه‌ی هه‌لسته‌، که‌لێکی وه‌ک میری هات و گه‌ییبه‌ قه‌راخ شاری وای،
 له‌ خۆم غه‌ریبی و یه‌خسیرێ

میرمه‌م، له‌و خه‌وه‌ی هه‌لسته‌ غه‌ریبی خۆت وه‌بیرێ؛
 که‌لێکی وه‌کو میرزێندینی هات و گه‌ییبه‌ ده‌روازه‌ی جزیرێ».
 کاکه‌مه‌م له‌ خه‌وێ هه‌لستا گوتی: «به‌نگینه‌ نه‌وه‌ چیه‌؟»
 گوتی مال‌ خه‌رانه‌بوو! نه‌وه‌ میرگه‌ییبه‌ چن؛ نه‌توو بۆ هه‌لناستی، له‌ دیوانێ برۆیه‌وه‌؟»
 گوتی: «به‌نگینه‌! ته‌ماشاکه‌، بزانه‌ دووره‌ یا نیزیکه‌». به‌نگینه‌ چوو هه‌رانی، ته‌ماشای
 ده‌کرد، که‌می مابوو، بگاته‌ قه‌راخی شاری. نه‌گه‌ر هات ته‌ماشای کرد، مه‌م و زین دیسان
 خه‌ویان لێ که‌وتبووه‌.
 به‌نگین ده‌لێ:

«له‌ خۆم غه‌ریبی، جگه‌رسووتاوی
 نه‌ی ئاگاهکی من له‌ خۆی نابینی چ مراد و کاوی
 های لاهه‌، میرمه‌م! له‌و شیرین خه‌وه‌ی؛ هه‌لسته‌ که‌لێکی وه‌کو میری هاته‌وه‌ له‌ پاوی
 کوینی سیامالانم ده‌به‌رکه‌ن به‌یه‌کجاری
 میرمه‌م له‌و خه‌وه‌ی هه‌لسته‌؛ که‌لێکی وه‌کو میری هات و گه‌ییبه‌ ده‌روازه‌ی شاری
 میرمه‌م له‌خۆم غه‌ریب و مال‌ وێرانێ
 که‌لێکی وه‌کو میری هات گه‌ییبه‌ ده‌رکی دیوانێ».
 میر جلّه‌وی هه‌له‌نگاوت. پاوه‌ستا؛ گوتی: «به‌نگینه‌. داخولا کاکه‌مه‌م چلۆنه‌؟» گوتی:
 «نازانم هاتومه‌وه‌، لێره‌ پاوه‌ستام». ده‌و ده‌میدا به‌کرناغا هات و گه‌ییبه‌ خزمه‌ت میری.
 به‌کر ناغای گوتی: «ناغا! به‌خه‌یڕییه‌وه‌؛ راوت موباره‌ک بێ». میرگوتی: «بلا، بچین
 سه‌رێکی کاکه‌مه‌می بده‌ین». به‌کر ده‌یزانی ده‌گه‌ل یایه‌زینی ده‌ وه‌تاغی دان. به‌کر گوتی:
 «قوربان! دابه‌زه‌. پیاوی ده‌نێرم، بزانی کاکه‌مه‌م چلۆنه‌». میر دابه‌زی. نه‌سه‌پیان لێ
 وه‌رگرت، چوو مالێ. به‌نگینه‌ هاته‌وه‌، بانگی کاکه‌مه‌می ده‌کا ده‌لێ:

«دوان ئاشق هه‌بوون له‌میژه‌
 هه‌ردووک له‌به‌ر خۆی خه‌وێ بیوون هۆپ و گێژه‌
 هه‌ی ناغا! به‌ قوربانته‌ بم. له‌و شیرین خه‌وه‌ی هه‌لسته‌، دۆپاندووتن هه‌موو نوێژه‌».

میر نه گهر هاته وه، چوو دهیوانن. کاکه مه م چاری نه بوو، یایه زینی ده بن که ولن نا. پالی وه کولینچکی وه تاغیدا. عرفو، چه کو، قهره تاژدین، به کرناغا هه موو هات دانیشیت. میر گوتی: «ها کاکه مه م چلونی؟» گوتی: «قوریان! خولا بکا، پاوی توو موباره ک بین! نه من چاکم». گوتی: «کاکه مه م! پاوی نه وپو چ پادشایان نه یانبوو؛ حه یفه نه توو ده گه ل نه بووی». یایه زین ده گوئ که ولیدا که زی خوی به قهره تاژدینی نیشان دا. قهره تاژدین نه گهر وایزانی، نوکهری بانگ کرد، گوتی: «بپو، حه وت ده رکم هه یه؛ پووشی تینن، ناوهری بده؛ بلا ماله من بسووتن».

ناوپیک هه لستا له سهری دنن

یه کی دی هه لستا له و سهری دنن

های ماله قهره تاژدینی هه مووی سووتا به سووتن

به نگین ده لن:

«میر، ناوپیک ده ماله قهره تاژدینی به ریوو. چ ناوپیکی بین نامانه!

نه گهر هه لسته ستی، نیستا شاری جزیری ده سووتن

ده بین ویرانه

میر نه توو میریکی بین فکری

نه وه شه مال هات، ناوری دینن به سهر خانوو به رهی تودا، پاده بری

نه گهر هه لسته ستی، نیستا کوژشک و تالاری توژ ناوری ده گری».

میر زیندین ده لن:

«مه خلوقی جزیری، وه کیل و وه زیر، بپون، دامه میتن

هه پاکه ن، نه و ناوهری له ماله قهره تاژدینی وه کوژینن»

به نگینه ده لن:

«وای له خو م بین سه لایه!

میر! نه گهر بوخوت هه لسته ستی، نه وه ناوهره هین به حوکه مه، چاره ی نایه».

نه گهر میر وا ده زانی

شه قزن که وته دیوانن

میر وه ده رکه وت به یه قینن

پووی کرده ماله قهره تاژدینن

نه گهر میر پوی به هه نگاوه

دهرك و په نجه ره ی بۆ کراوه
 به کرناغا خۆی ده گێپاوه
 کاکه مه م له وێ هه لستاوه
 ده گه ل یایه زینتی به له ک چاوه
 گوته: «یایه زین! له بهر به کرشه ی تانی لیکمان نه دی مراد و کاوه»

مه م و زین هاتنه پیشخانێ
 ده ستیان کرد به گریانێ
 کاری به کریه، خولا ده زانی!
 میرمه م ده لێ:

یایه زین! چلۆن چاوان به قه ره تاژدینی هه لێنم،
 مه گه ر ئیلچییان بنێرم،

گه نچ و خه زینه ی یه مه نئی بۆ بینم» .
 نه گه ر له وێ ئه و قسه بوو ته واوه .

یایه زین ده لێ:

«کاکه مه م کارێکی زۆر گه رده له مه قه وماوه» .

ده یگوت: «یایه زین! ده ست ده ستۆی که م، دوو ماچان له کوڵمان بکه م ته واوه» .

نه گه ر ده می په کوڵمه ی یایه زینێ که وت،

ده ستپه ی ده ستانی به ربۆوه؛ ئه وی له وێ که وت .

به کر هه پا ده کا، رانا مینێ،

ده ستپه ی یایه زینێ پر ده داتی ده یه رفینێ .

کاکه مه م ده لێ:

«چ بکه م له جه باری

بلا، به کره مه رگه وه پی بکوژم به یه کجاری؟»

یایه زین ده لێ:

«له خۆم بن سه لایه

چ بکه م، ئه و پۆ کاره که به ده، کوشتنی به کری بۆم پێک نایه» .

میرمه م بۆ ماله قه ره تاژدینی چوو؛ یایه زینیش بۆ مالن گه پاوه .

کاکه مه م ده چوو له میری و قه ره تاژدینی ده کرد سه لاره .

ماله قهره تاژدینی ئاوری گرت، مه خلوقی جزیری هه موو به سهردا پڙاوه .

قهره تاژدینی لوبی

به زمانی ئاره بان ده ژنیی خوی:

دور، گویترا لانکی کوپی!

خاتوون نهستی ده لئ:

«نه ئو ماله دهوئ نه ئو حاله

نه ئو منداله دهوئ نه ئو تفاله

به وشه رتی له دنیا به سه لامهت بن گهردی زهره و پوی پر له خاله» .

ئینجا میر دانششت؛ ئاوره که کوژاوه؛ ماله قهره تاژدینی هه موو سووتا . میر گوئی:

«وهرن، باریووی ماله قهره تاژدینی بکهین» .

میر گوئی: «وه تاغیکم به هه موو شتی که وه دایه به قهره تاژدینی . به کر ئاغا؛ نه تو چی

ده ده یئ؟» به کر ئاغا گوئی: «قوربان! نه من چ ناده م» . گوئی: «به کر ئاغا! بۆچی؟»

گوئی: «قوربان که سیک ماله خوی به دهستی خوی بسوتینن، نه من ماله خۆم بۆچی

بده مئ؟» میر گوئی: «نه من تن ناگه م؛ نه و سه چیه؟» دهستی دا ده سته ی، گوئی:

«قوربان! نه وه له دیوانی بوون، نه گهر نه تو له پاوئ هاتی وه، کاکه مه م یایه زینی وه

بن که وئی دابوو، قهره تاژدین پی زانی، ناردی ماله خوی ئاور تن بهردا؛ سووتاندی

هه تا یایه زین و کاکه مه م خه لاس بن . نه گهر به قام پی ناکی، نه وه ده سته ی یایه زین و

کاکه مه مییه، له دیوانی لیم نه ستاندن، نه کو بلئ: «به کر شه ی تانه، ئابرووی خوشکی من

ده با»، جا نه من بۆ ماله خۆم ده ده م به پیای و؛ قهت بووه، ئۆکه ره به ئاغا ی خوی

غه یان بیئ . میر گوئی: «به کر ئاغا! نه توو پاست ده که ی، مه سلّه ههت چیه؟ کاکه مه می

چلۆن به تلینن، قهره تاژدین، عرفۆ، چه کو پی نه زانن؟ گوئی: «قوربان کاریکی واکهین،

به نگین نه زانی». هه لستان چوونه وه مالن . به کر گوئی: «قوربان ولاتی کمان هه یه قه

خه رجمان ناداتی؛ بلا زیندانیکی هه لکه نین بۆ کاکه مه می، هیه کهس نه زانی». به مانگیکی

زیندانیان ته مام کرد . به کر گوئی: «بنیره، عرفۆ و چه کو و قهره تاژدین و به نگینه و

میرمه م بینه نیره؛ مه سلّه ههت بکهین». ناردیان هه موو هاتن .

میر گوئی: «کو پینه! نه مه چ بکهین؛ ولاتی کمان هه یه ئیتاعه تی م ناکن، خه رج

ناده نن». گوئیان: «قوربان! چ ده فهرمووی واکهین». میر گوئی: «مه سلّه ههت

نهنگو بچن، کاکه مەمی بۆ من به جی بیلن. به تەنی ئەمن عاجز دەبم». گوتیان: «بەلێ؛ ته‌داره‌کمان بۆ بگره؛ له‌شکرمان بۆ وه‌ده‌رخه. یان سه‌ری خۆمان داده‌نیین یان به‌جاریکی مāl و تالانت بۆ دینین».

ده‌نگی له‌شکریان دا له‌ شاری جزیری
سوار سوار ده‌بن، قۆشه‌ن پاسته‌ی لی ده‌گیر
میر هات و پۆنیش له‌ دیوانی
ده‌لێ: «بیین، قه‌تاری بار که‌ن له‌ گه‌نج خانی
بچن ئەو ولاته‌م بۆ به‌رحه‌ق بکه‌ن، جا دینم شادوونیمان». ده‌ستی ده‌کرد له‌ عرفۆ و چه‌کۆ و به‌نگینه‌ی به‌ خه‌لات به‌خشانی دووباره‌ هه‌موو ئەنعامی دانی

قه‌ره‌تاژدین، بانگیان کرده‌ دیوانی
خه‌لاتیکی زۆر گه‌وره‌یان کرد، هه‌موو که‌س بزانی
ئینجا مه‌ره‌خه‌ست کران ده‌بن بپۆن سبه‌ینێ.
هه‌لستان به‌بی فکری،
هه‌رکه‌س ده‌چیتته‌وه‌ مه‌نزلی خۆی ده‌گری
ئه‌گه‌ر ئەوئ شه‌وئ بوو ته‌واوه
سبه‌ینێ به‌یانی داوه
شه‌پووریان کیشا، ئالا هه‌لکراوه
میر بۆخۆی هه‌لستا بۆخۆی هاته‌ ئەو ناوه
له‌شکریان به‌پێ کرد، له‌شکریکی عه‌زیمه‌، ته‌واوه.
عرفۆ و چه‌کۆ و قه‌ره‌تاژدین و به‌نگینه‌ ئەمانه‌تی میرمه‌می زۆریان ده‌داوه؛
میرمه‌م و کاکه‌مه‌م و به‌کرناغا گه‌پانه‌وه‌ به‌ داوه.
میر به‌دزی به‌ به‌کری ده‌گوت:

«ئه‌گه‌ر یایه‌زین بزانی، کارمان ناته‌واوه
ده‌بی بلێن، کاکه‌مه‌م سه‌رکرده‌ی له‌شکری بوو، پۆی به‌و لاره‌».
له‌ پاشان میرزێندین و به‌کر کاکه‌مه‌میان خسته‌ زیندانی
به‌کر و میر پێکه‌وه‌ چوونه‌ دیوانی.

تازییه‌کی کاکه‌مه‌می بوو؛ ئه‌گه‌ر زانی کاکه‌مه‌میان ده‌ زیندانی هاویشته‌، چووه‌ ده‌رکی

ياپەزىنىن. ياپەزىن دەلن:

«قەرەۋاش و كەنىزى من، ئەنگو گەلىك دلتىن

كاكەمەم چۆتە لەشكرى، ئەو توتوك تازىيەى گەپاۋەتەۋە زۆر چاكي نىگا بدىن» .
 ھەموو پۆڭنى نانسان دەدا بە توتوك تازىيەكەى، قەپى پىدا دەكرد ھەلى دەكرت،
 دەبىرد بۆ كاكەمەمى دە زىندانىنى داويشت. ھەتا چل شەۋى ھەر وابو. پۆڭنىكى مزگىنىيان
 ھىنا، لەشكر ھاتەۋە. ياپەزىن گوتى: «ئەو لەشكر ھاتەۋە، ئەو توتوك تازىيە بۆ ۋا لاواز
 بوۋە؛ جا ئەمن چ بگەم لە خەجالەتى كاكەمەمى» گوتى: بىنن، لەكن ئەمن نانى بدەبىن،
 بزاسن ئەو توتوك تىرۋەنەكردوۋە، ۋا لاوازە. نانسان ئاۋىتە بەرئ، قەپى پىدا كىرد، ھەلى
 كىرت و بردى. ياپەزىن بۆخۇى ۋەدوۋى كەوت. گوتى: «كچى، بۆ كوتى دەبا ئەو نانەى؟»
 گوتيان: «قوربان! ھەموو پۆڭنى نانى دەدىنن، دەپپا، دەپوا». توتوك گەبىيە سەر زىندانى
 بۆى بەرداۋە. ئەگەر ياپەزىن چوۋ، تەماشاي كىرد، پىتى زانى، ئەۋە زىندانە، كاكەمەم
 دەۋىدايە. ياپەزىن دەگرى؛ دەلن:

«پووسيا بوۋم، بابانم وىرانە

ئەمن لەكنم وابو، ئەتو سەركردەى لەشكرى، چوۋى بەرحەق بگەى ئەو عىلانە» .

مىر مەم دەلن:

«ياپەزىن، گيانە!

چل شەۋە، بە قسەى بەكرى جىگام زىندانە،

شام و نەھارم بوۋە بە جەمى سەگانە» .

ياپەزىن دەلن:

«ھەى لە خۆم پوۋرەش و بابان وىرانن

تاقە كوپەى براھىم پادشەى يەمەنن بىتە شارى جزىرئ بە قسەى منى سەر بەتال و
 بىن خودانن» .

مىر مەم دەلن:

«ئەى خولا، بە پەحمەتى تۆم شوكرانە

ئەمن نەمزانى لە شارى جزىرئ بەكر ۋا شەيتانە

لە خۆم خانەخەرپ ۋ مال وىرانن،

ھىچ جۋابى دىم نىيە بەغەيرەز شوكرانن

زولفى خۆت بگە تەناف، بزائە دەرم نايەنى لە زىندانن .

سهری من نه گهر دهرته پنام، له سهر کڅوشی خۆتی دانئ
جا نه وده من شوکرانه بژیرم، نه گهر پیمهردی خو لām بینه سهرئ بۆ گیان کیشانی». .
یا یه زین ده لئ:

«نه گهر براهیم پادشای یه مه نئ بزانی
دئ، شاری جزیرئ ویران ده کا، له سهر کوپی خۆی له حه ولاد و تایفه ی من ده برئ
پئ گوزهرانی». .

ئینجا مه له ک پیحان هاتوو له ولوه،
سهرتاپا خوار خۆی ده قو پئ هه لکیشاوه،
ده لئ: یا یه زین، به قوریانت بم، نه وه چ بووه، چ قه وماوه؟»
یا یه زین ده لئ:

«مه له ک پیحان، نه توو هاتووی، به قوماریازی ده گری.
نه توو نازانی، چاک نابی، چوونکه له نه ولادی به کری؟»
مه له ک پیحان ده لئ:

«قوریانت بم، نه من کویرم بوو چاوه
له من وایه میرمه م سهرکرده ی له شکریه چوه، مال و تالانی هیناوه.
ئیسنا سه لām لئ پابوو، ده لئین: له زیندانیدا زه لیل و مه حته ل ماوه». .
ئینجا مزگینی هات، له شکر و قۆشه ن له شاری جزیرئ بوو بلاوه ئینجا خه به ریان به
یا یه زینئ داوه. .

یا یه زین نه گهر وا ده زانی،
سهرتاپا خوار خۆی هه لده کیشا ده قو پ و خمخانی
به کووچه ی شاری جزیریدا دئ، ده ست ده کا به گریانئ.
عرفو و چه کز و قهره تازدین نه سپیکیان به پێشکه ش بۆ کاکه مه ی هینابوو؛ نه وا
ده یگپن له کاروانسه رایه و له کولانی.
یا یه زین ده لئ:

«قهره تازدین ئاغا که تان کوانئ»
نه نگۆ بۆ ئاغا یه تی و به جئ هیشته، چل شه وه جه می ده گه ل جه می سه گانه له
زیندانئ». .
به نگینه ده لئ:

«ئەگەر نەرم، بۆيىم، بېيىم،

دەيىن لەشكر و قوشەنى شارى يەمەنى بېيىم،

دەيىن پىشەى حەولادى مير و بەكرى دەريىنم».

عرفو دەلىن:

«ئەمن عرفۆمە،

بەرانيكى بە ئەسۆمە،

ميرى برات لە شانانرا دەگرۆمە»

قەرەتازدىن دەلىن:

ئەمن قەرەتازدىنم،

لە پلېنگەكانى چەنگ بەخوينم

ئەگەر نەرم، ميرى برات لە شانانرا دەردىنم».

چەكۆش دەلىن:

«ئەمن چەكۆيەكم بەناو»

لەسوئى ميرەمى كوئىرم دەبوو ھەرتك چاو».

خوشكى يايەزىن، گلەيىيانم لى مەكە، كوئىرم بوو ھەرتك چاو»

ئىستا دەيىن شارى جىزىرى تەخت و تاراج بىكەم، بىكەم بلۆ».

خوشكى، پىم بلۆ، بزانم ميرەم مردوو ىانە ماو».

يايەزىن دەلىن:

«چ بىكەم ئەمنى قەلەندەر و مال ويرانى

نەمردوو و نەماو؛ ئەو زەلىلە لەنئو زىندانى».

ئىنجا ئەو چوار شىرە بە گريان دەھاتنە خوارى لە كۆلانى،

ھەموويان دەھاتن، دەگەينە سەر زىندانى».

دەيانگوت: «يايەزىن! ميرى بكوژىن يا كاكەمەمى دەريىن لە زىندانى؟»

يايەزىن دەلىن:

«بە قورىانو بىم، دامەيىنن،

جارىن كاريكى وا بىكەن كاكەمەم بۆ دەريىن»

ئىنجا يايەزىن كەزى خۆى بەعالبە بەعالبە كرد ئاويىتە زىندانى

كاكەمەم ئاويىتە ئەستۆ و بنەنگلى خۆى؛ دەستيان كرد بە ھەلكىشانى».

يايه زين ده لئى:

«بيدهن به من». سهرى خوى هه لگرت، له سهرى كوشى خوى دانئى

كاكه مه م ده لئى:

«يا پرهبى، به پرهمه تى خولای ده بژيرم شوكرائى

يايه زين! ئەمن چاوم نابيين! عرفو و چهكو و قه ره تاژدين و به نكيه كوانئى؟»

يايه زين ده لئى:

«چه رگم برأ، كه سم نه ماوه

ئه توو نازانى، ئەوانه له له شكى كه پانه وه، پاكه له ده ورتى پاوه ستاوه؟»

كاكه مه م ده لئى:

«پيتيان بلئى كه ردنم ئازاد بكه ن؛ ده ولت زياد و مالى ئاوا

له توو ديدار ئاخره ت بووم، له ئاهى دايك و بابم مه خسوودم نه بوو ته واوه.»

يايه زين، ئەگه ر وا ده زانئى،

ده ست ده كا به چه مبه ر و گريانئى.

به پرهمه تى خولای ميوان ده هاته سهر كاكه مه مى بو گيان كيشانئى.

كن بوو له كاكه مه مى به لك چاوه،

چاوى خوى له پووى يايه زينئى كرد بلاوه.

عرفو و چهكو و قه ره تاژدين و به نكيه ده ست ده كن به گريانئى،

ميرزئيدن هه لده ستا ده هاته كن ئەوان له ديوانئى

ئه ويش وهك ئەوان ده س ده كا به گريانئى،

ده لئى: «خوشكئى، يايه زين! بلا كاكه مه مى هه لگريه بيه يه وه ديوانئى.»

به نكيه ده لئى:

«ئهى مير، به قوربان ت بىم، چ ده ستانى مه كه نئى

ئه من ئەمانه تى براهمى پادشايه ده بئى بيه مه وه يه مه نئى.»

مير ده لئى:

«به نكيه، گيانه!

ئه من نه مزانيوه كوپی براهمى پادشايه هاتوته ئيره كانه

ئه من ده زانم شارى يه مه نئى له سهر ئه وى ده بئى ويژه،

مه سله حه ت ئه وه يه ده بئى، هه ر له كنه خوّم بئى گوپ و گوپخانه.»

قەرەتاژدىن دەلن:

«دەبىن ھەر لىژرە بىن، چونكە لە يايەزىنن ميوانە».

عرفۆ و چەكۆ دەلن:

«بە دەستى خۆن دەيىيەنە گۆپخانە.

چونكە مىرمەم ماشوقىيى يايەزىنن، ھەتا مردنن يايەزىن خوشكى ھەمووانمانە».

بەنگىن دەلن:

«بىن ئاغا و بىن ۋەتەنن

چونكە مىرمەم غەرىبەيە، بىلا بچىن بۆخۆمان قەبرى بۆ ھەلگەنن».

مىرزىندىن دەلن:

«خولاكەي! بەنگىن چت لە و قسەي داوھ

نەمزانى كۆپى براھىم پادشاھ؛ كۆيىم بىن ھەرتك چاوھ

لەمىژە ناردوومە قەبرى بۆ ھەلگەناوھ».

كاكەمەميان بىردە سەر تاتەشوارى و شۆراوھ،

ھەلىيان گرت بۆ گۆپخانان، لەوئى تەسلىم بەخاكنى كراوھ،

بانگىكى خوشيان لى دا، گەپانەوھ بە دواوھ.

ئىنجا ئەگر شەو بەسەردا ھات ھەلى كىردە پىژنەي بارانن،

يايەزىن ئىستا بۆ كاكەمەمى دەس دەكا بە گریانن:

«تاقە كۆپى براھىم پادشاھى يەمەنى جوانەمەرگ بوو لە سەرى من بابان ويرانن

ھەللى دنيايەم لى ھەرام بىن ھەتا خولا دەكا ديوانن؛

چ بگەم لە خۆم پووسياين، قەلەندەرى

بۆ دايك و بابى مىرمەمى دەگەينە يەمەننى خەبەرى

داخولاي، شارى جزيرى دەگەل تۆپ و تۆپخانەي يەمەننى چى بە سەرى

چ بگەم، لە چەنگ دەرجوو، ئەمن مل بەكۆيىن

شارى جزيرىم لى خرا دەكەن كەسم لە ئەولادى نامىتن».

كئ بوو لە بەنگىنەي دلسووتاوھ،

دەھاتە خزمەت يايەزىنن دەيگوت: «يايەزىن! چاوم كۆيىر بوو، ئاغام نەماوھ».

يايەزىن دەلن:

«بەنگىنە! ئەمن بابانم خەرابوو تىرم لە جگەرى دراوھ».

به نگینه ده لئ:

ده بئ به بئ که سی بپۆم، بۆ شاری یه مهنئ، ده ولت زیاد و مالن ئاوا».

یا یه زین ده لئ:

«هه پۆ! چ بکه م، ئه منی قه لنده ری

هه پۆ، بپۆ به خولات به زامن ده ده م، به ئه مانه ت به پیغه مبه ری».

کئ بوو له به نگینی گولباوه،

ئه سب و تاژی ده خمی ده نا بۆ یه مهنئ گه پاوه .

دوازه مانگ و بیست و چوار پۆژان به شین و گریانئ ئاژاوه، هه تا ده گه ییبه ده رکئ

براهیم پادشای یه مهنئ بانگ له سه ر بانگی لئ داوه».

براهیم پادشا وه ده رکه وت، ده لئ: «به نگین! کاکه مه م چی لئ هات و چی لئ

قه وماوه؟»

ده لئ: «براهیم پادشا، به قوربان ت بـ! ده ردیکئ گه ییبه، عه مری حه قی به جئ

هیناوه».

براهیم پادشا ده لئ:

«به نگینه، چ ده که ی له منی بئ کوپ و فه قیرئ

چ بکه م له یه مهنئرا چلۆن بکه مه شاری جزیرئ؟»

دایکئ مه می، ئه گه ر وا ده زانئ، له شکر و قۆشه نی ده نگ داوه

هه ر به و شه وه ی ئالای هه لکهد، به یداغئ پاکیشاوه

به نگین بانگ له سه ر بانگی لئ ده دا، بۆ شاری جزیرئ گه پاوه .

به نگین ده لئ:

«ده پۆم بۆ شاری جزیرئ بۆ کن ئاگاهکئ نه وجوانه».

ده هاته خوارئ دوازه مانگ و بیست و چوار پۆژانه

ده هاته ده وه ری جزیرئ، داوړت [؟] دایبه ست تۆپ و تۆپخانه

یا یه زین نارده کن میرزیندینی: «مه ر خه س به ره موئ، ده چه سه ر قه برئ کاکه مه می».

میر ته گبیری به به کری کرد، گوئی: «مه ر خه سستی بکه م، یا نه یکم؟» گوئی: قوربان!

مه ر خه سستی بکه، ده زانم، به هاواریه وه دین؛ ده شقهم بۆ خاتری یا یه زینئ خه رابه مان

نه کن». میر فه رمووی: «بلا بجیته سه ر قه بران، مه ر خه سته». یا یه زین به گریانئ چوه

سه ر قه بران. ئه وه یا یه زین گه ییبه سه ر قه برئ کاکه مه می. بانگی کاکه مه می ده کا.

دەلى: «خولايە، نە بەكە بىرىنى، نە بەسەرىرىنى

بۆخۆت گىيانان دەدەي، گىيانان دەستىنى

كاكەمەم، غەمرەكەم، ئەتوو نابى جارىكى سەرھەلىنى؟»

كاكەمەم دەلى:

«خاتوونى! بۆ وا شىت و كەم ئەقلى؟

پوومەتى تۆگەلىك جوانترن لە دەسرۆكەي گۆل گۆلى.

هەتا دىنيا خەرا دەبى، پىاو سەر هەلنايەنى لە مالا گلى.»

يايەزىن دەلى:

«خولايە، بەغەيرەز ئەتوو كەس نىيە بىمىنى

ئەمن چىدىكەم بۆ مەجوزاتان نەژىنى

ئەمن بە كىلى كاكەمەمىيەو بەمىرىنى.

خولايە، ئەتوو كەرىمى، قادىرى»

مىوانى خولاي دى، پۆحى لە يايەزىنى وەرەگىزى.

خەبەريان دا بە مىرىزىندىنى: «يايەزىن مرد». مىر بە بەكرى فەرموو: «پۆ، قەبرى بۆ

هەلەكەن». گوتيان: «قەبرى ھۆ لەوئى ھەلەكەن». ھەرچىكى پاچيان لى دا بوو بەروو لە

ھىچ كۆئى ھەلەكەنرا؛ لەكن كاكەمەمى نەبى. قەبرىان تەواو كرد. يايەزىنيان تەسلىم كرد.

دايانپۆشى گوتيان: «ياللا بۆيەنەو». شەقۇن لە قەبرى كاكەمەم و يايەزىنى ھات. بەكر

گوتى: «ئاحا! دەست ھەلناگىن ئەوا لە قەبرىش چوونە بالى يەك»:

بەكر ئاغا دەلى:

«مىر ئەتوو مىرىكى ساحب خاترى

لە ھەموو كاران عەيب و عاران لە من دەگىزى

خوشكى قەعبەي توو لە قىامەتتەش دەس لە خەلقى ھەلناگىرى».

مىر گوتى: «ھەموو كارىكى پىن كردم، دەنجا بىكوژن»

بەكر خۆى ئاويەتە نىوانى قەبرى كاكەمەم و يايەزىنى خۆىنى بەكرى لە نىوانى قەبرى

كاكەمەم و يايەزىنى كەوت، ئىستا بوو بە زى لەوئى شىن بوو.

كارى وان بوو تەواو

عرفۆ سەرتاپا خوار خۆى دە قوپى ئاوه

چەكۆش خۆى لە خمى داوه

بانگىكى خوشيان لە بۆ مەم و زىنيان لى داوھ
 بە خەمناكى ھەركەسە بۆ مائە خۆى پۆيەو و گەپاوە
 خەبەريان بە براھىم پادشاى دا، يايەزىنيش مرد، لەكن كاكە مەميان ناشت.
 كى بوو لە براھىم پادشاى زەنوئىرە
 گوئى: «ئىدى كەس پىم نەئى لە پاش مەم و زىنيان شارى جزيرى نىگابدېرە
 سبھەينى پاكى نوغزو دەكەم دەچۆمى جزيرى دەكەم سەر بەرەو ژىرە».
 ئىنجا كە سبھەينى بەياني داوھ
 براھىم پادشا لە خەوئى ھەلستاوھ
 دەئى: «چ بەكەم؟ لە عەبيەت ميرەمى كۆيرم بوون ھەرتك چاوە».
 پەوى تۆپ و سەربازى دە شارى جزيرى كراوھ.
 بەنگىنە ئاغاى چووھ بۆخۆى سەركردەيە و زگى سووتاوھ.
 پەوى دە مائە بەكرى كرد؛ ھەرچى گەيىبە سەرى بېرى، سىنگى ھەلئىناوھ.
 پەوى دە مائە ميرزىندىنى كرد، قەتى يەك خەلا نەبوو، يەكى ناماوە ھەتا بەجاريكى
 ئاساريان بپاوە.
 جا خاتوون ئەستى كۆينى دەبەر خۆى كرد، چوو لە پىش براھىم پادشاى پاوەستاوھ،
 دەئى: «پادشا، مەم و زىن چوون، ئاسارى مائە بابم بپاوە».
 براھىم پادشا دەستى دەستۆى خاتوون ئەستى كرد، گوئى: «ئەتوو كچى منى ئەتووم
 لە جىئى كاكەمەمى پۆناوھ».
 دەستى دەستۆى خاتوون ئەستى كرد، چووھ سەر قەبرى مەم و زىنيان بە بيانييەكى
 تەواوھ.
 گەينە سەر قەبران، دەگەل لەشكر و قۆشەنى بانگىكى خوشيان لى دەداوھ.
 كى بوو لە براھىم پادشاى نەوجوانە،
 كۆيرايى گەيىبە ھەرتك چاوەكانە،
 دەئى: «بە سەرىنى پىرى بەشم بىن كۆپى و زگ سووتانە».
 پۆلە! خاتوون ئەستى نايەمەوھ شارى جزيرى؛ شارىكى بەدقەدەمە، ويستراحت
 گرانە.
 پۆلە! شارەكەى يەمەنى، بىن كۆپى ئاغاى و سەرەوئىرانە».
 خاتوون ئەستى دەئى:

«لە سووی مەم و زینان وەختە وەرگەرێم لە دینی،

نیچ باب و برام نەماون، لەکنیان پۆنیشم بە پەرژینی».

براهیم پادشا دەڵێ:

«پۆلە! شارەکی جزیڕیم بە بەرات دا هەتا مردنی بە قەرەتاژدینی»

«ئینجا ئەمن کاکە مەم چوو، هۆم کە وتۆتە بەنگینی».

قەرەتاژدین دەڵێ:

«چ بکەم براھیم پادشا؟ ئاغا یەتیم پێ ناکرێ، جگەرەم براوە،

«خزمەتی میرەم گەلیک نەکرد، ئەمەگم بەهیچێ دراوە.

«خولای دەزانێ کوپی تۆیە؛ بۆ ئەمەن هیچ کەسم لە شوێنەواری نەماوە».

سەبەحینی تەدارەکی دەگرت هەتا حەوت پۆژان هەر خێر و قوریانی بۆ مەم و زینان
کراوە، لە پاشان ئالایان هەڵکرد و بەیداغیان پاکیشاوە.

جزیڕ بە قەرەتاژدینی تەسلیم کرا. گەڕانەو بە دواوە.

براهیم پادشا لە حەسرەتان کویری بوون هەرتک چاوە.

دوازدە مانگ و بیست و چوار پۆژان لەشکریان هێناوە بە دواوە

داخل بە شاری یەمەنی دەبوو، هەموو کەس خۆی دە قوربێ ناوە

بەنگینی کرد بە کوپی خۆی و بەسەر شاری یەمەنی داناوە.

یا پەیبی! (پەحمان بەکر نەمری) بەچوار پۆژان ئەو بەندە ی بۆ ساحبی ئالمانی کرد
تەواوە،

ئیسای پوحوڵلا لەسەر ساحبی ئالمانی راوەستاوە

ئاغای ساحب بە ساق و سەلامەتی لە هەموو دەریایان پەریوە لە دایک و خوشکی

خۆت بکە سەلاوە.

لاس و خه زال

نه حمه د ناغاى باله كى چ كوپى نه بوو. مه محمود ناغاى براى وى بوو؛ نه ویش چى نه بوو. هردووك ژنيان عاميله دار بوو. خولا لاسى دا به نه حمه د ناغاى، خانزاديشى دا به مه محمود ناغاى. ليكيان ماره كردن؛ لاس و خانزاد. دايكى لاسى نيوى شه من بوو. ده سالان نه حمه د ناغا وى كهوت، ميړدى پې نه كرد. شيريك ياغي بوو. پياوى ده شكاند، ده يڅوارد؛ نه حمه د ناغا گوتى: «يان ده بېن نه منيش بخوا، يان نه و شيره دى ده كوژم». چوار سال بوو شه منى هېنا بوو، نيلاقه دى نه ده كرد. گوتى: «بوچى نيلاقه دى من ناكه دى؟» گوتى: «هه تا به ده ستي خوت دؤخينم نه كه يه وه، نه من نه توو...».

نه حمه د ناغا سهر و بهرگى پوښى، چووه زگ شيرى. شير ده ستي به ده عوايه كرد ده گه لى. خولا فرسه ته نه حمه د ناغاى دا، شيرى خست. هه لاتنه سهرى، سهرى پرې. ماندوو بوو، له سهر پشته شيره كى نووست، خوى لې كهوت. له خه لقي بوو به شين و گريان؛ گوتيان: «شير نه حمه د ناغاى كوشت». ژنه كى گوتى: «نه من ده چم. يان ده بېن نه منيش بكوژئ، يان توله دى نه حمه د ناغاى ده كه مه وه». ژن ده ستي دا خه نجرئ. چووه زگ شيرى. نه گهر چوو ته ماشاى كرد شير كه وتبوو؛ نه حمه د ناغا له سهرى دريژ بېوو. گوتى: وه للامى! نه وه شير شكاندوويه تى، له سهر پشته خوى داناهه. ته ماشاى كرد سهرى شيرى پرېوه؛ نه حمه د ناغا خوى لې كه وتبوو. گوتى: «خولاكه دى، نيلاقه دى من

نهكا؛ بزانم پياوه يان پياو نيه». دؤخيني ده كرده وه^۱. ئينجا هه لاته سهرى له سهر پشتى شيرى...، ئينجا لاس له سهر پشتى شيرى گووراوه. هه لستان هاتنه وه مائى.

خانزاد خان و لاس ليك ماره كرابوون؛ هه تا دوازده سالان. ده پاشان نه حمده ئاغا مرد. مه محمود ئاغاش مرد. شهش سالان تازيهى نه حمده ئاغا و مه محمود ئاغاي بوو. پاشى شهش سالان پياويك چووبوو بۆ جه له بى؛ چوو بۆ نيو عيلى ماموودينان. له وئ چاوى به خه زالى مه لا نه ببيان كه وتبوو. هاته وه، گوتى: «لاسه شوپ عه مريت به هيچى چووه». گوتى: «بۆچى وا ده لئى؟» گوتى: «مال خرا نه بوو! نه پۆ خه زالى مه لا نه ببيانم ديوه؛ ده گه ل پۆژى ده عوايه ده كا؛ ئيدى هه ر بۆ توو چاكه». لاس هه لستا ولا تى باله كيانى به جئ يه شت. چووه نيو عيلى ماموودينان، چاوى به خه زالى بكه وئ. نه گه ر چوو له وئ دابه زى، جه ويان گرت و ولاغه كيان به سته وه. بۆ خۆى چووه خزمهت مه لا نه بئى؛ گوتى: «ها بابم كوئنده رى؟» گوتى: «قوربان! هاتوومه توكه ريئ». گوتى: «خه لقى كوئى، كوپى كئى؟» گوتى «قوربان! له گه رميئى هاتووم». مه لا نه بى گوتى: «نه حمده ئاغا و مه محمود ئاغاي باله كى ده ناسى؟ گوتى: «قوربان خير؛ خه لكى عيلى وان نيم». گوتى: «قه ننه دارى ده توانى بكه ي؟» گوتى: «به لئى قوربانم ده توانم». كيسه و قه ننه يان دايه. لاس بووه قه ننه دارى مه لا نه بى ده شه وانى قه ننه تى كرد. پۆژىكى خه زال هات به پيش چاوى دا. لاس گوتى: «نه وه كئيه؟» گوتيان: «نه وه خه زالى مه لا نه ببيان». لاس ده لئى:

«ياى خه زال، نه قه ولت قه وله، نه شه رتت شه رته، نه دينت دينه
هه زار بارى ده نه حله تانت ببئى له پيره دايكئى، له برا گچكه له، له بابى پدين شينه
ئه من بۆ توو ده چوومه كوئستانى عه زيم و بوورگينه
ده سكيكى سۆسن و هه لاله م ده چنينه
ده سك به ده سك كردن به ئاوريشمى دوكانتيك به ستينه
كاروانتيك ده هاته وه له ده غل كرپنه
ئه من به و كاروانه ي دا ئه و گوله م بۆ توو ناردينه
نازانم ئه و گوله ت پئى گه يوه يا نه گه يينه»
خه زال ده لئى: «لاس، ئه من نه وانم له توو قبول نينه.
نه سهرى سه هه ندى، نه قووجى قه زه نى، نه په ندۆلى زه رزان، نه سهرى ته شويله ي،

نه مۆلى به رانى، نه كانيه خولای شتاقیان ده گه ل نينه».

لاس ده لئ: «یای خه زال، چۆم لئ هاتن، پردم لئ هه لوه شينه.

نه من مه له وانیک نه بووم له گۆمی ده شينه،

کیژ و کوپی هه مزاغایان، له من و توو دل به دنیا تر بوون، به پیشی من و توو سه ری نه و گولانه یان هه موو ده چنینه.

خولا مالى خيلاى خراکا! ده گه ل به رگه ل و ميگه لان نه و گولانه یان هه موو پچرينه،

ده ستي لاسى باله که ی قوله بوو، بۆ هه موو کوستانان نه گه يينه».

خه زال ده لئ: «لاس، دلت کردووم هيلاکه

له و گولانه هينديکيان ده به ری خۆت پاکه

وه ره له بهر مالى مه دا هه پاکه

هينديک ده لئ: يا خولا پيرۆرت بئ! هينديک ده لئ:

موپاره کی بئ لاسى باله کی جوانيکی چاکه».

لاسى ده لئ: له ماله مه لايان هه تا مالى سۆفییان

له مالى سۆفییان هه تا مالى مه لا نه بيیان

نه من ده لئیم: بيمه سه یاح؛ پۆم بگه ریم ده گه ل هينديیان

بریا داریک بوومايه له دارى ده قه یسییان

بیاندامايه چهنگ وه ستایان، شەقیان کیشاباميه به مشاریان، بیاندامايه به رده می پهن

و کوشته رییان

هه لیان هینابامايه به په رکی تیلتاوسی، خاسه په نگیان کردبام به پوشت بالی سپی

سییان

بیاندامايه بهر مالى که وانیکي هينديیان

هه لیان داشتبام به ره و قووچی قه زه ن قه ندیلی مامه کویییان

له وئ پئیان کوشتبامايه، ده کاران، دایکی ده نئرییان

گۆپه رکم که وتبا له بلندان، شابالم که وتبا له نو بییان، له سه ری پئی شوان و گاوان

و ناسکه بییرییان

هه لیان گرتبام بیانبردمايه سه ر پازی کاننییان

له خوشیا منیان مه پ سه رچل کردبایه، هاتبانايه سه ر به ردی ده کاننییان.

سه ریکیان نابام ده بنی تووری؛ نیوه پاستم که وتبا سه ر زاری شیرمه شکي له ملی

خۆیان قایم کردبام. لای دیکه م که وتبا نیوانی هه رتک شانان؛ به سه رمدا هاتبایه هیزار ده گه ل قه به لێکی که زیبان

جا چه وتووێکم له سهر بوايه مه په که ده گهل خهلق و خوای خيله کييان .
بيزیکى زور موسلمان نه منى لهو عیلاتهى دزیبا؛ به دیاری و سهوقاتی بردبارمى بو یای
خه زالنه مه لا نه بییان.

یای خەزالی بە دەستی مێرەکی وەری گرتبام، بێناردمایە کن زێڕینگەری، زێڕینگەری
سەریکی زێرگەرت کردبام، نێو پەستەم ئەشەرفیەند، لای دیکەم دە دوو و ئەشەرفیەیان.
زێڕینگەری لەسەر هۆردک دەستانی پۆنابام، بە دیاری و ئەندام مێتابامەو بە یای خەزالی
مەلانیەیان.

یای خه زال سهریکی به قولکی گهردنیه وه نابام، سهری دیکه م له نیوان سینگ و مه میان.

ناره‌قه شیت و شه‌یدای کردبام، باوه‌شینی کردبام به په‌رچه‌مان، فه‌راموش بوومایه به که‌زیبان.

وهختی له وێم لێ وهههز ده بوو، بینابام له نێو سندوقێکی خاسه پهنگ، پۆڤی به نوغل و نهباتی په روهرده کردبام. شهوی قاسید بام له مابهینی سینگ و مه میان.

وہ ختیک لہ ویم لئ وہ پز دہ بوو، بینار دمایہ سہر وہ ستایہ کی گہ ویل، دروستیان کردہام
 بو نیرتکی تہ شییان. حہوت سالان پئی رستہامایہ رانک و جوغہ لئی میرووتیان.

وختن له وږم وپه ز دېوو، قهره واش و که نيزان، نه منيان له خه زالې بخواستايه،
دېگوت: ناسکه تيرکي عه جيبه، به که سي پړوا نابښم، نه کو زحمته و کوږه وهری
بدنه ن، پوږی قيامه تی خه لاس نابم له خه حاله تبيان.

وهختىكى لەوئيم لىن وه پەز دەبوو، بىدابامە بەر ئالچەي كەوشى زىوان كەرت و پارى كوردبام، فرىي دابامە دەم كەوى و كانىيان.

لهوئى بۆ خۆم شىن بوويام به گورپانگىكى شەنگە بىيان. به بنم داهاتبا گىلان و گىدان،
خىلى سوورجى و زداريان،

هه‌موو هه‌وه‌لی پایزان، ناخری بوهاران له بن سییهرم پۆنیشتا یای خه‌زالی مه‌لانه‌بیان».

خه زال ده لې:

«دلم پاناوهستی له بهر نه وی غم می، له بهر نه وی ژانی.

ئاوړيكم به ربوو دهروونئ، ئيدى كه م به ربوو دهروونخانئ،
نه به باى دهكوژاوه نه به بارانئ.

هاوازيكم وه بهر خولاي، ئى ديكه م وه بهر پټغه مبهري ئاخريزه مانئ.

لاسه! ئو په رچه مانم بؤ توو په روه رده كړدوون هر وهك ئاوريشمى دووكانئ
نه من ئو وه نه يم بؤ توو نيگاداشتي كړدووه، هه زار و هه وسه مه لايكه تى جل و كيشه،
وهك مانگى مونه وهر وايه، شه وقى داوخته عهرز و ئاسمانئ.

ئو برويانه م بؤ توو په روه رده كړدوون، ده بن شارى هيندى بؤ بدن به دهرمان؛
ده ستى بكى به وه سمه كيشانئ.

ئو چاوانه م بؤ توو په روه رده كړدوون، ده لئى ئه ستيړه ي گه لاويژه، له هه وشار و
عهجه مان ه لئى، هر ناشقيكى بيبينئ گوناځى نامينئ پوژى ئاخريزه مانئ.

ئو كولمانه م بؤ توو په روه رده كړدوون، ده لئى فاتوسه له ديوانى سولتانى
ئسته مبولئ؛ ميرزاي قابيل له بهر شه به قى وي قه له مى باويته سر قاقه زى بؤ هه رچار
ده وله تان بنيرئ پوښته و فهرمانئ.

ئو كه پوښه م بؤ توو په روه رده كړدووه. مه گه هر هه ياسى دانا مه عناى بزائئ.
ئو ليوانه م بؤ توو په روه رده كړدوون، پياوى تاجر مه گه ركلوورى ببئ دنا قيمه تى
نازانئ.

ئو ددانا نه م بؤ توو په روه رده كړدوون. هر ددانى كم گه وه ريكه، هر گه وه ريكم
قيمه تى ته واو نابئ به شارى كشميرد و ئيرانئ.

ئو چنه ي پهنك شاخى زيرپنى بؤ توو په روه رده كړد. دلم نايه ده مست وستاى
ناشئى نيم، وه ستايه كى باش وه ستا ببئ، سه برسه بر، نرم نرم، زه حمه تى نه دا له مسقال
كيشانئ.

ئو گه رده م بؤ توو په روه رده كړدووه، ده لئى شووشه ي گولاوييه چنه خوښه لاس
و خه زال ليكدى بېرژينن، لاس بلئ: ياي خه زال، ئو شووشه گولاوييم بؤ له سر ده لاقه
دانئ.

ئو كه شه فم بؤ توو په روه رده كړدووه، جووتيك ليموى كالى له سهرن خاورپيسى
داراى لئ بووه به په رده كليلى بوته دهرزى هه شته رخانئ.

هينديك خال له نيو سينگ و مه مكانم ئو خالانه به بن ماموستا و موسته عيد
ده خوينمه وه: نه لفن، ميمن، خه تى قورعانئ.

ئەو بەژنەم بۆ توو پەرۋەردە كىردۈۋە . دەلىلى پىحانەى يەكسالەيە، بەنى ئادەمان شەۋاويان لى ئاۋە خوناۋەكى پەپىۋەتە سەر پەلكان دەگەل زەردەى پۆۋى ھەۋەلى سىبەيانى .

ئەو شىلكەى پانانم بۆ توو پەرۋەردە كىردۈۋە، خۆى بۆ شۆپ بىكەۋە، سەرى خۆتى لەسەر پۆنى لە ماچىردن و گەۋزلىدانى .

لاشەشۆپ! ەمرم! ۋەرە . ماچانت دەمى ھىچ كەس نەزانى .

گوۋىزىنگى پىيانم سىۋى سەر لكانە، بەئەمانەتى بەباغەۋانى داۋن لە ئىۋارەۋە كىشكى لى بىكىشنى ھەتاۋەكو ھەۋەلى سىبەيانى .

لە سىبەينىۋە كىشكى لى بىكىشنى تا ەسىرىكى درەنگ مەلا دەلىلى: «ئەللاھو ئەكبەر»؛ سۆفى دىننەۋە شادەت و ئىمانى .

لاس ۋەرە دوو ماچانت بدەمى، يەك لەباتى زەكاتى، ئى دىكە لەباتى كەلىمەى شادەت و ئىمانى» .

لاس دەلىلى:

يائى خەزال چ بىكەم ئەتوۋ لە متبەقى ئەمن لەلاى مىزدانە .

دلم بەخەمە دەروۋنم سەرەۋىزانە .

ئەتوۋ خانەخۆى ئەمن بىگانە؛

ئەگەر پاستە و دەمدەيەى ئەو ماچانە

شىشى لە چىغى پاكىشە تەشرىفى موبارەكت بىتە ئىرەكانە .

خەزال ھات دەستى دە ستۆى لاسى كرد . نوۋستىن پىگەۋە خەۋيان لى كەۋت . مىرىداغ و مىرەمەدخاننى شوۋرچى و زراران ھاتن تالان و مالى عىلى ماموودىنيان؛ ھەموۋيان برد . پىرىژنىك مانگاي بەگوانەۋە چوۋبوۋ، گەيشتە لاسى و خەزالى . جىنۋى دايە گوتى: «سەگىباب ئەتوۋ دىتى دەگەل خەزالى ۋردە... دەكەى، مالى من بە تالان بەرن» . لاسى خەۋى لى كەۋتبوۋ، خەزال بەخەبەر بوۋ . خەزال بەپىر پىرىژنىۋە چوۋە؛ گوتى: «دايەپىرە مەگرى، لەجىياتى مانگايەكى بىسىتت دەدەمى، لەجىياتى گوۋلىكىكى بىسىتت دەدەمى . لاس خەۋى لى كەۋتوۋە بللا ۋەخەبەر نەيە» . پىرىژن گەپاۋە دىسان لەۋلاۋە ھاتەۋە زگ لاسى گوتى: «حىزىباب! لە ۋلاتى بالەكىان ئەتوۋ... دەدا؟ ئەتوۋ ھاتوۋى مالى من بە تالان دەدەى» .

يائى خەزال بەپىرىۋە چوۋ گوتى: «پىرىژن! دەنگى مەكە، بللا لاس ۋەخەبەر نەيە» .

پیریژن گوتی: «وه لآلمی دهگوری بابی لاسی دهپریم، بۆچ مانگای من به تالان بجی» دوو قهرهواشان باوهشیینی لاسیان دهکرد، میشی لئ نه نیشی. نه و قهرهواشانه دهگریان بۆ مآلی یابیان. هه ریهکی هه زیان له کوپیکی دهکرد. دهیگوت: «ماله که یان چوو، نه مه یان پی ناخواری».

لاس سهری هه لآنا گوتی: «نه وه چیه بۆچی دهگریین؟» گوتیان: «قوریان! میریداغ و میرحه مه دخان هاتن تالان و مآلی ئیره هه موویان برد». گوتی: «دهنا خه زال دهگه ل من غه یان بووه».

لاس هه ستا به په له په ل دهیکرده لینگدانه
 لاس ده لئ: «مآلی وێرانم ولاتی باله کیانم به جی یه شت هاتمه ئیره کانه.
 ئیستا هه زار و چوارسه د مآلی خۆم و مام سه ره وێرانه
 خانزادخانی هه ریری بی ساحتیه و بی خودانه
 داخولا قاسیدی کتیه؟ هاتوته (?) خه زالی چاو جوانه
 نه مزانی ژن دهغه لئ پیشکاریان شه یتانه
 هه لبه ت به دزی من ناردوویانه، میریداغ و میرحه مه دخان هاتوونه ئیره کانه.
 تالانی عیلى مه لانه بییان ده به ن، ده لئین: لاس مندا ل و نادانه.
 ده نجا قهره واش برۆن و دامه میئن.
 ماینی شی خزم بۆ له به هاریه ندی ده ریئن.
 زیدی داودی، پمبی نه زه ریم بۆ بیئن.
 خه به ریکی به میریداغ و میرحه مه دخانی سوورچی و زداران پابگه یه نن.
 نه گه ر هاتوون مال و تالانی مه لانه بی ده به ن، وریابن، مه پی خه زالی له سه رینچاوه ی
 کانیه ئاو به دن له بژوینی بله وه ریئن.
 هه پاکن ماینی شی خه زم له به هار به ندی بۆ ده ریئن؛
 زینیکی مورسه تی^۱ لئ بشه تیئن
 جووتیک زه رگانم له بۆ بالانه نگن بۆ بیئن».
 نه گه ر ماینی شی خزیان له به هاریه ندی ده میئاده ره،
 پی ده پکیتی ده نا، ده که وته سه ره

عِیْلَی مہ لانه بییان پادہ و ہستان ٹہوہر ٹہوہرہ،
 لہ ژنانیان گریان و چہ مہرہ .
 لاس دہ لئی: «یای خہ زال! خولاکھی چہ ند ماچی منت لہ سہرہ؟»
 خہ زال دہ لئی:
 «ٹاوریکم گرتوہ، نییہ قہ رارم .
 ہہرچہ ندی دہ فہرمووی، ٹہ من قہ رزدارم .
 تالانی عیلم چو خہ جالہ ت بارم
 تہ خسیری من دہ گرن وا گوناہکارم» .
 لاس دہ لئی:

«پیاویکی نادرم،
 ٹہ من مالی ٹہو عیْلہ ی بہ زامن ہہ لدہ گرم
 دہ بی لہ سہر گیسکیکی ٹہو عیْلہ ی ٹہ من ہمرم .
 ٹیستا بہ ٹیزنی خولای، سوورچی و زرارانیشت لہ بؤ دہ گرم .
 بہ شاہید بن کہ یخودا و پدیندارہ:
 بزائن یای خہ زال چہ ند ماچ بہ من قہ رزدارہ
 ٹیستا بزائہ چلؤن دہ یکہ مہ کوشتن و ہاوارہ،
 ٹیستا تالانی سوورچی و زراران دہ گرم بہ یہ کجارہ،
 ٹیستا مہ پی یای خہ زال دینمہ خوارہ .
 لاس ٹہ گہر پکیفی لہ ماینی شنی خز داوہ،
 لہ نیو عیْلی و دہرکہوت، چو، لہوئی پاوہ ستاوہ .
 لاس بہ نگ دہ کا دہ لئی: «داخوا، لہ چ تہرہ فان مال نہ ماوہ» .
 ٹہ گہر ہرپکی دی لہ زینوئی چو بہ ولوہ،
 ٹہ گہر تہ ماشا دہ کا، لہ شکری میریداغ و میرحہ مہ خانی پاوہ ستاوہ .
 لاس گوتی: «یای خہ زال! کہس دہ گہ لم نہ یہ تہ دہ عوایہ،
 نہ ما ہرچی ژنہ سہر و بہرگی پہش بین، ٹہ توو بؤخوت بہرگی سپی دہ بہر بکہ؛
 ٹہ گہر ٹاوہم داوہ، بزائم لہ کوئی» . ٹینجا ٹہ گہر لاس دہستی بہ جلہوی دادہ ہیتا، چوہ
 خوارئی بؤ مہیدانئ .

لہ شکری سوورچی و زراران دہ لئی: «قاسیدی عیْلی مامودینان ٹہوہ تانی» .

هينديک ده لټن: خولا مالټو بکا وټرانه،
نهنگو بټو نايناسن که له گايه، نه وه لاسی باله کيانه.

لاس بانگ ديټلن:

«هؤی ميريداغ، ميرحه مه خان گيانه!

تالانی خه زالو بر دوه، له بږویني نه له وه پږي، یای خه زال لټم ده کا گله ییپانه،
بوڅو تالان ده کم، لټو ده که مه ئیخسیر مال و خیزانه».

میرحه مه دخان ده لټن:

«لاسی باله کی! نه مرم، بږیم، بمټم.

به گږپی نه حمده ناغای باله کیدا ده پټم.

نه گهر نه مرم، ده چم ولاتی باله کيان تالان ده کم. خانزاد خانن به ئیخسیر دټنم».
لاس ده لټن:

میریداغ، به لاسی بزانه،

شهری کاوپان نیپه شهرپی به رانه.

ژنانو ده که مه ئیخسیر، جټ مالو ده که مه سه بزخانه.

نهنگو چ هونه ریکو کر دوه، هاتوونه نیو ماموودینان، ده بن نه و مال و تالانه؟

مه پی خه زالی، نه گهر له بږویني نه له وه پږي لټم ده کا گله ییپانه،

ده بن له سه رینچاوهی کانیاں ناو بدری، حاجز نه بن بیږی و شوانه،

نه وه هاتمه مهیدانی، جا حالی خوت بزانه».

نه گهر میریداغ واده زانی،

دهستی ده دا پمبی خوی، پای ده کیتشا مهیدانی.

لاس ده لټن:

«نه من له مهیدانی خوم ده بینم کاوی؛

نه تو وهره، دهستی ماینی شی خز بگره، لټم بکه سه لاوی،

بلټی لاسه شوپ، میوانی خه زالی، له دلم دهرماوی».

حه مه دخان ده لټن:

«نازانی وهک پلینگی چه نگ به خوینم؟

بالدار به ناسمانیدا بپوا، بالانی دوه ورټنم؛

نازانی خه زالی ده کم به ئیخسیر، نه تو ش به گږپی نه حمده ناغای باله کیدا ده پټم».

لاس دەلێ:

«های دادویێد، زمانیکی پاگوزاره،

ئەتوو خۆت باوێ کەن خەزالی، حیز باب دەشقەمەن بۆت ببێ بە تەکاکارە.

ئەى میرحەمەدخان، چى دیم لێ پامەمێنە،

پۆژ ئۆو وەرگەرپا، درەنگە، زەبرى خۆت بوەشێنە».

ئەگەر میریداغ دەستی دەدا زەرگی خۆی، لە تەنیشتی خۆی هەلکێشاوه، زەرگیکی

حەوالەى لاسى دەکرد، لاس خۆى لەبەر لاداوه

ئەگەر لە قەلبووزى پێشەوەى داوه، لە پاشەووى قەلتاغ شکاوه.

لاس دەستی دا پمبى خۆی، پمبىکی لە میریداغى دا، لەسەر ئەسپى فرێ داوه؛

پمبى لاسى دەسەر دلى میریداغى ماوه.

لاس بانگ دێلێ:

«یای خەزالی، بووی بە دەزبێتم.

لە میریداغ و میرحەمەدخانى دەگەڵ کێهەیان سوێندخۆرى تا بە دەستى بەستەت بۆ

بێتم؟

هەر کەن قەسەى دەگەڵ ئەتوو یەك بێ، حەمریکەم، بەخولای! ناپرەنجێتم.

ئەوى ئەتووی دەگەڵ یەك نەبێ، بەخولای! سەرت بە پێشکێش بۆ دێتم».

یای خەزالی بانگ دێلێ:

«هۆى لاسەشۆپى بالەکیانە،

ئەزت بێ بە قوربان قەمەلێ دە پەرانە،

هەرچى ئەتوو کەیفەت دێنێ، وەکیلى منى بۆ من خۆشگوزەرانە».

ئەگەر لاس ئەو قەسەى لە خەزالی دەبیستەو تەواوه.

پکێفێ لە ماینى شێ خەز دەدا، پمبى لە سینگی میریداغى هەلەدەکێشاوه.

ئەگەر میرحەمەدخان وا دەزانێ،

پکێفێ لێ دەدا دەهاتە گۆشەى مەیدانێ.

میرحەمەدخان دەلێ: «نەرم، بژیم، بمێتم،

ئەگەر نەرم، ئینشاللا، ولاتى بالەکیان و ماموودینانەت پاست و چەپ بۆ تێک

دەپەرێتم،

یای خەزالی دەکەم بە جارىه، خانزادیش بەئێخسیری دێتم».

لاس ده لئ:

«میرحه مه دخان، گیانه!»

نه گه نه مرم سهرت له مهیدانی ده بپم، ژنانیشو ده کم به قابه خانه .
پمبی خۆت باوئ، زه بیری خۆت لئ ده؛ شه پری به رانی به سر چوو، شه پری که لانه،
نه گه مه پری خه زالی چاک نه له وه پئ، کم شیر ده بئ، بیژی شکایه تم لئ ده کن، یای
خه زال لئم ده کا گله بیبانه:

درهنگه زه بیری خۆت باوئ ئه و پۆ مهیدانه!»

میرحه مه دخان پقی هه لستاره،

نه گه پمبی هه لده کیشا، هه والهی لاسی باله کیی داوه .

لاس سه ره زه رگیکی له پمبی میرحه مه دخانی دا، له خۆی لاداره .

نه گه لاس پمبیکی لئ ده دا، له و شانی چه په ی داوه .

لاس بانگ دیلئ:

«هۆی خه زالی، کێل گه ردنن به لکه چاوه!»

نه گه سویند خۆری میرحه مه دخانی، به خولای له جیئی خه ته ریم نه داوه .

بنیرم ئه ره سوو و لوقمانی بێنمه سه ری بۆت بگێر مه وه به داوه .

هۆی خه زالی بنیره کن میریداغ و میرحه مه دخانی، بزانه ئه و عیله بوچی تالان کراوه .»

هر جاریک ئاوپی وه خه زالی ده داوه،

یای خه زال ده تگوت سپیاسییه پاوه ستاره .

هه رچند عیلى سوورچی و ززاری بوو، هه مووی له بانگهی ده دا، ده گه پاوه به داوه .

ئه و جار کن بوو لاسه شوپی باله کییه .

هه لی ده گرت میریداغ و هه مه دخانی سوورچی و ززارییه،

به دیاری و پێشکیش ده بیردن بۆ یای خه زالی مه لانه بییه .

نه گه لاس ده هاته خزمه تی یای خه زالی دووباره،

سه لاسی له خه زالی ده کرد ئه و جاره،

ده یگوت: «یای خه زال! عه مرم، کن له سه ر ولاتی سوورچی و زاران ده که یه سوورباش

و ئیختیارداره،

ئه ی ئه هلی ئه و شارهی، بزائن یای خه زال، چه ند ماچ به من قه رزداره!»

لاس ده لئ: «بلا بجم، مأل و تالانی خه زالی بگێر مه وه.»

لاس پکئى لى ده‌دا، گه‌بىيه له‌شکرى سوورچى و زاران . گوتى:
«ئەى خەلقى سوورچى و زارانە!

بۆ خاترى بينای چاوانە

شوان و مە‌پى یای خە‌زائى کىه‌یه‌ له‌وانە له‌ هە‌مووانە؟»

پێیان نیشان دە‌دان ئە‌و فە‌قىر و بە‌سته‌زمانە .

لاس لینگی دە‌دا نێ‌و ئە‌وانە،

پێى شاد و شوکر دە‌بوونە‌وه ئە‌و شوانانە .

جا بە‌پىر لاسى دە‌هاتن ئە‌و خانم و خاتوونانە .

خاتوونان هە‌ردووکیان دە‌لێن: «لاسه‌شۆ‌پ! بتبین بە‌قوربانە

برا، بمانکە قەرە‌واشی یای خە‌زائى مە‌لانه‌بىيانە .

بلا درۆمن پێمان نە‌کەن بۆ حورمە‌تییانە،

پیاویکی بنێره سوورچى و زاران بلا پۆ‌نیشێ‌ له‌سه‌ر جێى میریداغ و میرحه‌مه‌د

خانە» .

لاس دە‌لێ:

«خاتوونى، خاتوونى نە‌وجوانە!

جاری مە‌پى خە‌زائى له‌ کوێ‌یه‌؟ نە‌له‌وه‌‌پاوه، نە‌کو لی‌مان بکا گله‌بىيانە» .

لاس بانگی کرد: «ئە‌ى شوانى یای خە‌زائى مە‌پى خۆ‌ت هە‌لاوێ‌ره» .

مە‌پى خە‌زائىیان هە‌لاوارد؛ هە‌رچە‌ندى خە‌لقى سوورچى و زاران بوو، پە‌گە‌ل مە‌پى

خە‌زائى گە‌وت. باوه‌شێ‌نیان دە‌کرد، هە‌تا تۆ‌زێ‌ لى نە‌که‌وێ‌، هە‌تا هاتنه‌وه نێ‌و عێلى

ماموودیان. ئە‌گەر هاتنه‌وه میرحه‌مه‌دخان پە‌مبى له‌ شانى درابوو. نارديان هە‌کیمیان هێ‌نا

سه‌رێ‌.

هە‌کیم هە‌کیمیکی ته‌واوه،

میرحه‌مه‌دخانى ده‌رمان کرد، تا برینه‌که‌ى ساغ کراوه .

میریداغ مرد، ولاتی سوورچى و زاران بۆ ناغا ماوه .

سێ‌ سالان میرحه‌مه‌دخان له‌ خزمە‌تى لاسى پاوه‌ستاه،

یای خە‌زائى دە‌لێ: لاسه‌شۆ‌پ ئە‌توو نە‌تزانى ئە‌وه بە‌باب و براى من له‌ قە‌له‌م دراوه؟

«مە‌سلە‌هە‌ت ئە‌وه‌یه، میرحه‌مه‌دخانى بگێ‌رینه‌وه بە‌دواوه،

ولاتی سوورچى و زاران بۆ سوورباش و ناغا ماوه» .

میرحه مه دخان ده لئ:

«لاسه شۆر، لاسه شۆری باله کییه!

ئه من ولایه تی سوورچی و زارایانم بۆ چییه؟

لیره پۆده نیشم له خزمهت تو و یای خه زالی به خوشک و برایه تییه،

قهت ناچه ولایه تی سوورچی و زاران به ناغایه تییه».

پۆژیکی لاس گوتی: «ماینی شێ خزم بۆ ده ریئن، ده چه پاوئ،

خه زال ده گه ل ئه من غه یانه، بۆ لای زیزیم، بزانی هه زنی له کێ ده کا.

دلم له جۆشه، ده روونم گه لیک بیابانه،

ماینی شێ خزم بۆ بیئن، زینی مورسه تی باوینه سه ری، بۆ بکیشن هه ردووک ته نگانه،

پمبی نه زه ریم بۆ بیئن، بیگرم به هه موو په نجانه،

زینی ئالقه وردم بۆ بیئن، قۆلی خۆمی تن هه لکیشم، ئالقه ی بکه ویته سه ری هه ردووک

ملانه.

مه تالی هه وت قوبه ییم بۆ بیئن، تا پشتی باویمه هه رتک شانه، تاژی و تولانم بۆ

بانگ کهن، قه لاده م بۆ بیئن، ده ستۆی هه لکیشم، به ند و پسته ی ئاویشمینم بۆ بیئن

سه ریکی له قۆلی خۆم بیهستم، سه ری دیکه ی بکه م شان به شانه،

پن ده پکیتی نئم، بکه ومه سه ری خوانی زینی، به ئیزنی خولا و په سوولانه،

پاوی خۆم باویمه پانکه پانکه ی خان تاوسی، وه نیو عیالی ماموودینانه،

که رویشکیکی گه ره لانی ببینه مه وه، بیده مه شه قه ی پکیتان، ناسکه ی تووله و تاژییان،

بیگرم به هه موو ده ستانه،

ده عبایه کی به ده قه ده مه، جانه وه ریکی ناسک و نه رم و جوانه؛ بیئمه وه بۆ خه زالی کێل

گه ردن، خه می خۆی پن بکا گوژه رانه».

یای خه زال ده لئ:

«دیوته، چه ند سه رم به قوپه، بابانم وێرانه

دیوته چلۆن ئابرووم چوو له نیو عیالانه

نایه لم بۆت بیئن دگدگ و ده مه رقوپانه

نایه لم بۆت دانین جووتیک که وشێ میرزایانه

نایه لم زینی ئالقه وردت بۆ بیئن، قۆلی خۆمی تن هه لکیشی، ئالقه ی بکه ویته سه ر

ملانه

نايەلم مەتالى ھەوت قوببەت بۆ بېيىن، پىشتەي دە ستۆت كەي قوببەي بکەوئتە نئوانى
ھۆرتک شانانە

نايەلم پەمبى نەزەرەيت بۆ بېيىن، بېگىرى بە دەستانە،
نايەلم تازى كەللەزەردەت بۆ بېيىن، قەلئەي ئاورىشىمت بۆ بېيىن، دەئەستۆي تازىيە
ھەلکەيشن، پى بېيى جوانە .

نايەلم بەن پىستەي ئاورىشىمىنت بۆ بېيىن سەرى پىستەي دەئالقامەي قەلئەي ھەلئىن لە
قۆلى خۆي بېسەستى، بېگىرى بە ھەموو پەنجانە،

نايەلم پى دە پکەيفى نئى، بکەويە سەر خوانى زىنى، بەئىزنى خولاً و پەسولانە،
نايەلم پاوى خۆت باويە بەرپە و بىبابانى لە دووى كەرويشكى گەرمەلانە،
دەعبايەكى ترسەتۆكە، خوشبەزە، گەلەك بىن ئىمانە،

پىشتى خۆي دە ئاوەدانىيان دەکا، بەرى خۆي دەکاتە چەرى سەخت و بلىند و بىن
سامانە

سواری پائى ئەگەر كەرويشكى چاوپى كەوت، بەرى دەداتى توولە و تازىيانە،

خولاً و پىغەمبەرى لە فەكر دەچى ھەر چاوى لە توولە و تازىيانە،

ھەر جەلەوئى شل دەکا، پکەيفى دەكوشى، نە ھەورازى دەپاريزى نە بەردانە،

دەترسم دەودەمىدا بگلى، زەرەرى بېيى، بابانى خەزالى وئرانە .

دەودەمىدا ئەرەسوو وا دەس ناکەوئى دەگەل ھەكىمىكى ھەكى لوقمانە،

بېنمە سەر لاسى بالەكى، دەشقەمى چا بکاتەوہ ئەو برىنانە،

لاسەشوپ! ھەرە دەس باويى گەردنى زەرد، پاو ھەر پاوى ماچانە» .

ياي خەزال لاسى گىپاوە لەو سەفەرى گەورە و گرانە،

لەکنە خۆي پۆدەنا شان بەشانە،

باسكى خۆي دەکردە سەرىن، پىگەوہ دەبوون دەستەملانە .

ياي خەزال دەلئ:

«لاسەشوپ! لاسىكى نەوجوانە،

ئەزت بىم بە قورىانە،

پاوى كەرويشكى خوشترە يانە ئەو ماچانە ؟

ئىنجا شەو بنوو ھەتاوہكو سىبەيانى، مەلا دەلئ ئەللاھونەكبەر، سۆفى دىنيوہ شادەت

و ئىمانە» .

جا سېجەيانى كاكە لاس دەلنى:

«ياى خەزالنى نەوجوانە،

جا دەبىن مەرەخەس بفرەمووى، جارىكى بچمەو نىو عىلى بالەکیانە».

ياى خەزال دەلنى:

«بەسەر ئەو ھۆرتوک چاوانە!»

كئ بوو لەو خەزالى نەوجوانە،

تەدارەكى دەگرت بۆ لاسى بالەکیانە،

دەيگوت: «دەينىرمەو نىو عىلى خۆى بە وادەى چوار پۆزانە.

بنىرم بۆى بىنن حدودىكى بىن نىشانە،

تەدارەكى بۆ بگرم بەدل و بەجانە،

بۆى خەلات بکەم ئەو تۆکەرەنە،

نەبا خانزادخان لىم بکا گلەبىيانە».

لاس دەلنى:

«ياى خەزال لەمن مەدە ئەوان تانانە،

خانزادخان لەتوو ناكا ئەوان گلەبىيانە،

ياى خەزال گيانە!

ئەتوو دلت نەترسى بەو قسانە.

ھەمووم ھەروەكو دايك و خوشكانە».

ياى خەزال وەكو كەللەى شەكرى،

تەدارەكىكى لە بۆ لاسى بالەكى دەگرى،

ئەگەر لاس دە ئەسپابى خۆى دەفكرى،

دەلنى: «ياپەبى، ياي خەزال لە چاوى منت كەوئ و نەمرى!»

كئ بوو لە لاسى نەوجوانە،

تەدارەكى بۆ گرت بپوا بۆ نىو عىلى بالەکیانە،

خانزادخان دەلنى: «ئەلحەمدولىلا شوكرانە،

لاسى بالەكیم دئ میوانە.

نامۆزای خۆمە سەرکردەى ھەموو عىلانە

ئىنجا تەدارەكى بۆ لاسى بگرن، دەیکەم بە زىپەوشانە.

چل شه‌کم بۆ بیئنه‌وه ئه‌ویشی بۆ ده‌که‌م به‌خیر و قوربانه .
 به‌س نییه درژمن ده‌لێ: لاسی باله‌کی هاته‌وه ئیره‌کانه .
 ده‌بیئن سواره و تفه‌نگچیان، بده‌ن له سانه
 ئه‌لحه‌مدولیللا لاس هاته‌وه له‌ئێو عیله‌که‌ی ماموودینانه .
 خه‌به‌ری یای خه‌زالم بۆ بیئن، ده‌گه‌لم وه‌کو خوشکانه .
 لاسی ناردۆته‌وه ئیره‌کانه،
 پیتاوی له‌سه‌ر چاوانه
 بۆم به‌تال بکه‌ن مدبه‌ق و چادر و باله‌خانه،
 لاس ته‌شریفی هاتۆته‌وه هه‌موو دینه‌ کنی ئه‌و عیلاله‌ .
 ئینجا ئه‌گه‌ر ئه‌و ته‌داره‌کی بۆ لاسی ده‌گیرێ خانزادخانی هه‌ریی؛ لاس ناگاته مالتی
 خانزادی، له‌وسه‌ری هۆبه‌ی جله‌وی ده‌گیرێ .
 خانزادخان ده‌لێ: «لاسه‌شۆپی باله‌کی! پیتاودارم بی، ئه‌وی پۆژی دیوانی خولای
 ده‌گیرێ .

وای له‌ خۆم بی باب و ئیخسیری،
 لاسه‌شۆپا نابێ ئه‌توو ئه‌مه‌گی دایکه‌ قه‌له‌نده‌ره‌که‌ی منت وه‌بیری،
 یاره‌بی ئه‌توو وه‌ک کاکه‌مه‌می جوانه‌مه‌رگ بی، ئه‌گه‌ر به‌جێ ما له‌ شاری جزیری» .
 لاس سێ شه‌و و پۆژان له‌ئێو عیلى باله‌کیان بوو پیاوه،
 قه‌ول و قه‌راری ده‌گه‌ل عیلى و که‌یخوادی خۆی پۆناوه .
 لاس ده‌لێ: «ئه‌و قه‌راری ده‌گه‌ل خه‌زالم کرد، جا بووه ته‌واوه،
 که‌یخوادی عیلى باله‌کیان ئه‌وا ده‌پۆم ده‌وله‌ت زیاد و مال ئاوا» .
 پیاویک ده‌لێ: «لاسه‌شۆپا ئاخ‌ر ته‌داره‌کت بۆ له‌کن خانزادخانی گیراوه؛
 ئاخ‌ر وه‌ره‌ بچینه‌ کن ئه‌وی لێ بکه‌ سلّوه؛
 ئاخ‌ر دایک و بابی نین له‌ توو زیاتر که‌سی نه‌ماوه،
 هه‌زار و هه‌وسه‌د مالی هه‌یه، له‌ سوێی توو لێی شیواوه» .
 لاس ده‌لێ: «که‌یخواد، ردیئسپانه!
 سوێندم به‌سه‌ری خه‌زالم خواردوو، چی دی گیر نابم لێرانه .
 ئه‌گه‌ر دره‌نگ بچمه‌وه، خه‌زالم لێم ده‌کا گله‌بییانه»
 کن بوو له‌ لاسی گه‌رم کۆلاوه،

ماينی شی خزیان بۆ هیئا، پیتی ده پکیفی ناوه؛
 نهگر وهنیو زینی کهوت، ئاغایه کی تهواوه،
 دهیگوت: «عیلی باله کیان! دهولت زیاد و مالی ئاوا»
 خهبر به خانزادخانی هه ریری دراوه .

خانزاد دهلی: «هاوار وه بهر نه و خولایه ی دنیا و قیامه تی کردوو ه پاوه ستاوه
 بانگم وه بهر نه و خولایه ی هه زه تی موسای له نووری خلقه ت کردوو و پۆژی هه زار
 و یه ک که لیمه ی له باره گای وی ده کرد تهواوه .

یاره بی لاسه شوپ، هه پۆ، بپۆ، سه نه یه نیه وه دواوه
 بزانه ده گه ل نه و عیلا و مه خلوقه ی چم لی قه وماوه :
 هه زار و هه وسه د مالی باله کان به سه ر نه مندا به جی ماوه .
 لاس ده نیو عیلا باله کیان بۆ نیو ماموودینان گه پاوه،
 ئیتچی و چه په ر مزگینیان بۆ یای خه زالی هیئاوه .
 قاسید ده یگوت: «یای خه زال! به سه ری توو، لاس ده هاته وه، خانزادخانی نه دی
 به چاوه؛

نه گر خه یالی بکه ی له بزنی له له بزنی نه گه پاوه» .
 خه زال دهلی:
 «یا خولا! به خیریته وه ته دارکیکی چاکی بۆ گیراوه» .
 لاس له زینوی و بانووانی ده کرد په شه پاوه .
 که رویشکیکی گه رمه لانی ده گرت به دیاری و سه وقاتی بۆ یای خه زالی هیئاوه .
 لاس گه ییبه جی، له ده رکی چادری ده بوو پیاوه،
 ده چوو له یای خه زالی ده کرد سه لام و سه لاوه .
 یای خه زال دهلی:

«عه له یکو موسه لام و په حمه توللای، سه رچای من شوپه لاوه،
 وه ره دانیشه، بزانه له ولاتی باله کیان چت داوه، چت لی قه وماوه؟»
 دهلی: «یای خه زال به سه ری توو له بزم ده له بزنی خانزادخانی نه گه پاوه؛
 گه لیک گه لیکم دلخۆشی عیله که ی داوه .
 یای خه زال، زۆرت له خه جاله تم، پیتشکیش و نه نعمام بۆ توو نه هیئاوه .
 له عه ییبه ت خانزاده خانی هه ر وه ده رکه وتم، هاتمه وه به دواوه» .

يای خەزال دەلن:

«هېچم پىن ناوئى لاسە شوپ وەكازى دەستانم.

ئەمن خانەخوئى، بووى ميوانم.

ئىنجا تەرخان بە لە مەمکانم».

لاس لەوئى دەبىن هەتا سېجەيانئى،

ئەوئى شەوئى خوئىش پادەبەرى دەگەل گوزەرانئى.

سېجەينئى خەزال زویر و زگار داما. لاس لئى پرسى: «يای خەزال ئەو حاجزىيەت بۆ

چىيە؟»

يای خەزال دەلن:

«لاسە شوپ! خو من لەبەر ئەتووم نىيە،

ئەو لە لایەكى دىيە، كارىكى دىيە».

گوتى: «بەسەرى من، پىم بلئى، بزانه ئەو چىيە».

يای خەزال دەلن:

«بەسەرى خۆت سوئنت داوم، چ بکەم، چارەم چىيە؟

ئەگەر بىتو پىت ئەلیم، دەبىن بە غەيانەتییە،

ئەگەر درۆشت دەگەل بکەم، ئەو ش دەبىن بە پووچەشیيە،

ئەگەر لە و قسەى بگەپئى، دەنگکردنى چاک نىيە».

لاس دەلن:

«يای خەزال! بەسەرى توو هەر دەبىن پىم بلئى چارە نىيە».

يای خەزال دەلن:

«چ بکەم ئەویش بۆ من دەبىتە خەم، ئەمن بابان وئیرانئى

پىيان گوتم: گولئى شوپانئى هەن لە چل پلەى عومانئى

چرا و لالەت ناوئى سەریەخۆ، دايسن هەتا سېجەيانئى».

لاس دەلن:

«يای خەزال! بزانه چۆن کارانت بۆ پىک دىنم.

يای سەرى خۆم نایەنمەو، یان گولئى شوپانئىت بۆ دىنم».

لاس دەلن:

«ماينى شى خزم بۆ دەرىنن بەیەكجاری،

پرمبی نه زهریم بۆ بیتن ده گه ل جووته زهرگی خوندکاری،
خۆم ده سپیرم به خولا و به جه باری.
یا سه ری خۆم داده نیم یا گولی شوپانئ دینم به دیاری». یای خه زال ده لئ:

«چ بکه م نه منی سه ر به تال و مل به کوینه»
ماینی شیخزیان بۆ له به هاربه ندئ ده رهینا،
ده پشتیان ده کرده وه زینه،
هه گبه یان بۆ ده هینا،
پریان کرد له نانی شه کرینه.
لاس ده لئ:

«یای خه زال! نه توو نه وه گبه ت بۆ چیه؟
نه نگو بۆم بیتن په مبیکی نه زهری، که وایه کی دوولاییه.
زه واد ناچیته سه ر زاری هه تا گولی شوپانئ بۆ نه هینم به دیارییه». لاس مالئاواییی کرد، پۆی. خانزادخان پیتی زانی هه زار و هه سه د مالتی عیل بوو، بردی له سه ر پیتی لاسی چادریان هه لدا.

خانزادخان گوتی: «ده یگتیره وه نه وه دینن به کوشتی بده ن». لاس ناژوای هه تا گه یشته عیلی خۆی، به کن چادری خانزادخانیدا پۆیی گوتی: «ماله! چۆرێکم ئاو بده نئ». خانزادخان گوتی: «سوار پیاو به». لاس گوتی: «ناتوانم، ده بن برۆم، سویند دراوم». لاس خانزادخانی نه ناسییه وه؛ جا خانزاد ده لئ:

«نه توو، عه مره م، بۆچی نابی پیاوه؟
ئاخر نازانی نه وه عیلی تۆیه به بن ئاغای به جن ماوه؟
به قسه ی نه وه قاعبه ی ده تننیره چل پله ی عومانی هه تا سه ر نه یه نیه وه دواوه». لاس ده لئ:

«قاعبه! بۆ جنیوت به خه زالت دا، وات نه کرد پیاویم، نه نانت بخۆم نه ئاوه نازانی، سویند خۆری خه زالتیم هه تا گولی چل پله ی عومانی نه یینم له هیه ک کوئ نابم پیاوه».

له چادران ده رده چوو جا پکیتی لئ داوه.
خانزاد ده لئ: «جا قوپی کوئ وه سه ری خۆ بکه م؛ نه و جار نایه ته وه به دواوه».

لاس پکیتی لئ دا تا چووہ چل پلهی عومانی.
 تہ ماشا دہکا چوار پالہ وان دہگہ پین دہکەن سہیرانی.
 نەگەر لاسە شوپیان دی لە زەمانی،
 ھەریە کە گوردزیکێ گەورەیان دانا لە سەر شانی
 لاس دەستی دا پمبی نەزەری، گوتی: «بلا نەوانە بکوژم بلا سەرکردە پێ بزانی
 سیانی سەر بری، ئەوی دی گوێ پچپی: «خەبەرئ بۆ سەرکردە بەرە بلا پێ بزانی
 نەگەر لێی پرسی، ئەو کێ بوو، بلێ: ئەو لاسە شوپی بالەکییە؛
 بە قسە خەزائە هاتوو بۆ گولێ عومانی،
 خەبەرئ بدە بە سەرکردەکانی دی، بلا ھەموو پێ بزانی».
 جا نەگەر پالە وان خەبەری بە سەرکردە دی داوہ،
 سەرکردە دەلێ: «ئە ی پالەوانی من، ئەو چ بوو؟ چو لئ قەوماوہ؟»
 دەلێ: پالەوانیکە هاتوو لەولاوہ،
 دەلێ: ئەمن لاسی بالەکیم، موژدە دی بدە بە پالەوانان تەواوہ،
 ئەمن لاسی بالەکیم بۆ گولێ شوپانی هاتووم تەواوہ.
 نەگەر خەبەر بە ھەموو سەرکردان دراوہ،
 ھەمووی خەپۆوہ، ھاتوہ لەولاوہ،
 ھەمووی نیکلامی لاسە شوپی بالەکیان کیشاوہ،
 ھەمووی لەبەر دەستی پاوہستان دہتگوت ئیخسیرن، لێیان قەوماوہ.
 دہیگوت: یان دہبێ شەرپم دہگەل بکەن، یا دہبێ چل پلهی عومانی بکەن بلآوہ.
 دہیگوت: ھەموو پالەوان و بەناوین،
 دہیگوت: ئەتو دہفەرمووی تۆکەرین پاوہستاوین.
 دہیگوت: دہنا دہ بپۆن، پامەمێن،
 حوکمە دہبێ چل گولێ شوپانی بۆ بیئن.
 گولێ جسن بن خەزائە نەپەنجین!
 بننن حاجی و مەلای شاری عومانی بیئن،
 حوکمە دہبێ ئەو چل پلانی ھەموو بپووخینن».
 کێ بوو لەو پالەوانانە تەواوہ،
 بەو شەوہی چل گولیان گولێ شوپانی ھیناوہ،

دهسک به دهسکیان کرد، ده هه گبهی لاسیان ناوه،

به ناویشمی دووکانن پیچراوه،

فهلهیان هیئا چل پله هه مووی پووخواوه،

خه لکی شاری عومانی هه موو دهسته و دوعا بۆ لاسی باله کی پاوه ستاوه .

لاس ده لئ:

«خزمینه! ده وڵت زیاد و مالی ناوا»

گوئی شوپانی هیئا و گه پاوه به دواوه،

هه تا گه بییه چادری خانزادخانن، جا له وینده ری، له چادری لاداو،

خانزادخان ده لئ:

«نامۆزا به قوربانن بم وهره، ببه پیاوه

وهره، له کن ئه من بخۆ پارویک نان و چۆرپک ناوه .

چه ند پۆژه، ده زه حمهت دای، گه لیکت کویره وهری کیشاوه» .

لاس ده لئ:

«خانزاده! ناته واوه

وات نه کرد؛ نه نانت نخۆم نه ناوه،

«ئه توو بۆچی جنیوت به خه زالن به لکه چاو داوه؟

سویندم به سه ری خه زالن خواردوو، له هیه کوئ نابم پیاوه» .

خانزادخان ده لئ:

«لاسی به لکه چاوه!

به قسه ی ئه و قاعبه ی جاریکی سه ر نایه نیه وه دواوه .

هه پۆ، بپۆ، به خولام به زامن نه دای ته واوه

په بی، له و مه خسووده ی نه بیینی مراد و کاوه»

خانزاد ده لئ:

«لاس ئه توو بۆ وا بن فکری؟

نازانی، عیلاتی خۆت ئه وا به دووت ده گری؟

هه پۆ، بپۆ، په بی تیری چلکنان بتگری

جه دی پیغه مبه ری نه فه سی پیرخدری

یای خه زالن ئه و گولانه ت به ساغ و سه لامه تی لی وهرنه گری» .

نه گه ر له خزمه ت خانزاده خانن به پئ بوو، تووشی دوو پیسان بوو به کی پئی چوار

پۇژان بوو يەكيان پئی شەو و پۇژىك بوو. ئەو پئی يەك پۇژەكەى زۇد بە ترس بوو، پئی چوار پۇژەكە زۇد ئەمین بوو. لاس لە پئی يەك پۇژەى پۇیى، ئەو پئیەش ولاتى چلكتان بوو، كەس نەیدەویرا بەو پئیەیدا برپا. لاس هەر ئەوئەندەى زانى تیریكتان ئاویتن. ئەگەر ئاوی پى داوہ لە بلندی بوو. لاس لە ژیرلا زەرگىكى پیدادا كوشتى. لەسەرپا هاتە خواری. يەكى دى تیریكى ئاویت، لە پانى لاسى دا، زینی دەگەل برپى. گوتى: «وہ للاهی! دەرى نایەنمەوہ، هەتا بە دەستى خەزالئ دەرنەيە».

ئاژواى و هاتە خواری.

هەتا دەگەیییەوہ عیلى ماموودینان ئەوجارە.
بەپیریوہ دەهات مەخلوق و یای خەزالئ نازدارە.
یای خەزال دەلئ:

«بەخیرئییەوہ، سەر چاوی من، شۆپەسوارە»
لاس دەلئ:

«سەلامونعەلەیکرم دووبارە».
خەزال دەلئ:

«ئەتوو پیم بلئ جارئ شۆپانئیت بەین کویرەوہرى هیناوە؟»
گوتى: «بەین کویرەوہرى هاتم، ئەمما تیریكتان لە پانى من داوہ:
سویتندم خواری، گوتم: دەرى نایەنم، هەتا نەیبینئ خەزالئ بەلەك چاوە».
خەزال دەستى دا تیرەكە؛ هەرچەندى كرد بۆى هەلنەكشاوہ.
خەزال دەلئ:

«چ بکەم، چاوم کویر بوو، سەرم دە قوپئ نراوە».
خەزال حوکمى كرد، تیرەكەى هەلکیشاوە،
لاس بئ هۆش بوو، زمانى شکاوە.

ناردى، حەكیم و عەتارى بۆ وى هیناوە؛
حەكیمى لەسەر برینى وى داناوە؛

خەبەرى بە خانزادخانى حەریری داوہ.

گوتى: «وہ للاهی! نایەمە سەرى، بەقسەى ئەو قەعبەى وای لئ قەوماوە.
جەھندەم! با لەویش برپا بەولاوە».

كئ بوو لە لاسى بەناز و ئەرجوو،
ئەلحەمدولیللا! برینەکانى پێكەوہ خوڤ بوو،

لاس له و ده رده ش پرگار نه و بوو .
 لاس مه لستا به پيڅي خوي ده گه پاره .
 پوڅيكي سوار بوو، ده يکړد په شه پاره ،
 برينه کاني چاک نه بوونه وه ، سه رله نوځ ده کولاره .
 هه چنه د هه کيمي هاته سه رځ عيلاجي نه کراوه ،
 بڼ هوش بوو، زماني شکاوه .
 خه زال ده ننگي خه لقي دده ، دوو ياره له خانزاده خان گي پاره ؛
 خانزاده خان به عياله وه خوي ده قورځي ناوه ،
 گه يي به ولا تي ماموودينان ، ده يگوت : «نه وه چ له لاسي قه وماوه ؟»
 ده يانگوت : «نه خو شيکي گه ليک ته واوه .»
 خه زال و خانزاد ده چوونه سه ر لاسي پوځه نيشتن ته واوه .
 خانزاد ده لځ :
 «مه لايان بانگ بکه ، نخوينن ياسينن
 کوپه کوپه ي باله کيان بانگ بکه ؛ بکه نه وه گه رمه شينن ؛
 هه قن و سوفييان بانگ بکه ، له خولاي بپاړينه وه ، بکه نه وه ثامين ثامينن ،
 ده شقه م لاسي باله کي نه و جار نه مري به وي برينن .»
 خولايه ! که ره مدار و قادري !
 ميواني خولاي دي ، پووحي له لاسي وهرده گري ،
 نه و جار به جار يکي لاس دهمري و پاده بري
 خانزاد و خه زال قورځي له خوي ده گري .
 لاسيان هه لگرت و برديان له بڼ قه بري .
 ده قه بريان نا ، له وي به جي ماوه ،
 خانزاده خان به دلشکستي بڼ نيو عيالي باله کيان گه پاره ؟
 خه زال له وينده رځ به جي ماوه .
 خولايه ! نه توو گه وره و نادري
 بپوانه نه قلن (په حمان به کري)
 قه دري (ساحيبي نالمانی) چو ن پاده گري ،
 په بيبي ، (ساحيبي نالمانی) بڼ خاتري دايک و خوشکي خوت نه مري

ناسر و مال مال

مه زن و ميرزاغا، ئاغاي ولاتي كويستانى بوون. كويستانه كه ش گاكاش باوؤمه ر بوو. له به غدايه ده گه ل كياي، برادر بوون. سى و دوو سالان مه زنايه تىي كويستانيان كرد. جا مه زن باوؤمه ر له وان په يدا بوو؛ مه زنايه تىي لى برينه وه، حوت سالان مه زن بوو. ناسر و مال مال كوپى مه زن و ميرزاغا بوون. گه ره بوون. مه زن باوؤمه ر سى كچى بوون، يه كيكيان نيوى خاتوون ته ورىزى بوو، نه ويدي خاتوون نه سمه ر، سييه مين خاتوون په روه ر. حه زيان له ناسر و مال مالان كرد. خاتوون ته ورىزى بو مال مالى، خاتوون نه سمه ر بو ناسرى. نارد يانه كن مه زن باوؤمه رى، كچيمان بداتى بو ناسر و مال مالان؛ مه زن باوؤمه ر نه يدان. كچه كان سبجه نيى چونه سه ر كانيه، شيو و كولى بكن. ناسر و مال مال هاتنه كن كچه كان؛ گوتيان: «نه وه بابو ناودا؛ وه رن ده گه لمان، هه لوگرين». خاتوون ته ورىزى گوتى: «نه نگو پياو نين، ده وه رن سويندى بو يه ك بخوين نه نه مه ميردى ده كه ين، نه نه نگو زنى بيتن. هه ستن؛ برؤنه به غدايه كن ئاغاي خوتان؛ يان بمرن، يان مه نسه بى بستين». مال مال گوتى: «كاكه ناسر! به خولاى، چاك ده لىن. نه وان له مه به غيره تترن».

بازييه نديان له قولى خويان ده ره ينا؛ هه ر چوار سوينديان خوارد. بازن و موريان پيكه وه گورينه وه، ده ولت زياديان خواست؛ سوار بوون. كاكه ناسر ده لىته وه كاكه مال ماليه:

«خولاکە ی چییە ئو دنیا فانیه،

دەبلا بپۆینه خزمەت وەزیری بەغدایه بە تۆکەرییه».

کاکە مآل مآل دەلێتتەو کاکە ناسرییه:

«ئەمە لە خاتوون تەوریزی و خاتوون ئەسمەری وە چەنگن کەوت خاترجەمییه؛

جا دنیای پوون چ فایدە ی هەیه، چی دی قبول ناکەم ئو حیزییه،

دەچمە کن وەزیری بەغدایه بۆ تۆکەرییه،

یان سەرم دەچن بە یە کجارەکییه،

یان دیمەو بەئیزی خولای بەئاغایەتییه».

ناسر دەلێ: «مآل مآل دلم لە کاو،

تیریکیان لە بەدەنن دام، جگەرم سووتاو،

دایک و بابەمان لە ولاتی غوریەت بەجی ماو،

دەنا ئو سەفەرە هەر بۆ من چاکە، سەفەریکی تەواو.

خاتوون تەوریزی؛ خوشکێ دەولەت زیاد و مالی ئاوا»

خاتوون تەوریزی دەلێ:

«چ بکەم، برالە، لێم مەدە تانی

هەپۆ، بپۆ بە خولەت بەزامن دەدەم، بەئەمانەت بەپیغەمبەری ئاخر زەمانن.

ئەگەر بەبێ مەنسەب بییەو، برالە، لەو ولاتە ی ناکە ی گوزەرانی».

خاتوون ئەسمەر دەلێ:

«مال مآل ! ئەگەر دەپۆی، کوێرم دەبێ چاو.

دەبێ بچنە کن دایک و بابانو، بلێن دەولەت زیاد و مالی ئاوا

ئەگەر ئو گەردنو ئازا بکەن، مەخسوود و حاسل دەبێ، لە خزمەت میری بەغدایه

کارو دەبێ تەواو».

دەلێ: «خوشکێ! دەرسم، بابم نەیهلێ بچم، بلێ: بگەپییهو دواو».

جا جووتە سوارە، سوار بوون و لەوێ گەڕانەو بەدواو،

هەتا دەهاتنە دەرکی دایک و بابی خۆیان لەوێ دەبوونەو پیاو،

ناسر و مال مال دەلێن:

«دایک و بابی مە سەفەری بەغدایه مان وەبەرکەوتوو گەلیک سەفەریکی تەواو.

چ حەشیکی لێرە بەکوێستانن بۆ مە ماو؟

ئىنشاللا دەچىنە بەغدايە، نايەينەو ھەتا کارن دەبى تەواوھ.»

ناسر و مال مال گەلىك دەرفكرى،

ئەوئ شەوئ لەكن دايك و بابانى دەگرى.

دايكى ناسر و مال مالان دەلئىن:

«پۆلە! بېۆن بە خولاً بەزامن دەدەم و دوومىن بەحەزەتى خدرى،

پۆلە! گەردنو ئازابىن، دەشقەمى خولاً دەستو بگرى»

ئەگەر سوار بوون ئەو جووتە لاو،

بانگىكى خوشيان لى داو،

دەلئىن: «ولائى كويستانمان بەدەستەو ھەماوھ.

خەلقى خيلاىتى، دەولەت زىاد و مالى ئاوا»

پىي بەغدايان پىي نيشان دەدەن سەبەسەبرىان داژاواھ.

چەند مەنزىيان لى خوڤى تا بىست و چواريان دەکرد تەواوھ.

وھ سەبەسەبىر داخىل بەبەغدايە دەبوون ئەو جووتە لاو؛

بەكووچە و كۆلانى بەغدايە دا دەياناژاواھ،

ھەتا دەچنە دەرکى كىاي دەبوون پىاواھ.

ولاغيان لى وەرگرتن بردىاننە يەختەخانن، وھتاغيان بەوان نيشان داوھ،

ھەتا سى پۆژان پۆنىشتن پرسىاريان لى ئەكراوھ.

پۆژىكى كىاي گوتى:

«ئەو مىوانە كويئدەرىن، لە خزمەت مىرى بىژراوھ.»

تۆكەر گوتى:

«نازانم؛ ئەو كويئدەرىن. نايانناسم، ئەمن چم لە مىوانى توو داوھ

لىي پەرسم بلىم خەلقى كويى ھاتووى لەولاوھ؟»

كىاي فەرمووى:

«تۆكەرەكى بىن قەيدىيە؛

بچۆ بزائە ئەو مىوانانە كويئدەرىن، حاجەتيان چىيە.

ئەو سى شەوھ لىزەن، بۆ ھىچ سوال و جەواييان دەگەل ئەمن نىيە؟»

كن بوو، لە تۆكەرەى جندىيە،

دەچووھ كن ناسر و مال مالى بەيەكجارەكىيە،

ده لښ: «ميوانينه! مير نه منی ناردوته کن نهنگو به ئیلچیکه ریه،
بزنام، نه وه کوینده رین و کاریان به من چیه».

مال مال ده لښته وه به ناسریه:

«قاهه زیکې بؤ بنوسه به دزیه»:

«بلښ: نه مه کوپی مزن و میرزاغای هاتوین، ده بینه توکری وی به یه کجاره کییه،
ولاتی کوښستانیان لښ بپوین، جا له خولای به ره ژیر، نه گره چاره نه کا، هیچ هومیدی
دی نییه».

ده زبه جښ ناسر قاهه زی ده نووسیه.

موری له مال مالې وهرگرت، موری کرد به یه کجاره کییه.

گوتی: هه ززی بکه، خه تم په وان نه بوو، نه گره عیپیکې بین لښ نه کا به گله یییه.

قاهه زه که ی دا به توکری، گه پاره به یه کجاره کییه،

چوه خزمه ت کیای، قاهه زی له پیش دانا گوتی: «نه وه چیه؟
توکر گوتی:

«ناغا، خولا بتکا پاره ستاوه

نه من چوو زانم، قاهه زه بؤ توو نووسراوه».

میر قاهه زه که ی مولعه زه کرد، داینا له سر چاوه،

گوتی: «نه وه برازی من لښان قهوماوه».

جا که سبجه ینښ به یانی داوه،

ته داره کی ناسر و مال مالان له مالې کیای گیراوه.

کیای فهرمووی:

«نه وه مه حره می مال له منډ؛ بؤچی نه وه تاغه و به وان داوه؟»

کیا وای گوت به و توکرانه:

«خه لاتی بؤ ناسر و مال مالې به رن، بیاننینه نیره کانه».

خه لاتیان بؤ بردن، ناویتینه سهرشانانه،

پښی خه لاتی کردن به زیړه وشانه،

له پلیکانان ده هاتنه خوارښ نه و وجوانانه،

ده چوونه خزمه ت کیای به ټیکلام کښانه،

کیا ماچی کردن، ده ستی ناویتنه نه ستویانه،

دهلئ: «پۆله! به خيڙين. ئه گهر ته نگاه و بوو، بۆچی وا درهنگ هاتنه ئيره کانه؟
تا مه عمورم بناردایه کويستانن گاههش باوومهری مالی مه زئم بکردایه تالانه؛
ئىخسیری مه زن باوومهرم، دههيتا بهغداى گهره و گرانه .
ئىستا نهو باوخۆم ليڤه پاوه ستاوم؛ ههرچی ئهنگو دهلئین به سهر نهو چاوانه .
دهبئ سبجهينئ هه لگرن زێڤ و مالی من، بچنه بهغدايه، سهودايه بکهن، دهگه ل نهو
تاجرانه،

ههتا عهرزى وهزيره لئه عزه مى ده کهم، چلۆن دهبئ نهو کارانه .
دهلئيم: وهزير بېتم به قوريانه .

جووته برازاكهی من ئاغای کويستانن بوون به عه مبال لهو شارانه؛
خولا لیت هه لئاگرئ له پياوی نه جيم تیک بدهی تهخت و مه کانه» .
ناسر و مال مال دهلئین:

«ياپه بى، زۆر شوکر له دنيايه!

ولآتى کويستاننيمان لئ به جئ ما له بۆ سه فايه؛

ئىستا هوميدى وهک کيامان ههيه له بهغدايه .

جا سبجهينئ دهچينه بازارئ، دهس دهکهين به ساد و سهودايه؛»

که سبجهينئ به يانی بهردا پۆڙ سهرى دههيتاوه،

که ولى خويان به سهر شانى خوياندا ده دواه،

ده هه موو شارى بهغدايه گه پان، قيمهت و نرخى شتيان پۆناوه هاتنه وه مالی کياى،
مه نزلان بۆ گيژاوه

کياش له ديوانن خه بهرى به وهزيرى بهغدايه داوه .

ئهوئ شهوئ قه ناعه تيان کرد؛ قاقه زى خاتوون ته ورزى و خاتوون ئه سمه رئ هاتووه
له ولاوه:

«چ بکهين؛ ئه مه سويندخۆرى قورعانيين، خراپمان لئ قه و ماوه!

کورديکى که لاش دريژى شاره زوورى به سهر خاتوون ته ورزىين هه لوه ستاوه» .

ئهو قاقه زه يان برد له پيش کيايان داناوه .

کيا دهلئ:

«پۆله مال مال! ئه و ناحه قيهيه له من کراوه .

سه برو بېئ ههتا له کن وهزيرى هه موو کارىکى ده کهم ته و اوه»

هەڵستان، بۆ مەنزلی خۆیان گەپانەووە بەدواوە .
 جا کە سبەحەینێ پۆژ سەری دەرھێناوە،
 ناسر و مالمال چوون لە بۆ بازاری تەواوە،
 سەودایان دەکرد، بازارپیان وەسەر خۆیان دەگێراوە .
 ئەوئ پۆژئ خێریکی زۆریان کرد؛ پێنەسە تومانیان هێناوە .
 کئ بوو، لە کیای موختاری،
 دەچوو لە ناسر و مالمالانی دەکرد پرسیارە،
 دەلئ: «پۆلە! ئەوئ چلۆنو پابوارد پۆژگارە؟»
 دەلئ: قوربان بەسایە ئیلتیقاتی توو هاتین بەکارە .
 سەودامان دەکرد هەزار بە هەزارە،
 پاش موخاریجی خۆن هێناومانەتەو ئەوجارە» .
 کیا دەلئ:
 «ئەمن قەت شوکرانە نابژێرم بەو کارە» .
 کئ بوو، لە ناسر و مالمالی گولباوە،
 سبەحەینێ ئەگەر بەیانی دەدا، پۆژ سەری دەرھێناوە،
 دیسان چوون لە بازاری بەغدا، ساد و سەودایان بنیادناوە .
 ئەگەر پۆژیان لئ بوو ئاوا، دووکانی هەموو کەس داخراوە،
 نەیانزانی شیخی عەرەبان بۆ سەر بەغدا هەڵستەو،
 شیخی عەرەبان دەورە بەغدا بەگرت، چادری لئ هەلداوە .
 سبەحەینێ پۆژ بۆو خەبەر بۆ وەزیرەلئەعزەمی دراوە .
 دەلئ: «لەشکرکی گەرە هاتوو، دەورە بەغدازمینی گیراوە» .
 وەزیری بەغدا گوتی بەئێلچییە:
 «دەبۆ بەچەپەرییە،
 بچۆ، بزانی سەرکردە ئو لەشکرە کێیە، لە چی شەقییە .
 ئەگەر میوانە، بۆچی نەهاتۆتە ئێرە، بەئەستۆی داھێنام خەجالەتییە» .
 ئێلچی هەرپای دەکرد بەهەنگاوە،
 هەتا دەگەییە چادری شیخی عەرەبان، ئیکلامی دەکێشاوە،
 عەرزێ دەکرد: «وەزیرەلئەعزەم ئەمنی ناردۆتە کئ ئەتوو تەواوە،

بۆچ ھاتووہ لەوێی خستووہ تەواوہ، ئەو خەجەڵەتیییە بەمن داوہ .

ئاخر ئێرە مائی وێیە بۆ شام و نەھارم پێ نەدەبوو تەواوہ؟»

شیخی عەرەبان دەڵێ:

«بەخێرێ سەر چاوانم،

عەرزێ وەزیری بکە، ئەمن شیخی عەرەبانم،

ئەمن دۆست نیم، وەزیرەلئەعزەمی بەدژمن دەزانم،

ئەمن چلۆن ئەو ئێلچییە بدوینم،

خەبەری بە وەزیرەلئەعزەمی پادەگەینم؟

یا دەبێ بەغدايە بەجێ بێڵێ، یانە ھەستەیی ھەوت سالانی لێ دەستینم» .

ئەگەر ئێلچی ئەو قسەیی دەبیست تەواوہ،

دەموودەست لەکن شیخی عەرەبان گەپاوە،

گەییە خزمەت وەزیری، ئەو خەبەرە خۆشەیی بەوی داوہ .

وەزیر گوتی:

«کیا بێنن، بزانی ئەو تەگبیرە چلۆن دەکێرێ تەواوہ» .

ئەگەر خەبەر بە کیای دراوہ،

ناردی لە ناسر و مال مائی گێژاوە؛

دەھاتە دیوانی وەزیرەلئەعزەمی، ئیکلامی کێشاوہ .

کیا پۆدەنیشت بەعزێکیان قسە دەکرد تەواوہ .

کە وەزیر سەری ھەڵێنا، جووتیک غەریبە لێرە پاوەستاوہ،

وەزیر دەڵێ:

«کیا ئەو تۆکرانەت کەنگێ گیراوە؟»

دەڵێ: «ئەو تۆکەری من نین، ئی توون، لێیان قەوماوہ .

»مەزن باوۆمەر لە کوێستانێ دەری کردوون، ھەمووی کردوون بڵاوہ .

»ئێستا قەت نانی شەوێکیان بەمستوہ نەماوہ» .

وەزیرەلئەعزەم دەڵێ:

«جاری چ بکەین، دەگەڵ شیخی عەرەبانمان لێ قەوماوہ» .

کیا دەڵێ:

«بئێرە خزمەت شیخی عەرەبان: مۆلەتم لێ بگرێ، ھێشتا کاروبارم نەبووہ تەواوہ» .

ئەگەر كىيا وای گوتىيە،

وہزىرەلئە عەزم دەيناردە كىن شىخى عەرەبان قاقەز و ئىلچىيە،

شىخى عەرەبان فەرموۋى:

«ئەمەن لە ھەستەى ھوت سالان زىاتر چى دىم تەلەب نىيە».

ئەگەر شىخى عەرەبان وای جواب داوہ،

قاسىدى وہزىرەلئە عەزم بە پەلەپەل گەپاوہ،

موژدەى بۆ وہزىرەلئە عەزم ھىئا دەلئ:

«قورىان! خەرجى ھوت سالانم دەوئ تەواوہ».

وہزىرەلئە عەزم بەوہى زۆر مەشغول ماوہ:

«خولايە! ئەمەن ھەر خەرجم لە خەلقى نەستاندوہ چم بەكەس نەداوہ.

دەنگى لەشكرى بەغدايە بدەن، ئىنشاللا سىبھەينى دەيكەم بىلەوہ»

قاقەزىكى شىخى عەرەبان بۆ وہزىرەلئە عەزمى ھات: «ھەتا مانگىكى خەرجى مەن بىدا

موخارىجم بىكىشئ؛ ئەوا مۆلەتم داوہ».

وہزىرەلئە عەزمى دەكا فەكرئ:

«سىبھەينى دەعوايە، موخارىجى وى بە مەن نادىئ».

كى بوو لە كىيى پەيدىن سىپىھ؟

بانگى كەردە ناسر و مال مالىيە:

«بۆچ ئەنگۇ سەرباز و قوشەنو لە ولاى كويستانى نىيە؟»

كاكە مال مال و ناسر عەرزىان كەرد بە كىيى:

ئەتوو شىتتى ئەقلى نىيە؟

بۆچ ئەتوو ئاگات لە دەردى مە نىيە؟

بۆ نازانى، لە كويستانى گاگەش باوۆمەرى ھىچمان بەچەنگ نىيە؟

بۆيە خۇمان ئەويتۆتە بەغدايە كىن مامان بەتۆكەرييە،

ئەمە نابى بچىنەوہ ھەتا ھوت سالى دىيە،

مەسلەھەت ئەوہىيە مەرەخەس بفرموۋى، بچنەوہ سەوداى بازارپىيە؛

جارىئ وہزىرەلئە عەزم شلوقە، ھىچ ئاگاي لە خۇى نىيە.

ھەتا وەكو كىيا و ناسر و مال مال ئەو قەسىيان دەكەرد تەواوہ،

وہزىرى بەغدايە دەنگى لەشكرى خۇى داوہ، دەلئ:

«سبچه‌ینی شه‌په، نازانم ده‌گه‌ل کیم لئ قه‌وماوه .

بابه ئه‌من له ماله خۆم دانیشتیووم خولاگیریی، چت له‌من داوه» .

سبچه‌ینی ئه‌گه‌ر ئاقتاو ده‌رپه‌پیه،

مال مال ئه‌وی پۆژی ده‌هاته بازارپیه،

ده‌یدی له هه‌موو دووکانه وه‌ستا پۆنیشتیبوو، سه‌ره پمب چاکردنه چه‌خماخ دروستکردنه،

سیوانکارپیه .

مال مال ده‌لی:

«مامۆستا بازارپ شلووغه، ئه‌وه چییه؟»

ده‌لی: برۆ به‌ولاوه؛ ئه‌وپۆ کارم هه‌یه، چت له‌من داوه؟

مال مال ده‌لی:

«به‌خولای ئاسمانی!

«ئه‌گه‌ر پێم نه‌ئێتی چه‌کوچت لئ وه‌رده‌گرم، سه‌رت داده‌نێم له‌سه‌ر سندنانی» .

که وه‌ستای شیرگه‌ر سه‌ری هه‌لێناوه،

ته‌ماشای کرد کاک مال مال پراوه‌ستاوه .

مامۆستا ده‌لی:

«بمبه‌خشه، کاک مال مال. به‌خولای ئه‌تووم نه‌ناسییه،

هه‌لبه‌ت ئه‌توو به‌و خه‌به‌ره‌ت نه‌زانیه،

ده‌لێن: شیخی عه‌ره‌بان هاتوو ده‌گه‌ل وه‌زیره‌لئه‌عه‌زمی شه‌پیه،

ئه‌منیش کارم هه‌بوو، بۆیه ئاگام له‌ توو نییه

مال مال ئه‌گه‌ر ئه‌و قسه‌ی ده‌بیست ته‌واوه،

ده‌ شوێنی خۆپرا پاس گه‌پراوه به‌دواوه،

هه‌تا ده‌هات و له‌ ناسری ده‌کرد سه‌لام و سه‌لاوه .

مال مال ده‌لی:

«ناسر، نازانی چ قه‌وماوه؟»

کاک ناسر ده‌لی:

«مال مال، ئاگام لئ نییه،

«پێم بفرموو ئه‌وه چییه»

مال مال ده‌لی:

«براله! شیخی عه ره بان هاتوو ده گه ل وه زیره لئه عزه می شه پیه .

ئه گهر نه مرم، بزیم، بمیتیم،

ماینی شی خزت بۆ له خاوی دهر دیتیم،

زینیکی مورسه تی لئ ده کهم، تهنگانی لئ ده چه سپیتیم،

قۆلی خۆمت بۆ ده ززییه کی عالق و ردی داودی هه ل دیتیم،

مه تاللیکی حه یزه ران و حه وت قوبیه ییت بۆ له ملان ده شه تیتیم،

دهستی خۆمت بۆ ده پمبیکی نه زهری وهر دیتیم .

جا براله! سبه یینی یا له مهیدانی خۆم به کوشت ده ده م، یانه نانت بۆ له وه زیره لئه عزه می ده ستیتیم» .

ناسر ده لیتتوه مال مالییه:

«براله! وا نییه، وه کی دییه»

ئه گهر نه مرم، بزیم، بمیتیم،

ئه من ماینی شی خزل له خاوی دهر دیتیم،

ئه من زینیکی مورسه تی لئ ده کهم، تهنگانی لئ ده شه تیتیم،

ئه من قۆلی خۆم ده ززییه کی ئالقه و ردی داودی هه ل دیتیم،

ئه من مه تاللیکی حه یزه ران و حه وت قوبیه یی له ملان ده چه سپیتیم،

ئه من دهستی خۆم ده پمبیکی نه زهری هه ل دیتیم،

سبه یینی له مهیدانی، یا خۆم به کوشت ده ده م، یان نانت بۆ له وه زیری ده ستیتیم» .

هه ردووکیان ته داره کی خۆیان ده گرت؛ خپوه تیکی دوو سه ریان کپی، نه سپایی

له شکریان دروست کرد؛ بۆ سبه یینی هاتنه خزمه ت کیای: «قوریان! ئه مه سبه یینی

دیینه ده عوایه» . کیا ده فهرمووی: «وهرن، هه لده ن له ته ره فیکه وه» . سبه یینی له

به غدایه دهنگی له شکرێ درا، وه ده رکه وت قۆشه ن له ده وری به غدایه ورت . وه زیره لئه عزه م

ده سه ر شیخی عه ره بانی کرد:

«ئه من جهنگی مه غلوبه ی نا کهم، سبه یینی مهیدانداریه» .

شیخی عه ره بان فهرمووی:

به چاوان! سبه یانی

ئه گهر پۆژه لات، ئینشاللا ده گرین گوشه ی ده مهیدانی .

ئه گهر خه به ریان به یه ک داوه،

وهزير هيناي، ساز و چه قه نه و لوتی و په قاسی دانواوه،
 ده لئ: کتیه بۆ سبچه يني دهستی له سينگی خوی داوه؟
 سوباتي بکا وهزير بۆ خه لات و به راتي پاهه ستاوه،
 هر که سي سوباتم بۆ بکا موچه و مواجبيکی زيادی بۆ ده که م ته واوه .
 سبچه يني هر که س بۆخوی چوه مهيداني دهستی دا شيري خوی پاهه ستاوه .
 پاله وانی شيخی عه ره بان هات له ولاوه،
 ده ستیان به داوايه کرد؛ ئی شيخی عه ره بان سه ری پاله وانی وهزيريان بړی، برديانه وه
 به داواوه؛

وهزيره لئه عزم زۆری خه مناک ماوه،
 ده لئ: «کيا! بزانه ئه مه چمان لئ قه وماوه
 شيخی عه ره بان چی به سه ر ئه مه وه داوه .
 ديسان ئه گه ر سبچه يني به يانی داوه،
 پاله وانی وهزيره لئه عزمی چو له مهيداني، پاهه ستا، نه عه ره ته ی لئ دراوه؛
 دويئي کن بوو هات له مهيداني ئه و سوباته ی کرد، ئه و پۆش بئ واوه»
 جووتیک پاله وانی شيخی عه ره بان پکئی لئ داوه،
 هات و گه ييبه مهيداني، ده پاله وانی وهزيري خوپی: «ئه سپا بان دانی، بگه پۆوه
 داواوه»

پاله وانی وهزيري ده لئ:
 «ئه گه ر نه مره، بژيم، به يئم،
 زگت ده دپم، هه رتک چاوت ده رد يئم
 ئه گه ر نه مره، سه ری شيخی عه ره بانیش له بۆ وهزيري ديئم» .
 ئه و پاله وانانه داوايان ده کرد له مهيداني،
 هه تا پۆزه وه رده گه را، ده گه ييبه مه حه لی چيشتانی،
 شيخی عه ره بان ده نيژي ته خزمه ت وهزيري:
 «بلا، ئه و پۆ پاله وان وچانيان بئ، هه تا سبچه يانی» .
 وهزير فه رموی:
 وچاندان نييه، ده بي يه کيان يه کن بکوژن له مهيداني
 «بن سوچ و تاوان بۆچی هاتو ته سه رم، ليم ده بپي پتي گوزه رانی؟

ئەمن ھومئەم خولایە دەگەڵ پێغەمبەری ئاخەرزەمانی»
 پالەوانی شیخی عەرەبان سەری پالەوانی وەزیری بێی بردیەو بەدواوە،
 وەختیک بەسەردا ھات پۆژئاوا،
 تەماشایان کرد، تەدارەکی دوو غەریبان گیراوە .
 وەزیر گوتی:
 «ئەو کێن، دێن دەھانیە؟
 ئەو غەریبەن بێنە کن ئەمن ئۆریان بەدەمی گەنج و خەزێنە و مالی دۆنیایە» .
 نایبی وەزیری چوو کن ئەوانە:
 «وەرن؛ بابم، وەزیر تەڵەبو دەکا بەدڵ و بەجانە» .
 دەلێن: «قوربان! نایەینە کن وەزیرەلئەعزەمی، وەزیری گەلیک گەرە و گرانە .
 ئەگەر شیخی عەرەبان بەدەستی بەستە و سەری شکستە ھێنامانە ئێرەکانە،
 ئەودەمی بە وەزیرەلئەعزەمی عەرز بکە، جا بە ئۆکەرمان بزانە» .
 نایب ھاتەو خەزەمەت وەزیریە:
 گوتی: «نایب، ئەوەت نەناسییە؟»
 نایب دەلی: غەریبەیی شارانن: نازانم ئیویان چییە؟
 یانە ھێند مەردی چاکەن قبوول ناکەن کەمیە؛
 یانە ئاشقن، ئاگیان لە خویان نییە،
 یانە ئەو پووتن، لات و لووت، پەیدا دەکەن ناننن» .
 کئ بوو لە ناسر و مال مالی نازدارە،
 نوژی شیوان سوارە بوون ئەو جووتە برا و سوارە .
 یەک دەچوو ئەوسەری، یەک دەچوو ئەوسەری؛ بەقۆشەنی شیخی عەرەباندە دەھاتنە
 خوارە .
 ھەدی مال نۆستان بوو، دەبوو بە چریکەچریک و ھاوارە .
 باب دەگەییە گوپی، لئی دەدا، دەیگوت: «نەیکەم قوتارە» .
 مال مال دەپیشدا گەییە چادری شیخی عەرەبان، پستی ھەلپری ئەوجارە .
 شیخی عەرەبان دەپەری پەمبکی لی دا، کردیە ئیخسیر بەیەکجارە،
 سەری شیخی خوینی پێدا دەھاتەخوارە .
 دەودەمیدا گەییە ناسری نازدارە .

گوئی: «شیخی عه ره بان هر ده کوژم یه کجاره».

مال مال ده لئ:

«ئو غه له ته ی مه که، ئو وه ئیخسیری منه، بۆ وه زیری گه لیک به کاره».

ناسر و مال مال شیخی عه ره بانیاں گرت، بۆ مه نزلێ خویان هیتا خواره.

گهینه مه نزلێ له وئ بوون به رقه راره.

له شکری شیخی عه ره بان تیک نیشتهوه، ناساری برپا به یه کجاره.

ناسر و مال مال دین له پیتش شیخی عه ره بان، راده وه ستان ئه ستو خواره

شیخ ده یفه رموو: «پۆنیشن» ئیکلامیان ده کیتشا سێ جاره.

گوئی: «ئهنگز چ که سن؟» ناسر گوئی:

«قوریان! ئو ئا غایه، ئه منیش تۆکه ریکم له وی ده بیکاره».

حوکمی کرد، مال مالی دانا ئو جاره،

ده گه ل شیخی عه ره بانی کرد گوفتاره،

ئا فتاوه و له گه نی هیتا به یه کجاره.

گوئی: «بیته سه ری خۆت بشۆ، برۆ ئیو له شکری خۆت ئه و جاره».

گوئی: «سهرم ناشۆم، ناگرم قه راره؛

سو باتی ئهنگز له عه رزئ نادهم، به حه قی پادشای جه باره

خولا گیری وه زیره لئه عه زمی بووم، سهرم نابێ قوتاره».

له وئ پۆنیشن، هه تا سبه عین بوون به رقه راره.

ناسر و مال مال گوئیان:

«قوریان! ئازادمان کردی؛ سه ری خۆت هه لگره برۆوه خواره».

گوئی: «سهرم بیهن ده بی سو باتی ئهنگز بی به رقه راره».

سبه عین هه لستان و بۆ خزمهت وه زیری چوونه خواره.

وه زیر له سه ره رمالئ بوو، ده یگوت: «یا خولای که ره مداره!

ئه و جار له چهنگی شیخی عه ره بانم بکه ی پزگاره».

ئه گه ره ته ماشای کرد، دوو که سان ئیخسیریکیان هیتا خواره.

ده یگوت: «خولایه! ئه وشه و شه پ له چ ته ره فیکری کراوه له و شاره؟»

ته ماشای کرد، سێ که سان ئیکلام و ته مه نایان ده کیتشا ئه و جاره.

وه زیر ئاوپی ده داوه، ته ماشای ده کا، ئو وه شیخی عه ره بانه، وا بی ئیختیاره.

پاس بۆۋە، قۆلى گرت، لەكنە خۆى دادەنا ئەوجارە،
وہزیر دەلئ:

«شیخی عەرەبان! ئەتوو عەرەبستان پىن كەم بوو پىشكىشت پىن ئەو شارە،
بلا لە چەنگى توو بىم پزگارە» .
شیخ دەلئ:

«پووپەش بووم و خەجالەتبارە؛
بفەرموو، جەللالت پىن لە ئەستۆم دەن ئەوجارە .
وہزیر! لەو جووتە تۆكەرەى خۆت بكە پرسيارە
قەت باب كۆپى خۆى وا لە تەنگانەى ناكە پزگارە
لە هېچ دەولەتان وەچەنگ ناكەون ئەو ئەمىندارە،
ئەو تۆكەرەى تۆن خزمەتيان وا بەكارە
تۆكەرەى چاك بۆ ئاغای دايم وەك براى بەرقەرارە» .
ناسر و مالى مالى جواپيان داوہ:

«ئەمە تۆكەرەى وەزیرى نىن، تۆكەرەى شیخی عەرەبانىن ھاتووين لەولاوہ» .
وہزیر دەلئ:

«پۆلە! ھەرچى دەفەرموون، بەسەر ئەو چاوہ» .
ناسر و مالى مالى لە وەزیريان کرد حاشايە،
دەلئىن: تۆكەرييەت ناکەين نامانەوى مالى دنيايە .
وہزیر دەلئ:

«بۆچىو ناوى مالى دنيايە؟»
دەلئىن: وەكىل و مامى مە كيايە .
تۆكەر تەعين كراوہ،

چوون كيايان لەولاپا ھىناوہ،
كياى گەيشتى لە ديوانى وەزیرى کرد سەلاوہ،
دەلئ:

«وہزیر! ئەوہ برازای منن، ئەو سوپاتە بۆ توو كراوہ .
لە عەوہزى ئەو خزمەتەى ئەوسال جەوت سالا لە كوێستانى گاگەش باوۆمەرى
دەركراوہ» .

وه زير فهرمووی: «ته له ب بکن مالی دنیا به؛
هرچی ته له ب بکن ده یانده من به غهیره زی شاری به غدا به» .
ناسر و مال مال وه جواب هاتن به یه کجاری:
«ئه مه هر ولاتی کویتستانمان دهوئ به ئیختیاری؛
ده بن مه زن باوومه ری بکوژین، قهت نه بن پرسیاری،
خرج و بیگاری ناده بن به به غدا شاری،
ئه گهر نه مانده نن ولاتی کویتستان به یه کجاری،
لیره ده بنه توکهر نارۆینه وه له شاری» .
ئه گهر ناسر و مال مال ئه و قسه یان ده بوو ته واوه،
وه زیره لئه عزمی دهستی له سهر سهری پۆناوه،
جیبه جی حوکمیان بۆ سادیر کراوه،
بۆیان مۆرکردن، وه رگیراوه
خرج و بیگاری ولاتی کویتستان هه لگیراوه
مه ره خه ستیان کردن گوتیان: «ده ولت زیاد و مالی ئاوا» .
گوتیان: «قوریان ئه گهر ئه مه توکهرین عهرزکی دیکه مان ماوه .
«قوریان سهری شیخی عهره بان ده بری یا مه ره خهستی ده کی ته واوه؟»
وه زير فهرمووی:
«ئه وه برای منه، عهره بستانیش هه ر ئی وی بن، به غداشم به وی داوه» .
شیخی عهرانی ده لی:
«وه زیره لئه عزم خولا بتکا پاوه ستاوه!
سهریکه هیئاومه نایبه مه وه دواوه» .
وه زير ده لی:
«وا پیک نایه،
شیخی عهره بان ده گه ل ئه من برایه؛
ئه وه شاری به غدا به به گهردن ئازایی دایه،
بزانم ئه من ناخز مه تیم چ بوو؟ شیخی عهره بان به منی نیشان دا ئه و جه فایه» .
شیخی عهره بان ده لی:
«به خولا! خه جالهت بووم له دنیا به،

هه تا بۆ خۆم زیندووم، ولاتی عه ره بستانم پیشکیش کرد، هه ره مبارهک به توو بێ
شاری به غدايه

مه سه له ههت نه وه يه نه و توکه رانه بکه ی نازايه». .

وه زیر ده لێ:

«چ بکه م کوپی من، مامیان کيايه،

به پۆن بچه وه سه ره ولاتی کوێستانێ؛ هه چ که سه نه ناسن له دنيايه،

هه تا ههوت بهشتیان ده به پێ هه چ که سیان نه يه ته وه شاری به غدايه،

نه گه ره به غدا ده عوای لێ به قومێ، ناسر و مالمال نايه نن تپ و سوپايه،

به پۆن مه ره خه ستیان بکه کيا گه ردنیان بێ خۆش و نازايه»

جێبه جێ نیکلامیان کیشا، گه رانه وه به يه کجاره کيايه،

کا که مال مال ده لێته وه کا که ناسر يه:

«نه من قهت شتاقه شه وی دی لێره گیر نابم، هه تا نه چمه وه کوێستانی مه زن باوومه ران

خزمهت خاتوون ته ورز يه» .

ناسر گوتی: بۆ نه وشه و لێره گیر نه بین کاریکی واش بکه م خه تام نه بێ» .

کا که ناسر ده لێته وه کا که مال مالا يه:

براله نه گه ره بۆ گه وره یی ده لێی له وه زیری زیاتر ده به غدايه دا که سه له توو گه وره تر

نیه،

نه گه ره بۆ ریز و زه مبه ری ده لێی، له ده بووتخانه ی تو م هه لدراره ته وه هه زار بار ریز و

نه شه رفیبه

نه گه ره بۆ ماینی ده چاک ده لێی له ئیخته خانه ی به ستراره ته وه دو سه د ماینی له مه ر

وه زیره لئه عزه ميه،

خو لا نه و جا و جه لاله به توو بدا ژن له بۆ توو قات نیه .

وه یزانه گراوی مه زن باوومه ری له دایکی خو ی نه بووه به کیژی به» .

مال مال ده لێته وه کا که ناسر يه:

«نه گه ره بۆ گه وره یی ده لێی، له کنم به گه وره یی گاوانیکی نیه،

نه گه ره بۆ ریز و زه مبه ری ده لێی، به هه مووی له کنم به قه د شاییه کی نه و زه مانه ی

نیه،

نه گه ره بۆ ماینی ده چاک ده لێی، به هه مانم له کنم به گۆله بارگینیکی کورتانی سه ودا که ران

نیه،

قەت شتاقە شەوی دی لیڤه گیر نابم، تا نەچمەوێ کۆیستانێ مەزن باوومەری خزمەت
خاتوون تەوڕیزییە

ناسر دەلێ:

«دلم بریندارە، جەرگم سووتاو،

نەتوو براگەورە ی منی ئیختیارم پێ نەماو،

کەنگێ دەفەرمووی ماین زین بکەین، بپۆین بەولاو؟»

مال مال دەلێ:

«ئەمە دەرفکڕین،

نەگەر دەلێی تا تەدارەکی بکڕین،

نەوشەو بپۆین بەسەر خەندەقی بەغداوە دا پابڕین».

کێ بوو لە ناسری بەنەرچوو،

تەدارکێکی زۆر چاکی لە بازارپی گرتوو،

هات ماینی خۆی و کاک مال مائی زینکردوو،

چووێ دەرکی کیا، دەوڵەت زیادیان خواستوو.

کیا دەلێ:

«بەخێرێن، سەرچاوی من، جووتە مەردەکە ی مەیدانی؛

وەزیر زۆر و منەت لێ هەڵدەگرێ، بەغداو دەرھێناو لە تەنگانی.

بپۆن ترسو نەبێ بۆخۆم پاوەستاوم لە دیوانی،

وەزیری بەغداوە لەنگو زیاتر هیچ کەس بەبرای خۆی نازانی،

هەپۆن بپۆن، بەخولام بەزامندان، بەئەمانەت بەپیغەمبەری ئاخەرزەمانی».

کێ بوو لە جووتە سواریکی نەولاو،

سەری جڵەوی خۆیان بادا،

گەپانەو بەدواو.

سەبەرسەر، نەرم نەرم، لە بەغدايان ئاژوا، لە بۆ کۆیستانێ گەپانەو بەدواو.

نوێژی شێوانیان بەسەردا هات لەوێ پاوەستان تەواو،

جڵەوی خۆیان گرت لەوێ بوون پیاو.

بۆ شەوێ لەوێ نووستن مال مال خەونی دی دەخەویدا، خاتوون تەوڕیزیان داوو

بە کوردیکی کەلاش درێژی شەارەزورییە. مال مال هەڵدەستی لەجێی خۆی دەگرا ناسر

گوتی: «براله ئەتوو بۆچی دەگری؟ پیاو دەچیتە سەفەر، ئەسپ و زینی نایەنیتەوه؛
پیاو دەچیتە سەفەر، دەمر. پیاو قەرزدار دەبن. ئەمە ئەلەملای سوباتمان کردوو،
دەولەتمان هەیه، بەنێختیار دەچینهوه کۆیستان، بۆچی وا دەگری؟

کاکە مāl مāl دەلێتەوه کاک ناسرییه؛

«ئەمن ئەوشەو خەونیکی گەلیک عەجیبم دەدەییە،

گراوی منیان داوه بەکوردیکی کەلاش درێژی شارەزورییه،

بابی بەخەنجەرێ لێی پادەسا برالە ی بەشیری پووتییە،

لە ترسی شیر و خەنجران سویندیای لەبیر خاتوون تەوریزی بردییە،

ئێستا داویانە بەکوردی کەلاش درێژ، لای لایە دەکا بۆ کوپی کوردییە،

وا دەزانن ناسر و مāl مāl لەسەر دنیا یە نییه،

بەدەستی پێ دەکەن هاوێر هاوێری مەپییه،

بەزولفان پێ دەپێسن تەشییه،

بەلاقان پێ پادەژێن لانکی کوپی کوردییە.

پۆژی هەتا ئێوارێ دەگری لە بۆ ناسر و مāl مالان، لەبن زمانیهوه دەلن:

ناخ بمرم لە بۆ جووتە سوارەکە ی پۆمییه»

ناسر دەلێتەوه مāl مāl ی:

«براله خەونت پاستە، درۆی لە بۆ نییه،

وانییە وەکی دییه

ئەوه گراوی منە ئی توو نییه،

مāl مāl دەلێتەوه ناسرەدینی:

«براله ئەوه شاری بەغدا یە نییه لێم بشیوین،

هەر کەسێکی ئەوێ بچیتە کۆیستانێ مەزگێنێکم بۆ بینن

خوشکۆلێکم هەیه، دەیدەم، سالتی دەرە ئەق پۆزگاری خەمی خۆی پێ بپه‌وینن؛

پیرەدایێکم هەیه ئەویشی دەدەم با لانکەژینن؛

ئەگەر بەوه‌شم لی قایل نبی پیرایێکم هەیه دەیدەم سالتی بەسەری بەزمانی گەرمین

و کۆیستانێ بۆ پێک بینن،

ئەگەر بەوه‌شم لێ قایل نی برایه‌کم هەیه، سالتی جووتە کەلێکی دە مس نێ حەوت

زەویانی لە بوورە و بەیاری پێ دەریینن».

ناسر ده لئ: «مال خراڼه بوو؛ نه من پټي بيست و چوار پوژان چلون بچم بيمه وه؟»
گوټي: «ده نا سبچه يني بۆ تاوه لاتن قه رارمان بڼ بيمه وه. نه گه نه هاتيه وه، يان ناغايه تي
خوت ديوه نه منت له فكر چوو، يان ده تكوژن، خه به رڼ نايه نيه وه له پټيه، يان خاتون
نه سمه رت چاو پڼ ده كه وي، نه منت له فكر ده چڼ».

ناسر رقي هه لستا نه و جاړه:

«ده بم به نيلچيه كي موختاره.

نه گه ر هيت كه س له كوستانن نه مينن له خاتون نه سمه رڼ ناكه م پرسياړه.

تيريكي داوم له جگه رڼ؛

به حقه ي نه م خولايڼ، نه گه ر هيت كه س نه مينن، نه من له خاتون نه سمه رڼ ناكه م

نه زه رڼ».

كاكه ناسر به حه ره مه مايڼي شن خزي هيتاوه،

زينيان ده پشتن كوتا و تنگه يان كيشاوه.

ناسر ده لئ:

«مال مال پڼگه كم دووره قه رار و مه دارم بۆ بكه ته واوه».

مال مال ده لښته وه ناسري:

«ده بلا پوژ بيته ده ر، بڼ لږه خه نده قه غه ليفه ي به غدايه بگري،

نه گه ر به خږه رها تيه وه، له كاكي خوت ده فكري.

نه گه ر دره نگ بيمه وه مال مال به ده شتي به غدايه دا پاده بري،

چاوت پڼ ناكه ويته وه هه تا نه وي پوژڼ ده مري».

ناسر ده لي:

مال مال ده ولت زياد و مالي ناوا!

كه لښكم زه حمت ده گه ل نه توو كيشاوه.

نه گه ر دنيايه دره نگ گه يمه جي، پوژښكم له سه ر ببه پراوه ستاوه»

مال مال ده لئ:

«ناسر! هه پو برۆ، له منت كه وي كه لي مه يدانن

له توو زياتر هيت كه س شېك نابه م پوژڼ ته نگانن

به خولام به زامن داي، به نه مانه ت به پڼغه مبه ري ناخر زه مانن.

ناسر جله وي باده، پكڼفي لڼ ده، برۆوه كوستانن».

ناسر و مال مال ته گهر له کوښتانه بڼ به غدايه هاتن واوه، جهوت سالان کاني وان
ثاوي لږ نه ماوه .

ناسر ته گهر بڼ کوښتانه ئاژواوه،

تهوئ شهوئ پوئ هه تا به ياني بهرداوه،

ته گهر وه سهر کوښتانه ده کهوئ، ته ماشا ده کا دوو ميگهل له حه وشيکي بوون بلاوه .

ته وه مه پي مه زن و ميرزاغيانه، ئي بابي ناسر و مال مالان، هه مووي ده لږ نه خوښه
و هيڙي نه ماوه،

تهوئ دى مه پي مه زن باوو مه ريبه، له سه رينچاوه ي کانيي ئا و خواردووه، له بڙوئني
له وه پراوه،

هيښه قه له وه هه مووي ده لږي پونيا ساوي پيدا کراوه .

ته گهر ناسر ته ماشا ده کا ته و شوانه له سهر گوښيکي پوښ شتووه دوو که لږ قه نه ي
له سهر ده يي بلاوه؛

به قوونه وه پري ددها گوښيه له په گوريشه ي دهره يئاوه،

ته گهر ته و شوانه چاوي به ناسري کهوت، گوئ: «ته و يان مال مال، ناسر نه ماوه،

يان ناسره مال مال نه ماوه» .

کورده بانگ دږلږ:

«سوار ته ي سواره که ي چه له بيه!»

دوو کوپي ئاموزا له کوښتانه ي هاتنه کن وه زيري به نوکه ريبه .

تو خولا که ي پيم بلږ بزانم، کامه يان ماوه کښه يان مردييه» .

ناسر ده لږ:

«په زه وان شيتن، ئاقل يان نيه .

ده نيو ويلايه تي به غدايه دا نيوي ناسر و مال مال ي نيه،

پښگاي کوښتانه بڼ مال له مه زني بڼ هو به ي به کويدا ده چيه؟»

کورده ده لږ:

«سواره سواره که ي چه له بيه!»

ته توو به من نالږي قسه ي راستيه؛

کاري ته نگو له کن ئاغاي خوټان هه موو غه يانه تيه .

ته توو نازاني، ته من کورده شواني مه زن باوو مه ريبه!

گراوویی مالّ مالّم ماره کردووه، به کویرایی چاوی ناسرییه:
ئی ناسریش ماره ده کهم. به کویرایی چاوی مالّ ماییه.
پینگای کویتسانی ئه وهی له سه ری ده پوی ده چپته نیو خیلاییه». ناسر گوتی:

«خولایه! مالّ مالّ شیخه قهت شیخی واییه،
ئه توو ته ماشای گوو خواردنی کوردییه،

ده لّی گراوی مالّ مالّم ماره کردووه، به کویرایی چاوی ناسرییه،
ئه گهر لیره ئه و حیزبایه ی ده کوژم، مه عره که پهیدا ده بن، زووی ناگه مه کنی، ده پوا،
به په لّمی به غدایه دا ناییبنمه وه، له ئاموژن و مام ده بن خه جاله تییه؛
بلا، ئه وه ببپته وه گوێلک بچپته وه زگم له نه به دییه».

ئه وئ پۆژئ سێشسه موو بوو، خاتوون ته ورزی و خاتوون ئه سمهر و خاتوون په روهر
هه رسیکیان هاتنه شیو و کوئ. ئه گهر ناسر له ژیرلا هات خاتوون په روهر چاوی پئ کهوت،
گوتی:

«خوشکیلی! ئه منو بيم به قوریانی سه رییه!
ئه من هه وت سالان بووم، ئه گهر ناسر و مالّ مالّ، پۆیییه،
ئه وه سواریک دئ، یان ناسره، یان مالّ مائی جندییه.
خولا که ی، خوشکی ته ماشاکه، بزانه م ئه و سواره کپیه.
سه ر و به رگی پۆمیان به بوخوشی په نگی شارستانی گرتیه.
ئه من نایناسم؛ بزانه ئه وه هه وه یان هه و نییه».

خاتوون ئه سمهر سه ری هه لّیناوه،
ده لّی: «چاوم کویرین نایناسم؛ په نگی شارستانی لئ نراوه».

گوتی: «خوشکی، وه ره، سه رو به ندی بانگ کهین؛ ئه گهر ناسر بئ، یا مالّ مالّ بئ،
له سه رمان پاده وه ستی؛ ئه گهر ئه ویش نه بئ ئه وه نازانی، ئه مه کچی مه زنین. ده لّی: کیزئ
ده کویتسانیان بوون به ندوبایان ده گوت».

خاتوون ئه سمهر بانگ دپّی:

«لاوه، هه رئ لاوه!

بریا ئه من سێویک بام له سێوی ده دوکانئ
که وتبام له سه ر پێیان، له نواله ی ده کویتسانی،

«ناسر و مال مال له خزمهت وه زيری به ئيختيار بهاتنايه وه، ئه منيان هه لگرتايه وه به بينيان کردبام، بياننا بام ده گيرفاني».

خاتون په روهر ده لئ:

«لاوه! بریا ئه من کل و کتلوریک بام، له گيرفاني کوپه لاوان»

«ناسر و مال مال ده خزمهت وه زيری بهاتنايه وه يه کی جاريکیان بدابامه قمبره ی ده چاوان».

خاتون ته ورزنی ده لئ:

«ئهن جوانوولیک بام له خودودان، له وی ده هه دالان،

له وه پابام له سهر پتيان له لاناوان،

ناسر و مال مال له خزمهت وه زيری هاتبانه وه بياندابامه بهر شه قه ی پکيفان، بيانبردمايه هویبه ی مه زنه مالان.

يه کی جاريکیان ده ست ئاویتبامه سهر بژ و يالان،

ئهنیان له بابم بستاندایه له باتی خهرج و دراو و هه سته ی ههوت سالان».

ناسر نه گهر نه و قسه ی بیست ته واوه،

جله وی هه لکيشا و راست راوه ستاوه،

ناسر جله وی بۆکن نه وان باداوه،

ناسر ده لئ: «بزانه خاتون ته ورزنی میردی کردوه، يان درویه».

کاکه ناسر بانگ دیلئ:

«خوشکی خاتونئ، وای خاتون ته ورزیه،

ئهنه دوو براله هه بووین، له وانی ده کویتسانییه؛

ئه و سال ههوت ساله له سهر نه نگو بووینه وه گهرميانییه؛

ئیتسا ده لئین میردیت کردوه، به کوردیکی که لاش دریزی شاره زوورییه،

ئیتسا کورده بووه به شوان نه توو بووی به ناسکه بییرییه.

ئه توو سویندخوری قورعانیی پۆزی قیامه تنی جوابت چیه؟

لای لایسی بۆ کوپی کوردی ده که ی وا ده زانی ناسر و مال مال له دنيايه نه بوون

به يه کجاره کییه».

خاتون ته ورزنی ده گریا، ده لئ:

«بزانه سووچ و تاوانی من، مل به کویتنی، چیه؟

ئەمن بابم بەخەنجەرئى لى پادەسا، برالەم بەشىرى پووتىيە،
 «ئەمن كوشتن و مردنم لە خۆم قبوول دەکرد، نەمدەدا وەكىلييە؛
 بۆيەكەم خۆم لە كوردى ماره كرد، ئەنگر بىينم، نەبىتەو، دىدارى ئاخەرتىيە.
 ناسرە وای ناسرەى جندىيە!»

بەخولات سویند دەدەم و بەزاتى پەببىيە
 ئەگەر حەزى ناكەى بمرم، پىم بلئ بەيەكجارەكىيە،
 توخولا، مال مال ماوہ يان مردىيە؟»
 ناسر دەلئ:

«خوشكى! خاتونى! وای خاتوون تەورىزيە!
 لە وەزىرى زياتر كەس لە مال مالى ماقوولتر نىيە،
 ئەما پقى ھەلستاوہ دەلئ: «نايەمەوہ كوستانى جارىكى دىيە».
 خاتوون تەورىزى دەلئ:

«برالە ناسر بەقورىانت بم! ھەرچەندى خشل و گوارەى منە بۆى بەرە بەدىارىيە؛
 بەرگى شايانم لە خۆم حەرام كردووە، خەنەم لەسەرى خۆم نەدىيە؛
 نەچووہە مالە چ كافر و موصلمانى بەبووكىيە،
 خولاكەى، برالە، چارەى من چىيە؟

چلۆن مال مالى دىنيەوہ كوستانى بەيەكجارەكىيە؟
 ئەمن دەزانم مال مال تەماى بەمن نىيە.
 برالە بەسەدەقەى سەرت بم! بزائە لەوئ ئەو كارەى چلۆن پىك دىنيە».
 ئەگەر ناسر ئەو قسانەى دەبىست تەواوہ،
 دەيگوت: «دەرەنگە ناگەمەوہ بەدواوہ».

خاتوون پەرورەريان دەنارد تەدارەكى بۆ ناسرى دەگرت، دەبەيتاوہ،
 لە پىشى دادەنا، دەيگوت: «برالە! ئەوہ خۆراكى پىيەت، ئەوہش كولتەرەى بەشەكرى
 دروس كراوہ؛

خولاكەى ئەوانە بۆ كاك مال مالى بەرە چونكە لە ولاتى غورىيەتە، ھىندەى جەفا بەتور
 داوہ».

ناسر دەلئ:
 «خوشكى! دەولەت زىاد و مالى ئاوا».

سوار ده‌بوو پکښی لږ ددها، ده‌گه‌پاوه به‌دواوه،
هه‌تا هه‌نده هه‌ندی به‌یانی ناژواوه،
له‌به‌ر خه‌وئ پښی سهرده‌ر نه‌کرد له‌وینده‌رئ بوو پیاوه .
خه‌وی به‌سهردا باری سه‌عاتیکې له‌وئ ماته‌ل ماوه .
هه‌موو! که ته‌ماشای کرد به‌یانی به‌ردا، پوژ هه‌لکشاوه،
پښی ده‌پکښی دهنّا: یا نه‌لله‌ی! ده‌یکرد ته‌واوه،
سهر به‌ره‌ژیر ده‌هاته خوارئ، بڼ خه‌نده‌قی خه‌لیفه‌ی ده‌گه‌بییه و بوو پیاوه .
ته‌ماشّا ده‌کا: «مال مال له‌وئ نه‌ماوه،
ماینت شمن ده‌له‌وه‌پښ هه‌موو، نه‌سپابی لږ به‌ستراوه .
ده‌لږ: «قوپم به‌سهری کرا، نه‌مه‌گی حوت سالانم به‌هیچ دراوه» .
نه‌گه‌ر وای زانی خوی له‌ ماینت شمن خزندا تیر گریاوه؛
ده‌لږ: «خولایه! بزائم چم لږ قه‌وماوه
له‌ خوم هه‌ژارئ
جا به‌کویدا بڼمه‌ خوار، له‌ مال مالئ بکه‌م پرسپارئ؛
خوی پووت ده‌کرده‌وه و به‌په‌لمی به‌غدايه‌دا ده‌چووه خوارئ» .
دوور ته‌ماشای کرد، نه‌وا کاکه مال مال دپاره؛
ژد به‌په‌له ده‌پوئی نه‌وه‌ژاره،
هه‌تا ده‌گه‌بییه مال مال ده‌یگوت: «براله قه‌ت نه‌وه‌ش قه‌ول و قه‌راره؟
نه‌من ده‌نیری کویتانئ، بڼ خوت به‌په‌لمی به‌غدايه‌دا ده‌چیه خواره؟
نه‌من شکایه‌تت لږ ده‌که‌م له‌ باره‌گای جه‌باره» .
کاکه مال مال ده‌لیته ناسریه:
«خاتون ته‌وریزی می‌ردی کردووه به‌کوردیه .
جا نه‌م دونیام وه‌لاناوه؛ ناغایه‌تیی کویتانیم بڼ چیه» .
ناسر ده‌لږ:
«مال مال دلّم سووتاوه،
هینده‌م خه‌م و خه‌فه‌تی تو کښاوه؛
نه‌من ده‌که‌یه چه‌په‌ر ده‌منیری به‌ولاوه،
خاتون ته‌وریزی فه‌قیر می‌ردی به‌کوردی نه‌کردووه، بوختانه پښی کراوه،

هەرچەند خەشڵ و کرمەک و گوارەى خاتوون تەوریزییە هەمووم بۆ توو هێناوه،
ئەوسال حەوت سالا چووینە بەغدايە، خاتوون تەوریزی خەنەى شارانى لى حەرام
کراوه؛

درویه دەکەن، میژدی بەهیچ کەس نەکردووه، ئەو لەویندەرنی؛ لەسەر ئەتوو مەحتەل
ماوه،

برالە مزگینییەکی دیم بۆ هێناوی: هەموو کاریکمان تەواوه،
ئەلحەملای، بابی خاتوون تەوریزی مردووه، مەزن باوومەر نەماوه.
ئەگەر حەزێ دەکەى قەت مەگەپژۆ بەدواوه».

کاکە مāl مāl دەلێ بەناسرییە:

«ناگەپژمەرە دوايە جارێکی دییە.

ئەگەر تەوریزیم نەبێ دنیاى پوونم بۆ چییە؟»

ناسر دەلێ:

«مāl مāl وات نەکرد، دەنگم بێی دلێرە،

وات نەکرد، کاو و مرادی لە خۆم ببینم، دژمنان بکەم کوێرە.

کاک مāl مāl، حەوت سالان لە توو زیاتر دەپۆم سەریەرەژێرە،

هۆردک چاوی ناسری، دەبلا لەپاش مāl مāl بێنەرە کوێرە».

ئینجا کاک مāl مāl دەگەل کاک ناسری گەپانەرە بەدواوه، سواربوون و پۆینەرە بۆ
کوێستانى.

کێ بوو لە ناسر و مāl مāl بەلەک چاوه،

هەتاوهکو بەیانیان داژواوه

وەسەر ولاتی کوێستانى کەوتن، پۆژ شەبەقى کێشاوه؛

تەماشایان دەکرد، جووتە مینگەلێک لە حەوشەى لەوەرپاوه،

ناسر دەلێتەرە مāl مāl ییە:

«برالە! ئەو مەپى مەیه، لاوازه؛ چونکە ئاغای نییە؛

ئەوش مەپى مەزن باوومەریه، لە بژوینی لەوەرپاوه، ئاوی خواردۆتەرە لە سەرىنچاوهى

کانییە.

برالە چى دى بەتوو نادەم ئەو گەرەبییە،

شەو و پۆژێکی بۆخۆم گەرە دەبم، لە پاش شەو و پۆژێکی بۆخۆم دیمەرە بەتۆکەرییە؛

گوئیکی کوردیم که وتۆته وه زگییه».

مال مال دهلئ:

«ئەمن تۆکەرم تا ناخر زەمانی

ئەما حەزێ دەکەم، نئیوی ئاغاھەتی لەسەری خۆت دانئ.

ناسر دەلی مال مال!

«نئیوی خۆم ئەوا کرد بە ئاغالە ی پۆمییه.

ئەگەر لێیان پرسسی: بۆ کوئی دەچن؟ بلئ: لە بەغدا یەدا هاتوو بەتە ئێلچیی دەروا بۆ

نیو عرووس و ئینگلیسییه.

بزانە ئینشاللا چت بۆ دەکەم لە کوردییە!»

سوار دەبوون ئەو جووتە سوارە،

سەبرسەبر، نەرم نەرم، لە بۆ کویتستانی دەهاتنە خوارە.

کئی بوو لەو جووتە سوارە ی تەواوە،

پەویان دە کاننیه کە ی خۆیان کرد، بوون پیاو،

حەوت سال بوو ئیشک ببوو؛ ئەگەر ناسر و مال مال گەینە سەری جێیە جێ کراو.

شوانی ناسر و مال مالان هاتن لەولاو،

دهلئئ: «پەبی! میوان بەخیرئ سە ی ئەو دوو چاو

ئەو سال حەوت سال، دەرکی ئەو کاننیه ی بەستراو،

دەستی منو دامئین بئ، ئەنگۆ خەبەری ناسر و مال مالان دەزانن. کێهە یان مردوو،

کیهە ماو؟»

مال مال دهلئ:

«شوانە کە ی، جندییە!

ئەو ناسر و مال مالی ئەتوو لێیان دەپرسی لە بەغدا یەم نەدییه.

ئەگەر لەو ی دەپرسی، ئەمن تۆکەرم، ئەو ش ئاغالە ی پۆمییه؛

ئەو دەچیتە نیو عرووس و ئینگلیسی بە ئێلچیکەرییه».

ئینجا دەستیان دەستقێ ئەو سوارانە دەکرد، دەیانکردووە گرییه،

دهلئ: «ئەو ناسر و مال مالئ؛ ئەدی بۆچ ئەو سال حەوت سال ئەو کاننیه ی ئاوی

نییه؟»

بەکیان بە یەکیان گوت:

«به خولای! نه وه بۆ مه زن و میرزاغایان ده به مه وه مزگینیه»
مال مال ده لئ:

«حیزاب بۆ ههچ کوێ نه چی؛ نه وه ناسر و مال مال نییه!»
ناسر و مال مالی به لهک چاوه،

نیوی خولایان دهینا، پێیان ده پکێفی ناوه .
ناسر و مال مالی نازداره،

ناسر ئاغاله ی پۆمیه، مال مال تۆکه ریکی به رقه راره،
بۆ سه ر عیلى مه زن باوۆمه ری ده هاتنه وه خواره؛

ههچ کهسیان، نه ده ناسی هه ر له ماله مه زن باوۆمه ریان ده کرد پرسیاره .
ناسر و مال مال گهینه نیو عیلیه،

لێیان ده پرسى:

«ئه ی پێیوار نه وه کییه؟»
مال مال ده لئ:

مال خرا نه بوو نه وه ئاغاله ی پۆمیه،

به ئیلچی گه ری ده چیه نیو عرووس و ئینگلیزیه،

«له ماله مه زن باوۆمه ری ده پرسى، ولاغی چه په رى وه رگړیه» .

به نیو هۆبهیدا ده هات هه ر سوورنى سوورنیه،

هه تا گه ییه ده رکی مه زن باوۆمه ریه،

مه زن باوۆمه ر به پیری وه ده هات و به پێخاوسییه،

ئینجا وه رگه را مه زن باوۆمه ری لێ دا به قه مچیه،

مه زن باوۆمه ر گوئی:

قوربان! سه بریکت بێ، بزائم، حاجه ت چیه» .

گوئی: «وه لاغی چه په ریم بۆ بینه وه؛ نه من ئیلچیم ده پۆمه نیو عرووس و ئینگلیسییه» .

گوئی: «ئاغاله ی پۆمى، پیاویکی بێ فکری؛

ده بێ تاوێکی دابه زی، سه بریکى بگری،

هه تا به خێر نه هاری ده که ی، نه منیش ده نێر مه، نیو په وه ی ولاغی چه په ریت بۆ

ده گری» .

نه گه ر مه زن باوۆمه ر نه و قسه ی کرد ته واوه،

جَلَهوی ئاغالە ی پۆمیان گرت، کردیان پیاو،
 بردیان پۆیان نا، لەلامێردانی پآلی داو،
 دیارنیو خەوی دەهات، سەرینیان بۆ داناو،
 مەزن باوۆمەر گوتی:

«تاویکی ویستراعتی بکە، هەتاوێ کو و لاغی چەپەرئ دیتەو لەولاو». .
 کەس نەیناسییەو ئەو ناسر و مال مال، هەر لەوان وایە ئاغالە ی پۆمیە تەواو. .
 مەزن باوۆمەر چوو نێو مەپئ بەپەوانە،
 ئەگەر پیشکەشی بۆ ئاغالە ی پۆمی بیتی چل شەکی جووت دادان،
 کوێخادەرکیکی پیش سپیدی بوو ئی پیر و زۆرهانە،
 ئاغالە ی پۆمی گوتی:

«خەوم دئ چۆل بکەن ئێرەکانە»
 ئەو پیاوی پدین سپی ناسی ناسر و مال مالانە،
 چوو پششت چادرئ؛ گوتی: «ئەو خۆیان کردۆتە ئاغالە ی پۆمی ئەو سەگبابانە». .
 جا کە چۆلیان کرد چادر و لامێردانە،
 مال مال دەلئ:
 «بلا دەگەل خاتوون تەوریزی بکەم دوو قسانە». .
 مال مال دەلئ:

«خاتوون وای خاتوون تەوریزی!»
 ئەمە دوو برالە هەبووین لەوانی دە کوێستانیە،
 ئەو حەوت سالا لەسەر ئەنگو بووین گەرمیانیە،
 ناوەللا، بەقای ژنان بۆ کەس نەبوو، بۆمەش نییە.
 مێردیت کردوو بەکورێکی کەلاش درێژی شارەزورییە،
 کوردە بوو بەشوان ئەتوو بووی بەناسکەبێزییە،
 بەدەستانت پئ دەپێسن تەشییە،
 بەحوکمت پئ دەکەنەو لایلایە ی کوپی کوردی شارەزورییە،
 وە دەزانی، ناسر و مال مال لەسەر دنیای نییە». .
 خاتوون تەوریزی دەلئ:
 «خولاکە ی! بزانه سووچ و تاوانی من چییە؟

«نه‌گەر حوکمی وه‌زیرت پیییه، نیستا مه‌زن باوۆمه‌ری ده‌کوژم به‌یه‌کجاره‌کییه».

نه‌گەر نه‌وجار ئا‌غاله‌ی پۆمی ئاوپی ده‌داوه، پاده‌مینی،

مه‌زن ئا‌غا جله‌وی مال مائی گرتووه ده‌یدوینی...

ئا‌غاله‌ی پۆمی پقی هه‌لستا ده‌چریکینی

ده‌لی:

«حیزباب، نابئ پمبیکم بۆ ده‌گوله‌کی می‌ردان بسروینی».

نه‌گەر مال مال ئه‌و قسه‌ی ئا‌غاله‌ی پۆمی بیست ته‌واوه،

پمبیکی لی‌ره‌ی بابی خۆی داوه،

جله‌وی به‌ردا پۆی هه‌لات به‌لاوه،

مه‌زن باوۆمه‌ری بۆخۆی سواریبوو، له‌شکری له‌دووی خۆی کی‌شاوه،

مال مال گه‌یییه ئا‌غاله‌ی پۆمی گو‌تی: سه‌یرئ ئه‌و له‌شکری ب‌لا بگه‌رینه‌وه داوه.

ناسر ده‌لی:

«مال مائی مال شتواوه!

ئه‌من ده‌ریه‌ند به‌مه‌زن باوۆمه‌ری نیم، نه‌گەر ده‌گه‌لم لئ قه‌وماوه.

ئه‌من له‌کوردی که‌لاش درێژ ئاوسم، گو‌یلکی کوردی ده‌زگمدا ماوه».

ده‌ستیان به‌جله‌وی داده‌هێنا به‌سه‌رپه‌و ها‌تنه‌خوارئ له‌ولاوه، گه‌ینه‌ کوردی سئ

جاریان لئ کرد سه‌لاوه،

ده‌لئین: «کورد ه‌پاسته‌ ده‌لئین: گراوی مال مائی له‌کوردی ماره‌کراوه؟»

کورد ده‌لی:

«ئه‌منم می‌ردی خاتوون ته‌وریزییه.

ماره‌م کردووه به‌کو‌یرایی چاوی مال مائییه،

ئێ ناسریش ماره‌ ده‌که‌م به‌یه‌کجاره‌کییه،

سه‌گبابه‌! ئه‌توو ب‌پۆ شاری به‌غدايه‌ په‌یدا بکه‌ نانییه،

حیزباب! به‌دروغ ها‌تووی، خۆت کردۆته ئا‌غاله‌ی پۆمییه،

ئه‌من کورده‌م شوانی مه‌زن باوۆمه‌رییه.

بزانم ئاخ‌ر سوال و جوابت چییه»

نه‌گەر پیتی چه‌قاند گۆچانیکی کرده‌حه‌واله‌ی مال مائییه،

مال مال خۆی ده‌به‌ر زگی ماینی شئ خزی ئاویت، کورده‌له‌قه‌لپوو‌زیدا زینی

شکاندییە،

ناسر پقی هەڵستا زەرگیکی دا لە زارییە،
 لە پشستی سەری دەرچوو پووی کرد لە عەرزییە،
 مāl مāl زەرگیکی دا لەسەر دلی ئەویش دەرچوو لە پشتییە،
 ئاغالە ی پۆمی جێنۆی بە مāl مāl دا، ئەتوو حەقت بە سەر ئەوی چییە؟
 ئەمن ناسۆرم گەلێک هەیه لە کوردییە .
 قەت مەردی وەک ناسری نییە،
 دابەزی دەستی دا خەنجەرێ دسک سپییە،
 سەری کوردی بپی وەک بەرخییە،
 لێوی کوردی بپی گوتی: «خاتوون تەوریزی پئی ماچ کردییە» .
 دەستی کوردی بپی گوتی: «پئی گرتوووە مەکی خاتوون تەوریزییە» .
 سیرمە سیرمە ی کرد وەک دۆمییە .
 گوتی: برالە مāl مāl! بۆلای بگەڕێنەووە خزمەت مەزن باوۆمەرییە .
 ئەو گەپمان پئی دەدەن دەلێن ئەو ئاغالە ی پۆمی نییە» .
 حوکمی وەزیرە ئەعزەمی وەدەرخواست بۆ عێلییە،
 گوتی: «کوێستان ئی منە هەتا حەوت پشت پادەبرییە؛
 مەزن باوۆمەر ئەگەر دەنگێ نەکا، ئەمن ئیلاقە ی ناکەم بۆ خاتری خاتوون ئەسمەر و
 خاتوون تەوریزییە» .
 ئەگەر مەزن باوۆمەر وای بیستییە،
 دایەو دەنگی لەشکرییە،
 گوتی: «بیانکوژن لە ولاتی کوێستانێ دەریان دەکەم بەیە کجارەکییە» .
 ئەگەر ناسر و مāl مāl ئەو قەسەیان دەبیست تەواو،
 دەستیان دە مەتالان کێشا هەتا چێشتانی سولتانی خۆیان لە قۆشەنی نەداو،
 لە پاشان پقیان هەڵستا بۆ مەزن باوۆمەری گەپانەو بەداو،
 چوار تەرەفی مەزن باوۆمەریان دەگرت مۆلەتیان لێ نەداو .
 ئەگەر پمبێکیان لە جگەری دا کاریگەر بوو هۆشی نەماو،
 لەسەر ماینیان فرپێ داو،
 وە ئەولادیان کەوتن ئاساریان بپاوه،

ناسر و مال مال هاتن له ماله مه زن باوومەری بوون پیاوه
 حەوت شەو و حەوت پۆژانیان داووت گرت نانیان بۆ خەلقى داوه .
 مال مال قەت هەڵی نەدەهێنا چاوه ،
 دەڵێ: «ئەو کۆپە ی دەبینم لەمن وایە کۆردە ماوه» .
 ناسر گوتی:

«خولاکە ی! خاتوون تەوڕیزی ئەو کۆپەم بۆ بیته واوه»
 سواربوو برێک ماینی شەن خزی گیراوه ،
 پمبێکی لەسەر دلی کۆپی خاتوون تەوڕیزی داوه ؛
 ئەویشی کوشت بردیان لەکن بابیان دە خاکێ ناوه ،
 خاتوون تەوڕیزی تۆر گریا ، دەڵێ بووم بۆسۆ و بەدناوه .
 بابیشم چوو ، مالی بلایبوو ، زگم سووتاوه .
 هەزار پەحمەت لە بابی (پەحمان بەکری) ئەو بەندە ی پۆناوه .
 خولا دەوامی (ئیمپراتۆری) بدا ئەگەر (ساحیبی ئالمانی) ناردۆتە ئەو ولاتە ی عیلمی
 کوردی بکا تەواوه .

***

برایمۆک

برایمۆک کوپی مه لا زۆندینی بوو؛ به تۆکه‌ری هاته کن میرشیخی. میرشیخ و میرحه ج برا بوون. برایمۆک هات خزمه‌تی کردن هه تا هه‌وت سالان. له پاشن میرشیخ گول بوو. برایمۆک هه‌زی له خاتوون په‌ریخان کرد. خاتوون په‌ریخان خوشکی میرشیخ و میر هه‌جی بوو. خاتوون په‌ریخان گوتی: «برایم! نه‌توو ده‌س له میرشیخی هه‌لنه‌گره. بیبه فه‌ره‌نگستانی سه‌ر هه‌کیمی، ئینشالاً چاکی بکه‌وه؛ نه‌من هه‌ر ئی تۆم». هینای، که‌ریک و تیژیکی دایه. هه‌رچه‌ندی موخاریجی پێ هه‌لگیرا، زۆری دایه. چادریکی دایه، له‌سه‌ر که‌ری بۆی کرده سیبه‌ر. هه‌لی گرت پۆی. سن سالان سوآلی پێ کرد. له پاشن به‌قسه‌ی خاتوون په‌ریخان نه‌کرد. هه‌لی گرت برديه نه‌سته‌مبوولن. سالیکی له نه‌سته‌مبوولن بوو. پۆژیکی سوآلتان ته‌شیری چیوه نوژی جومه‌ی. نه‌خۆش زۆر هه‌بوون؛ سوآلتان نه‌نعامی دانن. میرشیخ گوتی: «برایم! نه‌توو هیج وه‌رمه‌گره». هیچی وه‌رنه‌گرت. عه‌زی سوآلتانیا ن کرد:

«نه‌وه نه‌خۆشه چی نه‌ویست».

برایم ده‌لن:

«به‌قوریانت بم سوآلتانی کارخان!»

ته‌مانایه‌که‌م بۆ بکه له لای خوآی، له پیغه‌مبه‌ری ئاخ‌زه‌مانن؛

یا نه‌ بمرم، یا نه‌ خه‌لاس بيم له ته‌نگانن».

ماشە لّلا سولّتان پوچی وایە:

لە سەر بەرمالێ بۆی دەکرد دوعایە،

بۆی لە خولای دەپاڤاوه؛ فاتیحای دەخویند بۆ پوچی حەزەرتی پەسووللایە،

نویژی جومعهیان دەکرد، مەخلووق هەمووی دەیکرد دەور و دوعایە.

سولّتان تەشریفی هەلستا، دەگەڤاوه ماله بۆ دوايە.

دەگەییە پاس میرشیخی؛ میرشیخ هاواری دەکردی.

برایمۆک دەلی: «ئامانە! ئەو ئەمینی خولایە،

سولّتانی ئەستەمبوولییە، تەنگانەیە، شفاعەتی دەکا، پۆزی قات و بەلایە».

میر دەلی: «برایمۆک! دامینی سولّتانم بۆ بگرە، دەشقەمی بۆم بکا تکیە».

سولّتان فەرمووی: «برایم! هەلستە، وەرە دەرکێ، تا بۆ میرت بدەم دەوايە».

برایم هەڤای کرد دەرکێ سولّتانی ئەستەمبوولێ. پاوهستا لەوێ، سولّتان ئیلتیقاتی

کرد لە بۆ میرشیخی ناردە دەوايە.

میرشیخ فەرمووی: «برایم خزمەتی توو، بە من چارە ی نایە؛

ئاغایەتیم بەچەنگ نەماوه دەگەڵ مالی دنیا،

لەبەر میرحەجی بڕام، چم لە دەس نایە.

خاتوون پەریخان بنپشکی خۆمە ئەو بە کۆشک و بالەخانە و جێ و مەکانەو

دایە».

برایم گوتی: «ئاغای من خولای خەلاست بکا دەگەڵ پێغەمبەری ئاخەرت زەمانی؛

ئیلتیقات دەگەڵ ئەمن کرد، لە پێی گوزەرانی.

ئەگەر ئەتوو ئەمنت خەلات کردوو، دەبین سولّتانی ئەستەمبوولێ بەو کارە ی بزانی».

برایم لە خوشیان دەفەری دەیکوت:

«مەخسودم حاسل بوو لە کارخانێ».

ئەگەر برایم ئەو قسە ی لە میری دەبیست تەواوه،

جێبەجێ عەزیزکی نووسی، مۆری میرشیخی پێوه ناوه،

بردیە دەرکێ، بە ئەمینداریدا؛ بە خزمەت سولّتانیان گەیاندا تەواوه.

سولّتان جێبەجێ جوابی ئەو عەریزە ی داوه،

بۆی نووسییهو دوو کەلیمە: «خولای داویەتی لێی مارە کراوه».

سولّتان فەرمووی: «دوعام بۆ میری کرد و لێم قەبوول کراوه».

برایمژک موژده و مزگینتی بۆ میری هیناوه:

ئاغای من هەر که سیتیکی بێته ئه و ده رکه ی، ئیمانی هیناوه.

میر فهرمووی: «برایم ئه من چاوم نابین، ئه توو فهرمانی سولتانم بۆ بخوینه وه، بزانه چ نووسراوه؟»

عه رزی کرد: له پووی تۆم قسه پێ ناکرێ تهواوه؛

فهرموویه دوام بۆ میری کردووه؛ لێم قبول کراره.

ئه وی دی نازانه چیه. ته ماشایان کرد پۆمیه ک هات له ولاه.

برایم گوتی: «قوربانت ب، پۆمی! ئه و قاقه زه ی بۆ ئاغای من بخوینه وه تهواوه».

پۆمی عه رزی کرد: «ئه وه خاتوون په ریخانه به برایمی دراوه».

میری وه ری گرت، ماچی کرد، له سه سه ری خۆی پۆناوه،

ده لێ: برایم ئه لحه مدولیللا مه خسوود و مرادی تووش بوو تهواوه.

سولتان ئیلتیقاتی ده گه ل کردووی، چ کاریان لێره نه ماوه.

ته داره کی خۆیان لێ نا، گه رانه وه به دواوه.

ساله وه ختیکی ده یانناژاوا، نه یاندی پووی زستانی،

به خیر و به سه لامه ت گه ینه وه کوپستانی.

ئه گه ر گه ینه وه ولاتی تهواوه،

پۆژێکی له سه رینچاوه ی کانیه چادری بۆ میرشیخی هه لداوه.

چادریان هه لدا؛ ده ستی دا که شکۆلی چوو ه کن شوانی؛ گوتی: «بپێکم شیر بده یه بۆ نه خۆشه ی، نانه مان ئیشکه پێی ناخوڕی».

هینای بۆی تی گوشی. که له به ردی له وی بردی له به ر تاوی داینا. ماریک له

به رده که ی هاته ده ری، شیره که ی ده م پۆه نا، شیره که ی خواره وه. له پاشن ماره که ده

شیره که ی پشاه؛ سه ره خۆ ئه و شیره ده ستی به کولانی کرد. برایم چاوی لی بوو گوتی:

«لێی گه پێ ئه وه ده مرێ، له کۆلم ده بێته وه؛ حه وت ساله ئه من زه حمه تی ده گه ل ئه وه ی

ده کیشم. خۆ من خاتوون په ریخانم لێ ماره کراوه، هه ر لێیان ده ستینم».

خواردنه که ی هینا، ده پێش میری نا. میر خواردی، گوتی: «برایم، حه وت ساله، ئه من

نه خۆشم، قه ت خواردنی وام نه خواردووه». گوتی: «میر تۆشی گیانت بێ!» هه لستا، بۆ

شه وی چوو ئاوه دانییه. حه وتوویکی له وی پۆنیش؛ ئه گه ر سبه عینی ته ماشای کرد میر

هه موو گزشتی له به ده نی هاتبووه ده ری. پیاوی نارده خزه ت میر حه جی گوتی: «هه موو

گۆشتی له به دهه نئ بۆوه؛ ئه من چی له بکه م؟» ناردی بیست باتمانی په مېوی بۆ کړی. میرش-یخیان ده نیونا، هه تا چل شوی. پاشی چل شوی هه موو به ده نی چاک بۆوه. میرحه ج ته ماشای برای خوی کرد؛ له خۆشیان هیئای داوه تی بۆ کرد. هه وت پۆزان هه لپه پین، هه وت شه وانیش چراخان کرد. هیئای سه دقیکي زوری کرد ده پئی خولای و ته سه دوقی سه ری سولتانی نه سه ته مبولی. به گوشادی پۆنیشته؛ هه تا سالیکی. له پاشان میرش-یخ هه لستا چوه کویتستان؛ برایم له کن میرحه جی به جی ما، هه تا سالیکی دی؛ زستانیان به سه ردا هات.

پۆژکی برایم، چلوی زستان بوو؛ ژوانی ده گه ل خاتون په ریخان کرد سه ر به ردی کانیه. خاتون په ریخان چوه سه ر کانیه، برایم کیش که ولی به خوی دادا چوو. ده ستی ده ستوی خاتون په ریخان کرد. لایه کی که وله که ی بۆ راخست، لایه کی به سه ر هه لکیشا. باسکی بۆ کرده سه رین. ده می به ده میوه نا. برایم و خاتون په ریخان خویان له که وت. میرحه ج هه رچه ند بانگی کرد: «برایم له کویتیه؟» گوتیان: «قوریان دیار نییه». میر چوه سه ر کۆشک و تالاران ته ماشای قوچی قه زه نی کرد، ته ماشای په ندۆلی زه رزایانی کرد، ته ماشای سه ری ته شوپله ی کرد؛ هیچی وه پيش چای نه هات گوتی:

«خولایه چ بکه م له و زه مانه؟»

برایم دیار نییه ده گه لی بکه م دوو قسانه».

بانگی کرده ئو هه موو تۆکه رانه:

سوڤاخی برایم بۆ بزانه، بۆچ دیار نییه لیترانه؟

هه لبه ته زیز بووه بۆ کن میرش-یخی پۆیوه جا ئه وا خۆ له بهر به فری ده رناچئ ئه و به سه ته زه مانه»

میر ئه گه ر زینی خوی ده داوه دنیا یه ی ئه و جار ئه و به سه ته زه مانه، ئه گه ر ته ماشای پازی کانیه ی ده کرد، ئه وا پیکه وه نوو ستون برایمۆک و خاتون په ریخانه.

میرده لئ: «وهک به سه ری من هات، به سه ری قه ت که سی نه هاتی»

میر پیاویکی ته عین کرد: «برایم بۆ بیته، بۆ وا شیت و هه رزه ده رده هاتی؟»

قاسید هاتوه، دوور به دوور بانگ دئلی: «برایم وه ره میر گازت ده کاتی؛

پۆژی پووناکت بچن، شه وی تاریکت بین قاتی»

برایم ده لئ: «قاسید وای براده ره، میر ده مکوژئ، ده میپئ، یان له چاو دۆست و

دوژمنان ده مداتی خه لاتئ؟»

قاسید ده‌لن: «براله نازانم، نه ده‌تکوژی، نه ده‌تپری، نه ده‌تداتی خه‌لاتی، نه ده‌تداتی به‌راتی».

به‌سەر شانانیدا ده‌دا که‌ولیکی قاقمی، به‌سەر پیتیانی ده‌کرد جووته که‌وشیکی شامی، به‌لیوانیه‌وه ده‌نا قه‌ننیکي ماریچ، سه‌برسه‌بر نه‌رم نه‌رم به‌قسه و گوفتوگۆ ده‌گه‌ل قاسیدی بۆ لای دیوانی میری ده‌هاتی.

سه‌لامیکی ده‌کرد له دیوانی میران. هیندیکي له‌به‌ر هه‌لده‌ستان به‌که‌ولی، هیندیک به‌سێ قه‌لاتی،

میر ده‌لن: عه‌لیکوموسه‌لام و په‌حمه‌توللاهی، برایم سه‌ر چاوه‌ی بابی خۆت به‌خێر نه‌هاتی».

ده‌لن: «میر قوربانت بێ، ده‌مکوژی، ده‌مپری؛ یا ده‌مده‌یه‌ی خه‌لاتی؟»

ده‌لن: «نه ده‌تکوژم، نه ده‌تپرم، نه ده‌تده‌مێ خه‌لاتی.

هه‌تا ئێستا ئه‌مینی ماله‌ من بووی، ئێستا به‌ خوار و غه‌یان ده‌رهاتی».

ده‌لن: «به‌قسه‌ی شه‌یتانان ده‌گه‌ل ئه‌من لاجه‌ل ده‌رهاتی».

میرده‌لن: «به‌و مانگی کانونی، به‌و چلوی زستانی، ده‌بێ پۆی، ده‌رت بکه‌م له‌ ولاتی».

ده‌لن: «هه‌لۆیشکی خزه‌تی باب و باپیری ئه‌نگۆ ده‌که‌م، قه‌ت شایه‌که‌م نه‌بووه‌ غه‌یا نه‌تی».

ده‌لن: «برایم خۆ من به‌قسه‌ی شه‌یتانانم ده‌گه‌ل نه‌کردی؛ له‌ پازی کانیه‌م بۆخۆم به‌چاو ئه‌نگاوتی،

له‌ بۆ خاتونیت پاخستبوو لایه‌کی که‌ولی، به‌سەر هه‌لکێشابوو لای سێ قه‌لاتی،

له‌ لایه‌کی ده‌ ملیی شه‌کر و شه‌ریه‌ت و له‌لای دیکه‌ توغل و نه‌باتی،

سمیلتی برایمی له‌سه‌ر کۆلمه‌ی خاتوون په‌ریخانێ بوو، ده‌تگوت سۆنه‌ی سه‌ری که‌سه‌که‌،

هه‌وه‌لی پایزی فه‌سلێ شه‌خته‌ی چوکه‌له‌، له‌سه‌ر شه‌ت و گۆلی مرادانی ده‌بزواتی، خه‌شلی خاتوونێ ده‌یدا له‌ که‌مبه‌ره‌ی برایمی، ده‌تگوت: داخوولا، ئه‌وه‌ قافله‌یه‌، له‌ هه‌وشار و هه‌شته‌رخان و مه‌کاران ده‌هاته‌وه‌، ئه‌وه‌ خواجه‌ هه‌سه‌نی به‌سه‌ریه‌ ده‌نگی زه‌نگ و قوپی وی بوو، دایگرت مه‌مله‌که‌تی ولاتی.

برایم ده‌لن: «میر، به‌قوربانت بێ! ئه‌وه‌ به‌قسه‌ی شه‌یتانان له‌ من گرت قینه‌،

ئیتستا ده لیتی: دهرت ده کهم به دل و یه قینه .

میر، به قوربانت بم، نه گهر یه قین دهرم ده کهی له ولاتی، بسکی خاتوونئ به من بمینئ به ناوری شمی دووکانان، که له په واندنئ کوپه به زازان به تەنافیان پاده نگاوتی.

میر! هه نیهی خاتوونئ به من بمینئ، به مانگی چارده و پازده؛ هه زار و هه سهد مه لایکه تی جلّه و کیشه، له پووی پاک و ناپاکی دهرده هاتی.

میر چاوی خاتوونئ به من بمینئ به و نه ستیره ی گه لویژی ده سئ پاری نیوه شه ویدا له هه وشار و عه جه م و موغه ده مان هه لده هاتی.

ده می خاتوونئ به من بمینئ به و فینجانی هه خفوری، کوپه به بان سه برکه سه برکه نه رم نه رم به په نجهی موباره کان ده گرت لیویان لئ ده بزواتی؛

گه ردنی خاتوونئ به من بمینئ به و ماینی شئ که حلان، که سوارچاکان سووچی پکیفیان پئ نیشاندان له پملی به غدایه له دووی پۆلی کارما زمانیان ده بزواتی.

به ژنی خاتوونئ به من بمینئ به داری حودئ، کوپه موفرده ی به خه نجهری نیرگز ده بان بۆ دیره گی خیهوتئ هه لپه رتاوتی.

سینگی خاتوونئ به من بمینئ به و قاقه زی مه رجانی، نه گهر مه لای گه وره لئی ده دهن خه تئ، کوپه هه قتیان قه له مئ نه نگاوتی.

میر! به قوربانت بم، هه یفی نه وم ناکوژئ، نه گهر دهرم ده کهی له ولاتی،

به و هه یفانه وه مردووم، نه گهر چاوی خاتوون په ریخانئ له برایمه په به نه ی ده بنه وه قاتی».

میرگوتی: «ته داره کی بۆ بگرین دهری بکهین». چون کاله و گورییه کیان بۆ هینا؛

میرگوتی: «چلۆن هاتوه، ده بئ واش بهوا». چون که پکیکی سپییان بۆ هینا.

کللویکی چوار گوچچکیان بۆ هینا، تووره کیکی نانیا بۆ هینا. هه تا نه و ته داره کیان له مالتئ میری گرت، خاتوون په ریخان پیاویکی بانگ کردبوو؛ هه ته داره کیکی میر بۆ برایمی

گوتبوو، خاتوون په ریخانیش لیره بۆ پیاوه کهی نه و ته داره کهی گرت. میرگوتی: «برایم به فرموو، بپۆ». برایم ده گری، گوتی: «وای له خۆم بئ سه لایه!

نه مه گی دنیا به م چوو به زایه؛

به فر هین زۆره، دهرناچم له پښگایه،

میر! هه قی من و توو بمینئ بۆ نه وی پۆژئ، که خولا دیوانئ ده گری له سه ر به ردی

سه خره تولایه .

نیستا ئەمن چلۆن وەدەریکەوم؟ بۆ هیچ شاران ناچن پێگایە .
 وەرە، میر بمکوژە؛ چاترە گەردنت ببی خوش و نازایە
 نەوێک گورگ و جانەوەر بمخۆن لە سەحرایە،
 بەس نییە ئەگەر ئەتوو بمکوژی ئەمەگم ناچن بەزایە؟
 ئەگەر ئەمن وەچۆلییە کەوم، دەرناکەم هیچ پێگایە،
 میر، ئەودەمی هەر ئەتوو پیتی دەبی پووسیایە» .

دەلن: «برایم! حوکمە نابن بمینی؛ بۆ کن میرشیخی برۆ، بەمنت چارە نایە» .
 برایم دەلن: «میر، شکایەتی خولات لێ دەکەم دەگەڵ ئی حەزەرەتی پەسوللایە» .
 خاتوون پەریخان پیاویکی تەدارەک بۆ گرتبوو لە چەشنی برایمی . پیلی برایمیان گرت .
 بپوا . برایم گوتی: «ئاغا! بۆ خاتری خولای کەسم دەگەڵ نەیه؛ زۆرم خزمەت کردوو،
 خەلقم پێ دەکەن»

پەردەیان بۆ هەلگرت، پیلی برایمیان گرت، وەدەریان نا . خاتوون پەریخان لە پشت
 پەردە پیاو سەتاپوو، پیلی برایمی گرت، پیاوێکە ی بەپێ کرد . برایمی برد شاریدیەو
 جوانو ئەسپێکی بۆ لەکن میرشیخی هاتبوو . هینای، سێ پۆزان ئەو جوانو ئەسپە ی
 ئاوەنداد، هەر کا و جۆ و وێنجە ی دایە؛ تەدارکێکی چاکی گرت بۆ سبەحەینێ بۆ برایمی .
 سبەحەینێ بەیانی جوانوێکە ی زین کرد، لولینێکی ئاوەگەرم هینا . بە زینی داگرد، برایمی
 سوارکرد ئاوی بەرکێفی داگرد .

خاتوون پەریخان دەلن:

«برایم، ئەگەر حەقە، ئەگەر ناحەقە،

ئەگەر دەمزانی کاکەم دەرت بکا بەموتلەقا،

دەچووێ یەختەخانی ماله بابم، بۆم دەردەهینان جوانۆلێکی نەوزین لەوانی سم
 بەتەبەقە،

هاوارم دەکردە ئەو خالەقە،

نەوێکو سەرمای زستانی لەو پێگایە بتکا پەقە .

برایم! ئەگەر دەمزانی هەر میوانی،

نەمدەیهشت خزمەتی برای من بکە ی بچیە ئەستەمبولن خزمەت سولتانی،

دەچووێ ماله بابم بۆم هەلدەگرتی بەرگێکی پۆمیانی،

دەچووێ یەختەخانە ی ماله بابم، بۆم دەردەهینای حدودێکی پێ نیشانی،

له که حله کانی عه ره بیستانی،

سوارم ده کردی هیچ کهس نه زانی.

برایم! ئینجا بۆ، به ختی منی بابان ویرانی

دوازده ئیمام ئاگایان لێ بێ، ده گه‌ڵ غه‌وسی گیلانی،

برایم له کنم زستانی سه‌خته، به ساغ و سه‌لامه‌تی ناگه‌یه مه‌کانی.

مردن بۆ تۆیه، خه‌م بۆ منی مال ویرانی.

ناچیه چ گۆرپاخانان، کهس به مه‌سکه‌نێت نازانی.»

کئ بوو له خاتوون په‌ریخانێ و برایمی کۆلاه،

بانگیکی خوشیان لێ داوه،

برایم بۆ مالتی میرشیخی پۆیی، خاتوون به‌خه‌مگینی گه‌پاوه.

برایم ده‌پۆیی، له سه‌رمان زمانی شکاوه.

برایم ده‌لێ: «پێیه سه‌رده‌ر ناگه‌م، له خۆم مال ویرانی!

ئهن نازانم، نه بۆ گه‌رمیئێ ده‌چم، نه بۆ کویستانی.

خۆم ده‌سپێزم به‌خولای و به‌پیغه‌مبه‌ری ئاخیری زه‌مانی.»

جوانووی برایم به‌له‌ده، بۆ مالتی میرشیخی به‌پا به‌ولاوه،

سێ شه‌و و پۆژ هه‌ر کا و جۆی خواردوه، ئاو نه‌داوه،

له تینووان هیلاکه، هه‌ر خۆی بۆ کانیه کوتاوه،

هه‌تا نوێژی شییوان داغل به‌ کانیه بوو، خۆی تێ ئاویت؛ هێندێ ئاو خواردوه، چوار

چه‌نگۆله پاوه‌ستاوه،

برایم بێ زمانه هه‌لی نایه‌ن شتاقه چاوه.

جوانوو ده‌ کانیه‌دا له‌وۆراوه.

ئه‌گه‌ر جوانوو ته‌ماشای کرد شه‌و که‌می ماوه.

میرشیخ سێ ژنی بوو، شه‌وێ خه‌ونی دی، ئه‌گه‌ر نوست. له‌ خه‌وێ راپه‌پی؛ به‌ ژنی

گه‌وره‌ی گوت: «خه‌ونم به‌ برایمه‌وه دیوه؛ برایم زۆر شلوه‌وه. داخولا میره‌ج، ده‌گه‌لێ

خرابه؛ چ گێچه‌لێکی به‌سه‌ریئێ.»

میر خه‌وی لێ که‌وته‌وه، جوانووه‌که سه‌رمای بوو ده‌ ئاویدا. جوانووه‌که ئه‌گه‌ر ته‌ماشای

کرد، چوار ته‌ره‌فی کانییه‌که به‌فر بوو، خۆی فه‌ڕێ دا. برایم که‌وت ده‌ نێو ئاوێ، سه‌ری

له‌سه‌ر به‌فه‌ڕێ بوو، جوانووه‌که چوو ده‌ هه‌ساری میریه‌وه. میر دیسان برایمی ده‌خه‌وێ هات.

ژنی گه وره‌ی پاست کرده‌وه، گوتی: «هه‌ر برایم ده خه‌وئ دئ. برایم شلووخه، بانگی کوئخاده‌رکی که، ته‌ماشای پئی کانیه بکا، بزانی هه‌ست و خوست نییه له‌لای کانیه خوماوئیه». کوئخاده‌رک چوو، ته‌ماشای کرد. جوانووئیک ده‌حه‌سارئدایه؛ هه‌رچه‌ندی ده‌وری دا بؤی نه‌گیرا. هاواری هئتا بؤ میری، گوتی: «میرا قوربان، له پئی کانیه هه‌ج دیار نییه. ئه‌ما جوانووئیک به‌زینه‌وه ده‌حه‌سارئدا ناگیرئ، نه‌شمناسییه».

خانم ده‌لئ:

«وه‌للاه‌ی! پی‌اوی گه‌وره ئیختیاری بؤ که‌س نییه

ئه‌وه جوانووی برایمی مه‌لا زئندینه‌نه، میرحه‌جه گوله ده‌ری کردیه.

ئه‌وه بؤ ئیره هاتووه به‌هومئدیه،

له پئیه سه‌رمایی بردوویه به‌بئ که‌سییه،

خولاکه‌ی، میرا هه‌تا پازی کانیه بچین، بزانی، هه‌ج پئوشوئی دیار نییه؟»

کئ بوو له خانم و میری ته‌واوه،

ملیان له پئی کانیه ناوه،

ده‌چوونه کانیه ته‌ماشاه‌که‌ن، په‌شاییه‌که ده‌کانیه‌دا مه‌حتله‌ ماوه، نه‌یانوئرا بچه

سه‌ری خانم و میری ته‌واوه.

هاواریان ده‌نارده ئۆکه‌ران، له مه‌خلووقیان ده‌گئپاوه.

مه‌خلووقیان به‌سه‌ر وه‌ربوو، خانم ناردی چرا و فانۆسی هئناوه.

ته‌ماشایان ده‌کرد، ئه‌وه برایمه له‌وئ مه‌حتله‌ ماوه.

خانم ده‌لئ: «دیوته ئه‌وه عه‌وه‌زی ئه‌مه‌گی برایمت داوه؟

ئه‌وه خزمه‌تکاره‌که‌ی تۆیه، حه‌وت سالانی ئه‌توو به‌که‌رئ گئپاوه،

ئیس‌تا به‌قینی توو به‌چلووی زستانئ له‌کن میرحه‌جه گوله‌ی ده‌رکراوه،

خولاکه‌ی! بلا هه‌لئ گرین، بیبه‌ینه‌وه بزانی مردوو یانه‌ ماوه.

میر گوتی: «وه‌رن هه‌لئ گرین». خانم گوتی: «ته‌ماشای میری چه‌ند ناته‌واوه!

وه‌ره، یا به‌کۆلی منی داده یا بۆخۆت هه‌لئ گره؛ ئه‌وه‌هه‌ گه‌لیکی ئه‌مه‌گی کئشاوه».

میر هه‌لئ گرت هه‌تا ده‌توانئ،

گه‌لیک ماندووووو خانم ده‌زانی؛

ده‌لئ: «برایم له‌سه‌ر ئه‌تووم لئ برا پئی گوزه‌رانی،

خانم به‌ئامیزئ هه‌لئ گرت تا برديه‌ باله‌خانی،

خانم ده‌لن: «ئیتستا ده‌بین حه‌مامی ژنانی بۆ بکه‌ین». میر گوتی:

«نه‌چاوان، هه‌رچی بۆی چاکه‌ وای بۆ بکه‌». هینای، براینیان پووت کرده‌وه،

لێره‌یان درێژ کرد؛ هه‌رسێ ژنی میری هاتن، پووتیان کردووه‌ پووت: یه‌کیان له‌به‌ره‌وه‌ پێوه‌نا، یه‌کیش له‌ پشته‌وه‌یان پێوه‌نا، ئه‌وی دیکه‌شیان له‌سه‌ر درێژ کرد. هه‌تا سه‌حات و نیویکی. برام ده‌نیو ژنه‌کاندا ئاره‌قه‌ی کرد.

که‌ چاوی هه‌لینا به‌سته‌زمانه‌،

ده‌لن: «خولایه‌! ئه‌وه‌ حه‌مامی ژنانه‌،

ئه‌من دوینێ له‌ گه‌رمینێ بووم له‌کن خاتوون په‌ریخانی؛ ئیتستا چ ده‌که‌م لێره‌کانه‌؟

ئه‌گه‌ر میر پیتی بزانی ئه‌من چ بکه‌م له‌ خه‌جاله‌تیانه‌؟»

ئه‌گه‌ر ژنی گه‌وره‌ی میری وا ده‌بینن

بانگ ده‌کا: «میرا برام چاکه‌؛ مه‌کیشه‌ خه‌م و نسرينێ».

ئه‌گه‌ر خانم واده‌زانی ته‌واوه‌،

ژنه‌کانی بردن به‌ولاوه‌،

برام به‌تاقی ته‌نێ ده‌جێدا ماوه‌.

ده‌لن: «خه‌جاله‌تم، خولایه‌! چم لێ قه‌وماوه‌!»

ژنه‌کانی دی هه‌لستان، موژده‌یان بۆ میری هیناوه‌:

سوحه‌تیان ده‌گه‌ل میری کرد: «میر حه‌مامی ژنان وایه‌، مردووی پێ زیندووکراره‌».

خانمی گه‌وره‌ هه‌لستا، ده‌ستیکێ به‌رگی میری بۆ برامی هیناوه‌؛

ده‌به‌ر برامۆکی کرد؛ برام له‌ جیتی خۆی هه‌لستاوه‌

چۆوه‌ له‌ میری کرد سه‌لاوه‌.

میر یه‌ک پێ له‌به‌ری بڵندبوو، ده‌ستی ده‌ستۆی کرد، ماچی کردن هه‌رتک چاوه‌،

برامی له‌که‌ن خۆی پۆنا،

ده‌لی: «ده‌گه‌ل میرحه‌جی چت لێ قه‌وماوه‌؟

میرحه‌ج بۆچ ئه‌تووی کردۆته‌ خه‌م؛ خولا خاتوون په‌ریخانی به‌توو داوه‌».

هه‌رچه‌ندی کرمه‌ک و گواره‌ و مۆر و ئه‌نگوستیله‌ی خاتوون په‌ریخاننیه‌ هه‌مووی ده‌گه‌ل

خۆی هیناوه‌.

خانم هه‌لی گرت، نه‌یشت، میر ئه‌وانه‌ی بکه‌وێ به‌چاوه‌.

چه‌ند شه‌و و پۆژان برامی له‌که‌ن خۆی داناوه‌،

ده‌لی: «پئی کویتستانن بیت‌وه، ده‌نیرم خاتوون پهریخان بیننه ئیره، ده‌تانکه‌م به بووک و زاوا».

که برابم نه و قسه‌ی میری بیست ته‌واوه،
شه‌وئ هه‌تا پۆژ، سه‌وه‌تیکه‌ی په‌یدا کردبوو، گل و په‌ینی بۆ قه‌ندیلی مامه‌کۆبییان
کیشاوه.

پۆژیکه‌ی گوتی: «میرا! به‌قوربانت بـم سه‌ری کویتستانان په‌شبه‌له‌ک بوو به‌فر له‌هیچ
کوئ نه‌ماوه».

خانم پینکه‌نی، گوتی: «میر ته‌ماشای برابمی که، هیشتا نیوه‌ی زستانن نه‌بووه؛ شه‌وئ
هه‌تا پۆژ نه‌و فه‌قیره‌ گلی به‌کۆلی کیشاوه».

نه‌و زه‌حه‌مه‌ته‌شی هه‌روه‌ک خزمه‌تی تۆیه‌ نه‌گه‌ر نه‌تووی ده‌ کووچه‌ و کۆلاناں گێژاوه.
میر نابن چ کاران بکه‌ی، هه‌تا کاری برابمۆکی ده‌که‌ی ته‌واوه».

میر هه‌لی گرت قاقه‌زیکه‌ی نووسی بۆ میرحه‌جی: «براله! به‌سه‌ری من برابمی بـ
که‌یف نه‌که‌ی، زۆر نه‌مانتت بـن په‌کی نه‌خه‌ی له‌سه‌ر مالی دنیا‌یه، نه‌مما کاریکه‌ی زۆر
گه‌وره‌ هاتوته‌ به‌ئ. سولتانی نه‌سته‌مبوولن ده‌سه‌ری کردووم بۆ فه‌رشیکه‌ی؛ سه‌د که‌سم
هیناوه، که‌س باشاری ناکا، به‌که‌س ناکرئ. نه‌گه‌ر خاتوون پهریخانن نه‌نیری هه‌رتکه‌مان
ده‌خنکینن؛ هه‌ر وه‌زیکه‌ی ده‌که‌ی خاتوون پهریخانن بنیسه‌ر. نه‌مما به‌خاتری نه‌من زۆر
نیگاداشتی برابمی بکه‌، نه‌مانه‌تی منه‌ له‌کن نه‌تووم داناوه».

نه‌گه‌ر ئیلاجی نه‌و قاقه‌زه‌ی برد بۆ میرحه‌جی خویندراوه،
میرحه‌ج گوشادی لـن په‌یدابوو گوتی: «لئی گه‌ره، برابم نه‌ماوه».
ده‌سه‌ری خاتوون پهریخاننیه‌ی کرد: «ته‌داره‌کی خۆی بگه‌ره، سه‌فه‌ری له‌به‌ره، کاکم
خرابی لـن قه‌وماوه».

خاتوون پهریخان ده‌لن: «به‌خولای نه‌من ناچم به‌ولاه».
میرحه‌ج ده‌لن: بیانوان نه‌بینن، لیم نه‌گرئ مانی؛
ده‌بن بپوا سبه‌یانن».
ته‌داره‌کیان گرت ته‌واوه،

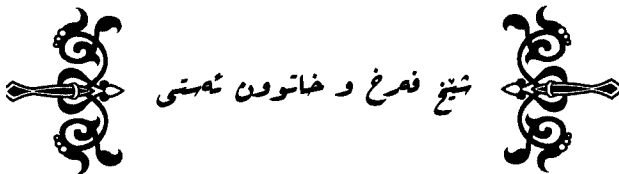
خاتوون پهریخانیاں ده‌ زه‌مبیلان ناوه، ئاویتیا نه‌ شانی خویان، پریان کیشاوه.
گوتی: میرحه‌ج! براله! ده‌ولت زیاد و مالی ئاوا»
هه‌تاوه‌کو ئیوارین کیشا، ئیوارن داغیل به‌ کانیه‌ خومارۆیه‌ کراوه،

مرگینى به میرشیخی دراوه .
میرشیخ له جیتی خۆی مه‌لستاوه
ناردی ده‌هۆل و زوێنای هیناوه
لۆتى و په‌قاس دروس کراوه
ساز و چه‌قه‌نه‌ی لى داوه
داوه‌تیکى خوش گێپراوه
حه‌وت پۆژان بوو ته‌واوه
مه‌لا و فه‌قییان هیناوه
ئه‌وانیش پاک قۆلیان کێشاوه
کاری هه‌رتکیان بوو ته‌واوه
موباره‌ک بى بووک و زاوا
(په‌حمان) به‌کر پراوه‌ستاوه
ئه‌و به‌یتەى کردووه ته‌واوه
له‌نتۆ کوردی زۆر به‌ناوه
له‌سابلاغى دانراوه
حوکمی خاریجه‌گه‌رى به‌وى دراوه
ئه‌له‌مه‌لای کارمان ته‌واوه

خاتوون ئهستی کچی مام غه لئیهیه . فهرخ کوپی مامادییه . ههرتکیان ئامۆزان، بابیان
 براهیه . فهرخ ده زگی دایکیدا بوو، دایکی ژان و برکی هاتن . ئه گهر به خیر مندالئ بیئ،
 ناردیان ژنه سهید و مهلا هاتن، ناردیان ژنی وهکیل و وهزیری هاتن . سئ خوشک بوون،
 نازئ و نازدار و خاتوون ئهستی . مامادی دوازده کوپی بوو؛ ههه دوازدهی مردبوو . گوئی:
 «خولایه! ئهوجار فرزندیکم بدهیه، یا نئیر بیئ، یا مئ بیئ» . خولاهندی عاله می فهرخی دا
 به مامادی . ئه گهر دهوریان گرت مامانچی، فهرخ ده زگی دایکیدا بوو . چه زی له خاتوون
 ئهستی کرد . خاتوون ئهستی بوخوی نهیده زانی .

فهرخ ده زگی دایکیدا بانگ دهکا؛ دهلی:

ئیلایه! یا! فهرخم لئ ده بوو بهیه که؛

شوکرانه م بهتوو، ئه ی فهله که

خهلقه تی ده کردن دهست و چار و پئ و بهله که .

مه خسوود و مرادم ههرتک چاوی بهله که .

ئیلایه! یا! فهرخم لئ ده بوو به دووه

خولایه شوکرانه وه بهر ئهتوو

خهلقه تی ده کردن دهست و پی و بهلهک و پوو .

مه خسوود و مرادم هه رتک چاوی ده تووه .
 ئیلاهی! فهرخم لئ ده بوو به سییه
 شوکرم به توو ئه ی خوئییه،
 خه لقه تی ده کرد ده ست و زار و پییه .
 مه خسوود و مرادم له هورتک چاوی خاتوون ئه سستییه .
 ئیلاهی! فهرخ ده بوو به چواره؛
 شوکرم به توو ئه ی جه باره!
 خوئی خه لقه ت ده کرد هه موو ئاکاره .
 مه خسوود و مرادم له هه رتک چاوی ده به خوماره .
 ئیلاهی! فهرخ ده بوو به پییجه
 خاتوون ئاویان له کانیاان هه لدینجا
 گوزه ده بوو به زێپ، کانی ده بوونه وه به گه نجه .
 ئیلاهی! فهرخ ده بوو به شه شه؛
 هاوارم وه بهر توو، ئه ی عه رشه!
 خوئی دروس ده کردن هه موو ئاکار و له شه .
 مه خسوود و مرادم له هه رتک چاوی ده ره شه .
 ئیلاهی! فهرخ ده بوو به هه وته
 مه له کان له ئاسمانی هه وته مینیاان پاو تن ده که وته؛
 خوئی ده ینارده سه ر ئومه تن مه له کولمه وته .
 ئیلاهی فهرخ ده بوو به هه شته
 مه له کان له ئاسمانییاان په شتاوپه شته،
 خوئی له شه رافه تی پیقه مبه ری دروستی ده کرد دۆزه ق و به هه شته .
 ئه گه ر نق مانگ و نق پۆژ ته واو ده بوو به دل و به جانه،
 فهرخ ده هاته رهو به ده سته وه ده ست له سه ر رهوانه،
 له خه زینه ی خه لاس ده بوو ده یانگرت مامانه،
 فهرخیاان راده گرت له سه ر هه ردک ده ستانه،
 نیوکی فهرخیاان به ی به کلیخی ده بانه،
 توندیاان ده پیچاوه به ده ستانه،

له سهر بنی بیژنگیان داده نا بۆیان ده کرد چراخانه .

ئو ژنه وه زیر و وه کیله به دزی ده کهن قسانه ،

ده لێن: «ئوه یا ڤمووزنه ، یانه شه یتانه ،

مزگینی به رن بۆ مام غه لێفانه»

ئوی پیریژن و سهرسپییه ،

ته گبیری ده کهن له نه به دییه ،

بلا بۆ شاره که ی داودییه به رین مزگینییه ،

هیندیک له کهن دایکی فره خۆله ی به جی ده مان به کیشکچییه ،

ده لێن: «خوشک چاومان نابینی به و شه وه ی بلا نه مه پۆنیشتن له کهن ئوییه» .

فرخ ده لێ: «هرچی پیره له کهن دایکم به جی ده مین، هرچی جوانه ، به قه وه ته ،

ده چیته شاری داودییه ی ده ستینی مزگینییه» .

هیچ ناده ن به و قهیرانه ی کیشکچییه ،

فرخ ده لێ: «ئوی پیریژن و مامانچی و سهرسپییه ،

هیندیک کیشکچی بن ، هیندیک به رن مزگینییه ،

نۆرو ده دهنی که م نییه ،

ئه گه ر هیناتانه وه هه مووتان لێ به ش ده که م به براهییه ،

هه رکه س پوولیکی بدزی به حه قی ئو خولایه ی ڤه بییه ،

سه ری ده تاشم ، سواری که ریی ده که م ، بیروونی ده که م له شاری داودییه» .

ئه وانه گوتیان: «نامانه وه ئو شه ی تان و ڤمووزنه ئابروومان ده با» .

هه موو گه رانه وه له پاشی گوتیان: ده چین گه لکی ده ستینین هیچ غه یانه تی ناکه یین

ده بییه نه وه» . فرخ بانگ ده کا:

«ئوی پیریژن ، ئوی مامانچی ده موخته به رن!

هه موو له ده ره وه ی من و ئی دایکم ڤاوه ستان ده لئی له نگه رن .

مزگینی بگه یه تنه دیوانی ، بۆ مام غه لێفه ی و بۆ بابم به رن»

مامانچی و قه ره واش له کاری خولای ته عجب ده مانه ،

ده لێن: «یا ڤه بی به ڤه حه ته توو شوکرانه!

ئوه مه علومه یان ڤمووزنه ، یان شه ی تانه ،

ده نا قه ت بووه مندالی یه ک ساحه ته ده زگی دایکیدا بکا قسانه

بلا مزگینین بېښنی بۆ دیوانی گه وړه و گرانه».

نه وړه قهره واش و سرسپیه

ده بوون به ته تر و ئیلچیه

ده گه پان ده کوچه و کولانی شاری داودیه

له دیوانی ده چوونه پیش ده یاندا مزگینیه

نه گهر مام غه لیفه نه و قسه ی ده بیست ته واره،

شوکرانه ی ده بژارد سه لاواتی لى ده واره،

گوته: «خه بری بون به مامادی کاکم ته واره،

بۆ وی تاقانه یه زگی سووتاره».

مزگینیان دا به مامادی به یه کجاری،

ده لى: «یا په بی زور شوکر به گه وړیه جه باری؛

بابه چو له من ده وئ هوه تا مام غه لیفه ی گه وړه ی شاری».

نه گهر مام غه لیفه تی ده گه یه نن،

ده لى: «سه ید و مه لا و میرزا و فقهی بچن له سر کوپی مامادی بخوینن

جا سبجه بیی وهر نه ووه جا سه رو خه لاتی گه وړم لى بستینن

شه یتان ده چووه کن مام غه لیفه ی به یه کجاره کییه:

«قوریان کاریکی گه وړه قه واره نه توو نه ترانییه

هاتوونه کن نه من قهره واش و مامانچیه،

ده لى: کوپی مامادی په موزاته قهت شه یتانی وا نییه

نیوی له خوی ناوه فهرخوله، ناغای شاری داودیه

ده لى مه خسود و مرادیشم خاتوون نه ستیه».

مام غه لیفه به و قسه جه رگی سووتاره

ده لى: «سبجه ینى جواب ده گهرمینى بگه پئ له نه سته مبولئ بیى بلاوه،

سولتان پئ بزانی پاکمان ده خنکینى تهخت و تاراجمان ده کا ته واره،

ده لى: «نه ووه بیه که فاسقن بویه نه ویه یان وه پووی زه مینى ناوه».

بانگی کرده سى دزان گوته:

نه نگو نه ووه ی بدن له سه ید و مه لایان ته واره.

فرپى دهنه ته ویله ی که ل و گامیشان، ئیستران پئی لى دهنین ده یکن بلاوه،

سبحه نین د هگال پرخې ده بریژن جواب ده خه لقی ده گه پږی ده لټن: «شه یتان و پموونن بوو مه فتح کراوه».

نو سږی دزانه ده هاتن خزمه تی مه لا و فه قیانیان ده کړد، بویان ده هیتان قه ننه و ناوه،

هه تا نیوه شه وی خزمه تیان کړد، نیوه شه وی چرا کوژاوه،

نو فه قی و مه لایه پاک بوون بلاوه،

نو دزانه فره خیان هه لگرت به ده سستی یه کدیان داوه،

بو ته ویله ی که ل و گامیشانیان فری داوه،

مه لایکه تان فره خیان هه لگرت کیشکیان له دهره وی کیشا له سهر به ردیکی مه پمه پریان

پوناوه،

هر چه ند که ر و بارگینه سهریان به سهر دا گرتووه له دهره وی پراوه ستاوه،

فرخ ده لټ: دایکی به هه ویای کیشکچیان ناگای له من پراوه،

فرخ بانگ ده کا: «دایه گیان وای گیانه!

به پره حمه تی خو لای ده بریژم شوکرانه

چلونت به ره لدا کردم به هیوای کیشکچیانه،

تو مانگ و تو پوژان هه لټ گرتم به بهر و پشتانه،

هیچ برازا نابین به مامی بکا متمانه».

دایه گیان هیژی جهرگم چرای چاوانم!

«نه توو نه ترانیوه به فره مووده ی مامم؟ مه یته ری که ر و بارگین و نیسترانم».

که دایکی نو قسه ی ده بیست ته واوه،

چه پوکی به سهر خویدا داوه،

ده لټ: خانه م خرابووم کوپه که م نه ماوه،

هه لستا، چرا هه لکراوه،

هر چه ندی په نجه ره و دوو ده رییان گه پراوه،

سؤراخی کوپی وه چه نگ نه که وت: ده لی: «خولایه! نامان جهرگم پراوه»

پووی ده ته ویله ی نیستر و بارگینان کړد، هه موو ناخوپان گه را، سؤراخی نه کراوه،

ته ماشای کړد، هر چه ندی ولاخه، یه ک به به ندیه وه نه ماوه،

به ردیکی مه پمه پ له وییه کوپی وی له سهر دانراوه،

هەرچهندی حەولی دا ولاغیک لەبەر وی نهکشاو،
 لەسەر چەنگان پۆیی ئامیزی دە کوپی خۆی وەرەیتناوه،
 نهگەر گوتی: «هەس» هەموو ولاغی لەبەر کشاوه.
 کوپی خۆی هێنا لەسەر جیی خۆی بەرقەرار کراوه،
 جا هەتا حەوتووێکی بۆخۆی کیشکی لە کوپی خۆی کیشاوه.

هەتا حەوتووێکی چ باس و خەبەر نەبوو. پاش حەوتووێکی دایکی شییوی کرد گوتی:
 «نیوهپۆیه هەلم بستیێن نوێژان دەکەم». تەدارەکی بۆ فەرخ گرتبوو، لانکی بۆ دروس
 کردبوو. دایکی گوتی: «ئینشاللا بۆ شەوێ، کوپی داویمە سەر لانکێ، حەوتووێ دەچێ.
 پیاویک لە ولاتیکی هاتبوو خاتوون ئەستی ببینی. سوورەتی بگرێ، بۆ ئاغای خۆی
 بەریتەوه. فەرخ گوتی: «خاتوون ئەستی نازانی ئەمن حەزی لێ دەکەم؛ مێردی بکا ئەمن
 ئاواره دەبم. بەلا دوایە بکەم ئەو شەو دایکم بمێ. سبەحینی بابم بمێ. کەس نەبێ
 بەخێوم بکا، ئیلا خاتوون ئەستی نەبێ، بۆخۆم داگیری دەکەم، نایەلم کەس بیخوێ.

خولایە گەرە و چەند نادری،

هەم کەریم و قادری،

پوچان دەدە، وەریان دەگری

ئەوێ لە حەوتووێ دەرچم، دایکم بمی

سبەحینی دەکەوینە چاوان، بابم بمی

بەهیچ کەسیکی بەخێو نەکریم، خاتوون ئەستی بۆخۆی هەلم گری خولایە! نە
 بەکەبرینی، نە بەسەبرینی

ئەوێ دایکم بمێ، سبەحینی بابم بمینی،

بەهیچ کەس بەخێو نەکریم، دەبی خاتوون ئەستی بۆخۆی بمعاملینی.

ئەگەر فەرخ تەمەنای دەکرد لە خولای عالەمیانه،

لە بۆ دایکی فەرخ دەهاتن میوانه،

بەخۆی نەزانی، پوچیان کیشا ئەو بەستەزمانه،

لە مائێ بوو، بەشین و گریانە،

هاواریان برد بۆ مامادی و مام غەلیفانه،

مامادی دەلی:

«خولایە! بەرەحمەت شوکرانه!

خۇ دەۋلەتم زۆرە گەنج و دەبۇتخانە،
 كۆپى بىن دايك چلۇنى دەبىن گوزەرانە؟
 ئەۋى شەۋى پۇز بوو ئاۋە،
 دايكى فەرخۆلەى تەسلىم نەكراۋە
 ھەتا سىبەينى تەمىز شۇراۋە،
 خەلاتيان دەبەر دەكرد، بۇ كۆپخانان ھەلگىراۋە،
 تەسلىم بەخاكيان كرد، مەخلۇوق گەپراۋە،
 ھاتن لە مژگەۋتى پۇنىشتىن كەيخۋاد و پىاوماقوۋل، سەرەخۇشى لە مام غەلىفە،
 مامادى كراۋە،

ھەتا نىۋەپۇيە بانگىكى بەھەق لى دراۋە،
 دەلئىن: «بلا بچى نوژان بكەين تەۋاۋە،
 «ئەۋ مەخلۇوقە پاك لە برسان مرد، يەككىك ھۇشى نەماۋە» .
 خىپوونەۋە ھەموو مۇسلمانە،
 ھەموو لە مالى خۇيان دەيانھىنا سفرە و نانە،
 ەرزى مام غەلىفەيان كرد: «بلا مامادىش بىتە ئىرەكانە» .
 لە مىحرابى مژگەۋتى پۇنىشتىبوم كەس پىيان نەزانى ئەۋ خەلقانە .
 لە بارەگاي خۇلاى دەبىھات مىۋانە،
 پوحيان دەكىشا كرديان سەرەۋىرانە،
 ئەۋەش دوعاى فەرخى مامادىيانە،
 قىۋول بوو لە دايك و بابانە،
 مەلا گوتى: «مامادى، ھەلستە، تەشرىفت بىتە ئىرەكانە» .
 مەلا ھاتەۋە گوتى: «بابە ناننى خۇ بخۇن نە سەرى ھەيە نە ئەزمانە» .
 ناننيان خۋارد و بژارديان شوكرانە،

مەلا گوتى: «مام غەلىفە! بلا بچىنە قەبرانە»
 مام غەلىفە گوتى: «مەلا! ئەمە تازە ھاتووينەۋە چ قەۋماۋە»
 مەلا گوتى: «قوربان سەرى تۇ سەلامەت بىن مامادى نەماۋە» .
 مام غەلىفە گوتى: «ۋاى! قوپم بەسەرى بوو كەسم نەماۋە
 پىشتم شكا جەرگم سووتائەۋە»

وە دەرهکەوت، بانگیکی خۆشی لێ داوه .
 فەرخ بۆ دایکی هیچ نەگریا، نەگەر بابی مرد ئەویش گریاوه
 ئەوپۆ کەوتۆتە چلان بەهیچ کەس ژیر نەدەکراوه .
 مام غەلیفە دەلی: «پۆلە! خراپم لێ قەوماوه»
 لێی خەپوونەتەوه سەید و مەلای تەواوه،
 مەلایان گرت، بۆ گۆرپخانە ی بردیان بەولاه،
 ئەوی لەکن دایکی فەرخ تەسلیم کراوه .
 فەرخ بانگ لەسەر بانگی لێ دا بەکەس ژیر نەکراوه .
 پووریکی فەرخ هات لەولاه،
 دەلی: «برام چوو، ئەو کۆرپە ی ماوه .
 دەبیەم بەخێوی دەکەم هەموو مائی خۆمی دەنتیم دەپێناوه» .
 مەلی گرت، بردیە مائی خۆی دایناوه،
 فەرخ نەگەر لەوێ زیراندی، هەر گریا و ژیر نەکراوه،
 پووری دەلی: «چ بکەم خەلق دەلێن: شەیتان و پەمووزنە؛ بۆیە دایک و بابی نەماوه» .
 پووری مەلی گرت هێنایەوه بەولاه .
 لە مائی داینا گوتی: «چی لێ بکەم، چارەم بپاوه،
 هەر کەسیک بۆم بەخێو بکا هەموو مانگان سی لیرە ی دەدەم تەواوه» .
 مەروەتی مەولود سوراخی هات لەولاه .
 دەلی: «پۆلە بەقوربانت بێ! دایک و بابی نەماوه»
 فەرخ مەلگرت دراوه کە ی دەباغەلێ ناوه،
 فەرخ دەتگوت دووپشکی پەش پێوه ی داوه،
 هەرچەندی کۆچە و کۆلان بوو، پێوه خولاه؛
 چارە ی نەدەکرا، هەر چاتر گریاوه .
 بپێکی لە زێرەکان مەلگرت، هێنای، لەوێ پۆناوه؛
 گوتی: «بابە! ئەوه عیلاجی بەمن ناکرێ، شەیتانە وەسەرێ عەرزێ نراوه،
 بۆیەکی وا بەهەتیوی بەجێ ماوه» .
 ناردیان لە مام غەلیفە ی لە دیوانێ گێپاوه .
 مام غەلیفە هاتە مائی، گەلیک گەلیک گریاوه؛

دهلئ: «دیوانم چۆل بوو، مزگه وتم نه ماوه،
 ئاورم تن به ربوو، جه رگم سووتاو،
 جواب ده دژمنان ده گه پئ، دهلئین: مام غه لئفه ی برای نه ماوه؛
 ئه من چ بکه م له فره خۆله ی و له و تولفی ساوه.»
 بانگی ده کرد: «نازئ، نازدارا! خاتوو ئهستی! وهرن له ولاره»
 ده یگوت: «پۆله! نازانن، ئهنگو مامو مردوو، بابو پشتی شکاوه؟
 وهرن ته گبیرئ بکه ن له بۆ فره خۆله ی دایک و بابی نین؛ چلۆنی گوزهرانی بدهین
 ته واره؟»

نازدار دهلئ «بابه! چ بکهین، مندالئکه به نادری.
 ههرچهند ده که ی، مه مکی چ کافر و موسلمانن ناگری.»
 مام غه لئفه دهلئ: «فرزه ندی من، گیانه!
 وهرن ته گبیرئ بکهین به هه مووانه،
 به خێو بکهین فره خۆله ی به سته زمانه.
 پۆله نازدارا! ئه گهر بۆم به خێو بکه ی له دنیا به،
 شاری داودی به ی به شی خۆمت ده ده من گهر دنت ده که م نازا به.
 پۆله! حه زی ده که ی، جا پۆنیشه، بۆ من ببه به په نه یه.»
 دهلئ: «بابه! بۆ له من ده که ی فکری؟
 بابه ئه وه لئیم له بیانووی؛ چونکه نانت گه لئک ده خورئ.
 بابه ئه گهر بچه کۆلانا، نان نانه م پئ پهیدا ده کړئ،
 ئه من مێردم نه کردوو، ئه و شه ی تان و پمووزنه م پئ به خێو ناکړئ.»
 ئه و جار پووی ده نازئ کرد ته واره،
 دهلئ: «پۆله! چلۆن ته گبیرئ بکهین له و کۆرپه ی ساوه،
 تووشی ئه ستۆم بووه، چاره م براره.
 که سئیک بۆم به خێو بکا، شاری داودی به م بۆ وی داناوه؛
 دهیده من به یه کجاره کی بۆ خۆی ببێته ئاغایه کی ته واره.»
 نازئ دهلئ: «بابم بزانه، چ په لپێکی له من گرتوو، به و خولآ، ئه وه به من ناکړئ.
 ههرچهند ده که ی مه مکی ههچ که سئیک ناکړئ.
 بابه هه تیوی بئ دایک و باب به من به خێو ناکړئ»

ئەگەر مام غەلىفەى وای لە کچەکانى خۆى بىستىيە،
 دەلىن: لە دنیای پوون فرزند چ نىيە،
 ئەوجار وەرگەراوە، پووى کردە خاتون ئەستىيە،
 دەلىن: «پۆلە! کچەکان جواييان دام ئەتوو قسەت چىيە؟»
 دەلىن: بابە ئەمن چ مێردىم نەکردووە چ مەمک نىيە؛
 «بابە! ئەتوو دايەنتىکى پەيدا بکە مەمکى بداتى، ئەمنیش بۆ خاترى تۆو لەکنى
 پۆدەنىشم بەلانکەژىنيە»
 دەلىن: «پۆلە! گەردنت ئازابىن لە بەشى خۆم لە شارى داودىيە،
 چونکە تەوشى ئەستۆت دەبىن هەتيوبارىيە».
 نازادەر دەلىن: «بابە، شەپى ئەوەيەتى، ئەگەر شارى داودىيەى بدا بە خاتون
 ئەستىيە؟»
 تەماحى هەيە، دەگەل براکان و خوشکەکان هەمان بکا بىيەرييە؛
 تەماحى هەيە، مالهەکەى هەموو بدا بەفەرخواڵە و بە خاتون ئەستىيە.
 نازدار و لەولاپا مات پەرى دا فەرخواڵەى گرت و بردىيە،
 پىي گرا هەموو کووچە و کۆلانى شارىيە،
 فەرخواڵەى هەر زىپاندى زمانى نەچۆو دەزارىيە.
 هەتايەو گوتى: «بابە بەقورىانت بىم ئەمن چارەم چىيە؟»
 ئەوجار نازى هەلى گرت پفاندى،
 بردى وەتاغى بالەخانى، بەدایانى ئەسپاردى؛
 عىلاجى نەکرا؛ بردىو کەن بابى بەپەوساردى.
 ئەگەر لەوئ دايەدەنن، لە دەورەى داورى،
 خاتون ئەستى پەرى دەداتى و هەلى دەگرى.
 فەرەمى بەسىنگىو دەنن، بىدەنگ دەبن، لەوئندەرئى هىچ ناگرى.
 ئەگەر لەوئ کارى فەرەمى بوو تەواوە،
 مەر لە دىوانى بانگ کراوە،
 دەيانگوت: «ئەو بەرەى بۆ مردوو، سەرەخۆشى لى کراوە».
 خەبەر بە سولتانی ئەستەمبۆلئ دراوە.
 دەلىن: «مام غەلىفەى شارى داودىيەى بۆ مردوو، پەشتى شکاوە؛

هەر تاقە فرزەندێکی لە پاش بەجێ ماوه».

سولتان خەلاتی بۆ قەرار کرد، ئەنقابی میرایەتی لێ ناوه.

وەکیل و وەزیران لێیان پرسى: «فەرڤەت چ لێ کرد؟» گوتى: «ئەوه لە مالى تهسلیم به خاتوون ئەستى کراوه».

لەوێندەرئ ئەو قەرار و مەدارى دنیاى دەبوو تەواوه.

نیوبانگی جوانی خاتوون ئەستى دە هەموو دنیاى گەپاوه.

خەبەرى بەشیخالى که چەلى دراوه.

شیخاڵ مەنسەبى دانا، سەر و بەرگی شوانانى دەبەر کرد، که پکیکی کوردانى بەشانی خۆی داداوه،

بەسەیاخى لە خاتوون ئەستى گەپاوه

شارى داودییهى دیوه، هات و لە دەرکی میرى بوو پیاوه.

که پکی خۆی پاخست، لەسەرى دانیشت، گوتى: «دەشقەم خاتوون ئەستىم بەوئ بەچاوه».

ئەگەر نازدار هاتەدەرئ، هات، ماندوونەبوونی شیخالى کرد، گوتى: «مامە ماندوو نەبى بەخیرئى سەر ئەو دوو چاوه».

بۆ کوئ دەچى، بۆ لێرە پۆنیشتووی؟ هەستە بچۆ مەنزلى بابم دیوان گیراوه».

گوتى: «دیوانى بابى تووم بۆ چیه؟

ئەمن بۆخۆم دەگەپم لە فەقیری و لە کاسبییه».

دەلن: «خوڵا مالت خراڤەکا، ئەگەر ئەتوو فەقیر بى ئەمە شوانمان نییه؛

ئەدى برسیت نەبووه، بۆت بێنم نانیه».

گوتى: «ناوه لالا، جارئ برسى نیم فەسلئ نەهاریم نییه».

گوتى: «خاڵە! بەقوربانت بم! ئەگەر دەبیە شوانى مە، ئەتوو نیوت چیه؟»

گوتى: «کیژى باریکەللە!

ئەتوو نازانى، نیوم شیخاڵە که چەلە؟»

نازدار ئەگەر ئەو قسەى لە شیخالى بیست تەواوه،

لە پاستە خۆی بۆ مالى گەپاوه،

خەبەرى بەدایکئ و بەنازئ و خاتوون ئەستى داوه،

گوتى: «شوانتیک هاتوووه لە دەرکئ مەحتەل ماوه».

گوتیان: «خولاکە ی چۆن پیاویکە؟» گوتی: «ئەستۆی ئەهێندە ئەستورە، دەلێی کە لە دابەستراوە».

نازی گوتی: بۆا بیبینم، بە چاوە.

هات ماندوونەبوونی لێ کرد، گوتی: «بەخێری سەرەمەری من، مەپمان بێ ساحتێب ماوە».

شیخاڵ گوتی: «یەکیان لە یەکی جوانترن، بەمنیان گوتووە، خاتوون ئەستییان یە کجار کۆلاوە».

لە قەرەواشیی پرسی، گوتی: «ئەو کێ و کێیە؟ گوتیان: «ئەو ناز و نازدارن تەواوە».

گوتی: «ئەدی خاتوون ئەستی لە کوێیە، نایەتە پێش چاوە؟»

قەرەواشە کە دەلێ: «بەسەرینی شلکی هەتیوباری تووشی ئەستۆی کراوە.

لەسەر شەیتان و پەمووزنێکی تەعین کراوە».

نازی چوو ئەو قەسە ی بۆ خاتوون ئەستی گێپاوە،

خاتوون ئەستی بۆندبوو، فەرخواڵی بە ئامیزی گرت، ئەویش چوو شیخاڵی بکەوێ

بە چاوە؛

بەخیراتنی شیخاڵی دەکرد؛ دەیگوت: «بۆ لێرە مەحتەلی؟ بچۆ مەنزلی بابم. ئەو

چێشتانە نەهار دروست کراوە».

گوتی: «پیاو ئە! چم لە مەنزلی بابی توو داوە؟

ئەمن کاسبم دەگەپم، کە کاری خۆم بێ تەواوە».

خاتوون ئەستی دەلێ: «خاڵە مەپی مە بێ شوان ماوە».

خاتوون ئەستی لە پاستە خۆی گەپاوە.

دایکی خاتوون ئەستیی خەبەری بە مەر چوار کوپان داوە:

«شوانێکی زۆر قابیل هاتووە لەولاوە».

دایکی خاتوون ئەستی هاتە کنی، گوتی: «بابەکم، دەبیە شوان؟»

گوتی: «بەلێ لە کاسبییە دەگەپم» گوتی: «برالە ئەدی چت ناوە؟»

گوتی: «خانم تۆکەر ناگیرێ، بەو حالە؛

پیاویک خۆم تێ ناگەینێ هەر ژانم دەکەن حەوالە.

ئەگەر لە من دەپرسی، نیۆم شیخاڵە».

گوتی: «مام شێخاڵ بەخێرایی سەر ئەو چاوه.

جوابم ناردۆته کوپه‌کان، ئێستا دێن له‌ولاوه»

نه‌هاریان بۆ دروس کرد، سفره‌یان بۆ هێناوه،

نانه‌که‌ی خوارد هه‌ر چوار کوپه‌کانی مام غه‌لیفه‌ی هاتن له‌ولاوه،

گوتیان: «خاڵه‌ ماندوو نه‌بی». بڵندبوو له‌ پێشیان راوه‌ستاوه،

قسه‌یان ده‌گه‌ڵ کرد، قه‌رار و مه‌داریان بۆ پۆناوه،

گوتیان: «مامه‌ بچینه‌ نێو مه‌پێ، ته‌سلیمت بکه‌ین ته‌واوه».

به‌لان ئاخ! شێخاڵه‌ که‌چه‌ڵ له‌ سوێی خاتوون ئەستێ جهرگی بپاوه،

کوپان ئەسپیان بۆ زین کرا و تازیان ده‌ پرسته‌ی کراوه؛

شێخاڵ که‌پکی خۆی به‌شانی داداوه،

ده‌ستی دا گوچانی، ملی له‌ بیابانی ناوه،

که‌ینه‌ نێو مه‌پێ، مه‌ریان ئەژمارد، ته‌سلیم به‌ وێڵدashi کراوه.

گوتیان: «ئهمه‌ حه‌زێ ده‌که‌ین، مام شێخاڵ حه‌قی مانگیت بێی ته‌واوه».

شێخاڵ گوتی: ئاغای من، ئەمن هه‌تا چل شه‌وی حه‌قم نییه‌،

«ئه‌گه‌ر شوانیکی چاک و پسپۆر بوم حه‌قم بۆ قه‌رار بکه‌ن؛ ده‌نا ده‌رم بکه‌ن، ده‌پۆم

به‌یه‌کجاره‌کیه».

کئ بوو؟ له‌ کوپێ ده‌ مام غه‌لیفه‌ی، ئەو شوانه‌یان له‌سه‌ر مه‌پێ ته‌عین کردییه‌،

بۆ خۆیان په‌شه‌پاوی ده‌که‌ن، پوویان کرده‌وه‌ شاریه‌.

بێینه‌وه‌ سه‌روکاری فره‌خۆڵه‌ و خاتوون ئەستیه‌.

ئه‌وپۆ نۆ پۆژه‌ دایک و بابی وی مردیه‌،

فه‌رخ ده‌لێ: «ئهمن بۆیه‌م دوعا کرد دایک و بابی من بمیرێ، ئەگه‌ر کامپه‌وابم له‌

خاتوون ئەستیه‌؛

توند توند ئەمن به‌ دوو به‌نان له‌ دوو داران ده‌به‌ستن و خاتوون ئەستیش له‌وێ ده‌نوێ

و جا ئەو دنیا به‌ که‌لکی بۆمه‌ چیه‌؟»

ته‌مه‌نای ده‌کرد له‌ په‌بیه‌.

هه‌موو که‌س خه‌وی گران بیه‌.

«وه‌للامی چی دی ده‌و لانکه‌دا نابم ئەوشه‌و ده‌چه‌م بال خاتوون ئەستیه‌».

فه‌رخ هاواری ده‌کرده‌ خولای جه‌باری،

ئەو مەخلۇقە ھەموو خەوى بەسەردا بارى،
دەسرازەى بەسەرى خۆيدا فرى دەدا، لە لانكى دەھاتە خوارى بەيەكجارى،
بەسەرىنى خاتون ئەستى ھەلدەگەر، دەرىزى لە بەرۆكى دەرهىنا، پىي دە يەخەى
كىشا بۆخۆى چوۋە نىو سىنگ و مەكانى بەيەكجارى.
سبەھەينى كە داىكى خاتون ئەستى لە خەوى ھەلستا، چوۋ تەماشاي لانكىي كرد،
فەرخۆلە دەویدا نەماۋە.

دەلى: ئەلەمدولەللا ئەو شەيتان بوو مەفە كراۋە.
ئىخەى كچەكەم بەرھەلدا كراۋە،
تەماشى دەكا دەنىو سىنگى خۆى ناۋە.
داىكى گەلىكى لە خاتون ئەستى داۋە،
دەلى: «ئەو شەيتان و پەمووزنە چىيە، دەباغەلى خۆت ناۋە؟»
خاتون ئەستى دەلى: «ئەمن ھىچ ئاگام لى نىيە ئەو ئەتكەم پىن كراۋە،
ئەو وا دەكەن بمرى لەكن بابم بىم بۆسۆ و بەنناۋە».
خاتون ئەستى ھەلستا پەوى خۆى ھەموو پنى، گەلىكى لە خۆى داۋە،
بۆ كن بابى چوۋ بۆ شكايەتى بەھەموو مەخلۇقى وىي دەكەوتن خاتون ئەستىيان
گىراۋە.

ئەوى پۆئى پۆنىشت گىريا تا ئىۋارى
دايانىش نەيدىۋان، دەگەل كەس ناكە گوفتارى.
ھەمان بەقەرارى شەوى دى دەگرى قەرارى.
قەرارى دەگرى بەپەۋانى،
فەرخۆلە، ئەتو دەلىي شەيتانى؛
دىسان ھاتە خوارى نىو سىنگ و مەكانى؛
ئەگەر دەستى دەباغەلى نا، ماچى دەكا ھەرىكە كۆلمانى.
خاتون ئەستى لە خەوى ۋەخەبەر ھات، پىي زانى؛
گوتى: «بابانم بەقوپى گىرا، ئىنجا بەقاىە دەكەم ئەتو شەيتانى».
گوتى: «گولە، ئەتو دىيە كن ئەمن چت پىن دەكرى؟»
گوتى: «ئامۇزا بۆ لە توو وايە، ئەمن مىندالم؟» گوتى: «كۆپە ئەتو چى؟ ئەرى ۋەللا
مىندالى». گوتى: «ئامۇزا ھەزى بىكەم، لە تووش كەلەگەتتىرم». گوتى: «كوا؟» ئەگەر

فهرخ خوی لیک کیشاوه .

به قه‌دهر خاتون نهستی دریژ بوو . خاتون نهستی ترسا گوتی: «وه‌للامی شه‌یتان و پموزنه؛ نه‌من به‌دهستی نه‌وه‌هی ده‌چم» .

فهرخ گوتی: «ناموزا! خو توو هیشتا نه‌منت نه‌دیوه» . خاتون جیبه‌جی ناشق بوو به‌فهرخ‌وله‌ی . فهرخ جیبه‌جی له‌ قسه‌ی خوی په‌شیمان بووه . خاتون نهستی حوکی کرد گوتی: «ده‌بی بتبینم» .

«ناموزا! هه‌لسته ناوی ده‌سنوژی بیته، ده‌سنوژی هه‌لگره» . خاتون نهستی چوو ده‌سنوژی خوی هه‌لگرت، هاته‌وه گوتی: «ناموزا! بیته ده‌سنوژی بشوم»
فهرخ گوتی: «نا ناموزا! نه‌من بوخوم ده‌سنوژی خوم ده‌شوم» .

فهرخ که ده‌سنوژی خوی گرت ته‌واوه،

ته‌مه‌نای له‌ خولای ده‌کرد، له‌ پیغه‌مبه‌ری ده‌پاپاوه،

چارشویکی به‌سەر خاتون نه‌ستی هه‌لکیشاوه .

فهرخ تکای له‌ خاتون نهستی کرد: «وه‌ره له‌و کاره‌ی بگه‌رپییه‌وه به‌دواوه»

خاتون نهستی گوتی: «به‌و قورعانه‌ی خولا بو پیغه‌مبه‌ری هیتاوه،

مه‌گه‌ر بمکوژی؛ ده‌نا ده‌س هه‌لناگرم، هه‌تا نه‌توو نه‌بینم به‌چاوه .

چونکه‌ خه‌لق ده‌یانگوت شه‌یتان و شم‌ره له‌ مامادی و ناموزنت به‌جی ماوه» .

گوتی: «خاتون نهستی چاو له‌سه‌ریه‌ک دانت» زلیکی لئ دا گوتی:

«چاوه‌لینه» گا و ماسی دی به‌چاوه .

گوتی: «سه‌ره‌لینه» عه‌رش و قورشی له‌به‌ر پاره‌ستاوه، ته‌ماشای کرد نووری خولای

ده‌گه‌ل فهرخ‌وله‌یه، جیبه‌جی زمانی شکاوه،

له‌سه‌ر کزشی خوی پونا، فهرخ خاتون نه‌ستی به‌له‌ک چاوه،

خاتون نهستی ده‌لئ:

«ناموزا! توبه و ئیستیخفار ته‌واوه

نه‌لحه‌مدولیللا شیخه‌ په‌حه‌متی خولای یۆ به‌ره‌ره‌ر کراره» .

ده‌ستیان ده‌ستوی یه‌ک کرد، دمیان به‌دمی یه‌که‌وه ناوه،

خه‌نجه‌ری قودره‌ت له‌ باره‌گای خولای هاته‌ خوار ته‌واوه،

سه‌ری تیخی ده‌ نیوکی فهرخی دایه، ده‌سه‌که‌کی له‌ نیوکی خاتون نهستی پاره‌ستاوه .

ده‌ستیان بو یه‌ک کرد به‌سه‌رین، دمیان به‌دمی یه‌که‌وه نا له‌پشتینه‌ به‌ژی‌ر بوون بلّوه،

خه ویان به سهردا باری ته واوه،

سبحه یین که له خه وی هه لستان خاتوون نهستی گوتی: «بابه بلاء نه لانکه بهرین به ولاوه،

فه رخ خۆ پیس ناکا، خاوینه ئیحتیاجی به لانکی نه ماوه .

فییری گۆشی من بووه ده لانکی دا نابێ پراوه ستاوه»

پریان دا لانکه کە ی فریایان داوه،

دایانیان مه ره خهس کرد، موابجی خۆی بۆ قه رار کراوه،

گوتیان: «فه رخ مه مکی ناخوا و ئیحتیاجی به کهس نه ماوه».

نه توو وه ره به راتی خۆت وه رگره هه تا کو ساڵ ده بی ته واوه .

شهش ساڵان فه رخی به خێو کرد، عه مه لی وه هیچ کهس نه داوه،

نه و بلاء ده گەل فه رخی پێک که وی چل شه وی شیخالی بوو ته واوه،

کوپی مام غه لیفه ی سواری نه سپی خویان بوون، تازیان ده پسته ی ده کردن، ده چوون ده یانکرد پشه پراوه،

ده یگوت: «بلاء سه رکی شیخالی بده ی، بزانی که یفی چلۆنه، نه و قه راری چل شه وی بۆخۆی کردی بزانی له سه ر قسه ی خۆی ماوه» .

ده هاتنه سه ر کانیه ی له شیخالیان ده کرد سه لاوه،

ده یانگوت: «مام شیخال نه و چل شه وه ته واو کرد، قه رار و مه داری حه قی خۆت

بپه ره، بلاء مالی مه له دوی توو بی، نه توو زه حمه تت کیشاوه» .

شیخال ده لی: نازانم بلیم چیه؟

حە قی من به کێ ته واو ده بییه؟

هه تا که نگێ به خۆپایی نه من بچه مه پییه؟

نه گه ر حه قم ده ده نی ئیحتیاجم به دراوی نییه،

نه گه ر ده شیلیم عه یب و شووره بییه،

نه من بۆ دراوی نه هاتووم مه تله بم شتیکی دییه،

گوتیان: پیمان بلی بزانی چیه؟

گوتی: «قوربان! له گه رمینی له خزمهت سولتانی قهت پیاوی وهک نه من موخته بهر

نییه؛

هیچ ئیحتیاجم به مالی دنیا نییه» .

گوتيان: «ئاخر پىئمان بلىن بزانين جيهه تى چيهه؟»

گوتى: «بابە ئەگەر حەزى دەكەن بچمە مەپى بىمەننى خاتون ئەستىيە،

ئەمىنىش دەچمە مەپى بە گۆرە مەركىيە».

گوتيان: «قىسكى ساغە؛ بىلا بچىنە خىزمەت غەلىفەى بزانين فەرمائىشى چىيە».

كىن بوو؟ لە كۆپى غەلىفەى تازە لاو،

سەرى جىلەوى خۇيان بەردە داو،

سەرسەبر، لە دەشتى گەرمىنى دەيانكردهو، پراو؛

هەتا پۆژ لە ھەموو شارىكى دەبوو ئاوا

دەھاتنەو، مالى خۇيان دەبوون پياو،

دەچوونە خىزمەت مام غەلىفەى ئىكلاميان كىشاو،

دەيانگوت: «قورىان! شوانەكەن دەپوا. مەپەكەن بىن ساحب ماو».

دەيگوت: «شوانەكە چى لىن ھات گەلىكى بىدەننى مال و دراو،

بچىتە بەر مەپى خوى ئەو شىخالە كەچەلە تەواو».

كۆپى مام غەلىفەى گوتيان: «قورىان نايەوئى مال و دراو».

گوتى: ئەدى دەلئى چ؟ دەلئى: «خاتون ئەستىم دەوئى، كىل گەردن و بەلەك چاو».

مىر دەلئى: «پۆلە! ياخولە لەمنو نەكەوئى،

قەت كچى من پەشىخالە كەچەلى دەكەوئى».

دەلئى: «بابە چ بگەين ئەو پاپەى گرتو،

مەپەكەى خۇپايى كرىو».

دەلئى: «پۆلە! وەنەبى؛

مەپى خۇپايى كرى بەكونئى بابى.

ئەمى مىرى شارى داودىيەى بىم قەت كچى من بۆ پياوى وا نابى».

ھەلستان كۆرەكان لەكن بابيان گەرانەو بەدواو،

دەچوون لە دايكى خۇيان دەكرد سەلاو،

دەيانگوت: «دايە كارىكى خراپ قەوماو،

مەپەكان بەرھەلدايە پاپەى لە خاتون ئەستى گرتو، ئەو پياو».

دايكى دەلئى: «پۆلە! لە پووم ھەلمەگرن پەردەى حىجابى»

دەبىن خاتون ئەستى قوپەسەر بەختى ھەروابى،

هه تیوباری تووشی ئه سستی بووه، جه رگی دایکی خه را بئ؛
قه ت کچی من بۆ شوانئ نابئ». .

له وئ قسه یان نه بوو ته واوه،

کوچه کان ههستان هه رکه س بۆ مه نزلئ خۆی گه پاوه .

سبجه یئێ خه به ریان به شیخالی داوه :

«سه بر بگره هیشتا کاره که نه بووه ته واوه :

خاتوون ئه سستی قایله، دایکمان پهزا نه کراوه،

ئو مزگینیه به شیخاله که چه له دراوه،

گوئی: ئه لحه مدولیللا کارم راستی هیناوه». .

شه و پۆژ هه راسی به مه پری هه لگرتبوو، له بژوینی ده له وه پاند، له سه رینچاوه ی دها

ئاوه .

خاتوون ئه سستی فه رخی به خێو ده کرد تا شه ش سالی ده بوو ته واوه .

خاتوون ئه سستی به بابی پاده گه یه ئئ:

«خولا هه لئاگرئ به مندالی هه تا که نگئی ده مرئئئ؛

فه رخۆله گه وره بووه ده فامئئئ .

مه سه له عه ت ئه ویه بییه نه مه دره سه ی خزمه ت مامۆستای بلا بخوئئئ». .

مام غه لیفه وای جواب داوه :

«به خاتوون ئه سستی بلئێ ئه من شاری داودییه م به وی داوه،

جاری فه رخۆله م بۆ بکا گه وره و ته واوه .

هیشتا بۆ خوئندئێ یه ک دوو سالی ماوه». .

خاتوون ئه سستی گوئی: «ته ماشای بابم که، چه ند فه قیر و به سته زمانه

ئه توو فه رخت نه ناسیوه ده لیئ شه یقانه .

به یئ مامۆستاش ده رسی په وانه». .

مام غه لیفه گوئی: «ئه گه ر وایه ته داره کی بۆ بگرئ، بۆی بکاته چراخانه،

پۆژی جومه ی ده دییه یه نه خزمه ت مامۆستای ئینشاللا تا ده رسی بیئ په وانه». .

خاتوون ئه سستی، ئه گه ر واده زانی له سه ر یه ک ده بژوئێ شوکرانی، ده لی:

«ئه لحه مدولیللا، کوچه فه قیکه ده چئته قوتا بخانی». .

سبجه یئێ به یانی ده نوئئئ،

پياو دەنیزى مامۇستا فەقىيان تى دەگەيەن:

« بە مامۇستاي عەرز بەگن، ئىنشاللا فەرخ دېتەو دەرسى دەخوئىنى ».

«بە مامۇستاي دەلى ئەلەملەي خوش پادەبرى گوزەرەنە

گوتى بە فەقىكانە

«دەبېتە شىرىنى خواردن لەو زەمانە؛

مزگىنىو لى بى فەرخى كوپى مامادى دېتە ئېرەكانە،

دەگەلى دەبى خاتون ئەستى كىل گەردنى چاۋ جوانە .

جا فەقىتەنە ھەموو مەبۇرەنەو شوكرانە»

سېجەينى، پۇز سەرى دەرهىناو،

تەدارەكى خاتون ئەستى بۇ فەرخۆلى گىراو،

لە ھەموو پەدىنسېي و پياوماقوولانى دەگىپراو:

«ئەلەملەي شوئىنى مامادى ئەكوژاو

ئەو فەرخۆلە دەبەينە بەر خوئىندىنى و سېجەينى بەيانى دەنوئىنى، پياوئىكى زۆر

زەرىفە، عەدووان بەشەيتان و شمەرييان لە قەلەم داو» .

ئەوى خەلقى دەيگوت: «ئەلەملەي درۆيە پياوئىكى زۆر زەرىف و تەواو» .

ناردىيان چەندىيان سەيد و مەلا ھىناو،

لە مام غەلىفەشيان دەگىپراو،

شىرىنى و تەدارەك بۇ مەدرەسەي پەوانە كراو،

چەند سىپارە بۇ فەرخى تەواوكرائە .

مام غەلىفە ھات؛ پەپىش كەوت . خاتون ئەستى فەرخۆلى ھەلگرت، شارى داودىيەي

بەجىئە تەواو،

ھەمووى پەوى دە مەدرەسەي مامۇستاي دەگرد، وەژووركەوتن، لىيان كەرد سەلاو،

مامۇستا يەك پى لەبەر مام غەلىفەي و ئەو عالەمەي ھەلستاو،

مامۇستا وا ئاوپىكى داو،

گوتى: «خاتون ئەستى! يا خولاً بەخىرى ئەو فەرخۆلە ھىناو،

سەيرى خەلقى چ شىتە، دەيانگوت: فەرخ بەخىو ناكى دايك و بابى نەماو» .

ھىتايان سىپارەيان دە مست فەرخى ناو،

بەو دەستى سىپارەي گرت، ئەو دەستىش قەلەمەكەيان دە مست فەرخى ناو .

گوتی: «پۆله بخوینه». گوتی: «به لئی مامۆستا ده خوینم».

فرخ ده لئی: «مامۆستا، ئه لف، ده لئی بیعه، ده لئی جیم ده لئی هیمه، نه توو که لاموللای خوار و سه ر بیته، هه تا مه عنای هه مانت پێ بلێه».

ئه گه ر فرخ نه و قسه ی کرد ته واوه، شه قه زلیکی له گوئی مامۆستای داوه،

گوتی: «ته ماشای ئه زێ بکه»؛ مامۆستای نه و دنیای دی به چاوه،

گوتی: «فه رخۆله زلیکی دیشم لێ ده». گوتی: «مامۆستا هیشتا هیسابت نه بووه ته واوه».

مامۆستای فه رمووی: «منداله؛ خاتوون نه ستی. ئیستا ئه گه ر پیتی بخوینی سه فی ده بێ؛ هیشتا دوو سالی دیی ماوه».

خاتوون نه ستی فه رخۆله ی به ئامیزی گرت، بۆ مائی گه راوه به داوه؛

فرخ ده گه ل کاری خۆی مه شغووله و ده گه ل خاتوون نه ستی به لکه چاوه.

له وئ بمانی گێچه لی شیخاله که چه لی ژیاوه.

شیخال ده لی: «چی دی ناچه مه پی؛ هه قه قرار نه کراوه».

ویلدادش شوانی هاته وه له ولاوه،

هاتۆته خزمه ت مام غه لیفه ی، ئیکلامی لێ کیشاوه،

ده لی: «شوانه که مان پۆیی؛ به ته ئی نه و مه په بۆ من نه ده حاواوه».

میر فه رمووی: «ئه دی شیخال چی لێ هات؟» گوتی: «قوربان! نایه ته مه پی ده لئی هه قه بۆقه رار نه کراوه».

گوتی: «چه ندی ده وئ بیده ئی؛ چونکه شوانیکی چاکه» گوتی: «قوربان! ده لئی هه قی من هه ر خاتوون نه ستی به لکه چاوه».

مام غه لیفه ناردی؛ هه ر چوار کوپه کانی هاتن له ولاوه.

گوتی: «ئه وه چ قرار و مه داریکو ده گه ل نه و شوانه حیزابه ی پۆناوه؟»

ده لێن: «دیسان مانی گرتووه، مه په که به ره لدا کراوه.

له دووی بنێرن بیته وه، دا لێره کاروباری بکه ین ته واوه».

له دووی شیخالیان نارد ته ته ر و ئیلاجیه:

«بیته ئیره؛ بزانی کار ی وی چیه».

دهياننارد له دووی شیخالیان دههیناوه.

دههاته خزمهت مام غه لیڤه ی، لی ی ده کرد سه لاوه،

مام. غه لیفه گوتی: «ده لښ دوو روژه مه رت به ره د کراوه؟»

دهلئ: «قوریان! هه تا کهنگی بچمه مەری به قەسە ی ناتە واوه؟»

ده لئ: «مه تلّهت حبه؟» ده لئ: «قوريان! ئايرووم لئ هه لگيراو،

مه تلہی من ہر خاتون ئے سستیہ .

نہ گھر نہ ویم دہ دہنی، دہ چمہ مہریہ؛

نەگەر ئەویم نادەنئ مالى دنيايەم بۆ جيبه؟»

نہ گھر نہ و قسہ ہی دہ کرد و دہ گہ راوہ بہ دواوہ،

له دووی کور و ژنی خوی دهنارد، دهیهیناوه،

میرگوتی: «به‌لأن نه و مه‌ره‌ی بفروشین؛ نه‌توو بزانه چ په‌لپیکم لی گیراوه».

ده‌لی: «خاتون نه‌ستیم نه‌ده‌یهی ناچمه‌مهری؛ قهت بووه بیایوی وهک شتخالم بیی»

بہ زواو؟

نه‌گه‌ر مه‌ره‌ی نه‌فروشم، چاره‌م براوه .

فہرختوٰلہ لہ جیّی دایک و بابانی راوہ ستاوہ؛

نُه من بَرَام نِييَه، نُه و تاقه فرزندِ دهی له یاش به جی ماوه.»

کورہ کان گوٹیان: «بلا بیدہ نیں؛ وہک سہ گی ہار بجیتہ مہ ربیہ .

بلا دايكم بجي، قايل بكا خاتون نهستيه».

مام غه لیفه کوتی: «کورە! خولاً هه لئاگرێ؛ ئەوه شانی من نییه.

خاتوون نه ستي بزاني، خوۍ ده خنکتنې ديسان تووشي من ده بڼته وه هه تيوياريه» .

ککوره کانی کوتیان: «قوریان، بلا دایکم بجی بزانی، سوال و جوابیان جییه».

دایکیان ناردہ کن شیخہ ل و خاتون ئہ سستیہ .

گوئی: «شیخاں! بزنام نہ ترو مہ تلہ بت جیہ؟»

گوئی: «رۆڵە خاتوون ئەستی! ئەتوو جوابت چیه؟»

خاتوون نه سستی ده‌لې: «دایه! به خولای خۆم ده‌کوژم، نه‌وه مژدی من نښه».

گوتی: «شتخال! نه وه میږدت یې ناکا. نه توو حواست حبیبه؟»

گوتی: «خانم! نگہار دہمدہنیٰ تہ من دہجمہ مہری بہ گورہ مہرگیبہ؛

ئەن تەمام نىيە، لىرەى بەرم بۆ جىيەكى دىيە».

دایکی خاتووه ئهستی ئه و خه به ره ی هیناوه بۆ میرییه:
 «دهلێ حاشا و مادللا؛ ئه وه میژدی من نییه .
 ده لێم شیخال، ئه وه بۆ توو نابێ؛ ئه و سه گبابه ده لێ: ئه من ده چمه مه پی به
 گۆرپه مه رگییه» .

ناردییه کن کوپه کانی: «چ بکه م، چاره چییه؟»
 کوپه کانی گوتیان: «بابم قاییل بێ و قایل نه بێ، خاتوون ئهستی هه ر ئی شیخالیه .
 داومانه تی چاره نییه» .

حوکماین کرده سه ر خاتوون ئهستییه،
 ده بێ هه ر میژدی بکا به شیخالیه .
 گوتی: «خۆم ده کوژم؛ قبوولم نییه .
 ده چمه شکایه تی سولتانی ئهسته مبولێ، ده بم به عه رزچییه» .
 حوکمایان لێ کرد ده بێ ماره ت بکه ین به یه کجاره کییه،
 ده یاناردنه کن مه لا و سۆفییه،

خاتوون ئهستی هه موو پووی خۆی پچپییه:
 «خولا هه لده گرێ؛ به زۆرم ده دهن به شیخاله که چه لیه» .
 خاتوون ئهستی هه لات، خۆی ئاویته کن بابیه:
 «بابه! خولا هه لئاگرێ؛ ئه و گێچه له بۆ من چییه؟
 بابه دیوته به قسه ی تۆم کرد ده کیشم هه تیوبارییه»
 بابی گوتی: «پۆله! چ بکه م، هیچ ده سه لات به چه نگه ی من نییه» .
 گوتی: «بابه! ده نا ئه وه خۆتو هه تیوی خۆت؛ له و شاره ی ده چمه شاریکی دییه» .
 گوتی: «پۆله! که یفی خۆته؛ نیختیار به چه نگه ی من نییه» .

دایکیشی هه زی ده کرد بیده ن به شیخالیه،
 دا هه رخۆله بێ دایک و باب ببیته وه خۆپاییه .
 کوپی غه لێفه ی حوکمایان کرد ته واوه:
 «مه پ و مالممان خۆپاییه، بووین بۆسو و به نناوه» .

حوکه خاتوون ئهستی له شیخالێ ماره کراوه؛
 قه ول و قه رار گۆرپه مه رگییه داندراره .
 قه راری ئه وه ش کرا: ئه گه ر خاتوون ئهستی به پازی خۆی نه بێ، دهستی لێ نه دراوه .

ئەوئ شەوئ خاتون ئەستىيان مارەکرد، شىخاڵ لە خوشيان داوەتى کرد، گەلىكى
موخارىج كيشاوه .

سېجەينى كەپەنگى خۆى بەشانى دا بۆ نۆو مەپى گەپاوه،
خاتون ئەستى دەگريا، فرمىسكى چاوانى دەتگوت بەحر و ئاوه،
فرخ دەيگوت: «ئەو گريانهى مەكە تەواوه .
ئەلحەمدوليللا، ئەو كارە كراوه،

هەرچەندى موشتەرى دنيايە بوو، لىت كشاوه؛

ئەوجار ئەمن و توو لىك دەبينىن مراد و مەخسودمان دەبن تەواوه» .

دەستى دەستۆى خاتون ئەستىن دەکرد گەلىكى دلخۆشى داوه .

سېجەينى كە پۆز مەلۇومى كرد كۆپى دە مام غەلىفەى تەگبيريان كرد: بچنە كن
خاتون ئەستى، بەو كارەى ناپازىيە، گەلىك شىپاوه؛

ژنىكى چاكە، كۆپرەوهرىي گەلىك دەگەل فرخۆلەى كيشاوه .

ئەگەر نەهاريان دەکرد، هەلدەستان لەجىي خۆيان، پياوئىكان دەناردە كن دايكييە:

«دايمك! تەدارەكى بگرە دىين، دەچينە خزمەت خاتون ئەستىيە .

لىمان زىزىوو، چونكە بەحوكممان داوه بەشىخالىيە» .

كۆپى مام غەلىفەى كە لەوئ هاتن واوه،

چەنديان كەيخودا و سەيد دەگەل خۆيان هيتاوه،

دەهاتنە خزمەت دايكيان، ئەويشيان پەگەلە خۆيان خست، دەچوونە خزمەت خاتون

ئەستىن لىيان دەکرد سەلاوه،

دەيگوت: «بەخىزىن، سەرچاوى من، براى دەتەواوه»

«ئەگەر ئەمن هيتندە خەرابووم . بۆ ئەودەكوشتم، ئەمنو بەشوانئىكى كەچەلى حىزىباب

داوه»

دەيانگوت: «خوشكى! كارى خولايە و وا قەوماوه» .

دايكى زۆرى دلخۆشى و دەلالەت داوه .

ئەگەر واى دەزانى خاتون ئەستىيە،

دەلئ: «برالە! هېچ لەنگۆم نىيە گلەيىيە،

بۆخۆم بەدبەختم لەكن خولای چارەم نىيە،

مام و نامۆژم دەمرن، تووشى ئەستۆم دەبن هەتيوبارىيە .

دیم جیل دهیم، برای خوم حوکیم لئ دهکن، مارهم دهکن له شوانیکی که چهلئ خویپیه .

براله نهنگو خوش بن، نهمن دنیای فانیم بۆ چیه؟
چی دیم ههتیوباری پی ناکرئ، ههوه تا . فهرخۆلهی خۆتان بهرنه کن که سئیکی دییه .
چی دی نه مهگئ ناکیشم به خۆپایی دهگه ل ههتیوی خه لقییه .
گوتیان: «خوشکئ! بهشی خۆمان دا بهتوو شاری داودییه،
مه لئ نهمنی داوه بهشوانی، بهشم بهملکیه وه نییه،
خوشکئ! نهگه له فهرخۆلهش دهپرسی، نهویش نیختیاری بهمه نییه .
خوشکئ! بلا بچینه خزمهت مام غه لیفه ی بزانی، فهرمانی چیه» .
گه لئکیان داوه دلخۆشییه،
گوتی: «براله! بهخیرین تازه سوال و جوابم چیه؟»
جا له ویان خواست مه ره خهستییه .

هاتنه دیوانی مام غه لیفه ی، ئیکلامیان کیشا راوهستان دهست له سه رهستییه .
مام غه لیفه سه ری هه لئه هینا چاوی نه کردن له چاوییه .
نایبیک له وی پۆنیشتبوو گوتی: «قوربان! بۆچی له کورپه کانی ناکه ی مه رحه باییه؟»
گوتی: نایب! جا نه وه یه کیان کورپی من نییه .
نیختیاری شاری داودییه ش به چهنگی من نییه .
نه وه ئیره شیان بۆ به جئ دئلم، دهچمه ده رکی سولتانی نهسته مبولئ، دهیم به عه رزچییه .

ده لئیم قوربان! قهت ناحه قیم قبول نییه،
چوار کهسم لئ پهیدا بون، کهس نازانئ، نه وه کوینده رییه .
لئیم بوونه لۆتی و شه رابخۆر. لئیان داگیر کردووم شاری داودییه .
تاقه کچیکم بوو به حوکمیان لئ نهستان دووم، داویانه به شوانیکی که چهلئ، نهگه تی خویپیه .

نهمن ناچمه وه مهسکه نی خوم چ جاری دییه .
سولتان دهفه رموئ هه تا . بۆخۆت ببی، کهس حهقی نییه .
ده لئیم نهگه نیختیار به خوم نه بی دنیام بۆ چیه؟
نهگه رابن، دهچمه ولاتی خاریج، خزمهت شاهه نشاهی، مواجبی خوم وه رده گرم

دەيخۆم بە دنجىيە».

جا بىلا بېيىنە سەر شىخاڭلە كەچەل. دەلىن: «خاتون ئەستى لە من مارەكراوە، بۆچى نايەتە مەرييە؟

ئەگەر ئە من شوانم، ئەوئىش بېيى بەبىرييە،

ئەگەر ئەو نايەتە مەري، ئەمنىش بەرەلداي دەكەم بېيى خۆپاييە،

ئەگەر گوتيان: وەرە بچۆ مەري دەلئىم: بۆ دلى خۆم كىشا ئەو كۆيرە وەرييە.

ئە من لەنگو دەولە مەندترم. ئاغايتى من لە ئىنگو كە متر نىيە.

ئە من سەرياز و نىزام لەنگو پترە.

ئەگەر دەلئىن نايىنئىيە مەري. دەچمە دەركى سولتانى ئەستەمبوولن، بە حوكم زنى

خۆم دەستىنم، ئەو م لەو كارەى چاكترە».

ئەگەر ئەو خەبەرەى بەكۆپى مام غەلىفەى داو،

كۆپى مام غەلىفەى بۆ دايك و بابيان گىپاوە.

گوتى: «ئەو خاسىيەتى چىيە بېيى بەبىرييىكى تەواو،

خولا دەزانن، لىتى مارەكراوە».

ئەگەر ئەو خەبەرەيان دا بە خاتون ئەستىيە.

دەلىن: «خولايە! نەمكۆزى چارەم نىيە.

قەت بوو شىخاڭل شوان بىن، ئە من بىم بەبىرييە

ئە من چلۆن قىبۆل بەكەم ئەو ناحەقىيە؟

ئەو بىن سوحبەتيا ئەم بەسەر هاتوو، ئەوئىش لەسەر فەرخى داودىيە».

فەرخ گوتى: «ئامۆزا لەسەر ئە من مەكە گلەيىيە

ئەگەر شىخاڭل شوانە ئەتووش بىيە بەبىرييە.

سبحەينى تەدارەكئى بگرە بچىنە نئو مەرييە».

دايىكى خاتون ئەستى گوتى: «هەتا حەوتوويىكى دى هېچ قەرارى چوونى نىيە؛

جائى دەبىن بچنە شىو و كۆلئى ناز و نازدار و خاتون ئەستىيە».

سبحەينى نازدار دەلىن: خوشكى، خاتون ئەستىيە!

ئەلەملەى گەرە بوو فەرخى داودىيە،

دەگەل خۆتى مەيتە شىو و كۆلئى هەموو عەيش و ئەدەبى پىاوى دەناسىيە؛

لە مالىتى بەجئى يىللە، بەسەعاتىكى دىيىنەو كەن ئەوييە،

بۆمە عەيب و شوورەيىيە».

گوتى: «بەجى دىلەم». خاتون ئەستىيە.

خاتون ئەستى دەلنى: «قوربانت بىم مەيە سەراۋى؛ ئىستا دىينەۋە، تاۋىكى دىيە».

شائە و سابوون و تەشيان ھەلگرتىيە،

ھەموو پوويان كىرە پازى كانىيە.

ۋسو ئاغا چەند سالا ئەۋە دەمرى لە سوۋى خاتون ئەستىيە،

كۆشك و بالەخانە لە سەر شەتى مرادان دروس كىرەيە،

ئەگەر چاۋى كەۋت بە خاتون ئەستىيە،

دەلنى: «خولايە، ئاورم بەرپوۋە دەجەرگىيە

ئەتوۋ بزانە خاتون ئەستى بە سەرىنى شەلە توشى ئەستى بوۋە ھەتپوۋبارىيە،

يان سەرى خۆم دادەنەم، يان شارى داۋىيە چۆل دەكەم، يان بەئىزەت خولاي دىنەم

خاتون ئەستىيە».

ئەگەر فەرخ ھەلستا خاتون ئەستى ديار نىيە،

دەلنى: «ھاۋارم ۋەبەر خولاي، ئى دىكەم ۋەبەر پەبىيە!

ھىچى دى گىرنايم ھەتا نەچمە كىن خاتون ئەستىيە».

فەرخ لە مالى ھەستا، ھات بە ھەشتاۋە،

لىنگى دەدا دەتگوت كولوى باھىناۋە،

ئەگەر گەبىيە پازى شەتى تەماشىا دەكا قىسەن لەۋى كىشراۋە.

ۋسوۋى مەغانى لە سەر بانى پاۋەستاۋە،

بانگ دىلنى: «فەرخۆلە بۆ ۋا لىنگ دەدەى چت لى قەۋماۋە؟».

دەلنى: «ۋسو ئاغا لە خەۋى ھەستام خاتون ئەستىم لەكىن نەماۋە؛

ئەۋە لە پازى كانىيە دەچم، لى دىكەم سەلاۋە».

ۋسو ئاغا دەلنى: «ئاخ ھەتا نەمردووم ئەۋ شەيتان و پەموزنە بەتلاۋە».

فەرخ چوۋە نىۋ قىسەنەكە، دەكونى بەرداندا تەماشىا دەكردن. ئەگەر نازى دەدەى،

چاۋى لە سەرىك دادەنا؛ ئەگەر نازدارى دەدەى، ھەروا؛ ئەگەر خاتون ئەستى دەدەى،

لەبەرى پىپىر تەماشىا دەكرد ھەتا تۆقى سەرى. لەنىۋ دىۋار پۆنىشت، پىپى بەلەيكەۋە نا،

سەرىشى بەلەيكەۋە نا؛ ئەگەر قەۋەتى كىردى، بە سەر خۇيدا پوۋخاند. زىپاندى، ھاۋارى

كرد. ناز و نازدار و خاتون ئەستى دەپەپەين، پوۋت بوون خاتون ئەستى بە سەرى

خۆی دادا، گوتی: «یا خولای موبارەک نەبێ ئێو شیرو و کولە؛ حەوت سالا هەتیوارییه دەکەم ئەوێۆ لێو کوشتم». هەموو وەبەن بەردان کەوت بوو، بەردەکانیان لەسەر فڕی دا. و سەووی مەغانی لەسەربانی تەماشای دەکردن، هێندەری. خاتون نەستی لەسەر کۆشی پۆنا، بەهاسەتەم نەفەسی مابوو. گوتی: «خوشکێ وەختە خەلازێن یاسینیکیان لەسەر بخوێندایە؛ بۆ مەندار نەبێتەو؛ خولای هەلناگرێ» گوتیان: «چ بکەین بۆ فەقییهکی، بۆ مەلایهکی؟ گوتیان: کەس دیارنییه و سەو ئاغا نەبێ؛ عەیب نییه بانگی بکەین». خاتون نەستی دەلی بۆ مردنێ عەیب نییه، ئەو نەجیمزادەیه کەم نییه».

بانگ دیلی:

وسو ئاغا! وسو ئاغای دینی،

گەر وەرە عالەم، لە خەلقێ پەرژینی!

دەتوانی خەبەرێکم بۆ وەرە مام غەلیفە شاری داودییهی پابگەیهنی؛

دەشقمە مەلایهک بنێرێ یاسینیکی لەسەر فەرخێ بێ دایک و باب بخوێنێ؟»

وسو ئاغا بانگ دیلی: «ناز و نازاداری چاوبەنگیه!

هەرچەندی چاوم گێرا هیچ کەس دیار نییه».

ناز بانگ دیلی: بێتم بەقوربانی سەرە!

ئەگەر یاسینت لەبەرە،

بێت ناخۆش نەبێ هەتا ئێرە وەرە،

نازی دەلی: «وسو ئاغا، گیانه!

لەبەر هەمانمان هەن ئێو سەفەرانه،

وەرە یاسینیکی بخوێنە لەسەر فەرخۆلەیی بەستەزمانە».

وسو ئاغا گوتی «لێی گەرێ ئێوەر گۆرم گا لە کۆل بۆو؛ ئینشالاً خاتون نەستی

بۆ من دەبێ». خۆی لە سەربانی هەلداشت، بەلینگدان هات. کچەکان هەرسێک پەوت

بوون. پالیا وێک دا، پۆنیشتن، گوتیان «تۆوی ئابروومان چوو، هیچمان بەخۆمان

دانهداوه». خاتون نەستی دەلی: «ئەح! پەکم بەوی کەوتوو، وسو ئاغا ئەم دەبینی

یان نامبین». نازدار دەلی: «بۆ پال وێک دەین، ئەوەر گەییە کێمان زۆر عەیب و

شووڕەیییه». فەرخ گوتی: «لەوی پتر بێتە پێشی گۆپی بابی دەگێم». نازدار گوتی:

«قوماربازی شەیتان؛ دەزانم لەسەر توو چم بەسەردی»

ناز بانگ دەکا: «وسو ئاغا! بێتم بەقوربانی چاوانە!

تەشرىفت تەسىجى نەكېشى بۆ ئىزەكانە،
فەرخ شوكر چاكە؛ دەيگە پى زمانە».

وسو ئاغا كە ئو قسەى بىست تەواو،
بە ھەناسە ساردى گەپاو.

گوتى: «حىزىباب! لى نەگەپا خاتوون ئەستى بىبىن بەچاوە».

نازى و نازدار گەلەككىيان فەرخۆلە ماچ كەرد، گوتيان: «بۆۋە ئىستە ئەمە دە ئاوى
ھەلدەينەو، ئىستە دەگەپەينەو بەدواو».

فەرخيان بەپى دەكەردەو بۆ مالى، نەگەر گەيىبە جى بەبى قەيدىيە،
بەقەرەواشانى گوت: «شىرى بابم لە كۆيىە؟ ديار نىيە».

ئامۆزنى گوتى: «يا شەيتان! ئو شىرەت بۆ چىيە؟»

گوتى: «ئامۆز دەچم دەينمەو ناز و نازدار و خاتوون ئەستىيە».

گوتى: جا ئەتو بۆچى دەچى؟ گوتى: ئامۆزىم ھىچ ئاگى لى نىيە.
نەوەكو وسوۋى مەغابى پەيان لى بگريە».

گوتى: «پەموون! ئو ئابرووچوونەت لە چىيە؟
بۆچى لە كچەكان نابى بەكەشكچىيە؟»

فەرخ دەلى: «ھەلبەت ئاگام لى دەبن، لە من زىاتەر ھىچ كەسيان نىيە».
نەگەر فەرخ ئو قسەى بىست تەواو،

شىرى ھەلگرت و لە خۆى پەچاوە،

بەشارى داودىيەدا بۆ سەر شەتى گەپاوە.

ناز و نازدار و ئەستى تەدارەككىيان گرت تەواو،

لەسەر شانە و سابوون و تەشتى مەەرەكەيان بنىات ناو،

ئەمە چ قەرەواش و سەرەسپىمان دەگەل خۆمان نەھىتاو،

چەلۆن ئو شانە و سابوون و تەشتى بەرىنەو بەولاو؟

نازدار گوتى: «خوشكى! يەكمان شانەى ھەلدەگرىن، يەكمان سابوون، يەكمان تەشت،

دەپۆينەو بۆ مالى. ھەرچى لە پەيە تووشى بووين، شەرى خۆمانى پى دەكەين: ھەرچى

لە ھەمان جوائتر بوو، بلا ھىچ ھەلنەگرى». فەرخۆلە شىرەكەى لە خۆى بەستبوو،

بەكۆچەيدا ھاتەخوارى. نازدار گوتى: «ئەلەملەى ئامۆزى خۆمانە، شەرى خۆمان بەوى

دەكەين. گوتيان: ئامۆز گيان! ۋەرە شەرعمان بکە ھەرچى لە ھەمان جوائتر بىن، شانە

ۋە سابوون ھەلەنەگىزىن. گوتى: «كۆلۈ دانىن، پۇنىشتىن، تا شەرىعو بىكەم». پۇنىشتىن، فەرخۆلەيان دەنىئو خۇيان گرت؛ فەرخ گوتى: «لە خۇپايى نەبىن ھەر كەس جوانىتى خۇى بلىن جا ئەمنىش پىئو دەلەيم؛

نازدار، ئەتوو بلىن. نازدار دەلەن:

«ئەگەر نەرم، بىزىم، بىمىنم،

بىسكان دابىلەم، چاۋان بىزىم، كۆلمان بىنەخشىنم.

ئەگەر كىلىلى سىنگ ۋە مەكان بىرازىنم،

دەبىن مردوۋانت بۆ لە قەبران ھەلەستىنم.»

فەرخ گوتى: «نازى ئەتوو بلىن». نازى گوتى:

«بەھەقى ئەۋەى كەم خولايە!

ئەگەر چاۋان بىزىم، كۆلمان بىنەخشىنم، بىسكان بىكەم تاتايە،

حاجىانت بۆ دەگىتپەۋە لە مالى خولاي، لە پىي كاپەتوللايە،

نايەلم، چ تاقىان بچنە زيارەتى پەسولوللايە.»

گوتى: «خاتوون ئەستى! نۆرەى توۋىە توۋوش بلىن». خاتوون ئەستى دەلەن:

«بەئاسمانى كەم، بەپۇژى،

ئەگەر بىسكان تاتاي بىكەم، كۆلمان بىنەخشىنم، بىرازىنم كىلىلى سىنگ ۋە مەك ۋ

بەركۆژى،

تىنىت بۆ دەستىنم لە مانگىن، تارىكى دەدنىايە دەخەم، شەبەقت بۆ دەستىنم لە

پۇژى.»

فەرخ گوتى: «ئەۋ مردوۋى بىمىن، بۆ خۇشەۋىستى ھەزەرەتى ئىساي پوھوللا يەك

يەك زىندوۋىكراۋەتەۋە؛ دەنا بەكەسى دى مردوۋ زىندوۋ نابىتەۋە. پىاۋ ھەتا پىر نەبىن،

دەست لە دىنايە ھەلەنگىزىن، ناچىتە ھەجىن؛ ئەگەر پىرىش بوو، سەد ھەزار جۆرى بدەنن،

ناگەپتەۋە. پىاۋىش ئەگەر ھەزى لە يەكى كىر، ھىچ ئىحتىياجى بە مانگ ۋ پۇژى نىيە،

تەماشاي بىكا؛ چونكە مانگ ۋ پۇژ بە پەزاي خولايە، ھەربوۋە ھەر دەشەبىن. ناز ۋ

نازدار گوتىان: «ئەمەگى خاتوون ئەستىن بەھىچى نەدا». ئەۋان شانە ۋ سابوون ۋ

تەشتىان ھەلگرت؛ پۇين. ئەۋىش فەرخى ئاۋىتە قەلەندۇشى خۇى، ۋەدوۋىان كەۋت بۆ

مالىن. ھەتا ئەۋان ھاتنەۋە، دايكى تەدارەكى بۆ گرتن، گوتى: كەچەكانم چوۋنە شىۋ ۋ كۆلن

ماندوۋىوون، دەبىن قاۋەلتوۋىيان بۆ دروس بىكەم». كەچەكان ھاتنەۋە. ناز ۋ نازدار دەپىشدا

بوون. گهينه جي؛ ناقايل بوون. دايكيان گوتي:

«پڙه! نهستي ڪرا ٻڙچيو دهگل نيهه؟» نازدار دهلي:

«ڪارمان گهليڪ تهواوه؛

نهوه دهگل ڪلهگاي خويهتي له دوايه بهجي ماوه».

خاتون نهستيش گهيبه جي، له دايڪي ڪرد سهلاوه.

دايڪي دهلي: ڪوئيم دهبرڪن؛ ڪجهه ڪم دهگل نهو شهيتانهي ٿاڀرووي نهماوه.

نازدار دهلي: حهوا خو ڪجهه ڪشت ٿاگاي له خوي براوه.

نازي دهلي: نازدار، خوشڪي! تووخولا چت لهو قسهي داوه.

نازدار دهلي: هاهووا تازه نهمه ٿاڀروومان نهماوه.

پڙنيشتن ويستراعتيان ڪرد تهواوه.

نهستي دهلي: چلون ٿاڀروويان برديم، له خوم بابان شيواوي.

دهستي دهدا گوزان، فرهخي له قهلانديوشي خوي دهڪرد، دههاته خواي ٻو رازي

سهراوي.

وسوي مهغاني دهيكهوت بهچاوه.

چهند ساله پيوهيه بيدويئي؛ هيشتا نهيدواندوهه. وسو ٿاغا گوتي: «ڪهس ديار نهبي

ٿاڀرووم دهجي». تهماشاي ڪرد دوو سئ پياو دياربوون، حهايي ڪرد بيدويئي. خاتون

نهستي چوو گزهي پرڪرد، گهپاوه مالن. ههتا ٿيواي دانيشت. ٿيواي ههلسا دهستي دا

گوزان، گوتي: «عاجزم دهچمه سهراوي». فرهخوله گوتي: «نهنيش ڏيم» تيروڪهوانيڪي

ٻو دروس ڪردبوو. سواي قهلانديوشي خوي ڪرد؛ تيروڪهوانهڪي لهسهر سهر وي گرت.

چونه سهر ٿاوي، گزهيان پرڪرد و گهپانهوه. وسو ٿاغا گوتي: «دهيديئم بهتهوهڪولي

خولاي». بانگ ڏيل:

خاتون نهستي خاتون نهستيڪي نازداري؛

دهگل شيخاله ڪهچلي خهساري؛

زهحهٽڪيش و پهنج بهباري.

قته بووه بهسهريني شلڪي، تووشي نهستوت بووه ههتيوباري

چاوت نهستيره ي پڙي، مهمكت ستيوي خوساري،

بهژنت بهمن بميني، بهداريڪي له ليڙي،

دهمت بهمن بميني بهفينجاني قاوهي، مهمكت بهمن بميني بهگوي له زيڙي.

ناورم تن به ربوو، نابن سر وه رگپری؟»

نه وه تیوی، کون به گوو چیه به ملانی ده گپری؟»

فرخ گوتی: «ناموزا! نه وه به من و به تو ده لئ.»

خاتون نهستی ده لئ: «گویی خوارد له گویی بابی؛ سهک ده وه پئ و کاروانیش

پاده برئ.» فرخ ده لئ: «پاوهسته. ئینجا فرخ بانگی کرد:

«وسوو ناغا، وسوو ناغایه کی نه پی

دوه به دور ده وه پئ وهک سهکی مه پی.

نه تو وهت ته رخی ناکی بوختان و به دغه پی

نه تو نازانی له بنه چه کی به کره مهرگ وه پی؟

تو پاوهسته، تا ده زگندا وه بکه م گپکی ده شیت په پی.»

وسوو مه غانی له ویزا ه لات. فرخ پی کهنی گوتی: «ناموزا! بۆچ ه لات نه و حیزیا به؟»

کس نه دیده زانی وسوو ناغا له نه ولادی به کریه، هتا فرخ ناشکرای کرد. خاتون نهستی

و فرخ چوونه وه مالی دانیشتن، هتا سبجه نیئ. فرخ خوی لئ که وتبوو. خاتون

نهستی دهستی دا گوزان واته سه راوی. فرخو له وه خه به رها، تیروکه وانه کی ه لگرت،

وه دواي خاتون نهستی که وت. وسوو ناغا نه وی شه وی هتا پۆژ خوی لئ نه که وت.

گوتی: «ده بن فرخی ببینم. دامینی بگرم، نه و قسه ی ناشکرا نه کا؛ نابروم ده چن

له دنیا به. مه گر لیره دانه نیشم بچه ولاتی به سرا به.»

نه گر فرخ گه ییه پشت مالی وسوو ناغای، خاتون نهستی گه ییبوه سه راوی.

پنجیک دودرک فیسقیکی ده نیویدا بوو؛ فرخ ته ماحی بوو بیکوژئ. فرخ ده گ ل وی

مه شغو ل بوو. وسوو مه غانی چاوی لئ بوو؛ ه رای کرد، هاته خورای. فرخو له ته ماشای

کرد وسوو ناغا هات؛ زور ترسا. زور ترسا، گه ییه و به نامیزی ه لئ گرت. فرخو له پری

هه رتک چاوانی ناوبوو. وسوو ناغا فرخو له ی ه لگرت و بر دیه ماله خوی گیرانی پر

کرد له میژ و له خورما. گوتی: «پۆله نه و قسه ی کردت، مه یکه جار یکی دی.» گوتی:

«وسوو ناغا! نه تو مه له نه منیش نایلیم.» وسوو ناغا گوتی: «فرخو له! بۆ خاتری

تو نه و! خاتون نهستی به خوشکی خۆم قبول کرد.» گوتی: «وسوو ناغا! نه وه نه تو

بووی به برای من.» دهستی برایه تییان پیک دا بوون به برا. فرخ هاته وه زگ فیسقه کی

بیکوژئ. خاتون نهستی له ولاپا هاته وه، فرخی ناویته سه رشانای خوی؛ چوونه وه بۆ

مالی. پۆنیشتن به خوشیین. هه وتوویکی چ باس و خه به ر نییه.

دیسان بۆوه گنچه لی شیخال ی، دپته وه سر خاتون نهستییه،
 ده لی: «نه گهر نه من شوانم نه و بیته وه بیتریه،
 «دهنا حاشا مادوللا! ناچه مه پیه» .
 غه لیفه حوکی کرد: «پۆله! ده بی بجی بی به بیتریه» .
 گوتی: «بابه! فرخی به رم. یان به جیتی بیلم له شاریه؟»
 گوتی: «پۆله! فرخۆله هه ده بی ده گه ل نه توو بی؛ خو چ دایک و بابی دیکه ی
 نییه» .

نیستریکیان قه رار کرد بو خاتون نهستییه .
 ده گه ل قه ره واشیک و پیریژنیکی سه رسپییه،
 ده گه ل چه تریکی به غدایییه .
 هه مو پۆژی سواری نه و نیستریه ی بی بجیته نیو مه پیه .
 شیخال دلی به و قسه ی خوش ده بی، ده لی: «نه وه ژنی منه به یه کجاره کییه
 نه و جار نینجا مه پی خۆم ده له وه پینم به بی ته خسیرییه» .
 هه مو پۆژی مه حه لی چیشتان ی ده بووه ته واوه،
 ته داره کیان بو ده گرت و نیستریان بو ده ره یئاوه،
 سواری نیستریان ده کرد چه تری له سه ر پاگیراوه،
 ده چوو له شیخاله که چه لی ده کرد سه لام و سه لاوه،
 شیخال ده لی: «نه توو فرخۆله ت بو ده گه له خۆت هیئاوه؟»
 گوتی: «چ بکه م. هه ر له دووم ده گری، دایک و بابی نه ماوه»
 پۆده نیشت و مه پریان له بیتر ده داوه،
 نه وی پۆژی گه رانه وه به دواوه .
 شوانان به شیخال یان گوت: «نه وه ژنی توو نییه، ئی فرخۆله یه به نه مانه تی له توو
 ماره کراوه» .

گوتی: وه لاها! سبه عین ی مه رگی ده کم ته واوه»
 پۆژ گیشته مه حه لی چیشتان ی
 خاتون نهستی ده دا فرمانی:
 «نیستریه که ی بیننه ده ری، پیاو کاری خۆی بزانی»
 نیستریان بو هیئا نه و جار

خاتون نهستی لایې ده بو سواره
 دیسان بۆ کن شیخاله که چه لای ده هاته خواره
 سهلامی له شیخالای کرد؛ شیخال لهوی نه کرد پرسیاره .
 له بۆی داده نا نان و ژهره ماره،
 گوتی: «نه بۆ ناییلیم فره له چهنگی من ببین قوتاره» .
 مهریان له بیژ ده دا شیخال سویتندی خوارد سن جاره:
 «هرکه سیک به رخیکی له لای بپوا، سن جاری لئ ده دم به و داره»
 نه گهر مهریان هاویر ده کرد، به رخیک ده رپه پی له لای فره خۆله ی هه ژاره .
 خاتون نهستی خۆی فپئ ده دا، ده یگرته وه نه و جاره
 وه عهرزی ده که وت، نه یده ما ئیختیاره
 شالواری هه لده کرا، کراسی بلند ده بو، هه موو به ده نی دیاره .
 شیخال گوتی: «فرخی ده کوژم نه و جاره» .
 دهستی په ق ده بو پئی ده عهرزی نه یده کرد کاره .
 فره که ناوپی داوه ته ماشا ده کا له عهرزییه خاتون نهستییه نازداره
 که له که ی و رانی هه موو دیاره،
 ده لئ: «به رخم به رخ ی پیره مه پئ
 یا ره بیی سهرت وه هه زاری که پئ
 وه دهرت خستوون په نجه و پانیه ی لیلوپه پئ
 به رخم به رخ ی به رانی!
 عه رم به پیریش هه رجوانی،
 له بۆ فره خۆله ت وه دهر خستوه په نجه و پانیه ی بلقیسای سوله یمانی .
 به رخم به رخ ی شه کن!
 به ره که تت بکه ویتته عه مری ده که ل که له کن .
 له بۆ فره خی بئ دایک و بابت وه دهر خستوون په نجه و پانیه ی ده وئ مه له کن» .
 نه گهر فره نه و قسه ی ده کرد ته واوه
 خاتون نهستی له سهر جیی خۆی هه لستاه .
 پپی ده دا فره خی له سهر نامیزی خۆی پوناوه .
 ده لئ: «ئاخر له سهری توو ده بم بۆسۆ و به نناوه» .

بۆ سەر پازی کانیه هاتنه وه، ته داره کی مالن گیراوه .
 شیخال له وئ پهبووه دهستی پاوه ستاوه
 پیی له عرزئی نایه به دواوه .
 دوو گورگان سهریان له مه پی ده سوئییه ناوه
 بۆیه مه حته لن، نه گهر بیتری بگه پینه وه به و لاوه .
 ته داره کی خویان ده گرت، بیترییان ده یانگوت: «شیخال، مالئاوا»
 نه گهر نه وان ده پۆیین، نه و گورگانه بۆ مه پیان پاکیشاوه
 هه روا بیتری بوو، پووی خوی ده پنی، ده یگوت: «مه پی مه نه ماوه
 نه و گورگه بردی، بۆ ده نگن ناکا نه و پیاوه؟»
 گوتیان: «مال خراپ! ناخر دهستی پهبووه، دوعای فهرخی لن کراوه» .
 خاتوون نهستی تکایه له فهرخی ده کا، ده لن: «بلا نه و گورگانه بگه پینه وه به دواوه» .
 فهرخ بانگ ده کا: «گورگ! نه ی جووته گورگی ده که نعانئ!
 به په زای خولای ئاسمانئ
 وهرن له مه پی من ببژین؛ بهرن بیکه ن به که باب. نه وه له جیاتی زه کاتیم دانئ .
 نه ی جووته گورگی ساحیی به راتئ!
 وهرنه پیتش شیخاله که چه ل دهستی ناگاتئ
 یه کی چاک ببژین، بهرن ده پیی خولایرا نه وه له جیاتی زه کاتئ» .
 کئ بوو له جووته گورگی جندییه
 ده هاتنه خوارئ به گورجییه
 هیچ نه ترسان له شیخالیییه .
 یه کی چاکیان بژارد پایان کیشا به بن ته خسیرییه
 ده لن: «نه وه زۆر هه لاله هه م زه کاته؛ هه م مالی شیخ فهرخییه .
 خولا پسقی نه وپۆی داینئ؛ که ره مداره بۆ پۆژیکی دییه» .
 بیترییان جله وی ئیستریان ده گرت، ده یانگوت: «فهرخۆله! دوعایین بۆ بکه له په بییه
 شیخال ده ست و پیی خوش ببنه وه، بچیته وه مه پییه؛
 ده نا گورگ پیی فیز بووه قه ت یه کی نامیینییه» .
 فهرخۆله ته مه نای ده کرد له خولایه؛ هه زره تی جو برائیل ده هاته کنی به یه کجاره کییه
 گوتی: «فهرخۆله! جاریکی دی دوعای مه که له که سی دییه»

فەرڤۆڵە تەمەنای دەکرد لە جووڕائیلییه،

دەیگوت: «تەخسیری من نەبوو دەستی لێ هەلنەگرتم خاتوون ئەستیه».

بۆ مائێ دەهاتنەوه فەرخ و بێرییه.

ژنیک بێدین بوو، ئەوه مروەتی مەولوود سوراحیه

شەیتانیی کرد لە فەرخێ فەقیر و لە خاتوون ئەستیه

دایکی خاتوون ئەستی جێنۆی دا بە فەرخیه

گوتی: «ئەوه نەقلی بابی گۆپەگۆپەکی دەکا، ئابووم بەرێ لە شاری داودیه

وہ ئالامی قاعبە! پۆژیکێ دی نابێ ئەو شەیتانە دی دەگەڵ خۆت بەریه مەپیه

شێخاڵ چاکە لە حەیفی ئەوهی خۆی نەکوشتیه».

خاتوون ئەستی دەگریا، دەپارپاوه،

فەرڤۆڵە دەسەر کۆشی خۆی داناوه؛

هەر چوار برای هاتن لەولاوه.

گوتیان: «ها خوشکێ! بۆچی دەگری، چت لێ قەوماوه؟»

گوتی: «برالە! پەبی خولاکیرم بن هەر لە من خراپ قەوماوه.

ئەمنو دەگەڵ کەچەلێکی دە تەرازوویی ناوه،

ئێستا دایکم هەموو پۆژێ دەمکا بۆسۆ و بەنناوه،

دەلێ قایل نیم فەرڤۆڵە بەریه نێو مەپی، چونکە ئەو پۆر گورگ لە مەپی داوه».

گوتیان خوشکێ! دایکم بۆ هێندە خراپە؛ جا چی بەسەر فەرخێ فەقیرەوه داوه؟»

برایەکی دی گوتی: «دایکمان چ قسان بکا، وەبزانن سەری تاشراوه».

سبەهینێ بەیانی دا، بێری خربوونەوه بۆ مەپیه.

دایکی خاتوون ئەستیه گوتی: «قەدەغەیه نابێ فەرڤۆڵە بجێ چ جاری دییه،

ئەو پۆ دەچین ئەمن و خاتوون ئەستیه».

خاتوون ئەستی گریا: «خولایە! ئەمن چارەم چیه؟

فەرخ بەجێ بمێنێ، دەمرێ بەبێ کەسیه».

فەرخێ بەدزی بەپێ کرد بۆ مەپیه،

دایکی پێی نەزانیه.

دوو بە دوو سوار دەبوون لە ئێستێرێ خاتوون ئەستی دەگەڵ دایکیه.

پەپیشیان کەوتن بێریه.

ته ماشایان کرد فهرخۆله ده پوا له بۆ مه پیه،
به تاقی ته نئیین؛ که سی ده گه ل نییه .

دایکی وه پگه پاره، سێ چوار چه پۆکی دا له خاتون ئه ستییه،
ده لێ: ئه وه خه تای تویه ئه وشه یتان و پمووزنه پێی وه به ره خۆی گرتیه
هه تا وه کی ده گهینه فهرخۆله ی به یه کجاره کییه،
ئامۆژنی لێی ده دا، ئیستری وه سه ره ده په راند پێی بریندار ده بوو، خۆینی لێ ده بوو
جارییه .

خاتون ئه ستی خۆی له ئیستری فپی ده دا سویندی ده خوارد ده یگوت: ناچه مه پیه
ده چه مه وه کن غه لیفه ی بابم، لیت ده بم به عه رزه چییه،
بابم فهرخۆله ی به من داوه به ئه مانه تییه
ئه گه ر ئه توو فهرخۆله ی له و چۆله ی بکوژی، جا من له کن بابم جوابم چ ده بین، بۆم
ده بیته پوره شییه» .

دایکی گوتی: «قه حبه! وه ره سواریه برۆین بۆ مه پیه» .
گوتی: «ئه توو برۆ، به خیرچی؛ ئه من فهرخۆله ی نا که م خۆراییه .
ده بین بابم به و قسه ی بزانی، ده نا بۆ من ده بیته غه یانه تییه؛
له سه ره حه وتوو و چلوان بوو، ئه من ئه وه م به خێو کردیه» .
دایکی گوتی: «وه ره سواریه؛ ئه وه هه ش له گه له خۆت بیته؛ قه ت که له گای وا نییه» .
خاتون ئه ستی سوار ده بوو. پیلی فهرخۆله ی ده گرت، ده یئاوێته سه ره شانییه .
تووشی دپوویکی بوو. فهرخ له پشت وه بوو. پپی دا دپوه که ی پچپی، بردی له پشت وه
وه بن کلکی ئیستریی دا. ئه گه ر ئیستری دپوه که ی گه یییه؛ کلکی ئاویته سه ره . دپووی
ده کوونی پاچوو. ئیستری ده په پپی ئه و به ره ئه و به ره .

ئه گه ر ئیستری هه لات به ولاره

هیندی خۆی له دار و به ردی داوه

ئامۆژنی فپی ده دا، له وێ به جی ماوه .

فهرخ ده ستی ده دا هه وساری ئیستری، جله وی کیشاوه،

ئیستریه که ی پاگرت، دپوه که ی له بن کلکی ده ره یئاوه .

ئه گه ر چوو هه ره ئامۆژنی، زمانی شکاوه .

خاتون ئه ستی به سه ره خۆی ده دا، گوتی: «دایکم نه ماوه» .

فرخ پټی پټی کهنی، وه سهر پشتمنی گټپاوه .

خاتون نهستی دهستی دهستوی فرخی کرد گوتی: «دایکم چاک بکه وه؛ ناخر پوژ که می ماوه،

ناگهینه مه پټی؛ لیتمان عاجز ده بی نهو شیخالی مال شپواوه» .

فرخ گوتی: «ناموزا! بلا لیره بی هه تا له ولارا ده گه پټینه وه دواوه» .

ده لن: «نه گهر بوم چاک نه که یه وه کویم ده بی هه رتک چاوه» .

نه گهر نهو قسه یان له وئ کرد ته واه،

فرخ له خولاه وندي عالمیان ده پاراوه .

نه گهر شوویکی له دایکی خاتون نهستی داوه .

بوو به به ردیکی شین پهنگی مه خلوقی نه ماوه .

خاتون نهستی و فرخ سوار ده بوون؛ سه بوونی گهرمټنی ده هات له ولاره؛

خاتون نهستی گهرمای بوو عاره قه ی لن ده تکاوه .

فرخ گوتی: «بانگی شه مالی کن بی له ولاره» .

فرخ بانگی ده کرد: «نه ی په بی عالمی، بینای چاوانه!

هه زده تی جویرانیل بنیره کن بالوولی دیرانه،

شه مال مه ره خهس بکری بټه ئیره کانه .

هه راسان بووه نهستی کیل گهر دنی هه نیه پانه،

سه بوونی گهرمټنی پټی نادا وچانه» .

نه گهر فرخ له خولای ده پاراوه،

به ره زای خولای شه مال مه ره خهست کراوه .

نه گهر شه مال هاته خوارئ، هیند به حوکه، کیوی گهره گهره ی تیک داوه؛

هه رچه ندی خیز و به ردی بلندان بوو، هه مووی هټنا، له سه روچای خاتون نهستی بی

کرد بلاره .

خاتون نهستی ده لن: فرخوله، نه وه چ مه کریکه دهرت هیناوه؟»

ده لن: «به شه مالی بلټم، بگه رټه وه دواوه» .

خاتون نهستی ده لن: «منه تیکه له سهر شانی منت داناوه؛

درهنگه، بیتری گهینه مه پټی، مه پ نه دوشراوه .

«خرایم لن قهومی، دایکم له وئ به جی ماوه» .

فرخ دووباره له خولای پاراوه،
 شه مال هیدی کرد، بۆ مه پێیان ئاژواوه .
 ههتا گهینه شیخالی لێیان کرد سه لاوه .
 دابه زین به په له پهل، مه پیان له بێر داوه .
 ته داره کی خویان گرت. ئه وی پۆژی خاتوون نه سستی گوتی: «شیخال ده ولت زیاد و
 مالئاوا»

شیخال گوتی: «خاتوون نه سستی! نه من ئاغام، له بهر نه توو شوانم،
 نه گهر له بهر نه توو نه بێ، براکانی توو به تۆکه ری خۆم ده زانم .
 له بهر عیشقی توو که پکی کوردی هاتۆته شانم،
 که لاشی دۆمی وا له پێیانم .
 یاخولا! به خێری سهر چاوه کانم» .
 نه گهر که پانه وه به داوه،
 خاتوون نه سستی ده سستی ده پشتی ئێ فرخۆله ی ناوه،
 ده لێ: «وه خته له سوێی دایکم کوێرم بێ چاوه .
 نه گهر نه گهینه دایکم خراپ قه و ماوه» .
 فرخۆله ده لێ: «ئامۆزا لێی گه په زۆرم رق هه لستاره .
 «ده ره بندی خۆم نیم، نه گهر ئیستر پێی له من ناوه .
 حه یفی وه ی ده مکوژی، له سه ری من له تووی داوه .
 نه گهر لێم گه پێی، ده بێ هه روا به رت بێ، هه تا دنیا ده بێ ته واوه» .
 خاتوون نه سستی ده لێ: وا نابێ، حورمه تی ئی منیش و ئی تۆش به دایکه وه ماوه» .
 نه گهر هات گه ییه دایکی، خاتوون نه سستی گه لێک گریاوه .
 فرخۆله گوتی: «لێی گه په؛ نه وه فه ساده شاری داویدییه ی تیک داوه» .
 خاتوون نه سستی ده لێ: نه گهر دایکم چاک نه بیته وه، نه من کوێرم ده بێ هه رتک چاوه .
 نه گهر چووینه وه با بهم نالێ، دایکت بۆ نه هێناوه» .
 فرخ هاواری ده کا: ئه ی خولای لایه زانه!
 نه و جار بۆ خاتری من بیته زویانه» .

نه گهر شوویکی لێ دا. بوو به دیله سه ییکی ره ش ئه و به سه ته زمانه،
 جا سه بوونی گه رمی ئی لێ ده دا، بۆ چووکی له پشتی ده هات، هێنده ی ده رکێشابوو
 زویانه .

نیستېر پټکې لږ د هڼا دهرې دینن هه رچوار سمه لږکانه .

هه تا گهینه وه قه راخی شاری داودییه ،

ده لږ: «فرخو له نامان! نه وه نینساف نییه

بابم ده پرسن: دایکت کوانن، نهو سه گه و بڼ چیه؟

وهه چاکی بکه وه بڼ خاتری خو لای و په بییه»

ديسان بڼی ده پاراوه له په بییه؛

هه زده تی جو برانیل ده هاته کنی به قاسیدییه،

ده یگوت: «هه ر دوعایه کی نه توو کردت خولا لای قیبول کردییه» .

نه گه ر فرخ شوو پکی له ناموژنی دا پوچ هاته وه به رییه .

جنیوی ده دا به فرخو له و به خاتون نهستییه .

سوار ده بوون ده چوونه وه شارییه .

نهو بییدینه ده چووه کن کوره کانی له فرخ و نهستیان ده بوو به عه رزچییه .

کوره کان گوتیان: « دایه نابروومان مه به دهبیه تلینین به دزییه،

نه گه ر مام غه لیفه بزانی ناسارمان ده برییه،

له سه ر فرخو له ی به سه رماندا ویران ده کا شاری داودییه» .

فرخو له وای گوت به خاتون نهستییه:

ناموژا! نه تزانی، ناموژن لږن بووه به عه رزچییه .

ناموژا! نه من ده پوډ ئی دی که لکی توډ نییه .

نه گه ر لیره بم سه رم ده بڼ به یه کجاره کییه .

سه فهرم سه فهریکی ناته واوه؛

ناموژا! ده له ت زیاد و مال ناوا»

گوتی: «بوکوئی ده چی، به مندالیم به ختو کردی نه منی بابان ویرانی»

گوتی: «ناموژا! دور ناچم . ده چمه مالی و سووی مه غانی» .

فرخ له جی خوی هه لستاره .

ده گه ل خاتون نهستن بانگی خوشیان لږ داوه،

فرخ لای دا پوی گوتی: «مال ناوا»

گوتی «بڼ، به خولات ده سپیرم، به هه موو لایه کی نه منو ده مست شینخاله که چه لای

فەرخ هەڵستا چووێ مائی و سویی مەغانی .
 خەبەریان دا بە وسوو ئاغانی لە ماله خۆی پێی زانی .
 بە پیرییهوه هات بۆخۆی و بە خێزانی .
 ئەگەر فەرخ دەچوو لەوی دەگردد سەلاوه .
 وسوو ئاغا یەک پێ لەبەری پراوه ستاوه .
 گوتی: «قوربان! هەرچەندی مائی هەمە، ئەوا دام بەتوو لێت نەزرکراوه .
 وسوو ئاغا تۆکەرێکە لە پێشت پراوه ستاوه .
 ئەوه مائی تۆیە، هیچ تەوہلوقی منی بەسەرہوہ نەماوه» .
 ئەگەر تەماشایان کرد، مانگی موبارک وەدەرکەوت پەمەزانە؛ تەواوه .
 هەموو کەس کەوتە سەرپای پەمەزانی .
 خۆشی کەوتە مردووی گۆرخانی .
 هەتا بیست و حەوت لە پەمەزانی بوو تەواوه ،
 مام غەلیفە کەولێک و جوانو ئەسپێکی بوو، لەبەر کۆپەکانی بە فەرخۆلەیی نەداوه؛
 لە میژۆ ئەو جوانو ئەسپە بۆ فەرخەیی هەلگیراوه .
 مام غەلیفە دەڵێ: «چ بکەین لە پەمەزانی؟
 هەرکەسێکی مزگینیی مانگی موبارەکی بۆ هێنا بام، ئەو جوانو ئەسپ و کەولەم
 دەدانێ» .

وا دەڵێن پدین سپی و مەلێیە:
 قوربان! ئەو پۆ بیست و حەوتی مانگییە،
 هەتا سێ پۆی دی، هەیهو! لە کوێیە»
 ئەو خەبەرە بەفەرخ و وسوو ئاغانی دراوه .
 وسوو ئاغا گوتی: فەرخۆل ئەو پۆ بیست و حەوتی مانگییە؛ مامت جوانو ئەسپێک و
 کەولێکی بۆمزگینیی مانگی موبارکی داناوه» .
 فەرخ گوتی: مانگ مانگیکی تەواوه؛
 عەسریکی تەمیزە فەسلێکی مەلا بانگی داوه .
 فەرخ و وسوو ئاغا وەسەریانی کەوتن، چاویان لە هەموو دنیا یێ گێپراوه؛
 هەرچەندی خەلقى داودییه، بەرەو پووی مانگی مۆنەوەر پراوه ستاوه .
 خاتوون ئەستێ کۆندەییکی هەلگرتبوو بۆ چۆمی هات واوه؛

فەرخ گوتى: «ۋىسۋو ئاغاي گىيانە!

بىلەن بە خەلقى خولاي ساحب ئىمانە،

ھەركەس بۇ جىرائى خوي بەرى پۇن ۋە برىنج ۋە كاسە جىژئانە».

خاتون ئەستى چو كوندەي پىركرد ھاتە ۋە لەۋلاۋە،

كوندەي ۋى خرابىو دىلۇپ دىلۇپ ئاۋى لى دەتكاۋە،

ۋە بەلەكى خاتون ئەستى دەكەۋى بەلەكى ھەموو تەپكراۋە.

فەرخ دەلى: «تەماشاي ئەو كوندەي كە، ھەيلى لەكن نەماۋە؛

ئەن لازمە دەگەل ئەۋەي بىكەم شەپ ۋە داۋا».

ۋىسۋو ئاغاي دەلى: ئەۋە بىن سەر ۋە ئەزمانە چى دەگەل توۋ پى نەكراۋە.

فەرخ بانگ دىلى: ئەي كوندەم كوندەي بەرائى

عەمەم بە پىرىش ھەر جوانى،

ئەگەر شەرمى لەن ناكەي، بىرسە لە يەزدانى.

بوۋ لە مەن تەپ دەكەي پەنجە ۋە پىلى بلىقساي سولەيمانى.

كوندەم كوندەي بىزى،

يا پەبى قەت كىردى قەسابانو ھەلنەگىرى لەسەر گەردىن

ئەتوۋ بۇ لەن تەپ دەكەي پەنجە ۋە پانىيەي دەۋى شەكرەۋى

كوندەم كوندەي پانىرى!

بىنگاتى نەخۇشىي پەشەگوىرى

ئەتوۋ بۇ ئاۋى لە كۆلى ئەۋى شەكرەۋى دەبوۋىرى

كوندەم كوندەي نادانە!

گۆشتى تۆيان نەخوارددە چ كافر ۋە مۇسلمانە

ئاۋى بۇچى دەبوۋىرى بە خاتون ئەستىيە غەيانە.

ۋىسۋو ئاغاي تەماشاي مانگى مۇنەۋەر بىكە؛ ئەۋە لە ھەوت تەبەقەي ئاسمانە،

فەرخ دەلى: ۋىسۋو ئاغاي چ بىكەين لەۋى پەمەزانى؟»

«ھەرچى بىكەين ھەرايە، بەغەيرەز شوكرانى.

بىلا مەگىنىي مانگى مۇبارەك بەدىن بە مام غەلىفەي دەپىش ھەموو كەسيدا بىزانى

مامى خۇمە ھەر ئەۋ خەلاسم دەكا لە تەنگانى،

جا مەگىنىي بەرىن بۇ مام غەلىفەي، ئاغاي شارىيە».

مام غەلىفە ئەگەر وای دەزانىيە،
 لەمانگى موبارەکیان دایە مزگىنىيە،
 ناردى كەول و جوانو ئەسپى نارد بەدىارىيە .
 فەرڭ كەولى دا بە وسو ئاغای جوانو ئەسپى قبول كړىيە .
 ئەوى ئەسپ و كەولیان هینابوو، خەلاتى كردن بەنەجىمىيە،
 گوتى: «عەرزى مام غەلىفەى بكن، پوڭ و سەرم ھەر ئى ويیە» .
 ئەوى شەوى لە مزگەوت و خانەقاى تەگىريان پۇناو،
 لەبەر خولای دەپارەنو سەلەواتیان لى داو،
 سبەحىنى كە نوێزى پەمەزانیان دەكرد، نانى ھەموو كەسى دراو .
 كوپى مام غەلىفەى چوونە خزمەت بابیان، پاوہستان تەواو .
 دەلێن: «بلا، بچىن فەرڭلەى بىنىنەو . ئابروومان نەماو،
 لە ماله وسو ئاغای، بەینەللا پياوێكى تەواو» .
 مام غەلىفە گوتى: «ئەگەر لە دوو فەرڭى دەچن بەيەكجارى،
 دەبێ ھەمووتان خزمەتى بكن بەقەننەدارى .
 بێتەو پۇنىشى بەگەورەى شارى» .
 كوپى مام غەلىفەى لە بابیان قبول كرد تەواو .
 لە ھەموو كەىخواد و سەيد و مەلایانیان گىڤاو
 ھەموو بۆ ماله وسو ئاغای دەھات تەواو .
 وسو ئاغا بەپىریانەو ھات ئىكلامى ھەموویانى كىشاو .
 گەينى، كەوشى فەرڭىيان لەسەر سەرى خۆيان دانائو؛
 دەلێن: «قوربان! گەورەيى شارى داودیيەى بەتو دراو .
 ئەو كوپى مام غەلىفەن گەورەيى توو قبول كراو» .
 گوتیان: «وسو ئاغا چ دەفەرمووى لە بۆ مە، ئەمە دەگەپێنەو چ كاری دىمان
 نىيە» .
 فەرڭلە گوتى: «حاشا و مادوللا، نامەوى ئاغایەتى شارى داودیيە، ئەمن لە ماله
 وسو ئاغای دانىشتووم بەتۆكەرييە»
 وسو ئاغا دەلى: «پێم ناکەوى ئەمن ھىچ بەشم بەسەر ئەو مال و دەولەتەو نىيە» .
 فەرڭ دەلى: «قەت ناچمەو نێو شارى داودیيەى جارىكى دىيە» .

دهوی هموو گه پانه وه به بیکیه یفیه،

فرخ ده لئ: «وسوو ناغا! چوونه وه بۆ من چوونه وه عهیب و شووره ییه.

نه گهر لیرهش بئ سه حهت بم، ده چمه مائئ خائم ئه و له شاری شامئ میری وای نییه»

که یخواه و کورپی مام غه لیفه ی هاتنه وه به دواوه،

موژده یان به مام غه لیفه ی داوه.

گوتی: «لئی گه پئ هتا پاده بری شهش له شه شه کانی؛

ئینشاللا ده ییه نمه وه سه ره مه کانی خۆی هتا هموو کهس پئ بزانی».

کورپی مام غه لیفه ی به دزی بابیان و خاتون نهستی به بۆی هه لده که نن زیندانی؛

شهوی فه عله ی به زیرپک به کرئ ده گرن هیچ کهس نازانی قوت وچان نادهن که گل

کیشانی،

هتا پۆژ ده بیته وه، فه سلی مه لا بانگدانی.

نه گهر شهش له شه شه کانی چوون ته واه

کورپی مام غه لیفه ی دیسان هاتن له ولاره

چوون، ئیکلامی له فهرخۆله یان کیشاوه

که وشیان له سه ره سهری خۆیان داناوه.

فرخ ئاوپکی به وسوو ناغای داوه

ده یگوت: «وسوو ناغا نازانی چ قه وماوه؟

ده بئ هه ره بچمه وه، داوه له منیان پۆناوه».

له جیی خۆی هه لستا که وشیان بۆ پۆناوه

وه ده ره کهوت بۆ ماله مامی خۆی گه پاره.

خاتون نهستی تاماشای کرد، ئیجه ی ئامۆزای و برای هاتن له ولاره.

خاتون نهستی نه یزانی زیندانی بۆ دروس کراوه.

ده وده میدا موسلمانیک هات، خه به ری به نهستی داوه.

خاتون نهستی ده لئ: «وای کویرم بئ چاوه!

له قسه ی نهنگو ده نا هه ره نه وه نده ی له سه ره دنیا به ماوه».

هه پای ده کرد، ده زووی به ده رزییه وه کرد، جامیکی ئاو هئنا، تیی ئاویت، له سه ره پیی

دانا. فرخ نه گهر چاری پئ کهوت گوتی: «نه وه ده زووه کفنم پئ ده دروون؛ نه و جامه

زیندانه تیی ده کهوم، تیدا ده خنکیم. نه و ئاوهش پیم ده شۆن». نه گهر وای چاوپئ کهوت،

مستیکی له ده می خۆیدا، خوین هاته خواری؛ گه پراوه . گوتیان: «قوریان ئه و خوینه چ بوو؟» گوتی: «نازانم! ده چم ده می خۆم ده شۆم». گوتیان «قوریان! ئه و خه لقه هه موو توکهری تۆیه . ده می خۆت له مالتی بشۆ». گوتی: «نا ئه من عه مبه لیم، ده بی بچه سه شته تی داودییه ی . ئه نگو پۆنیشسن، ئیستا دیمه وه». ئه گه ره وان په دبوو، ده می خۆی به ده سترپی ته سترپی هه پای کرده ماله وسوو ئاغای . وسوو ئاغای گوتی: «قوریان! چ قه وماوه؟»

فه رخ ده لی: «وسوو ئاغای گیانه!»
 نه مگوت کوپی مام ده گه لم غه یانه
 جوانوو ئه سه په که م بۆ بیینه ده ری، ئه من ده پۆم لیڤه کانه .
 ده گه لیان ده رنابه م، هه مووی شمر و شه یانه .
 وسوو ئاغای ده لی: «سه رت له سه ر داده نیتیم، فه رخۆله گیانه!»
 فه رخ ده لی: «چاوم بپراوه، وسوو ئاغای گیانه!»
 ده بی بپۆم لیڤه کانه» .

جوانووی فه رخیان هیناده ره،
 لی بی که ن زینی موخته به ره .
 پیتی نا پکیف که وته سه ره،
 ده لی: «وسوو ئاغای داده به زمه وه، به خۆپاییه ئه و سه فه ره
 شیره که ی بابم بۆ بیینه ده ره،
 جوانوو ئه سه په که م بۆ بگێپن ئه و سه ر ئه و سه ره
 کن بوو؟ له فه رخۆله ی نازداره،
 شیر ی بابی وه چه نگ که وت ئه و چاره
 ده سته دایه، بۆ یه خته خانه ی ماله مامی چوو هه خواره،
 ده رک ی کرده وه، چوو، له ته ویله ی گرتی قه راره .
 به ته ویله دا هات، له په فیسکه ی هه موو ماین و ئه سپانی داوه،
 قه ت یه ککیکی به ساغی نه ماوه .

هه لات و بۆ ماله وسوو ئاغای گه راوه،
 پیتی ده پکیفی نا، وه سه ر زینی که وت ته واوه،
 ده لی: «وسوو ئاغای گێچه له، بۆخۆم و بۆ تۆم بنیاد ناوه» .

مەیتەر و میرناخوپ ھاواریان برد بەهەشتاوه

خەبەریان لە مام غەلیفە و لە کوپانیان دەگێژاوه .

کوپێ مام غەلیفە دەنگی لەشکریان دا هاتن لەولاوه .

ئەگەر وسوو ئاڭای وا دەزانێ زێی دەبەركرد مەتالی دە دەستی هەلکێشاوه

خزمی خۆی هەموو بانگ کرد، لە پیش کوپێ دە مام غەلیفە پاوهستاوه

سووتندی بە کەلاموللایه خوارد: «ئەگەر هاتوون فەرخێ بکوژن، نایەلم، یەك یەك

سەری بچیتەوه بەدواوه» .

هەموو دەیانگوت خێرە؛ ئەمە خزمەتی دەکەین. هەر گەورەیه ساحب ئیختیارە. هەر

زەرەری لە خۆی داوه .

فەرخ گوتی: «وسوو ئاڭا پێی ناوێ دەولەت زیاد و مالی ئاوا» .

پکیتی لە جوانووەکە دەدا؛ ئەمەگی خاتون ئەستیی لەسەر بوو، توپی بەسەر هەرتک

چاوان کشاوه .

خەبەر بە خاتون ئەستین دەدری، دەلێن: جوانووەکە کوێر بوو، پێی بۆ هیچ کوێ

سەرەدەر نەکراوه .

خاتون ئەستی گوتی: «بلا بکوژن لەسەر فەرخێ». بانگ دێلێ: ئەی جوانوولە،

جوانوولە سەری سالان!

پەنگت دە کلکێ دەدەم، خەنەت دەگرم دە بژ و یالان.

پۆحی خۆمت نەز دەکەم، ئەگەر فەرخم بۆ دەرکە، لە دەس دژمنان لە دانگە

مالان.

ئەی جوانوولە جوانوولە سەر هۆزان!

چرای چاوی خۆم فرزەندی پەش بۆزان

پۆحی خۆمت نەز دەکەم، ئەگەر فەرخم بۆ دەرکە لە چەنگ دژمنان، لە دەس

ئامۆزان.

ئەی جوانوولە، جوانوولە گوفتاری!

پەنگت دە کلکێ دەدەم، بژانت دەگرم لە ژەنگاری

فەرخم بۆ خەلاس بکە، بۆ شاری شامێ بچیتەوه خواری

ئەگەر خاتون ئەستی گەردنی جوانوولە ئازا کرد و پۆیی لە دنیا یە پووی کردە

کوێستانێ و کێو سەرایە

له وێندەری بەفر نایداتی پێگایە .

ئەوا لەشکری دێ لە دواوە،

وسو ئاغا هەروا دەگەڵیانە، سوێندیان لێ دەخوا بە کەلاموڵلایە

دەلێ: «نابێ ئیلاقی فەرخێ بکەن، ئەمەگم دەچن بەزایە» .

فەرخ بانگی بەفری دەکا:

«بەفری کوێستانێ! گەلیک بەفرێکی نادری»

بووی بەجەردە جابر، پێ لە موسڵمان و پێبوار دەگری

نایەلێ میوان بگاتە ئاودانییە، مەنزڵێکی پەیدا بکا، لە تینوان نەخنکێ، لە برسان

نەمری» .

بەفر دەلێ: « فەرخۆڵە، چرای چاوانم

ئەمن خانەخویم ئەتووی میوانم

ئەمن بەپەزای خوڵای بینای چاوانم

بەرەگەتی ئەرز و ئاسمانانم .

لەوێش بەدەرەوێ پۆژی هەرچی بەگیانم؛

لەوی زیاتر، دەرمانی نەخۆش و بیووردارانم» .

فەرخ دەلێ: «بزانم چلۆنم لێ هاتۆتە مۆلەکن، هەر نەخۆشیکی تۆ تەلەب دەکا، پەبی!

لێی ببیە کۆخە و برک،

لێی بجیبیە دە کەلەکن . هەر نەخۆشیکی بەتوو پاس دەبیتەو، هەلنەستی لەوێ کەوێ

لێفۆکن» .

ئەگەر فەرخ دیسان ئاوپێ دەداو،

وسو ئاغای دەپێشداوە، بەیداغی پاکێشاو .

فەرخ هاوار دەکا: یا ساحبی عەرز و ئاسمانێ!

پەبی! خەلاسم بکە لەوێ تەنگانێ .

پەحمی بەوی کرد ساعبی عەرز و ئاسمانێ

هەور دەچریکێنێ، هەلی کردە شەمائی، لێی دا لە گۆپال بارانێ .

هەتا دوو سعاتان باری تەواو

لە پاسان خوڵا پەحمەتی کرد، دنیا پۆشن کراو

لە هەموو زینو و بانوان هەلستا سێلاو

فرخ ټاوپې وه دواى خوى داوه

دهلئ: «به خولای ده مكوژن سه فرم ناته واوه

خاتون نه ستين چاو به له كه م لئ به چي ماوه».

شەتی داودییه ی پې هاتووه له سیالووه،

فرخ نیختیاری لئ برأ، ملی له شەتی داودییه ی ناوه .

فرخ چوو ده شەتیوه، وسوو ټاغا دهستی به قورعانی داداوه

سئ جاری که لاموللای کرد ته واوه،

دهلئ: فرخ له شەتی داودییه بخنکئ، نایه لم عه بدیکو بگه ږتته وه به دواوه .

پاکانو سرده بېم شاری داودییه ی ده که م بللوه .

خولا فرسه تی جوانووی فره خی داوه

گه ییبه به ری نه و به ری چه نگی له سر دیواری پړناوه

چوم پای دده خوارئ، قهوه تی نه ماوه .

که لیټنکی خولا به وی دا، دهستی ټاوټه سرئ، فرخ نیوی هیناوه

هیزی له خوی دا، فرخ که و ته به یاری، لینگه چه مکیکی ده پکیفیدا ماوه .

فرخ خلاص بوو جوانوکه ی برد نه و ټاوه

فرخ دهلئ: «له شەتی مرادی په پیمه وه

جوانووله م چوو به زینه وه

به پئ و چه که زږینه وه

خاتون نهستی لیږه نییه بیگږینه وه».

فرخ ده پټیه کی جوی ده پټدا بوو. پټیه کیشی پیخواس بوو ده پټیه که ی ته پېوو، له

لاقانی ده هالا، پټوه یان ماندووېوو؛ فرخ دهلئ:

نه هه و رازت له به ریښ شه قاوټک

نه کولت پئ بئ گه زه جاوټک

نه پوول قهر زرداری هیچ که س بئ قوشه دراوټک».

فرخ دهلئ: له وړې به در هیچ میوان به شەتی داودییه ی نه کا نیختواری

نه خوی به خانه خوئ ده زانی، نه له میوان و پړیواری ده کا پرسیارئ

له وړې به در که س به شەتی داودییه نه کا متمانی

نه پرسیارئ له میوانئ ده کا، نه خوی به خانه خوی ده زانی

پەبى شەتى داودىيەى خولەگىرم بى ئەوئ پۇئى خولە دەكا دىوانى .
 لەوئ بەدەر ھىچ مىوان بەشەتى داودىيەى نەكا ئىختوبارى
 نەخوى بە خانەخوى دەزانى نە لە مىوان و خانەخوى دەكا پرسىيائى
 پەبى لە ئاھى من سى مانگەى بەھارى نەبى چۆپى ئاوت لى نەيەتە خوارى
 چ بکەم ئەمن بەناچارى
 بانگىکم وەبەر خولەى، يەکم وەبەر جەبارى .
 فەرخولە خەوى بەسەردا بارى،
 جوانووى فەرخى لە دەريا وەدەرکەوت بەيەكجارى . بەفەرخولەى نەدەزانى لەکوئپە،
 بۆيە گريا بەزارى، شەمال کە ھات بىئى فەرخى بۆ جوانووى ھىئا بەيەكجارى .
 ئەگەر بىئى فەرخى کرد تەواوہ
 لىنگى دا ھەتا چو لەسەر فەرخى پراوہ ستاوہ
 گوئى: «ھەلى ناستىئم، خەمگىنە، شارى داودىيەى لى بەجى ماوہ
 خەمناکە لە خاتوون ئەستى ھەلپراوہ» .
 دەستى بە لەوہ پى کرد لەوئ پراوہ ستاوہ
 پىرەبارگىنەى نەخۆشە چەند سالى دەرکراوہ
 لە چۆل و بىابانى لەوہ پراوہ
 ئەگەر جوانووى فەرخى کەوت بەچاوہ
 لەسەرپا دىتەخوار بۆ شەتى داودىيەى دەيگوت: «بزانم کىيە لەوئ پراوہ ستاوہ؟»
 جوانوولەى فەرخى ئەوى کەوت بەچاوہ
 گوئى: «ئىنشاللا ئاوہ دانىيەکەم بەو گياندەبەرە، وەچەنگ دەکەوئ تەواوہ
 ئەگەر پىرەبارگىن ھات لەولاوہ
 جوانوولە ئەگەر تەماشای کرد، گوئى: ھەو خۆ ئەوہ گولە دەرکراوہ
 دەگەل جوانووى فەرخى دەستى کرد بەشەپ و داوہ
 ھەرچەند بەدەنى جوانووى فەرخىيە ھەمووى پچپراوہ
 جوانوولکە سەرەسمىكى وە فەرخى ھەلداوہ
 فەرخ لە خەوئ ھەلستا تەماشای کرد ھەموو بەدەنى جوانوولکەى پچپراوہ .
 دەلئ: «خودايە! ھەقى من و شەتى داودىيەى بکە تەواوہ!
 ئەمن چ بکەم دەگەل شەتى داودىيەى شەتىكى بى ئامانە

له منی نهستاند نهو جوانوله بهسته زمانه
بزانه چپیان لی کردووه ماسی و نههنگانه» .
نهگه ر نهو قسه ی کرد ته واوه ،
پیره بارگین ناخیکی ساردی هه لکیشاوه
ده لئ: «خولایه! نه مزانی فره خولیه، وام له جوانوله ی کرد، کویرم بئ هه رتک
چاوه» .

خه جالته بوو، له پاسته خوی گه پاوه،
فرخ بانگ دهکا، ده لئ: «به هاران، گهینه به هاران
نهو پیره بارگینی نهگه ر نایه نی دوو پاران
نه بوو، بییه کن نه من بۆت بچمه باره گای خولای وهک تکاکاران؟
نه توو بۆ له جوانوله ی من ده پستی پیوست گوشت و ده هاران؟»
فرخ به پیره بارگینی ده لئ: «نهگه ر پیاو پیاوی بکوژی
نهگه ر چوو مالتی نابئ ده گه لی به نینجهت بئ .
نهگه ر پیاو ژنئ له پیاوی هه لگرئ، نهگه ر چوو مالتی، ده بئ ده گه لی به سوفهت بئ
پیره بارگین! هه پۆ، هه پۆ؛ هه تا له دنیا یه زیندووی، نهو درده له سه ر تایفه ی نهنگو هه
موسه للهت بئ»

فرخ جوانۆکه ی هئنا، سه ر شه تی پای گرت .
له فره خی غه ربیی ناته واوه
هه ر ناوی هئنا، به پشتی جوانۆکه یدا کراوه ،
هه تا هه مووی ده شووشتن ته واوه .
خولا ره حمی ده گه ل کرد هه یج برین له به ده نی جوانووی وی نه ماوه .
سبحان نه له زی سه خه ره له نا ماکو نی سه خه ره له نا موکری نینه !
فرخ زینی خوی دئنا ده یکرد له جوانوله ی نه خشینه
ده یگوت: خولایه بۆ شاری شامئ له کوپرا بچینه ؟
فره خی پووی کرد به ولواوه
ته ماشای کرد: جهنگه ل و قامیشه پاوه ستاوه

۱ - لام وایه نهو نایه ته بئ که له کاتی سواری بووندا ده یخوین بۆ نهو ی نه که ون: «سبحان الذی سخر لنا
هذا و ما کنا له مقرنین». هئمن

جووتیک په شیشه‌ی ده‌خوین، له‌به‌ر نه‌وان جوانو پټی پټ سهره‌ده‌ر نه‌کراوه .
 فره‌خ بانگ دټلن: «په‌شیشه، هژی په‌شیشه!
 بوچی لی‌ره‌و داناوه ساز و چه‌قن و هزار پیشه؟
 په‌شیشه نه‌نگو ناردن
 بوون به‌ج‌رده، پټین له‌موسلمان و پټیواری ده‌گرن
 نایه‌لن موسلمان بگاته ناوه‌دانییه، مه‌نزلکی په‌یدا بکه‌ن، له‌تینوان نه‌خنکین، له
 برسان نه‌مرن .
 په‌شیشه‌ی زه‌نویره!
 نه‌و سال‌ه‌وت ساله‌ پټو ده‌به‌ست بردووه لی‌ره
 نه‌توو نه‌ترانیوه نه‌و ماشووقه‌ی توو چاوکی کویره؟
 نه‌گه‌ر په‌شیشه‌ی نه‌و قسه‌ی بیست ته‌واوه
 ده‌یگوت: «وای! تیرکی لئ دام جگرم برپاوه
 نه‌وسال‌ه‌وت ساله‌ نه‌من ده‌گه‌ل نه‌وه‌ی مالم پټکه‌وه ناوه» .
 په‌شیشه‌ نیره‌که نه‌یزانیوو، مییه‌که‌ی چاوکی کویره . هه‌لستا چوو، ته‌ماشای کرد
 بزانی فره‌خ پاست ده‌کا . نه‌گه‌ر چوو ته‌ماشای کرد؛ وایه . به‌ته‌پلی سهریدا نووسا، چه‌رمی
 سه‌ری ده‌نټو چاوان کرد .
 مییه‌که زیزوو لټی دا پټی . نیره‌که‌ش وا پټی فره‌خ پزگار بوو له‌جه‌نگه‌له‌ی .
 گه‌یییه ناوه‌دانییانه
 مه‌نزلکی ده‌گرت نه‌و به‌سته‌زمانه
 ده‌یکرده‌وه نوژی شیوانه
 ده‌یگوت: «خولایه! چیان لئ هات نه‌و په‌شیشه فه‌قیرانه!
 مییه‌که برینداره نایه‌ته سه‌ری لوقمانه
 نه‌ره‌ستووش دیارنییه له‌و مه‌کانه
 وه‌به‌ری خوین گرت چوّل و بیابانه» .
 فره‌خ ته‌مه‌نای ده‌کرد له‌بینای چاوانه:
 خولایه! پوحمیکی بکه‌ی به‌و به‌سته‌زمانانه
 خه‌تای من ده‌گرن زور خه‌جالت بووم له‌و په‌شیشانه
 په‌بی پووناکایی بیته به‌ر چاوانه» .

سهری نه خشین بېن بۆ خۆی بېټته وه جوانه» .

نه گهر فرخ بۆوان پاراوه

له كن. خولای دوعای قبولۆ كراوه

سبجه ینن نیره كه، له مټیه كه ی گه راوه

گه یشتن لیتی كرد سه لاوه

مټیه كه زیز بوو جوابی نه داوه

ده یگوت: «دوینن بۆچت وا لئ كردم خراپم لئ قه وماوه» .

نیره كه گوتی: ته خسیری تویه وا قه وماوه

حهوت ساله هه لالی منی، چاوت كویره به منت نیشان نه داوه

بۆ خاتری فرخۆله ی نه وا له تووم كرد سه لاوه» .

لینی قبولۆ كرد گوتی: «به خیری سهر نه و چاوه» .

ماوه ته وه بۆ فرخی بپواته وه به ولاوه .

نه وئ پۆژئ له ئاوه داناییه ی مهحتل ماوه

هه تا به خیر و به سه لامهت جوانۆكه ی هه ساوه

سبجه ینن به یانی داوه

فرخۆله له خولای ده پاراوه

ده یگوت: «نه من له چۆل و بیابانیم نه ستیی فه قیر چیی لئ قه وماوه؟»

خالئ ده شاری شامئ خهونی پپوه دییه

ده لئین: «فرخۆله دیته نیره . ههوت سالان ده بټته میری شامئ له وی زیاتر ههچ كهس

نییه» .

نه گهر خالی نه و قسه ی ده بیست به یه كجاره كییه

هه لده ستا، ده گه را به هه رچه ندی كه یخواد و پدین سپی شارییه:

«نه رئ نهنگو چ میری دیو قبولۆن، یا قبولۆ نییه؟»

كه یخواد جوابی وییان داوه به سه حییه:

«سه د میری دی بئ له توو زیاتر كه سمان قبولۆ نییه» .

سبجه ینن به یانی داوه

میر هه لی گرت كه شكۆلنك، دار عاسایه کی ته واوه .

هه رچه ندی مه نزلی صاحب مه نسه بان بوو، هه مووی گه پاوه
 ده یانگوت: «میر خیره وات لی قه وماوه» .
 ده یگوت: «خولا خیران کا، ده لئین: میریک دی له ولاره» .
 ده یانگوت: «هیچ میرمان قبول نین، نهو که شکۆل و عسایه ی بگێره وه به دواوه» .
 میر به قسه ی خه لکی ده گه پاوه،
 پێنسه زێڕ بۆ مه ولودوی پێغه مبه ری ته عین کراوه
 که میری شامی به فقهیر و زه لیلانی داوه .
 نه گهر نهو له وئی به رقه رار کراوه
 جوانوله ی فخرخیش له وئی ده حه ساوه
 برینه کانی پاک چاکبوونه وه، تووکیان ده هیناوه .
 ده یهینا زینی ده کرد، له خولا وه ندی عاله میان ده پا پاوه:
 «ئه من بۆ شاری شامی ده چم بۆ ماله خالم، خاتوون ئه سستی قه له ندهر چیی لی
 قه وماوه؟»

نه گهر پیتی وه بهر خۆی گرت، بۆ شاری شامی هاته خواره
 گهرمای هاوینی له وئی ده یکرد کاره،
 له خۆی و له جوانوله ی پرا ئیختیاره
 ده یگوت: «یا په بی عاله من! هاواره!
 بیابانه واحیده لقه نده هاره» .
 هه رچه ندی که وی کویتسانی بوو، هه مووی بۆ خزمه تی فخرخی ده هاته خواره
 نهو بهر نهو بهر تیک ده وهر پین ده یانکرده وه هاواره .
 جوانووی فخرخی پیتی ده رنه ده کرد، له بهر نهوان له عهرزی نه یده کرد کاره
 فخرخ ده لی: «به هاره چ له په ون!
 موتریبی ده کیتوانم که ون
 نهویش دین، په پێش جوانوله ی فخرخی ده که ون .
 به هارم چ له په و دین!
 قهره چی ده کویتسانیم که و دین
 که وی کویتسانی، گه لیک نادرن

په‌بی، شه‌واره و لن داننن به‌داوو بگرن
 ده قه‌فہ‌سی دۆمانو بکه‌ن، دئو دئو پی بگه‌پن، قه‌انو هه‌لگرن
 قه‌ت کچردی قه‌سابانو له‌سه‌ر گه‌ردنن هه‌لنه‌گرن
 بۆچی په‌ئ له‌ جوانووی فه‌رخ بی دایک و باب ده‌گرن؟
 نایه‌لن بگه‌نه‌ ناوه‌دانیه‌کی، بلا له‌ تینوان نه‌خنکین، له‌ برسان نه‌مرن
 یا په‌بی هه‌ر بالیک بپۆن، ده‌ به‌فه‌ئ بکه‌ون، راوکه‌ر بووگرن» .
 نه‌گه‌ر فه‌رخ نه‌ و قسه‌ی کرد و گه‌پاوه
 هه‌رچی که‌و بوو له‌ پاسته‌خوی گه‌پاوه .
 فه‌رخ لئی ده‌خوپی بۆ شاری شامی ناژواوه .
 فه‌رخ ده‌گریا له‌ و چۆله‌ی به‌سته‌زمانه
 ده‌یگوت: «هیچ که‌س نییه‌، ده‌گه‌لی بکه‌م قسانه
 ده‌چم له‌ ماله‌ خالم ده‌بم میوانه .
 خالم له‌کنم نامکا به‌خودانه
 ده‌بمه‌ دژمن و بیگانه
 نازانم پئی شاری شامی ئی چه‌ند شه‌و و پۆژانه» .
 کئ بوو له‌ فه‌رخ نازداره
 ده‌گه‌ل جوانۆکه‌ی ده‌هاته‌ خواره
 تووشی ده‌بوون کاروانی و پئیواره
 له‌ پئی شاری شامی ده‌کرد پرسپاره .
 ده‌یانگوت: «مندالی فه‌قیر، به‌سته‌زمانه‌ !
 کوا شاری شامی لیڤه‌کانه‌ ؟
 له‌ کوئ ده‌رده‌چی به‌و جوانووه‌یه‌وه؛ نه‌وه‌ نابپی مه‌نزلانه» .
 فه‌رخ ده‌یگوت: «ده‌یگه‌م به‌ئیزنی خولا و په‌سوولانه» .
 خالی وی له‌ شاری شامی خه‌به‌ری بیستییه
 ده‌ خه‌ویدا پئیان گوتیه
 ده‌لئ: «نابئ هیچ که‌س له‌ شاره‌ی راگیرئ به‌میوانیه
 هه‌تا سالیکی دی له‌و شاره‌ی میوانم قبول نییه» .

مير قه رار و مه داري دانا له شاري .
 له كنه خوي فهرخ ديته ماله خالي به خه مخواري
 فهرخ غه مگين بوو ئوئي پوژئي؛ ده لي: «چ بكم، له من غه ريبي
 خاتون ئه ستي به جي ماوه فرمي سكي له چاوي دي بۆ خومي بوم ده گري به زاري .
 چ بكم نه به پياده يي ده گه من نه به سواري
 له كوژاندا ده مرئي به هه زاري» .
 فهرخ راست بۆ شامي ده هاته خواره
 ده يگوت: «جوانوله! برۆ، ئه و فكرانه نايه ن به كاره
 بچينه شاري بگري ن قه راره
 بزاني، كه نكي په حمه تمان له باره گاي خو لاي بۆ ديته خواره» .
 ميري شامي ده لي: «چ بكم، هه لگري جي خه من؟
 بچن خه لكي شامي هه مووم بۆ بنووسن، پاكي موچه و مواجي ده ده من
 هه موو كه س به پي و شويني خوي بزاني
 له ده وله تي من كه م نابي به ئيلتيفاتي سولتاني
 ئه م ما قايل نيم، هيچ كه س، كه س پايگري به ميواني .
 ئه ميندار وه ده ركه وتن ته واوه
 شاري شامي هه موو محله ي نووسراوه
 ميرزايان دانا نيوي عاله مانيش بكن ته واوه
 هه موو عاله ميان له قه لاه داوه
 مير ده لي: «سبحه يني پاوه» .
 پينسه د سواريان كرد ته واوه
 پاك تاجي و تووله ي ده پرستي كراوه .
 وه دووي پاوي ئاهووي ده كه وتن، هه موو ليك بوونه وه بلاوه .
 ته ماشايان كرد، تا قه سواريك هات له ولاوه
 جوانوله يكي قوله ي پييه، منذالكي نابالقي سوار بووه، ده لي نه خشه كي شراوه .
 خه بريان بۆ ميري شامي هيناوه،
 گوتي: «بيتن، بيپينم به هه رتك چاوه» .

دهچونه کن چه پر و ئیلچییه

دهلین: «میر ته له بت دهکا». دهلن: «ئه من غریبه ی شارانم، میر حاجه تی به من نییه؛

ئه من دهچمه شاری شامی به میوانییه».

دهلین: «هه لسته بچینه کن، کوږه . میری شامی زور ماقووله». دهلن: «له وهش ماقولتر بئ، ئه من ئیحتیاجیم به وی نییه».

ئه گهر ده گه ل فرخیان ده رکرد گوشتوگۆ

هاتنه وه کن میری، دهلین: «میر هه رچه ندی ده کهین، ئه و مندا له نایه ته کن ته تو».

میر دهلن: «حوکمی لئ بکن، بلا: مه یه شاری شامی، بۆ لایه کی دی پرۆ»

فره خ گوته: «ئه من غریبه ی شارانم

دیمه شاری، له ماله یه کی دی میوانم،

میر ده ترسی، دهلن دئ ده خوا ئه و نانم!».

ئه و قسانه یان بۆ میری عه رز کرد و گێڤاوه

جاڤیان پاکیشا، هه موو له شکر خپکراوه

ئه و به ر ئه و به ری پتیه کووچه ی سه ریازی پاگیراوه،

فرخ هات له ولاره،

به هه ردووک ده ستانی له و عاله مه ی کرد سلاوه

حوکمی میری بوو، کهس جوابی نه داوه .

فرخ زۆری به زگ خۆی سووتا به سته زمانه

دهلن: «خاله مه خۆی لئ کردووم به بیگانه».

دوو باره سلاوی کرده وه له هه مووانه

بۆخۆی ده یگوت: «عه له یکه سه لام، گه لی غه بیبیانه»

فرخ سلاوی خۆی ئه ستانده وه ته واوه .

حوکمی میری بوو، ئه ویش به خۆی و له شکری بۆ مالتی گه پاوه .

فرخ سه ری جله وی خۆی به ردواوه

ئه و کووچه و کۆلان گه پاوه .

ته کتیه کی موشایخان بوو چوو، له وینده ری پاره ستاوه

جله ویان ده گرت و ده یانکرد پیاوه».

جاچی میری په شاری ده کـوت، ده یـگوت: «هرچی نه وه ی پاگرځ، بزانه تالان کراوه».

سورآخیان کرد جاچیپیان، خه بهریان بۆ میری هیناوه
گوتیان: «قوریان نه و له ته کیه ی موشایخان بووه پیاوه
نه مه قهوه تمان پی نه شکا ده ری که یین، مه سکه نی شیخان گه لیک عالی و ته واوه».
میر گوتی: «بۆم داننن نه و که وشانه
نه من حوکم کردووه که س پانه گرځ نه و میوانه
بچه ته کیه ی شیخان ده گه لیان بکه م دوو قسانه».
میر هات له ولاره،

گه ییبه دیوانی موشایخان، لئی کردن سه لاره .
شیخان فرموویان: «میر! به خیرتیه وه له و پاوه
میر! نه و پۆ چت دی، چه ند ئاسکت هیناوه؟»
ده لئ: «پاوی نه و پۆم، یا شیخ نه بوو ته واوه».
قه ننه یان بۆ میری هینا قه ننکی کپشاوره .
میر فرمووی: «نه و کرپه چکۆله کییه میوانه، هاتوو له ولاره»
شیخان فرموویان: «میر نه توو چت به سه ری نه و مندا له یه وه داوه؟»
میر فرمووی: «نه ی فرزه نده ی میوانه!

نه گه ر لیت بپرسن مه سه لانه
ده قامی جواب بده یه وه قسانه؟»
نه گه ر میر نه و قسه ی ده کرد ته واوه .
فرخۆله بۆخوی جوابی ده داوه
ده یگوت: «فرسه ته، به خولای پاوه ستاوه».
میر فرمووی: «به تۆکه رانه

بچن نه حمه ده کویر هیه، بییه ننه ئیره کانه
دا ده گه ل نه و مناله ی بکا دوو قسانه
«نه گه ر نه یزانن جوابی بداته وه، ده ری ده که م لیږه کانه».
نه حمه ده کویریان هینا له ولاره

دہیانگوت: «ئو کوپہ بدوینہ، بزانہ مندالیکی زہریفہ، دہزانئ بکا قسانہ».

ئەحمەدە کوپڑ دەلئ: «بەوہی کەم لە ژووری سەریبە

جانەوہریک پەیدا دەبیبە

بۆ گەدا و پادشا فەرقی نیبە

ئەوی دەسووتنن بە ئاوریبە».

فرخ دەلئ: «ئەو ئەحمەدە کوپڑی نادانە!

لەنگو وایە میوان حەیانە.

ئەمن پۆنیشتووم لە مەجلیسی ئو شیخانە

بۆ من عیبە، بکەم ئو قسانە

ئەوی لە بەدەنی ئینسانی دەبئ ئەوا بەپەزای بینای چاوانە

لەکن ئەوی نیبە فەرقی پادشا و گەدایانە

ئەبلە! ئەوہ ئەسپیپە، دەیکوژن بەدەستانە».

ئەحمەدی کوپڑ گوتی: «پتوو لە من! هەتیویکی خوپڑی لەولاپا دئ میری شەمن دەبئ

ئەمن بئ ئابوو بکا». ئەحمەدی کوپڑ ریز بوو، لئێ دا پۆیی. میر فەرمووی: «بچن مەلا

حەسەنی بیئن! ژۆری بدەنئ بئ، بەفران ئەوہم بۆ دەربکا».

مەلا حەسەن هات، جییان پئ نیشان دا، پۆنیشت. بەخێرەتانی ئو کوپە چکۆلە

کرد.

مەلا حەسەن دەلئ: «پۆلە گیانە!

شتیک هەیه بئ زەبانە

بەعەزێ دەبئ گوزەرانە

بەدەستی ئی عەبدانە

ئەوی دەبئ بەچراخانە

پشکۆژە دەبئ لەو مەکانە

هەر دەلئێ گولی نیسانە

شایان پئ دەبئ ئەوانە

پەزای بیناییی چاوانە

بەئەنعام دەبیبەن بۆ پادشایانە

پتیی ئەنعامی دەدەن ئەوانە».

فهرخ ده‌لی: «مه‌لا حه‌سه‌ن هاتووی له‌وئوه

مندالئیکی غه‌ربیم، مه‌م بزئوه

ئه‌و سهر و سمیله‌ت ده‌ کونی که‌رئوه

ئه‌وه‌ نازانی شه‌مامه‌یه‌ سوور ده‌بێ به‌ برکئوه‌».

مه‌لا حه‌سه‌ن ده‌ستی دا‌عه‌بای خۆی، پۆی. میر، مه‌لا حه‌سه‌نی گێراوه‌. مه‌لا حه‌سه‌ن

به‌دزی گوتی: «قوربان وانابێ بچن دیزئکی پر بکه‌ن له‌ میوژ و گوێژ و خورما و که‌زۆ

بینن لێره‌ی دانن، نانیش دانن بۆ مه‌جلیسی. ئه‌گه‌ر زانی چی تێدا‌یه‌، ئه‌وه‌ یا شیخه‌ یا

شه‌یتانه‌. ئه‌گه‌ر نه‌یزانی بۆ بابی ئاقل ده‌که‌م. وه‌ده‌ری ده‌نیم له‌و شاره‌ی». دیزئکی وایان

هینا له‌ مه‌جلیسیان دانا، نانیشیان هینا، له‌ مه‌جلیسیان دانا؛ هه‌مووی مه‌حتله‌ ما

که‌س نانی نه‌خوارد. مه‌لا حه‌سه‌ن گوتی: «نانخواردن بۆ نییه‌؟» فهرخ گوتی:

ئه‌من غه‌ربیم ئه‌گه‌ر قسان بکه‌م شووره‌یییه‌.

مه‌لا حه‌سه‌ن پاپه‌ی له‌من گرتیه‌

له‌ قه‌ستی ده‌پرسێ بۆ ناخۆن نانیه‌؟

ئه‌وه‌ شه‌په‌ی ئه‌وه‌یه‌تی لیم بپرسێ، ئه‌وه‌ چییه‌؟

ئه‌گه‌ر شیخان پێیان ناخۆش نه‌بێ، جوابی ئه‌وه‌ی ده‌ده‌مه‌وه‌ به‌سه‌حیه‌».

شیخان مه‌ره‌خه‌ستیان کرد فهرخی داودیه‌.

فهرخ ده‌لی: «ئه‌گه‌ر پێنجین ئه‌گه‌ر شه‌شین

ئه‌سپاره‌ی بیلالی عه‌به‌شین

هه‌موومان غولامی دیزه‌ی په‌شین

وه‌رن میوژ و گوێزان لیک وه‌به‌شین.

بییه‌شین‌وه‌ به‌په‌وانی.

مه‌لا حه‌سه‌ن غه‌زه‌بی میوانی

ئینجا ته‌پده‌س بخۆن نانی

میر ده‌گه‌ل مه‌لای خۆی زانه‌».

میر و مه‌لا حه‌سه‌ن هه‌لستان، لییان دا پۆین.

میرگوتی: «مه‌لا حه‌سه‌ن وه‌ره‌ بچینه‌ ئێرانه‌

بزانن، مه‌سله‌عه‌تمان چلۆن ده‌بێ ده‌گه‌ل ئه‌و میوان و شیخانه‌».

چوون پۆنیشتن دوو به‌دووه‌

هزار ته گبیریان کردوه
 هیچ فایده ی بۆ وان نه بووه .
 میر و مه لا گوتیان: «ئمه چه بکهین له دنیا یه ؟
 ئه و شیخ و میوانه چاره یان نایه .»
 شاری شامی سێ پۆژان نه بیوو هیچ ئاغایه .
 شلووخ بوو شامی گرانه
 لێ پەیدا بوو لۆتیخانه
 شه پیان که و ته سه ر ژنانه
 نیوه یان بوون به قاوه خانه
 که یخودا و پدینداری وانه
 پرویان کرده دیوانی شیخانه:
 «قوربان ئاخر شامی بوو وێرانه
 به بی پادشا نابێ گوزهرانه
 ئه دی بۆ دیار نییه میری ئێرانه ؟
 شیخ ناردیانه کن میریه:
 «بۆ بێ حوکمه جیه ته چییه ؟»
 میر فهرمووی: «بابه ! ئه من ئیختیارم نییه ،
 پەیدا بکه ن میریکی دییه .»
 خه بهر هاته وه بۆ شیخییه .
 شیخ فهرمووی: «ئمه مه سه له چه تمان چییه ؟»
 وه های گوت: «یه کی دییه
 ئه وه شیخیلی بێ قهیدییه:
 له وی مه که ن گله ییه .
 ئه وه دوو مانگه میر نییه
 پەیدا بکه ن یه کی دییه
 خه بهر بنێزینه سولتانییه
 بزانه فهرمایشی وی چییه .»

شیخ قسه یان کرد ته واوه
 بانگی نیوه پۆی داوه
 فهرخ له وئ هه لستاره
 گوته: «بزانم جوانۆکه م ئاودراوه».

تئلفوراف بۆ سولتانی کراوه .
 سولتان فهرمووی: «میری خۆیان له وئیه ته واوه».

خه بهر ده شیخان گه پراوه
 چراخانیاں بۆ روناوه .
 سبهینێ که پۆژ کراوه
 مه جلیسی تاقیقه ی گیراوه
 بازی یه قینیاں هیناوه
 ههردووک چاوی وی به ستراره
 هه لیاں ئاویت، پراوه ستاره
 له هه وای له نگه ر به ستراره
 سه ر به ره ژێر هات گه پراوه
 ئیکلامی فهرخی کیشاوه
 شیخان قۆلیاں بۆ کیشاوه
 قهند و نه باتیاں هیناوه
 شیرینی ئی میری خوراوه
 ته ختی هه قیاں بۆ هیناوه .
 شیخی گه وره هات له ولاره
 گوته: «سه لام عه لیک فرزه نده لاره!
 نه لحه ملای چرات هه لکراوه».

قۆلی فهرخی گرت له ولاره
 له جیگای خۆی هه لستاره
 له سه ر ته ختیتیاں پۆناوه
 بانگی هه قیاں بۆ لئ داوه

تانج و تۆماریان داناوۋە .

ئەۋا جىيى خالى گىراۋە .

تا حەۋت سالان پراۋەستاۋە

مىرە و بەيەقىن پۇنراۋە .

فەرخ دەلنى: «خولايە! چىم لىن قەۋماۋە؟

ئەمىن مىرەتتەيى چ لىن بىكەم بەيىن خاتون ئەستەيىيى بەلەك چاۋە؟

خۇ مە داخلى ناكەم ئەۋ دۇنيايەم بۇ ئابىن تەۋاۋە .

ئەگەر دۇنياش تەۋاۋە نەبىن فايدەى چىيە

ئىستە خالىم لىن دەكا گلەيىيە

خولا دەزانىن خەتەى مەن نىيە .

ئەمىن مىرايەتى چ لىن بىكەم؛ گزىرىم پىن خۇشتەرە بچمەۋە شارى داۋدەيە» .

كە حەۋت سالە مىرەتتەى فەرخى بوۋ تەۋاۋە ،

گوتى: «ئەۋ دۇنيايە چ لىن بىكەم، بۇ كەس نەۋماۋە؟

لازمە قاقەزىكى بىنئىرم بەۋلاۋە .

بىنۋوسم قاقەزىكى بىن كەسىيە

بىنئىرمە خىزمەت مام غەلىفەى شارى داۋدەيە

دەشقەمىن بۇ مەنى بىنئىرتە خاتون ئەستەيە» .

فەرخ پۇدەنىشت قاقەزىكى كرد تەۋاۋە

چ بىكەم ئىلچىيەكم بىيىن بىنئىرم ۋاۋە؟

كارى مەن بەۋەبەدەنە ئابىن تەۋاۋە

خولايە دەفرىام بىيى لە ھەموۋ كاران

بچمە قەراخى شارى شامىن بۇ پىرسىاران

ھەموۋم كەۋتۇتە كىن بالداران» .

لە شارى شامىن دەچۈۋ بەۋلاۋە

تەماشە دەكا دەستىك سى دىن ۋاۋە .

فەرخ بانگ دىلى: «ئەى سىيە! ئەى سىيەى قۇرقۇپەرەكەرە!

لە گەرمەننى ھاتۋى سەفەرى كۆيستانىت لەبەرە

ئەمنیش فەرخی داودییه م لەوئ دەریەدەرە
 ئەمن غەریبم لەوانی قەلەندەرە
 وەرە ئەو قاقەزەم تا شاری داودییه لە بۆ بەرە».

سئ دەلئ: «فەرخۆلە! ئەو لە چەنگ من نایئ
 گەلئکم دز و درۆزن هەن لەسەر پێگایئ
 خەجالت دەمینم چم پئ نایئ».

فەرغ دەلئ: «سئ! ئەگەر حەزئ دەکا پیاو بئ پەنھان بئ
 هەر لە حەوت سالان یاخوا! سالتیکو قپان بئ».

فەرغ لەوئندەرئ بەجئ دەما، بەدل شکستەیییه،
 ئەگەر دەپروانی دەستیک قورینگ دەهاتن لەلایەکی دییه.
 بانگ دەکا: «ئەو قورینگە قورینگە نەوجوانە!
 وەرە خوارئ گەلئکم بەتوو هەیه فرمانە
 ئەو قاقەزەم بۆ بەرە شاری داودییه گەرە و گرانە».

قورینگ دەلئ: «فەرخۆلە! ئەمن لە بلندان ئەتوو لە نەوییان»
 فەرغ دەلئ: «لە بلندان، وەرە نەوییان، لە نەوییان وەرە زەوییان
 لە زەوییان وەرە کن فەرخی مامادییان».

قورینگ دەهاتە خوارئ تەواوە
 فەرخۆلە بەپیرییه وە چوو دەستی دەستۆی کراوە
 قاقەزەکە هەلگرت و لەبن بالئ موشاممای داوە.

قورینگ دەلئ: «ئەمن بەقسەئ توو دەچم ئەگەر سەر نەینەموە دواوە
 گەلئکم چەردە لەسەر پئ پاوەستاوە».

فەرغ دەلئ: «هەلستە، لەسەر سەرم لەنگەرئ بگرە، نسحەتم بکەم تەواوە».

قورینگ هەلفرپی لەسەر فەرخی پاوەستاوە.
 فەرغ بانگ دیلئ: قورینگئ، سەرەخۆیه!
 ئەتوو ئێلچئ ئەمنی، کۆبەکۆیه
 ئەمن دايم پوحم لەکن ئەتۆیه
 ئەگەر دەپۆی لە پێیت دەگاتئ هەلۆیه

پیاویکی ناچیزهیه، تپۆیه

ههتا دهتوانی، ملان کۆم بکهی له بهری بپۆیه

ئهگەر لهویندهری پهدبوی بهخاتره

لهولاتریش هه ن پێگره

ئهویش مهسکهنی سهقره

ههتا دهتوانی له بهری بپۆ، دهسهری ههلبیره

ئهگەر بهخیر لهوئ پادهبری

بازه پێت لێ دهگری

بازیکی چهنگ بهخوینه

ئیکلامی لێ بکێشه ئامانی له بهریینه

دهعبایهکی ساحب پازه

نهجیم و گهلیک مومتازه

لهویندهری ئه و دهتکا سهرفرازه

بپۆ لهویش دامه مینه

لهسه ر پێت جهردهیه، ئهویش مهسکهنی شههینه

ئهستو که چ بکه ئامانی له بهر بیته

ئهگەر بهخیر جا لهوئ ههلبهبری

شهوت بهسهردا دێ بهفر و سهرما پێت لێ دهگری

لهویندهری خۆت باوئ گولی کا بهگری

ئهو خهواسیکی چاکه بهتوو پێی دهگری

دهتباته ماله خوئی، زۆرت قهدر دهگری

سبجهینی بۆ چیشتانێ له شەتی مرادی ئینشالله له کن خاتون نەستی ناز و نازدارئ

داوری» .

کئ بوو له فهرخی تهواوه

گهلیک لهوی لهپۆ خوئی گریاوه

قورینگ شهقزنی له بالی خوئی دا، ههلهستاره

قورینگ پۆیی، فهرخ بهجئ ماوه .

قورینگ له هه موو تەنگانان خەلاس بوو هەتا شەوێ لە گۆلی کا بەکری دەکرد سەلاوێ
 ئەو تۆپی بەسەر ئاویدا داوێ
 بۆ مالتی برد گەپاوە بەداوێ .
 ئەگەر زانی ئیلاجی فەرخۆلەیه، هەتا سبەحەینێ ئەستۆ که چ لە پیشی پاوەستاوێ
 سبەحەینێ مەرەخەستی دەکرد؛ شەقزنی لە بالی خۆی داوێ .
 بۆ هەندەهەندی چێشتانێ لەشەتی داودییهی لە خاتوون ئەستی و ناز و نازدارتی کرد
 سەلاوێ .

دەیانگوت: «خولاکە! ئەوێ دەعبا برینداری کردووە، یان گولە یان لێ داوێ» .

نازدار بۆی چوو هەرچەندی کردی بۆی نەگیراوە
 نازێ بۆی چوو هەلات؛ دەتگوت شیتە حەمایەت نەکراوە
 خاتوون ئەستی بۆی چوو، بالی خۆی کرد بلّاوێ
 خاتوون ئەستی بە ئامیزتی دەیگرت دەیهێناوێ .
 دەیگوت: «خوشکێ! بلّاییکە پێین بزانی کۆیی بریندار کراوێ» .
 بالیان هەلّدههێنا، قاقەزێکی لێ موشەمما دراوێ .
 هەرسێ خوشکەکان جارێکیان لە بانگێ داوێ
 لەوان وابوو مردووە ئەوێ قاسیدە جوابی هێناوێ
 هەلیان گرت؛ بۆ کێ مام غەلیفە ی چوون تەواوێ .
 مام غەلیفە ی دەلێ: «پۆلێ ئەوێ چیه؟» .
 دەلێ: «بابە ئەوێ قورینگە؛ قاقەزی فەرخۆلە ی هێناوێ» .
 مام غەلیفە قاقەزەکی خۆیندەوێ؛ گوتی: «کارێکی گەورە قەوماوێ
 «ئەو قاسیدە سەرئەفراز بکەن، بلّا بپروا بەولاوێ
 بزانی ئەو مەسلەحەتە بەکێ دەبێ تەواوێ» .

مام غەلیفە پیاوێکی نۆرزانی
 ناردی لەدوو هەموو کۆپەکانی
 گوتی: «پۆلێ! ئەوێ قاقەزی فەرخۆلە یە خۆوزانی» .

ئەگەر خۆیندەوێ تەواوێ .
 گەلیک بەزەلیلی نووسراوێ

کوپه‌کان گوتیان: «بابه نه مه چ بکهین له و کاری ناتواوه؟
 خۆ نه وه له شیخاله کهچه‌لی ماره‌کراوه.
 به‌خولای! نایدا بۆ شاری شامی خاتون نه‌ستی بنترین به‌ولاوله».

مام غه‌لیفه ده‌لی: «بچن شیخالم بۆ بینن» شیخالیان مینا له‌ولاوله
 ئیکلامی مام غه‌لیفه‌ی کیشاوه.
 مام غه‌لیفه گوتی: «مام شیخه! کاریکی خراپ قه‌وماوه
 ده‌بێ ده‌گه‌ل کوپه‌کان بیکه‌ین ته‌واوه
 له سوێیان هه‌موو جه‌رگم سووتاره
 به‌هه‌مووان ته‌گبیریکم بۆ بکه‌ن، فه‌رخۆله له ولاتی غه‌ریبین به‌جی ماوه».

شیخال گوتی: «نه‌من نازانم نه‌و قسه‌ چیه؟
 نه‌نگو هه‌لبه‌ت به‌من ده‌لێن: بنیره شاری شامی خاتون نه‌ستییه
 وه‌ک تن ده‌فکرم نه‌و کاره هه‌ی سه‌روپای نییه؟
 نه‌من ژنی خۆم بۆ بنیره‌مه شامی بۆ خه‌لقیه؟
 قه‌ت نه‌وه ره‌زایه بۆ دینییه.
 ده‌لێن نه‌توو ژنی خۆت بنیره بۆ یه‌کی دییه.
 وه‌للاهی! نه‌من ده‌چه‌کن سوڵتانی نه‌سته‌مبوولێ ده‌بم به‌عه‌رزچیه»

شیخال هه‌لستا پۆیی به‌زیزییه،
 مام غه‌لیفه گوتی: کوپینه! نه‌مه مه‌سه‌له‌حه‌تمان چیه؟
 بۆمه‌عه‌یه فه‌رخۆله‌ بمری له‌ غه‌ریبینیه
 کوپه‌کان گوتیان: «دایکمان بێ بچینه‌وه‌کن شیخالیه».

دایک و کوپ پێک که‌وتن به‌یه‌کجاره‌کییه
 چوونه‌نیو مه‌پی داوینی شیخالیان گرتیه
 گوتیان: «ده‌بێ خاتون نه‌ستی به‌مه‌به‌دی به‌زامنییه».

گوتی: «نه‌گه‌ر خاتون نه‌ستی بنیره شاری شامی، نه‌گه‌ر نه‌یداته‌وه‌چاره‌م چیه؟»
 بوونه‌زامن نه‌و کوپانه
 سوێندیان خواردبوو به‌قورعانه
 «شیخال برا‌گه‌وره‌ی هه‌مووانه»

خاتون ئه سټټ بۆ دٲٲٲٲه وه ئٲٲٲه كانه» .

داٲكى بۆى خوارد سوٲٲدى دٲٲه :

«ترست نه بٲ نه به دٲٲه

فرخ ئاشقى ئٲللاهٲٲه

ئه و كارهى ئه توو ده لٲٲى نٲٲه

بۆت ده ٲٲٲه وه ئٲٲٲه خاتون ئه سټٲٲه» .

ئه گهر ئه و قسانهى كرد ته واوه

شٲٲٲٲٲٲٲ هٲٲٲا له ولاوه

ده تگوت ئٲٲٲٲٲٲه گٲٲٲٲٲٲه

مه لاٲٲ هٲٲٲا ته واوه

قورعانٲٲ هٲٲٲٲا له ولاوه

چل شه وانٲٲٲ قه رار داناه

خاتون ئه سٲٲٲٲٲٲ قورعان داوه

ته داره كى بۆ گٲٲٲٲٲٲه

له شكرى بۆ دروس كراوه

سه رٲٲٲٲ له سان دراوه

ٲاك ئالآى بۆ هه لكراره

له سه ر سه حاتٲٲ ٲاوه سٲٲٲٲٲٲه

ئه گهر شه ٲٲٲٲٲٲٲٲٲ كٲٲٲٲٲٲٲٲٲه

گوتى: «ده ولٲٲ زٲٲٲ و مالى ئاوا» .

له بۆ شامٲٲ به ٲٲٲٲ كراوه .

عه زه تى غه وس هات له ولاوه

ئه وقاسٲٲٲٲٲٲٲٲ ته واوه

ته نگه ى عه زى بۆ كٲٲٲٲٲٲٲٲٲه

چلٲٲٲ به چه ٲٲٲٲى ئازواوه

حه وت ٲٲٲٲى كرد ته واوه

چه ندى سه رٲٲٲ به جٲٲ ماوه

سوارەى شىكستى ھېناوە .
 پۆڭىكى ھاتە پۆڭئاوا
 لە دەورەى شامى ھەلى داوہ
 خەبەر بە فەرخى دراوہ
 فەرخ چەندى مزگىنى دا: «چراى دنيايەم ھەلکراوہ» .
 فەرخ ئەگەر وا دەزانى
 بۆ خولای دەبۆڭى شوکرانى
 قۆشەنى درا لە سانى
 لەوئى دووربەدوور دەپوانى
 دەلى: «ئەدى خاتوون ئەستى کوانى؟»
 خاتوون ئەستى بەلەک چاوہ
 تەدارەكى بۆ گىراوہ
 نەيزانى ئەوہ شارى شامىيە لەوئى ھەلداوہ
 بەلەدى ھېنان لەولاوہ
 دەيگوت: «سېحەينى دەگەمە شامى پۆڭئاوا؟»
 ھەموو سەدەقيان لى داوہ
 ئەو مەخلوقە پاک لى گۆپاوہ
 ھەتا نوڭى شىوان تەواوہ
 بانگى خەوتنان لى دراوہ
 فەرخ بۆ دز چوو بەولاوہ
 دەنيو قۆشەنى گەپاوہ .
 ھەمووى خەستەيە، يەك ھەلنەستاوہ
 بۆ خاتوون ئەستى ھات واوہ
 لە چادى دەکرد سەلاوہ
 ھېچ كەس شىش جوابى نەداوہ
 دەستى دا لىقەى، ھەلداوہ
 كىشكىچى ھاتووە لەولاوہ

توند توند ئەو دزە گیراوه
 خاتوون ئەستی لە خەوئ هەلستاوه
 گوئی: «ئەو چ بووه چ قەوماوه؟»
 گوئی: «ئەستی بەلەک چاوه
 دزیکی حیزباب هات لەولاه
 قولینچکی لیفەئ تووی هەلداوه» .
 خاتوون ئەستی: دەچریکێتی
 قۆشەنی پاک وەخەبەر دینی
 بانگ دەکا فەپاشان هەلدهستێتی
 دەلێ: «دەبێ هێندەئ لێ دەدن تا دەیمرێتی» .
 هێندیان لێ دا چارهئ نییه
 زمانی شکا لە بێ کەسییه
 چونکه دزە تکای نییه
 هەولێ دەدەن زنجیر نییه
 کەزی ئەستۆئ پچرێ ئەستییه
 دەست و پێیان توند بەستییه .
 فەرغ دەلێ: «ئەوا دەمرم لە خوشییه
 برا ئەو ئیلچیه کوێندەرییه؟
 هاتوو لەشاری داودییه
 ئیلچی توو شامیئت بوچییه؟
 ئەگەر وای زانی خاتوون ئەستییه
 گوئی: «هەرتک چاوهکەم کوێر بییه
 خۆ ئەو فەرخی داودییه
 ئەمن هاتوووە کەن ئەوییه
 ئێستا بووه بەدزی خەبییه
 دەست و پێیان کردووه بەیه کجارهکییه .
 بیست و نۆ پۆژان پێکەوه پۆنیشتن؛ سوال و جواب نییه» .

گوتی: «سویندم خواردووه به یه کجاره کییه
نه گهر نه چمه وه که لاموللا ده مگرییه
خۆلآ ده مکوژئ چاره م نییه» .
فه رخۆله گه لیک ده گرییه
سبچه یمن ته داره کیان گرتییه
له سانیاں دا تفه نگچییه
هه مووی سواری عه ره بییه
فه رخۆله قوپی وه سه رییه
شام جی غه ریباں نییه
به پئی کرد خاتون نهستی
نه ویش له دووی بوو ئی لچییه
که چل شه و ته واو ده بییه
نه گه بییه جی نهستییه
شیخال چاره پئی ئی وییه
له خه سووی کرد گه بییه:
«ئه دی نهستی بۆچ دیار نییه؟»
به سه ریدا هات نه خۆشییه
هاته وه شاری داویدییه
هیند نه خۆش بوو، حالی نییه
حه و توویکی زویان نییه
میوانی خولای هاتن له غه بییه
پو حیاں وه رگرتبوو له وییه
بۆته چه مبه ر و گرییه
دایکی چوو سه ر خمیه
چه ند مه لا و سو فی و قازییه
هه لیاں گرتبوو خاتون نهستییه
بردیان له بۆ قه برییه

ته سلیمیان کرد به خاکیه

غیره ز خولای هیچ کهس نییه

کار به خولای ده‌بئ ته‌واوه

مه‌خلووق بۆ مالئ گه‌پاوه

بانگی خوشییان لئ داوه

مه‌تا هه‌وتوو بوو ته‌واوه

ته‌داره‌کی بۆ گیراوه

خێر و هه‌سه‌ناتی بۆ بکه‌ن؛ لاوه

ئه‌گه‌ر هه‌وتوو بوو ته‌واوه

فه‌رخۆله‌ هاته‌وه‌ له‌ولاوه

گا‌رانیک له‌وئ پاوه‌ستاوه

سه‌بر سه‌بر چوو به‌ولاوه

ده‌لئ: «گاوان! له‌ شاری داودیه‌ی چ قه‌وماوه؟»

ده‌لئ: «نه‌ترانی مامی پدین سپی، هاتی له‌ولاوه؟»

خاتوون ئه‌ستی ئه‌وپۆ هه‌وت پۆژه نه‌ماوه

بچۆ خیراتی بخۆ ته‌واوه».

ده‌لئ: «گاوان! هه‌پۆ به‌پۆ پزقت سواری، بۆخۆت پیاده‌ بی، قه‌ت نایگه‌یی». فه‌رخ

لئی چوو ه‌ شاری داودیه‌.

فه‌رخ چوو ه‌ ماله‌ پیرزێنیک، گوتی «وه‌ره‌، له‌ مالئیمان پۆنیشه‌؛ ده‌چم خیراتی خاتوون

ئه‌ستییی دینم ئه‌تووش بخۆ، ئه‌منیش ده‌خۆم. ئه‌وه‌ویره‌ی باوه‌شێن بکه‌ می‌شی لئ

نه‌نیش». فه‌رخ ده‌گریه‌: «ئای له‌ خۆم فه‌قیر و ئیخسیری

هه‌وت سالانم له‌ شاری شامی کرده‌وه‌ میری

ئێستا سه‌ره‌نجامانم هاته‌وته‌وه‌ سه‌ر باوه‌شینی هه‌ویری».

فه‌رخ چوو به‌ولاوه

نانی خیراتیان به‌فه‌رخ‌ی داوه

به‌سه‌ر سه‌ری شی‌خالیدا کرد. شی‌خال ده‌ستی دا خه‌نجه‌ری؛ گوتی: «ده‌تکوژم

ته‌واوه».

فه‌رخ بۆ قه‌بران هه‌لات پئی که‌وتن واوه

هه تا گهیییه قهبری خاتون نهستی، دهستی له کێلهکهی وه رهیناوه .

فهرخۆله دهلێ: «خولایه! نه بهکه برینێ، نه به سه برینێ

گیانان دهدهی گیانان دهستینێ

یا نه خاتون نهستین بۆ من وه ژینێ

یا نه نهمنیش به کێلی وێه بهرینێ» .

هه چه ند دوعای ده کرد فه رخی بهسته زمانه

لێ نه هاته جواب خاتون نهستین ئۆجوانه

له باره گای خولای ده هات میوانه

پو حیان لێ وه رگرت ئه و بهسته زمانه

ده هاته سه ری ئه و هه موو خزمانه

زه ریفیان ده شو ت سه ید و مه لایانه

کن خاتون نهستین لێ بوو گۆرپخانه

فه رخ له خاتون نهستین میوانه .

په حمه ت له گو ید پیرانه

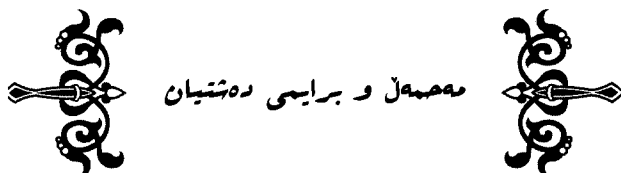
به نه حله ت ببی شه یتانه

ته و فیه یی بدا بینای چاوانه

***

مەحمەل دەشتیان لە ئەشکەوتییکی بێشوەی بوو؛ جێ هەواری باب و باپیری خۆی بوو مەپێکی زۆری بوو. هەموو پۆژێ پستی دەهینا بازاری دەیفروۆت. برادەری زۆر بوو لە شاری چەلیان. بە برادەریکی گوت: «بزانە تۆکەرێکم بۆ ببێنەوه؛ یەکتەنم چم پێ ناکرێ». پۆژێکی پیاویک بە بازاریدا هات؛ چو بەر ئەو دووکانی کە مەحمەل پای ئەسپاردبوو. گوتی: «بابەم، تۆکەرییە ناکە؟» گوتی: «بەلە وەللا». گوتی: «دەبێ بجیه کەن مەحمەلی دەشتیان؛ ئەو پیاوی پێ دەوێ». گوتی: «نازانم لە کوێیە». شاگردیکی پەگەل خست. لە شاری برده دەری، پێی پێشان دا. پۆی بۆ ماله مەحمەلی، مەحمەل بۆ بازاری دەهات. لە پێیە تووشی یەک بوون. گوتی: «ئەتوو کیی؟». گوتی: «مەحمەلی دەشتیانم». گوتی: «کاکە مەحمەل! خولە چاکێ دا. ئەمن دەهاتمە مالی توو، ئەوا لێرە تووشت هاتم. ئەگەر پێک کەوتین، دەچمە مالی؛ ئەگەر پێک نەکەوتین دەگەرێمەوه». گوتی: «بابەم نیتوت چییە؟» گوتی: «نێوم برابری تۆکەرت». گوتی: «قەراری حەقم دەگەل بکە؛ دەبێ ببینە برای دایک و بابی». گوتی: «هەتا تۆکەری تۆم، برابری. ئەگەر لە تۆکەریت چوویم دەری، هەر کەسە کوپی بابی خۆمانین». گوتی: «کێ دەناسی؟» گوتی: «کەس نانا سم». گوتی: «بابت نێوی چییە؟» گوتی: «بابەم زوو مردوو؛ لە کەسم نەزانێوه نێوی چییە». گوتی: «ئەمن چۆن بەقاییە بە توو بکەم؟» گوتی: «ئەوێتی هێندە بووم سەد تومەنم پەیدا کردوو. ئەو سەد تومەنی لە کەن توو دادەنێم بەوادی؛ هەتا شەرتەم هەلێ؛ حەقی

لەتوو وەردەگرم، ئەگەر ئەتوو بەمن چا بویی ئەمنیش بۆتو چاک بووم، دراوھەکت لەکن دادەنیمەوھ سەرلەنوئ دەبمەوھ تۆکەر».

لە پاشای مەحمەلّ برایمی کردە برا گەرە. پەپیش خۆی خست بۆ مائی، ھاتنە کن دایکیان، سەلامیان لە دایکیان کرد. گوتی: «دایە! ئەو برا گەرە منە». گوتی: «پۆلە! ئەگەر برای تۆیە، کوپی منە». مەمکی ئاویتە سەر زاری ئەوی بە دایکی خۆی قبوول کرد. ھەموو مائی خۆی تەسلیم بە برایمی کرد. برایم لەسەر مائە خۆی پاگیی ھەتا سێ سالان. ھێچ مەحمەلّی نەدەواند ئەو سێ سالانە؛ برایم گوتی: «بران! قەت برای لەوہی چاتر دەبێ. مەسلەھەت ئەوہیە؛ جا ژنیک بۆ مەحمەلّی بێنم؛ دایکیشمان ئازابێ کەم دەبێ کارمان یەكجار زۆرە». بانگی کرد: مەحمەلّ! سەجەینێ زوو وەرە نێو مەرئ؛ کارم پێت ھەیە». مەحمەلّ بەیانی دەستی دا گۆچانی، چووھ کن برایمی. برایم شێست، ھەفتا سەری بەران و بەختە تەسلیم بە مەحمەلّی کرد؛ گوتی برا! ئەوہی بفرۆشە. بزانم ژنیکت بۆ بێنم. دایکیشمان ئازابی زۆرە بەسێتەوھ». مەحمەلّ جەلەبی پاکیشا بۆ بازاری چەلیان. گەییە قەراخ شاری فکری کردەوھ گوتی: «برا بە منی نەگوتووھ قیمەتی. دەشقەم ھەرزانی بدەم، پێی ناخۆش بێ؛ بلی گەرەیی پانەگرم». لەوئ تەسلیم بە پیاویکی کرد جەلەبەکە، بۆخۆی بەلینگدان چووھ کن برایمی. بە برایمی گوت: «ئەتوو قیمەتی مائەکت نەگوتووھ. بفرموو قیمەتی، بۆ ئەگەر کردی دەیدەم. ئەگەر نەیکرد مائی خۆت بۆ دینمەوھ». برایم گوتی: «ھەرە دەبێ لە دنیاہ؛ ئافەرین برا!» گوتی: «برالە! بۆ یەکی تیکرا بەچار پیاوانی بدە». مەحمەلّ گەرە پاوھ بەلینگدان، گەییە جەلەبی خۆی. پای کیشا بۆ بازاری.

خاتوون پەریخان کچی میرزۆرباخانی بوو؛ حاکمی شاری چەلیان بوو. بۆ خۆی زۆر پیر بووبوو، حوکمەتی دە مست خاتوون پەریخان نایوو. ھەسەن بەگ کوپی میرزۆرباخانی بوو، چکۆلە بوو؛ خاتوون پەریخان زۆری کەیف لە پیاوان بوو. ھەر کەسێک بە کووچەیدا پاربدبا خاتوون پەریخان کەیفی دەیگرت.

خاتوون پەریخان دەیگوت: «وەرە ھەزم لێ بکە». ئەویش قەبوولێ نەدەکرد. خاتوون پەریخان دەیگوت: «بۆلای بیسووتینن؛ نەکوو لەکن خەلقی بلی، ئابرووم دەچێ». پیاوی دەگرت؛ دەنێو چیغی دەنا؛ نەفتی پێدا دەکرد، دەیسووتاند. قەرەواشیکی بوو؛ ھەموو سەجەینان دەبوو بچێ، ئازی نوێ بێنن، خاتوون پەریخان چاوی پێ بشوا. ئەگەر قەرەواش چوو بەکاروانسەریدا تەماشای کرد چۆداریک ئەو جەلەبی دەفرۆشی. قەرەواش ئاشقی ئەو چۆدارە بوو، ناتوانن بچیتە سەر اوئ، ناتوانن بگەریتەوھ؛ ھەتا وەخت و

سه عاتی به سه رچوو. به په له پهل چوو گوزهی پرکرد، هاته وه. خاتوون په ریخان له خوئی مه لستا. گوتی: «ئو قهره واشه له کوئییه؟» قهره واشی دی گوتیان: «نازانین؛ ئو قابه چۆته جنده بازییه». زۆر نه چوو قهره واش هاته وه. خاتوون په ریخان گوتی: «جه للابیش بێتن ته نافیش بېتن. ته نافی ده کم، ده یخنکینم».

گوتی: «قوربان! بانگم که سه ری عه رزت بکم. که یفی خۆته ئه گه ده مخنکینیی». گوتی: «وه ره سه ری». گوتی: «قوربان! گوزهم مه لگرت چوومه سه راوی، ئه هلی بازار مه موو ده زانی؛ ئه گه ده مکوی ئه گه ده مېپی. پوره پشی خۆم ده لیم. چیتواریک له بازاریه، هینده جوانه ده لئی یوسفی میسریه. ئه گه چاوم پێ کهوت له سوئیانی شیت بووم. نه توانیم بیه مه، نه توانیم بچه سه راوی. پیم ده به بند چوو هتا سه حاتیکی له پاش سه حاتیکی به په له پهل چووم گوزهم پرکرد. هاته وه. حال و که یفییه تی من ئه وه به جا صاحب ئیختیاری». گوتی: «ئه وه ی به رن ئه ماری بکن. بانگی فه راشان بکن». فه پاش هاتن. خاتوون په ریخان گوتی: «بپۆن ئو چیتواریه هاتوته بازارپی ئه وه ی بۆ منی هیناوه بیکرم، بیکه مه خیر و خیرات. ئه وه له بازارپی شاییه کان زیاتر داوه تی له قیمة تی، بۆیه ده یفرۆشی. بپۆن هه رچی لئی کریوه، دراوی بده نه وه؛ ئو شهک و به خته ی لئ بستینه وه. ئو چیتواری به جه له به وه بۆ منی بینه ئیره».

فه راشان هه رایان کرد، حوکیان له چیتواری کرد؛ گوتیان: «هه رچی فرۆتوته ده بۆ دراوی بده یه وه، شهک و به خته ی خۆت بستینیه وه». گوتی: «ناخرچ بکم خه لقی نامداته وه». گوتی: «کوچه! حوکی خاتوون په ریخانیه. هه رچی نه یداته وه بابی ده ردینین». هه موویان ئه ستانده وه، جه له بیان پاکیشا هینایان. خاتوون په ریخان چاوی شووشت. کۆله ی خۆی جوان کرد. چاوی پشت. سینگ خۆی ترازاند. خۆی ئاویتته سه ر په نجه ران. مه حمه ل زۆر ترسا، گوتی: «ئه وپۆ ده مسووتینن». مه حمه ل له ولاپا هات. خاتوون په ریخان چاوی پێ کهوت، ناشقی بوو. له سوئیان وه خت بوو شیت بێ. مه حمه ل ئیکلامی لئ کیشا. بانگی کرد گوتی: «چیتواری ده یفرۆشی؟» گوتی: «به لئ، قوربان!». گوتی: «تیکرا به چه ندی سه رجه م؟» گوتی: «تیکرا به چوار پیا لان». ئه گه به یگوتایه ده پیا ل هه ر لئی ده کپی. جه له به که یان ئه ژمارد، حیسابیان دا. ته سلیم به پیا وکیان کرد. گوتی: «ئه وه ی به وه پینه، هتا چل شه ی؛ حه قی مانگی ده قران بێ. موخاریجت له سه ر خاتوون په ریخان بێ. ئه وه ی ده کاته خپروخیرات ئینشاللا». گوتی: «بېتن شتیکی بۆ پاخن». ته کلیفیان کرد دایاننا. خاتوون په ریخان لئی پرسى: «نئوت چییه؟» گوتی: «مه حمه لی ده شتیان تۆکه رت». گوتی: «قوربان حه قی جه له به کم بده ی؛ مه ره خه س»

دهبم». کویتا دهرکی بانگ کرد گوتی: «مهمه‌لی بیته ژوورئ حقی به‌دهمن». گوتی: «کویتا دهرک خه‌لوه ته که س لیسه نه‌مینئ». مهمه‌ل که له پلیکانان وه‌سه‌رکه‌وت، که خاتوون پهریخان چاوی پئ که‌وت وای ناشق بوو نیوکی که‌وت. گوتی: «وهره ژوورئ». هاته ژوورئ. ئیکلامی کی‌شا. له‌کنه خوی داینا گوتی: «مهمه‌لی ده‌شتیان نه‌من میرغه‌زه‌ب نیم. هه‌موو پوژئ پیاویکی ده‌چیغی وهرده‌گرم، ده‌یسووتینم. قسه‌ی دلئ خۆم ده‌که‌م لیم قه‌بوول ناکن؛ نه‌منیش بویه نه‌و عاله‌مه‌ی وا لئ ده‌که‌م. به‌قسم ده‌که‌ی یان نا؟» گوتی: «قوریان! بفرموو بزائم چ ده‌لئی». گوتی: «مهمه‌ل! نه‌من ژۆرم حه‌زم له‌توو کردوو، نه‌توو ده‌لئی چی؟» گوتی: «قوریان! نه‌من له‌ سوئی توو جه‌رگم خرابوو؛ نه‌ما ناویرم بلیم». ده‌ستی ده‌ستوی مهمه‌لی کرد. ده‌می به‌ده‌میوه‌ نا. سوچه‌تیکی ژوریان کرد. یه‌کیکی خوشی لئ دا، هه‌تا سبچه‌ینئ له‌کن نه‌وی بوو. برایم هه‌ر چاوه‌پئ بوو؛ ده‌یگوت: «مهمه‌ل نه‌هات». هه‌تا پوژ برایم خه‌وئ لئ نه‌که‌وت، له‌ سوئی مهمه‌لی. سبچه‌ینئ خاتوون پهریخان ته‌داره‌کی پادشایانه‌ی بۆ مهمه‌لی گرت، به‌واده‌ی دوو پوژان مه‌ره‌خه‌ستی کرد. مهمه‌ل هاته‌وه‌ بۆ مالئ. برایم گوتی: «براله! بۆ وا دره‌نگ هاتی؟» نه‌و ته‌داره‌کی له‌کن خاتوون پهریخانی هیناوه‌ پاکئ له‌ پیش برایمی ده‌شتیان داناوه. له‌ پووی هه‌لنه‌هات به‌ برایمی بلئ؛ هه‌مووی بۆ دایکی گپاوه. نه‌ویش هات بۆ برایمی گوت. برایم گوتی: «براله سبچه‌ینئ ده‌بین بچیه‌وه؛ نه‌وه ژنه‌ بین دینه، نه‌ک په‌شیمان بیته‌وه. شه‌یتان شه‌یتانئ ده‌کا؛ نه‌کوو به‌مانسووتینئ نه‌و بین دینه. نه‌وی نه‌من پیت ده‌لیم، نه‌توو بچوو وای پئ بلئ؛ ترست نه‌بین». برایم ته‌داره‌کی ئاغانه‌ی بۆ خاتوون پهریخانی گرت، هه‌لستا مهمه‌لی به‌پئ کرد.

مهمه‌ل نه‌گه‌ر هات و گه‌پاوه،

دیاری و سه‌وقاتی برایمی له‌ پیش خاتوون پهریخانی داناوه.

خاتوون پهریخان پئ که‌نی گوتی:

«به‌خیرئ سهر چاوی من؛ نه‌وه دیاری و پیشکیشی مه‌پیه‌ بۆ منت هیناوه».

کاکه مهمه‌ل گوتی:

«خاتوون پهریخانی چاو هه‌لۆ!

نه‌وه پیشکیشی برایمی ده‌شتیانه، ناردوو به‌ بۆ تو».

خاتوون پهریخان که‌یفی ده‌ماغئی هیناوه

ده‌لئ: «به‌خیرئ، سهر چاوی من شوپه‌لاوه!

ئه‌توو چلۆن له پووت هه‌لات بۆ برایمی دهشتیان گێڤاوه؟
مه‌حمه‌ڵ ده‌لێ:

خاتوون په‌ریخانێ چاوبه‌نگیه!

ئه‌گه‌ر قسه‌ی توو نه‌گێڤمه‌وه بۆ کاکه برایمیه

له‌کن ئه‌توو خه‌جالت ده‌بم، له‌کن ئه‌ویش ده‌بیته پووڤه‌شییه .

برایم وای عه‌ززی توو کردیه

ئه‌من ئیلاجیم، چ ته‌کلیم له‌سه‌ر نییه .

کاک برایم به‌منی فهرمووه: ئه‌من ناتوانم بچمه‌ کن میری، بکه‌ین خوازیینییه

ده‌بێ لیره برۆین، بچینه مه‌مله‌که‌تیکێ دییه .

خاتوون په‌ریخان ده‌بی قاقه‌زیکێ بۆ بنێرێ، به‌دزی میری شاریه

ئه‌شکه‌وتی بێشوه‌ی ئه‌وه کردمه پێشکێشی ویه

مه‌ر و مائی من ده‌ تاعلقه‌ی ویدایه، بۆخۆم ده‌بمه شوانکاره‌ی یه‌کجارییه

ئه‌گه‌ر ده‌لێ: به‌قای پێ ناکه‌م، له‌ منی وه‌رگرتیه‌وه بیدا به‌یه‌کی دییه .

ئه‌مه‌ چاره‌مان نییه، ده‌بێ له‌و شاره‌ی برۆین بۆ شاریکی دییه» .

خاتوون په‌ریخان گوتی:

برایم ساحب که‌ماله‌، له‌ هیچ ده‌وله‌تان پیاوی وا نییه

بابم هێند به‌حوکه‌مه مه‌گه‌ر بچین بۆ نێو عرووسییه .

ئه‌و شه‌و ده‌بێ لێره میوان به‌ ته‌داره‌کی ده‌گرم به‌حه‌وتوویکی دییه .

ئه‌وئ شه‌وئ مه‌حمه‌ڵ له‌وئ نه‌گه‌ڤاوه

هه‌تا سبه‌هینێ که‌یف و نه‌هه‌نگی خۆیان کرد ته‌واوه

سبه‌هینێ به‌پێی کرد بۆ مائی گه‌ڤاوه

هاته‌ خزمه‌ت برایمی ئه‌و قسانه‌ی هه‌موو بۆ گێڤاوه

برایم ده‌لێ:

به‌خێرێ، سه‌ر چاوی من شوڤه‌لاه!

بلا سه‌ری من بپن، مه‌خسود و مرادی توو بپن ته‌واوه .

سبه‌هینێ ده‌بوو به‌چێشخانه

له‌ خه‌وئ هه‌لده‌ستا خاتوون په‌ریخانه

بانگ ده‌کا مه‌یته‌ر و میرناخورانه:

کٚٚه ولاغت جسنه، حدوده، نه گهر پیاو پٚی بکا متمانه؟
میرناخوږ ده لٚی:

«قوریان، نه وا هه نم حدودی بی نیشانه
دایکیان له نه نٚٚه ی گهرمٚنیانه».

گوتی: «بجو، بیانیینه؛ بیانبینم. بیانکه م. نیشانه».

میرناخوږ هه پای کرد به هه شتاوه

جووتیک حدودی نه سلٚی هٚٚاوه

له پٚیش خاتوون په ریخانٚی راگرت هه رتکی که وٚتن به چاوه

له بو ئیخته خانٚی پاکٚیشاوه

ناردی زٚرینگه ری هٚٚاوه

پهخت و په شمه م بو بکه ته واوه

نه وی دانا به دل و جانه

بوٚی دروس بکا پهختی پٚومیانه

بیٚن نه جارپی نازداره

بوٚم دروس بکا قه لٚتاغی جه وه رداره

تا ته داره کی بگرم بو حدودی ده به کاره

ده به پٚون و پامه مٚٚن

وه ستای سه راجم له بو بیٚن

ته کلٚتووی ناوریشم دٚوزم بو پٚیک بیٚن

ده به پٚون، پامه وه سٚتن چی دیه

ناسنگه رم بو بیٚن به موشته ریبه

بوٚم دروس بکا پکٚتفی ئالٚدووز دانه لغاوی هه وٚٚه مرواریبه

ده به پٚون چی دی پامه مٚٚن

بچن شیرگه رانم بو بیٚن

شیری میسریم بو بغه ملٚٚن

زه رگی نه زهریم بو بیٚن

له ته ننگانی بشه تیٚن

بیشه تیٚن په کجاربه

بۆم بچنه کووچه‌ی شارییه
بکپن زریی داودییه
مه‌تالی حه‌وت قوبه‌یییه». .
که نه‌و ته‌داره‌که‌ی گرتییه
ناردی له‌ دوو میرئاخورییه .
میرئاخوڕ هاتوو له‌ولاه
حدوودی هینا پیش چاره
که له‌کنه‌ خۆی زین کراوه
له‌سه‌ر پشته‌ی پۆنراوه
زۆر چاک ته‌نگه‌ی کیشراوه
که په‌ختیان هینا له‌ولاه
که حدوودی پێ غاملاره
نه‌و نه‌سپانه‌یان گێپراوه
ته‌داره‌کی چاک گیراوه
زریی داودییان هیناوه
ته‌سلیم به‌ میرئاخوڕی کراوه
قۆلی خۆی تێ هه‌لکیشاوه
له‌سه‌ر ملی پاوه‌ستاره
مه‌تالی حه‌وت قوبه‌یییان هیناوه
که پشته‌ی ده‌ستۆی کراوه
له‌نێو شانێ پاوه‌ستاره .
گوتی: «چه‌ندو به‌و زرییه‌ داوه‌؟»
گوتیان: «قیمه‌تی له‌سه‌ر دانه‌نراوه
چی بده‌یه‌ی، قبوڵ کراوه». .
ماشه‌للا له‌و ته‌داره‌که‌ی گیراوه
له‌ مه‌حمه‌لی ده‌شتیان ده‌گێپراوه
مه‌حمه‌ل چووه‌ خزمه‌ت برایمییه:
«کاکه‌! خاتوون په‌ریخان له‌دووی نارده‌ووم؛ نازانم کاری چییه» .

برایم وای به مهحمل گوتیه:

بچۆ خزمهت خاتوون پهریخانن، بزانه کاری چیه.

مهحمل ته داره کی خۆی گرت به یه کجاره کییه.

ئه گهر مهحمل ته داره کی گرت ته واوه،

دههات و له خاتوون پهریخانن ده کرد سه لام و سه لاوه،

دهیگوت: «نازانم، بۆ نێو عورروس برۆین، دهنا له هیچ کوئیان چاره نه کراوه».

بانکی کرده میرئاخۆپانه:

ئهو ئه سپانه زین کهن، بیانیه ننه ئێرانه.

ئهو پریان پێ بچنه پراوی؛ بۆ شاهیدین په گه لو ده خه م ئه شوانه.

بچن بزائن کێه یان جسنه لهو ئه سپانه؛

که لکیان ههیه، پیاو سواریان بێ پۆژی تهنگانه».

سواریان ده بوون به په وانی

پهویان ده کرد چۆل و بیابانی

تاژی و توله یان ده بردن، ده گه پان به ته رخانی

که رویشکی گهرمه لانیان ده گرت، ده یانه ئتاوه بۆ خاتوون پهریخانن

له پیشیان داده نا. ده یانگوت: «ئهتوو چرای هه رتک چاوانی»

برۆ ماله خۆت بار بکه بۆ شاروێرانی».

مهحمل ئه گهر ئه و قسه ی بیست له خاتوون پهریخانن

گوتی: «به خولای سه رمان ده بپن له گۆشه ی مهیدانی»

هاته وه کن برایمی ده لێ: «براله! که وتووینه پۆژی تهنگانن

ناچیته وه پاشن حوکی خاتوون پهریخانن

حوکی سه خته و گرانه

هه ر ده بێ با ر بکه یین لێره کانه

بچینه نێو عورروسی، دهنا له نێو کوردی نانین گوزهرانه

ده گه ل برایمی قسه یان بوو ته واوه

دایکی مهحمل گه لێک گریاوه

ده لێ: «پۆله! خراپم لێ قه و ماوه

» پۆله! مهحمل، خولاگیر بی، ئهتوو چت له کچی میر زۆرباخانی داوه؟

گوئی: « دایه چ بکه م ئیختیار له چهنگی خۆن برپاوه».
 ماله خۆیان بار کرد، نهشکهوتی بیشووی به جی ماوه.
 شه و پۆژیکیان لئ خورئ، له پاشی مهحمه ل گه پاوه به دواوه.
 له و مهحمه لی پهوانه،

گوئی: « ناچم، کاک برایم گیانه!
 سه زمان تیدا دهچئ، زۆر فهساته ئه و خاتوون په ریخانه».
 برایم گوئی:

« نابئ بشکئ قسه ی پیاوانه
 نه من به جیم هیشتهوه عهرز و مه کانه
 برۆ خاتوون په ریخانم بۆ بیته ئیرانه
 هه تا دنیا خرا ده بئ لیمان ده گێپنه وه قسانه
 نه من دهس هه لئاگرم؛ چونکه میر زۆرباخان میری چه لیانه».
 نه و قسه یه یان ته واکرد به یه کجاری
 مهحمه لی ده ناردوه له بۆ شاری

پووی ده شاری ده کرد، ده خزمهت خاتوون په ریخانئ
 ئیکلامی ده کێشا، بانگیان کرده باله خانئ
 پویان ده نا له دیوانئ
 خاتوون په ریخان ده یگوت:

کوێخای نه و شاره ی کوانئ؟
 پێشکاری خۆم بۆ بانگ بکه نه مه یدانئ
 هه مان به سه ری خۆم سویند ده ده م، یان به قورعانی
 نه من ته ماحمه به سه فه ر بچم، نه کو میر زۆرباخان پئ بزانی
 زگی سه د که سی ده درپم له دیوانئ».

نه گه ر نه و مه سه له ته ی کرد ته واه
 شه و به سه ر داهات و بانگی شێوانی دراوه
 دوو هه گبه ی له ماله خۆی له زێ و نه شه رفی کرد ته واه
 نه سپی حدوودیان له خاوی ده ره ی ناوه
 دوو به دوو سوار ده بوون پکێفی خۆیان لئ داوه

شاری چهلان له وی به جی ماوه .
 که له نه شکوه تی بیشوه یان بارکرد هیچ که سیک نه یزانی
 خیلای خزی لئ نا بو شارو پیرانی .
 هه تا حوت پوزانی که س سؤراخی خاتوون پهریخانی نه زانی
 هه لگیرا و داد و دیوانی
 شاری چهلان وهخت بوو بی ویرانه
 هیچ که س نه بوو بکا حوکمانه
 له لایه کی بوو خانه بگیری، له لایه کی بوو فه سادخانه
 هه موو شاری چهلان بووه لوتیخانه
 مه خلوق ده لئ: «بلا به س تیک پامینین
 «بلا خه بریکی به میر زورباخان رابگه یه نین» .
 مه خلوق هه پای کرد به پوهانی
 پاک چوه کن میر زورباخان:
 «توو خانیکی بی متمانی
 حه والی شاری نازانی
 شاریکی یه کجار گرانه
 لیی په یدابوو لوتیخانه
 هیچ که س نییه، بکا حوکمانه
 دیار نییه نهو خاتوون پهریخانه» .
 میر زورباخان وا ده زانی
 ده لئ: «وه کیل و وه زیری کوانی؟»
 ناردی له دوو وه کیل و وه زیرانه
 «وه رن بکن ته گبیرانه
 ده لئین شاره که م ویرانه
 ته گبیران بکن ته واره،
 بزنان، له شاری من چ قه و ماوه؟
 هه لبهت پهریخان نه ماوه
 جا بزنان جیهه تی چیه

بۆچی ئەو شارە خۆپاییه .
 ئەگەر میر ئەو قسە ی کرد تەواوە
 کەولێ بەشانی داداوە
 یەكجار خۆشی بوو هەنگاوە
 خەرقە ی لێ بەجێ ماوە
 گوئی: «خولایە چ قەوماوە؟»
 لە دەرکی دیوانێ پاوەستاوە
 گوئی: «بچن کوێخا دەرکی بێنن لەولاوە» .
 چەندی فەپاش پاوەستاوە
 ئیکلامی میریان کێشاوە
 گوئی: «کوێخا دەرک، ئەمێنداری تەواوە
 بۆچ وا دیوان هەلگیراوە
 ئەو شارەم لێ وەرگەپاوە؟
 حیزباب! دەرت دێنم هەرتک چاوە
 هەلبەت پەریخان ئەماوە
 بۆچت لە من نەگێرپاوە؟
 دەرکی دەرۆزە ی بکە ئاوا»
 کوێخا دەرک، وای جواب داوە:
 «قوربان! مەعزۆن نی بچی بەولاوە
 مەعزۆن نی یەک هەنگاو بچییە
 خاتوون پەریخان حاکی شارییە
 چ بکەم، ئەو حوکمی وییە» .
 میر گوئی:
 «حیزباب! ئەگەر وا بەحوکمە، بۆچی شارم خۆپاییه؟»
 گوئی: «قوربان! چ بکەم، دەستەلات بەدەستی من نییە .
 ئەوشەو حەوت شەو خاتوون لە مائێ نییە .
 ئەگەر میر ئەو قسە ی دەبیست تەواوە
 خەدەنگی لە جەرگی دراوە

دەلئى: «كارىكى گەرە قەوماو»

چلۇن ئابروومان بوو بىلاو»

ئىختىيارم دە مست كچى ناو»

ھەوت شەو و پۇژان تەواو

چەندىان كاتىب دادەناو»

چەندى قاقەز دەنوسراو»

لە بۇ شاران بەپى كراو»

ھەموو كەس بەسەر كراو»

جى و جىھەتيان ھەموو تەواو»

ھەر جووتە شوانەكەى ئەشكەوتى بېشۋەى نەماو .

مىر دەلئى: «دىسان لىم شىۋاو»

دەگەل كرمانجم لى قەوماو»

بۇخۇى دىوانى دانائو»

چەندى تۆكەر پاۋەستائو»

تا سالىۋەخت بوو تەواو»

تەواو دەپى سالىۋە

ئەوجار شەپى مەھمەل و برايمى دەشتيانە

مەھمەل دەلئى:

«قەت گىر نابم لىرەكانە»

تا دەچمەۋە ئەشكەوتى بېشۋەى جى باب و باپىرانە» .

كاكە برايم دەگرى دەلئى: «ئەمە دوو كرمانجىن خويپىيە

مىر نۇزراىخان پادشائى شارىيە

نابىنە موقابىلى ويىە

دەسەلاتم بەدەس نىيە

دەنا دەكوژم مەھمەلىيە»

مەھمەل گوتى:

«كاك برايم گيانە!»

ئەشكەوتى بېشۋەى جى باب و باپىرانە

چی دی گیرنا بم لیترانه
چی دی گیرنا بم له جیی خه مئ
ده چمه وه خزمهت میری گه لئکی مائی دنیا یه ده ده مئ».
برایم گوتی:

«سه گبابه! چلۆنم ده دوینئ
میر بۆ مائی داده مینئ؟
په کی که وتوو له خه زینئ
حیزباب به تاجی و تولانمان ده خنکینئ
خاتوون په ریخان ئاواره ده مینئ».
مه حمه ل ئه گه ر ئه و قسه ی بیستییه
حه مایه لی کرده وه له قۆلییه
سویندی خوارد به زاتی په بیبییه:
«له و شه و به ده ره وه گیربوونم نییه
مه تا ده چمه ئه شکه وتی بی شه و ی به یه کجاره کییه
بۆ خه لقی ناکه م خۆپاییه
له زۆران زۆر ده مرئ، له که مان که م ده مریه
میر نه گه ر دژمنایه تیم ده گه ل ناکا، به مائی دنیا یه ده که م خه نییه
جا له و ی به ده ر بزائم، قسه ی چیه».
ئه وئ شه وئ تا به یانی برایم هر ده گرییه
ده لی: «سه رم چوو به یه کجارییه
مه حمه لم چوو چاره م چیه؟»
که سبه مینئ پۆژ گرتی قه راره
کاکه مه حمه ل بوو سواره:
«خاتوون په ریخان، نازداره
بلا بۆ چه لیان بجینه خواره»
کاکه برایم زۆر گریاوه

خوی ئاویته کن که یخودا و پدین سپییان؛ چوون مه حمه لی دهشتیان گێپراوه
هینای ئه وئ پۆژئ قه راری ده گه ل پۆناوه

برایم ده لئ:

«سبجه یئنی برالّه! مالّه خۆم باردە کەم دەچینه وه به ولاره».

سبجه یئنی که به یانی به رداوه

ناردی مال و ده ولّه تی خۆی هیتاوه

باری کرد سه بر سه بری ئازواوه

ههتا شهوی به سه ر داهاات مه نزلّی گرتە وه تا سبجه یئنی پۆژ کراوه

برایم گوتی:

مه حمه ل و په ریخان وه رن، قه راریکی پیکه وه بکه ین ته واوه

میرزۆرباخان پیاویکی ماقوولّه، ئه مه شیرمان له پووی کیشاوه

ئه مه بۆ ئه شکەوتی بێشوهی ده چین، ئه جهل ئیمه ی هیتاوه واوه.

مه حمه ل ده لئ:

ئه و قسانه م هیچ پی خۆش نییه

ئه گه ر سه رم بپین، به یه کجاره کییه

ئه من ده س هه لگرتنم له ئه شکەوتی بێشوهی نییه».

سبجه یئنی باریان کرد، ها تنه خواره وه

ههتا ئه شکەوتی بێشوهی نه یانگرت قه راره

که له وینده ری پۆنیشتن به یه کجاره

پێیان زانی دژمن و براده ر و یاره

خه به ریان بۆ میر زۆرباخانی برده خواره

لێیان مه علوم کرد ئه و جاره

میر زۆرباخان پاده میئنی

دیوانی خۆی ده په نگیننی

کئ بئ ئه و حه قه م بۆ بستیننی

مواجبی زۆرم لئ بستیننی

که سه ری مه حمه لم بۆ بیئنی».

وه کیل و وه زیر وایان گوتیه:

«قوریان! ئه وه کاریکی گه وه نییه

ئه و خوێریانه قابله تیان چیه؟»

میر زّردباخان دهنگ هه‌لدّینی له دیوانی:
 «هەر که‌سیک له دلم دهرکا ئه‌وئ خه‌مئ ئه‌وئ ژانی
 ئه‌و مووچه و مواجبی بۆ باب و باپیرانی بوو هینده‌ی دیکه‌شم ده‌دانی
 هەر که‌سیک وه‌یکوژئ له‌نگۆ، له‌ هه‌مووانه
 ده‌یده‌مئ کویتی که‌فەل پانه
 ده‌گەل بۆره‌ی ده‌ که‌حلاڤه‌» .
 کۆنه‌ نایب ده‌لت: «میران!
 به‌وه‌کیل و به‌وه‌زیران،
 بکه‌ین پایه‌ ده‌گەل ته‌گبیران
 سبه‌ه‌ینئ سواریین بچین مه‌حمەل و برایمی ده‌شتیان بده‌ینه‌ به‌ر شیران» .
 هه‌سه‌ن به‌گ کوپی میریبه‌ ده‌لت:
 «بابه‌ ئه‌و پابه‌ری، زّرد پابه‌ریکی چاکه‌
 به‌زار زارگوته‌ به‌دل ده‌گەل ئه‌مه‌ پاکه‌
 ئه‌و پاوته‌گبیری ئه‌و نایبه‌ بۆ مه‌ی ده‌کا
 قه‌ت باب بۆ کوپی خۆی ناکا» .
 میر ده‌لت:
 «ده‌نا سواریکم ده‌وئ له‌ شییبه‌
 بره‌ا ببئ نیشته‌جیی
 بزانی مه‌پی مه‌حمەل و برایمی له‌ کوئیبه‌» .
 ئه‌و کئ بوو له‌ سواری شیی که‌حلاڤه‌
 له‌ هه‌مووی ده‌چوو به‌سه‌رپه‌و و لینگدانه‌
 تا گه‌ییبه‌ مه‌پی مه‌حمەل و برایمانه‌ .
 ده‌یگوت: «ماندوو نه‌بن، به‌ده‌وله‌ت بی، شوانه‌!
 ئه‌من خزم، نابمه‌ بیگانه‌
 مه‌پی مه‌حمەل و برایمان کێه‌یه‌ له‌وانه‌ له‌ هه‌مووانه‌؟
 که‌ برایم ده‌لت:
 «سوار! به‌ئیلاهی که‌م، به‌په‌بیبیه‌
 به‌ موحه‌مه‌دی که‌م به‌ نه‌بیبیه‌،

ئو مهحمه‌ل و برایی دهشتیان ئه‌توو لئی ده‌پرسییه
نه‌مدیه نه‌مناسیه

بچۆ، پرسیارئ بکه لئکی دییه»
سوار ده‌لئ:

«مهحمه‌ل! بۆ وا شیئی، چ نه‌زانی؟

کاوړم ده‌یه، ده‌گه‌ل شه‌کی، به‌رتیل ده‌گه‌ل به‌رانی

ده‌چمه‌وه کن میرزۆرباخانی

ده‌لئیم میرزکی به‌متمانی

ئه‌له‌ملای ساحب دیوانی

حورمه‌ت هه‌یه له‌کن سولتانی

ئه‌منت ناردوو به‌په‌وانی

سۆراخی مه‌پی مهحمه‌ل و برایی دهشتیانم نه‌ده‌زانی».

هه‌رچی برایم بوو له‌پیشی مه‌پی بوو سوار سوال و جوابی ده‌گه‌ل ئه‌وی ده‌کرد.

هه‌رچی مهحمه‌ل بوو له‌نیو مه‌پی بوو؛ مه‌پی زابوو به‌رخه‌ی فرچک ده‌دا جوابی سواری داوه.

مهحمه‌ل ده‌لئ:

«سواری، پووچی گوئی

ئه‌و پۆ به‌رتیلدان له‌مێردان نییه

سه‌ری سواری ده‌کوتم ده‌مه‌شکی ژنێ مێر زۆرباخانییه».

مهحمه‌ل ده‌لئ:

«سواره! مهحمه‌لی دهشتیان ئه‌زم

ساحبی دوازه به‌ران و جهوت نێری مه‌ره‌زم

به‌حه‌قی قورعانی هه‌تا وایزانم له‌سه‌ر ئه‌وه‌ته‌ی بـم له‌به‌ر گووخری ده‌چه‌لیان

هه‌لنایه‌م و نابه‌زم.

سواره! مهحمه‌لی دهشتیان ئه‌منم بۆخۆمه

ساحبی دوازه به‌ران و جهوت نێری به‌ئه‌سرومه

هه‌تا له‌سه‌ر ئه‌وه‌ته‌ی بـم، له‌به‌ر مه‌ردچاک و میری ئه‌و شاره‌ی ناڕۆمه

ئه‌گه‌ر میر لئی پرسى، له‌به‌ر جوابی میری نه‌بن، ئه‌من ده‌شانانترا ده‌گرومه».

نه گهر سوار وای ده بیستییه
 پشٹی ده مهحمه لئی دهشتیان کردییه
 ده پۆیی به رهو میرییه
 خووشی داژوا نه و ئیلچییه
 به وی دابوو مزگینیه
 ده لئی: «میر، نه گهر له شکر زۆر نه بئ، زه فه ربردن به وی نییه».

برابم ده لئته مهحمه لئی جندییه:
 «لئت حه رام کردم هیندییه
 سوار پۆیه وه به زیزییه
 ده چئته خزمهت میرییه
 قسان ده کا به یه کجارییه
 میر مه جلیسی گرتییه
 له باسی سه ری من و توو زیاتر هیچ نییه».

مهحمه ل ده لئی:
 «برابم! خو میر پیاوئیکی زۆر چاکه
 به زارگوته به ل ده گه ل نه مه پاکه
 نه گهر به گوئی خوّم گویم لئ بئ، میر گه فئ له سه ری من و توو ناکا».

برابم ده لئی:
 «کا که مهحمه ل بۆ وا چ نازانی؟
 مه پی خوّت وه رگتپه سه ر به ردی به رده لانی
 نه مه بوخوّن برۆین، سه ری په زی به کونی بابی خودانی
 نه مه شه پمان پئ ناکرئ ده گه ل گه لئیکی وه ک زۆرابخانی
 هه ر نه وده مه ی خوّت به نه بله و عه وام زانی
 له بهر پئشکاری شه یسانی
 ئیستا دژمنی میری چه لیانی
 ده مانکوژن، که س نازانی
 مه پی خوّت وه رگتپه سه ر چئشستی و چئشته نگارئ
 زه یینی خوّت بکه تیشکی پۆژئ، پووی خوّت بکه ده تیشکی تاوئ

ئەوپۆ میر زۆرباخان بە ئینجەتی سەری من و توو دیتەوہ پاوی،
مەرد ئەوہ یە لە مەیدانی خۆی دەرناوی.»

کاک مەحمەل دەلێ:

«کاکە برایم! ئەمن پێوی نیم، لە کونان وەشرم

کەرویشک نیم، لەبەر هات و رەوی سواران خۆ دە گەرمەلانیان گرم

ئەوپۆ لە مەیدانی، بەخەنجەرێکی دەبان، لە بۆت دەگەل سوارێ دە چەلیان دەمرم.»
«برایم دەلێ:

مەحمەلی خال لە پووہ!

بەس بەسەر ئەمن بپۆ پوو بە پووہ

ئەوہ سوار وەدەرکەوتن لە زینوان، میر دەرووہ، نایبی لەدوہ

ئاوێ وەدە، گالته خەنجەرە بۆ سەری من و تووہ

پیاری مەیدانیتم دەوی، ئەیمێنی ناز و ئەرجوہ

نەمگوت مەچۆوہ ئەشکەوتی بیشوہی. دەتگوت ملکی بابمە بەجیم هیشتووہ.

ئەمە دوو شوانەویڵە فەقیر، ئیستا دەگەل میری دەبین پووہ پووہ

تکای هیچ کەسیش ناگیرێ، هەر هاواری سەری من و تووہ.»

مەحمەل دەلێ:

«ئەوہ هەموو تانە، بۆتە ناسۆر، لە جەرگی من قایم بووہ.»

ئەگەر مەحمەل وای گوتییە

پقی هەلستا لە برایمیە

دەلێ: «خەتای وییە ئەو کەمیە

بەخولای چی دیم قبوول نییە

بزانم ئەو میرە کوێندەرییە

هیچی خاتوون پەریخان نییە

دەیکوژم بەیەکجارەکییە

بۆخۆم دەبمە میری شارییە.»

تیریکی دەبردە بەر مائی کەوانیکی هیندیە

بەرەو پووی سوارێ چەلیانی هەلداشتییە

ئەگەر دای لە سوارێ پێشوو، بستیک لە سوارەکی دواوەی تێ پەپییە

مهحمه ل ده لئ:

«برایم سهرمه ل دینم له خولای ده که م شهرمه
هیشتا ملی مهحمه لی له ده عوایه نه بووه گهرمه
به دوو تیران چوار سواری ده چهلانم کردوون ئیخته رمه».
برایم ده لئ:

«کاک مهحمه ل خال له پووه!
ئه توو به سه به سهر ئه من بپۆ پووبه پووه
«ئه گهر ئه توو کوشتووتن چواره ئه منیش ته واوو کردوون دووه».
مهحمه ل ده لئ:

«برایم! په بی به ماله زۆراب خانی وه رکهن نه وته
خۆت خۆتیک له دلی مهحمه لی دهشتان ده که وته
ئه وپۆ له سواری چهلانم ته واو کردن شه ش و حه وته».
برایم ده لئ:

«کاکه مهحمه ل! ئه توو له خۆت گه پئ
میر هاتۆته سهر ئه مه بۆ مال و مه پئ
ئه من په کیکم ماوه،
له توو پاس که مه وه ئه وئ گه پئ».

هرچی برایم بوو، شه شی کوشت و مهحمه ل حه وتی کوشت بوو. میر گوتی: «ده عوام
ده گه ل نه کردوون، سئیزده سواریان له من کوشت. مهحمه ل سهرکی توپیه سافیییه؛ به ندیکی
بانگ ده که م بیته خواری، سهد سواری ده نیرمه پتیه بیکوژن. هرچی کوپی کوژرا، هرچی
بابی کوژرا، هرچی برای کوژرا، ئه وانه بیته وه خه لات و به راتیان لئ زیاد ده که م».
میر ده لئ:

«ئای مهحمه ل، کاک مهحمه ل گیانه!
ئه وه نابیته شه پی میردانه
ئه توو له وئ سهرئ فرئ ده تیروکه وانه
ده س ده خه نجه ریکی ده بانه
وه ره خواری شه پئ بکه ده گه ل ئه وه انه
کاک مهحمه ل ئه من ئه و هونه ریا نه حسیب ناکه م به هونه رئ

ئەتوو تیروکەوانی خۆت فەرئ بدە لەوێندەرئ
وەرە گالتهی لە پیش میری بکە بە خەنجەرئ»

ئەگەر مەحمەل ئەو قسە دەبیست تەواوە

تیروکەوانی خۆی فەرئ داوە

بۆ نێو لەشکری هات بەهەلداوە

کاک برایم سەر هەلدینی

فرمیسکان بەسەر پردینی وەش هەلدەوهردینی

هەرتک دەستان دە ستۆی مەحمەلی وەردینی

دەلئ: «کاکە! بەقوریانت بم، مەچۆ خۆت دەدۆرینی».

مەحمەل دەلئ:

«لە برایمی من، شیت و چ نەزانە!

میر بانگی یەشتۆتە پیاوان، نەک ژنانە».

لەوێ فەرئ دا تیروکەوانە،

هەلدەوهرشا خوارئ بۆ نێو سواری چەلیان بە خەنجەرئکی دەبانە.

کاک مەحمەل گەییە پێدەشتئ

سەد سواری چەلیان بەجاریکیان رادەماشتئ

هەموو شیرێ دەبانیان پئ، میسریان دە پشتئ.

خولایە ئەتوو چەند کەرەمدار و نادری

لە پشتی ئەو سوارانەم سەد شیرێ دە مسری

بازییەندیک و حەمایەلئیک دەبەر دابوو ئەو شیرانە شتاق مەحمەلی دەشتیانیان

نەپری

ئەو کئ بۆ؟ لە مەحمەلی بچووکە،

بە دەستئکی خەنجەری دەبانە، بە ئی دیکە کێردووکە

دە نێو سواری چەلیان گەرا وینە تەیر و باشووکە

کئ بوو؟ لە مەحمەلی فەرخە

دە باغەلئیکدا هەیه کاری ساوا دە ئی دیکەیدا هەیه بەرخە

دەنێو سواری چەلیان گەرا بە گێرە و چەرخی

میرزۆرباخان دەنگ هەلدینی:

«که سیک جوابیم بۆ وه کۆنه نایبی کۆن پابگه یه نی
خولا بکا سواری ده چهلان یه ک لئ نه مینى
ده شقه مى نه و ئاوره ی له جهرگی میری وه کوژینى» .
کئ بوو له سواری شى که حلا نه
ده پۆی به سه رپه و و لینگدانه
ده گه ییبه کۆنه نایبی به ئیکلام کیشانه
له بۆی ده گێرته وه هه موو قسانه
ئه گه ر کۆنه نایب نه و قسه ی بیست ته واره
یه کجاری پق هه لستاره
هیچی نه ده دی به چاره
ده نگى ئى قوشه نى داوه
دوازه پاله وانى هیناره
له پۆینى کردوه هه شتاره
ده یگوت: «زۆر که مم هیناره» .
هه تا گه ییبه له میری کردوه سه لاره
میر عه له یکی وه وى نه داوه .
ده لئ: «میرا به قوربانى بم، چ بووه، چت لئ قه وماره؟»
میر ده لئ:
«نایب! بۆچ وا شیت و چ نه بینى؟
ئه و تاقه فهرده ی له مه دانه ده بینى
ئه وه بئ بابى کردوون چل لانكى كه وان زۆپینى» .
کئ بوو له نایبی جاران
واى ده خوریه مه ردچاک و که مانداران
له مه حمه لى ده شتیانیان کرد به تیریاران
برایم دئ دۆلاو دۆله
وه سه ر خۆی ده کا قوڤ و خۆله
ده لئ: «براله پۆ! بزم کردوى تۆله»
کاک مه حمه ل سهر هه لدینى

دەلن: «برايم! خولا بكا هيچ عومرت بۆ من نەمىنى
 ھەزى بگەي يەك و چوار تۆلەي من دەستىنى» .
 برايم دەلن:

«مەھمەل! بەسم لەسەر بگە قىزە قىزى
 ئاوپم دە بەدەنن بەربوو، لە دەروونىم دەپرۇن .
 قەت بوو دە پۇزى ھەك ئەوپۇدا برا لەسەر براى خۆي نەكوژى» .
 كى بوو؟ لە برايمى جارانه
 بەدەستىكى تيرە بە ئى دىگەي كەوانە
 بە دوو تيران دەيكوشتن چوار كەماندارى دە مىرانه
 برايم گەپاوە دەلن:

«مەھمەل! بەوھى كەم بەھەواوە
 ئەگەر ئەمن و تۆي بەپۇژى ھىناوە
 ئەگەر قبوول بگەي يەك و چوار تۆلەي مەھمەل دەشتيان ئەستىندراوە» .
 مەھمەل دەلن:

«برايم! بۆم بلىن بەدايىكى خۆم، دايكى پيرە
 لىم ھەلەل بكا چۆرپىك شيرە
 ئەمەگى ويم نۆد بەبیرە
 دايك و كوپى بىن تەخسىرە
 زگى سووتا ئەو فەقىرە
 لەكنم جىي من زەمھەرىرە» .
 ھاتە ئاسمانن ھەورپىكى تارى
 پۇژىنكى بارانن لەوى دەبارى
 مەھمەل ەمەرى دا بەھازريان؛ سەلاوات لە پىغەمبەرى موختارى
 مىر بانگ دىلن:

برايمەي سەرسەمە
 ئەگەر ئەتوو لە خۆت بگى. بىيەوھە كىن ئەمە،
 ئەمن يەك و چوار تۆلەي مەھمەلەي بەتوو دەدەمە
 دەلن: مىر، وا نەبووھە قەت وا نابىن

ئەتوو تازەكە لە من كوشتوو مەحمەلی زەرد و زۆل و چەلەبی
قەت دەویی گەرمە برینیدا مەسلە عەتی من و توو نابی
میر دەلی:

برایم لە خۆت بگرە وەرە ئێرە
حەیفە ئەولاد ئینگۆ لە دنیا یە ببی وەجاخ کوێرە
برایم بە میری گوت: «ئەگەر توو ببی، ئیلتیفاتم دەگەڵ دەکەیت، ئەمن گۆپی مەحمەلی
دەگێم. دوازدە پیاوچاكان دەگەڵ حەسەن بەگی کوپت بنێرە بەر ئەشكەوتن، ئەمنیش
دێمە خزمەت ئەتوو».

ئەگەر میر وای دەزانی ئەو قسانە
دوازدە کەس لە ساحب مەنسەبانە
دەگەڵ حەسەن بەگی جوانە
سەر تا پای کردن پەوانە
بۆ کێن برایی دەشتیانە
ئەگەر ئەو گەینە بەر ئەشكەوتن، برایم بڵندبوو لەوانە
فرپیی دان تیروکەوانە
عەرزێ کرد: حەسەن بەگ، گیانە
ئەلحەمدولیللا شوکرانە
مەحمەلی دەشتیان شەیتانە
ئەو فەوت بوو لەو مەکانە
ئەتوو تەشریفت هاتە ئێرانە
بچنە ئەشكەوتن ئەوانە
ئەو کە یخودا و ماقوولانە
دێمە کێن حەسەن بەگی بە دەستانە
دەگەلی دەچم بۆ شاری چەلیانە
ئەشكەوتی بێشوەی دەکەم وێرانە
چونکە ئی مەحمەلی دەشتیانە
ئەلحەملای کوژرا لیئرانە
چوونە ژوور ئەو کە یخودایانە

به برامیان کرد متمانه
 برام هاته‌خوار به‌ئیکلام کیشانه
 ده‌ستی بردبوو بۆ ئیخانە
 لیتی دا به‌خه‌نجه‌ری ده‌بانه
 زیپه‌ی لئ هات به‌سته‌زمانه
 لیک پاهی بوو ئیسک و خوانه
 ده‌رکی نه‌شکه‌وتیتی گرت له‌وانه
 کوشتنی دوازه‌ده که‌یخودای میرانه
 له‌شکرکی عه‌زیمی به‌سه‌ردا چرژاوه
 به‌شیرکی ده‌بان ده‌ستی خه‌نجه‌ری برامی په‌پاوه
 نه‌ویش پارچه‌ پارچه‌ کراوه
 میر هاتبوو له‌ولاوه:
 ده‌گه‌ل کرمانج لئ قه‌وماوه
 تاقه‌ کوپچکم بوو نه‌ماوه
 پیشه‌ی جگه‌رم سووتاووه
 ده‌نگ هه‌لدینی میر زۆرباخانه:
 هه‌ی به‌نده‌ موسلمانانه
 شه‌پێ مه‌که‌ن ده‌گه‌ل کرمانجی نادانه
 گه‌لێکی وه‌کو میرزۆرباخانی له‌به‌ر جووتیک شوانه‌ویلان چوون هه‌ر وه‌ک ژنانه
 نه‌وی باعیزی کوپی من بوو خاتوون په‌ریخانه.
 گوتی: «بچن، بۆم بیئنه ئیترانه
 بیده‌نه به‌ر خه‌نجه‌رانه
 به‌شی منه نه‌و زگ سووتانه».
 خاتوون په‌ریخانیاں هه‌تتاوه
 جه‌للایی بۆ تاعین کراوه
 سه‌ید و مه‌لا هاتن له‌ولاوه
 شال و قورعانیان هه‌تتاوه
 له‌ ده‌ره‌وه‌ی خاتوون په‌ریخانێ پۆنراوه

میر په کی کهوت و گه پاره
 سهید و مه لای ده دنیا یه
 هه لیان گرت شال و که لاموللایه
 دایان نا له سر پیگایه
 میرده لئ: «چ بکه م؛ چاره م نایه
 نایکوزم، بوچ ده کن تکایه؟»
 گوتیان: نه و کاره وا پیک نایه
 نه گهر گرتووته خاتری که لاموللایه
 وه ها شیرنه به جئ نه مینئ له سحرایه
 تو میریکی به نیعمانی
 به دلئ خوت نییه غه یانی
 نه وی ژنن پاک میسلی شه یسانی
 بیبه متبه قئ فری ده، بلا وه ک سه گ بخوا نانی.»
 نه گهر قسه یان کرد ته واوه
 میر له بق مالئ گه پاره
 بانگ له سر بانگی لئ داوه:
 «چ بکه م شام بئ کوپ ماوه»
 نه وه شمان کردووه ته واوه
 به حسی خاتوون پهریخانئ ماوه.

خاتوون پهریخانیان له متبه قئ دانا. هه شت مانگ بوو په دوو کهوتبوو؛ هینایان له
 متبه قئیان فری دا. نه وده می پادشای شاری بوو، نه وچار له متبه قئ وه ک کهچه تیوان
 کهوت، هه تا مانگیکی. زگی پرپوو؛ هاته سر تو مانگ و تو پوژئ خوی. خاتوون پهریخان
 زا؛ دوو کوپی به زگیکی بوو. هه تا په نجا شه وی شار دیا نه وه، نه یانه پشست میر بزانی. له
 پاشئ میر خه بهریان دایه؛ میر زود که یفی پی خوش بوو، هینای گویزه بانه ی بو وان
 کرد. هینایان نیویان لئ نان. ته گبیریان لئ کرد: «نیویان بیتن چی؟» کهس نهیده وئرا
 به میری بلئ نیوی بابی خویان لئ بنئ. میر بوخوی هه لی دایه گوتی: «چ قه یدییبه،
 نیوی باب و مامی خویان بئ؟» هه موو کهس قولئ کیشا. ئی گهره یان نیونا برابم، ئی

چکۆلەى نىويان مەحمەل. موبارەكچيان كرد. لىيان گەپان هەتا پېنج سالا تەواو بوو. سەرى شەشەى دەبەر خويندنيان نان؛ هەتا شەش سالانيان خويند. پۆزىكى جومعه بوو، فەقى مەرەخەس كرابوون. كوپى بيوەژنيكيان گرت، زۆريان لى دا؛ كۆپەكە لە چەنگيان هەلات. گوتى: «حيزاب، هەموو كەس دەتوانى لەمن دا؛ ئەنگو بچن تۆلەى باب و مامو بستيننهوه». گوتى: «وهره، وهره، كهوايهكت دەمى، ئەو قسەم بۆ بكه». گوتى: «ئەه! نايەم، ديسان ليم دەى؟» گوتى: «بچينه كن دايكيان، بزاني ئەمە كوپى كيين؟» هاتنه كن دايكيان؛ لە متبەقى بوو لە دايكيان پرسى: «دایە! ئەمە كوپى كيين؟ بابى مە كن بسوه؟ گوتى: «پۆلە! بابى ئەنگو مير زۆرباخانە». گوتى: «دایە ئەتوو كچى كى؟» گوتى: «پۆلە! ئەمنيش كچى ميرزۆرباخانم». گوتى: «دایە ئەمە لە كن بووين؟» گوتى: «پۆلە! ئەنگو لە من بوون» گوتى: «دایە! چلۆن دەبى مير زۆرباخان كچى خۆى گابى؟» گوتى: «پۆلە! لەوقسانە گەپى» مەحمەل دەستى دا خەنجەرى، گوتى: «ويستا پاستى نەلئى دەتكۆزم». گوتى: «پۆلە! باب و مامى ئەنگو مير زۆرباخان كوشتنى». گوتيان: «دایە! جا وا ئاسووودە بووين». دەستيان دا خەنجەرى، چوونە ديوانى ميرى. مەحمەل لينگى دا ميرزۆرباخانى، ئەوى كوشت. برايم لينگى دا نايى ئەويش ئەوى كوشت. چوونەوه كن دايكيان، هينايانە دەرى لە متبەقى.

کردیانەوه میری شاری

خەلاس بوو بەیەكجاری

بەیەكجاری و بەنادری

یا خولاً (پەحمان بەكر) نەمری

لە بەندان دەلئى شاتره

لە كئیبى مەلای سازتره

قوچ عوسمان

به خاله قى به رقه راره

به وهى پۆى نابوو پۆڭگارە

مه خلوق بيبى ئىختيارە

دنيا نابى به رقه راره

ئەو لە بۆ عەبدى هەزارە

قوچ عوسمان پياويك بوو پووت و قووت و لەوى دە بێکارە

ئەگەر لە دايكى خۆى زيزبو، لە مەرگە وه پێ لە بۆ به غدايه دەهاته خواره

دەهاته كن ئەولادى شا پۆستم بەگان. سێ سالان دەبوو سەقا و ستيان دەبوو بە

نابدارە

سەرى حەوتوومەى دەبوو بە پيشخزمەت و داركارى دەکرد وەكىل و وهزير و پديندارە

دە مەرکەزى ئەو ماقوليهيدا بوو، شەويكى بە دايک و بابان بوو ئىنتىزارە

سبحەينى لە دەرکى ئاغای خۆى پۆنىشتبوو، دامابوو زویر و زگارە.

ئاغای دەلى:

«پۆلە، قوچ عوسمان، فرزندى به رقه راره!

ئەگەر ئەتوو هاتيبە كن ئەمن، هەتيويك بووى، کەس پێنەويست و لەوانى دە بێکارە

سەن سالان لە دەركى من بەرقەراره بووى، كەس پىئى نەبووى ئىختىيارە
ئىستا ئەمىنى مائە منى، بۆخۆت بووى بە قەنەدارە
ئەگەر دەلىلى مائەم كەمە، زۆرم نىيە ئىختىيارە
كليلى گەنج و خەزىنەنەش وەرگەر ئەوجارە
بىبەخشە بەبارى، داغانى بكە بە خەلوارە
ئەمانەتى من لەتوو فەرەز بى، حىسابت دەگەل برا دەران پاگرە دینار بەدینارە» .
دەيگوت: «ئاغای من! خولاً پراوەستاتوت كا، بىي بەرقەراره
مەنسەبى ماقوولیییم زۆرە، چى دى ناكەى ئىختىيارە
ئەمما ئەو شو دەخویدا بە دایک و بابى خۆم بووم ئىنتىزارە
دەبى مەرەخەستم بەكى، بچمەو كەن دایک و بابانم، بەوعدەى حەوت شو و حەوت
پۆژان، جا دیم دەبمەو تۆكەرى بیکارە» .
ئاغای خۆى لەوئ دەگەلى کرد گوفتارە،
دەيگوت: « پۆلە! سەبریکم لى بگرە، هەتا قاوەى دەخۆم، قاوەى دەخۆم قەننەى
دەكیشم، دەكەمەو نەهارە» .
دراوى بۆ داگرت بەبارئ، زىر و ئەشرەفى دەکرد سەربارە
سویندى بەسەرى خۆى دەدا ئىختىبای پى نەبوو، بەكەلاموللاى ئەسپارد ئەو جارە
دەچوو ئىختەخانان دەرى دەهیناوە، جوانولیکى تۆزىنى سى سالى؛ دە پشتى دەکرد
زىنىكى مۆرسەت، لەتەنیشتى پکىفى ئالدۆز لەسەر دەستە قايشىكى جىپى بولغارە
دە زارى دەکرد دانەلغاویكى حەویزە مروارە
دەچوو جىبەخانەى ئاغای خۆى، هەلى دەكیشا دەمەرقۆپانىكى ساچاغ گولەباتوون
لەوى بەرقەراره
دە پىئى خۆى دەکرد چەمكىكى مۆوسلى، لەوانى دەگولینگدارە
دەقەبوولیانى دەنا جووتیک دەمانچەى سەر بەدوگمە
بۆ پۆژى تەنگانان دین بەکارە
دەیاویتە شانى خۆى زىیەكى داوودى لە ملانى ببوو بەرقەراره،
دەشانى دەکرد مەتالیکى هەیزەران، عەوت قوبە، ئەویش بۆ پۆژى دەعوایە دین
بەکارە
دەستى دەدا پەمبیکى دوپارى، هەژدە قەفى لەوى جەوهردارە

هرچس بهوی دژمن بوو، دهیگوت: «ئو ماله میر سهیفودین بهگی دهبا له کۆلمان دهییتوه ئو شهیتان و شوفاره

هرچیکس بهوی دژست بوو، شین بوو، گریان و هاواره دهیگوت: «مالی ئاغای میر سهیفودین بهگی برد؛ نایه تهوه ئهوجاره». مەرکهبی سهگلای له ئیخته خانهی دیتاده ری به ئیزنی خولا و پیغه مبهری لئ دهبوو سواره

له هیندیکیان پیکه نینه، له هیندیکیان گریان، قوچ عوسمان ده لئ: «خولا که ته مه نایان بۆ بکه ن له و جه باره». قوچ عوسمان بۆ ماله دایک و بابان ده هاته خواره له هیندیک جیان به پۆیین له هیندیک جیان به ورده غاره شه ویکس وهختی نویری شیوان به مەرگه وه پئ بوو ئینتیزاره به مندالی پۆییوو، به ماله دایک و بابی خوی نه ده زانی ئهوجاره دهیگوت: ئه سب مراده، جلوی شوپ ده که مه وه، هر جیه کی ئو لی پاره سستا، له وینده ری ده گرم قه راره

ئینجا سبه یین له ماله دایک و بابی خۆم ده که م پرسیاره . جلوی مەرکه بی سه گلای شوپ ده کرده وه به کوچه و کۆلانا ندا ده هاته خواره له ده رکیکس چکۆلانه ی ده گرت قه راره . بانگی ده کرد: ئه ی خانه خوی! لی وه ده رکه وتن پیریژنیک و پیره میژدیکس پیر و ئیختیاره

دهیگوت ئو شه وه میوانی ئه نگۆم ده یانگوت: ئه مه له میوانی وه ک توو ده بنین خه جاله ت و شه رمه زاره

خه رجی بازارپان نییه، نیمانه پوول و پاره . ئه وه ماله وه زیر وه کیلان له وی ببه به رقه راره . دهیگوت: میوانم ئه وشه و، هر لیژه ده بم ستاره . مەرکه بی سه گلاییان لئ وه رگرت، کردیان به رقه راره .

ئو دایک و بابی ده ناسینه وه، ئه ویان نه ده ناسی ئه وه فرزه ندی خویان ئهوجاره . ئه و پیریژن و پیره میژده ده یانگوت: ج بکه یین، به نانی وشکی له میوانی وا ده بین خه جاله ت و شه رمه زاره .

قوچ عوسمان پۆخمی بە دایک و بابان دەکرد ئەوجارە
 بانگیان دەکا: پیریژن و پیرەمێردی ئیختیارە!
 ئەنگۆ لەکنم هیچ فرزەندو نەبوون، بۆو بێ بەکارە؟
 دایک و بابی قوچ عوسمان دەیانکردە گریان و هاوارە
 دەیگوت: ئەو سالل حەوت سالە کوریکمان هەیه بۆ بەغدا یە چۆتە خوارە.
 بابی چاوی کەم بینا بوو، دایکی لێی بپارە ئیختیارە
 قوچ عوسمان دەلێ: پیریژن و پیرەمێردی ئیختیارە!
 ئەگەر قبوول بکەن، ئەمن ئەو عوسمانم جێئێو و دامی، لێو دام، پاش نوێژی نیووە پۆیەو
 دەرکردم یە کجارە
 دایک و بابی بیلن دەبوون، دەیانکردە هاوارە
 دەلێن: پۆلە، قوچ عوسمانە، تاقانە، بەختەوەرە!
 وەرە پۆنیشە لەکن دایکی خۆت هەتا سەد سالی دی، بابت دەبیته پیشخزمەت، دایکت
 دەبیته کەنیز و کاردارە.
 دەیگوت: دایک و بابی من، پیر و ئیختیارە!
 شوکرانە ی زۆرم وەبەر جەبارە
 ئەگەر دیدار ئاخەرت نەبوو ئەوجارە
 ئەمن ئاغا یە کەم هەیه، خولای بیکا بەرقەرارە
 هێندە ی سەد سالل بیخۆن، لێو نابێ و لێو نابێ قوتارە
 ئەمنی سوێند دا بە خولای بە کەلاموللای ئەسپاردوومەو دووبارە
 ئەگەر نەچمەو کەن ئاغا ی میر سەیفودین بەگ، بە جوانی دەمرم، کەلاموللا دەمگرێ،
 لە خەجالەتی ئاغا ی خۆم نابم پزگارە
 دەبێن بچمەو کەن ئاغا ی میر سەیفودین بەگ تا نەبمەو مستەخەسارە،
 دایکی دەلێ: ئەلحەمدولیلای! کوپم ساحب ئیختیارە
 حەوت شەو و پۆژانی لەوێ دەگرت قەرارە.
 پۆژێکی مەرکەبی سەگلاوی هێنادەرێ، دەپشتی کرد زینێکی مۆرسەت لە تەنیشتی
 پکێفی ئالذۆز، تەنگە ی دەکێشا بە قایشێکی بولغارە
 هەگبە ی لە تەرکی قایم دەکرد دایک و بابی وی دەیانکرد هاوارە،
 دەیگوت: پۆلە! بۆ کوێ دەچی؟ دەیگوت: دایک و بابی من مەرکەبی سەگلاو و

خهفه خانه، پئی ده چمه پاو و شکاره،

ده یگوت: پۆله! ئه دی ئه وه گه به ی بۆ له ته رکى به رقه راره؟

ده یگوت: ئه وه وه سه یه تی ئاغای میر سه یفودینه، که سیک پیاوی بکوژئ، خوی باوئته

کن ئه من، سندوو قی سه ری ئاغای خۆم بیکه م پزگاره

که سیک ژنئ هه لگرئ، بئ دامینگری من بئ، ته سه دوقی سه ری ئاغام ده یکه م قوتاره

ئه سه یه م له پاری لاقی بشکن زینم له عه رزی به مئئ، دو سه د تومه نی ده ده م، ده به وه

سواره

هه تا ئاغام زیندوو بئ، پیاوه نابم ئه وجاره

دایک و بابی من، مه گرین، هه تا میر سه یفودین به گ خوش بئ له فه قیری بوون

قوتاره

پئی ده پکئیتکی ده نا، هاواری ده کرده جه باره،

سووچی په کئیی به مه رکه بئ نیشان دا؛ هه رتک چاری مه رکه بئ کویر بوو، له عه رزیبئی

نه کرد کاره .

ده هاته وه کن دایک و بابان، داده به زی ئه وجاره

ده ستی کرد به گریانئ، ده لئ: سه رم نابئ قوتاره!

له ئاه و ئاله ی ئاغای خۆم قه ت نابم پزگاره

چونکه سوئندی داوم ده گه لئشی داناو م قه راره .

دایک و بابی من! ئه نگۆش خیریم لئ نابینن ئه وجاره .

حه وتووئکی له کن دایک و بابانی گرت قه راره

فرمئسکی چاوانی ده تگوت به حره، پوو یاره

دایک و بابی پوحمیان پئ ده کرد ئه وجاره

ده یانگوت: پۆله قۆچ عوسمانه به خته واره!

بۆچیت هه یه هئنده گریان و هاواره؟

ده لئ: دایک و بابی من! به چه نگى خۆم نه ماوه ئیختیاره .

چ بکه م به بئ ئیمانی ده مره م، خیریم لئ نابینن ئه وجاره .

دایکی به میردی ده گوت: چاکه، ئه و فرزه نده ی خۆمان بکه ی پزگاره

چونکه له به غدایه ی زۆر هه ن شه یتان و شو فاره .

بابی ده لئ: به خۆلام به زامن دا، پئغه مبه ری بۆ ببئ به تکاکاره

شیری تۆی خواردووه، بیکه پزگاره
 هه رتکیان مه ره خستیان ده کرد ئه و کوپی نازداره .
 سبچه یێ ئه گه سوار ده بوو به کوچه و کۆلانا دا ده هاته خواره
 خه لقی مه رگه وه پێ پاکێ بۆ ده بوو تکاکاره،
 ده یانگوت: بپۆ هۆمیده وارت بێ دوا زده ئیمام و چوار یاره .
 ده هاته وه کن دایک و بابان، ئیکلامی کیشان سی جاره
 ده لێن: پۆله! مه پۆ بپۆ! هه رچه ندی مؤمن و مه لایکه تن، له باره گای خولای بۆت بینه
 تکاکاره .

ئه گه سوارێ مه رکه بی ده بوو له هه موو لایه کی ببوو پزگاره
 سووچی پکیتی به مه رکه بی سه گلاو نیشان ده دا. ماشه لّلا هیندیک ده لێن ته یه،
 هیندیک ده لێن شاماره .

له مه رگه وه پێ بۆ به غدایه دیته خواره
 له هیندیک جیان ده پوا به پوین، له هیندیکیان به نه رمه غاره
 په گه لی ده که وتن خزم و برا و یاره
 ده یانگوت: هه تا به غدایه ت ده گه لّ دین ئه و جاره .
 شه وی به سه ردا هات، مه نزلّی گرتبوو قه راره
 سبچه یێ سوار ده بوو، به پتی خۆیدا ده پۆیه وه خواره
 له پتیه گه ییه خدری زینده و خدره لیا س، ئه ویش له باره گای خولای بۆی بوون به
 تکاکاره

له ده شتی بالینێ نازیزم ده هاته خواره .
 به ته پات و به نه رمه غاره
 ته ماشا ده کا، له ده شتی بالینێ پشبه له ک بووه، سه لاله ت به چ قه راره
 ته ماشا ده کا، داوه ته، لۆتی و په قاسه له و کاره
 له لاتی سه رچۆپییه گرتوو یانه پیاوی، به کێرد و که مبه ره و چه که مدهاره
 له لای نێوه پاستی گرتوو یانه، کیزی به ژن باریک و سینگ سه ده ف و چاو به له ک له وی
 گوێ به گواره

له لای گاوانیه گرتوو یان پیاوی ژن جوان و نۆر خۆر و خوێری و بیکاره
 ته ماشای کرد گومبه زیک له دوور دیاره

ئو گومبەزە تەنیشت بە ئاشقە یە چوار تەرەفی بە حەسارە
 قوچ عوسمان دەلن: خولایە! ئووە چییە؟ لەکن بکەم پرسیارە؟
 لەولاردا دەهات پیاویکی ئاقل و کەمەلدارە
 جلەوی دەگرئ، دەلن: وەرە، بچین لە ماله من میوان بە، ئەتوو دیارە غەریبی لەو
 شارە .

دەلن: قوربان، پیم لەبەرە؛ قسێکم هەیه، لیت دەکەم پرسیارە .
 دەلن: پۆلە! وەرە بچین دابەزە، قەننە یەکی بکێشە لەکن مامی خۆت پۆنیشە بکەینەو
 گوشتارە .

دەلن: ماما! خولات لێ پازی بێ، سەفەرم لەبەرە بکەم پزگەرە!
 دەلن: پۆلە! ئەتوو دانابەزی، بزەم ئووە چییە لێ دەکەم پرسیارە .
 دەلن: ماما! ئو گومبەزە ی لەوێیە، چوار تەرەفی بە حەسارە
 ئووە هیندیک دەلن: چاکی ترکانە، هیندیک دەلن کلیسای هەرمەنیان بە یە کجەرە .
 دەلن بابم: درۆیان کردوو، ئو مەخلووقە ی شۆفارە
 قەد بە قسە ی ئو خەلقە ی مە کە ئیختوبارە
 ئووە کە مەبەر بەستە ی بە مندالی شەهید کراوە، هیمەت و بەرە کەتی حازر بێ، ئووە
 پیر چاکە سوارە

هەرکە سێکی بە لە بزێکی شیرینی زیارەت بکا، بە دلێکی ئیخلاص لە سەر ئووە ی بکا
 تۆبە و ئیستغفارە

ئەمن زامەن - پێگای چل سالان دوور بی، لە تەنگانانت دێ لە هیمداد و هاوارە .
 قوچ عوسمان ئاقل بوو، کەمەلدارە
 دەچوو لەوێندەری پیاو دەبوو، جلەوی دەگرت، پیاویکی پێش سپیدی بەرقەرارە
 سەعاتیک دەگەل ئو پیاوی پدین سپیدی دەکرد گوشتارە .
 دەیگوت:

قوربان! ئووە کێیە؟ دەیگوت: هیمەت و بەرە کەتی حازر بی، ئووە پیرسوارە .
 قوچ عوسمان ئاقل بوو هەلستا زیارەتی کرد سێ جارە،
 دەیگوت: پیرسوار! بەقوربانت بم لە بەغدا یەم دژمن زۆرین، جارجار لە هیمدادم وەرە .
 شەو و پۆزێکی لەوێ گیر دەبوو تەمانای دەکرد لە خولای ئووجارە .
 نیجازه ی وەرگرت، دەبوو بە تۆبە کارە

له وینده ری سوار ده بوو بۆ شارباژێری به غدایه ده هاته خواره
ته ماشای کرد، له لایه کی نه سنافه، له یه کی به قاله، له ته ره فی دیکه هه تاره برێکی
دی داژوا، له کاروانسه رایه هاته خواره

ته ماشای کرد، کوردی که پک ده بهر بوون؛ ده یگوت: نه وه چیه؟
ده یانگوت: نه وه هه مووی جه له ب فروشه، سویندخۆره، بێ ته لاقه، هه مووی چیه وه داره.
برێکی دی داژوا، له کاروانسه رایه هاته خواره

ته ماشای کرد، عه جه می که وڵ ره قی په پاغ رهش بوون گوتی: نه وه چیه؟ گوتیان:
عه جه مه، عه لی په رسته، نوێژنه که ره، هه مووی کرێباره.
برێکی دی داژوا، له کاروانسه رایه هاته خواره

ته ماشای کرد، کولاپان پۆنیشتبوون، ئاسکیان له بهر دووکانی بوون
گوتی: نه وه چیه؟ گوتیان: جووه، نه رهنیه، له خولا نه ترسه، هه مووی قه وه داره.
برێکی دی داژوا، له کاروانسه رایه هاته خواره،

ته ماشای کرد، غه له به غه لێک به قه د دووه زار که سی به نه ژماره
شینکیکی قه زوانییان له وی راگرتبوو، کلک له سه ر جوان، یال و دووی به ژه نگاره
هیندیکیان پێیان ده دا دووسه د و سیسه د به نه ژماره
هر که سێک چوار گوله ده زووی له ماله خوی بان، ده بیرده باژێری هه راج فروشی
ده کرد، ده یکرد به پوول و پاره

ده یگوت: ده شقهم نه سپی بۆرم وه گیرکه وئ، جا قه ت له خۆم نابێت له نه ولادیشم
نابێ قوتاره

نه گه ر قۆش عوسمان گه یی، سێ جاری دا چوار که ناره
له ته ره فی راستی پۆده نیشت، ده یگوت: «ساحبی نه سپی بۆره، وه ره». نه شره فی
بۆ ده بژارد هه زار به هه زاره

جه له وی نه سپی بۆره ی له چه نک موشتیریان ده رێنا، بۆ شارباژێری راده کێشا خواره
هیندیکی ده یانگوت: به نک کێشه. هیندیکی ده یانگوت: قوماریازه. هیندیکی ده یانگوت:
نه وه شه رابخۆره، فێره قومه ره.

نه گه ر گوتی لێ بوو له پقی خه لقی گه پاره دووباره
ده یگوت: بابم ساحبی نه سپی بۆره وه ره! دراوی له کۆشان بۆ فپێت ده دا خواره.
ده یگوت: بابم، گه ردم ئازا بکه نه ک دلت له دوو بێ، خیری لێ نه بینم، له قیامه تیت

له ئاھ و ئالان نابم پرگاره .

جله‌وی ئه‌سپی بۆره‌ی دا به هه‌تیوئیکی، حه‌قیشی دابوویه شه‌ش پاره
ئییختیباری به‌وی نه‌ده‌کرد، بۆی به‌کری ده‌گرت دوو پیاوی پدین سپی له‌کنی داده‌نا
به‌ئه‌مینداره

ده‌بوو به هه‌مووانی خزمه‌ت بکه‌ن، پنه‌کی بکه‌ن پۆئی سی جاره، بۆیان ده‌کرده
پاشبه‌ند و پێشبه‌ند ئاوریشمیکی به‌رقه‌راره .

ئاوریشمی خاویان بۆ ده‌کرده سه‌لکه پێشمه، ئی دیکه‌ی بۆ ده‌که‌ن گولنه‌وساره،
له‌سه‌ر دووکانی نه‌جاپانی بۆ دروس ده‌کرد، قه‌لتاغیکی چوار کولاغی چناری
جه‌وه‌رداره

له‌سه‌ر دووکانی سه‌پاجانی بۆ دروس ده‌کرد، ته‌که‌لتووئیکی ئاوریشمدۆزی به‌ئییختوباره
له‌سه‌ر دووکانی هه‌مه‌دانپانی بۆ هه‌لده‌گرت، ده‌سته‌قاییشیکی جیپی بولغاره
له‌سه‌ر دووکانی ئاسنگه‌ری جووتیک پکیتی دروس ده‌کرد، دانه لغاوئیکی هه‌ویزه
مرواره

له‌سه‌ر دووکانی شیرگه‌ران دروستی کرد جووتیک زه‌رگ بۆ باله‌ته‌نگی میسری و گۆرده
و قه‌داره

له‌سه‌ر دووکانی خه‌یاتی دروستی ده‌کرد سه‌رزینئیکی پارچیک ماهووت، یه‌کئیک مه‌حه‌ل،
یه‌ک ئه‌تله‌س، چوار ته‌ره‌فی ده‌کرد به خاری نه‌وبه‌هاره

چل ده‌ستی ئاوریشم هه‌لده‌گرت، ده‌یکرده ساچاخ، ئه‌ویشی ده‌نا له چوار که‌ناره
جووتیک تۆله‌ی فینۆیان ده‌گێپان، ئه‌ویشیان به‌پوول کپی ببێته شاتر، بپۆن له
که‌ناره

ئه‌گه‌ر ئه‌و ته‌داره‌که‌ی ده‌بوو به‌رقه‌راره

سوار ده‌بوو به کوچه‌ی شارباژێپی ده‌هاته خواره

ده‌یگوت: «ئوه ئاسمان کون بوو ئه‌سپی بۆره‌ی پێدا هاتۆته خواره

پێشکێشه بۆ ئاغای میرسه‌یفودینی ده‌به‌م؛ له‌من وایه لێم خه‌رج نه‌کردوه شتاقه پوول
و پاره» .

حه‌وتووئیکی له شارباژێپی پۆده‌نیشت، خزمه‌تی ئه‌سپی بۆره‌ی ده‌کرد ئه‌وجاره
پاش هه‌وتوووی سوار ده‌بوو به‌ئیزنی خولای له‌بۆ به‌غدا‌ی په‌نگین دێته خواره
نوێژی شیوان داخیل به‌به‌غدا‌یه ده‌بوو، به‌ده‌رکی ئاغای خۆی ده‌بوو ئینتیزاره

تەق تەق لێی دا لە خواجە بێدارە
 لێی وەدەرکەوتن، کە یخودا و ئەمیندارە
 تەماشای دەکەن قوچ عوسمان بوو بەرقەرارە
 مزگینییان بۆ ئاغای میرسەیفودین بەگ برد: قوچ عوسمان ھاتەو. ئەسپێکی بۆرە
 پێیە، چەند باشە، چەند بەکارە!
 ھەر بەو شەوێ دەچوو تەماشای ئەسپی بۆرە کە یخودا و پیاوماقوول و ئەمیندارە
 جێبەجێ دەھاتنە دیوانی، دەبوون بەرقەرارە
 دەیگوت: ئەسپی بۆرە چۆنە؟ ھێندێک دەیانگوت: باشە، گەلیک بەکار.
 ھێندێک دەیانگوت: بۆرە و بەدەمەلە؛ ئەگەر دەتوومەنی پێ درابێ پێنجی چوون
 بەخسارە

پۆڤێ تەنگانان سەری سوارەى خۆی ناکا پرزگارە.
 قوچ عوسمان دەلێ: خولای خراکا مائە شەیتان و شمەری، دەنا بەدکارە
 ئەنگو چل کەس دەگەڵ ئەمن بکەن مەرج و قەرارە
 بگرنەوە مراویبەکی بال کۆرپ دەگەڵ بازێکی خاسە تەوارە
 سبجەینێ لە دەشتی خورمالغی دەگەڵ ئەسپی بۆرەیان دیننە خوارە
 ئەگەر خولای کرد، ئەو ئەسپی بۆرەیان بەجێ ھێشت، پەمانەى ئەسپی بۆرە بکەن،
 سەری من بەدەن لە قەنارە

ئەگەر ئەسپی بۆرەش باز و مراویبان بەجێ بێلێ، یا بۆخۆم لەکن ئاغای میرسەیفودین
 بەگ نابم، یان شتاقو لە بەغدایە ناکەم ئیختیارە.

ئەوێ شەوێ دەگەڵ ئەوانی پۆنا قەول و قەرارە
 ھەر بەو شەوێ وەکاریان خست قەتار و نەھارە
 گیا و پووشیان کێشا بەبارە
 ھەلیان بەست چۆم و پووبارە
 ئاویان لە دەشتی خورمالغی دەنا بێیتە زەل، ئەسپی بۆرەى لێ نەبێ قوتارە
 تۆپەوانان تۆپیان داویت، دەیانگرت مراویبەکی بال کۆرپى ھارە
 حازر بوو بازێکی خاسەى تەواو

سبجەینێ بەیانی باز و مراویبان ھەڵدەگرت، بۆ سەری مەیدانی چوونە خوارە
 برادەریکی قوچ عوسمانی بوو، دەیگوت: قوچ عوسمان لەو خەوێ ھەلستە، ئەو

مهرچكەر بۇ سەرى مەيدانى چوونە خوارە

تەگبىرىك بۇ من بگە، خزمەتى كېتە ئاغای بگەم ئىختیارە.

دەلى: برالە! ئاغای دىنايە فايدەى نىيە، خۆت بسپىرە بەخولای دوامەتى بەجەببارە.

دەيگوت: ئەسپى بۆرەم بۇ بېننە دەرى، لىي بگەن زىنى مۇرسەت، بياوینە سەرى

قايىشى بولغاوه

ئەو تۆلە و تاژىيانە بەرنە ژوورى، بلا ئازا بىن نەكىشن؛ ئەمن دەبم گوناھبارە

بانگىكەم وەبەر ئەو خولایە ئەگەر بۇخۆى جەبارە!

دەيگوت: پىرسوار، بەقورىانت بىم، ئەوجار بەھىمدادىم وارە (وەرە).

بەقەد دوو ھەزار كەسى لەوېر ئەوېرى مەيدانى خورمالغىي گرت قەرارە. ھەرچى

بەوى دۆست بوو گریان و ھاوارە

دەيانگوت: پەمانەى ئەسپى بۆرە دەكەن، سەرى قۆچ عوسمانى دەدەن لە قەنارە.

ھەرچى بەوى دژمن بوو شادىي بوو، پىكەنن بوو، دەيگوت: ئەوجار دەرنانچن ئەسپى

بۆرە، پەمانەى دەكەن، سەرى ویش دەدەن لە قەنارە

بەغدا خۆش دەبى لە كۆل دەبىتەو ئەو شەيتان و شۆفارە.

ئەگەر سەرى جەلەوى ئەسپى بۆرەى وەرگىپا، بۇ سەرى مەيدانى دەھاتە خوارى، لە

ھىندىك جىيان بە پۆيىن لە ھىندىك جىيان بە نەرمەغارە،

ھەتا دەگەبىيە مەرچكەران دەيگوت: ھەر ئەو قەسى شەوى دىم دەگەل ئەنگر قەول

و قەرارە.

ئەمن لە قەولى خۆم نابمەو، دەبىن تەمام بىي ئەو گوشتارە.

دەيگوت: يا ئەللەھ، يا خولای كەرىم، يا پىغەمبەرى موختارە!

پىر سوار، ھاوارم وەبەر ئەتۆيە دووبارە!

باز و مروايان بەردان، ئەویش دەستى بەجەلەوى ئەسپى بۆرەدا دەھىنا، لە سى

فرسەقى مەيدانى خورمالغى دەھاتە خوارە

ئەگەر خەلاس دەبوو، سەرى جەلەوى ھەلدەكېشا، ئاوپى وەپشتى خۆى دا، تەماشای

کرد باز و مرواى دىن بەچرىكەچرىك و ھاتوھاوارە

دەچوونە تەماشای شوپىنى ئەسپى بۆرە كەيخودا و ئەمىندارە

تەماشايان کرد بەردىك بەقەد دەنگە تۆكىكى لە قوپى چۆتە خوارە

ھىندىك دەيانگوت: ئەو جىي نالە. ھىندىك دەيانگوت: جىي بزمارە.

هیندیک ده یانگوت: ماله خیتو به قوپئ گیرئ نه سسپی بۆره، ده گه لی ده رناچن باز و بالداره .

قوچ عوسمان ده موده ست ده بوو سواره
 ده هاته کن میرسه فودین به گی، ئیکلامی ده کیشا سئ چاره
 ده یگوت: ئاغا! به قوریانت بم، یانه بوخۆم مه ره خه س بکه
 یانه شتاقان له و شارهی ناکه م ئیختیاره .
 پۆده نیشتن که یخودای ده نابه کاره ،
 وه کیل و وه زیر و موختاره
 قاقه زیکیان ده نووسی بۆ سولتانی نه سته مبولئ نه وجاره
 به قاسیدی دا به پریان ده کرد به هاواره :
 سولتان! نه سپیکی بۆره بۆ میرسه فودین به گی هاتوو بابی به حرییه، بوخوی بالداره
 له توو زیاتر که س قابلیه تی نییه، پئ ده پکیفی نئ، لئی بیئ سواره .
 سولتان قاقه زیکی نووسی له بۆ میرسه فودین به گی: نه سسپی بۆره و مه رکه بی سه گلاو
 سوارین، وهرنه ئیره، به نگۆم هه یه کاره .
 میرسه فودین به گ گوتی: گووی خوارد له گووی بابی، نه من جاریکی دی خزمه تی وی
 ناکه م ئیختیاره .

حه قیش ده گه ل به غدایه نییه، نه وه داگیرم کرد یه کجاره!
 نه وه خه به ره چو بۆ سولتانی نه سته مبولئ دووباره .
 سولتان ته گبیری ده کرد به مه خلوقی دنیا یه:
 نه وه ته ماحی هه یه، لیم داگیر بکا به غدایه .
 نه وجار خه بهریان دا به میرسه فودینی:
 ده بی ته شریفی موباره کت بئ سولتان بیینی .
 میرسه فودین ده لئ: نه من سولتانم بۆ چیه؟
 قبول ده که م له مسه و ئوروسی سولتانم قبول نییه .
 سئ سالان ده گه ل قوچ عوسمانی گه پان، نه هاته وه ئاوه دانیهه .
 سولتان فهرمووی: عه یب و شووره بییه
 توکه ری من بۆ بارگینیکی بگه پئ له ولاتییه .
 کئ بوو له سولتانن ئاقلدار و دانا

بۆ میرسەیفودینی مۆر کرد قورعانه:

هەڵستى، بىتە ئىترەكانە

ئەمن. لىتى ناستىنم بارگىنى، هەزار تەگبىرم هەيە، چۆل بوو ئەو عەرز و مەكانە

ئەو ئەسپە موبارەك بەوى بىن، ئەوا بۆم نارد قورعانه.

ئەسپەكەى بىتە بىبىنم مەسلەعەتى دەكەين. ئىنجا شەپشىم لىن قەومىيە دەگەل ھەر

چوار دەولەتانه.

ئەگەر میرسەیفودىن وای دەزانى

تەگبىرى کرد بە خزمانى:

دووڤوو ئابىن بۆ سولتانى

دەبىن تۆكەرى قەدرى بزانى

بچۆ بەخۆت و قوچ عوسمانى،

ئەودەمى لەوى خۆى زانى

ئەگەر سوارىيو بەپەوانى

دەگەل تۆكەرى وەك قوچ عوسمانى

دەلئى: ئەو دەپۆم بۆ خزمەت سولتانى

خەبەر بدەن بە دايكم بزانى.

دايكي لەبەر شىن و گريانى

فرمىسك دئى لە چاوانى

دەلئى: پۆلە! مەچۆ كن سولتانى

بەخولایى، سەرت دەبېن لە گيانى

تەماشاكەن قوچ عوسمانى

غەزەبى بۆ كوپى من هانى

ھاوار لەبەر غەزەبى سولتانى!

قەت بوو دەگەل ئاغات بىن غەيانى.

گوتى: دايە چارەم نىيە؛

سویندى خواردوو بە پەبىيە

كەلاموللای مۆر كرديیە

ئەوا لە بۆ منى ناردیيە

لەكن سولتانی درۆ نىيە .
 دايكى يەك بە بەغدايە گرياوە
 دەلئى: كوپم سەر نايە نىتتە دواوہ
 بىن كوپم زمانم سووتاوہ
 سەلام لئ پاپوو كەسم نەماوہ
 كەسم نەماوہ لە دنيايە
 كوپم سەر نايە نىتتە دوايە
 چ بگەم، بەغدا بىن ئاغايە
 خەبەر بۆ عوروىسى بچوايە
 دەشقىم تەكايان بۆ بگەردبايە .
 ميرسەيفودىن بەرپەوانى
 بەخۆى و بەقۆچ عوسمانى
 چوو لە بۆ خزمەت سولتانی
 ميرسەيفودىن زۆر ترساوہ
 ئاوپى وە قۆچ عوسمانى داوہ
 دەلئى: نەترسىم سولتان گەلىك پياوہ .
 قۆچ عوسمان دەلئى: قوربان سولتان زۆر تەواوہ
 كەلاموللا مۆركراوہ
 ھەموو قسىكمان بپراوہ
 تا چوو لە ئەستەمبوولئ بوون پياوہ
 ھەوتوويكى لەوئ مەحتەل ماوہ
 خەبەر بە سولتان دراوہ
 گوتى: بپۆن، پامەمىنن
 بەخۆ و بە ئەسپى بۆرەى بىنن
 ئەگەر ھاتە گەيىيە ديوانئ
 ئەسپى بەرنە ئىختەخانئ
 دە مىلى كەن كۆت و زەولانئ
 دە مىلى كەن بەخۆى نەزانىيە

ئەو سال حەوت سالە لە من یاغییە .
 کە کۆتیان دە ملی کردییە
 بردیانە خزمەت سولتانییە
 عەرزى کرد: قوریان سووچم چییە؟
 سولتان فەرمووی: جوابت نییە .
 عەرزى کرد: ئەو کەلاموللایەت بۆ مۆرکردییە؟
 خۆ لە زاتی توو درۆ نییە .
 درۆ نابێ بەپەوانی
 بەفەرمانی خولای سولتانی
 ئەمینی پیغەمبەرائی
 ئاخەر لەسەر چم هەیه غەیانى؟
 سولتان فەرمووی: مەیدوینن
 قورقوشمی بۆ وهتوینن
 نابێ بەزۆری بخنکێتن
 میرسەیفودین دەگرییە
 دەلن: قوریان! قابیلەتی ئەوهم نییە
 بەغدام دا بەتوو بەیەكجارەکییە
 مەخنکێتە سووچم نییە
 سولتان فەرمووی کەس نەمدوینن؛ تکا نییە
 بەحەقی ئەوہی پەببییە
 دەنا بارگینم بۆچییە؟
 ئەو سال حەوت سالە یاغییە
 خەرچ و پیتاک بۆ من نییە
 ئەمن بەغداى وام بۆچییە؟
 ھەروا دەزانم شار نییە .
 ھیچ کەس نەبوو تەکاكار
 بۆخۆی گەلێک گریا بەزار
 ھاواری کرد بوو: یا جەبار!

یا بینای پەرەردگار!
 یا پێغه مبه‌ری موختار!
 خەڵاس بێ ئەمنی گوناھکار.
 چەند هاواری کرد پاپاوه
 فەقیر تەکای بۆ نەکراوه
 بە پاش ئەو یان گێژاوه
 هیچ و چانیان لێ نەداوه
 هەر بردیان لە ستۆیان داوه
 جێبەجێ سەری بپاوه
 خەبەر بە قوچ عوسمان دراوه
 دەلێ: چاوم کوێر بوو ئاغام نەماوه
 ئاگا کەم چوو بوو ئەوجاوه
 سەریان لەوێ فەقێ دا خواوه
 بە حەقی ئەوێ جەبارە
 پاش میرسەیفودینی نازدارە
 لە سەر ئەسپی بۆرە بوو ئەو کارە
 ئەمن پێی بووم گوناھکارە
 هیچ کەس نابێ لێی بێ سوارە
 لێی سوار بێی لە مەیدانی
 بیکێشێ ئەو ئیختە خانی
 ئەمن دە مەبێ پێی گوزە رانی
 پێی گوزە رانی بپاوه
 ئەدی کە لاموللایە چ بوو ناردی لە وڵاوه؟
 نێوی خولای تێ نووسراوه
 فەرمان وە درۆ گەپاوه
 ئیشاللا خولای لێی تێک داوه
 ئەمن دنیای پوونم نەماوه.
 قوچ عوسمان پیاویکی هاری

بۆ ئاغای گریا به یه کجاری
 هاواری کرد: یا پیغه مبه را توو موختاری
 هم موختار و موده بیرری
 بۆ ئاغای چ بکه م ئه منی ئیخسیری
 دهستی دابووه قه بزه ی شیرری
 گوتی: خولایه، کهس نه زانی
 لینگی دا بۆ ئیخته خانی
 که گه ییبه ئه وئ، دانامینن
 دهستی دا، شیرری دهردینن
 پاشووی ئه سپی بۆره ی ده په پیتن
 ده لئ: له پاش ئاغام نه میتن
 بلا نه میتن به یه کجاری
 ئه منیش حه رام ده که م سواری.
 خه بهر به سولتانی دراوه
 ئه ویش له ئیخته خانه ی گیراوه
 سه ری ئی ویش برپاوه
 خه بهر به به غدایه گه پاوه:
 هه رتکیان موده یان ته واوه.
 دایکی میری ده لئ:
 هاوینیک گه یوه ته دایکی میرسه یفودین به گی؛ چهند هاوینیکی گهرم و دژواره
 وهک به ده شتی بالینیدا ده چومه خواره
 نه مدی چ پیاری به فیس و ده سترۆک، کیژی مل به هیزاره
 وهکو برپکی دی به ده شتی بالینیدا ده هاتمه خواره
 ته ماشا ده که م، غه له به یهک له دوور دیاره
 نه گهر ده گه یه وه برا ماقولیکی لیک ده کرد پرسیاره.
 ده مگوت: ئه وه چیه له وئ دیاره؟
 ده یگوت: نازانم به یه کجاره.
 برپکی دی به کۆلانی پۆمیاندا ده چومه خواره

ته ماشام ده کرده وه نه وچاره
 نه و غه له به یه دوو هه زار که س ده بی به نه ژماره
 دایک سه ری بی به قوریانی سواری له شین بۆری، له بن خپوه تی وه زیری به غدایه ی
 ده کرد ته قلّه و هاواره
 خولا ماله پۆمیان خراکا، به ده نگیکی بلند هاوار ده کهن
 سه ری میرسه یفودینیان بپی قالبیان له مناران فپی دا خواره .
 له و ده وری هه تا نه و زه مانی
 باباده می، هه تا توشیروانی
 له توشیروانی هه تا جمجه سولتانی
 هیچ که سم نه دی وهک میرسه یفودین به گی نان بدا، سه غی بداته وه نانی
 پاوکه ره، راوی خوی داویده به پیه و بیابانی
 کار ئاسکان ده گرن به قه فی گوجانی
 قه لیده ی زپریان ده ملی ده کا، به ریان ده داته وه بیابانی
 دایکی ده لئ: پۆله! نه وه ناشوکرپیه .
 ده لئ: دایه! ناشوکر ی نییه، له پاش مردنی من سالیکی ده بیته نان گرانی
 ئاغا و نوکه ر و نایی من پوهی خویان بکه نه وه چۆل و بیابانی
 کار ئاسکان بگرن به قه فی گوجانی
 قه لیده ی زپریان له ملی ده رینن بیده ن به پاروو پارووی ده نانی
 نه و ئاسکانه به رده نه وه بیابانی .
 دایک ده لئ: پۆله! نه وه به خشه نده یی نییه . ده لئ: دایه! به رشه وئ ده کوژمه وه که لی،
 پاشه وئ به رانی .
 دایک ده لئ: نه وه ش به خشه نده یی نییه . ده لئ: «دایه! ده به خشم شیریکی ده بان به نده
 شیریکی سورمه که ولئیکی ده پۆمیان» .
 خولا! ماله پۆمیان خرابکا؛ به ده نگیکی بلند بانگ ده کهن، ده لئ: سه ری میرسه یفودین
 به گیان بپی، قالبیان فرپدا دیوه خانی ده ته ترخانی .
 ئینجا به گمه خاتوم ده لئ: خوشک گه وری خانی!
 بلا نه ستوی خومان به رن سه ر کوپه له ی خمی . نه توو تیبنی به رسه ری نه من تی
 ده نیم به رتانی

ئەستۆي خۇمان ھەلبېرىپ بە تىخان سەرى خۇمان بتاشىن بە گۆيزانى

ئوپۇ دوو پۇژە نوپە نوپى تازى و تۆلان نايە لە دەركى ئۆترەخانى

چوپى بازى نايە لە جىبەخانى

كۆپە كۆپى ئەسپى بۆرە نايە لە دەركى ئىختەخانى.

ماقوورە و سەرەندازان تۆزىان لى كەوت، كەس نىيە لە سەرى بكا سەرتىنجانى

تاس و تەبەغ ژەنگيان لى كەوت. لە پاش كاكى وەك مىرسەيفودىنى كەس نىيە پىي

بكىشىن شىلانى

خولا مالى پۇمىيان خرابكا، سەرى مىرسەيفودىنيان بى، كەس بە جەندەكى نازانى

دايك سەرى بەقورىانى سەرى سواری شىن بۆرە بى، وەكو لە بن خىوۋەتى وەزىرى

بەغدايە دەيكرە تەقلە و جلىتانی

دايك دەلىن: چ بكم لىم برا چارە

ھەرچەندى خانوم و خاتوون، پاكى بى ئاغايە، وەكىل و وەزىرم بى سەردارە

تۆكەر و تابىعەي كۆپى من پاكى ئەستۆ خوارە

ئەدى قوچ عوسمان نەھاتە وە لىي بكم پرسىيارە؟

دايك سەرى بى بەقورىانى سواری لە شىن بۆرەي، ئەگەر لە بن خىوۋەتى وەزىرى

بەغدايە دەيكرە وە تەقلە و ھاوارە:

پۇلە، بەگمى، گەرەئى، وەرە، كۆپنى دەبەر بكمىن ئەوجارە

خۇمان باويىنە وە كن شاھەنشاي، دەشقەمى بنداتى تۆپ و تۆپخانە و سەربازى

بەكارە

حاشا لە دىنى كوردى عرووس و ئىنگلىس بەئىختىيارە

ئەگەر خويىنم بۆ نەستىن ئەوجارە

دەچم لە بارەگاي خولاي دەبمە عەرزچى و شكايەتكارە.

مه دینه تازه ئاوه دان کرابووه . پیغه مبهری خولای له مه دینی بوو . دنیا هه موو ئی کافران بوو . به غهیره ز مه دینه ی . پۆژیکه هه موو کافران چوونه دیتنی پادشای جولندی . ته ماشایان کرد دوو مووی له چه نه ی سپی بیوو . وه زیریکی بوو گوئی : «قوریان ! قهت بووه ئه توو مووت سپی بیی ؟» گوئی : «مووی سپی هه ربۆ من چاکه » . گوئی : «له بهر چی ده فهرمووی ؟» گوئی : «وه لّلاه ی له بهر تایفه ی حیز و خراب» . گوئی : «ئاخر حیزییه که ی مه چییه ؟» گوئی : «وه لّلاه ، هه مه ده مینیکا^۱ پهیدا بووه مه دینه ی ئاوه دان کردووه . عه لیه که سی جادووکاری هه یه ؛ ره عیهت و مه خلووقی من ده کوژی . به خه زای ده زانی . ئه عه لیه نئویان نا شیر ی خولای . ئه من ده مرم ، ئه عه لیه به قه وهت ده بی مه دینه دهستی له کافران ده ستینن . بوت و سه نه می من ده شکینن . ئه من ده قه بریشدا نا هه جمیم ؛ له هه یی ئه هه مه ده مینن ئه مووه م لیّره سپی بوون» . وه زیر گوئی : قوریان . جادوویازان بیننه سه ری به سیحر بیگرن ، بیکوژن ، تاچه سواریکه ، له کۆلی بکه نه وه» . پادشای جولندی گوئی : «هه زار سیحریان ده ره قه تی نایه ؛ سیحری ئه عه لیه ی هیند زۆره ، که س ده ره قه تی نایه » . شه ی تان ها ته مه جلیسی جولندی گوئی : «قوریان ! بۆ وا موشه وه شی ؟» گوئی : وه لّلاه شه ی تان ! له بهر سیحری عه لی جادووکار» . گوئی : «قوریان ! پاله وانان بنیّره بیکوژن» . گوئی : «هه مه ده مین هینده ی مه کر هه یه ده مه دینه یدا عه لی جادووکار

ناكوژىي». شەيتان گوتى: «قوربان! ئەدى مەسلەعت چىيە؟» گوتى: «كەسىك خەبەرم بۆ بىننى حەوت پۆزان لە مەدينەى وەدەرگەوي، مەدينەى ويران دەكەم؛ دارى لەسەر بەردى نايەلم. حەمدەمىنى دەبەتلىيم. بۆ كوئى دەچى بەتاقەسوارە؟ خو چ موخەمەدى نامىنن بچىتە نىويان. دنيا ھەموو ئى خۆمە ھەر جىيەكى بچى ھەر دەيكوژن».

شەيتان گوتى: مزگىنى حەوت پۆزانت بۆ بىنم چم دەدەيەى؟
گوتى: لە بوت و سەنەمى زياتر، لە چاويكىم زياتر ھەرچى ئەتوو بتەوي دەتدەمى.
شەيتان كە لەوي ھەلستاو

محەلە قىكى لە خۆى داو
ھەتا مەدينەى موبارەك پانەوہستاو
خۆى كردە سۆفىكى ئىفتادە، دە شارى مەدينەى گەراو
چەن مودەتلىكى كرد تەواو
پۆزىكى كە لە خەوي ھەلستاو

تەماشە دەكە عەزەتى عەلى سوار بووہ راوہستاو
پەرسى: ئەو سەفەرى كوئى لەبەرە بۆ كوئى دەچىيە؟
ئەسحابىك جوابى داوہ بەبى قەيدىيە

گوتى: نازانم سەفەرى كوئى لەبەرە ئەما عەزەتى فاتىمە لە مال نىيە
يەكى دى گوتى: ئەوا لە داوى وى بووہ بەئىلچىيە
يەكى دىش گوتى: دەچىتە خەزايە بەيەكجارەكيە
يەكى دى گوتى: وەللەھ! بە شەرە نە دەعوایە
عەزەتى فاتىمەى لە مالى خوڵايە.

ئەوى دى گوتى: شەوي دى چووہ خزمەت عەزەتى پەسوللايە.
وہ دووى فاتىمەى دەكەوي دەچىتە كابەتوللايە.
ئەگەر شەيتان ئەو قسەى بىست تەواو

محەلە قىكى لە خۆى داو
ھەموو دنيايە بە سەياحى گەراو
عەزەتى عەلى پکىفى لە دولدولى داوہ
زۆرى بەپەلە ئازواو
لەمىچ كوئى وچان نەداوہ

هه تا چوو له مه که ی موعه زه مه بوو پیاوه
شهیتان حازره، راوه ستاوه
حه زره تی عه لی نازداری
دوو رکاعه تی نویژ کرد له باره گای جه باری
نۆر پاراوه به هه ژاری:
یا خاله قا! بۆخۆت موختاری
له هه موو جییه کی دیاری؟
دنیا و قیامت پۆت نا به یه کجاری
جا له وی پۆنیششت خهوی به سه ردا باری
شهیتان خۆی لێ حازر کرد به یه کجاری
به یه کجاری خۆی حازر کرد
سووره تی کچیکی جوانی ده گرت
به یه کجاری خۆی مه عبوب کرد
خۆی ده بالّ عه زره تی عه لی پاکرد
ده می به ده میوه نا هۆشی برد
هینده جوان بوو، ئه وی که یفی گرت
ده خه ویّدا گانی پێ کرد
ئه گه ر له کاری خۆی بوو ته واوه
عه زره تی عه لی له خه وی هه لستاره
گه لیک، گه لیک بۆخۆی گریاوه
گوتی: هه لّبه ت خولام لێ په نجاوه
هیچ حورمه تی من نه ماوه
بۆیه شهیتان قه وه تی به من شکاوه .
وای گوت عه زره تی عه لیه
گوتی: ئینجا بزانه لیم په نجیده نه بووه په بییه
بزانه قه وه تی جارانه هه یه یان نییه
حه زره تی عه لی گریا و گوتی:
له خۆم ناچارم

گەیییە دیواری حەسارێ
 کە شانی وە دیواری داوہ
 گوئی: بزنام جورحەتەکەم ماوہ .
 بەدڵ لە خوڵای دەپارپاوہ
 سەلەواتی لە پیڤەمبەری داوہ .
 کە هیزی وە دیواری بەیتێ داوہ
 پیتی چەقاند و شانی داوہ
 دیواری بەیتێ وەکو جۆلانەئێ سووپاوہ
 گوئی: یا پەببێ خوڵایە! شوکری توو ناکەم تەواوہ
 دەگەڵ شەیتانم لێ قەوماوہ
 جا چ بکەم بۆ چۆپێک ناوہ؟
 لەشم نوێژی پێ نەماوہ .
 کاتبێک ھاتووہ لەولاوہ
 سەلاوی لێ کرد تەواوہ:
 بەخیرتی، سەر ئەو دوو چاوہ
 دەستی حەزەرەتی کیشاوہ
 بردی کانێ نیشان داوہ
 کە شیر لەوێ پاوہستاوہ
 شەیتانیش ھاتە ئەو ناوہ
 پەردە بۆ شیرێ گیراوہ
 کە خۆی دە کانێ ھەلکیشاوہ
 شەیتان سەدەقی لێ داوہ
 سەدەقی لێ دا بێ قەیدیہ
 شەیتان بەسەر کانێ ھەلمیستیہ
 خۆی قوم کرد عەزەرەتی عەلیہ
 ئاخەر شەیتان نەبەدیہ
 دڵۆپێک لە میزی ویہ
 پەریہ سەر سەری شیرییہ

دهگه ل ئاوی تیکه ل بییه
چو گرتی هه رتک چاوییه
چاوی گرتن نه وه قیره
هه رتک چاوه که ی داگیره
به حال جلی ده به رکراوه
له پاسته وخوی، پونیششت زور گریاوه
زه فهری بۆ هه موو جییان براوه
خه بهر به فاتیمه ی دراوه
ده لئین: عه زه ته ی عه لی لئی قه وماوه
هه رتک ده سته ی له سه ر چاوی پوناوه
دولدولی له کن نه ماوه .
که عه زه ته ی فاتیمه ی وای بیستییه
یه کجار خۆش هات به پره وانیه
ده لئین: ئاموزا! نه وه چت لئ قه ومیه ؟
هه ر نه تووی شیر ی پره ببیه
خۆ زه لیلی بۆ توو نییه
ده لئین: سه فهری توو بئ فیکری برده
داخ و ده رده ی توو سواری کردم
ده تگوت له سوئیانت مرده
له کنم شه یتان وای لئ کردم
ده مگوت: هیه که س پئم نابا چارئ
شه یتانی بینم به رده ی لئ بارئ
لئی نه ستاندوم پئی ئیختیارئ
ئیستا چاوم لئ ناکا کارئ
حه زه ته ی فاتیمه ی فهرمووی چاوشه هئیم!
خوداوه ند ببی به ده زبئیم
جا ده رمانی له کن بستئیم
بنزیم نه ره سوو و لوقمانی بئیم

ئەگەر شەیتان وای دەزانی
 خۆی خەلقەت کرد بە موسڵمانی
 چەندە پیریژنیکی لەتەیف و جوانی
 نوور هەیه لە نێوچاوانی
 خۆی کردە دایەى ئەرسوو و لوقمانی
 گوئی: هاتوو مە کن شییری یەزدانی
 لەکن مە هەیه دەرمانی
 کە وایان زانی ئەسحابە
 ماشەللا چەند پیریژنیکی جوانە
 - بە نەحەت بێ ئەو شەیتانە -
 دەرمانی کرد دە چاوانە
 بێ هۆشی کرد بەستەزمانە
 گوئی: بێنن بۆی بکەن جۆلانە
 بۆ قەناعەتێ بگری ئەو بەستەزمانە
 دەبێ رای ژینن، هەتا حەوت شو و حەوت پۆژانە
 ئەگەر چ دەرمانی دیکەى تێ کەن زەلیل دەبێ لە چاوانە
 ئەمنیش پوویدەش دەبم لە بارەگای بینای چاوانە .
 بۆی دانا قەرار و پەیمانە:
 ئەمن ئەوا دەپۆم لێرەکانە
 عەزەرتى فاتیمە گیانە
 نیگاهاشتیی بکە لەو زەمانە
 نابێ یەکی دی بێتە ئێرانە
 دە چاوی وی بکا دەرمانە
 ئەگەر شەیتان وا دەزانی
 دەستی کرد بەلینگدانى
 کەس نایبیین پى بزانی
 کن بوو لە شەیتانی نەحەتییە
 هەر دەپوا، پایەى بۆ نییە

هیچ کهس ناییبئی و غهیییه
له وئی پۆنان کیشکچییه
چووہ کن دۆلدۆلی به دزییه
نسخه تی وی نۆر کردییه
دۆلدۆل لئی قبول نه کردییه
ته ماحی بوو بیگری به گازییه
خۆی ئاویته سه سه رییه
شهیتهان ده لئ: «ئه گهر ده مکۆزی هه قهت نییه
کوشتنی من به چهنگ توو نییه .
چووہ بۆ کن زولفه قارییه
ئه و بئ زمانه ئاگای لئ نییه
گوئی: زولفه قاری لئ بدزم به یه کجاره کییه
بیبه م بۆ شای جۆلندییه،
له کن خۆلای وای پئ خۆش نییه
ئه گهر ئه و کاره ی کرد بوو ته واره
مه له قی له خۆی داوه
چووہ پئیش جۆلندی پاره ستاوه
گوئی: مزگینیم بۆ توو هیناوه
ئه سحابه کاریان ته واره
هه زه ته عه لی چاوی داگیراوه
جا له وپۆکه به واره
قه راری هه و توو یکم پۆناوه
ده رمانی چاوی ته واره
ئه و شه یتهانی نه حله تییه
بۆ شای هینا مزگینیه:
هه ر ئه توو پادشای عه سرییه
شیری خۆلای له مال نییه
ده لئ: به لات لئ که وئ، شه یتهانی نه حله تییه

بۆزه سواریک له وئ وه ده رده که ویه؛

له بهر ئه و بۆزه سواره ی کهس پئی ده مه دینه دا نییه

جولندی ده لئ: به لات لئ که وئ، شهیتانی نه حله تیه!

مه دینه ی نه بیم نورانییه

له بهر ئه و سواره ی کهس پئی نییه .

شهیتان عه رزی کرد: پادشای جولندییه!

ئه و بۆزه سواره یه قینییه،

ئه وه پئی ده لئین شیر ی په بییه

ئه وه خۆشه ویستی نه بییه

به و بوت و سه نه مه ی ئه توو ده په رستییه

به قایه م پئ بکه به سه حییه

له بهر توو بووم به ئی لچیه

له مه که ی موعه زه مه م گرتیه

چاویه شم داوه به ویه

ده رمانم بۆ دروس کردیه

سه به ب به شاری جولندییه

هه لبه ت قه رارت تا سه ر نییه

ئه منت نارد به دلخوازییه

ده رمانم کرد ده چاوییه

ئیتستا ئه توو به قات نییه

له کنم مه یلت په شیمانییه .

پادشای جولندی وای گویتییه:

شهیتان ئی من و توو برایه تیه

هیچ مالم له توو ته خسیر نییه

قسه یان خۆش بوو ده گه ل شهیتانی

شا وه ری گرت ئیمیتانی

ناردیه سه ر بووسی سولتانی

سه دهه زاری له شکر هانی

هه زاری بوو که مبهرزیزین
هه زاری بوو کورسی نشین
پاک له سهری عهلی قین
هه زاری ببوو هر میرزا
پاکی هات پیشوازی پادشا
شای جولندی زۆر به ناوه
له نیتو خه لقی راوه ستاوه،
ته گبیر له عهلی پۆنراوه:
مه دینه ی ده کهم بلّاوه .
سهردارێک هاتبوو له ولّاوه
به یداغی له سه ر پاوه ستاوه
نیکلامی پادشای کیشاوه
گوته: قوریان هه لّبه ته عهلی نه ماوه
دنیا ئی توو یه کبه ر کراوه .
یهکی دی هات له نه به دییه
گورزێکی له سه ر شانیه
هاته کن شای جولندیه
گوته: قوریان! ئه و قۆشه نه چیه؟
گوته: ئه وه بۆ سه ر عه لیه
گوته: به سه ده قهت بم ئه و تا قه سواره چیه؟
یهکی دی هات به دّ و جانه
ئهوی سه ر کرده ی تۆپانه
هاته کن شای نه وجوانه
گوته: قوریان! مه دینه ی ده کهم وێرانه .
پادشا به وه ی پین که نی: گیانه!
به و بوت و سه نه مه ی پیم هه یه متمانه
ئه که ر شه ی تان بکا درۆیانه
یهک نایه ته وه ئێرانه

عهلی هین زالم و زودزانه
 به شهیتانیش ناکه م متمانه
 چونکه نیه تی جئ و مه کانه
 کئ بوو له پادشای ته واره
 له هه موو عیلاتی گتپراوه
 که له شکری بوو ته واره
 جولندی پیی ده پکیفی ناوه
 حهوت شه و پوژانی ئارواوه
 پوژیکی بو ئیوارئ ده وره ی مه دینه ده حه سار ناوه
 بیلالی حه به شی بدا له بانگی ئیوارئ
 ته ماشا ده کا چوار ته ره فی مه دینه ی ماوه ده حه ساری
 کئ بوو له بیلالی عه به شییه
 نه یدا له بانگی موحه مه دییه
 ده چوو ئیکلامی نه بییه
 عه رزی کرد: یا ره سوللا سهری منت بن به قوریانی سه رییه!
 بانگم نه دا چاره م چیه؟
 هیچ بر ته خسیر له من نییه
 له شکریکی زورم دییه
 بن سامانه و چاره م نییه
 بانگیش بانگی موحه مه دییه
 جا نازانم فره مانته چیه؟
 وه های فره موو نه بییه
 نه ی بیلالی عه به شییه
 بو خاتری من بیه ئیلچییه
 بچو بزانه نه و له شکره چیه؟
 کئ بوو له بیلالی عه به شییه
 به فره مانئ خۆشه ویستی په بییه
 پوی و نه یکرد ته خسیرییه

بزانیڻ قسه ی په کجاره کییه
 له پېشه وه گه ییبه ئالاچییه
 بیلال گوتی: ئالاچییه!
 نه تورو دینه ی ده په رستیه
 سه رکړده ی نه و له شکره کتیه، له چی شه قیه؟
 ئالاچی گوتی: بیلالی عه به شیهه!
 به هه قی نه و خولایه ی له ژووری سه رییه
 قسیتکم پښ بلن به سه حیه
 بیلال گوتی: به سه ری خو شه ویستی په بییه
 هه چی بلن عیجی نییه
 جوابت ده ده مه وه به دلیه
 ئالاچی گوتی: بیلال شهرت و شرووتی دینو چییه؟
 بیلال گوتی: له گه وره ی خولای، له خو شه ویستی په سووللای ماشه لالا.
 ئالاچی بلن: واشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان محمدا رسول الله.
 ماشه لالا له بیلالی نه وجوانه
 به ئالاچی کافرانی هینا شاد و نیمانه
 نه ویشی کرد موسلمانان
 بیلال گوتی: ئالاچییه!
 نه دی سه رکړده ی نه و له شکره ی کتیه له چی شه قیه؟
 گوتی: بیلالی عه به شیهه!
 سه رکړده ی نه و له شکره ی کافریکه له وانی چوئندییه
 هاتوته سه ر مه دینه ی ده لن خرابی ده کم به په کجاره کییه.
 نه گه ر بیلال وای بیستیه
 هه موو مووی قالبی بوو به ده رزییه
 له هه موو به رگان تن په رییه
 چووه خزمه ت په سووللای به په کجاره کییه
 ده لن: یا په سووللا! سه ری منت بن به قوریانی سه رییه
 هیناومه ته وه قسه ی سه حیه

سەرکەردەى ئەو لەشکرى کافرێكى جۆلەندىيە
 ھاڤۆتە سەر مەدينەى دەلى: خراپى دەکەم بەيەكجارەکییە
 بەجاریکمان لى پەیدابوو ئارپاھەتییە
 ئىمامى عومبەر چۆتە گەنم کەپتێ، حەزەرتى عەلى چۆتە بەیتوللایە؛ لە ماڵ نییە .
 پەسوللای فرەمووی: «بیلال مەترسە، ھۆمیدی مە پەبییە» .
 پیغەمبەرى خوڵای دەست ھەلدینی:
 خوڵایە! ئەگەر ناتەوئ ئۆمەتیم لى بەقەیبینی
 چەند مە لەکانم لەژێر زەمینى بۆ دینی
 چەندانم لەسەر زەمینى بۆ دینی
 چەندیش ھاتن لە ژێر زەمینى، ھەموو ھاتنە یارمەتى موخەمەدى مەدینی
 دەستیان کرد بە خەندەقتى خەندەق درپین .
 پەسوولی خوڵای پاوھەستاوھ
 تا خەندەگ بوو تەواوھ
 تەواون کرد بەدلى و جانە
 چل گەز قوولە چلیش پانە
 کە خەندەگ بوو تەواوھ
 پەر لە ئاو پاوھەستاوھ
 قامیش لەوئ ھەلستاوھ
 کە جۆلەندى لە خەوئ ھەلستاوھ
 لەشکرى پاک خەر کراوھ
 ساحب مەنسەب ھات لەولاوھ
 دەلى: سیحری عەلى زۆر تەواوھ
 ئەو خەندەقە چییە بنیاد نراوھ؟
 دوینى ئەمن ئەوھەم نەکەوت بەچاوھ
 کەنگى لە عەلیان گێتراوھ؟
 شەیتان گوتى: لێرە نەماوھ،
 ئەوھ لە مەکەى دیشى چاوھ .
 جۆلەندى دەلى: سیحری عەلییە پۆنراوھ

ته گبیرم بق بکن به هه مانه
بلا لئی دروس بکه بن کل و پردانه
هه موو پۆژی نایه مه ئیرانه
ده بن مه دینه ی بکه م ویرانه
ویرانی بکه م یه کجارییه
بکوژم تاقه سوارییه
دنیا بق من یه کبه ر بییه
قته نه مینئ موحه مه دییه
وایان گوت وه زیری ویه:
قسه ی شهیتانی به عی نییه
به بوت و سه نه من سویند خوارییه .
گوتی: عه لی له مال نییه
نابن له و کاره ی خوش بییه
چونکه نه و دروی کردیه
نه و شهیتانی نه حله تییه .
نیمامی عومبه ر له مال نییه
شهیتان هینای مزگینیه:
مه دینه چۆل و خۆپاییه .
شا گوتی: نه دی نه و خنده قه چیه؟
گوتی: شا به سه ری توو ناگام لئ نییه
نه و ماینکی نیمامی عومبه رییه
له مالی خۆی ده رپه رییه
به ته له به و چاره ی نییه
ماینی نیمامی عومبه ر له و به ری به دحاله
نه سپی جولندی په شه، زه نگییه، گهر دن به خاله
لئی سواربوو جولندییه
نه گهر له و به ری به هه ر چوار پتیا ن فرییه
چل گه ز خنده قی قوول و خنده قی پان وه به ری خۆی برییه

جولۇندى دە مەدینەى دەگەپا كۆلان بەكۆلانە
 ھاوارە لە من ئاسحابان لەبەر ئەو كافرەى دەركیان لە خۆیان گالەدانە
 دوازە ئەسحابا بوون، لەو مەكانە
 لەجىئى ئىمامى عومبەر و حەزەرەتى عەلى نەوجوانە
 شەپیان دەگەل جولۇندى دەکرد، تابیان نەهیتا ئەو بەستەزمانە
 تفاقى دوازە ئەسحابانە، ھەر دوازەى لى كوشتن
 دەست و باسكى بەخوینى داپشتن
 بەخەندەقى چل گەز قوول و بەریندا پۆیشتن
 ئەگەر ئەسحابە وایان زانییە
 ھەمووی شین و واوەیلا و گریبە
 پاک ئىجماعى کرد، ھاتە کن خۆشەویستی پەبییە
 دەلئى: یا پەسوولایە ببین بەقوریانى سەریبە!
 ئىمامى عومبەر و حەزەرەتى عەلى لە مال نیبیە
 ئەو كافرە ھەمان قە دەکا چارەمان چیبە؟
 پەسوولای خولای فەرمووی: «مەترسین ھۆمیدمان پەبییە .
 دەستیكى دى گوتى: وەللاھى ئەوجار مەدینە بەجاریكى وێران دەبییە
 ئەتوو بۆجى لەدووی حەزەرەتى عەلى نانئیری ئیلجیبە؟
 پەسوولای خولای دەنگ ھەلدەییەنى
 دەلئى: کەسێک جوابێکم بۆ وە شیر عەلى پابگەییەنى
 قەسریكى بەھەشتى باقى لە من بستینى .
 دایکە پیریك لەوئى بلند دەبییە
 دەلئى: پەسوولای خولای، بتم بەقوریانى سەریبە!
 ئەگەر پیناودارى منى بەقەسریكى بەھەشتى باقیبە
 ئەمن ئەوئۆ جوابت بۆ دەگەییەنمە شیرى پەبییە .
 دەلئى: دایکەپیریئ سەرسپییە!
 وەناکەم بتم گەبییە
 دەتدەم قەسرى یەقینییە
 دایکە پیرە وای گوتیبە:

پئی تۆ شه و تۆ پۆژان بۆت ده بم به ئیلاجیه

پئی مه که و مه دینان هینده که م نییه

حه زئی ده که م قسه ی خۆم ببیه م به سه حیه،

دا سبه ی له تۆم نه بی گله ییه

شکایه تت لی ناکه م له باره گای په بیه

بزانم له به هه شتی باقی، له قه سری من سوور یا سپیه؟

وه های فهرموو سه رداره:

پئی تۆ شه و تۆ پۆژان ده بیه زه حمه تکیش و خزه تگوزاره

له به هه شتی باقی، له قه سری سوور و سپی دلی خۆت بکه موختاره.

کئ بوو له دایکی پیری سه رسپیه،

ئه گه ر ئه و قسه ی بیست له خۆشه ویستی په بیه

ده ستنویژی خۆی هه لگرتیه

به رمالی خۆی پاخست دوو پکاهه تی سونه ت و دووانی نوێژ کردیه

له دایکه پیره ی دوعا کردن بوو

له ئیخی جبرایل بردن بوو

له په بی عاله من قبوول کردن بوو

کئ بوو له دایکه پیره ی گولباوه

له خولای خۆی زۆر پا پاره:

له مه دینه ی خه راپ قه وماوه

شیری خولای لیڤه نه ماوه

کاک عومبه ر پۆی به ولاره

په بی سه فهرم بی ته واره

جولندی هاتوو له ولاره

پاله وانیک ته واره

ئه و شاره ی ده مه حسه ره ناوه

دوازه ئه سحابه کوژاره

که سی له پیش پانه وه ستاوه

ده لی مه دینه ی ده که م بلاره

دايكە پيرە پاۋەستاۋە
 قنۋوتى دەخوئند تەۋاۋە
 شەقزنى لە بالى خۆى داۋە
 چۈۋە ئاسمانى پاۋەستاۋە
 ئىكلامى عەزىزەتى عىساي كېشاۋە
 لە پېش دەستى پاۋەستاۋە
 ئەستۇ كەچە، پاۋەستاۋە
 حەزىزەتى عىسا بۆى پاۋاۋە
 عەزىزى ۋى بېۋ تەۋاۋە
 دەلئ ئەلحەملای كارى من نەبۋ ساۋە
 لەۋئ ئىجازەى ۋەرگىراۋە
 دايكە پيرە، مەرەخەس بوو گە پاۋە
 نۆ شەۋ و نۆ پۇژ تەۋاۋە
 سەعاتىكى قەرار دانراۋە
 پەزاي دوو كەسى بەلەك چاۋە
 خۆشەۋىستى خولان بەناۋە
 لە عەزىزەتى فاتىمەى كرد سەلاۋە
 عەزىزەتى فاتىمە دەلئ: «عەلىكوم ئەسلام و پەحمەتوللاھى دايكە پيرە سەر ھەرتك
 چاۋى من ھاتى
 ۋەرە كن من بخۆ پاروئىك زاد و زەۋادى
 دايكە پيرە دەلئ: عەزىزەتى فاتىمەى، حەقە و بەرپى دور ھاتمە، تېرم نەۋەك
 برسېيە
 ئەتوۋ نازانى چ دەۋاۋەك لە مالى بابان قەۋمىيە؟
 ھاتوۋيە سەر مەدىنەى كافرىكى جۈلندىيە
 كوشتى دوازە ئەسحابەى دە نەبىيە
 دەلئ مەدىنەى وئران دەكەم بەيەكجارەككىيە
 پەسۋوللى خولاي ئەمنى نارد و بە قاسىدىيە
 حەزىزەتى فاتىمەى دەلئ: عەلىيە، ۋاى عەلىيە!

قاسیدی په سوولای خولای هاتوته ئیره به یه کجاره کییه

هه تا ده عوایه ک له مالې بابې من ده قه ومییه

ئه توو چاوی خۆت له سر ئه من ده به سستییه

ده لئ: فاتیمه خانن! له خولای خۆت ببی شهرمه!

ئه وپو ئاوری چاوانم ساتی له گهرمه.

فاتیمه ده لئ: عه لییه ی قه یتانه! ئه گهر پیت نه ماوه هونه ری ده میترانه

دولدولای بده به من ده گه ل چه کانه

یان ده سستیم تۆله ی ئه و ئه سحابانه

یان ئه منیش ده چم به دهردی وانه.

حه زره تی عه لی ده لئ: دایکه پیره چاویازه!

چۆ دوعایه کم له خزمه ت خودای بۆ بخوازه

کئ بوو له دایکی پیرئ سرسپییه

چوو ده زنوژی هه لگرتیه

به رمالای خوی راخستییه

دوو په کاعه تی سونه ت کرد، دوو په کاعه تی نوژی دییه

له دایکی پیره ی دوعاکردن بوو

له مه لایکه تان وه رگرتن بوو

له ئیخی جبرایل بردن بوون

له په بی عاله من قبوولکردن بوو

دایکه پیره ده لئ: په بی پادشایه کی موختاری

هم قادر و صاحب ئیختیاری

موتله قا بۆخۆت جهباری

هاته ئاسمانن هه ورئکی په شی تاری

کل و تۆتیا ی لئ باری خوش خوشه

چاوی ئه و شه نکه سواره ی پئ بوو گولای گه شه

له بهر فه رمانی جهباری

هاته بهر ئاسمانن هه ورئکی تاری

کل و تۆتیا ی لئ دهباری

له بۆ چاوی شۆپه سواری
 کئی بوو له دایکه پیره سه رسپییه
 به دهستی مومباره کی کلچپوکی مه رجانی گرتییه
 کیشای ده چاوی شیر عه لییه
 سویندی لئ بۆ بلی شتاقه بر ئە له م له چاوی وی نییه
 ئەوا چاوی هه لات، غه نیمی جولندییه
 کافران قه دهکا، به یه کجاریکییه
 نیمام بانگ دئی: قه نه ره!
 دولدولم بۆ بینه دهره
 لئی بکه زینی موخته به ره
 سه فهری ماله مام که و ته به ره .
 که دولدولیان هیئاده ره
 لییان کرد زینی موخته به ره
 نیمام بۆخوی کیشای ته نگه و به ره
 پئی نا پکیف که و ته سه ره
 کئی بوو له شیرگی گولباوه
 چهندی ئە سحابه و ئە ولیا له ده وره ی پاوه ستاوه
 ئاوپئ وه خه لقی ده داوه
 عه زه تی فاتیمه ی وه ستاوه
 هه رتک چاوی پر له ئاوه
 دیته خوار وه کو سیلاوه
 ده لئ: مه دینه ی بابم نه ماوه
 کویرم بین هه رتک چاوه
 شیرگی خولای بۆ پاوه ستاوه
 له کنم له جولندی ترساوه
 بۆیه کی ناپوا به ولاوه ؟

عه زه تی عه لی فهرمووی: «ئوپۆ بیانووی لئ ده گرم. ده شقه می گه ردنم ئازا بکا.
 نه گه ر ئوپۆ گه ردنم ئازا نه کا، ئیدی نا کرئ هه تا قه بری». بانگی کرد:

فاتیمه ی چاویه نگیه!

ئو سه فهرم یه کجاریه

نامبینیه وه جاریکی دییه

عززه تی فاتیمه دهگری

ده لئ: شیر ی خولای یه کجار نادری!

مه دینه ی بابم، شولووغه بویه هۆک و بیانوانم پئ دهگری

چ بکهم ئه پۆ حالم وایه

مه دینه ی بابم ده شلووگی دایه

هه پۆ پۆ به شی به هه شتی خۆم سه رتا پاخوار دایه

عززه تی عه لی فهرمووی: فاتیمه ی ساحب خاتره!

له بزت له ئاوی حه یاتی خۆشته

به هه شتی توو چ لئ بکهم ئی خۆم له ئی توو پتره

فاتیمه ی چاویه نگیه!

قسیکت پئ بلیم به سه حیه

ئه وشه و نا شه وی دییه

عززه تی جو برائیلی هات به قاسیدییه

گوتی: هاتووم به په زایه په بییه

ئو سه فهرم یه کجاریه

ده مکوژن و چاره م نییه

ئو من و توو ده بیته دیدار ئاخه رتییه

کوژر بین چاری عه لییه

داخولای کئ به ته مات بئ، له پاش ئه من ده گه لئ پۆده نیشت به حه لالییه!

ئه جه لم هاتوو به دهستی جو لندییه

قوت پاله وانی وا زه بر به مست نییه .

عززه تی فاتیمه گوتی: به حه قی ئه و خولایه!

بویه بیانوانم لئ دهگری، چونکه مه دینه ی بابم ده مه حسره دایه؟

هه پۆ، پۆ گه ردنت خۆش و ئازا بئ فیه بیلیلا بۆ خاتری حه زره تی په سوولایه!

کئ بوو له و شیر ی گولباوه

دەماخی ببوو تەواوہ
 ئاوپری وە پشتی خۆی داوہ
 چەند ئەولیا پاوہ ستاوہ
 پاکی بۆی لە خولای پاراوہ
 لەبەر ئەو فاتیمەى گولباوہ
 چاوی دەتگوت ئەستێرەى و شەبەقى کشاوہ
 دولدول ئالیکى لى داوہ
 عەزەتى عەلى نەحرەتەى کیشاوہ
 لە رەبى عالەمى پاراوہ
 سەلەواتى لە پیتفەمبەرى داوہ
 لە دایکە پیرەى تەواوہ
 ئەوئ پۆئى ھات و گەپاوہ
 شیرگوتى: دەولەت زیاد و مالئاوا!
 دولدول تەیرىک بوو، لە ھەموو تەیران زیدەبیبە
 ئەوئ پۆئى چەن دەیکرد وە دایکە پیرەى پانەگەبیبە
 دایکە پیرە وای گوتیبە:
 «ئەگەر بۆ نوێژى نیوہ پۆیەى نەگەمەوہ مەدینەى موبارەک، نوێژى بەجەماعەتم
 دەچیبە».

پیرىژن گوتى: «عەلى تەنگەى دولدول توند کیشاوہ، لە حیرسا؛ دولدول ناتوانى
 بپوا؛ بەقسەى قەرزى دەگەل بکەم ھەتا بپێک خاوەن دەبێتەو، تەنگەى دولدول چا دەکا،
 دولدول خۆش دەپوا زوو دەگەینەوہ مەدینەى».

ئیمام تەنگە و بەرەى ساز کردیبە
 دوور و نزیك وە دایکە پیرەى پا دەتۆپیبە.
 پیرىژن بانگ دەکا:

پێى مەکە و مەدینە پێى بۆ شەو و ئۆ پۆژان بەناوہ.
 ئەوئ پۆئى چوو دەمودەست گەپانەوہ بە داوہ
 بۆ ھەندەھەندى نیوہ پۆیە، لە رەسوولێ خولایان دەکرد سەلام و سەلاوہ

په سوولې خولای فەرمووی: عەلییە، وای عەلییە!
 لەکن ئەمن بخۆ پاروویک زاد و زەوادییە
 نەک لە شەپری ئەو کافەری هیلەک ببییە
 دەلێن: مامە، هەری مامە!
 وەسەر پەشتی زمانم ناچن هیچ بۆ تەماعە
 تا تۆلە ی ئەو دوازدە ئەسحابە نەستینم تەمامە
 په سوولې خولای فەرمووی: عەلی، کاکە! وەری کاکە
 لەکن ئەمن بخۆ پاروویک زاد و زەواد ی پاکە
 نەک لە شەپری ئەو کافەری ببی هیلەکە
 دەلێن: «مامە، سویند بەسەری توو بە سی و چوار جزوی کەلامە
 وەسەر پەشتی زمانم ناچن تەعامە
 هەتا تۆلە ی ئەو دوازدە ئەسحابان نەستینم بەعامە .
 عەزەرت ی عەلی سوار دەبی بە کۆلاندا چوو خوار
 جۆلندی کە چای بە حەزەرت ی عەلی دەکەوێ، خۆی پادەبزیوی
 پەخت و رەشمە ی دروس کراون لە زۆی و لە زۆی
 قەسە دەکا چای عەزیم بەسەر یە کدا تیک بریوی
 حەزەرت ی عەلی بانگ دێلێ: «جۆلندی، جۆلندییە پەرقۆزە!
 ئەتوو ئەو شاش و پەپەت لەسەری نەبن پیرۆزە
 ئەتوو مەدینەت بۆ لە مامی من کردوو ئەلۆزە?
 جۆلندی ئەو جۆلندیی پەپۆلە
 شال و شاش و پەپەت لەسەری نەبن تەواوە،
 ئەتوو بۆ مەدینەت لە مامی من تیک داو؟
 جۆلندی دەلێ: ئەمن پۆلەم، پۆلە ی شیر
 هیچ کەسم پێ ناویری

شیر علی نه‌بین، نه‌ویش گه‌ردنیم بۆ پاده‌دیری
 ولایه‌تی مه‌دینه‌ی به‌من ده‌سپیری.
 عه‌ززه‌تی علی ده‌لئ: بابی حه‌سه‌نم، بابی حوسینم
 شاماری چه‌نگ به‌خوینم
 نه‌رم نه‌وۆ پو‌حییت له‌به‌ده‌نن ده‌ستینم
 بابی حه‌سه‌نی نه‌زم، بابی حوسینی نه‌زم
 شاماری چه‌نگ به‌به‌زم،
 نه‌رم نه‌وۆ پو‌حییت له‌به‌ده‌نن ده‌گه‌زم.
 جو‌لندی ده‌لئ: نه‌ی علی فیره‌چه‌نگه‌!
 توو له‌و شاره‌ت خو‌ش دئ ده‌نگه‌
 بنۆره‌ دول‌دولئ، پساو‌نی به‌رۆک و ته‌نگه‌
 که‌ ئیمامی علی به‌دول‌دولئدا تو‌ریه‌
 جو‌لندی گورزیکی دا له‌ته‌وقی سه‌ریه‌
 هه‌تا سینه‌به‌ندئ به‌دول‌دول‌ه‌وه‌ به‌عه‌رزنی په‌ق و ئیشکیدا بر‌دییه‌
 دول‌دول‌ه‌اته‌ ده‌رئ له‌خاک و له‌خۆلئ،
 ده‌ستی کرد به‌خو‌پینی و به‌سم‌کۆلئ
 عه‌ززه‌تی علی ده‌لئ: زولفه‌قارا!
 به‌و خولایه‌ی که‌ره‌مدار
 به‌سه‌ری نه‌بی نازدار
 بتده‌م له‌و گۆلی من‌دار
 له‌تی نه‌که‌ی وه‌ک خه‌یار
 له‌خۆم ناتبه‌ستم چ جار
 ده‌تبه‌مه‌ سه‌ر وه‌ستا‌کار
 بتکه‌ن به‌نال و بزمار
 به‌چه‌کو‌چان بتکه‌ن هه‌ژار
 له‌بۆ دول‌دولئ نازدار
 دنیا ده‌بین وه‌رگه‌پئ یه‌ک‌جار
 که‌ شیرزیکی دا له‌ته‌پلی سه‌ری جو‌لندییه‌

عه زه تهی جو برائیلی په پی وه بهر نه دابا به په زای په بییه

نه وئ جارئ دنیا وهرده گه را به په کجاریه

جولندی ده لئ: نهی علیه!

نهو شیري توو میسریه

نهو زه بره ی توو به من چ نیه

ده لئ: به لات لئ که وئ، گولئ منداره

نه توو خوت پاره شینه، بوخو و به نه سپت بووی به چواره .

بو خو و به نه سپی که وته خواره

کئ بوو له نه سحابه ی به سته زمانه

سه ریان دهره یتا له کولانانه

سه له واتیان له پیغه مبه ری ددها، به عه زه تهی علیه یان ده بژارد شوکرانه

کئ بوو له نه سحابه ی نازه نینه

له کووچه و محلانیا ن سر دهره یتا

سه له واتیان ددها له موحه مه دی نه مینه

هر دهو ده میدا نیمامی عومبه ر گه بییه جن، له سه فه ری ده غل کرینه

کئ بوو له نه سحابه ی جندیه

سه له وات له پیغه مبه ری، خه زا پیروزه له عه زه تهی علیه

ده لئ: یا نیمامی عومبه ر. گه نم له کوئی، قیمة تی به چه ندیه؟

نیمامی عومبه ر گوتی به وانه:

به عه زه تهی علیه ی بېژیرین شوکرانه

گه نم نه لحه ملای هه رزانه

حه یفه له عه مباری کافرانه

«بیست و چوار پووبه دراوان بدن، پووبوئکو گه نم ده دهن، ده لئ شیلانه» .

مزگینیان ده برد بو مال و خیزانه

کئ بوو له نیمامی عومبه ری گرده

له و خه نده قه ی باسکی خوی کرد به پرده

مه خلوق پییدا راده برده

نیستری خالندی بنی وه لی زور بن مه فه ره

لەسەر دەستی ئیمامی عومبەری هەڵدەپەپێ ئێوەر ئێوەرە
 دەلێ: ئێستری کاک خاڵندی بۆ خاتری وە ی هەر بەقیمەت بێ بێن سەرە هەتا
 زیندووی نەتبی بەرە .

پەسوولی خولای فەرمووی: عەلییە وە ی عەلییە!
 بەسیان بکوژە، بێ ئینسانی دەگەڵ ئەو فەقیرانە چاک نییە
 دەلێ: مامە گیانە!

بەو خولایە ی لەیەزانە
 «دەست هەلناگرم لەو کافرانە
 هەتا خوێن نە یە، نە با سەرانە» .
 نە کرا بشکێن قسە ی شیرێ جەبارێ
 هاتە ئاسمانێ هەورێکی تارێ
 پشینێ بارانی لێ دەبارێ

هەروا خوێن دەهات پای دەمالێ سەر و جەندەکی لاری
 ئیمام دەنواپێتە پۆژێ
 دەلێ: پەبی، نەدۆپێنم نوێژێ
 پوحم بە ئاوری جەهەننەمێ دەسوژێ
 وا جۆلندییان کردووە فەنا
 ئەو لەشکرە ی کافرێک نەما،
 (پەحمان بەک) بۆتە وەستا .

***

کچی دۆمی حەزی لە کوپی دۆمی دەکرد. پۆژیکسی داوەت بوو. هاتنە کن کوپەکە ی
 گوتیان: «مەقامان بۆ داوەتی دەکەین نینشاللا». کوپەکە ی گوتی: «لێم پאוوەستن هەتا
 نیوە پۆیە؛ نیوە پۆیە جوابو دەدەمەو». پیاووەکان پۆین. کوپەکە لە دوو کچەکە ی نارد،
 گوتی: «مالە وەستا شالی داوەتیانە بچم یان نەچم؟» گوتی: «بەلێ. دەبین بچی داوەتی
 بکە ی». نیوە پۆیە هاتنەو کئی. گوتیان: «داوەتە کەمان بۆ دەکە ی یان ناکە ی؟» گوتی:
 «بەلێ؛ دێم». کوپەکە هەلستا چوو مەیدانی، دەستی بە موقامان کرد. داوەتی گێرا.
 تەماشای کرد دۆستەکە ی وی نەهاتبوو. دەگریا، گوتی: «شاگردا! ئەو داوەتە ی بگێرە».
 وەدەرکەوت، چوو کن دۆستەکە ی خۆی، گوتی: «عومرەکەم، ئەو بەرگەردیان کردووی،
 بۆچی دەگری؟» گوتی: «وەللا کەسی نیلاقە ی نەکردووم؛ بەلا کراسم نییە بۆیە نایەم».
 گوتی: «ئەو دەچمە نیو داوەتی بانگت دەکەم پارچە هە ی بە جووانە، هەر کراسی کە یفت
 دیتنی بیکرە». گوتی: «ئەمن سێ کراسم بۆ کردووی». گوتی: «ناخر دایکیشم چوار
 کراسی بۆ کردووم، حەوت کراسم هە ی، هیچیان بەکە یفی من نین» گوتی:

دەچم بانگت دەکەم. چۆو، دەلی:

«پۆژیک لە پۆژان سەر لە سبەحە یانی

یارم پاووەستا لە پێش هە یوانی

به زولفی لولوی دهکا شهرانی
 هه نیه ی زه ریفه مانگی ئاسمانی
 به چاوی په شی دهکا گریان
 کولمه ی فانۆسه وا له دیوان
 که پزی یاقووته، مه گهر هه یاسی دانا مه عنای بزانی
 لیوی ئیستیفه، له سه ر دووکان
 ددانی گه وه ر، وا له کارخان
 پرسیم بۆ ده گری ئه ی عه مر و چاوم ئه ی کیژه جوان
 ده ئی؛ کراسم نییه بچه دیلان
 ده ئیم بینایی چاوم گه وه ر و دویم!
 من بالدار نه بووم، به بالان بفهم
 مه ندهک نه بووم، به خۆم بخۆم
 بچه میسر و شام کراسیک بکرم
 بچه میسر و شام
 نه گهر پیم بچن ههوت سالی ته مام
 ئاوی مه کانان به من بین هه رام
 هه تا به سه د سالی هه ر بۆ خۆم غولام
 ئه و کراسه به من ده بین ته مام
 له کاری خولای چلۆن ته عه جوب مام
 پۆژیک له پۆژان چوومه باژیری
 خواجه یه کم دی کیمخوای ده گیری
 نیو گه زم لی کپی به سی سه د زیری
 دوو سه تیشم دا نه کو وه ی گیری
 خولاکه ی وه ستاینه! کراسی چابن
 هه ر دوروومانی لالیک تیدابن
 نازدارم زیزه، پیی قایل نابن
 ده بین قایل بکه م، دنیا خرا بین
 نه گهر ئه و زیز بوو کاسبیم نابن

کاسبیم نابین دهیم سه‌رگه‌ردان
خه‌ریک و خه‌مناک که‌وتمه خیلان
ویلد‌اش و خزم لیم ده‌که‌ن فیلان
هه‌ی! مزگی‌تنی به‌رن کراس هاته‌وه
ده‌بلین به له‌یلام بین بیباته‌وه
ده‌لی کراسم ده‌وی ساف له ماهووت بین
ده‌وری دامیننی دوو‌پ و یاقووت بین
له‌ پاستی مه‌مکی ده‌نکی زمووت بین
کراسم ده‌وی، ساف له کی‌مخوا بین
کۆبه‌ی قه‌نه‌وز، به‌ری خارا بین
لال و گه‌وه‌ر گول‌وپیزی بین
که‌تانی هیندی په‌راویزی بین
نیوی مه‌مکانی نه‌خش و نیگار بین
وی‌نه‌ی هیندوستان کاری دیار بین
سه‌د وه‌ستام ده‌وی، له پایه‌ عه‌زی
دووسه‌د شاگرد بین بو‌خوی و ده‌زی
کراس بدرووی له گول‌وکی په‌زی
له به‌ژنی یارم بو‌خوی به‌زی
سه‌د وه‌ستام ده‌وی له بانی کۆیه
هه‌شتا له مووسلی، شیتست له شنۆیه
کراس بدروون له گولی لیمۆیه
ده‌بلا ته‌نک بین
ناسک و شلک بین
بو‌چاو هه‌لۆیه
سن سهد وه‌ستا بین لی‌ره له لاجانی
شیتست بین له مووسلی چل له تاران
کراس بدرووی گول‌وکی پ‌تانی
ده‌بلا ته‌نک بین

ناسک و شلک بین

بو نه شمیلانی

سن سهد وهستا بین له لای دریازئی،

شیست بین له مووسلن، چل له شیرازئی

کراس بدروئی له گولی پیوازئی

ده بلا ته نک بین

ناسک و شلک بین

بو بووکه نازئی

گهلی براده ران با گوئی بدیرن نه و باسه

ته ماشی نه و کوپه ی، چه نده ئیخلاسه

له دنیای پوون بوو به خه واسه

له سوئی نه و کچه ی بوو که پ و کاسه

نازانم هیندییه، یانه بلباسه

بو خاتری خولای! نه من بناسه

یار ده بهر ناکا قهت نه و کراسه

ده لئ نه دی چ بکه م له پووی دنیایه؟

له وهی زیاتر چم لئ پیک نایه

له بۆم بانگ که نه سهد و مه لایه

ده گه ل دایکی خوئی بکه ن تکایه

بلا زه حه متی من نه چن به زایه

تکایان لئ کرد به مه موو دنیایه

وه ره، کراس ته و او بوو بچۆ ده سستی شایه

نه و پۆ هه لپه په، تا پۆزا وایه

دلت خه مگین نه بین بکه سه فایه

سهد و مه لاینه! چه ند به جگه رم

نه نگو وا ده زانن، زۆر قه له نده رم

له نگو وایه، زۆر منه ته به رم

خوئی حه وت گوندان ده که م به سه رم

نه و کراسه بن و نایه ته بهرم
 له و خه لقه وایه من سه و داسه رم
 له نگو وایه بیکه س و بن براده رم
 حاشا و مادوللا! واه له نده رم
 دیم هه لده په رم تا که یفیش بهرم
 نه گه ر وای زانی نه و نازه نینن
 هات و دهستی گرت له هه لپه پینن
 خوی به عه زیندا دا تا پوژا وایه
 خه زیمیکه نالتوونی له که پوژدایه
 ده که پوی خوی کرد له بو جوانی
 هیند هه لپه پی له پوی زه مانی
 له که پوی که وتیوو به خوی نه زانی
 به خوی نه زانی بیوو جانفیدا
 ناخر له و کراسه ی واه کردیوو حاشا
 نه له عه مدولیلایه خه زیمیش نه ما
 هه تا ئیواری فه سلی پوژا وایه
 داووت به ره لدا کرا، خه لقی گه پراوه
 که چووه مالن شوشتنی چاوه
 بسکی خورمایی دوو به دوو کراوه
 نه گه ر ناویننه ی بو خوی هیناوه
 ته ماشا ده کا په نگه سوتواوه
 له که پوی خوی نوایه خه زیم نه ماوه
 چ بکه م، چ بکریتم، نه منی فه قیر
 مه گه ر خولاوه نده ی عاله مین بکا ده زگیر
 لیم قبول نه کرد کراس له و فه قیر
 خولا وای لن کردم بووم خولا گیر
 کوپه که گوئی: «بلا بچم بزائم، کراسه که درواوه یان نه درواوه».
 پوژیک له پوژان فه سلی نه و بوهار

به پریزه ی مالاندا ده چومه خوار
 یارم پاره ستا زویر و زگار
 فرمیسکی چاوی قهت نه یگرت قه رار
 به سهر کولمانیدا ده هاته خوار.
 ده دلم به ربوو ئاوریکی بین ئیختیار
 پرسیم: بۆ ده گری چه بییی نازدار؟
 له عه بیه تان دل ناگرئ قه رار.
 پرسیم: «بۆ ده گری، ئه ی عه مر، چاوم
 یارئ، نازدارئ، بسکیتک له خه نه ی، یه ک له ژه نگارئ».
 ده لئ: «خه زیم لئ کهوت فه سلئ ئیوارئ
 مه گه ر ئیلچیان بنیمره بیتانئ».
 پرسیم: «بۆ گریای ئه ی مال به بام
 ئه ی عه مر و چاوم یار نازهنینئ
 لیم بووی به په ریزاده ی چینئ
 ده لئ: خه زیمی که پۆم کاری میردینئ
 له که پۆم کهوت له هه لپه رینئ
 مه گه ر بجم بۆ ولاتی مه دینئ»
 نه گه ر لاو زانی ئه و قه ره خه به ر
 خۆلئ کهوت دییان لاو ده کا به سهر
 ده لئ: نه گه ر نه مر، بزیم، به مینم
 ده بین ئینشاللا ئه و کاره ی پیک بینم
 یانه مالی خۆم پاک ده دۆرینم
 یان ئه وه تا سه ری خۆم ده به تلینم
 یان ده چمه ئیسفه هان خه زیمیک دینم
 یان ده بین لیم به پئ پی گوزهرانئ
 یان عیلى ته رک ده که م، هه موو که س بزانی
 لیم حه رام بین گه رمین ده که ل کوستانئ
 قهت چه کوچی نه کوتم له سهر سندانئ

له خۆم حه‌رام ده‌که‌م پێی گوزه‌رانی
یان بۆ خه‌زیمی ده‌چمه ئیسپه‌هانی
به قاسیدی به هه‌موو که‌س بزانی
هه‌ر ئه‌وێ ده‌می گوت به ده‌لالان
له بۆم بگه‌پین له هه‌موو مالان
هه‌ر له گه‌وره‌یان هه‌تا مندالان
هه‌ر له مندالان تا ئیختیاران
تازیه‌ی پابگیرن تا حه‌وت سالان
پاک سه‌رو ده‌بم مال بێ به‌تالان
ئه‌گه‌ر ته‌زکه‌ره‌ی پادشای ده‌خوینی
په‌نسی به‌بان تا‌ع‌ج‌وب ده‌می
ئه‌و سال ئیس‌ا‌غا خه‌رجی نه‌ستی
توخمی پیر غه‌ییم لێم بکه سه‌ل‌وێ
پایزیک دادی، مه‌که‌ن هه‌یج پ‌ا‌وێ
هاته‌هات مه‌که‌ن له چۆمی گه‌رم‌ا‌وێ
نا‌ذه‌ربا‌ی‌جان تا ولاتی ئێران
قافله ده به‌ند چوون هه‌موو پێ گیران
له شاری سه‌نه‌ی دووکان هه‌لگیران
خه‌زیم بزر بوو، دادیکی گیران
ئێران و تووران به‌غدا و ئیسپه‌هان
ته‌وریز و تاران جزیری بۆتان
سه‌رده‌شت و سه‌نه تا ولاتی سه‌قز
عالم له تازیه‌ی خه‌زیمی بوو کز
سه‌رده‌شت و سه‌نه به‌لای شنۆه
عالم پۆنیش‌تووه ده‌ست به‌ئه‌ژتووه
ورم و مه‌راغه تا‌کو قه‌نده‌هار
بازار و دووکان نه‌بی قه‌ت له شار
به‌به له سه‌ران قه‌ت نایه‌ته خوار

حوکماتی نه کا ئه و پادشای سهردار
 نابی ئه و دنیا بیی به رقه رار
 ته په دود بیپی له پیی پاگوزار
 حوکماتی نه کا پادشای نامیدی
 داسنی و دنیا و سما و ئیزیدی
 ناچنه ته وافی قهبری شیخ ئادی
 داسنی و دینا، ته مامی ولات
 قایل نیم هیچ کهس پمبازی بکات
 قایل نیم هیچ کهس بکا جلیتانی
 هر تازیه بار بن بۆ نه شمیلانی
 ده بی خولا ئه و کاره بزانی
 یانه تیک ده دهم ولاتی ئیرانی
 ده بی ئینگلیس و عرووس بزانی
 ئه ویش تازیه ی پابگرن بۆ نه شمیلانی
 خه زیمی لی کهوت له گه پی دیلانی
 سه نگه و ده لو خیلای پالانی
 له ک و زه نگه نه، خزمی بوویانی
 ولایه تی شوان، لاس و پوژیانی
 له ویش به تازیه ی خه زیمیان زانی
 له ویش پوینیشتن به دلگرنی
 ده لیم: «خه به ریک هات له ولاتی ئیرانی
 ده بی گه رمینیش پاک پی بزانی
 خه زیم بزد بوو، هیچ کهس نه یزانی
 خه زیم بزد بوو، له گه پی لاوان
 ئه و جار ئیساغای نارد بۆ ده راوان
 لاوی ده خمیدا ده سپه و کولوان
 خه زیم بزد بوو تازیه له لاوان
 گریان نقد بووه بۆ به له ک چاوان

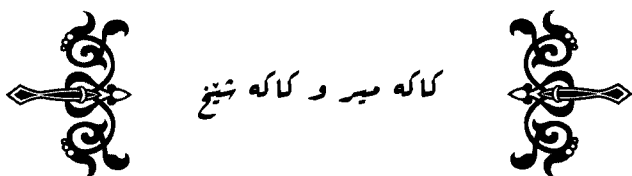
خەلق خەمگىن بوو بىن سوۋچ و تاوان
 پاك تازىيە بار بوو خەلقى ئىترانى
 خەنەرى بىرەن پادشا بزانى
 پوخمىكى بكا بۇ پى گوزەرانى
 بىنيرى زىرپىنگەر بىن لە ئىسپەھانى
 خەزىمىكى دروس بكا، بۇ نەشمىلانى
 بلا سولتانى نەستەمبولى بەھەمى نەزانى
 دىنا دە مەخلوقى دەخەن قىرانى
 شادى ھەلدەگىرى لە مەملەكەتى ئىترانى
 زىيە بادىنان چ گەورە و پان بوو
 قومىكى ئاۋىيى تىدا نەمابو
 ماسىي بەستەزمان ھەموۋى خىنكابو
 لە دەريام كرەوۋە وا پرسىيارى
 دەگەل دەريام دوو قىسەي گوفتارى
 دەلىم: «بۇ ئىشك بوۋى بەتەپى بەھارى؟»
 دەلى: «تازىيە بۇ خەزىمى يارى»
 جوايىكى بەرم بۇ ئىرەوانى
 قاقەز بىنووسم، دەگەل فەرمانى:
 «خەزىمى ئالتون ئى كىزە جوانى
 لە كەپۇي كەوتوۋە لە گەپى دىلانى»
 دە چىاي سەفىنىم بگەپى خەبەر
 ھەر گوللىك لە عەزى سەر بىننىتەدەر
 بەقوللىنگى فەرھاد پۇلای بەجەھەر
 لە پەگۈپىشەي بۇ دەكىشمەدەر
 لۇلۇ شەقاۋى لە دەم پووباران
 خەبىبەتيان دەكەم، سەد ھەزار جاران
 چەقالە و گىۋىز وا بەكەوتەو
 بىريان، لىك وەرەن، بەھەلاتەو

شینیکیان گێڤا، خۆش نه بیته وه
 ته ته رێک له لای مووسلێ هاته وه:
 «مزگینیم له تو، ئه ی هه رێ لاوه!
 خه زیم بزدر بوو ئه وه بینراوه (بیندراوه!)
 خه زیم بزدر بوو سونگه ی زه مانێ
 مزگینیم هینا بو ئه ولاخانی». .
 خه به ریان دابوو به مه خلووقی ئیرانی
 بلا چه په ر بهوا، مه خلووق بزانی
 تازیه هه لگه را له نێو موسلمانێ
 هه زار په حمهت بێ له بابی (په حمانی)
 خه زیمی فێر کرد به (ساحیبی ئه لمانی)

***

کاکه میر و کاکه شیخ ناغای مهرگیان بوون. مهیتریان بۆ ولاغی خوځیان قهت نه ده گرت. ده بوو ژنی په عیه تان بڼ ته ویله ی بمالئ، نه سپان ناو بدا، کا و جوځیان بداتئ. نه گهر خه لاس ده بوو بچیتوه، ده یانگرت ده رگیان لڼ ده گرت ده یانگا و ده یاننارده وه. ژن و کچیان هیچ نه یشت.

هه یده ر گوران پیاوړیکې په شید بـوو خه لقی دیبه که ی پاکې وه خړ کرده وه؛ پاکې قورعانی خوارد گوتیان: «ده بڼ قسه مان یه ک بڼ سبه یڼی ده بڼ بانگښتنتیان بکه یڼ بۆ ماله هه یده ر گورانی، فه سلئ نه هاری».

کاکه شیخ و کاکه میر و دوازه ده برا بوون؛ بانگښتنتیان کرد. هر برابیه کیان ده نټوانی دوو کرمانجاندا دانا. نانیان هیټا دایان نا؛ گوتیان: «بیسمیلا». ده ستیکش گوتی: «یا نه لالا». هر که س له جیرانی خو ی گرت، سه ری هر دوازدان مه جلیسیان برین. خوځڼ به سه ر نانیدا پڅا. پایان کیشا ماله کاکه میر و کاکه شیخان. هه موو ژن و کچی وانیان فساد کرد، به توله ی خوځیان عیوه زیان کرده وه. هه یده ر گوران هه موو مه خلوقه که ی هه لگرت. پاکې برده سه ر کوپه له ی خمی. پاکې ده خمی نا، پاکیشی ده قوپئ نان. پلویڼ بۆ نه سته مبولئ بۆ شکایه تی سولتانی. یای نه سستی ده لئ به یای به غدانی:

«خوشکن دلم به غولوره، چهندي به غولوره»

ته ماشای ئیخته رخانه ی کاکان بکه، ده بهر بۆر و بده وانم که وتوو جه و هوسار و
توو ره

له دیوه خانی کاکان هه لگیراوه هه ژده مووته کا و دواژه مافوو ره
ئو پۆژانه خوشکی کاکان سه ره به قوپ بان نه گهر له سه ره مائی کاکای مه یان هه لگرت
که وڵ و تا قم و سن قه لات و سه مبهو ره
ئوئی پۆژی مل به کوین بای، نه گهر له داری جه نگه ی له شکر له دوو کاکای مه ده بوو
جه مبهو ره به جه مبهو ره

ئیستا بئ ساحیب بووم حدودی بئ نیشانه، بئ سه لا بوون خانمی ده پوو سوو ره
چه ندیم گوت کاکه مه چۆ، ماله ههیده ری پیاویکی غه یانه، له دۆستایه تی به دوو ره
خه لقی مه رگه! نه من چ بکه م، چ بکریتم
بۆخۆم ده عوایه بکه م تا به سولتانی پابگه ییتم
نه من خوینی دواژه برای خۆم له کئ بستینم؟
یای به غدان ده لئی یای نه ستییه:

«خوشکئ ئو هه لا و هه رایه ت بۆ چیه؟
جاری بچین، جه نازه یان بیئینه وه، له ماله ههیده ر گۆرانی ته سلیمیان بکه ین به گلییه
ئو ده می مه سه له حه تی لئ ده که ین بزانی ن ته گبیرمان چیه».

چه ندی تۆکه ر و پێشخزمه ته پراوه ستاوه
ئو ی په عیه ت بئ له ولاتی مه رگیدا نه ماوه
چوونه ماله ههیده ر گۆرانی، جه نازه ی برایان هه لده گرت و ده یانه یئاوه
بانگ له سه ر بانگیان لئ داوه
ده لئی: «هیچ که س وای لئ نه قه وماوه
له دواژه برایان یه که نه ماوه».

پاک گفت و دفن کراوه
پاکی چوو ده خاکئ نراوه
مه خلوق بۆ مائی گه پراوه
یای نه ستی ده لئی: «خوشکئ یای به غدانی! خه به ریکم ده بیست یه کم ده ده ینا غلویک
له ده رکی ماله بابی مه یه نازانم ئو وه غولوه نه شاییه و نه شینه».
کئ بوو له کاره که ری گوار زێرینه

له و لایه را ده چوو به گوشادی و به پیکه نینه
 له و لایا ده هاته وه به گریان و پووچرینه
 ده لئ: «خاتوونینه! ورن، هه موو ویکرا بگرینه
 نه و غولوو له ده رکى ماله بابمان بوو، شایى بوو، لییان بوو به شینه
 له دیوه خانى کاکانیان هه لگرتن ئاقتاوه و مه سینه
 له ئیخته خانى کاکى مه یان ده رهیتان جوانووله ی ده نه وزینه
 خاتوونیان پیل ده گرت و ده ریان ده هیتا
 سواری جوانووله یان ده کردن به قهره پۆشى ده شینه
 به مردن و تالانیش قایل نه بوون ژنیان به ئیخسیر بردینه
 جا، مه ته گبیری چلۆن بکهین، خه به ری بدهین به سولتانی نه مینه».
 یای به غدان ده لئ: «خوشکى! چه ندم گوت: کاکه مه چۆ، به ری مه رگى به میوانى
 مه چوو ماله هه یده ری ده گه ل هه یده ر گۆرانى
 فیلى وانم گه لیک زۆرتن له فیل و فره جى شهیتانى
 قهت بووه، له کنه خۆت، پیاوه تی بکهى، بده یه وه نانى
 قهت واش ده بین، بین پوحمى و بین ئیمانى
 سه ری دواژه برایان ببپی له سه ر سه ره ی ده نانى
 خولا بکا مه رگه بییان ببینم هه ر وه هایان به سه ری
 رسقى وانم بجیته سه ر پشتى ماکه ری
 سه د بارى په حمه تان ببی له کوپی میری ده گه ل میره دسکه ری
 به تۆله ی ئاغای خۆی هه ژده ی دانه به ر خه نه ره ری
 هه ژده ی ده دیشى داویتنه به ری
 له زه برى ده ستان و له خوینی جگه ری
 نه و له کى شل ده بوو له خه نه ره ری
 نه حله ت له بابى نه و وه ستایه بین له پاش کوپی میره دسکه ری
 نه گه ر سى بزماران نه دا له گوئى خه نه ره ری
 نه گه ر خه نه ره بزمارى ببی، له ده سکی نایه ته ده ری
 هه ی پۆ، براله پۆ!
 نه و جیتی کاکه میر و کاکه شیخ لییان ده کرد شه قین و شه په کۆ

نیستا، مہرگہی گویا دہیکہ نہ برنجا و پہمؤ
کس نیہ جووتہی دہ ناغایان
جووتہی ناسکہ سواران
مہلگری بیاناتہ وہ مقبرہی کن بابی خو». .
»پہحمان» خوش بی »ساحب» پہحمت له تو

***

لەشکری

بابی لەشکری دەلی:

«دلم پاناوه سستی لەبەر ئەوان خەمان، لەبەر ئەوان گلهییان. پۆژم لێ هەلات لە لای
 کتوی ئادئ، شەبەقیکی دەدا بنی بێنارئ، ئی دیکەم وە زارگەلییان،
 بەلایە کەمدا دئ کۆلە کۆولی شوانان، بە ئی دیکەمدا قەیتوولیکی ناسکە بێرییان
 چوو پە چوو پە بازیم لەبنا گوئیان خۆش دئ لەسەر دەستی دەقوشچییان
 هەلات هەلاتی شکینئ مائوئیران، پقەئ چۆغەداری، ناسکەئ دە توولە و تازییان
 دەبەر نازدارئەدا هەئە کراسئکی لەوی دەقەنەوزییان
 خەرخالی زئپ پاناوه ستن لە بەلەکان، دەکەونە سەر شلکەئ پانییان
 دەلئیم شیرئکی بکرم بەسەد قورۆشی، بیدەم لە سینگ و مەمکی گراوئی خان سولەیمان
 بەگئ قولئ بەگان؛ چەند دەکەم چ مووی لئ نابئپئ، لەبەر دوپ و یاقوت و فەرەنتییان
 بەو شیرەئ زەحمەت درا سینگ و مەمکی وی، دەرلئیم بجم شکایەتئ بکەم لە پەبی
 عالەمییان

ئئستا ئو پۆیو، ئەمن بەجئ ماوم بۆ غەریبییان
 سوئسن و هەلآلەم لئ پەرورەدە بوون لە کۆسرەتی شالە بەگیان
 کئلی سەرنیئم هەلئین لئ هەلگرن پستە و قەلئدەئ دە تازییان

حەفۈك و سىن سەد موغابن لە بۆ خان سولەيمانى قوللى بەگان. ئەگەر بىن حال دەبوو
بە پىيالەى ژەهرەمارى لە كۆلانى دە پۆمىيان

هېچ كەس لەو پۆ بەدەر بە پۆمىيان نەكا متمان

بەتۆكەرى خۆيان غەيانن خولاً دەزانى

بۆچيان دەخویننەو كە پۆژى قۆشەن دیتە مەيدانى؟

سولەيمان بەگى قوللى بەگان كە زىنى دەبەر دەکرد، قتلایى لە خۆى دەدا،

دەستى دەدا زەرگى، بە ژەهرەمارى خزمەتى دەکرد بە دیوانى

پۆمى! يا خولاً چاوو کوپەر بىن، لەجىياتى قاوہى ژەهریان دانى

پۆمى نۆر بلەن، مەرد چاكان دەبەن لە مەيدانى

دەبىن سولتان بەو كارەى نەزانى». .

لەشكرى دەلن: «ئەگەر نەمرم، بژىم، بەمىنم

خوینى خان سولەيمان بەگى خۆم ئەمن دەستىنم

بە ئىزنى خولای ئىنشاللا، سەد ئىنشاللاى لەسەرە». .

پۆلە! سولەيمان بەگ ئەتۆ دیوتە، ئەگەر لەشكر و قۆشەنت دەکرد ئەو بەر ئەو بەرە

شاش و پەپى تىلتاوسى دەنا لەسەرە

سولتانى ئەستەمبوللى دەیفەر موو هېچ كەس نىەتى ئەو تۆكەرە

پۆلە! لەجىياتى قاوہى لە فینجانی ژەهرىت کرد نەزەرە

پۆلە! ئەو خانم و خاتوون دەگرىن ئەو بەر ئەو بەرە

پۆلە، ھىندىكى مل بە كوینە، ھىندىكىش خاك بەسەرە،

پۆلە! دلم نایە هېچ كویت لىن بكەم بە گۆرپخانە و بەموغبەرە

پۆلە! ھەتا بە سولتانى ئەستەمبوللى نەدەم ئەو خەبەرە

پۆلە! جەرگ و دلم سووتا، لىم خرا بوو ھەموو جگەرە

پۆلە! بلەپۆمى نۆر بىن خىرەتن، لە بەختى من ھەژارى

نە بەپىادەى دەگەم نە بە سوارى

حەیف و سىن سەد مەغابن لە بۆ خان سولەيمان بەگى قوللى بەگان بېھۆشیان دەکرد

بە پىيالەى ژەھرى وەك ژەھرى ماری

پۆلە! بە گولەى عرووس و ئىنگلىسى برىندارى

پۆلە! بچم نەرەسوو و لوقمانى بىنم بەيەكجارى

برينانت دهرمان بګن پڼګارت بګن له زه مانى

سوارى نه سپى خۆت بيبه وه، ده لټين: ته ماشاى بګن له عارب سوارى

پۆله! شه پى دهوله تيبه نه وا هاتوته سهرت پوښتهى خوندكارى

ده بن بچيه ديوانى خزمهت سولتاني، موچه و مواجى خۆت وهرگرى به يه كجارى

سوار بى نينشاللا بيبه سر كرده، نالاي سولتاني وهرگرى، ګورهى قوشه نى بى

به نيختيارى

پۆله! نه توو يو سر هه لټاينه نى له يو له شكرى، خوښت له دهم و سميان ده بارى؟

پۆله! دلڼ پاناو هستى له بهر نه وان خه مان له بهر نه وان ګله بيبان

پۆله! پټم نه بوو پابرم له يو كوښتاني هه له دنبيان

پۆله! لټره پوښشم، يا بچمه مه مله ګه تى هينديان

پۆله! پټم نه بوو پابرم له بهر سه ياح و قاسيدى هه موو دهوله تان، دوامين له بهر سه رياز

و تفه نګچيان

دلڼ به خه مه، ګه لټك به خه ياله

ناورم ده به ده نى به ريووه، غورزه مه، لى هه لګرتووم، ګه ماله.

نه وا ميوانى دهوله تيم هاتوون له شكرى ده لټ: «داخولا! خان سوله يمان به ګى قولى

به ګيان له ماله؟

له بوټ به قوپه نى بيزايه هه لټلټم، ده هاته ده رى، غورزه مه مال به ماله

له بوټ به ګه له بابى سپى هه لټلټم له ده ربه ندى بازيان چغه ي خوڼم لى نه ګا به

ګوپاله

له بوټ به سى كوپره هه لټلټم له سر شهت و به حرام لى نه ګا به ګاله ګاله

پۆله! ده ګل تزمه بوچ وا بن فيكرى؟

چاوان هه لټاينه نى له بابى خۆت بفكرى

بوچ هه لټناستى چله وى نه وا ميوانانه بګرى؟

ده ترسم باى شه مال بن، جيتى خان و مير و سولتان له من بګرى

خان سوله يمان به ګى قولى به ګان بن يو خوى به سواره ي، به سپا و له شكرى

له شينګى مالموږيان پسته ي خور پاكښى بګه وټته دووى بلن: ها بېګرى نه ګرى

حه فيټك و سى سه د موغابن يو خان سوله يمان به ګى قولى به ګان به پيالټيكي زه هرى

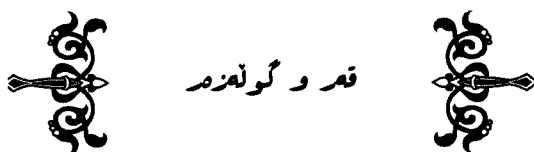
و زه هره ماري له ګولانى پوښيان خه چلئ

جە یەفێک و سێ سەد موغابن بۆ نەپێکی وەک خان سولەیمان بەگی قوڵی بەگان ئەگەر
بێن حال دەبوو بە پیاڵێکی ژەهرەماری لە کۆلانی دە پۆمییان».

***

وهختىكى شا عه باس له ئيسفهانىرا هات بۆ دمدى، هاته سندووسى! ميوانى فەرەجوللا خانى، ئاغاي سندووسى بوو. فەرەجوللاخان زۆر حورمەتى گرت. شاعە باس لە و سەرئى كه گەپاوه، فەرەجوللاخانى دەگەل خۆى برده ئيسفهانى. فەرەجوللاخان دوازده كوپى بوو. كوپى له هەمووان گەورەترى قەر بوو. قەرى كرده حاكىمى سندووسى. خەبەريان بۆ قەرى هېنا گوتيان: « حەمەدى پاشاغان كچىكى هەيە نئوى خاتوون گولەزەرە؛ قەت جوانى وا نىيە». قەر قاسىدىكى نارد بۆ كن خاتوون گولەزەرئى. قاسىد چوو سوورپەتى خاتوون گولەزەرئى بۆ هېنا. بەقەرى نىشان دا. قەر لە سوپيانى شىت و شەيدا بوو. قەر ناردىيە كن بابى گوتى: « بۆم عەرزى شاي بكا بە تۆكەرى خۆى قەبوولم بكا؛ ئاشق بە كچى حەمەدى پاشاغان بووم؛ جا كەيفى خۆيەتى». هەلى گرت لىئى نووسى: «ئەو عىلى گەرمىنيە؛ پىئى ناكەوئى ئەمن بنىرمە كنى كچىكم بداتى. بۆ خۆى بنىرئى خوازىيئى بكا». قەر قاقەزىكى بۆ حەمەدى پاشاغانى نووسى:

«حەزئى دەكم بە ولاتى سندووسىش پابگا، خاتوونىكى هەيە بە منى كەرم بكا». حەمەدى پاشاغان بۆى نووسىيەوه: «چلۆن رېك دەكەوين؟ ئەو خەلقى كوستانى و ئەمن خەلقى گەرمىنى. كچى من لە كوستانى بەپىئى ناچى و ئەويش نايەتە گەرمىنى». قەر گوتى: «هەلدەستم بۆ خۆم دەچم ئەگەر كەيفم گرتى، ديمەوه لەشكرى دەبەم بەزۆر لىئى دەستىنم. ئەگەر كەيفم نەيگرت ديمەوه ماله خۆم». جا هەلستا بەرگىكى

تۆکه رانهی ده بهر کرد، پۆیی بۆ نئو عیلی همه دی پاشاغان. خاتوون گۆله زهر به سهر ماله پاده گه یشت. گوتیان: «بابم له چی ده گه پئی». گوتی: «له شوانییکی، له بهر خه وانییکی ده گه پیم». چوون به خاتوون گۆله زهریان گوت: «کوپنکی جوان له شوانییی ده گه پئی نه توش چ شوانت نییه». ئه گهر خاتوون گۆله زهر ته ماشای کرد کوپه جحیله یه کی نۆد جوان بو. گوتی: «کوپه! شوانیت پئی ده کړی؟» گوتی: «به لئی قوریان؛ باب و باپیرم هر شوان بو». گوتی: «نئوت چیه؟» گوتی: «دایک و بابم نه بووه هر به هه تیوی گه وره بووم، پێیان گوتووم قهر». گوتی: «له کوئی هاتووی؟» گوتی: «قوریان هیند که پاووم نیسه هانیشم دیوه». گوتی: «به رخانم لئ نادزی؟» گوتی: «قوریان دزی به من ناکړی. که په نک و گوجانیان داتی». ته سلیم شوانانیان کرد. پۆنکی له مه پری هاته وه. خاتوون گۆله زهر بۆخوی له بن پانکیی دانا.

سه ره بخو پئی گوت: «شازاده قهر! نانی بخو». قهر نانی خوارد و هه لستا بهرخی وه رگپرا چوو دهشتن. به بهند به ئاوال شوانانی گوت:

«بابم حاکم بوو له نیسه هانی، بۆ خۆم میره تیم ده کرده وه ده گه ل به گه ره

چه ندیم له دیوانی پۆده نیشتن میرزای زنده نووس و سینه ده فته ره

چه ندیم له بهر دهستی پاده وهستان کوپه کوپه ی به کێرد و خه نچه ره

چه ندیم له دیوانی هه بوو پیاوی قابیلی مواجب به سهره

پۆنئی سه د ته ورزین به دهستی پاشای سجده ی به خیریان دینامه به ره

ده ره بند به مالی دنیا به ته بووم؛ عه زیزم! ده منارده وه ده ره به ده ره

ده چوونه مواجب وه رگرتن، هه موو تۆکه ره سه ره به سهره

حوکماتی سندووسی هه موو به چه نگ ئه من بوو سه رانسه ره

ناوه لالا کهس نه بوو ده نگ بکا له بهر پادشای قه جه ره

وئستا به سه ری پووت و پئی پتخاوس بهرخی همه دی پاشاغان له خرپه ری بالئین

ده چه لئیم ئه و به ره

چاره م نییه، وئستا ده بین هه تا ئیواره ی گوجانی بچه قینم، له پیش بهر خۆلان رابوه ستم

ده سته و نه زهره

که په نکى شوانانم ده ستویدا به، کلای جوار گۆشم له سهره

هئستا ئه و م له ده وری حوکماتی بابم پئی خوشتره، ئه گهر هه موو ئیواره و سبچه ینان

خاتوون گۆله زهر به له فزیکى شیرین ده لئ: ماندوو نه بی، شازاده قهر!

بابم حاکم بوو له نیسفه هانئ بۆ خۆم میریه تیم ده کرد له سندووسی
چەندم له دیوانئ شل ده بوو میرزای قابیل و ئیشک ناغاسی
پۆڤڤ ههزار عهرزچیم دهاته پای دیوانئ، دادی هیندیکیانم دهگوت، عهززی هیندیکیانم
نه ده پرسی

وێستا بهرخی حه مه دی پاشاغان له خرخره ی بالینئ ده چه لێنم له بهر پووی تۆ به پیتی
پیتخاوسی

به زگکی تیر و به دووان برسی
وێستا ئه خوشیه م گه لیک له دهووری حوکماتی بابم پین خوشتره، نه گه ره موو
نیواره و سبجه یان خاتوون گوله زه رێ باریکه له به له فریکی شیرین له قهزی بێ کس و
باب ده پرسی

بابم حاکم بوو له نیسفه هانئ نه منیشیان ته له ب ده کرد حوکم ده هاته وه سه ره
ته داره کم ده گرت، بارگه وینه، چه ند م په نگین ده کرد نه وه تۆکه ره
ئالام هه لده کرد، شه پیووریان ده کیشا نه ویه ره نه ویه ره
هه موو تۆکه ران چغه یان دروس ده کرد په پریان ده دا له سه ره
هیندیکیان به رگیان عه جه م بوو، هیندیکیان کورده واریان ده کرده وه به ره
نه گه ر ته داره کم بۆ ده گرتن، له سانم ده دان، لێم ده کرده وه نه زه ره
چ بکه م، وێستا غه ربیی شارانم، له وانی ده ره به ده ره
که پکی کوردم ده به ردایه کولای چوارگۆشه م له سه ره
ده وه ره عه زیزم ئیستا گۆچانی کوردم به مسته وه یه، به که لاشی دۆمان ده که م نه ویه ره
نه ویه ره

نه گه ر سوار ده بووم، ئالایان له دوو پاده کیشام، لووزه وی سوارانم ده که وته وه سه ره
هیندیك ده یانگوت: نه وه کوپی پادشای ئیرانییه؛
هیندیکیانیش ده یانگوت: نه وه شازاده قه جه ره
نه گه ر سوار ده بووم له سندووسی بۆ نیسفه هانئ بچه وه خزمه ت پادشای بکه مه وه
نه زه ره

نه گه ر داخیل به نیسفه هانئ ده بووم، دوو مه نزل م مابوو قه ره جوللاخانی بابی خۆم
ده ینارده وه خه به ره

پۆست و پا که تی بابم بۆ ده هات، ده یگوت: له سه ری بابت که وئ، زێر و نه شه رفی

بەشیتهوه ئەویەر ئەویەر

ئەگەر داخیل بە ئیسفەهانی دەبووم، تۆپ و تۆپخانه و سەرباز بە پیرمهوه دههاتن
دهیانکردهوه ئەویەر، ئەویەر

هیندیک دهیانگوت: ئەو کۆپی پادشای سێ تۆقه. هیندیکیش دهیانگوت: ئەو کۆپی
فەرەجوللاخانی قەجەرە

ئێستا چ بکەم بەرخۆڵە حەمەدی پاشاغان دەچەلێم ئەویەر ئەویەر
وێستا دەستم بە گۆچانی کوردی شل بوو، پێم لە کەلاشی دۆمان هاتۆتەدەرە،
ئێستا بە سەری پووت و بە پێی پێخاوس بەرخە حەمەدی پاشاغان دەکەم ئەویەر
ئەویەر

چەندەم، بەرهەڵدا کردوون، ناز و تۆکەر و نیازم و ئەسکەرە
چەند بێ خودانن میرزا و پیاوی دەموختەبەرە
کوانێن ئەو پیاوانە پادەوهستان دەستەونەزەرە؟
وێستا بەرخە حەمەدی پاشاغان لە خەرخەری بالینی دەچەلێم ئەویەر، ئەویەر
ئەو خۆشییەم پێ گەلێک لەوان خۆشتر پادەبرێ، ئەگەر هەموو ئێوارە و سبەحەیان
خاتوون گۆلەزەر بە لەفزی شیرین دەلێ:

ماندوو نەبی شازادە قەرە
ئەگەر لە سندووسی وەدەر کەوتم بۆ ئیسفەهانی، دههاتنه پێشم، وهکیل و وهزیر و
موختاری دە دیوانی

تەگبیریان بۆ دەکردم دهیانگوت: لە شای بستینه ئینشاللا پێی گوزەرانی
پیاویکی زۆر نەجیب و ئاقل، هەتا دێیهوه لەسەر مەملەکەتی سندووسی دانێ ئەگەر
ئەو قسانەم دەبیست تەواو

بە ئاقلی خۆم پیاویکی زۆر ساحب کەمال لەسەر مەملەکەتی سندووسی دادەناو
وێستا زۆر خرابم دەگەڵ خاتوون گۆلەزەرێ لێ قەوماو
ئەو خۆشییەم هێشتا لەو خۆشیانە پێ خۆشترە ئەگەر هەموو سبەحەیان خاتوون
گۆلەزەر دەلێ: قەری غەریب، ئەو بەرخانە بێنەو و او

لە خۆم غەریب و خانە وێرانی
سەد عەرزچیم بوو سبەحەینی هەڵدەستام، دههاتمهوه دیوانی
حدوودی گەرمیتم بوون لە ئیختەخانێ

دهمگوت زینیان له پشتی کهن تاجی و تولانم بینه دهکی دیوانی

دهمگوت تۆکه ران بانگ کهن، سواران بدن له سان

ئەمن ویستا ئەو خۆشییەم پێ خۆشتره لهو خۆشییانه ئەگەر خاتوون گولەزەر دەلێ

ماندوو نەبی هەموو ئیوارە و سبەینانی

خولایە ئەو پیاوێ چاکە کە تۆ لێ بی پازی

ئەگەر پۆژ دەبۆو له لایەکم دەبوو تۆپ و تۆپخانه و له ئی دەکەم دەنگی مووزیک و

سەربازی

له لای دیکەم دل بریندار بوو، خاتوون گولەزەر گرتوویەتی به گازی

ئەگەر خودا نه خواسته بچمەوێه حوکماتی سندووسی دیسان له دلم، دەبیتهوه به شین

و تازی

دهترسێم ئەمن ئێره به جێ بێلم ناموسلمانیک بێ خاتوون گولەزەر لێ له حەمەدی

پاشاغانی بخوای

پۆژم لێ هەلات گەشتە محەلی چیشەنگاوی

زەینێ خۆم دەدا تاوێ حەمەدی پاشاغان یەکی بەژن باریکی کێل گەردن لەبەر

خۆی دابوو چارشیویکی دارای دە پێی خۆی کردبوو جووتە کەوشیکی سەغری دەستی

دەدا دەستیگ ئافتاوێ و مەسینەئێ ئەرزه پۆمی سەبر سەبر. نەرم نەرم دەهاتهوێ بۆ پازی

سەراوێ. »

ئەوا دێ له قەری بێ دایک و باب دەکا سەلام و سەلاوی

قەر دەلێ: «عەلیک ئەسڵام و پەحمەتوولاهی خاتوونێ کێل گەردنێ بەلەک چاوی!

تاوی لەرز و تۆبەتێ گرتوومی، وەرە بە دەستی موبارەکت بۆمەیه چۆپێک ئاوی.»

خاتوون کە خۆی ئەگرت بە عینوان و تەکەببۆر دەستی دا جامی دەچۆوێ سەراچاوی

کانی بازنە و کرمەک و گوارە و ئەنگوستیلەئێ لە دەستی خۆی دەرھێنا، لە جامی ئاوی

دەنا دینێ لەپیش قەری بێ دایک و بابی دادەگری

قەر لەبەری پێیانی هەتا تۆقی سەری دەوێ خاتوونێ دەفکری

هەرچەند دەکا و دەکرینێ چ عەبیانی لێ ناگری

دەلێ: «قەر بابت ماقوولە یا بە بابیرم لێ گەورەتری؟

ئەمن دەترسێم شکایەتی خۆلات لێ بکەم، دەترسێم لێم بێ بە کوفری

ئەگەر هێندە ساحیب حیلەئێ، بۆ کەپەنکی شوانانە وەستۆی خۆت دەگری؟

ئەگەر خۆت بە پیاو دەزانی بۆ نانئیری لە دووی سەرباز و لەشکری؟
ئەگەر هیئەندە بە عیلمی بۆ دەس لە حوکماتی سندووسی هەڵدەگری؟
وا ناکە جاریکی یەکت پێ هەلخەلتێ وەئەستۆی خۆت بگری
دەستم شل بوو بۆچی جامی ناویم لێ وەرناگری؟»

قەر دەلت: «خاتوون! خۆلاوەندی عەلمیان دەستت دە عەمری گری
لە نەمامەکانی بەهەشتی ئەتۆم پێ چاتری

ئەوی ئەتوو فەرمووت بە قەری غوریەتی پێ دەگری

تاوی لەرز و نۆبەتی گرتوومی، ددانم ددانی ناگری

کەس پێی ناکەوێ عەیب و عاران لە توو بگری

ئەگەر بلیم بابم ماقوولترە بۆم دەبیته کوفری

ئەگەر بلیم باپیرم گەرەیه خۆلا لێم هەلناگری

خاتوونێ حەمەدی پاشاغان ئەمن میوانم دەبی قەدرم بگری

ئەتوو خانەخوێی دەبی دە غەریبان بگیری؛

ئەتوو نەجیب زادهی کەس نابێ مەقسوود لە دەرکی توو بمری

نابێ خەیاڵیکی بکەیهو لە تیپ و قۆشەن و لەشکری

نالیی ئەگەر پیاو دل هیلایکی نەکا نایە کەپەنکی شوانان وەخۆی گری

پیاو چلۆن چۆل پەرەستێن دەکا، دەست لە مەنسەبی هەڵدەگری

کاریکی وا بکە، ئەگەر خۆلاوەندی عەلمی لێت هەلگری

وەرە چۆپیکم ناوی بە دەرەو بکە، هەرەل سندووقی سەری خۆت، دومینت ئی براکانت،

دەشقهەم جامی دەستی توو لێم ببێ بە شیفا قەری بێ دایک و باب لە ولاتی غوریەت

بەبێ کەس نەمری».

خاتوون گولەزەر ئەگەر بۆ قەری دینا ناو

دووچارە لە قەری غەریبی دەکرد سەلاو

دەیگوت: «چونکە پێلالوی غەریبییت وەکن ئەمن هیناوه

هانی بەدەستی خۆم بتدەم ناو

نازانم کوپی کێی وات لێ قەوماوه

وەرە بۆ خاتری خۆلای نێوی خۆت بە من بلی تەواوه

لەبەر نەناسینی ئەمن هیچ ئەلفەتم بە توو نەداوه».

قەر ده‌لئ: «خاتوونئ! عەمروچاوم! بابم پاهەری ئیسفەهانئیه له پیش پادشای پاهه‌ستاوه

بوخۆم حاکی سندوقسی بووم ویلایه‌تم له خۆم تیک داوه
چەندم کۆشک و تالاری عەزیز و شیرین لئ به‌جئ ماوه
چەندم حدودی بئ نیشانه له ئیخته‌خانام هەمووی مه‌حتەلن، کەس نییه پتیا
بکاته‌وه په‌شه‌پاوه

ئیسفا تۆکه‌ر و تابیعەیی من هەموو تازیە‌دارن؛ ده‌لئین قەری کۆپی فەرەجوللا خانی نه‌ماوه

خاتوون ئاوری تۆم تئ به‌ربووه هەموو جگەرم سووتاوه

خاتوون ئەمن بۆیه‌کی مردووم ویستا به‌منه‌تم ده‌بیئی چۆپیک ئاوه»

شکایه‌تیا له هەمه‌دی پاشاغان کرد، گوتیان: «خاتوون گولە‌زەر ئاشقی قەری بووه». هەمه‌دی پاشاغان، پتیی زانی که قەر ئاشقی خاتوون گولە‌زەرئ بووه گوئی: «مه‌سلە‌حه‌ته خیلئ ئاوا بکه‌م بۆ گه‌رمینئ، کەس نه‌زانئ»

جا هیئای ته‌داره‌کی گرت خیلئ به‌ریته‌وه ئەودویی. سبەه‌ینئ زوو خیلئ برده‌وه بۆ گه‌رمینئ. قەر چوو هه‌ر ئاوئ ده‌ستی به‌ گریانئ کرد.

هەمه‌دی پاشاغان زانی. له‌دووی نارد گوئی: «پۆله! وه‌ره ئەمن ده‌ست له‌ توو هه‌لناگرم، هه‌رچه‌ند دراوت ده‌وئ ده‌تده‌مئ؛ مه‌به تۆکه‌ری کەس، هه‌تا سالێکی دی خیل دیته‌وه، دیسان وه‌ره‌وه کنه خۆم بیه شه‌ریکی مالی من». قەر ده‌لئ:

له‌ خۆم بئ کەس و سه‌لایه!

جا من ئاوریکم گرتووه هیچ چارم نایه. له‌ توو چلۆن بسیتیمه‌وه مالی دنیا به‌ نه‌گه‌ر نینزم ده‌ی ئەمن دیمه‌وه گه‌رمینئ گه‌رمه‌سێر ده‌کیشمه‌وه جه‌فایه».

هەمه‌دی پاشاغان ده‌لئ: «پۆله! ئەوه نابئ ناگرئ

ئه‌توو خەلقئ کویتانینئ بۆ گه‌رمینیت به‌رم لیم قبوول ناگرئ

چه‌ندت زێر و زه‌مه‌به‌ر ده‌ده‌مئ، به‌ دل و به‌ جان بگه‌په‌وه به‌دواوه

خۆ من ده‌ربه‌ند نیم ده‌گه‌ل خۆم ده‌بردی ئەما مۆر و قاقه‌زم به‌ ده‌وله‌تان داوه».

ئه‌وئ پۆژتیا چادر گویته‌وه بۆ موباره‌کی له‌ جییه‌کی دیکه‌یان هه‌لداوه.

قەر ده‌گه‌یه خاتوون گولە‌زەرئ ده‌یگوت: «خاتوونئ گیانه!

تیریکت لی دام زور بین دهرمانه

هیچ خهبرت زانیوه بابی من له ئیسفه هانی سەتی وهک بابی تۆی له بهر دهستانه

دهستم له پادشایه تی هه لگرتوو هاتووم له بهر توو بووم به شوانه

وێستا وا بابت ده لێ لێره مه مێنه ئەمن ده پۆم ئەتوو به جێ بمێنه لێره کانه

ئه گهر ئەمن له بهر خاتری توو نه بین ده نیتم له سندووسی بێته وه سه رباز و توپخانه

به خو لای ئەمن ئابرووی به هه زار سالم چوو له نیو عیلا نه

یانه پاکی به قه ده ده م، یانه تالان ده که م حه مه دی پاشا غانه

نایه لم ئەتوو به رنه وه گهرمێن ئەمن بيم بین خودانه»

خاتوون ده لێ: «قهر مالۆیران! ئە گهر خۆت بین خودان کرد ئەمنیششت! کردوو بین

سه لایین

نه بوو ده پۆزان ده پێش ئەو قسه دا خۆت ئاشکرا بکردایه، وێستا چ بکهین چم له دهس

نایه»

قهر ده لێ: «ئاخر ئەمنیش بووم بین سه لایه

وێستا چ بکهین چم له دهس نایه

پێی ولاتی سندووسیم لێ به ستر ده گه ل ئی به غدایه».

خاتوون گۆله زهر ده پوا له بۆ کویتسانی ده عه زیم، قهری بین دایک و باب به جێ ده مینێ

له بۆ خه موخه فەتی ده وێ دنایه

قهر ده لێ: نایه چهندی گازی گۆله زهری باریکه له ده که م نایه

خۆی له من کرده که وێکی گهردن رهش، خۆی هه لده کیشا کێلی ده کویتسانی قهری

بین دایک و باب به جێ ما له بۆ خه م و خه فەتی ده وێ دنایه

هه رچه ند کل له چاوی ئەوی کافریابه ی دێ، له چاوی قهت که سی نایه»

قهر ده لێ: «خاتوون گۆله زهر گیانه!

ئهتوو ده چیه وه گهرمینی گهرمه سیتر، ئەمن به جێ ده مین لێره کانه

ئەمن خه مگینم ئەتۆش نات بێته وه گوزه رانه

خاتوون گۆله زهر! وه ره . سویندیکت بۆ بخۆم به حه دیس و یه کیکت بۆ بخۆم به

که لامووللایه

ئه وه ده پۆیه وه گهرمینی گهرمه سیتر، ئەمن بۆ کن هیچ به نی ئاده میان له پووم هه لئایه

خاتوون عه زیم! ده زانم ده گه ل به غدایه م لێ ده قه ومێ شه پ و ده عوایه

خاتون بۆ خاتری خولّا و پیٹھ مہران پیم مہ کہ ده عوایہ
 ده زانم گیتچہ لم لی ده قہ و منی ده گہ ل شاری به غدایہ»
 خاتون ده لئی: « قہ ره نه توو نه گہر هاتیه نه و ولاته ی خۆت کردہ غه ربیبکی
 قہ له نده ره

عه زیم و یستا له بهر نه من له مال و حال ی خۆت بوی ده ره به ده ره
 جا نه گہر نه من برۆم، نه توو کهس نییه لی بکی نه زهره
 نه منیش سویندت بۆ ده خۆم به زاتی خولای و به که لامووللای نه که ره
 «نه من حه لالی دنیا به له خۆم حه رام ده که م، هه تاوه کو قہ ره له گهرمین نه گهرمه سییم
 دینیتته وه ده ره»

قہ ده لئی: «نایه! نه مپۆ دوو پۆزه ده نگی خاتون گولہ زهریم له بنی گوئیان نایه!
 خۆی لی کردووم به که ویک ی گهردن پهرش، خۆی هه لکیشا کیلی کویتسانی
 قهری بن دایک و بابی به جی هیشته له بۆ کویره وه ری و خه فته ی ده و ی دنیا به هه رچه ند
 کل له چاوی نه و کافریابه ی دئ، قهت له چاوی کهس نایه»
 نه گهر پاز و گله بییان لیک ده بوو ته واوه،

خاتون بۆ گهرمینی گهرمه سیژ ده پۆیی، قهر له ولاتی کویتسانی به جی ماوه
 حه مه دی پاشاغان ده لئی: «ده نا پۆله قهره! ده ولته زیاد و مالئاوا»
 قهر ده لئی: «له خۆم خانه خه راپ و مالویرانی!

نه من چلۆن به بنی کهسی له دوور ولاتی بکه م گوزهرانی؟»
 خیل ی حه مه دی پاشاغان باری ده کرد ته رک ی ده کرد نه و مه کانه
 قهر وه دووی خیلانی ده کهوت بنی سه ر و بنی زمانه

نه گهر حه مه دی پاشاغان داخیل به گهرمینی ده بوو، به کری شینخانی ده پۆوه میوانه
 سن پۆزانی قهرار ده گرت، بۆ تیجاره تن ده چوو پرووی ده کرده شارانه
 قهر نه و له بیابانان، ته ماشا پێیانی ده کرد، کاروانیک دیاره
 ده لئی: «بچم حه والی نه و کاروانه ی بکه م پرسیاره
 نه و کاروانه نازانم نه گایه، نه گاداره

نه وشتره، نه وشتریاره
 نه پیاده یه، نه سواره

بچم حه والیک ی حه مه دی پاشاغان له وی بکه م پرسیاره».

قەر دەیزانی بەکری شیخان حەزێ لە خاتوون گۆلەزەرێ دەکا
 بەکری شیخانیش دەزانی قەر حەز لە خاتوونێ دەکا. قەر خەلقى کوێستانی بوو،
 بەکریش خەلقى گەرمینێ بوو. ئەوا دەپوا بۆ تیجارەتێ
 قەر بانگ دەکا: «کاروانی، ئای کاروانی!
 ئەتوو هیچ هەوایی خێلی حەمەدی پاشاغان نازانی؟»
 بەکر گوتی: «ئەمن کاروانم،
 پەنسی گەرمین و کوێستانم
 هەوایی خێلی حەمەدی پاشاغان زۆر چاک دەزانم
 ئەمشەو سێ شەو لە نێو خێلی حەمەدی پاشاغان میانم
 ئەگەر خەبەری خێلی حەمەدی پاشاغان لەمن دەپرسی: خاتوون گۆلەزەر نەخۆشە
 دەردی گەلیک گرانە

عەزیزم ئەمن ئەوئ شەوئ لەوئ بووم بۆیان کردە سەدەقە چل شەکی جووت ددانە
 ئەمنیش چووێ سەری نەزمانی دەگەپێ نەهەلدینێ چاوانە
 نەخۆشیکی هێند گرانە لەکنم هەتا ئیوارێ نازی ئەو بەستەزمانە».
 قەر بانگ دەکا: «بەکر بەکری شیخانێ!
 مەوت بەکەوئ لەسەری زیانی!
 بەکر بەکری مآل شیواوێ!
 یا پەبی، سەفەرت نەبێ تەواوێ
 خێرێ لە جوانی خۆت نەبینی کوێرت ببێ هەردووک چاوە
 ئەو چی خەبەرێکە لە بۆ منی مآلوێرانت هێناوێ؟
 یا پەبی! سەفەری خێرت نەبێ، بەسەلامەتی نەگەڕێیەو بەدواوێ»
 بەکر دەلی: «ئەتوو خەلقى کوێی لە خاتوون گۆلەزەرێ دەکەوی پرسیاری؟
 خاتوون گۆلەزەر هە زمان خۆشە بەشوان و گاوئانان دەکاتەوێ بیگاری
 ئەگەر خاالی بار دەکا، بسکیکی دەنێ دەخەنێ یەکی دەنێ دە ژەنگاری
 هەنێی خاتوون گۆلەزەرێ دەلیی پۆژی مەنەوەرە، لە مابەینی عەرز و ئاسمانێ
 دەکاتەوێ کارێ
 مەخلووقات گوزەرائی لەبەر دەکا لە سبەحینێ هەتا ئیوارە».
 قەر دەلی: «هەی بەکر، بەکری شەیتانە!

خولا چلونت لښ قه بوول دهكا له گهال من دهكې شو قسانه
چ بكم، دل هيلاكى كړووم گاكا دهېم به ټوكړ و گاكا دهېم به شوانه
نه گړ لښ موعه بېن بڼ نه خوښيكي هيلاكه پاستن شو قسانه
بوخوم دهېمه نيلچي، دهچم دينمه سهرى نهره ستوو و هكيميكي وهك لوقمانه
ده شقمه خولا ته وظيف بډا پاست بېته وه، شايي به دنيايه، نه وجوانه» .
به كړ دهلئ: «به خولاي! نه خوښ بوو خه لقي هه مووى بوى پاره ستابوو، له نامين
ناميني هغه و مهلايانيان ديتانه وه سهرئ له بوى بخوښنه وه ياسنئ. نه گړ ياسينيان
كړدبوو ته واوه

چاوى ه لآت زباني كراوه
ټوكړ و پېشخزمه تان موژده يان له بو حه مېدى پاشاغان هيناوه
حه مېدى پاشاغان شوكرانه ي ده بژارد گه ليك له بهر خولاي پاراوه
نه گړ نه منيش زانيم خاتوون گوله زهر چابوو، قه تارى خوم پاكيشا هاتووم واوه»
قر دهلئ: «نه گړ نه مرم، بژيم، بمښم
ده بڼ بڼ سوعه تيكي به حه مېدى پاشاغان بنوښم
ولآتى به غدايه ي پتوه بشيويښم» .
به كړ دهلئ: «نه توو له وهى مه كه فكرئ
پياوى شوانه ويښه و بېكه س ده گال عيلى چي پڼ ناكړئ»
قر دهلئ: «نه توو بزانه قسه ي شو تاجرې هه موو خوږايبه
له توو واوو هه موو شتيك چه رچيگه رى بازارپيه
كه زگه زه ي چيتي ده فروشي له توو وايه هه موو شتيك چه رچيگه رى بازارپيه
نه گړ نه مرم، بژيم، بمښم
ده بڼ به مه مله كه ت ئيسفه هانئ پابگه يښم
توپ و توپخانه و له شكري بوسه به غدايه دښم
پڼي كويستانئ ده به ستم گه رمښئ ده بشيويښم» .
به كړي شيخان دهلئ: «به خولاي! به شوانان پڼك نايه شو كارانه
حه مېدى پاشاغان پياويكي ماقووله، شاري به غدايه شاريكي گه وره و گرانه»
به كړي شيخان دهلئ: «جاري له قسانه گه پڼي خولا بكا خاتوون گوله زهر چاك بڼي
له درده ي، خلاص بڼ شو به سته زمانه» .

قەر ده لى: «به كر ئه توو به كرى شىخانى».

قسه ى چاكت به زاريدا نايه

په بى زليل بى له چاوان، نه كه ويه بهر ئالاي حه زره تى په سوولوللايه
خاتوون گوله زهر ئينشاللا له و درده ى پزگار ده بى، چونكه ده گه ل ئه منى خواردوه
كه لاموللايه

ئه وه ده چمه وه سندوقسى بوى دروس ده كه م تىپ و سپا و ئالايه

په بى هه ر دوو چاوت كويز بى، ئه توو بوى قسه ى چاكت به زاريدا نايه ؟

به كر ده لى: «ئه من چ بكه م، پتيوارم، تاجرى هه ر چوار ده وله تانم

ئه وى ديومه هه ر واي ده زانم

ئه منيش سويندخورى خاتوون گوله زهرىم بوى وا سه ره ويرانم

مو داخل له به غدايه ده كه م خوم به توكه رى فره جولا خانى حاكمى سندوقسى

ده زانم».

قەر ده لى: «به كر! دلت خوش کردووم به و قسانه

خه لقى گووى خوارد له گووى بابيان ده يانگوت: شيته به كرى شىخانه

وه ره ده مه يدانى خه وف و په جايه دا به ئه مانه ت بچو حه واليكم بۆ له حه مه دى پاشاغان

بزانه

بۆ خاترى خولا و پينغه مبه ران! به كر بۆم بكه ئه وئى سوباتى

بچو كن حه مه دى پاشاغان، بلئ: قه رى كوپی فره جولا خانى ده يگوت خاتوون

گوله زهرىم بداتى

مه لئ: قه ر شيت و ئاگا له خو نيه

ئه من ساله وه ختيكه ده ستم له حوكماتى هه لگرتوه شاه عه باسى ئيسفه هانئ ده گه ل

فهرجولا خانى له بهر ئه وه ئه منيان به نه حله ت كرديه

ده زانم خاتوون گوله زهر ده گه ل توش سويندخوره، به لا ژن دينى نيه

ئه توو ئه مينى هه ر چوار ده وله تانى ئه و كاره ش بۆ توو عه بى نيه

بچو بۆم لئ بزانه قسيكى به سه حيه

وه لا يا ئيسفه هانئ به قې ده ده م، يا پئى كويسانئى لئ قه ده غه ده كه م يه كجاريه

به يه كجاريكى بچو، كارم بكه ته واوه

شه رمت پئ نه بى سه رى قه تارى بگيره وه به دواوه

یانه سندووسی به قې دهدهم، یانه بهغدايه دهستینم تهواوه».

بهکری شیخان له شهرمی قهری گهپاوه

ههتا وهکې له ننوړ خیلې حهدهدی پاشاغان ته مبهلّیتی خوی به عهزئ داداوه

چوو له حهدهدی پاشاغانی کرد سهلام و سهلاوه

حهدهدی پاشاغان دهلن: «وهه لیک نهسلام، خیره، شوکورا! وا قهتارت گهپاوه».

گوتی: «نازانم چت عهرز بکه، قاسیدم هیچ گلهییم له سهر نییه

به پئی راستی خوم ده پویم یه کیک له پازی بهردی بانگی منی کردییه

گه لیکم قسه دهگه ل کرد ههتا دوینن نه مزانی کییه و کوینده رییه

سهری قهتاریم پراگرت گه لیکمان پیکه و قسه کردییه

گوتی: «نهن قهرم کوپې فهرجوللا خانی ئیستا له نیسفه هانی شا عهباس دهگه ل

بابم لیم دهکا گلهییه

نهگه ر خاتوون گوله زهرم نه داتی بهغدايه ی لئ دهکهم ویرانه».

نهگه ر حهدهدی پاشاغان نه و قسه ی بیست تهواوه

دهیگوت: «سه برئ بگره بهکر، ههتا قسیکی له مالن دهزانم تهواوه».

ناردیه کن خاتوون گوله زهرئ: «نه و خه بهره چیه، دهلین زیانت ده گریو ناوه

دهگه ل شوانیکی خو پیره؟» دهلن: «بابه نه من عیليکی سهر ئاواله م، بن خودانه

نه توش مه زنیکی گه وره ی ساحبی هه موو عیلانه

پدین سپی دوله تانی، چاکت ده ناسی سولتانه

نه من صاحب دهوله تم، ده بن بدوینم هه موو شوان و گاوانه

نهگه ر نه من هه موو که سیکی نه دوینم نامبیته وه گوزه رانه

بابه ته سخیری من چیه خه لئ دهکا نه و قسانه؟»

حهدهدی پاشاغان دهلن: «ناردوویه ته کن نه من بؤ خوازیینییه

نه و کوپې فهرجوللا خانی حاکمی سندووسییه».

گوتی: «بابه دهگه ل نه من مه که گفتوگویه

نهگه ر به سه گیکم بده ی ئیختیاری من هه ر به تویه».

حهدهدی پاشاغان بانگی کرده وه بهکری شیخانه:

«نه من خاتوون گوله زهرم دواندوه نه توش بؤ خوت بچؤ قسیکی لئ بزانه».

بهکری شیخان وای گوتییه:

«قوربان! بەریشى سېيىۋە رەن ناكەۋى دەلآيىيە
 دەبىن ژنان بنىرى بزانى قسەى چىيە». .
 ھەمدى پاشاغان گوتى: «جا ئو تەگبىرە بەن نىيە
 بەكرى شىخان ەرزت بگەم قسىكى دىيە
 پاۋەستە خىل بگەپتەۋە سالتىكى دىيە
 لەۋى دەتدەمىن بەيەكجارەكىيە
 بچۇ پىي بلىن جا بزانه جوابى چىيە». .
 ئەگەر بەكرى شىخان جوابى بۇ قەرى ھىناۋە
 ئەگەر ەرزى كرد ھەموو قسەى بۇ گىپراۋە
 گوتى: «يا خولآ بەخىرپىيەۋە زەھمەتت بۇ من كىشاۋە». .
 قەر لە پاستەۋە، گەپراۋە بەدۋاۋە
 گەيىيە جىن ھەۋارى بانگىكى خۇشى لى داۋە
 گىر نەبوو، ھەتا ھات، گەيىيە سىندووسى، جىنشىنى كرد تەۋاۋە
 ەرزى بابى كرد لە ئىسفەھانن، گىپراۋە
 ئەگەر فەرچوللا ۋا دەزانن
 دەچوۋ دەبوو بەەرەزچى لە كوپى خۇى لە شای ئىسفەھانن
 شا فەرموۋى: «ئەۋ لە گەرمىتن ئەمە لە كوستانن؟
 ئەۋە كارىكى زۆر گەۋرەيە مەگەر سولتانى ئەستەمبوولن پىن بزائن». .
 شا فەرموۋى بە فەرچوللا خانىيە:
 «ئەۋە كارىكى زۆر بە قابىلەت نىيە
 لەكنم پۇم كچى نادا بەعەجەمىيە
 ئەلبەتتە كوپى تۆ ەۋامە چ ئاگای لە خۇى نىيە
 دەنا مەملەكەتى من كچى ۋەك كچى ھەمدى پاشاغانى تىدا نىيە؟»
 شاعەباس گوتى: «فەرچوللا خان! قاقەزىكى بنووسە لە قەرى:
 «نىۋى ئەۋ كچەى چىيە؟ قاقەزى بۇ قەرى نارد. قەر گوتى: لە پووم ھەلئايە قاقەزى
 بۇ شا ەباسى بنووسمەۋە»، لەشكرى برد و چوۋ بۇ سەر ھەمدى پاشاغان خەبەرى دا
 بە ھەمدى پاشاغان:
 «ئەمنم كوپى فەرچوللا خانى»

چه ندم خزمه تی به رخ و مه پی وی کرد به شوانی

نه من خۆم کرده نۆکه ریکی که مترین، نه وانم دانا له جیی فەرچوللا خانی

خۆی له من نه ناس کرد قه دری منی نه زانی

نییدی نه ئن له پووی هه ئنایه

یا ده بن خاتوونیم داتن، یا ده بن ده گه لم بکا ده عوایه

نه و نه یزانی نه گهر نه و حه مه دی پاشاغانه

بابی منیش فەرچوللاخان

به کر نه گهر فکرئ بکا، سه د تاجر و توججاری وه کو وی له مه مله که تی پادشایه

قاسدیکی بنیره کن خاتوون گوله زهرئ، بزانی بۆ به کری له من ده کا حاشایه

نه گهر جوابی منی دا ده گه پیمه وه به دوایه

نه گهر بۆ به کری شیخان بن بۆی دروس ده که م سه یر و سوچه ت و سه فایه .

نه و خه به ره به به کری درایه

گوئی: نه مزانی کوپی فەرچوللا خانییه، کوپیراییم دایه

نه گهر خاتوون گوله زهرئ به ده ن به قهری هه رچه ند خه رج و موخاریجی بن خۆم

ده یگیشم له دنیا به

بۆ خاتری قهری خاتوون گوله زهرم به خوشک قبول کرد، بۆ خۆم ده بم به برایه

ده شقمی مه قسوودیان حاصل بن، لیکنتری ببینه وه کام و سه فایه .

نه گهر خه به ری له حه مه دی پاشاغان ده کرد یه قینه

ده یگوت: به خولای! کچی من لایقی کوپی فەرچوللاخانی نینه

لیم قبول ناکا سولتانی نه منیه

» نه گهر بیتو بیده من ده بن عه رزچی بکه م به دل و یه قینه .

نه گهر نه و قسانه ده گه پاوه بۆ قهریبه

گوئی: «له وی وایه هه ر نه وده مه، که ده گه لم ده کرده وه شوانییه

نه و مه عنایانه هه موو چییه ؟

نه و کارانه وا پێک نایه

تازه نه هاتومه تکایه

یان بمداتن یا وه خۆ که وئ بۆ ده عوایه

ده عوایه ده که م به دل و به جانه

هەتتا كەنگى دەگرى ئو بىيانوانە ؟

« لەشكرى ئىسەفەھانى دىنم بە جارىكى، بەغدايە دەكەم ويرانە » .

سوارىكى نارد بەچەپەر و بەروانە :

« تەشرىفى بەكرى شىخان بىتە ئىرەكانە » .

كەخەبەر بە بەكرى شىخان گەراوە

بە پەلەپەل ھات لەولاولە

لە قەرى كەردەوہ سەلاوہ

دەلى: « بپالە ! چ داويكە بۆ منت پۆناوہ » .

دەلى: لەتو ، ھەر ئو قەرى شوان ماوہ

گوفتارە لە بۆ توڤم پۆناوہ

بەغدايە دەكەم بلالوہ

ئاخر نۆڤم لە توو گىپراوہ،»

دەلى: ئەمنىش خەزمەتم پى كراوہ

خەبەرم لە خاتونى گىپراوہ

بە خوشكم قبوول كراوہ

بۆ توو چاكە ئو نەولاولە .

بەكر چو بە قاسىدىيە

بە ھەمەد پاشاغان دەلى بە يەكجارەكەيە :

« ئەتوو بۆ ئو پياوہ جوابت چىيە ؟

ئەويش پياويكى كەم نىيە

بۆ تووش عەيب و شوورەيىيە

دەست ھەلگرتنى لە بۆ نىيە

مەگەر دەولەت لىك درىن يەكجارەكەيە

ھىچ سەفای لە بۆ توو نىيە

بە غەيرەز كۆپرەوہرييە

گوتى: بەكر، ئەتوو بۆ چ لە من دەكەى ھوكمى ؟

كچى خۆم نادەم بە عەجەمى

سبەھىنى بىتە دەعوایە

خەبەری لە بۆ قەری برد
 قەر سبەحەینێ خۆی دروس کرد
 سبەحەینێ فەسلێ چیشتاو
 خەبەر بە قەری دراو:
 «ئەو لەشکر هات لە وڵاو
 دارو بەردی دەپۆشاو
 هەلێ و بگەڕێو دواو» .
 قەر دەلێ: «نەرم، بمیتم
 بەغدا یە پاک دەشیوینم
 یا سەری خۆم دەدۆڕینم
 یا نە گولەزەرێ دەستینم»
 بەکری شیخان وای گوتییە:
 «بۆ توو عەیب و شوورەییە
 ئەو شەرەم هیچ پێ چا نییە
 حەمدی پاشاغان کوێستانی نییە
 لێی گەرێ تا سالتکی دییە
 بۆ گەرمینی لەسەر نەبییە
 دەورە یە بگرە یە کجارەکییە
 لێی دەستینی چارە ی نییە
 وێستا هەقت دەگەڵ بەغدا یە چییە؟»
 قەر دەلێ: «بەکر کار تەواو
 تازە ناچمەو بە دواو
 لەشکر و قۆشەنم هێناو
 سەندووسم لێ بە جێ ماو» .
 بۆتە شەرپ لە زەمانی
 جوابی ئەو قسە ی درا بە سولتانی
 دنیا دەمیێ بە وێرانی
 لەبەر کوپی فەر جۆلاخان

سولتان دەلێ: «پامە مێنن
 ئیسفە هانی تی بگەینن
 ئەگەر قسەم نەسەلمێنن
 قەت نابێ عەجەمێک بمێنن
 هەرچی شیعەییە ببە تلێنن» .
 ئەو خەبەرە هات، گەراوە
 بە میری بەغدا یە دراوە
 ئەگەر میر وادەزانێ
 شەقزەن کەوتە دیوانێ
 دەلێ: «بێننە دەری جەخانێ
 سەربازم بۆ بدەن لە سانی» .
 سەرباز لە سان پراوە ستاوە
 کارێکی گەورە قەوماوە
 ئالای حەقییان هەلداوە
 دەس بە دەعوایە کراوە
 تا نیوە پۆ لێکیان داوە
 لەشکری بەغدا یە شکاوە
 سەری بەیداغان بەردراوە
 هەرکەسە بۆ خۆی گەراوە
 قەر پۆستەمە پراوە ستامە پراوە ستاوە
 شاش و پەپ پالێان وێک داوە
 پالێان وێک دا لە زەمانی
 هەروەکو بەوری بەیانی
 کە عیلات هەموو پیتی زانی
 دەیانگوت: «هەتا دوینێ دەیکرد شوانی
 ئەو پۆکە بەوری بەیانی» .
 دنیا بەو شەپەیی دەزانێ
 بەکری شێخان هات، لەولاوە

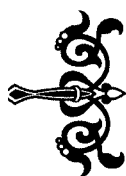

قافہ زنی خاتون گولہ زہری ھیتاوه
ماچی کرد، له سہر چاوی داناوه
به کری شیخان گوتی: «قوریان، چ نووسراوه؟»
گوتی: «دوعا و سه لاوی داناوه
فہرموویہ: بۆ له پھوی بابم وەرگہراوه؟
نۆد خراپم لئ قہوماوه
ئەوا خەتای من گیراوه
پیتی بلن بگہ پیتہ وە
قہرارہ دەگہ لَم پۆناوه
قہرارمان تا بہ هارئ
هەتا بہ خیر خیل دیتہ وە خوارئ
جا بۆخۆم دەگہ لی دەگہ م گوفتارئ
چا نییہ چی دی بگرتئ بنارئ
قہر گوتی: «پیتی بلن پیتی ناکہ م متمانی
هەتا بۆم نہ خوا قورعانی
بۆم دانئ قہول و قہرارئ
هەتا وەکو خیل دیتہ خوارئ» .
به کری شیخان هات، گہراوه
قسە ی بۆ گولہ زہر ھیتاوه
قورعانی بۆ خوارد تہواوه:
«کە هاتم نایەم بہ دواوه،
چی دیم ئابپوو نہکا بلّاوه» .
قہر له بۆ شەوئ گہراوه
لەشکری خۆی کرد بلّاوه
سولتان بہ شا عہباسی تی گہ یاندییہ:
«ئەگەر دەلن تاراجی بکەم بہ یە کجارہ کییہ
ئەو شەپ و مەعرە کە چییہ؟
شا عہباس وای گوتییہ:

«ئەگەر دەفەر مووی دەری کەم خوی پریه
 دە سولتانی زیاتر کەسم نییه»
 سولتان وای دا جوابی وییه:
 ئیختیاری وی به من نییه»
 فەرچوللاخان قاقەزی نووسییه:
 حاشا و مادللا کوپی من نییه
 لە سندووسی دەکەم خوی پریه»
 قەر کوتی: «دەستەلات به من نییه
 دەستەلات به من نەماوه
 حاشا، مادللا لەو کارانە
 دەزانم دەمگرت قورعانه
 ناتوانم لەبەر فەرچوللاخانه
 لیم حەرام بوو پووی نانی
 جا خاتوون گولەزەر خوی زانی».

***

بەيتى زەمبىل فروش

زەمبىل فروش پادشا بوو. پۇژىكى سوار بوو، چووه راوئ. لەسە قەبران غەلە بە يەك بوو، پرسى: «ئەو چىيە؟» گوتيان: «پياويك مردووه» پادشا گوتى: «دەبى ئەمن بچم، بزانم، قەبر چلۆنە». هەلستا هاتە سەر قەبران. پياويكيان هيتا دە قەبرىان نا، بەرديان پى رايەل کرد، قورپان دادا، گلپان پيدا کرد. پادشا گوتى: «ئەو پەغىتە مەلا، جىي ئەمنىش هەروا دەبى؟» مەلا گوتى: «ئەو پەغىتە، خەرجى دەدا، بىگارى دەکا، جىي وى لە جىي توو خوشترە، بەشکەم ئەتوو فرپى دەن، ئەيەلن ليرە بمىنى. گوتى: «ئاخر ئەمنىش دەرم؟» مەلا گوتى: «ئەتوو دايکت ماوه، بابت ماوه؟ ئاخر ئەتوش هەر دەمرى». گوتى «مەلا ئەگەر ئەمن مردم، لىفک، دۆشەكىکم بۆ پاناخەن؟» گوتى: «ئەو ئەلا هىچت بۆ پاناخەن». گوتى: «بلا بپۆينەو، جاپى پاکىشن، ئەمن ئىدى پادشايەتى ناکەم». هاتنەو مالئ، دابەزى، گوتى: «بابە، کەس پىم ئەلئ پادشا». ژنى خۆى بانگ کردە دەرى، گوتى: «ئەمن ئەو پادشايەتیم ناوئ، مردنى لە دووه، ئەتوش کەيفى خۆتە ئەمن خولا حافىزە».

ژنە کە گوتى: «بابم لە بابت ماقولتر نىيە ئەتوو دەس لە پادشايەتى هەلبگرى، ئەمن دەس لە خانمەتى هەلناگرم؟ هەر جىيەكى ئەتوو برۆى ئەمنىش دىم».

لە شارى وەدەرکەوت؛ ژنە کەشى وەدووى کەوت. بە پىيان پۆين گەينه گاوانى. گاوان لە نيو گاوانى بوو. پادشا گوتى: «گاوان بە قورىانت بىم وەرە جلان بگورپینەو». سەر

و بهرگیان پیکه وه گورپیه وه . پوئی؛ خانم په دووی کهوت . ته ماشایان کرد . ژنیکو کویری
 فه قیر به پینه دا ده پوئی خانم گوتی: «وهره سهر و بهرگان پیکه وه بگورپنه وه» . جلیان
 گورپیه وه . هردوو پووت و په جال پوین . هه تا گه یشتنه شاریکی . چوونه مالتیکی؛ صاحب
 مال گوتی: «بابم جووتی ده زانی؟» گوتی: «به لئ ده زانم» . گرتیان به توکه ر . سبهینئ
 زوو جووتیکیان گا دایه ، گوتیان: «برؤ جووتی بکه» . گوتی: به خولای جووتیم کهم
 کردووه ، بؤم لئ بخوین تا فیر ده بم» . بریکی جووت کرد هاته وه ، دهستی دا بیل و
 سه وه ته ی خه ریکی په ین پشتنی بوو ، سبهینئ چوو جووتی کرد هه تا ئیواری . هاته وه
 به صاحب مالی گوت: «خولا هه لئاگرئ ناتوانم به که یفی ساحبی بکه م» نه ویشی به جئ
 هیشت و چوو شاریکی دی . دهستی به زه مبیلکردنئ کرد .

پوژئ ده چوو کولؤوشی خرپ ده کرده وه ؛ ده بیئنا ده یکرد به زمبیل له بازارپ ده یفروئت .
 ته ماشای کرد نه و کولؤوشه گاپان و مهر له په ریژان ده یخون؛ گوتی: «خولا هه لئاگرئ نه من
 پوژئی نه و به سته زمانانه بیرم» . نه و کاره شی نه کرد ، چؤ شاریکی دی له و شاری شه وئ ده
 خووئی ده هات . سبهینئ هه لستا چوو سهر ده ریایه ده نیوه پاست نه و ده ریایه ی جزیریک
 بوو . میشه یکی لئ بوو گوتی: «خولایه ! نه وه کهس نه یچه قاندووه ؛ چ بکه م له بهر ده ریایه
 پیم نییه بچم بریکی بیتم بؤ خوم بیکه مه زه مبیل» . نه وئ پوژئ زور به ئاجزی هاته وه .
 شه وئ ده خوویدا پییان گوت: «سبهینئ برؤ له و میشه یدا بؤ خوت کارئ بکه» .

زوو هه لستا چوو سهر ده ریایه . بئ پایه له ده ریایه ی دا ، هیچ پئی ته په نه بوو . هاته
 شاری دهستی به زه مبیلی خوئی کرد .

خاتوونی پادشای شه وئ زه مبیل فروش ده خووئ دی ناشق له وی بوو .

حه ق! دل وهره جاریک به جوش

جامئ جه نه شقه مه ی بنوش

کین قه زیه تی زه مبیل فروش

فه سیح بکه م حیکایه تی

دهست له کورسی سه ناعه تی

دهست له کورسی و فرمانئ حه ق بوو

ناشق به لیکا و شه وق بوو

سه نعه تی زه مبیل له کن بوو

نه و پئ بدرئ کیفایه تی

ئو لایکی تازه پوآل
تہرکی کرد شاهی و گہنج مال
لہ ترسی مہوت، مال کرد بہ تال
خوی مہ شغوول کرد بہ تاعہ تی
ئو لایکی ئی سادہ بوو
ہہ ردہم لہ سہر پئی جادہ بوو
بہ ئہ سل پادشازادہ بوو
دایم لہ زیکر و تاعہ تی
کرا یاقوویی صاحب کہ مال؟
عیبادہت کرد ہشتی و دوو سال
لہ ترسی مہوت، مال کرد بہ تال
خوی مہ شغوول کرد بہ تاعہ تی
سالئی دہری دوازدهی مودام
سہنہ تی ویم وی خاس و عام
پوژئی دہ کرد زہمبیل تہ مام
دہ بیرد شار بؤ قیمہ تی
چی پوژئیکی لاو زہمبیل دہ بہ ست
دہ بیردہ باژئی پی بہ قہ ست
نیعمہ تی شہوی پی کہوتہ دہ ست
لاو قانیعہ بہ قیسہ تی
چی پوژئیکی لاو زہمبیلان دینئی
خاتوون لہ بورجان پادہ میتئی
بہ دل و بہ جان دہیچہ بیتئی
لاو کہوتہ پی موحہ بہ تی
ئو جاریبہی خہوفی خودینہ
دین بہ حیلہ بہ لاو دہ لیتہ:
«لاو! میر لہ توی زہمبیل دہوینہ،
ئو بہ چاکییہت بانگ کہ تی».

لاو به و قسه ی بوو خوشحالہ
 پووی کرده مال، چۆته حالہ
 هه لئی گرت زه مبیل چی بوو
 پووی کرده دیوانی میران
 یهک له دوا ی وی هات به خواردا:
 «لاوا! میر له توی مه تلّه ب دیداردا
 بو خۆت وهره، بکه قیمه تی».

لاو، به وی فیله ی نه زانی
 بن ترس و خۆف چوو بو خانی
 دهر به ی دا چه نگ دهر که وانی
 قایم کرا لای ده حشه تی
 لاو نۆر به ی دهر به نه ماوه
 لئی ته غیر بوو ره نگ و باوه:
 «تا بمداتی زه حمه تی»

لاو بانگ ده کا: «میری کوباره!
 نه توو به منت هه یه چ کاره؟
 تا پیک بیه نم حاجه تی».

خاتوون ده لئی: «لاوی فه قیره،
 پیر و ناقل و هۆش و ژیره!
 حازر نین لیږه چ میره
 بو ت هات بازی ده ولّه تی».

لاو ده لئی: «خاتوون مومتازه!
 لیږه تا شام و حیجازه
 نامه وی ده ولّه ت و بازه
 من نیم له گوین خه یانه تی
 خاتوون ده لئی: «لاوی شلیوه!
 وهره نیو ریحان و سیوه
 شه که ر بملیسه به لیوه

تا پۇژى سىجەينى» .
خاتوون دەلئى: «لاوى پوالە!
وەرە نىۋ دۆشەك و پالە
تېك وەردە ئەو زولف و خالە
دوورە رۇژى ئاخىرەتتى»
لاو دەلئى: «خاتووننى! زولف و خالى تووم حەرىرى
قابىل بە خۇت بەبەژنى مىرى
خەد نىيە پەنگ من فەقىرى
ئەو ناكىرى دەستىان داتتى» .
خاتوون دەلئى: «پەستە و چۆغەلەت دەبەر دەكەم
بۇ زىپى سوورت پۇ دەكەم
پاك گىيانت كەسك و سوور دەكەم
دەتكەم بەچەرخى داوۋەتتى» .
لاو دەلئى خاتووننى: «پەستە و چۆغەلەي خۇم چاترن
لەش گوناھبارى پى وەشرن
لەبۇ پۇژى مەسلەھەتتى» .
خاتوون دەلئى: «دەنا لاو وەھا نابى
ئەگەر فىل بى، ئەبرەھە بى
لە چەنگانم خەلاس نابى
نايە سەر پىتى مەسلەھەتتى» .
خاتوون دەلئى: «لاو مەكە چ قسە و چ دەنگان
بچىە نىۋ حەوت بەحرى ئەھەنگان
خەلاس نابى بە چ پەنگان
نايە پىتى سەر پىتى مەسلەھەتتى» .
لاو دەلئى: «خاتووننى بە ئەركان و تۆرە
مەسلەھەت ناكىرى بەزۆرە
ئىۋارە دابى ئەنگۆرە
تېتى دەبىنن مەسلەھەتتى» .

خاتوون به و قسه ی دل بوو غه تی

خوش هه لستا، زوو پی کهنی

ده لئ: «لاوا وات دینمه سهر هیدایه تی».

لاو وای کرد خلاس له داوئ

نه نجه تی کرد به پیشاوئ

بچی له باله خانان خوی باوئ

به شقه م خلاس بی له داوئ

خاتوون خوپی به جاریه ی به نادری:

«مه سینه ی ناوئ هه لگری

بیبه بو جیی لاو تیوه دئ».

لاو هاوار ده کا شیخ و مه لئ:

مووسا له نیو به حری عه میق

بو ویت کرده دوازده ته ریق

فیرعونی تیدا کرد غه ریق

ئو بو جه زای شیرکه تی

په نهام به توو شاهی که بیر

یووسف توفلیک بوو شیّت و ژیر

بران بردیان ناویتانه بیر

بردت له میسریت کرده میر

نیزیکت کرد له په حمه تی

بزانه چیان کرد قهومی کوفار

مه نجه نیقیان ناویته خوار

ئیبراهیمیان نابوو ده نار

بی بهش نه بوو له په حمه تی

هوودی له نیو به حری ده لان

چل سالیشت ئو ده خه لاند

فه تاحی بابی په حمه تی

ئاده م گهنمی خوارد، کردی گوناوه

تۆبه‌ت قیوول کرد، په‌به‌نا
هر تۆی بابی سه‌لته‌نه‌تئ
زه‌که‌ریایان به‌ موشاران بپری
ئه‌یوب له‌سه‌ر کرمان دپری
کوانئ عیسای پۆشه‌ن چه‌راخ؟
خویندنی ئینجیلی خوش ده‌ماخ
کن بوو له‌کن خولای گوستاخ؟
مووسا بنی عیمران نه‌مان
کوا ئه‌بو به‌کری سدیقی موسته‌مان؟
کوا عوسمانی بنی عه‌فان؟
ئه‌و جامیعه‌ی ده‌س به‌ قورعان؟
په‌نهام به‌توو شاه‌ی جه‌بار
زه‌مبیل فروش نه‌یما ئیختیار»
ده‌ستی گرت خۆی فری دا خوار
جو برایلی چوست و ته‌یار
خۆش له‌ ئاسمانن هاته‌خوار
زه‌مبیل فروشی گرت به‌زار
ده‌لن: «عومرم! نه‌کیشن زه‌حمه‌تئ
په‌نهام به‌توو صاحب سجود
ئه‌لحه‌مدوللا یا وه‌دود
ده‌رچووم له‌وئ زه‌لاله‌تئ
په‌نهام به‌توو لایه‌زانی
واسیته‌ی گیاندار و بن گیانی
پیم هیچ نییه‌ دنیای فانی
بیته‌ش نه‌بووم له‌ په‌حمه‌تئ
په‌نهام به‌توو نادری
هم که‌ریمی هم قادری
چی توو نه‌یکوژی نامری

بہ شمع کہ و توتہ فرسہ تی
شو کرم بہ تو، پادشای جہ بار
خلاس دہ کی عہدی ہزار
ہیچ کہس ناتبینی پەرہ ردگار
دنیا بۆ کہس نییہ باقی دار
چۆن کہ و تمہ باری فرسہ تی».

خاتوونی میری گوتی: «لاو بۆ نہ ہاتہ خوار؟» چۆ سہریانی تہ ماشای کرد زہ مبیل
فروش دہ گہ ل قہرہ واشی نییہ. پرسى: «چی لی ہات؟» گوتی: «خاتوون! لہ سہرپا خوی
ہاویشتہ کووچہی». خاتوون گوتی: «جا من چ بکہم؟» غمی وہ مہ جاریکی دی چاوم
پئی ناکہ وئ». پوانی بہ کووچہ پیدا ہلڈہ ہات. ٹہ گہر تہ ماشای کرد زہ مبیل فروش چو
دہ خانوویکہ وہ، خاتوونی میری نیشانہی کرد. ژنی زہ مبیل فروش گوتی: «ہا عومرہ کہم
بۆ چی وا بزپکاوی؟ ئہ دی نانت بۆ نہ ہینا وہ؟» گوتی: «ئہ مہرۆ زہ مبیلہم بردنہ مالی
میری. بردیانہ ژوورئ، حەقیان بۆ نہ ہینام، ئہ منیش ہاتمہ وہ. ژنہ کی گوتی: «دہنا زۆرم
برسییہ». زہ مبیل فروش گوتی: «بہ خولای چی توو نہ تدییئ ئہ منیش نہ مواردو وہ».
بہ ژنہ کی گوت: «ئہ توو بچۆ بۆ حەقی زہ مبیلان ٹہ گہر دایانیہی بیئنیہ. ٹہ گہر نہ یاندایہی
وہرہ وہ شوکری خولای دہ کہین».

ژنی زہ مبیل فروشی چو و گوتی: «کوئخا دہرک! عہرزی خاتوونی بکہ حەقی زہ مبیلہ کانم
بداتی چمان نییہ بخوین». کوئخا دہرک چو و عہرزی خاتوونئی کرد. خاتوون: «بیہینہ
ژوورئ حەقی بدہ مئ». دہرکہ وان ہینایہ ژوورئ. خاتوون کہ چاوی پئی کہوت لہ پلہ کانان
بہ پیریہ وہ ہات، ماچی کرد گوتی: «بہ شقی خولای وہرہ! نہ قلئ خۆت و زہ مبیل
فروشی بکہ». گوتی: «خاتوون نئوی خولآت ہینا جہرگت بریم. جارئ حەقی زہ مبیلانم
بدہیہ، زہ وادمان نہ خواردو وہ؛ جا لہ دووم بنیزو وہ نہ قلت بۆ دہ گپڑمہ وہ». دہستی ژنی
زہ مبیل فروشی گرت؛ بردیہ گہ نجخانہی چارشئیوی پاخست بۆی پر کرد. ہەرچی کردی
چارشئیوہ کی بۆ ہلڈہ گیرا. کۆشی پئی گرتہ وہ، بۆی پر کرد ہتا پئی ہلگیرا. پڈی
چو وہ مالی. زہ مبیل فروش پئی پئی کہنی: گوتی: «بۆ عہرم! ئہ من ناتوانم ئہ وانہ لہ دم
چۆمان بیئم؟ ژن بۆیہ ناچیزن، ئہ توو ئہ و پوولت بۆچ ہینا؟ پۆی کہ عہرزی. بزائم»،
ٹہ گہر پۆی کرد پاکی بوو بہ مار و دوویشک و کیسہ ل، بہ نئو مالئدا بالابوون؛ حەقی
زہ مبیلان نیم پہ نابات کہوتہ عہرزی. گوتی: «عہرم! ئہ وانہ دہ توانی بہریہ وہ، ہتا ئہ توو

دییوه نه منیش ده چم نانی ده کرم، دیمه وه.

ژنه که گوتی: «ده ترسیم پیمه وه دن». گوتی: «نا! مه ترسه زه رهران نابی بۆت». هه لئى گرت پییدا نارده وه. بۆخوشی هه لستا چوو بازاپی نانی کړی؛ په نیری کړی. ژدی برسی بوو، ته مای بوو نانی بخوا، گوتی: خولا لیم هه لئاگرئ ئو ژنه چاو له ده سستی منه».

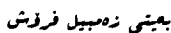
هاته وه مالئ.

ژنى زه مبیل فروشى زیږه کانی برده وه. خاتوون گوتی: «ئوه که م بوو، بۆیه ت هیناوه؟» گوتی: «قوربان! بۆچی میږدی من ناتوانی له بیابان نه وانه بیتیته وه؟» پوژ هاتبووه ئاوابوونئ. خاتوون گوتی: وهره نه قلئ خۆتمان بۆ بگپړه وه، با من نه مشو له جیاتى توو بچمه پال زه مبیل فروش». ژنى زه مبیل فروش هه موو پړوشوینى زه مبیل فروشى پښ گوت. خاتوون خوى پروت کرده وه. جلی خوى دا به ژنى زه مبیل فروش. ژنى زه مبیل فروش جلی وی ده بهر نه کرد. خاتوون جلی وی ده بهر کرد. چوو بۆ مالئ زه مبیل فروش. نه گهر وه ژور کهوت زه مبیل فروش گوتی: «مه مرکه م بۆچی وا درهنگ هاتیه وه؟ گوتی: «خاتوون پای گرتبووم. نه یده یه شت بيمه وه». گوتی وهره نانی بخوین. خاتوون له خویشیان نانی پښ نه ده خورا گوتی: «زوو جیم بۆ چاک بکه ده نووم». پښکه وه چوون ده جیوه. نه گهر هاتن پاکشان خاتوون باسکیکى بۆ کرده سهرین ئوى دیکه یش ده نه ستوی کرد خاتوون. زه مبیل، فروشى ماچ کرد. زه مبیل فروشى گوتی: «داخولا له کهنگیوه که یفی لییه بۆیه نه مړئ ئو نسیبه تم به سهر هات». زه مبیل فروش لاقى هه لئنا خاتوون له فکرى نه بوو.

خرپخالئ زږ له پښی ده ردینئ؛ ده سستی وئ کهوت گوتی: «خانم خراب ئوه ژنى منیان سوین داوه خوى لښ گورپوم». لاقى دانا و هه لستا و ده رکهوت. خاتوون چوو بیگرئ؛ هه لات. خاتوون پښی کهوت ده یگوت: «ئینشاللا له کووچه ی ده یگرم». زه مبیل فروش ده یگوت: «ئینشاللا نه منیش له کووچه ی لښی ون ده بم». هه تا به یانی پښی کهوت بۆی نه گیرا. زه مبیل فروش ئاوپى داوه، هه ر له دووی بوو. ملی له چۆلئ نا. شارى به جښ یه شت له چه نگانى هه راسان بوو. دهه رزى پاخوپى، هه رز قه لشاوه چۆ تیوه. خاتوونى میرى که ییبه له سهر هه رزى غولامانه ی توند گرت. هه رچه ند هاوارى کرد به رى نه دا گوتی: «وه للاه نه یه ده رئ، قسانم ده گال نه که ی، به رت ناده م». زه مبیل فروش ده لئ:

«خاتوون گیانه!

ئەگەر قایل بوو هەوێ سارانە
 دەچم ئەویش دینمە ئێرەکانە»
 کێ بوو لە زەمبیل فرۆشی گۆلبارە
 ئەگەر چوو نەگەپاوە بەدواوە
 لەو شارەش چوو بەدواوە
 خاتوون لەوێ بەجێ ماوە
 پۆڤ بۆ نیوەپۆی وەرگەپاوە
 خاتوون گوتی: «چم لێ قەوماوە
 بۆ چ قاسیدێک نەهات واوە؟
 خولایە لە خۆم سەر بەتالێ!
 ئینجا چلۆن بگەمەوێ مائێ؟»
 کێ بوو لە زەمبیل فرۆشی خورد
 پەوی لە شارێکی دیکە کرد
 حەوت سائێ دی کاسبیی کرد
 خوا وای کرد ژنەکە ی مرد
 حەوت سالان تازەیی داگرت
 پەوی دە شارێکی دیکە کرد
 سێ سائێ زەمبیل فرۆشی کرد
 خاتوون قەلای دروس کرد
 سوورەتی هەرسێکانی دروس کرد
 خاتوونی زۆر خامۆشی
 سوورەتێکی خۆی دروس کرد، یەکی ژنی یەکی زەمبیل فرۆشی
 ئەگەر ئەو سوورەتە ی دروس کرد
 ئەمەندار جێبەجێ زەمبیل فرۆشی گرت
 مزگینییان بۆ خاتوونی دەبرد
 خاتوون چراغانی دەکرد:
 «وێللا لە دلم هەلگیرا غەم!
 جا خەبەرێ بەپادشای بدەم

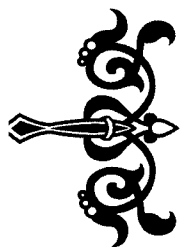
قاقه زئیکى له برای نووسی؛ گوتی: «قایل بسی میړدی دهکم. ناقایل بی میړدی هر دهکم». پادشا قاقه زه کی ماچ کرد. خویندیه وه، گوتی: «له من ده ولت به شاره ته نه گهر میړدی بکا». پادشا گوتی: «حه ز دهکم نه وهی نو میړدی پی دهکا بزائم کیته؟» خاتوون گوتی: «نه گهر ده فرمووئ دهنیرمه خزمه تی». خاتوون گوتی: «هسته بچو سه لای بکه ته عزمی مه که». که زه مبیل فروش هلستا چو سه لای له دیوانی کرد. پادشا گوتی: «نه وه قیره کیته، شتیکی بده نی بوا». گوتیان: «قوریان! نه وهی خوشکی توی دهوئ، نه وهی». گوتی: «بابم خوشکی من میړدی به توو دهکا؟» گوتی: «به لئ نه گهر خولا بدا». پادشا رقی هلستا. نه وی له دیوانی بوون که س قسه ی پی نه کرا؛ پادشا گوتی: «خوشکی بکوژم یا نه وهی بکوژم؟» گوتیان: «قوریان! هیچیان مه کوژه. ده رکی خوت به خوین مه که. نه و سال دوازه ساله، نه و باغه هه ژدیهاییکی تیدایه؛ هرچی بچیته نه و باغه ی هه ژدیه دهیخوا. نه وی بنیره بخوئ». پیاوکیان ده گه ل نارد، هه ژدیه بیخوا. کابرا گوتی: «چونکه خاتوونی پادشای نه توی دهوئ، نه توی ناردوه هه ژدیه بتخوا. نه من ناویرم بیم». گوتی: «بابم نه توو پاره سته». زه مبیل فروش پوئی. نه و هه ژدیه بوو به پیاوه و به پیر زه مبیل فروش هات. گوتی: «یا په بی نذر شوکرا! نه وه خوت و باغی خوت نه وه پویم». کابراکه مزگینی برده وه بو پادشای گوتی: «نه وانه موسلمانن». پادشا هلستا بوخوی پوئی. خه لقی نه و شاره ی پییان موسلمان بوون. قولی زه مبیل فروشی گرت برده دیوانی. قاقه زئیکى بو خوشکی نارد. گوتی: «له منی که وئ بو میړدی بو خوی دیتو ته وه. نیزن بدا ماره ی بکه م. گوتی: «حاشا! میړدی پی ناکه م». زه مبیل فروش گوتی: «قوریان! ویستا که میړدیم پی ناکا نه توو نه و باغه ت به من که ره م فرمووه فاعلم بده یه بو خوم ده چم خانووییکی لی درس دهکم». دهنگی فاعلانیان بو دا هر که س به خیری خوی چوو. نه وئ پوئی قه لایان بو درس کرد چوو تیوئ سهری برده سهر سه جده ی گوتی: «یا په بی نه من و خاتوونی بیینه وه سهر حده ی چارده ساله ی». جیه جن هاتنه وه سهر حده ی چارده ساله. خاتوون نه و جار خوی لی ماره کرد بکه وه دانیشن.

ساحبی ئالمانی نہ مری

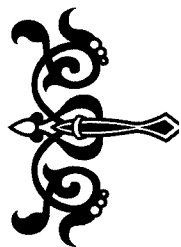
نہ وہ فرمایشی رحمان بہ کری

بەيتى باپىر ئاغاي مەنگۈپ باپى لەھەزغا

گوى پادىرنى دوانە
گوئۇ لە من بى دىوانە
سى شەو و سى پۇژانە
بۆۈ بىكەم مەدھى شىرانە
دۆلابى موكرىانە
قاقەز چوو بۆ عىلانە
بى پەشەي پەسول ئاغانە
دەگەل حەمدى شىنانە
پاپەريان ئەوپەھمانە
چۆلىيان كرى، باگردانە
بە عىزەتى سوبحانى
سبحەي دەگەل بەيانى
لەشكرى باپىر خانى
پەنگ وەزىرى پۇمىيانى

سوارىبو له باگردانى
 مهنگوپى ده مى وه جاغى
 پياو بوون له سابلاغى
 ته دارهك بۆ مه راغى
 بۆ مه راغى په وانه
 سيشه م سهرى هه مووانه
 به سيشه مۆى پر هونه ر
 باپير ئاغاي پر جگه ر
 بداخانى بوو ده سته به ر
 له سابلاغى چوو بۆ ده ر
 ده لى: «هيج په رچت نايه ته به ر»
 خاله ق ساحب سه فايه
 په رچى ده وئى دنيايه
 به ئوميدى ئه و خولايه
 لىيان دا ده هوئل و زورنايه
 نه سپيان هاته سه مايه
 زۆر خوئن بۆ ده عوايه
 هوميد په سوئللايه
 «ئو كاره وا پىك نايه ا»
 هات گه بيه فخره قايه
 لىيان دا ده هوئل و زورنايه
 هه وسه د كه سى راگيرايه
 زه وقى باپير ئاغايه
 لى ده ن له ته پلى شايه
 شوكر وه به ر خولايه
 مه كوئن سه يد و مه لايه

قورعانیان ده سینگیدایه
هات، گهیییه خاتون باغی
با پیر ناغای قوچاغی
ده گهّل خانى سابلأغی
سهیری که یف و ده ماغی
چوو له عهجه می یاغی
با پیر ناغای خالّ له پوو
به پۆژی سیشهمۆ چوو
عامی خه لقی چوو له دوو
چاویان لئ کرد به فەندی
هات، گهیییه وه کیل کهندی
حه وسه د سواری له پهندی
سبجه ینتی چیشته نگاوه
قاسیدیان ده گێپاوه
چی ماوه ده نگیان داوه
قۆشه ن نه بووه ته واوه
ته گبیریان لئ پۆناوه
سبجه ی به یانی داوه
هر بزوت و نووسراوه
دوو عه شیره تی ماوه
ئه غلّه ب پمب نه زه ریییه
یهک له سه تی که م نییه
بزائن مه سلّحت چیییه
بن تیبی مه رنه که نان؟
بۆیه ی عالم پاچه نان
به عه قلم پاچه نان

مه قسوودیان گورانه
 سوله یمان به خۆ و به برانه
 پایان کرده جلیتانه
 مه سله حه تی هه مووانه :
 «بچین بۆ سهر عه جه مانه
 رابه رن بۆ سهر عه جه مانه
 رابه رن بداخانه
 مه راغه ی بکه یین وێرانه
 بێن پۆنیشین لیترانه
 موده بیر کاک سوله یمانه
 چونکه گه وره ی عیلامه
 چ ده فهرمووی گیانه ؟
 ئێره ده بی وێرانه ؟
 ماره یان بکه یین ژنانه ؟
 ئێدی، چلۆنه سه وزیخانه ؟»
 « هۆی سوله یمانی خه زالی
 نه وه ی پۆسته می زالی
 حه وت قوبه ی له مه تالی
 پیم نه لێن ئه توو مندالی
 له جلین نه کرد خالی
 وه ک مه وران به گه والی
 ده کوژم مال و تفالی،
 دره نگه پێی مه که ن خالی» .
 گه ییبه ئه للاهو نه که به ری
 لینگی دا پیش خانی به موشته ری
 ده لێم: «خانه ئه توو کوێنده ری

تۆسه د سواری به دهفته ری: .

ده لَیم: «خانه! له پو حیم بوویه موشته ری

له بۆ مه راغین به ری»

بۆ مه راغه ی برده خوار

یا بینای په روه ردگار

به زارخوشه تۆسه د سوار

نیزدایل بوو جلۆدار

بۆ مه راغه ی برده خوار

بۆ مه راغه ی پاکشان

ورشه ورشه که مبه ران

بینی میشک و عه نبه ران

فه ندی په یاغ به سه ران

قه تن نابین گوزه ران

قه ت نابین گوزه رانه

عه جه م زۆر بئ ئیمان

لین تیک ده دن مه کانه

سه رن ده پین لیرانه

خدر ناغای نه وجوان

چووه سه ر خانی به پمبان

«بابه لئ دم نه مانه»

با پیر ده لَیتن: «کاکه!

که س نه وی مه سلّحه ته تی ناکا

به داغم ده گه ل پاکه

هیچ ده هویه ن لئ ناکا

ته گبیران بکه ی چاکه

جینگاکه ن زۆر غه مناکه

عہ جہ م یہ کجار هیلاک»

عہ جہ م هیلاک و نوززانہ

چوہ سہر جانی بہر مہبانہ،

دہ لئ: «بابہ لئ دہم نامانہ»

بانگم وہ بہر پادشای لہ ژوور!

خانی ناردنی دوور بہ دوور

بلباس هاتن بہ جہ مہوور

رانک پەشی چہ کمہ سوور

خان ناردنی بہ حوجہ تہ

بلباسان تالچہ و بہختہ

بہسی پەختی دہ زہردا

کاکہ پەشی نامہردا

ہاتہ خواری لہ سہردا

نیمانی پئ بوو ہہردا

مہنگوپی دہ پەمن جۆلانہ

چاویان کہوت بہ زئیرانہ

وہ ژوور کہوتن یہ کانہ

چہند شیوی پپ دہرمانہ

چہندی شیشہ و شہ پابہ

عہ جہ م بوون بہ جہ للابہ

موکری بوون بہ قہسابہ

هیچ کہس وا لئ دہرنا با

چلۆن دہبئ ئو حیسابہ

ہہ مووی مہستی شہ رابہ

وای لئ دہرنا با کہسہ

خالق! تقوی فہریاد پەسہ

مەرگ به ههروهزه
بداخان لیتی بوو قهزا
پنکی دهدان بهخهزا
تایفه‌ی خان باییری
پنکی دهدان به شیرى
بوو به خانه‌بگیری
نیسلام قه‌بوو به شیرى
به شیرى قه‌بوو نیسلام
تییان دابوو قه‌تل و عام
قه‌تل و عامیان تیدا بوو
سوله‌یمان به خۆ و به‌بران بوو
سوله‌یمان به خۆ به‌برانه
ده‌رده‌چوو له ده‌ریانه
نه‌گه‌ر له ده‌ریان ده‌رچوو
چوار پینجی که‌وته دوو
خه‌لاسبوونی بۆ نه‌بوو
بۆی نه‌بوو خه‌لاسبوونه
له‌و کافری ده‌مه‌لعوونه
به‌و پمبی ده‌سن سوونه
به‌داسی که‌ره‌نتوونه
مه‌روه‌ک که‌نمیان ده‌دروونه
مه‌روه‌ک که‌نم و سوآله
ده‌خوینیدا شه‌لآله
بلباس حالت بێ حاله
له‌ولای بێ شیره‌خره
تۆپیان لێ دا به‌گوپه

حوتی لئ بوون به وپه
 دهنکی له عهزنی بپا
 ئافهریم وهستای خه پات
 دهست به خه نجه ری ده دات
 حوت مائی کردن به ریاد
 وهستا عوزیری هه ندوو
 خه نجه ری شام و ته شوو
 له بهر گه په کی داچوو
 یه کی لئ خه لاس نه بوو
 هوپه وهستا عوزیری
 حوت مال به وه جاغگویری
 هر یه کیکیان ده بویری
 ئاویتی جه زاییری،
 دابووی له ته پئی سه ری
 ئه ویشی کرد بئ به ری
 کوا مه رزینگ؟ کوا ئومه ریل؟
 شوپه لوی شل و مل و
 له کۆلانیان بوونه جل
 بوونه جل له کۆلانیان
 له شی دهوان نه وجوونان
 که وتبوون له کۆلانیان
 له کۆلان و که ناران
 له شی ده شوپه سواران
 وهک بژانگی ده داران
 سهریان گه ییبه هه ساران
 له هه ساری دهوا گرد

لە بلباسى دەوا خورت
لەش و كەلەش بوونە پرد
عەجەم بەسەردا پابرد
هەركس ميوانى خۆى كوشت. بە دەھۆل و زوپنا هاتنە سەر باپير ئاغاى جا باپير ئاغا
لە بداخانى پرسی:

«لە باپير ئاغاى جندىيە
لە بداخانى پرسىيە
خان، ئەو قوولە چىيە؟»
دەلى: «باپىرى شوگايىيە!
ئەو دەھۆل و زوپنا و شايىيە
ئەو پىشەى تركىيە
زەوقە لە بۆ خەلقىيە»
پۆڭىكى لە پۆڭئاوايە
خان باپير لەسەرايە
ئاورى تۆپخانەيان دايە
زەلىل باپير ئاغاىە
لېرەى هېچ بۆ پىك نايە
خدرى شوپيان هەلېناوہ
لەپىش بابى پاگىراوہ
حەمەسوور بەچەلەنگى
هەلىان ئەشكاوتە سىنگى
كوپ لەسەر سىنگى بابى
لېيان دا بە جەللابى
تووقەت موسلمان نابى
سبجەينى ئەلەسەحەر
كوپت و بۆز و سەقەر

له خاویان هیئاده ر

لئی که ن زینی موخته به ر، توندی بکیشن ته نگه و به ر

پیتی نا له پکیف که و ته سر

سوار بیی په پاغ به سهر!

په پاغ به سه و سوار بی

خیلی فه قیر هه ژار بی

موکری هه روا داغدار بی

هه ر هاوار و لیدان بی

هه ر هاوار و لیدانه

بی سهردار و خیزانه

ده لئی: مه پی بی شوانه

په خشبوون له زه ویانه

دولابی به گزادانه

سه رکرده ی موکریانه

خراپیوون نه و کارانه

به قپی دان موسلمان

یه کیان نه مان نه وانه

هومید بوداغ سولتانه

قبوول نه کا له وانه

بوچ بی دینی غه یانه؟

وای کرد بو عه جه مانه

پیتیان نه کا مومانه

غه لیزن نه و سه گانه

نه مره نه و بداخانه

ناترسی له گزپخانه

چیپیان کرد بوو به سته زمانه؟

مالی خوی کرد ویرانه،
کسی نه میشت له عیلان
په بی سه دجار شوکرانه
چونکه پیشکار شهیتانه
دهست مه لگرئ له و کارانه
هات و گیبیه کاریزئ
مندالی پر به نامیزئ
نیخسیر چوونه ته وریزئ
هات و گیبیه دریازئ
مه حیوویان بژارد له پیزئ
هاته خوار له لاجینی
له ت بن له نتوی زینی
له بلباس، به قینی
برایم ناغابن له سهردا
تاقه سواره ی بن گهرده
خیزانی دیکدی وهردا
دیکدی وهردا خیزانه
حه سەنی به کر ناغایه
میزده پوژی تهنگانه
به ری هه لندها گورانه
مه لا په سوول بن فه په
ده پیش بداغی گه پرا:
« خانه! به سی بن نهو شه په!
نیسلام هه مووی وهرگه پرا»
نیسلام پاک وهرگه پرا
هه تا سیلمی هه لئاوه

تا سیلم و بهیتاسی
 ئیخسیر بهسی عهباسی
 بهسی عهباسی ئیخسیر
 زینی پۆمیان و بارگیر
 له سه‌ری بوو په‌مب و شیر
 بداخانی جیهانگیر
 بداخان بوو له دواپی
 هه‌زار مه‌پی شوگایی
 هه‌ر هه‌رزانه، خو‌پایی
 ده‌یاندا مه‌پ و شایی
 بزنی‌ک بی‌نی دوو کاره
 له مووی بکری ده‌واره
 به‌های بزنی‌م دوو پاره
 هه‌زار گای بی جووت به‌نده
 قیমে‌تی گای خو‌ل‌به‌نده
 بل‌باسان کاریان گه‌نده
 له بل‌باسی گرد و مرد
 خزمه‌تی خانیان نه‌کرد
 بۆیه به‌دیان بۆ پابرد
 خان عه‌رزی شای له‌وان کرد
 بۆیه‌یان ته‌گبیر لی کرد
 خان گوتی: «خزمه‌ت به‌گه‌رمینیان کرد».
 بۆیه پاکی برد قه‌پی کرد
 قه‌پی کرد له زه‌مانی
 بن‌دۆنه ته‌گبیری خانی
 وا گوزه‌ران ده‌زانی

نهمینی دهوله تانی
بلباس زور به سته زمانی
خزمتوو نه کرد به خانی
بوخوو پهیدا کرد غه یانی
تایفه ی بوداغ سولتانی
له کن پادشای پهوانی
مهنگوپ زور به سته زمانی
به سته زمانی بی شومار
نه یاندا خه رج و بیگار
خانیاں لی بوو ده عواکار
هاتینه پیش پیاده و سوار:
«مالیاتی نادهین چ جار».
وای گوت بایبری نازدار:
«بوخوم ده بمه حاکمی شار
خانی دهرده کم په قین
بو خوم ده بمه جینشین
ده لیم به گزاده چ نین».
نه گه ر نه و قسه هات، پابرد
خان پوینشت ته گبیری کرد
قسه ی خوین پاک یه ک کرد
عهرزی پادشایان ده کرد
پادشا لهوانی قبول کرد
بداخانی گرد و خورد
مانگیکی دی سهبری کرد
پاک مهنگوپی وه خپ کرد
سهرتاپای خلات ده کرد

بداخان گوتی: «بمیتنم
 باپیر ئەمنت دەزیینم
 سابلاغیت بۆ دەستیتنم
 باپیر مەبە ئینتیزار
 دەبین ببیە حاکی شار
 لەبەرم هەیه یەک کار
 کارم هەیه لەویندەرئ
 جارئ دەنیرم چەپەرئ
 چەپەرئکی بەپەوان
 بۆ کن پادشای بەدل و جان
 مەرغە ی بکەم ویران
 پادشای دەکەم بۆ خودان
 بۆ خۆت ببە ئاگای هەمووان».

لە مەنگوپی گرد و مرد
 قسە ی خانیان قبوڵ کرد
 بە حەوتووکی پاکی وەخر کرد
 بە سابلاغی تەگبیر کرد
 گوێو لەمن بێ گەلی جەماعەتی
 کەس بە بەگزادان هەلنەخەلەتی

بیتی عبودیه همان باشای به به

خاله ق! هر نه تووی قادر
په بی! هر نه تووی قادر
چهند باقی و چهند نادر
توی عرز و ناسمان راگر
هه شتن هه زار عاله مه، بیتشکه وه لاله زیاتر
نه منیش به کم له وان عاله مان، خق ده گرم له هه مووان که متر
سه جده ی شوکریم له سهر بوو، نه تخوولقاندنم به کافر
(لا اله الا الله) سه ده زار جار شوکر
توی نه ووه ل و توی ناخر
توی باتین و توی زاهیر
چهند باران و چهند به فر
چهند پروبار و چهند به هر
چهند ناسمان و چهند هور
چهند به هه شت و چهند ناور
چهند قوشه ن و چهند له شکر

چی توو پیٚت بیٚ ئه مر
 نه شبیٚتین ده یکه ی حازر
 حازر ده که ی به پره وانی
 په بی هر توی ته ن سوبحانی
 خالقی کوللی شه یثانی
 مالکی به حر و به پریانی
 عالم و خه بییری هه مووانی
 ته وفیقده ری، موسته عانی
 ئه زم (عالی به رده شانی)
 ده به ندیم نه که ی زیانی
 به یتن ده لیم به دیوانی
 مه دخی پاشای کورستانی
 مه دخی پاشای کامیان باشه
 شایه د پۆم و قزلباشه
 هه رجاری شیریه ده کیشا
 هه مووی ده هاتنه ته ماشا
 عالم ئالایه چاوه شه
 مه رده عه بدوپره حمان پاشا
 پاشای به بان جیهانگیری
 وهک پۆسته می زالی پیری
 ته حا به را و ته گبیری
 پاناویٚرئ به پره زیلی:
 «ناکه م خزمه تی وه زییری
 نانی ده ستینم به شیریه
 به شیریه نه بن پیک نایه» .
 ده ولّه وت نایه ته په دایه
 ناچمه سه فه ری له حسایه
 یاغی ده بم له به غدایه

یاغی ده بزم ئینشانه لّلاه
خزمه تی ناکه م وه لّلاه
ئافه زیم باره که لّلاه
ته وه که ل ته عاله لّلاه
هر کوچه به بهینه مه لّلاه
به به هاتن به لیمشت^۱
له غیره تئیان به ست پشت
دهستی له به غدایه شوشت
حه مه د پاشای کوئی کوشت
کوشتنی به چ قه رار بوو؟
پاشای به بان سه ردا بوو
سه د وهک وی خزمه تکار بوو
ده حالی خویدا شو فار بوو
خزمه تی پاشای پی عار بوو
بی تالعی له ملان بار بوو
تالعی پاشی دیار بوو
پاشا کردیه گوشتوگویی،
له گه ل تو محمه د کوئی:
«حه زم کرد هاتی و نه پویی
تورم حه ز کرد میری سؤران
دووزمانی وه کو گوران
به نه قل هاتوویه توران
بیکه سی دوژمنی توران
ئه و جار لئی دن به ساتوران»
ساتور ده بان پهنگ شمشیری
دهست و باهوو حه مله ی شیری

وای گوتوه شیعی شاییری
 یاللاه پاشا گویم بدیری
 که فرسه ت هات، قه ت نهییویری
 مهرد هر به نه للاه ده سپیری
 هر نه للاه و ساحیب سوپه
 وه ده ست کهوت به بین قره
 پشتیان شکان، زگی دپا
 له سایه ی توو پیشی بپا
 لیک سوار بوون کوپه کوپه
 له ریدو' نوردووان بوو به چپه
 بوو به چپه و سه لاوات
 قووه قووه، هاته هات
 هر خیره تن بین قه لات
 مه ی ده ستی بین ده سته لات
 کوئی گیران کن هه لات؟
 له وان کژی ده به دبخت
 خه لاس ناکه ن پووحی سهخت
 که له پوور و مالی نه غد
 نه سپ و نیستر پیشمه و پهخت
 وه رگیرا نه غد به نه غد
 وه رگیرا به قه تاره وه
 به نالتوون و دیناره وه
 به ناغاو و خزمه تکاره وه
 پاشای به خشین به باره وه
 چی پی به خشین پتی بوون غه نی
 پاشا سوار بوو بق مه وتی نی

مەتال لە گوێی کەرگە دەنى
هات، گەییە قەرەحە سەنى
ئەسەح یاگییە پێدە کەنى
لە پێکە نینی سەردارى
چەرچەرى کۆچ و بارى
هەلگیرا پێیە پێبوارى
لە جەیل تا هەرزە کارى
هەر لە پیر تا ئیختیارى
هەرچى دەستی بگرتى دارى
دوونیا دەبوو شەوى تارى
خوین لە سامى سۆران بارى
خوین بارى سامى سۆر
هەر لە نێزیک هەر تا دوور
پاشای بەبان قەران قەران
بوو بەسەرى سەر ئەسکەران
سوێندى خوارد بە پێغەمبەران :
«لەبۆ شای دەنێرم سەران
سەرى ئەوغان و قەجەران» .
سەرکە سەرکە بوو لە مووندەران^۱
قاسید هاتەو بە مۆتەلق
قەسەى کردن دەقاودەق:
وەزیرە وەک بەردى پەق
ئەو خەیانى مۆستەحەق
پەجایە ناگرم بەحەق
لەسەر زینم نەکەن شەق
بەغدايەم پێ نەکەن لەق» .

شای که ئەو قسە ی پێ دەزانی
 هەڵدەستا بۆ سەر چۆکانی
 هەردووک دەستی دان لە پانی:
 «پاشای دەگەڵ سەلیم خانی
 دەنێرمەوێ کوردستانی
 لە کوردستانی باخپۆی
 لە بەغدا یە سەر بیزێوی
 ئێران و تووران بشیوی
 هەرچی لێو دابنێ لە سەر لێوی
 نەرمی دەکەم وەکوو مێوی
 دەری داویم لەوێ نێوی
 دەری داویم بە عەجەمان
 بە هەوشار و موغە دەمان».

پەیدا بوو سەدای زەمەمان
 لە بەر دەنگی زیل و بەمان
 شیر هەڵاتن لە گوێ چەمان
 نەهەنگ دە بەحراندا نەمان
 شا خۆش بێ نەکیشتن غەمان
 پاهی بێ، چ قسە نەمان
 پاهی بێ دەگەڵ ئالایە
 لێرە بپوا تا بەغدا یە.

بیتی علی عاشق

مه جلیسی ناشقان گیراوه
ساقی له نیتو پراوه ستاوه
پیالهی عیشق نوش کراوه
«به خیر هاتی پهریزاده
به خیر هاتی
به سهر چاوی ده من هاتی
به چیم زانی که تو هاتی؟
به دهنگی توق و خرخالان»
«علی عاشق! نه گهر عیشقت زوبانی بین
سه د جار عه مرت زوو فانی بین»
حایفه ئیخلاص په نهانی بین
مه لازاده به خیر هاتی
موتربا لی ده بینای سازت
به ختت سووتی له بو نازت
جووتی ساقی سهر به زیتین

مەى لە مەيخانان دەگىپن
 ئاشقان لە دىن وەردەگىپن
 قورىانت بىم ئەى باى وادە
 تارا لەسەر لەيلم لادە
 بەدەستورى حاكم زادە
 مەجنون بۆ يەكن دەردەدار بوو
 بەتيرى ئىشق گرفتار بوو
 چونكە لەيلن وەفادار بوو
 عەزىزى من بەخىر ھاتى
 مەجنونەكەى لە كۆوانم
 دايم دل پى لە ھىجرانم
 بۆ خالى لەيل پەريشانم
 خۆزگەم بەفەرھادى چىنى
 خەرىكە لە سەنگ تاشىنى
 ئەويش بۆ ئىشقى شىرىنى
 قورىانت بىم شەمال وەرە
 ئەو كاغەزەم لە بۆ بەرە
 بىدە بەدەستى دلبەرە
 ساقىم دەوى شەراب بىئى
 عەكسى خۆى تىدا بنوئى
 ئىلالى لى بخوئى
 بەو چاۋە گيانم دەستىنى

۱

فہ سلیک دہ خوینن یاسینم
لہ یلام بیتہ ثور سہ رینم:
«کویت دیشی، دیدہ ی شیرینم؟»

۲

توو خولا! لہ یلا، وەرہ کنم
بہ دل نازا بکہ گہ ردم
نیزیکہ پوژی مردنم

۳

يا خولا ھەروا گەرد و تۆز بىن
دەسۆكەى لە ملان ئالۆز بىن
لەيلا جىژنت لىن پىرۆز بىن

۴

قوربانىت بىم ئەى باى شەوئى
كە جارجار ۋە پووت دەكەوئى
پىئى خوش دەبىن ماچى شەوئى

۵

دىسان شەو ھات بۆ ھالى من
لەو دلەى پىر خەيالى من
ئالەم سووتا بە ئالەى من

٦

قوربانت بى ئى بولبوله
دهم له سهر خونچان هه لگره
سىست كردن ماله كاوله

٧

ئهتوو وا ده پۆى به نارپه زاي دڵ
خولات ده گه ل بى مه نزل، به مه نزل

٨

ئه گهر به بى توو سهر وه سهرين كه م
دوو پۆژ پى نه چى دهس به نالين كه م

٩

ده ترسم بمرم دنياى زۆر ما بى
به دكارى بى پير به له يلام شا بى

۱۰

بالا بهو بهرزی قه د بهو باریکی
نه ستیره ی سوهیل که و ته تاریکی

۱۱

موزته نیزام و سهر عه سکر
له سهر چاوان به ستیان له نگر
لنگیان دامن دهسته و خه نجر

۱۲

چاوت نه ستیره که ی رفی
مه لئی ده گیل که لاویژی
قهسته به نازان بمکوژی

۱۳

چاوت نەستېرەى ھۆبەتور
نە درەنگ ھەلدى گيانە نە زوو
لەيلن پۆيى مەجنون لە دوو

۱۴

چاوت نەستېرەى سەھەرى
ھەلدى لە بېژىنگ بەسەرى
كوشتى قەتارەكەى سەرى

۱۵

چاوت رەشە، دەگەل بروت
بەو خالەى كەم، دەورەى لىموت
دايكت ماچ كەم، يا نە بۆ خۆت

کاکه مهم نۆکه‌ری میری په‌واندز بوو. خاتوو زین خوشکی میری په‌واندز بوو. کاکه مهم دلی لن چوو؛ ناشق بوو له خاتوو زین. میر مهم ناغای نه‌خۆش که‌وت؛ پینچ سال ته‌واو. کاکه مهم ناغای به‌ کۆل گیرا. له دوی نه‌م پینچ ساله شه‌رتی کرد که خوشکی خۆی بداتن. پیاو ماقوولان جه‌م بوون قبوولیان نه‌کرد. نا‌قیبته‌ زین و مهم ناشق بوون به‌ یه‌کتر. خاتوو زین کاسه‌ی ئاوی دا به‌ کاکه مهم. میر پپی زانی. زستان بوو حو‌کمی کرد: «ئه‌سه‌پتکم بۆ بێنن، کاکه مهمی سوارکه‌ن، وه‌گۆزه‌ی ئاوی پیا بکه‌ن با بیبه‌ستن. ده‌ری که‌ن با به‌وا بۆ خۆی؛ ده‌ریان کرد. به‌وشه‌وه‌ پۆیی به‌ نیو به‌فر و سه‌رما تا نیزی‌ک به‌یانی داغل به‌ شاری کۆیه‌ بوو. ئه‌سه‌په‌که‌ی به‌له‌د بوو، له‌به‌ر ده‌روازه‌ی میری پاوه‌ستا؛ حیلان‌دی. میر به‌خه‌به‌ر بوو. بانگی کرده‌ غولامان ده‌روازه‌ی بکه‌نه‌وه‌ بزانتن ئه‌وه‌ کتیه‌؟ که‌ چون ده‌روازه‌یان کرده‌وه‌ دایانه‌ زاند، هاوردیانته^۱ ژووره‌وه‌. میر که‌ ته‌ماشای کرد هه‌موو گیانی به‌ستو‌گه‌^۲.

لێی پرس‌ی گوتی: «چی کرد‌وه‌ به‌م شه‌وه‌ سار‌ده‌ توویان ده‌رکرد‌وه‌؟» عه‌زی کرد: «له‌ بری چاکه‌ی که‌ له‌گه‌ل برای تووم کرد. ئه‌مه‌ جه‌زای بوو». میری کۆیه‌ گوتی: «سه‌به‌یانئ سه‌د سوار ده‌نێرم خاتوو‌زینت به‌ ژۆر بۆ بێننه‌ ئێره‌». ژۆر هه‌مدی خودای کرد.

۱ - وشه‌ی هاوردیان به‌ شیوه‌ی نه‌رده‌لانییه‌

۲ - وشه‌ی به‌ستو‌گه‌ به‌ شیوه‌ی نه‌رده‌لانییه‌

بہیت

جوابی بنیڑن بۆ شہ مزینان
 سوارین لہ نہ سپ و زینان
 بۆ شہوقی مہم و زینان
 جانان! بکہین تہ گبیر و پایہ
 جوابی بنیڑن بۆ زازایہ
 سوارین لہ بۆ نہم سہ فایہ
 دلم دہ لئی بہ حری وانہ
 لہ نگہریان تی بہردان گہ میہ وانہ
 جوابی بنیڑن بۆ بالہ کان
 سوارین لہ کویت و ہلہ شان
 لہ بۆ سہ فای کیڑ چاو پہ شان
 کوستان لہ من داغان داغان
 سوورگول پشکوت لہ چوارباغان
 کاکہ زین و برالہ زین و کیڑہ پٹحانہ
 ناوپیکم بہرہوتہ وہ لہ دہروونی
 نہ بہ بایہ دہ کوڑتہ وہ نہ بہ بارانی
 نہ بہ پاچ و پیمہ پان نہ بہ گل وہ سہردانی
 نہ بہ شیخہ سووری کریوہ، نہ بہ چاکہ سواری تازیانی
 نہ بہ سہید نہ حمہ دی ساوانی
 نہ بہ تیپی سوارانی کاوہلہ حہریری
 نہ بہ گولنگہ و قویتاسہی کاری مووسلنی

فرشتہ نگار

تأملادہ کردنی: شوکور مستنفا و عنوم قادر مجملہ

نا

نارہخ چن: نارہق چن، کلاو

نازووخہ: نازووقہ، تفاق

نازیزہ: ناوی مہ قامیکی کوردیہ

ناسودہیی: پرحہتی

ناسہوار: شوینہ وار

نالڈوز: نہ خشیندراو

نافتاوہ: مہ سینہ

نانیشک ویدان: خو ھاویشتنہ سہر نانیشک

ناور: ناگر

ناوردو: سووتہ مہنی، ناردو

ناورگ: ناگردان، وہ جاخ، کوانو

ناوریشم دۆز: بہ ناوریشم دووراو

ناو لہ ناوہ پۆ دہرکردن: لہ حد بہ دہر خرابہ کردن

ناویتیانہ: ھاویشتیانہ

ناپسان: مہ لگیرسان

نامیز: باوہش

نوخژن: نوخہی، ہست بہ خوشی کردن

نہبلہ: گہ مزہ، گیل، بن نہ قل

نہرجوو: نیاز

نہ زمان: زمان

نہستم: زہمت، دژوار

ئەستۇخوار: ئەستۆكەچ، ملکہ چ

ئەسرۆ: قوچ

ئەشرەفیيەند: لیږه بهند

ئەمەگ: وەفا

ئەنجهت: بیانو، به هانه

ئەندەروون: حەرەم، ئوورەو

ئەنقاب: پایە و ناوینشان

ئەنعام: چاکە

ئەنگوان: لیږدان، پیکران

ئەنگۆ: ئیو

ئەنگۆرە: سەرەتای تاریکایی شەو

ئەختیبار: لە جیاتی (اعتبار) هاتو

ئیرات: هەپات، میرات

ئیرەوان: یەریشان، پەوان

ئیکلام: تەمەنناکیشان

ئیلاقە: لاقە

ئیشک: وشک

ئینکەبەری: نەسەلماندن، ئینکاری، کەبەری

ئینگۆ: ئیو

ئینخ: یەخە، ئەستۆ

ئیشک ناغاسی: گەورە ی ئیشکچیان

ئیل: عیل

ئیلچی: بالیۆز

ئیلچیکەری: قاسدی

ب

باب ٹوکەر: گہورہ ٹوکەر
 باخٹوی: باڑوی، لی خوبی
 باراندیز: دیہہ کہ نیزیک ورمی (رہ زاییہ)
 بارپڑہ: ٹو بارانہ ی کہ بہ با بیاری
 بازن و باج: سہرانہ
 باشووک: باشق (بالندہ یہ کہ)
 بالیمز: جڑہ توپیکہ
 بانگ یہ لہ: بانگ بکہ
 بایاقوب: شہ خسیکہ لہ موکریان
 براز سروشت: بہ راز خوو
 برک: لاکہ لہ کہ، خالگہ
 برینہ پٹان: بریندار بوون، زامدار بوون
 بپ: بپئی، ہہ ندئی، کہ می
 بپو: تالان (تالان و بپو)
 بڑگوپ: شتومہ ک، شمعک، کہ لوپہل
 بزورگینہ: گہورہ کان
 بڑوین: جیگایہ کی بہ گیا و گول
 بسک: زلف
 بلویرنہ نگینو: بلویرژن، بلویرلیدہر
 بلہوہز: ہہوہ سباز
 بلا: با

بناو و مەراغە: دوو شارن لە ئازربايجانی پۆژمەلات
بنبېی: لەبنەو ئیشکردن، بە نھیتی کاری خراپکردن
بنپشک: ئەو کچەی کە بۆ ژن بە ژنی دادەندری

بن پانک: بن پەشمال

بورجی بەلەک: کۆشکی مەم

بوزلق: سەھۆلخانە

بۆران: کەرپۆ

بوودپ: لەغەم

بوورە: ئەو زەویییە دەست لە کێلانی ھەلگیراوە

بەئاس و پەلەسدا چوو: خۆی پنیو و جلو بەرگی خۆی دپی بۆ پاکانە ی خۆی

بەبەختچوون: لەسەر بەختی یەکیک بەرەو کاریک چوون

بەتڵ: بەتلیک لە شوو — ماوہیەک لەشوو

بەتڵاندن: بەتەلەقدان

بەرخەل: بەرخەکان

بەرخەل چیشتاودان: بەرخ تێبەردان بۆ شیر مژین

بەرخ فرچکدان: یەکەم ژەک بەبەرخدان ، ژەکیش ئەو شیرە خەستە یە کە لە گوانی

ئازەلی ئاوسدا لەسەرو بەری زایندا پەیدا دەبێ و لە جیاتی ماست دەبێتە فرۆ.

بەرماو: پاشماوہی خواردن و خواردنەوہ

بەرۆک: یەخە ی سەرسینگ، پیسیر

بەرکۆژ: دوگمە و قەیتان

بەرپە: دەشت، سەحرا

بەقاکردن: باوہ پکردن

بەگلەر: بەگەکان

بەلەک: نێوان گۆزینگ و پەفیسک

بەعی: بایەخ

بەشقی: بەعەشقی

بەشکەم: بەلکو

بەھارەبەند: حەسارێکی ناخوپی تێدا بێ بۆ ولاغی بەرزە

بہ یار: ئہ رزی نہ کیلڈراو

بہ یانی بہردان: پووناکی پیدابوون دوی شہ بق

بہندہ شیر: ئو بہندہ شیر پی ہلڈہ واسرئ، یا لہ مل دہ کرئ

بیابان: دہشتی بی ئاو و گیا

بیروونکردن: دہرکردن

بیلن: ئاگادار (تورکیہ)

بیوردار: بریندار، دہردہ دار

بینای چاوان: کینایہ یہ لہ خوا

بی ئہ نوا: ہزار، لیقہ و ماو، بی پنا

بی خودان: بی ساحیب

بی سامان: ترسناک

بی سہ لا: لیقہ و ماو

بی شوہ: گوندی بیژوہی نیزیک سہ دہشت

بینہ بیئہ: ہہ رمین، قہ لہ بالغی

بی نیوب: بی پشو، بی وچان، سہ رمپ، سہ رومپ

***

پ

پارده: وارش، شووره
پاکار: بهردهستی کوڅا
پاکهت: زهرفی کاغهز
پلیکان: پهیره
پاشبه‌ند: بهندی پاشه‌وه
پانکه: گۆپایی له قه‌دی چیا
پانځر، پارځن: گویلکه نځری ساله‌وه‌خته
پانیه: پاژنه
پای حساب: ژځر حساب
پایه: په‌لپ، به‌هانه، بیانوو
پشت په‌ق: له کار وه‌په‌زیوون
پندر: کرز، نزیك به‌وشکبوون
په‌یاغ: کلوی ترکان
په‌تووپ: شپ، دپاو
په‌رچ: له‌مپه‌ر، کۆسپ
په‌زه‌وان: مه‌په‌وان، شوان
په‌سته: په‌سته‌ک
په‌سیوو: په‌نا
په‌نها: په‌نا، پشتیوان، نوا
پیاوه: پیاده
پڼ دزیلکه: خۆ دزینه‌وه

پێدهشت: دهشتایی، داوینی کێو

پیشبه‌ند: به‌ندی پیشه‌وه

پیشکار: رابه‌ر

پیکۆل: سمکۆل

پیمه‌رد: عیزرائیل

پیناودار: ئوبال له‌ ئه‌ستۆ

پۆست: پۆسته، چه‌په‌ر

***

ت

تابيان نەھيئا: ھىزيان لى بېرا

تاتا: داوداۋ

تاتە شوار: بەردى كە مردوۋى لەسەر دەشۋرى

تاراج: تالان

تازى چى: تازى خىرا و شارەزى پراۋ

تاعلقە: تەعلوق (تعلق)

تان: توانج

تانووت: ھاندان، دىندان

تروپك: پۇپە، دوند

ترەختان: بەپەلە

ترو: خوڭپى

تويۇ: تويۇال

توور: توورەكە

تووك: نفرين، نزا

تەپلى باز: ئەو تەپلەي كە بۇ بەرپكەۋتنى لەشكر لى دەدرى

تەرخان: پى پىدراۋ، مەرەخەس

تەپلان: بازى تەپلان، واتە بازى پەسند

تەپدەس: خىرا

تەرك: ئەو جىگەي ۋاڭى كە پاشكو ۋە ھەگبەي بەسەردا شۇپ دەكرىتەۋە

تەسيح كىشان: ئەرك كىشان

تەكەلتوور: ئەو لىبادەي بە پوۋى ايرەۋەي زىندا دەدرى

تہ مال: نہ و کہ رویشکے یہ لہ لانیدا کہ وتووہ و پاوکہر دیاردیی لی دہ کا
 تہ نہ خی: کار وہ داخستن، نیش پشتگوئی خستن
 تہ وار: جس نہ بازیکہ
 تہ یار: ساز و نامادہ، پەرداخ
 تیپ: دہ ستہ، پؤل
 تیتؤل: پەپۆ، شپہ
 تیگیراوی: نیحتیاج
 تیلتاوس: پەپی تاوس
 تۆپ: شہ بہ کە ی پاوہ ماسی و پاوہ مەل
 تولی فینۆ: جۆرہ تولہ یەک

***

ج

جاله بيوونه وه: به ره و خوار بيوونه وه، گلۆر بيوونه وه

جانماز: به رمال

جلیت: ته قله، جريد بازی

جندی: ئازا، به شه ره ف، به ئه سل، په سه ن

جه للاب: جه لاد (عه ره بيه)

جه م: ژه م، ئۆره ی خواردن

جه مجا: جه م مه قام

جه مماش: ده ندووک قولابی

جيفرک: مه لتيزان، جووته هاويشتن

جووت ددان: دووشيله

جيههت: سه به ب

***

چ

چاپه ز: نهو توکهره یه که سه رویه ری چا لینان و چا تیگردن دهکا له دیوه خانان

چاویه نگی: چاومه ست

چاولیکردن: به چاو ئیشاره تکردن

چپژ: قه لشت

چغور: چروپ و نغورد

چغه: پگه، چقه، جوققه، سهرتانج

چل که وان: شاخیکه له کیوی دمد

چلوان: چل پۆزه ی مندال

چلوو: چله

چۆم: زئی

چه پهر: پۆسته چی

چه ل: جار، چندچه لان: چند جار

چه له نگ: جوان

چهرخی داوه ت: داوه تگپ

چه لاندن: چه راندن، چیراندن، له وه راندن

چه مبه ره: شینی ژنان به دهوره

چیشتاودان: ئاوه دانی به رخ و مه پ له وه ختی چیشته نگاودا

چیشته: چۆیله که، چهک

چپودار: نهو که سه ی زینده مال دهکپئ و ده فروشئ

چوو: جگ. کلک له سه ر چووان: واته کلک له سه ر جگی قاچی

چوار کولاغه: چوارپچکه

ح

حاشا و مادوللا: نینکارکردن

حه جمین: تۆقره گرتن، هه دادان

حه مایه تکردن: که ویکردن

حه ویزه: ئاو ویزه، ئاو ویزان، هه لؤاسراو

حه یش: خوشگوزه رانی و عیش

حه مرئکم: عه مره که م

هودوود: حه دال، ئه سپ و ماینی په سه ن

***

خ

خاپوور: وږان

خاترجه می: دلنیايي

خاسه پهنګ: دهرماننکي سووره

خاوړيس: نه و قوماشه ی به خاوی پستراين

خانه بگيري: تالان

خاو: دابه ستنی ولاغی یه کسم

خړی بالين: ناوی جیګه یه که

خه رچ و بیګار:

- خه رچ: سه رانه (پاره)

- بیګار: به زور کار پیګردن

خه را: خراب

خه رته ل: دالی که وره، که پنهک دال

خه زایی: غازي

خه سیده: خه ساو

خه فه خان: وه لاغی زور دابه ستر او

خه واس: شاره زا

خواجه بیدار: نالقه ی دهر که لیډان

خوانی زین: نه وه ندی له زین که سوار له سه ری داده نیشین

خولا: خودا

خونکار: سولتان

خوبګنځینین: ته مبه لی بکه یین، خومان بوه خړینین

خوبواردن: خوبه نادان له کار

فرمانگەر

خوشخوان: دهنگخوش

خپو: خواي نهفسانهيي

***

د

دابین: تهنمین
 داژواوه: ده‌ناژواوه، لییان ده‌خوپئ
 داغان: بلاوکردنه‌وه
 دانزغ: دانزغی، ناوی چه‌که
 دانگه‌ملک‌یک: شه‌شیه‌ک
 دانوو: دانووله
 داورین: خوگرته‌وه، گیرسانه‌وه
 داوه‌ت: شایی
 دروغ: درؤ
 درپونگی: گومان لیکردن
 درپوو: درپک
 دروین: چلکن
 دگدگ: جوریکه له پۆشاک‌ی شه‌پ
 دم: ده‌م
 دمگۆ: شانعه
 دوند: ترۆپیک، پۆپ
 دۆشه‌ک و پالّه: دۆشه‌ک و بالیف
 ده‌بدەب: هاتوبات
 ده‌بلا: ده‌با
 ده‌بۆتخانه: ده‌بۆی چه‌ک
 ده‌به: زۆرگه‌وره

ده بهرپاکردن: به قه دپاکردن
 ده ربار: باره گای شایان
 ده رمانداو: ده رمانخوارد
 ده پښت: ده رقه ت
 ده زبښن: نه و په ته ی که شوان کاتن ده نوئ له ده ستي خوئ و ملی مه پي ده کا، مه به ست
 (پشتیوان)ه
 ده ستنده: که م که مه پاره دان به خه لک
 ده سته وسان: ده سپاچه
 ده سته ونه زهر: ده ست له سر سینگ
 ده ستروک: پارچه قوماشیکي ته نکي ناسکه له فیس و کلاو ده نالتي
 ده ست لیساندن: به سهردا زالبوون
 ده سهر وه نه چوون: لی خوش نه بوون
 ده ستي مه همه شه: ده شتي که له سندووسی موکریان
 ده شقه م: به لکی
 ده گړوم: ده ری دینم
 ده لاقه: پښنه
 ده غه ملینن: ده خه ملینن
 ده مه ر قوپان: پانتولی شه پ
 ده ولت زیاد خواستن: مالئاواییکردن
 دیدار ناخره تی: له و دنیا په کتر دیتنه وه
 دیروژوان: به دره نگی هاتن
 دیواندپ: نه و که سه ی دپ به دیوانان بدا واته بلاویان بکاته وه

پ

پابەزە: ھەستە بېۆ
 پکئف: ئاۋەزەنگى، زەنگرو
 پستە: گورىسى پەشمال
 پمىن: پەواج، برەو
 پوانگە: ئو جىگای لەوېرا پراوگەر سەيرى پراوگە دەکا
 پۆقنايىيى چاو: پووناكىيى چاو
 پۆم (پۆمى): عوسمانلى
 پۆھىشتن: شۆپکردنەو
 پووبەند: پېچە، پەچە
 پوال: کوپ، پۆلە
 پۆژھەلکشان: پۆژ بەرزىوونەو
 پۆنان: دانان
 پۆنياساۋى: بنى گيايەكە كە بەنى پى پەنگ دەكەن و پەنگىكى سوورى بەردەوامى
 ھەيە

پەپىشكەوتن: پىشكەوتن
 پەخت: خىللىكە لە سىنگ و نىوچاۋانى ولاغى سۈرى دەدرئ
 پەشەپاۋ: پاۋى ئو پۆژانەي كە بەفرى تىدا نابارى (عارد پەشانگە)
 پەشىشە: بالندەيەكى پەشى چكولۆكەيە لە دەم ئاۋان دەژى
 پەشەگۆيرى: نەخۇشپىيەكى پەشە ولاغە
 پەلم: پەمل

په فیسکه: قولکه ی نه ویدیوی نه ژتو

په گه ل: له گه ل که وتن

په مانه: جیگه ی گه یشتنه وه یه کی سمت و ران

په ند: جوان

په موزن: جندوکه، ونی، به تی کپایی مه خلووقاتی سه یر

په وساردی: شهرمه زاری

رنه ک: قاشاویش، شانه ی ولاغ

په یشته: به ندی مه تال

پئی گوزه ران: پئی ژیان

پیزنه: ناوی باران

پیسمه: گریزه نه ی ده رکه

ریسمه ماچکردن: ده خاله ت پیکردن

پیشمه: په شمه

پینووس: نیملا

***

ز

زارجوو: نهونده بنیشتی جاریک له زار ده‌هاوێژری

زارک: ده‌رک، کون

زاف: دیق

زاوا به‌ندی: نه‌و زاوا به‌یه که له‌گه‌ل مالی باوکی بووکدا ده‌ژی (زاوا پێوی)

زندۆل: قه‌لش

زویروزگار: تۆراو، زیز

زۆره‌مان: پیری په‌ککه‌وته

زه‌رزا: عه‌شیره‌تیکێ کورده

زه‌رگ: جۆریکه له‌چه‌ک

زه‌ماوه‌ند: به‌زم و شایی

زه‌مه‌ند: گیای به‌رز و پپ

زه‌نوێر: سازگار، به‌ده‌رامه‌ت

زێپ‌کفت: به‌زێپ نه‌خشاو

زێپوه‌شان: زێپ شاباشکردن

زێپ و زه‌مبه‌ر: خشل، زێوه‌ر

زیو: زیو

ژ

ژیرلا: له خواره وەپا

ژنانیشو: ژنانیشتان

ژوان: جێ بەلێنی یەکتەر دیتنی هەز لە یەككردوان

***

س

ساچاخ: پیشوو
 ساتۆپ: قیمه کیش
 سالووس: دووړوو
 سالدات: عه سکه، سه ربازی پووس
 سامی پئی نیشته: ترسا، سام گرتی
 سان: پاگرتنی له شکر له حالی ئاماده ییدا
 سانی: سانایی، ئاسانی
 ستیزه کار: شه پانی
 سوبات: کاری گه وړه
 سوحبهت: گالته وگه پ، خوش پابواردن
 سولوق: سارداو
 سۆدره: فیتنه، گۆبه ند
 سوورباش: قزلباش
 سویتسن: گیایه کی گولداره به زۆر له کویتستانان ده پۆئی گولی فره په نگی هه یه
 سه بوون: گرپ، بای گهرمی هاوینان
 سه رترینجانی: شه ترنج
 سه رپه و: به غار
 سه ر ده سۆی نان: سه ر له ئاسۆ نان، چاوه پوانکردن
 سه رفراز: سه ربه رز، ئازاد
 سه ره ویزان: سه رشیناو
 سه رینچاوه: سه رچاوه
 سه فی: سه ر کویر

سەقر: بالئەدەيەکی دپە

سەلگە پېشمە: سەرگەلەي کە بە سەری ولاغەوہ دەکرئ و پەتی پېشمەي تئ دەخرئ

سەلالت: سەلاوات

سەلماس: شاریکە لە نازەریایجان

سەودا: ماملەت

سەوقات: دیاری

سەي: سەگ

سی: مەلئیکی ئاویپە وەک قاز

سیپارە: نامیلکە

سیرمە: چەرمی باریک

سیوانکاری: مشتومالکردنی چەکی شەپ

سئ سئ: سئ سووچ

سیواز: شاریکە تورکیایە

***

ش

شاتر: تەتەر، پىادەى خۆشپۇى بىندىرئ

شتاق: چ تاك، هىچ تاك

شالور: بلبىل

شام، شىئو، خواردىنى شەو

شلكى: نەرمى

شمقار: تەيرى پراو

شوفار: دووزمان

شۇگايى: جىسنە مەپكە

شەقۇن: شەقەى بالان

شەقى: وئىل

شەوپاشكان: بۇپىى مۇسىقا

شەشەكان: شەشەلان، مانكى پاش پەمەزان

شىرمەشك: ئەو مەشكەى شىرى تى دەكرئ

شىرى ئاگرىار: شىرىكى تىزى جەوهردار

شىلان: خوان

شىنكى قەزوانى: وەلاغى بۆرەى مەيلەو شىن

شىو و كول: خۆ شووشتن و جلوپەرگ شووشتن، كۆلكانى

شوولوغ: شلوق

***

ع

عالم نارای عه باسی: کتیبیکی میژووه که نه سکه ندهر به گی تورکمان بۆ شا عه باسی
سه فیهویی داناوه

عه باسی: جۆره پاره یهک بووه

عه قه ی ده زینی: حه قه زین، نه و ته مه نه ی که ولاغه به رزه ی تیدا زین ده کری

عه مبه لی: خوتخوته دار

عوزرشۆر: بالیغه، په سیو

***

غ

غازی: خہ زاکہ ر

غورزہ م: گورزہ، گوپہ م، پپ بہ باوہ ش

غولامانہ: کاکوئل

غولغولہ: مہ راوہوڑیا

غولوو: غہلبہ غہلب

غہ بات: خہ بات

***

ف

فرسه ق: فرسه خ، مه و دایه کی دیاریکراو له پښو بانان
فراوینتن: شه پره جنیو به شیعر
فیسقه: فنده گوله، مه لیکي زور بچوکه

***

ق

قابیلک: قه پیلک

قاتوق: نه بوونی و گرانی و نه هاتی

قاجار: زنجیره پادشاهی کی ئیران

قافلانئو: شوینیکه نیزیک به سه قز

قاقم: گیانله به ریکه که که ولی بۆ پالتو ده بین

قاقه زی مهرجانی: قاقه زی ته نک

قالوبه لا: قیامت

قالنی: جۆره عاره بانیه که

قامک: په نجه، نه نگوست

قاوه لئوون: نانی پیشنیوه پۆ

قپان: قپکردن

قپان: پاره یه کی که م نرخه

قزلباش: عه سکه ری سه فه وییه کان

قوتار: پزگار

قولینچک: سووچ، چمک، گوشه

قورینگ: بالنده یه کی ئاوییه وه ک قاز

قوله بارگین: بارگینی کلک کورت

قوله بژه: یال کورت

قوپچی: پاسه وان

قوشه: قروش

قوشه ن: له شکر

قۇلچاخ: لۈولە ئاسنىڭ شەپكەر لە قۇل و باسكى دەکرد لە شەپدا
قۇل كېشان: تەسدىقکردن
قەدارە: قەمەيەكى كورت، جۆرىكە لە تىخ
قەرار و مەدار: بېيار
قەرەواش: خزمەتكارى ئن
قەللاش: قىلپاز
قەلەندەر: ھەزار
قەلىدە: قەپىتەى مىلى تاژى
قەلىپوز: بەشى پېشەۋەى زىن
قەلتاغ: خانەى زىن، دارى زىن
قەوغا: پېر و قەلەبالغ
قەننەدار: خزمەتكارىك بوو لە قەننەى بۇ ئاغای تى دەکرد

***

ك

كارامە: كار لە دەست ھاتوو، شارەزا

كامرەوا: بە ئاوات گەيشتوو

كاو: ژان، ئىيش

كاو: مراد، كاو و مراد: نياز، ئارەزوو

كشميرد: كشمير

كلتوو: كلدان

كلوو: نيو مليوون

كل: پايە، پايگەى پرد

كوشتەرى: ئامرازيكى دارتاشييه

كۆبەكۆ: كووچە بە كووچە، كۆلان بە كۆلان

كۆنگرە: قوتكەى شوورەى قەلا

كۆتان: گەوھەپكى سەرئاوالە كە بە قاميش يا شوول دروست كرابى

كۆلاو: جوان، شۆخوشەنگ

كۆم: كۆمەل

كووچە: كۆلان

كوپخا دەرک: دەرکەوان

كەپۆ: لووت

كەرەنتوو: دەسكە داسى دريژ

كەريژكەن: كاريژ ھەلکەن

كەپک: كەپەنەك

كەزى: پەلك، تۆرك، پرچى ھۆنراوھ

که سک: سهوز

که سپره: له سه زمان سپروون

که له وه کیشی: سه رکیشی

که مایه سی: که مایه تی

که ول به شان: پیاوی به پیز و خاوه ن پوتبه

که وی چوو: به زیو

که یخودا: قسه پویو، ردین سپی

کته: کام

کین: که این (فارسی)، که نه م

کیردوک: کیردی بچووک

کیل گردن: که گردن بهرز

***

گ

گاپان: گاکه لی دئ، گایه ل
 گازرکار: ئو که سه یه جلکان په نگ ده کا، جلک شؤر
 گاکه ش باوؤمر: کویتستانیکه و دوو گوندیش به و نیوه هه ن
 گالته خه نجه ر: شه په خه نجه ری توند
 گوانی: کوتاییی پیزی شایی که دژی سه رچۆپییه
 گراوی: یار
 گریو: گرو
 گپۆل: گاوه پ
 گورچوو: ئو جیییه ی گورچیله ی تیدایه، خالیکه
 گورس گه یشته هتچکان: (گورس گه یشته په فیسکان) به واتای ته نگه وتاویون
 گوله: پیوه له، کورته بالا
 گوله: که ند، چکوله
 گولباو: گولپوو، وهک گول
 گولی ده میوان: میو شه میی هه نگوین
 گوله باتوون: کولابتوون (فه ره نگی مه ردوخ)
 گوله بارگین: بارگیری خراپ، یابوو
 گوستاخ: پوهه لمالدراو، بی په روا
 گومبه ز: گومه ز، گومبه ت
 گوئ پادیزان: گوئ هه لئخستن
 گۆپال باران: بارانی زۆر توند
 گۆپه پک: به شیکی تیری شه پ پیکردنه

گورین: ناوبراو، تاین

گوپ: تهخت

گوپایی: پانایی، تهختایی

گول: گوم

گولمه: مهرا

گونگ: گونجه، نهویه که وهک لوله سوور دهکرتته وه، ناوی پیددا دهپوا، پیچ

نئسکی: قاپه پره

گوینی: گیایه کی دپکاوی کویتستانییه که تیره ی لی دهگیری

گووداو: بزکاو

کهپ: یاری و کالته

که رگه رۆ: گوندیکه له لاجانی

که رم کۆلاوه: باش پوخته بووه

که لۆ: یارۆ، فلانی

که ف: مه پشه

که ل: که لا

که می: که شتی

که نجخانه: خه زینه

که رزلیدان: غلۆرکردنه وه

کیانباز: گیانفیدا

***

ل

لاپره سه ن: به که سیکی ده لّین که له خورا بن هیچ ده سه لاتییک خو له قسان یا کاران
هه لبقوتینی

لات و لووت: هه ژار

لایه زان: (لایه زال) عه ره بییه

لانکه ژینی: بێشکه راژاندن

لووزهو: غوردهم، (تیار) شرک

لۆتی و په قاس: چاوه ش و سه ماکه ر

لۆزهنده ر: زه لام و ناقولا

له چاوی منت کهوئ: قه زات له چاوی من کهوئ

له پووی هه لنه مات: شهرمی کرد

له گوین: ئەم شته له گوینه واته ئەم شته پئی تی ده چن

له له: خزمه تکاری مندالان

لیلوپه پ: جوړه گولیکه

لینگدان: غاردان

لئ پاسان: لئ پاپه پین به هه په شه

لئ په بادان: هه لقورینجاندن، نقورچگرتن

لئ پزین: تجاوزکردن

لیک وه به شین: به سه ردا دابه شکردن

ماهووت: قوماشیکی به نرخه

محهله قی داوه: بازی داوه

مالیو: مالی نیوه

متهق: دهنگ، ورته

مسته خه سار: دهس به خه سار، خه ساره تمه ند

مل به کوین: په لاسی په شمالان، مل به کوین واته تازیه دار

موخاریج: خه رج و مه سرف

مه ده بییری: پاویژکه ر

موره سوع: جه وه ره بند

مواجب: په سته، موچه، بهرات

موخاریج: خه رجی، مه سرف

مورسته: پازاوه (مرصع)

موری: موورو

موسته مان: (مستمند) فارسی، هه ژار

موغابن: مخابن

موغبه ره: قه برستان

مولاعه زه: مولاچه زه

مؤمن: پیاوچاک

مه ته ریژ: سه نگه ر

مه جوعمه: سینی

مه جوزات (معجزات) عه ره بییه

مه جیز: که یف، زهوق ق شهوق

مه زل: مه نزل

مه واجب: موچه و بهرات

مه حمله: مه خمه ل

مه زنایه تی: گه وریایه تی

مه لی: مه لا

میرغه زه ب: جه للاح

میرئاخوپ: گه وره ی مه یتهران

میسری: شیر ی میسری

میعراج: میحراب

مندار: مردار

***

ن

ناته بایی: ناپیکی

نادری: نایابی

ناچیزه: هیچوپوچ

ناحه جمیم: نوقره ناگرم

ناسور: کونه برین

نانبه ده: ناندەر

نانبئ: نامان بئ

نرخ پۆنان: نرخاندن

نزار: نسرم، نसार، جیگای پوهو و کوستان

نفرین: دزیو، پیس

نسحت: نه سیحت

نمهک په روه رده: په روه رده کراو

نوابه فر: جاریک له به فر بارین

نو غرو: ویران

نه به دی: په نهان

نه جیم: نه جیب

نرم کیشی: لئ سەلماندن و لیبووردن

نه قارخانه و نه قاره: موسیقاخانه

نه هار: نانی نیوه پۆ، فراوین

نیگاداشتن: ناگاداریکردن

نیگاهداشتی: ناگاداری

نیهاد: ده روون

نئيرتک: نئيرک

نئيرگز ده بان: ده باني جه وه ردار

نئيره وه ز: نئيرينه

نئيله: له فه

نئيوک: ناوک

نواله: جيگايه ک که گياي زؤر و له وه پگه ي باشي هه بئ له کوستان

***

و

وردا: له چاوگی (وردان) وه رگیراوه به واتای دامه زران و هیوران

وه تاغ: ژوور

وه زاله هاتن: وه گیان هاتن، چاپسبوون

وه کاز: داردهست

وه کوژاندن: کوژاندنه وه

وه شرین: شارده وه

وه شرم: وه شیرم، بشارمه وه

وه یکوژی: بیکوژی نیتته وه

ویژای: ده گه ل سه پرا

ویژان: تیژان، لیژان، ته جاوژکردن

***

هـ

هانا: یارمه تی، فریاکه وتن

هاویر هاویر: لیکتر جودا کردنه وهی دایک و بیچوو

هونه ریکو: هونه ریکتان

هۆبه هۆ: بانگه بانگ

هۆک: په لپ، مان

هه ژیان: هه ژان، له رزین

ههسته: ضریبه

هه شته رخان: شاریکه له سۆفییت

هه لاله: گیایه کی کویتستانییه و گولیکی زهردی بۆنخۆش ده گری

هه لبرین: پزگاربوون، تیپه پین

هه لداشتن: فریدان

هه لویشکی: له وهخته وه

هه لبرپان: جیابوونه وه

هه لدران: له جیگای بهرزه وه که وتنه خوار

هه لکورمان: هه لئروشکان

هه ودا: داو، تال

هه وشار: ناوچه یه که له کوردستانی ئێران

هه وپسار: ژنیک هه وپی هه بن

هیزار: پارچه قوماشیکی جوان و ته نکه و ژن به مل و سینگى خوی داده دات

***

ی

یه خته خان: ته ویله ی یه خته

یال و دوو: یال و بڑ

یه کبه ز: سه رله بهر

یه کنوا: نه و میتنده به فره ی که له یه کجارد ا ده باری

یه نگه چهری: جۆریکه له عه سکه ری عوسمانلی

توحفہ موزہ فہرستہ

کۆکردنەوێ ئۆسکارمان

پیشەکی و ساخکردنەوێ و هینانەسەر پیتووسی کوردی
هیمن موکریان